

Giới thiệu Trầm Ân

Thể loại: Hiện đại, hiện thực, tình chi em, HE.

Số chương: 62 chương + 1 phiên ngoại

Nhân vật chính: Lục Trầm Ngân, Lương Vi

Editor: Bọt

Lục Trầm Ngân đã bị người phụ nữ yêu đã đó hợp hôn chính ngay từ ánh mắt đầu tiên,

Một thời gian không bao lâu sau, thì anh đã nằm trên giường của Lương Vi.

Thật sự thì cô... thật quá chủ động.

Nhật thăng hay nguyệt viên

Hoài niệm hay hy vọng

Có lẽ chỉ là

Tương ngộ định cả đời

Lời của editor: Tên truyện 沉癮 – [chényǐn] chỉ khác tên nam chính 沉鄴 – [chényín] ở thanh ở chữ sau.

Đánh giá của biên tập kim bài: Lương Vi độc lập, cứng cỏi rời khỏi Lâm Trí Thâm sắp kết hôn, để theo đuổi cuộc sống mà mình muốn. Vì thế, cô mua một căn nhà ở vùng nông thôn, kết bạn với Lục Trầm Ngân ở cách vách. Trong quá trình tiếp xúc, cô phát hiện anh là người dịu dàng, thật thà và sống thu mình. Lương Vi từ nhỏ phải chịu nhiều áp lực dư luận, nhận hết phản bội và tổn thương bị Lục Trầm Ngân lay động. Mà anh lại nhất kiến chung tình với cô. Nhưng sau khi bỏ Lương Vi ra tù, tâm màn trong quá khứ dần nổi lên, mọi người đều chìm trong ngờ vực... Tác giả hành văn tinh tế, giàu sức hút, đề tài sát với cuộc sống sinh hoạt hàng ngày. Chuyện tình chân thật, vẹn nguyên, tình cảm của nam nữ chính khăng khít, sinh động mà bình dị. Truyện đáng đọc.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Ân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Lâm Trí Thâm, tôi không đợi anh

Biên tập: Bọt

12. 07. 2016

Thời tiết giữa tháng 9 của thành phố Nam vẫn oi bức như thế, nắng chiều vàng vắt nhuộm cả vàng mây đỏ au như máu.

Lương Vi đã vòng đi vòng lại nửa tiếng ở khu đường quê của thành phố Nam. Đường Bách Du thực chất rất rộng, nhưng nơi đây chim còn không thềm đoái hoài, xe cộ đi qua cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Cô liếc mắt nhìn địa chỉ trên điện thoại di động, rẽ sang phía Bắc đi vậy.

Bốn tháng trước cô đã tới đây một lần, nhưng lúc đó được kiến trúc sư đưa tới. Tuy không phải người mù đường, nhưng bố cục và sắp xếp của các nhà ở đây na ná nhau, lần này cô thực sự không nghĩ ra được.

Chuông điện thoại bỗng vang lên, Lương Vi cho xe chậm lại, thuận tay nhận điện thoại. Cô thấy cách đó không xa có một chiếc xe tải nhỏ, còn có một người. Xe chạy dọc theo ven đường, cuối cùng cô dừng lại gần xe tải nhỏ kia, đỗ cách đó khoảng 10 mét.

Đầu kia điện thoại nói: “Này, gần đây vội gì vậy, sao không thấy cậu phát sóng trực tiếp? Đi chơi không, tối nay có hẹn mấy trai đẹp, là người lần trước cậu nói trông tươi non đó. Tôi đặt phòng Khải Kim rồi, cùng tới đi!”

Lương Vi tắt máy, bẻ gương chiếu hậu, vừa soi gương vừa nói: “Mấy cậu chơi đi, gần đây tôi có chút việc.”

“Xi, cậu thì có thể có chuyện gì? Không phải ăn uống chơi bời sao?”

Cô lấy son ra đánh lại hai lần, son màu cam đất rất nhạt.

Lương Vi tút tát lại xong, cười nói: “Đúng vậy, tôi gần nhất không phải vẫn bạn cùng người khác ăn ăn uống uống sao.”

“Câu trói được kẻ lăm tiền mới rồi? Đá ông chủ Lâm hả?”

Điện thoại của Chu Lâm bị cướp, người đàn ông ở đầu kia hô: “Cùng tôi chơi đi, tình một đêm cái nào. Yên tâm, bọn tôi không nói cho tổng giám đốc Lâm đâu!”

Lương Vi kéo nhẹ khóe môi, khạc ra hai chữ: “Cút đi.”

“Ồ ờ ờ, tôi quên tổng giám đốc Lâm hàng to xài tốt, ai dám sánh cùng chứ!”

“Trung Chí Vũ, cậu mẹ nó trả lại điện thoại cho tôi!”

Lương Vi thẳng tay ngắt điện thoại, không nghe đầu bên kia ồn ào nữa.

Vừa cúp điện thoại xong lại có cuộc gọi tới nữa, không chịu buông tha cô.

“Chuyện gì?”

Người đàn ông nói: “Muốn hỏi cô đã tới và xem nhà chưa, nếu muốn sửa lại chỗ nào thì báo với tôi.”

“Kiến trúc sư, tôi đang lạc đường. Bây giờ đang định đi hỏi đường, cúp đây.”

Cô ngước mắt nhìn về phía gương chiếu hậu, ánh mắt chợt lóe lên, dừng trên người người đàn ông cách đó không xa.

“Chỉ đường kiểu gì không biết.” Lương Vi lăm bắm, chuẩn bị xuống xe.

Chiếc xe màu bạc cũ kỹ đầy vết xước kia vẫn an tĩnh đỗ ở ven đường Bách Du, cửa xe phía sau mở rộng, bên trên còn treo ít dây đèn nhỏ. Vẫn chưa tới đêm nên người đó không bật lên.

Lương Vi giờ tay đưa lên trước trán, che đi ánh sáng hoàng hôn, híp híp mắt mới thấy rõ bộ dáng người kia.

Người đàn ông kia mặc áo may ô màu trắng, cũng an tĩnh ngồi nơi đó như chiếc xe tải nhỏ kia, cúi đầu không biết đang làm gì. Phía trước là chiếc bàn gấp giản dị, trên đó bày những đĩa CD đơn giản theo thứ tự. Bìa đĩa rất cũ, đã phỉm vàng.

Chiếc loa bên cạnh đang phát bài hát của nước ngoài.

Lương Vi không nhìn thấy mặt người kia, chỉ thấy tóc anh rất ngắn, màu da ngăm đen, hai bắp tay lộ ra ngoài áo may ô cực kỳ rắn chắc. Vì hôm nay rất nóng, phía dưới cổ áo anh đã ướt đầm mồ hôi, cô đoán phía sau lưng anh cũng ướt hết rồi.

Bán CD trên đường quốc lộ vắng vẻ hoang tàn này, có đầu óc kinh tế lắm.

“Này trai đẹp, tôi muốn hỏi đường.”

Người đàn ông nghe được tiếng nói thì ngẩng đầu đối mặt với Lương Vi, ánh mắt anh dừng lại trên gương mặt xinh đẹp của cô.

Theo sau là lời nói nặn ra từ cổ họng: “Cô hỏi đi.”

Lương Vi đưa điện thoại cho anh, nói: “Biết thôn này không?”

Người đàn ông gật đầu, anh liếc nhìn những ngón tay tinh xảo của Lương Vi. Sau đó lập tức thu hồi tầm mắt, đối mặt với cô, cực kỳ chân thành nói: “Nơi này đều là thôn Giang Tâm, có điều cô muốn tìm xóm 14 thì phải quay lại. Đi về ngã ba ở phía Tây kia, khoảng 2000 mét sẽ thấy bên cạnh có một con đường nhỏ, hai bên có cọc đầu đỏ, đi vào trong chính là xóm 14.”

Anh không chỉ biết, mà còn rất quen thuộc.

Lương Vi lại nhìn về phía Tây, nhưng không nhìn thấy gì cả.

Âm hưởng chợt thay đổi, nhạc dạo của bài hát rất quen thuộc, càng tăng thêm cảm giác yên bình cho chiều hoàng hôn này.

Cô quay đầu định nói cảm ơn nhưng thấy anh đưa lưng về phía nắng, ngửa đầu ngưng mắt nhìn mình. Ánh nắng xuyên qua kẽ lá chiếu xuống, để lại những hình cắt loang lổ, mềm mại trên ô tô. Gió chiều thổi tới cuốn lá cây rơi xuống trước mặt anh, đáp lại trên chồng CD.

Từ đầu tới cuối anh vẫn nhìn cô bằng loại ánh mắt thành kính mà sạch sẽ.

Trên quốc lộ vẫn không có xe lui tới, lá cây bị gió thổi đang dùng loại tư thái không rõ tên để thể hiện sự an tĩnh tốt đẹp.

Một giọng nam vững vàng, đầy từ tính truyền tới từ chiếc loa chất lượng kém.

Bài “*Hạnh Phúc Vàng Vàng*” của Trần Dịch Tấn.

Gió thổi rối mái tóc dài của cô, Lương Vi vén tóc lại ra sau tai. Vừa muốn mở miệng nói chuyện, anh đã giành lời trước.

Anh nói: “Có phải nghe không hiểu không?” Anh đứng lên, chỉ về phía Tây: “Cô vẫn đi bên kia đi, thấy cọc đầu đỏ ở bên trái thì rẽ vào là được.”

Lúc người này nghiêng đầu chỉ về hướng Tây, ánh hoàng hôn cũng vừa vãn chiếu xuống. Lương Vi liếc thấy vết sẹo bắt mắt sau tai phải của anh. Hoặc có thể nói, tai phải anh có hình thù hơi kì lạ.

Xương tai hoàn chỉnh, nhưng ở giữa hơi lõm vào.

Lương Vi ngửa đầu, người này rất cao, dù cô đi giày cao gót 7 phân, anh vẫn cao hơn cô nửa cái đầu. Mà bản thân cô cũng không tính là thấp, năm trước đo được là một m69.

Người đàn ông nói: “Vẫn nghe không hiểu sao?” Dường như anh định giải thích lại một lần nữa.

Lương Vi khoanh hai tay, cười nhìn anh.

Đã nhiều năm rồi cô không giao tiếp với kiểu người thành thật thế này.

Thật thoải mái.

Cô cắt ngang lời anh: “Tôi nghe rõ rồi, cảm ơn.”

Người đàn ông cúi đầu thật thấp, ánh mắt anh không biết đặt ở đâu, vẻ mặt ngập ngừng.

Lương Vi đi mấy bước lại lộn trở lại, người đàn ông mới ngồi xuống lại đứng lên ngay.

Cô nói: “Có CD của Trần Dịch Tấn không?”

“Có!” Anh trả lời cực nhanh, cũng dùng tốc độ tương tự để tìm CD đưa cho Lương Vi. Lúc cô nhận lấy, đã nhìn thấy ngón tay thô ráp của anh, đầu khớp xương có vết sẹo nhàn nhạt.

Lương Vi cầm trong tay ngăm ngăm, nói: “Bao nhiêu tiền?”

“Hai mươi tệ.”

“Chờ một lát, tôi về xe lấy tiền.”

“Được.” Anh nở nụ cười cực kỳ sạch sẽ, chất giọng cũng thanh sạch, trong suốt như vậy.

Từ xa có chiếc xe ba gác màu đỏ chạy bằng điện tiến tới, người phụ nữ lái xe đi ngang qua chỗ anh thì giảm tốc độ, hô lên: “Tiểu Lục, dọn dẹp rồi trở về ăn cơm.”

Lục Trầm Ngân đáp lại một tiếng thật dài.

Lương Vi cầm tiền trở lại thì thấy người phụ nữ lái xe ba gác đi ngang qua, cô ấy dùng khăn mặt quấn đầu lại. Tinh thần cô có chút hoảng hốt, rốt cuộc đã bao lâu rồi cô chưa gặp người mộc mạc đến vậy.

Anh đang thu dọn sạp hàng nhỏ.

Lương Vi đưa tiền cho anh, hỏi: “Cậu bán thứ này có thể kiếm tiền sao?”

“Không thể.”

Anh cầm CD cẩn thận cất vào thùng giấy, sắp xếp đầu vào đây.

Lương Vi nhìn chằm chằm bóng lưng anh thật lâu.

Không ngoài dự liệu, lưng anh đã sớm ướt đầm mồ hôi.

Cô nói: “Cậu vậy mà rất thú vị.”

Lục Trầm Ngân đang đưa lưng về phía cô, khom người dọn dẹp nghe thấy lời này thì tay khựng lại, tai chậm rãi đỏ lên, như biến mất trong bóng chiều tà.

Đội anh phản ứng lại, Lương Vi đã không còn ở đó nữa.

Chiếc xe thể thao màu đỏ nhanh chóng biến mất ở phía Tây.

Lương Vi nhìn người đàn ông đang ngậy người qua gương chiếu hậu tới mấy lần. Tới khi anh trở thành một điểm khó nhận ra, cô mới cảm lên chiếc CD ở ghế phó lái, nhìn xong thì cười rộ lên.

Nếu cô đoán không sai, CD người kia bán đều là đĩa lậu.

Như anh nói, Lương Vi đã tìm thấy con đường nhỏ có cọc đầu đỏ.

Chiều ngả tối, các nhà ở nông thôn đã lên đèn, cả nhà bọn họ quây quần bên bàn cơm tối. Nghe được tiếng xe, có người còn thò đầu ra tới mấy lần.

Tiếp theo là tiếng chó sủa vang lên liên tiếp. Lương Vi dừng xe bên đường, vừa xuống đã thấy mấy con chó kia đều vây lại một chỗ, hướng về phía cô mà kêu.

Cô ghét nhất mèo mèo chó chó.

Nhưng những tiếng chó tru đó chỉ vang lên một hồi rồi yên ắng.

Nhà đã xây xong, kiến trúc sư muốn cô tới xem có cần sửa lại chỗ nào không. Kiến trúc sư đã hơn một lần đề nghị Lương Vi xây tường rào, bởi có tường rào mới là một ngôi biệt thự hoàn chỉnh.

Từ đầu tới cuối Lương Vi vẫn không đồng ý, chỉ cho người trồng hai cây quất ở khu đất trống chỗ giao lộ.

Cô tựa vào cửa xe, co chân, ngâm thuốc lá, một tay đánh bật lửa, một tay che gió, đóm lửa nhỏ màu quýt dần liếm tới đầu thuốc lá. Lương Vi không thấy rõ bên ngoài biệt thự trông ra sao, nhưng cô mơ hồ cảm thấy cũng không tệ lắm.

Cuối con đường nhỏ truyền tới ánh đèn xe nhức mắt, ánh sáng này càng ngày càng tới gần, chiếu trên người Lương Vi. Cô nghiêng đầu nhìn, giơ tay lên che ánh sáng rồi đi vào biệt thự, còn thuận tay ném nửa điếu thuốc trong tay đi.

Lúc cô mở cửa nhà, một chiếc xe tiến vào sân nhà gia đình bên cạnh, ánh đèn lại chiếu lên người cô, mấy giây sau đèn xe mới tắt.

Gia đình kia là một tầng, thuộc loại nhà kiểu cũ. Đèn trong sân nhà họ mở rất sáng, có vẻ rất náo nhiệt. Còn có thể lảng máng nghe được tiếng người to nhỏ cùng nhau.

Vừa đẩy cửa ra đã lập tức ngửi thấy một mùi hương, Lương Vi cầm điện thoại di động soi một lúc mới tìm thấy công tắc mở đèn. Phòng khách rất rộng rãi, bên trong là phòng bếp. Quầy bar là màu đỏ cô thích, điểm này khiến Lương Vi rất hài lòng.

Đi quanh xem xét một vòng, cô để ý tới phòng ngủ ở tầng hai, phòng phát sóng trực tiếp và phòng để quần áo của mình hơn cả.

Thang trong nhà là loại thang gỗ xoắn ốc, được làm từ gỗ Thiên Hoa.

Phòng được chia làm hai gian, ở giữa là phòng khách nho nhỏ, phía Đông là phòng ngủ của cô. Cô thích phòng hướng Đông vì nơi đó ngập tràn ánh nắng.

Kiến trúc sư thiết kế cửa sổ theo phong cách Châu Âu. Cô nhớ, nơi này trên bản vẽ chính là phòng đọc và tủ sách.

Ngôi nhà được trang hoàng rất hợp ý cô, mà dù có tí vết nào, cô cũng sẽ vỗ tay tán thưởng công ty dọn nhà, ngày mai dọn vào ở luôn.

Lương Vi đứng ở cửa sổ hướng Đông nhìn ra bên ngoài, vừa vặn có thể thấy gia đình hàng xóm kia.

Nơi đó đèn đuốc sáng choang, ầm ập tới mức khiến người ta hâm mộ.

Như có thần giao cách cảm, điện thoại của cô reo lên.

Lâm Trí Thâm ở đầu bên kia nói: “Em ở đâu?”

Lương Vi tựa vào khung cửa sổ. Mở cửa sổ ra, gió lạnh ban đêm lập tức ùa vào phòng, cô nhìn chăm chăm đèn điện trong sân nhà hàng xóm, nói: “Tôi ở nông thôn.”

“Quay lại.”

“Không.”

“Lương Vi.”

Cô biết Lâm Trí Thâm đang tức giận. Khi tức giận anh sẽ không nhiều lời, chỉ giữ yên lặng, hoặc lạnh lùng gọi tên người ta.

Cô có thể tưởng tượng được Lâm Trí Thâm vào thời khắc này. Có lẽ anh đang mặc tây trang, đi giày da và đứng cạnh cửa sổ sát đất trong văn phòng. Anh đưa mắt nhìn xuống cảnh đêm phồn hoa, dùng điện thoại di động để gọi điện cho cô.

Lương Vi dùng giọng nhạo báng nói: “Gọi tôi làm gì.”

Lâm Trí Thâm: “Trưa mai anh đến, em qua bên kia chờ anh.”

Anh luôn gọi căn hộ đó là “bên kia”. Với anh mà nói, đó có lẽ chỉ là một gian phòng để triển miên với cô, hoặc dùng để giết thời gian thôi.

Một bóng người cao lớn chậm rãi đi ra dưới ánh đèn sáng rõ của nhà bên, anh mặc áo may ô màu trắng, gãi đầu một cái rồi đi về phía bồn rửa tay. Lục Trầm Ngân còi áo may ô đặt lên thành bể nước, cảm vôi nước lên tưới thẳng vào người mình.

Lương Vi không nói lời nào, nhìn chằm chằm bóng dáng người kia.

Lâm Trí Thâm lại nói: “Đợi anh.”

Lương Vi vẫn im lặng nghe tiếng nước tí tách nhà bên.

Rất lâu sau đó.

“Lâm Trí Thâm, tôi không đợi anh.”

Hết chương 1.

Đánh giá của biên tập kim bài: Lương Vi độc lập, cứng cỏi rời khỏi Lâm Trí Thâm sắp kết hôn, để theo đuổi cuộc sống mà mình muốn. Vì thế, cô mua một căn nhà ở vùng nông thôn, kết bạn với Lục Trầm Ngân ở cách vách. Trong quá trình tiếp xúc, cô phát hiện anh là người dịu dàng, thật thà và sống thu mình. Lương Vi từ nhỏ phải chịu nhiều áp lực dư luận, nhận hết phản bội và tổn thương bị Lục Trầm Ngân lay động. Mà anh lại nhất kiến chung tình với cô. Nhưng sau khi bỏ Lương Vi ra tù, tâm màn trong quá khứ dần nổi lên, mọi người đều chìm trong ngờ vực... Tác giả hành văn tinh tế, giàu sức hút, đề tài sát với cuộc sống sinh hoạt hàng ngày. Chuyện tình chân thật, vẹn nguyên, tình cảm của nam nữ chính khăng khít, sinh động mà bình dị. Truyện đáng đọc.

Lời của editor: Trên đây là đánh giá của biên tập Tân Giang, edit để mọi người đọc tham khảo. Còn một điều nữa là, nam chính sạch, nữ chính không sạch ~

Bạn đang đọc truyện *Trầm Ân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Đau thì có thể làm gì, cần cũng cần rồi

Biên tập: Bọt

Cúp điện thoại.

Cô ở chung một chỗ với Lâm Trí Thâm mấy năm, tính toán cẩn thận ra, Lương Vi có chút giạt mình.

Đã 6 năm rồi.

6 năm, từ 21 tuổi tới bây giờ, những năm tháng tươi đẹp nhất của thiếu nữ đều trao cho anh ta, đổi lại được cái gì? Trừ tiền ra, có lẽ chỉ còn lại việc tiêu khiển của hai người vào ban đêm tịch mịch.

Giữa bọn họ đã phát sinh mọi thứ, nhưng lại giống như chưa từng phát sinh chuyện gì.

Lương Vi tựa vào bên cửa sổ, tầm mắt dần tập trung vào nửa thân trên trần trụi của người đàn ông đang xoa xà phòng.

Dù mấy ngày nay rất nóng, nhưng tắm nước lạnh vẫn không tốt.

Anh mặc quần lửng màu nâu, nước tưới xuống làm màu quần đậm hơn. Màu sắc đó như hòa cùng màu da anh dưới ánh sáng nhàn nhạt của màn đêm.

Anh đưa vòi nước vòi vào trong quần lót cọ rửa, đưa lưng về phía Lương Vi. Sống lưng này thật rộng rãi, bắp thịt rắn chắc.

Loáng thoáng có thể thấy tay phải của anh chuyển động khi cạo rửa.

Lương Vi tắc lưỡi một cái, đôi mắt chứa đầy cảnh xuân.

Lúc anh rút vòi nước ra, Lương Vi đóng cửa sổ lại, tới dạo ở phòng để quần áo phía Tây. Cô định lên nhà khách ở trần trên ngủ một đêm, sáng mai cùng kiến trúc sư đi chọn đồ dùng trong nhà.

Vừa ra tới con đường nhỏ kia, mấy con chó đã vây lại kêu gào. Lương Vi dẫm giày cao gót, từ trên cao nhìn xuống con chó đen kêu ác liệt nhất.

Cô thực sự thấy phiền chán với động vật. Lương Vi tiến lên bên phải thêm hai bước, con chó kia lùi về phía sau. Cô đang dùng ánh mắt ý bảo nó im miệng. Con chó kia dừng lại một giây, sau đó kêu dữ dội hơn, có thể nói là vang khắp đất trời.

Lương Vi giẫm giày cao gót xuống một cái, gót giày va vào nền xi măng phát ra tiếng ‘cạch cạch’ thanh thúy. Con chó cong người, vẫn kêu điên cuồng như cũ.

“Chắc mình điên rồi, còn phân cao thấp với chó.” Cô tự lẩm bẩm rồi định lên xe.

Lục Trầm Ngân xả xả phòng trên người, vừa tắt vòi nước thì nghe thấy một tiếng kêu cực bi thảm. Là tiếng của phụ nữ.

“Này! Tiểu Lục, mau lên! Chó nhà cậu cắn người ta rồi!” Cáp Mô kéo lưng quần, chạy từ trong bóng tối tới khua chân múa tay nói.

Ngôi nhà một tầng mấy người nhà Lục Trầm Ngân đang ở là đi thuê, chủ nhà là một vị đại gia hơn 60 tuổi, người trong thôn đều gọi ông ta là Cáp Mô. Cũng không có ai biết tên thật của ông ta là gì. Người này vừa gầy vừa cao, lưng hơi gù, hốc mắt hõm sâu, có vẻ gian tà, người xung quanh không quá thích đề ý tới ông ta.

Lục Trầm Ngân nhanh chóng đi tới căn nhà trên đường nhỏ, căn nhà này cách nhà bên cạnh khoảng 10 mét. Anh đứng đó nhìn vài lần, Cáp Mô nói không sai, hình như người phụ nữ kia bị cắn.

Cáp Mô kêu to một hồi làm Lý Đại Cường vốn đang ở trong phòng ăn cơm cũng phải vội vàng bỏ bát đĩa chạy ra xem.

Nhìn lại thì thấy, Tiểu Hắc bọn họ nuôi đang gầm gừ với người phụ nữ ngồi dưới đất, ánh mắt nó hung ác, lông trên lưng dựng hết lên.

Cát Vân cũng chạy từ trong nhà ra, vừa chạy vừa mắng: “Đáng ra nên thịt con chó này từ lần trước. Đã cắn mấy người rồi, bồi thường tới chết mất.”

Lương Vi mặc váy ngắn, ngồi dưới đất khó tránh khỏi việc bị hờ. Người nhà quê đâu biết cái gì gọi là quần bảo hộ, con người Cáp Mô đảo quanh, nhìn chòng chọc không thôi.

Lý Đại Cường thấy cô là người có tiền, lái xe xịn, quần áo đẹp, ông ta có chút chột dạ. Để Cát Vân đỡ cô dậy, ông ta tốt giọng hỏi: “Cô bị con chó kia cắn sao?”

Lương Vi tựa vào cửa xe, tránh khỏi tay Cát Vân. Cô ngẩng đầu nhìn về phía Lý Đại Cường, chỉ con chó mực điên cuồng kia rồi nói: “Con này là chó nhà mấy người sao?”

Lý Đại Cường vận tay.

Lương Vi liếc nhìn tay trái của ông ta, nơi đó mất đi nửa ngón tay út, vết sẹo kết vảy khiến người nhìn nổi da gà, nửa ngón tay còn lại vênh lên.

Vào lúc Lý Đại Cường do dự có thừa nhận hay không, Lục Trầm Ngân đứng ở bên cạnh nói: “Là chó của chúng tôi.”

Anh nhận ra cô, một hai tiếng trước đã từng gặp.

Lương Vi nói: “Mấy người phải chịu trách nhiệm.”

Đầu lông mày của Lý Đại Cường nhăn lại, chọc phải người không dễ chọc rồi. Ông ta dùng một cước đá văng Tiểu Hắc, liên tục hùng hùng hổ hổ với nó.

Cách đó không xa truyền tới tiếng trẻ con khóc, Lý Đại Cường rút thuốc lá ra, nói với Cát Vân: “Em đi xem đứa nhỏ đi.”

Ông ta quay đầu nhìn Lương Vi: “Tôi sẽ để cháu tôi đưa cô đi bệnh viện, chúng tôi nhất định sẽ chịu tiền thuốc men.”

Lương Vi gạt đầu, sau đó nhìn về phía Lục Trầm Ngân.

Tóc anh vẫn còn ướt nhẹp, giọt nước trên trán không ngừng chảy xuống, rơi trên bả vai, rơi qua xương quai xanh rồi trượt dọc theo bờ ngực cường tráng chảy xuống quần ướt đầm.

Quần ướt dán chặt vào da thịt, vẽ ra đường gồ bành trướng ở giữa.

Lương Vi nhìn mấy lần, lơ đãng ngước mắt lại chạm phải ánh mắt anh.

Anh lại dùng loại ánh mắt đó nhìn cô, sạch sẽ tới mức không lẫn tạp chất.

Ngược lại như thế cô mới là người thô tục.

Lục Trầm Ngân nói: “Cô chờ tôi một chút, tôi đi thay quần áo rồi đưa cô đi tiệm. Nếu không cô lên xe tôi chờ trước?”

Lương Vi cúi đầu nhìn vết thương, cô vẫy tay, nói: “Cậu tới ôm tôi qua đó.”

Lý Đại Cường bước nhanh vào nhà lấy tiền.

Anh đứng bất động tại chỗ, hỏi: “Không thể đi sao?”

Lương Vi đuổi chân ra: “Không thể.”

Lục Trầm Ngân không lên tiếng, thận trọng ôm ngang Lương Vi lên.

Lương Vi định kéo váy của mình xuống, lão già kia vẫn nhìn chăm chăm, thật buồn nôn.

Anh liếc mắt thấy hành động của cô, nghiêng đầu liếc Cáp Mô, bước chân càng nhanh hơn.

Lương Vi ngẩng đầu nhìn thấy tai phải có chút dị thường của anh. Máu thịt kết vảy giờ đã thành vết sẹo màu trắng, giữa tai có một chỗ bị lõm vào. Là vết thương cũ.

Anh đi gấp nhưng không quá chắc, lắc lư khiến người ta khó chịu. Lương Vi mở bàn tay trái, đưa lên bám vào sau cổ anh.

Đầu ngón tay hơi lạnh nhẹ nhàng chạm vào sau cổ, Lục Trầm Ngân ngẩng đầu lên.

Đôi tay thô ráp đang ôm lấy eo cô rất dùng sức.

Lương Vi vờ như muốn vuốt tóc, lúc ngón tay trượt qua đầu vai anh còn cực kỳ vô ý ấn vào một chút. Thân thể Lục Trầm Ngân cứng ngắc một cách khó hiểu.

Cơ thể anh rất trắng kiện.

Ngày thường Lương Vi tiếp xúc với mấy “tiểu thịt tươi” da thịt đều non mịn. Nước da cũng không thô ráp như thế, thân thể bọn họ càng không rắn chắc.

Có chút gọi cảm.

Lương Vi muốn quay đầu xem lão già kia còn nhìn mình chăm chăm không, môi lại không cẩn thận dán vào vai anh. Hương thơm nhẹ nhàng, khoan khoái của xà phòng lập tức tràn vào mũi cô. Có lẽ vì vừa tắm nước lạnh xong, người anh hơi lạnh, khiến người đối diện như cảm nhận được sự mát mẻ khoan khoái vào đêm đầu thu.

Lục Trầm Ngân nuốt một ngụm nước miếng, cả người đều ngứa ngáy, mỗi bước đi dính dớp khiến bắp đùi cứng rần dị thường.

Anh ôm Lương Vi tới ghế pho lái của xe tải nhỏ, ngồi xuống xem vết thương của cô, sau đó thấp giọng hỏi: “Đau không?”

“Cậu nói xem”

“Xin lỗi.”

“Chớ cần, đâu phải cậu cần. Xin lỗi làm gì.”

Cát Vân cầm tới một chai nước suối chưa mở, Lục Trầm Ngân cầm bắp chân của Lương Vi rửa vết thương.

Anh vừa rửa vừa nói: “Tôi thay quần áo xong sẽ quay lại. Cô chờ tôi.”

“Ướt thành như thế, nhất định phải thay.” Lương Vi từ trên cao nhìn xuống anh.

Lục Trầm Ngân vặn chai nước lại, đứng dậy vươn qua người Lương Vi lấy khăn giấy trên xe, lại lần nữa khom người lau nước trên chân cô.

Anh không nghe ra ẩn ý trong lời nói của Lương Vi.

“Để tôi tự lau, cậu đi thay quần áo đi, ướt tới nhỏ nước rồi kìa.” Lương Vi liếc mắt nhìn nơi gò ghè nào đó.

Lục Trầm Ngân đưa khăn giấy cho cô, xoay người đi vào nhà.

Trong đầu đột nhiên lóe lên, anh sừng sốt dừng bước.

Cô vừa nhìn nơi nào của anh vậy?

Lục Trầm Ngân cúi đầu xuống, chỉ cần liếc qua đã thấy ngay.

Trong nháy mắt, mặt anh ửng đỏ.

Nước trên gấu quần vẫn nhỏ giọt rơi xuống chân Lục Trầm Ngân và nền đất.

Người phụ nữ kia...

Anh hít sâu một hơi rồi vào nhà.

Bên bờ ao treo một sợi dây thừng phơi quần áo dài mấy mét, bên trên có rất nhiều quần áo: của trẻ nhỏ, của người lớn. Lương Vi liếc mắt nhìn chiếc áo phông màu trắng kia, nó dùng ngoại hình sạch sẽ trong sáng của mình để bộc lộ tài năng giữa một hàng quần áo đầy hoa văn.

Cô nhìn xuyên qua bên trái cửa sổ xe thấy hình dạng của ngôi nhà: cửa kiểu cũ, là loại có bậc tam cấp, trong phòng chỉ có một ngọn đèn, ánh sáng từ trên cao chiếu xuống bàn com ở chính giữa. Đất cũng là nền xi măng sần sùi, bên ngoài dường như có một cái bếp lò.

Đây là... đồ vật của bao nhiêu năm về trước rồi.

Lương Vi thu hồi tầm mắt, bắt đầu quan sát chiếc xe này.

Bên trong xe tải nhỏ không có mùi gì khác, ngay cả mùi dầu cũng không có. Trước kính xe bày một bông hoa hướng dương. Lương Vi đưa ngón tay chọc chọc, đóa hoa hướng dương kia cũng lay động theo động tác đó.

Chỗ kê hờ của ghế lái có cốc nước, thuộc loại cốc giữ ấm bằng thép không rỉ thời xưa.

Lương Vi cầm nó lên, đặt vào trong ô đựng cốc.

Cát Vân ở trong nhà lại đi ra, cực kỳ áy náy nói: “Rất xin lỗi cô, con chó kia không biết đã cắn bao nhiêu người rồi. Thật là có lỗi, cái này cho cô, trên đường khát thì mang ra uống. Nếu lát nữa đi tiệm về thấy đói, thì để Tiểu Lục đưa cô đi ăn com.”

Cô ấy mặc áo sơ mi có họa tiết, Lương Vi nhớ đây là người phụ nữ từng lái chiếc xe ba gác trước đó. Nhìn qua trông cô ấy rất gầy yếu, nhưng vẫn còn rất trẻ.

Lương Vi nhận lấy sữa tươi rồi nói cảm ơn.

Lục Trầm Ngân không muốn lấy tiền của cậu nên vội vã lên xe. Anh đã đổi thành áo phông màu đen và quần lửng màu xám tro nhạt. Đôi giày màu trắng có vết ố vàng, trông cũ mèm.

Lý Đại Cường đuổi tới, nói: “Tôi nhất định sẽ giết con chó kia, thật xin lỗi.”

Lương Vi nghiêng đầu nhìn Lý Đại Cường.

Lục Trầm Ngân cho xe chạy.

Trước khi xe lăn bánh, cô nhân dịp nói: “Không cần, sau này nhốt nó lại là được.”

Lý Đại Cường miễn cưỡng cười cười, gật đầu liên tục.

Xe nhanh chóng chạy trên đường quốc lộ hoang vu, Lục Trầm Ngân không nói lấy một lời nhưng Lương Vi nhìn ra anh đang sốt ruột.

Lương Vi nói: “Lái chậm một chút, không vội.”

Lục Trầm Ngân đáp một tiếng nhưng vẫn không chậm lại.

Lương Vi nâng chân lên, cầm di động chụp ảnh, sau đó lười biếng dựa vào ghế xe đăng ảnh lên vòng bạn bè.

Chưa tới một phút đồng hồ sau, điện thoại đã vang lên.

Lương Vi ném điện thoại, không nhận cuộc gọi mà chuyển thành chế độ rung. Cô nghiêng đầu nhìn về phía Lục Trầm Ngân, rảnh rỗi trò chuyện: “Lão già thô bỉ vừa rồi là ai?”

“Là chủ nhà.”

“Chủ nhà?”

“Ừ, tôi và cậu thuê nhà của ông ta.”

Lương Vi cầm ống hút vào hộp sữa tươi, nói: “Sao lại thuê căn nhà rách nát như thế.”

“Giá rẻ.”

“Bao nhiêu tiền một tháng?”

“Chúng tôi trả theo năm, 1200 một năm.”

Lương Vi nuốt chút sữa tươi, gạt đầu: “Đúng là rẻ thật. Máy người ở bao lâu rồi?”

“Hai năm.”

“Máy người không phải người thành phố Nam?”

“Không phải.”

Lương Vi vẫn nhìn chăm chăm sườn mặt anh. Anh vậy mà rất ưa nhìn, có góc có cạnh, càng nhìn càng thấy có ý vị.

Cô hỏi: “Cậu bao lớn?”

“Hai mươi lăm.”

Lương Vi xích lại gần anh, cười nói: “Tôi lớn hơn cậu 2 tuổi.”

Lục Trầm Ngân quay đầu nhìn cô một cái, dường như rất khó tin.

Lương Vi thấy anh không nói lời nào thì chuyển qua chuyện khác: “Xe này của cậu có phát nhạc được không?”

“Có thể nghe đài.”

Cô nghĩ một hồi nhưng không biết mở.

Lục Trầm Ngân một tay giữ vô lăng, một tay khác nhấn nút bật đài.

Đài trên xe ô tô đang phát một bản tình ca tê tâm liệt phế nào đó.

Điện thoại di động của Lương Vi tiếp tục rung lên, Lục Trầm Ngân nói: “Bạn cô gọi điện thoại này giờ, nhất định do có chuyện quan trọng, nghe một chút sẽ tốt hơn.”

Lương Vi nhướn đuôi mắt nhìn anh, sau đó nhận điện thoại.

Đầu bên kia là giọng phụ nữ lạnh băng xen lẫn cay nghiệt: “Cô Lương, tôi là mẹ của Lâm Trí Thâm. Có lẽ cô biết rõ tôi tìm cô vì chuyện gì. Không cần nhiều lời nữa, tuổi của nó không nhỏ, tiếp tục dây dưa cũng không mang lại kết quả gì. Hy vọng cô tự biết lấy mình, nếu sau này vẫn liên lạc với nó, nhà họ Lâm sẽ có nhiều biện pháp khác.”

Mẹ Lâm nói xong thì dập máy, bà ta căn bản không thèm để ý tới câu trả lời của Lương Vi. Đây là tuyên bố, không phải cảnh cáo.

Lương Vi dựa vào ghế xe ô tô, nói thầm một tiếng sau đó bỏ điện thoại di động xuống.

Không hổ là mẹ con, cách cúp điện thoại cũng giống nhau như đúc.

Xe rẽ vào một đoạn đường, Lương Vi nghĩ đến giọng điệu và câu nói vừa rồi của mẹ Lâm thì không nhịn được bật cười. Cô vén tóc ra sau tai, bả vai rung lên.

Lục Trầm Ngân nghiêng đầu nhìn cô một cái, nhìn từ sườn mặt, lông mi cô rất dài, lúc cười ánh mắt cong cong cực xinh đẹp.

Ánh mắt anh dần tuột xuống, ánh sáng mờ ảo khiến anh không nhìn rõ vết thương của cô. Lục Trầm Ngân thu hồi tầm mắt, nói: “Vết thương còn đau không?”

Những cảm xúc của Lương Vi trong khoảnh khắc đó chậm rãi động lại. Cô cúi đầu, tóc từ sau tai trượt ra che khuất cả khuôn mặt. Cô xoay cửa sổ xuống, nghiêng đầu tựa vào cửa kính bên cạnh xe.

Gió tấp vào mặt Lương Vi, mái tóc dài của cô phiêu lãng theo gió.

Lục Trầm Ngân ngửi được mùi dầu gội đầu và nước hoa nhàn nhạt của cô.

Người Lương Vi rất thơm, lúc này khi ôm cô anh đã ngửi thấy.

Lương Vi ngược mắt nhìn bầu trời đêm và trăng sáng. Sắp đến Trung thu rồi, trăng ngày càng sáng, cũng ngày càng tròn hơn.

Mấy mùa Trung thu trước, cô đều trải qua cùng Lâm Trí Thâm, lúc đó cũng như ngày thường vậy. Đi ra ngoài ăn cơm, mua sắm, trở về ngủ. Lâm Trí Thâm chưa bao giờ tặng bánh Trung thu cho cô, anh ta chỉ biết tặng son, quần áo, trang sức, tất cả đều là những món đồ phụ nữ muốn có.

Lục Trầm Ngân không thấy cô trả lời, lại nhỏ giọng hỏi có đau hay không.

Lương Vi nói: “Đau, đau muốn chết.”

Cô nhắm mắt lại, đôi mắt bị gió thổi tới cay xè.

Lục Trầm Ngân nói: “Xin lỗi.”

Lương Vi cong khóe miệng cười nhạo một tiếng.

Đau thì có thể làm gì, cắn cũng cắn rồi.

Hết chương 2.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Ẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Ngủ lại nhà một người đàn ông xa lạ thì an toàn?

Biên tập: Bột

Thành phố Nam không lớn, nhưng Lục Trầm Ngân lái xe từ nông thôn tới trạm tiêm phòng cũng phải mất hơn nửa tiếng.

Người tiêm trừ độc cho Lương Vi là một nữ bác sĩ trung niên, thoạt nhìn có chút quen mắt.

Cô ngồi ở mép giường, bác sĩ khừ trùng và băng bó cho cô.

Bác sĩ nói đùa: “Con chó này cắn ghê thật đấy.”

Lương Vi nói: “Phải, như thế tôi tranh thức ăn chó với nó vậy.”

Lục Trầm Ngân đứng ở mép giường không nói một lời, chỉ nhìn Lương Vi.

Bác sĩ nói: “Tinh thần cô tốt thật, xem sắc mặt bạn trai cô kia, nhất định đang rất lo lắng.”

Hai người đều ngẩn ra, sau đó Lương Vi hơi mỉm cười, ngẩng đầu nhìn về phía Lục Trầm Ngân: “Cậu xụ mặt làm gì?”

Lục Trầm Ngân cúi đầu nói: “Lo lắng.”

Lương Vi vỗ cánh tay anh: “Không phải lo lắng quá, tôi không lừa tiền của mấy người.”

Anh nói: “Tôi không có ý đó...”

Bác sĩ thu cùn i-ốt lại rồi rửa tay, nói: “Làm gì có bạn trai nào không lo cho bạn gái. Đáng đáp cô còn đẹp như vậy, bạn trai nhất định lại càng đau lòng. Yên tâm đi, sẽ không để lại sẹo.”

Lục Trầm Ngân còn chưa nói ra câu ‘cô ấy không phải bạn gái tôi’, bác sĩ đã cắt ngang, nói với Lương Vi: “Kéo vảy xuống một chút.”

Lục Trầm Ngân xoay người muốn đi ra ngoài, Lương Vi kéo cổ tay anh, về mặt tự nhiên, nói: “Đừng đi, tôi bị sốt thuốc*, cậu đỡ tôi.”

* 晕针[yùnzhen] ở đây là sốc, choáng (sau khi tiêm thuốc)

Cổ tay anh truyền tới nhiệt độ cơ thể ấm áp của Lương Vi, dù bề ngoài trông khá tùy ý, nhưng bàn tay hơi run rẩy đã hoàn toàn bán đứng cô.

Anh nhìn vào mắt cô, nhếch môi trầm mặc một hồi, không bước đi nữa.

Lương Vi đứng trước mặt anh, cúi đầu kéo váy xuống để lộ một góc mông. Ngay sau đó mông chợt lạnh do bị bôi thuốc sát trùng lên, cả người cô dần căng thẳng, hai tay không tự chủ nắm lấy bả vai Lục Trầm Ngân. Hai bên cánh tay Lục Trầm Ngân cứng lại, bỗng nhiên không biết phải làm sao cho phải.

Trước kia lúc Tiểu Oánh đi tiêm cũng là anh ôm, nhưng hiện tại Lục Trầm Ngân lại không dám vươn tay.

Người trong ngực dùng sức sát lại gần anh, khi kim châm vào da thịt, Lương Vi đã hoàn toàn ôm chặt rồi chôn trong ngực Lục Trầm Ngân, cô đau đớn kêu lên một tiếng.

Lúc Lương Vi kêu thành tiếng, Lục Trầm Ngân lập tức vỗ vỗ lưng cô, động tác này cực kỳ nhẹ nhàng. Trong khi đó, anh vẫn nhìn trần nhà, không dám chuyển mắt nhìn loạn. Ngoài mùi thuốc sát trùng còn có hương thơm trên người Lương Vi quấn quanh trong hơi thở của Lục Trầm Ngân.

Anh nhìn trần nhà trắng xóa, sau lại nhìn sang đèn huỳnh quang. Có một con côn trùng nhỏ bay tới bay lui như tìm chỗ đậu, nó muốn tới gần bóng đèn nóng bỏng kia nhưng lại không dám. Vì vậy nó cứ lặp đi lặp lại vòng tuần hoàn, quanh quẩn mãi ở đó.

Lương Vi dựa thật sát vào anh.

Lục Trầm Ngân cố gắng an ủi cơ thể căng thẳng của cô, nói: “Không sao, sẽ xong ngay, chỉ như muỗi đốt thôi.”

Mỗi lần Tiểu Oánh phải tiêm, anh cũng dỗ cô bé như vậy dù không có chút hiệu quả nào.

Cơ thể Lương Vi đột nhiên mềm nhũn, Lục Trầm Ngân vội vàng ôm lấy eo cô, giam cầm chặt chẽ trong ngực mình. Tiếng thở của cô ngày càng nặng nề.

“Vẫn ổn chứ?”

Lương Vi nhắm hai mắt, cổ họng không phát ra được âm thanh nào.

Bác sĩ rút đầu kim, ấn thuốc sát trùng ở miệng vết thương, nói với Lục Trầm Ngân: “Cậu giữ đi.”

Lục Trầm Ngân chớp mắt một cái, không biết phải làm sao.

Bác sĩ nói: “Mau giữ, giữ trong 3 phút.”

Lục Trầm Ngân liếc mắt một cái, thận trọng để lại bóng gạc, không dám có bất kì tiếp xúc da thịt nào với cô.

Lương Vi tựa vào ngực anh không nói một câu, anh có thể cảm nhận được cả người cô đang run rẩy. Lương Vi gần như nhũn ra trong ngực anh, eo cô vừa nhỏ vừa mềm. Lục Trầm Ngân lại như tượng gỗ, không dám vượt qua Lôi Trì dù chỉ một bước.

Đây là... lần đầu tiên anh ôm phụ nữ.

Ba phút trôi qua rất nhanh, anh chưa bao giờ thấy thời gian ngắn ngủi tới vậy.

Lục Trầm Ngân kéo váy lên giúp cô, hỏi nhỏ: “Bây giờ đỡ hơn chưa?”

Lương Vi ưỡn oải lắc đầu.

Sắc mặt cô thực sự không tốt, đôi môi trắng bệch, trán đổ rất nhiều mồ hôi.

Bác sĩ nói: “Đỡ cô ấy ra ngoài hóng mát chút đi. Đây thuốc nước, còn phải tiêm thêm 4 lần nữa, hai người tới đây tiêm hay về tìm bác sĩ khác tiêm?”

Lương Vi khó nhọc mở một mắt ra, nói: “Tôi mang về.”

“Nhớ để lạnh, nếu không thuốc sẽ mất công dụng. Một tháng này không được ăn cay, cũng không được hút thuốc uống rượu, chú ý nhiều một chút.”

Lục Trầm Ngân nhận lấy túi thuốc, nói cảm ơn rồi đỡ Lương Vi ra ngoài.

Lúc tới cửa cô thực sự không chịu được nữa, che miệng chạy lao đảo tới cạnh luống hoa nôn ọc.

“Tôi đi mua nước cho cô.” Anh vừa giúp cô thuận khí vừa nói.

“Không cần...”

Nôn xong cô xanh mặt ngồi bên luống hoa, nỉ non: “Tôi muốn chết...”

Tóc cô hỗn loạn, như kẻ say xỉn đang ăn nói hàm hồ. Lục Trầm Ngân bắt lấy eo Lương Vi, cố gắng đỡ cô lên, anh nói: “Tôi ôm cô qua ghế dài bên kia ngồi một chút.”

Miệng anh ngậm túi thuốc, bế ngang Lương Vi lên.

Lương Vi nằm gục trong ngực anh.

Trước trạm tiêm phòng có một vườn hoa nhỏ trồng một ít dạ lai hương, hương hoa theo gió phiêu dạt bông bành khắp nơi. Ban đêm yên tĩnh chợt có tiếng côn trùng kêu vang, ghé dài được đặt dưới một tán cây long não lớn, trên ghế còn lưu lại mấy chiếc lá rụng.

Lục Trầm Ngân phủ chỗ lá rụng đi rồi đặt Lương Vi xuống ghế. Anh mới ngồi xuống, còn chưa kịp ổn định Lương Vi đã nhích lại, miệng tiếp tục lẩm bẩm câu ‘tôi muốn chết’ kia.

Anh nói: “Đợi một lát sẽ đỡ hơn.”

Lương Vi tựa vào đầu vai anh không nói gì nữa, anh đoán cô thực sự rất khó chịu.

Phía trước là con đường lát sỏi gỗ ghề, giữa kẽ hở trên đường vẫn lưu lại những chiếc lá héo hon. Không khí có hương hè lại lẫn vị thu, khô nóng nhưng cũng mát lạnh.

Ánh trăng sáng ngời, dù nơi này không có đèn đường nhưng vẫn có thể nhìn rõ cây cối và đường xá. Ánh trăng còn chiếu xạ một vàng sáng xanh nhạt xuống người bọn họ, luồng sáng này tĩnh lặng mà đẹp đẽ.

Anh nghiêng đầu nhìn gương mặt trắng nõn của Lương Vi. Mắt cô nhắm, cô đeo trên cổ rơi xuống, dừng ở phía trên rãnh ngực sâu hút. Cổ áo cô rất trễ, váy của Lương Vi cũng cực ngắn, dường như cả chân đều lộ ra bên ngoài. Vì bọn họ dựa chung một chỗ, Lục Trầm Ngân thấy được sắc sai rõ ràng, da cô rất trắng.

Việc này cũng không đơn thuần chỉ là khác biệt về màu sắc.

Anh chuyển tầm mắt rồi thu tay lại, nhẹ nhàng vỗ vào sườn vai của Lương Vi, muốn giúp cô xoa dịu cơn đau.

Hai người ngồi rất lâu, lâu đến mức cả vai Lục Trầm Ngân bắt đầu có dấu hiệu tê dại, anh còn cho là cô đã ngủ mất rồi.

Lúc Lục Trầm Ngân định đánh thức cô, Lương Vi đột nhiên mở mắt, hít vào một tiếng. Tiêm một lần đã khó chịu lâu như thế, hơn nữa tiêm vào đêm tối càng như tới ngày tận thế, cô không thờ nổi cũng không đi thẳng được, cảm giác như sắp chết.

Lương Vi đỡ trán bắt đầu sửa sang lại quần áo, cô nhét vạt áo vào trong váy, vừa rồi anh mới kéo lại váy giúp cô mà thôi.

Lục Trầm Ngân đứng sau cô, nói: “Tôi đưa cô về.”

Lúc xe về đến trấn nhỏ, Lương Vi đột nhiên yêu cầu anh dừng xe.

Đã 8 – 9 giờ, người ở nông thôn đi ngủ sớm, ngay cả siêu thị cũng chuẩn bị đóng cửa, cả trấn nhỏ cực kỳ an tĩnh.

Lương Vi chỉ vào cửa chớp của nhà nghỉ nhỏ: “Tối nay tôi ngủ ở đó, ngày mai cậu đón tôi, tôi quay về lấy xe.”

Lục Trầm Ngân nhìn nhà nghỉ nhỏ kia, ánh mắt có chút chần chừ, hỏi: “Cô nhất định phải ở nơi này sao?”

“Nơi này thế nào?”

Anh nói: “Nơi này... không tốt lắm.”

Lương Vi nhướn mày: “Không tốt chỗ nào?”

Lục Trầm Ngân: “Bên cạnh đó là tiệm mát-xa, cô biết nơi đó làm gì không?”

“Ồ ~ Cậu nói chuyện này sao, đương nhiên tôi biết nơi đó làm gì. Cậu từng vào chưa?”

Anh lắc đầu: “Nơi đó không sạch sẽ cũng không an toàn. Tôi chưa từng vào, cô cũng đừng đi.”

Lương Vi: “Dọc đường đi không thấy có khách sạn hay nhà nghỉ khác, ở đây cũng cách nhà mấy người khá gần. Ngày mai tôi còn có việc, ở đây là lựa chọn tốt nhất.”

Lục Trầm Ngân nhìn về phía trước, trong xe không có đèn nên rất tối. Chỉ có ánh sáng của ngọn đèn cao áp loáng thoáng xuyên vào trong xe, Lương Vi không thấy rõ về mặt anh, chỉ cảm nhận được bầu không khí bỗng nặng nề một cách khó hiểu.

Dường như anh cần chuẩn bị thật lâu, lúc mở miệng còn khẽ hít một hơi, nói: “Nếu cô không ngại, có thể ngủ lại nhà tôi bên kia. Ý tôi là cô ngủ phòng tôi, tôi ngủ trong xe là được rồi.”

Lương Vi nghiêng đầu nhìn anh.

Lục Trầm Ngân nói: “Mấy ngày trước tôi mới giặt chăn ga, tôi cũng rất ưa sạch sẽ, chắc chắn sẽ sạch hơn nhà nghỉ. Hơn nữa trong nhà nghỉ có quá nhiều

đàn ông, cô... không an toàn.”

Lương Vi: “Cậu mời tôi ngủ lại nhà một người đàn ông xa lạ thì an toàn?”

“Tôi chỉ thấy tôi nên có trách nhiệm với cô. Nhà tôi đã ở đó hai năm, mọi người xung quanh đều biết chúng tôi. Nếu cô xảy ra chuyện gì, nhà tôi chắc chắn sẽ không thoát được. Chúng tôi là người tốt.” Anh bình tĩnh giải thích.

Khóe miệng Lương Vi ngậm ý cười, tùy ý nói: “Được, vậy thì ngủ nhà cậu. Đi thôi.”

Lục Trầm Ngân không nghĩ tới cô sẽ đồng ý sáng khoái như vậy. Trong ấn tượng của anh, những phụ nữ có bề ngoài đẹp đẽ đều khó nói chuyện. Ví dụ như bà chủ tiệm tạp hóa ở trấn trên, bà ta ăn mặc rất đẹp nhưng tính khí không tốt chút nào.

Màn đêm ngày càng sâu, gió thổi qua cũng mang hơi lạnh lẽo, Lương Vi quay cửa kính lên, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Xe chạy trên đường, mỗi khi đi qua một ngọn đèn sẽ có vạch sáng lướt qua mặt Lương Vi, cả người cô bắt đầu thả lỏng. Nơi này không giống thành phố, khiến cô có cảm giác buồn lòng khó hiểu.

Lúc Lương Vi tỉnh lại, trời mưa nhỏ, từng giọt nước mưa phủ đầy cửa sổ kính xe. Những hình ảnh bên ngoài cửa sổ cũng dần nhòe đi, đêm tối thực sự bao trùm khắp nơi.

Cô giữ sống mũi, hỏi: “Tôi ngủ bao lâu, sao vẫn chưa đến.”

“Không lâu, mới mấy phút. Rẽ vào giao lộ trước mắt là đến.”

Lương Vi cúi eo nhỏ, hỏi như trêu ghẹo: “Tôi ngủ ở nhà cậu bên kia, người nhà cậu không có ý kiến chứ?”

“Không đâu, bọn họ cũng là người tốt.”

Đêm tối đen, Lương Vi chỉ có thể nhìn được hình dáng của anh.

Lúc xe tiến vào sân nhỏ thì tiếng chó ở cửa vang lên, nhưng vì bị nhốt nên dù cả người nó nhảy lên mà vẫn không thoát khỏi phạm vi của dây thừng.

Lục Trầm Ngân tắt máy, rút chìa khóa rồi nói: “Đừng lo, cậu nhốt con chó đó lại rồi.”

Nghe được động tĩnh, Lý Đại Cường và Cát Vân khoác áo đi từ trong nhà ra. Lương Vi đứng sau lưng Lục Trầm Ngân, cô nhìn trái nhìn phải, liếc mắt về hai bóng người dưới mái hiên không xa, nước mưa vẫn chảy xuống theo từng viên ngói.

Lục Trầm Ngân nhìn ra sự ngập ngừng của cô, nhẹ giọng nói: “Vào thôi.”

“Ngăn ra đó làm gì, mau vào nhà, trời mưa đấy!” Cát Vân tiếp đón hai người vào nhà.

Cáp Mô đứng ở cửa phòng phía Tây Bắc lẳng lặng nhìn bọn họ, khóe miệng đầy nếp nhăn mỉm cười lộ ra hàng răng vàng khè. Lương Vi nhận ra ông ta, che váy đi vào cửa.

Vừa vào cửa, Lương Vi đã ngửi thấy mùi củi cháy. Góc tường bên trái có một khu bếp, xó xỉnh bên trong cũng chất đầy củi khô.

Lục Trầm Ngân nói lí do cho Lý Đại Cường, hai vợ chồng họ gật đầu đồng ý.

“Cô vào nghỉ trước đi, tôi đun nước để cô rửa mặt rửa chân.” Lục Trầm Ngân đi tới bên bếp lò định nhóm lửa.

Lý Đại Cường tỏ ý bảo Cát Vân đưa Lương Vi vào trong.

Lương Vi: “Không sao, tôi ngồi đây đợi một chút là được. Làm phiền mọi người rồi.”

Cát Vân và Lý Đại Cường đưa mắt nhìn nhau, im lặng trở về phòng.

Lương Vi đi tới bên bếp lò, Lục Trầm Ngân đang múc nước vào nồi.

Anh nói: “Chỉ có thể đun nước nóng bằng cái này, buổi chiều nấu cơm bếp ga bị hỏng rồi, hôm trước trẻ con cũng làm hỏng ấm điện.”

Lương Vi nhìn nồi nước to màu đen, nước rất trong: “Không sao, nước đun lên đều sạch sẽ.”

Bếp này nhìn như đã kinh qua vài thời đại, mặt trên lát gạch sứ màu xanh nhạt kiểu cũ, góc bên đã có lỗ hỏng. Bên trái còn có bình nước màu đỏ, tường phía trên dán tranh ông thần tài, bên cạnh cũng bày thêm hương nến. Màu sắc chủ đạo của bếp là màu xanh lá cây, bức tường sau chỗ bày hương nến có hình mấy bông hoa mẫu đơn nở rộ. Dù phía trên bị tro bụi ám lại nhưng vẫn nhìn ra được phong thái trong đó.

Lục Trầm Ngân múc một nồi nước rồi đẩy nắp lại, đi vòng ra phía sau bếp bắt đầu nhóm lửa. Anh dùng tay không bẻ củi thành từng đoạn rồi nhét vào trong bếp, sau đó lấy rom củi và giấy vụn dẫn lửa.

Ánh lửa bập bùng trong lò chiếu lên mặt anh, ánh sáng nhảy nhót khiến ngũ quan của Lục Trầm Ngân hiện rõ trước mắt cô.

Lương Vi ngồi xuống bên người anh, nhìn ánh lửa cháy bén trong lò tới xuất thần.

Cùi khô luôn mang mùi ẩm mốc, Lục Trầm Ngân phủ tay lên đầu gối, nói: “Nơi này mùi không tốt, ra bàn ngồi đi.”

Anh cúi đầu, tiếng nói chuyện cũng không lớn.

Lương Vi nhặt cành cùi khô ném vào trong lò: “Không sao.”

Anh nói: “Nơi này bẩn.”

“Không bẩn.”

Lục Trầm Ngân nghiêng đầu nhìn cô, ngây người tới mấy phút. Sau đó anh đột nhiên đứng dậy, chạy ra ngoài lấy túi đựng thuốc để vào tủ lạnh.

Tủ lạnh kia ngược lại trông rất mới.

Cô ngước mắt lên nhìn bóng lưng Lục Trầm Ngân, đèn treo màu tuyết phủ một tầng vàng nhạt lên người anh. Trong đầu Lương Vi đột nhiên nảy ra bốn chữ.

Rực rỡ lấp lánh.

Hết chương 3.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Ẩn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Cô không sợ người lạ sao?

Biên tập: Bọt

Nói mấy câu như vậy xong, ngoài trời đổ mưa lớn hơn. Bên ngoài cửa lớn có một viên đá hình vuông dùng để lót chân, nước mưa chảy từ mái ngói rơi xuống viên đá, từng giọt “lộp bộp” so le không đều nhau.

Tầm mắt Lương Vi chuyển từ bóng dáng anh sang màn mưa. Kết cấu của cửa gỗ đều giống nhau, cửa bên trong cũng nhìn ra mưa tương tự. Phía trước căn phòng là một khoảnh đất trồng rau khá lớn, nhưng trên đó trồng tron, không có dù chỉ một ngọn cỏ. Mùi bùn đất mới hơi tanh theo không khí bên ngoài phieu dạt vào trong.

Lục Trầm Ngân lấy chậu rửa mặt từ giá ba chân và đặt lên bếp, sau đột nhiên nghĩ đến điều gì lại xoay người vào trong phòng.

Lương Vi thấy cùi trong lò sắp cháy hết nên nhét thêm vào, cô thả vật nhỏ vụn trong tay xuống rồi đi tới trước cửa. Cánh cửa gỗ cũ kĩ mang nhiều dấu ấn chồng chất, dường như có đủ mọi loại dấu vết.

Cô nhớ cửa nhà khi cô còn bé cũng là loại này: có ngưỡng cửa thật cao, bên trái là cánh cửa, bên phải như vách ngăn cố định được chia làm hai bộ phận, phía trên giống cánh cửa nhỏ hoặc cửa sổ có thể mở ra được, phía dưới là vách ngăn liền.

Cô tựa hai cánh tay dọc theo cửa, trọng lực cả người cũng đè lên phía trên, những giọt nước mưa lớn từ trên rơi xuống tạo thành bức màn mưa.

Cục đá bên cạnh có màu nhàn nhạt của rêu xanh, chỗ kê hờ nhỏ còn có mấy bụi cỏ nhỏ mọc dài.

Đầu Lương Vi chợt lóe lên, đột nhiên nghĩ đến điều gì, cô khom người tìm kiếm.

Quả nhiên, phía dưới bức ngăn có một lỗ hổng nhỏ.

Lục Trầm Ngân đi từ trong phòng ra đã thấy cô ngồi xổm dưới đất, nhìn chăm chăm vào lỗ hổng. Vạt áo sau lưng tuột ra khỏi eo váy, lộ ra một khoảng da bóng loáng.

Anh nhanh chóng dời tầm mắt. Trong đầu không tự chủ nhớ tới cảnh ở trạm tiêm phòng, lúc giúp bồi thuốc sát trùng anh đã nhìn thấy cảnh tượng kia.

Da thịt trắng nõn, cái mông vênh lên, có một chút rãnh sâu...

Anh cúi đầu, thật lâu sau mới ngẩng lên, hỏi: “Cô đang tìm gì?”

Anh để khăn lông mới, chưa bóc mác lên bàn.

Lương Vi ngồi dậy, chỉ vào lỗ hồng nói: “Tôi nhìn xem có ổ mèo không.”

“Nhà tôi không nuôi mèo, chủ nhà cũng không nuôi.”

Lương Vi thấp giọng cười, cô xua tay chuyển đề tài: “Chỗ sạc điện của mấy người ở đâu? Điện thoại của tôi cần sạc pin.”

Lục Trầm Ngân chỉ vào căn phòng thứ ba, nói: “Đó là phòng tôi, học tù ở cạnh mép giường có ổ cắm nối.”

Lương Vi gạt đầu, cô đẩy cửa gỗ ra. Trong phòng rất tối, cô đưa tay lần sờ tường để tìm công tắc đèn.

Tạch.

Bóng đèn mắc phía trên sáng lên.

“Công tắc ở đây.” Giọng nam trầm thấp truyền tới từ đỉnh đầu cô.

Ngón tay Lục Trầm Ngân cứng lại ở đó, giấy tiếp theo đã lập tức thu lại. Anh chạm vào tay Lương Vi, cũng có thể nói là sờ soạng tay cô.

Lương Vi nói: “Ừ, cảm ơn.”

Cô đi tới mép giường để sạc pin.

Lục Trầm Ngân nhìn tay mình mà có chút sững sờ.

Hôm nay anh đã ôm cô, cách lớp bông gạc giữ thuốc sát trùng trên mông cô, giúp cô kéo váy, bây giờ còn sờ soạng cô nữa.

Hai mươi lăm năm qua anh gặp muôn vàn loại người, phụ nữ xinh đẹp cũng không ít, có điều cô là người xinh đẹp nhất anh từng gặp, cũng là người có khí chất nhất.

Lương Vi bắt đầu đánh giá phòng anh, có thể nói là vừa xem đã hết. Một cái giường, một tủ đầu giường, một tủ quần áo và một cái bàn.

Trên bàn không có bao nhiêu sách, chỉ có mấy đĩa CD, một ít bút sáp và một tờ giấy.

Giường anh trải chiếu trúc, chăn được gấp chỉnh tề để ở đầu giường, là loại mặt trên in gấu con hoạt hình, mua ở trấn trên với giá 50 đồng một bộ.

Giường kê dựa vào tường, phía trên tường là cửa sổ, mặt kính u tối không thấy rõ bóng đêm bên ngoài, nhưng lại thấy được ánh đèn khúc xạ chiếu lên chiếu trúc, cùng màu với ngọn đèn màu quýt treo trong phòng.

Lục Trầm Ngân đi vào: “Có cần lấy chăn mới cho cô không? Dù sao cũng sẽ có mùi khác.”

“Không cần, tôi không phải người quá đề ý.”

“Được...”

Lương Vi mang theo một cái túi nhỏ, cô vốn định qua đêm ở trấn nhỏ nên mang theo cả mấy món nước tẩy trang gì đó.

Lục Trầm Ngân giúp cô pha nước ấm xong thì đem chậu rửa mặt tới trên bàn. Lúc vắt khăn lông xong muốn đưa cho cô thì phát hiện Lương Vi đang đứng tháo trang sức trước gương của tủ bát bằng gỗ.

Cô buộc tóc đuôi ngựa, lộ ra cần cổ mảnh khảnh.

Lương Vi tháo trang sức xong thì đi tới trước mặt anh, không hề ngượng ngịu mà nhận lấy khăn lông bắt đầu rửa mặt.

Lục Trầm Ngân nhìn chăm chăm mặt mộc của cô.

“Sao vậy, thấy tôi tẩy trang xong biến thành người khác?”

“Không phải... Là cảm thấy...”

“Cảm thấy thế nào?”

“Cảm thấy cô không trang điểm cũng rất đẹp.”

Lương Vi lau khô mặt, nụ cười của cô thật sạch sẽ và vui vẻ: “Cậu ngược lại rất biết nói chuyện.”

Lục Trầm Ngân đổ nước rửa mặt vào trong chậu rửa chân, lại đổ thêm ít nước nóng.

“Không có dép sao?”

Anh đi một vòng trong phòng cũng không thấy đôi dép thừa nào.

Lục Trầm Ngân đưa đôi dép lê bằng nhựa màu xám đậm của mình cho cô, còn bản thân tùy ý xỏ vào đôi giày vải dùng để làm việc dưới đồng.

Lương Vi xỏ vào đi mấy bước, cười nói: “Chân cậu to thật.”

Chân cô vừa trắng vừa mềm, đầu ngón chân còn nước son đỏ tươi. Nhìn cô dùng dép lê của mình đi tới đi lui trong phòng, Lục Trầm Ngân cảm nhận được một loại cảm giác kì lạ không nói nên lời.

Lục Trầm Ngân: “Khuya rồi, đi ngủ đi. Tôi sẽ dậy sớm, sáng mai có cần gọi cô không?”

Lương Vi: “Không cần, tôi tự đặt đồng hồ báo thức là được.”

“Vậy được, lúc đi đừng quên thuốc nước, cũng đừng quên đi tiêm.”

“Thuốc nước còn phải mượn tủ lạnh nhà cậu dùng một chút. Ngày mai tôi hẹn người đi xem đồ nội thất, không có chỗ để thuốc nước.”

Lục Trầm Ngân gật đầu nói “được”.

Lương Vi nói: “À đúng rồi, gần đây có bệnh viện nhỏ hay phòng cứu thương nào không?”

“Có, gia đình hướng Đông Nam bên kia có một người là bác sĩ của thôn. Nếu cô muốn tiêm thì đi tìm bác ấy là được, đi 10 phút là tới.”

Lương Vi nhìn hướng sang phía Đông Nam, hỏi: “Là nhà cao tầng bên cạnh cây liễu kia sao?”

“Phải, đúng là nhà đó. Bác ấy họ Đồng, người ở đây đều gọi là lão Đồng.”

“Nơi nhỏ bé này cũng không tồi.” Lương Vi nhìn đồng ruộng trải dài vô biên rồi đánh giá.

Không biết Lục Trầm Ngân đã châm thuốc lá từ lúc nào, Lương Vi nói: “Cho tôi một điếu.”

Anh kẹp thuốc lá dừng lại bên môi: “Cô hút thuốc?”

“Đúng vậy, hút thuốc.”

Anh gảy tàn thuốc lá, trịnh trọng nói: “Cô không được hút.”

Lương Vi: “Vì sao?”

“Bác sĩ nói rồi: không được hút thuốc, uống rượu cũng không. Đồ cay càng không được ăn.”

Lương Vi liếm môi.

Lục Trầm Ngân cắn đầu lọc, thuận tay cầm chiếc ô ném ở cửa, rút một hơi thuốc lá rồi nói: “Tôi ngủ trong xe, cô cũng ngủ đi. Nhớ đóng cửa phòng.”

Lương Vi gọi anh lại: “Thật ra cậu có thể ngủ dưới đất.”

Anh cầm ô đứng trong mưa, lấy lại tinh thần nhìn Lương Vi. Ánh mắt ấy thâm thâm trầm trầm, cuối cùng lắc đầu.

Lương Vi nói: “Tôi là phụ nữ còn không sợ, cậu sợ cái gì.”

Lục Trầm Ngân: “Cô sẽ bị họ lời ong tiếng ve.”

Mưa rơi xuống càng dày, từng giọt mưa chạm xuống đất rồi vỡ tung thành nhiều bọt nước li ti.

Cô nói: “Tôi không để tâm mấy chuyện đó.”

Lục Trầm Ngân bình tĩnh ngưng mắt nhìn cô, nhìn kĩ khóe miệng mang ý cười của Lương Vi. Cô cười như thực sự không sao cả, nhưng ánh mắt sắc bén kia như muốn ghim vào máu thịt anh. Cô đang dao động điều gì, có cảm xúc thế nào mà ánh sáng trong con người sâu thẳm kia tựa bờ giếng hun hút.

Từng giọt mưa lớn như hạt đậu vẫn rơi trên nền đất, nước văng khắp nơi làm ướt giày vải của anh. Đất bùn và bụi bặm cùng bắn lên bấp chân Lục Trầm Ngân, anh nghĩ một bước này thật khó đi.

Lương Vi nhàn nhạt hít một hơi, thả mái tóc đuôi ngựa xuống rồi đeo buộc tóc vào cổ tay. Lúc ngẩng đầu lên vẫn thấy anh đang nhìn mình.

Cô nói: “Không quan trọng, vào bên trong ngủ đi. Sao ngủ trong xe được, sẽ bị bệnh về xương cổ.”

Lục Trầm Ngân ném đầu lọc thuốc, đốm lửa nhỏ biến mất trong màn mưa, nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

“Tôi ngủ trong xe là được rồi. Cô không để ý nhưng tôi để ý, tôi không thể để cô mang tiếng xấu vì tôi được. Trên phương diện này, đàn ông chịu thua thiệt một chút cũng không sao.”

Còn rất có nguyên tắc.

Lương Vi vẫn cười như cũ, ánh sáng trong mắt khẽ chuyển động. Cô thấy hơi lạnh, gió từ mặt đất dần khiến cơ thể cô đông cứng. Cô khoanh hai tay, nói: “Ngủ ngon.”

Cô nằm trên chiếu trúc, có thể vì trời mưa nên nhiệt độ giảm thấp, lạnh tới thấu tim. Cô cuộn mình vào trong ổ chăn.

Lương Vi ngủi một cái, chăn có mùi bột giặt và mùi nắng.

Tiếng mưa ngoài cửa vang động, đêm khuya vắng người, cô nghe được tiếng từng giọt mưa rơi xuống đầu xe tải nhỏ.

Lương Vi nghiêng người, màn hình điện thoại di động bỗng sáng lên, cô nhớ mình còn chưa tắt máy. Mở khóa điện thoại, màn hình ghi chép cuộc gọi hiển thị có 27 cuộc gọi nhớ.

Trong đó có 3 cuộc tới từ Lâm Trí Thâm, anh ta gọi tới sau khi cô đăng ảnh lên vòng bạn bè.

Cô cũng không muốn trả lời điện thoại.

Dù có gọi lại, có lẽ cuộc hội thoại cũng là Lâm Trí Thâm hỏi em bị chó cắn? Cô đáp đúng vậy, anh ta sẽ nói sau này nhớ cẩn thận.

Mà cũng sẽ không có sau đó.

Cô tắt mạng, đặt báo thức 7 giờ.

Đúng là hôm nay rất mệt, mệt tới gan bàn chân cũng nhẹ bẫng. Thế nhưng Lương Vi lăn qua lộn lại mãi vẫn không ngủ được.

Rõ ràng cô bị lạ giường.

Mắt cô hết nhắm lại mở, hết mở lại đóng. Cuối cùng suy nghĩ dừng lại ở câu nói kia của Lục Trầm Ngân.

Anh ngược lại không giống người ở nông thôn chút nào, lời lẽ rất rành mạch.

Rất thú vị.

Chăn dần ấm lên.

Lương Vi bỗng bật dậy, nhìn chằm chằm chăn hình gấu con, mặt trên đã hơi sần. Đưa lòng bàn tay lướt qua, cô cảm nhận được xúc cảm có chút thô ráp.

Lục Trầm Ngân ngồi vào ghế lái, chỉnh cho ghế ngã xuống sâu nhất. Anh định nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng còn chưa chìm vào giấc ngủ đã nghe tiếng mở cửa xe vang lên.

Lương Vi ngồi ở vị trí phó lái, người cô dính nước mưa, khuôn mặt ướt nhẹp.

Cô nói: “Tôi không ngủ được, muốn nói chuyện với cậu một chút, được không?”

“Ừ, vậy chúng ta vào phòng nói.”

“Không, nói ở đây. Không phải còn có nhạc sao, nghe khá hay.”

Đêm khuya, đài phát một bản nhạc êm dịu.

Lương Vi cũng chỉnh cho ghế ngã ra, cô bỏ dép rồi thu hai chân lên trên, thoải mái nằm xuống.

Cô nói: “Tôi là Lương Vi. Vi trong cây tử vi.”

“Ừ.”

“Cậu tên gì?”

“Lục Trầm Ngân.”

“Ngân trong từ nào?”

Lục Trầm Ngân gõ tên mình vào mục tin nhắn trên di động.

Lương Vi: “Từ này đọc là ‘Ngân’? Tôi không biết đấy.”

“Ừm, nơi tôi sinh ra tên là huyện Ngân.”

“Là vậy sao... Tên cậu rất dễ nghe.”

Anh nặng nề “ừ” một tiếng.

Lương Vi quay đầu nhìn anh, nói: “Căn biệt thự bên cạnh kia là của tôi, về sau tôi cũng sống ở đây.”

Lục Trầm Ngân quay đầu nhìn cô.

Nếu nói như vậy, có lẽ anh nhớ ra rồi. Người mấy tháng trước tới xem phòng có lẽ cũng là cô.

Lúc ấy khá nhiều việc, đầu xuân bận bịu gieo hạt, buổi trưa anh chạy về uống miếng nước thì liếc thấy bóng lưng phụ nữ trong sân nhà bên cạnh. Lúc đó chỉ thấy bóng lưng đó rất cao.

Người trong thôn đều nói không ngờ chủ nhà đó gặp vận lớn, nhà cửa như vậy mà bán được với giá 300 vạn. Có người còn nói người mua đất là tiểu tam, cũng có người nói là người có tiền mua để trồng trọt. Tin tức lung tung, rối loạn loại nào cũng có.

“Sao cô lại mua nhà ở nông thôn?” Anh để tay trước bụng, ánh mắt nhìn về phía xa.

“Cậu đoán đi.”

“...”

“Đoán không ra?”

“...”

Lương Vi nhẹ nhàng để chân trái lên đùi phải, nói: “Không đoán ra thật?”

Lục Trầm Ngân quay đầu đi chỗ khác, như không muốn phản ứng cô.

Lương Vi nói: “Có có thể vì sao nữa, có tiền nên tùy hứng.”

Anh thực sự không phản ứng lại cô, mắt đã khép lại, hô hấp đều đều.

Lương Vi chọc chọc đùi anh: “Đừng như vậy, lại nói chuyện chút đi.”

Bắp thịt vốn thả lỏng lại căng chặt trong nháy mắt, anh bỗng mở mắt, nói: “Cô không sợ người lạ sao?”

“Sợ cái gì? Trước nay tôi đều ‘không sợ người lạ’ với đàn ông.” Cô cười tủm tỉm trả lời.

“...”

Lương Vi thấy buồn cười, nói: “Là cậu bảo tôi tới nhà cậu trước.”

“Tôi chỉ muốn chịu trách nhiệm với cô.” Anh rầu rĩ nói.

“Ồ, đạo lý cũng do cậu nói.”

Hết chương 4.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Ân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Anh ta có mọi thứ, bao gồm cả sự cô độc

Biên tập: Bột

Mưa rả rích cả đêm, tới khi nắng sớm chiếu xuống mới ngớt dần. Ánh nắng chậm rãi le lói từ tầng mây chiếu sáng cho cả thôn, đồng thời cũng khiến Lương Vi tỉnh giấc.

Mặt xi măng thô ráp chưa được bừa phẳng khiến mặt đất mấp mô lưu lại không ít nước mưa.

Lương Vi che đầu xuống xe, cả người rung mình một cái.

Hơi lạnh.

Nhưng nắng sớm chiếu lên người lại có chút ấm áp.

Cô giẫm qua mấy vũng nước nông để vào nhà, nền xi măng khô ráo trong nhà lưu lại một loạt dấu chân.

Lục Trầm Ngân ngồi trước lò nhóm lửa nấu cơm, nắp nồi bằng tre đan bích lên một tầng khói trắng. Vừa vào nhà, Lương Vi đã nghe hương thơm nồng đậm của cơm trắng.

“Mỗi ngày cậu đều dậy sớm thế này để nấu cơm?”

“Không.” Lúc Lục Trầm Ngân liếc mắt nhìn cô đã thấy một loạt dấu chân.

Những nơi cô đi qua để lại dấu vết, thật ra là dấu dế lê của anh.

Lương Vi “ồ” một tiếng, nhìn xung quanh một vòng rồi hỏi: “Kem đánh răng của mấy người ở đâu?”

“Cô muốn đánh răng sao? Nhà tôi đều đánh răng, rửa mặt bên ao nước kia. Kem đánh răng và bàn chải đều ở giá treo trên ao.”

Lương Vi mở tủ đựng bát đĩa lấy ra một cái bát, nói: “Mượn một chút.”

“Được.”

Bước chân Lục Trầm Ngân không tự giác mà đi theo cô.

Lương Vi đến bên ao nước, sau đó dừng lại mấy giây trước hai chiếc bàn chải được cắm trong cốc đánh răng. Sau cùng cô lấy chiếc bàn chải màu lam cắm trong cốc.

Anh đứng ở cửa nói: “Đó là của tôi.”

Lương Vi rửa tay, dùng ngón trỏ bóp kem đánh răng: “Tôi biết là của cậu.”

Cô dùng bát sứ hứng nước, sau đó súc miệng đơn giản.

Lục Trầm Ngân: “Tôi lấy nước ấm cho cô rửa mặt.”

“Không cần, tôi rửa mặt bằng nước lạnh là được rồi.”

Cô thật đúng là người không để tâm.

Lúc Cát Vân và Lý Đại Cường đi từ trong phòng ra, Lương Vi đang ngồi trước bàn trang điểm. Lúc này cô đang đánh son.

Lục Trầm Ngân đang xào rau.

Lương Vi thu dọn đồ trang điểm xong thì ngược lên đối mặt với Cát Vân. Cô ấy cười cười với Lương Vi rồi đi ra ao nước, bắt đầu đánh răng rửa mặt.

Tối hôm qua đèn tối như vậy, Lương Vi thực sự không thấy rõ mặt Cát Vân, hiện tại cô đã nhìn được rõ ràng. Cô ấy... trông rất trẻ, mà Lý Đại Cường thì hơi có tuổi. Lục Trầm Ngân 25 tuổi, như vậy có lẽ Lý Đại Cường khoảng 50 tuổi rồi.

Dường như Cát Vân vẫn chưa quá 30.

Lương Vi mím môi.

Hiện giờ có rất nhiều cặp chồng già vợ trẻ, cũng không có gì.

Lục Trầm Ngân bung đĩa rau xào để lên bàn. Thấy Lương Vi có vẻ muốn đi, anh hỏi ra tiếng theo bản năng.

“Có muốn ăn cơm xong rồi lại đi không?”

Lương Vi cười cười: “Tôi không đói.”

“Nhưng hình như tối qua cô cũng không ăn gì.”

Lương Vi: “Bây giờ tôi không đói, ăn cũng không vào. Tôi đi đây, tối lại đến lấy thuốc nước.”

Cô đi vài bước lại quay trở về trong phòng: “Này, cho tôi số điện thoại. Nếu không tối tới nhà mấy người, tôi không biết lấy đồ thế nào.”

Lục Trầm Ngân đưa lưng về phía cô, vừa đánh com vừa đọc một dãy số.

Anh lờ mờ trước bếp lò rất lâu, lúc quay đầu lại Lương Vi đã không còn ở đó nữa. Lục Trầm Ngân bước nhanh ra ngoài, chiếc xe thể thao màu đỏ kia đã dần biến mất trên con đường nhỏ.

Anh nhớ tới hôm qua, lúc hoàn hồn lại cô cũng đã không thấy tăm hơi như lúc này.

“Sao lại có thêm một bát com.” Lúc động đũa, Lý Đại Cường mới thấy trên bàn com có thêm một bộ bát đũa.

Lục Trầm Ngân xới com, nói: “Lúc đầu định bảo cô ấy com nước xong hãy đi.”

Cát Văn liếc Lục Trầm Ngân, nói nhỏ: “Com rau com dưa, sao người ta muốn ăn được.”

Một bàn rau xào xanh mướt, bữa tối hôm qua còn lại lạc, com trắng. À, còn thêm một ít cái bẹ nữa.

Lục Trầm Ngân vui đầu ăn com. Lúc mấy người Cát Văn mới ăn được vài miếng, anh đã ăn xong rồi.

“Cậu, cháu đi trước đây.”

“Được. Đúng rồi, hôm nay bọn họ làm xong đất, giữa trưa được nghỉ cháu tới hỗ trợ một chút.”

“Vâng, được ạ.”

Lúc ra cửa đôi giày, Lục Trầm Ngân thoáng nhìn thấy đôi dép nhựa màu xám đen kia, cô đã xếp chúng ngay ngắn ở đó.

Lương Vi đến sớm hơn thời gian đã hẹn. Cô ngồi chờ trong xe, cũng không thấy mất kiên nhẫn nên không gọi điện thoại giục kiến trúc sư.

Cô đang vượt ải trong trò chơi, thì Lâm Trí Thâm gọi điện thoại tới cắt ngang. Anh ta nói: “Anh đang trên đường về Nam Thành, trưa chờ anh.”

Lương Vi trầm mặc, không biết đáp lại thế nào.

Lâm Trí Thâm nói: “Anh biết hôm nay em gọi công ty chuyển nhà tới, trưa chúng ta nói chuyện.”

“Được, vậy nói chuyện một chút.”

Đúng là bọn họ cần nói chuyện, dù không phải tỏ lộ tình cảm. Anh ta không hỏi cô chuyện chân bị thương, chỉ nói vài câu ngắn gọn rồi cúp máy.

Lương Vi thoát khỏi trò chơi, muốn lên Weibo xem video hài hoặc clip ngắn một chút.

Cô có khoảng mấy chục ngàn người hâm mộ trên Weibo. Vừa mở ra, màn hình đã bị tin nhắn lấp đầy, đa số bình luận đều hỏi vì sao mấy hôm nay không phát sóng trực tiếp.

Lương Vi không biểu cảm gì, đánh một câu ngừng phát sóng trực tiếp rồi tìm một bức ảnh tự sướng của mình trong album ảnh để đính kèm.

Vừa mới đăng lên đã có rất nhiều bình luận, hầu như tất cả đều mang một nội dung: Nữ thần, lại kéo cổ áo xuống thêm chút nữa đi.

Lương Vi nhẹ nhàng “ha” một tiếng, đóng Weibo rồi mở danh bạ điện thoại. Cô nhìn dãy số kia nghĩ ngợi hồi lâu, sau đó quyết định gửi tin nhắn cho Lục Trầm Ngân.

Nội dung rất đơn giản: Tôi là Lương Vi, đây là số điện thoại của tôi.

Lục Trầm Ngân trả lời lại trong giây lát, tin nhắn cũng rất đơn giản, chỉ có một chữ: Ừ.

Lương Vi nhìn chằm chằm chữ này, cô đang suy nghĩ anh dùng giọng điệu nào để phát ra âm tiết ấy. Là giọng qua loa lấy lệ, điềm đạm hòa nhã hay trịnh

trọng đây?

Cô nghĩ tới giọng anh, sau đó lại nhớ tới cánh môi đóng mở, tiếp đến là khuôn mặt yên tĩnh. Cuối cùng, cả người anh như hiện diện trước mắt cô. Lương Vi cầm đĩa CD trên ghế pho ki, đĩa này đóng gói cực kém, đây là bản lậu của lậu.

Anh kiếm sống dựa vào cái này? Thú vị thật.

Lương Vi nhét CD vào trong túi, giờ tay xoa xoa cổ.

Hôm qua cô ngủ không phải quá ngon, chưa nói tới việc giấc ngủ không sâu, cô vận cổ một chút, thậm chí nghĩ may mà vẫn có gối.

Lương Vi hơi không nhớ được tối qua bọn họ đã nói gì, dường như lúc đó chỉ có cô lải nhải, nói nhiều như say rượu vậy, nhắc tới rất nhiều chuyện không quan trọng.

Lục Trầm Ngân thì chỉ ừ, ừm, ừ.

Giọng anh nhẹ nhàng mà trầm thấp, có chút giống như qua loa lấy lệ, nhưng lại có phần cực kỳ trịnh trọng. Nhớ tới ánh mắt anh, Lương Vi tin rằng anh không phải người qua loa lấy lệ hoặc thiếu kiên nhẫn.

Lương Vi hà một hơi lớn, đang nghĩ xem có nên gọi điện thoại cho kiến trúc sư không.

Kiến trúc sư này tên là Hoàng Đặng Phi, sau khi cô ra ngoài chơi cùng Lâm Trí Thâm thì quen anh ta, nghe nói rất có tài. Lần đó trở lại sau khi chơi ở hộp đêm xong, Lương Vi đã nói với Lâm Trí Thâm thế này.

“Vi Hoàng tiên sinh kia không những có tài mà còn tràn ngập hoóc-môn lừa gạt, mang dáng vẻ con người nhưng thích tẩy máy tay chân. Đàn ông mấy người, đúng là toàn mặt người dạ thú.”

Sở dĩ lần này cô liên hệ với anh ta chỉ vì lúc đưa danh thiếp ngày đó, Hoàng Đặng Phi từng nói: Nếu cô Lương tìm tôi làm kiến trúc sư, tôi sẽ giảm giá 50 phần trăm cho cô.

Có thể tìm ở đâu kiến trúc sư giảm giá 50 phần trăm như vậy chứ.

Lương Vi đi ra từ trong xe, đứng ở trước trung tâm nội thất vẫy tay với anh ta.

Hoàng Đặng Phi cầm Ipad, ngón tay đưa vài cái, mở ra mấy bức ảnh đồ nội thất đủ kiểu dáng anh ta thấy vừa mắt cho Lương Vi xem: “Cô thích cái nào trong mấy thứ này?”

Lương Vi: “Cái thứ ba không tồi, giường công chúa mộng mơ.”

Hoàng Đặng Phi cười một tiếng, nói: “Nữ sinh mấy người đều thích loại này.”

Đuôi mắt Lương Vi cũng mang ý cười.

“Chân cô bị thương?” Anh ta rất quan tâm hỏi han.

Lương Vi nói: “Bị chó cắn.”

Hoàng Đặng Phi lập tức dặn dò, nói cô không thể hút thuốc uống rượu và ăn đồ cay.

Lương Vi: “Có người dặn tôi lời này rồi.”

“Cũng đúng, chắc tổng giám đốc Lâm lo lắng lắm.”

Lương Vi cười.

Trung tâm nội thất chia làm năm tầng, Hoàng Đặng Phi thường xuyên chạy tới nơi này nên rất quen thuộc. Anh ta đưa Lương Vi đi thẳng lên tầng hai, ở đó bán đồ nội thất phong cách Châu Âu hoặc đồ tư nhân.

Lúc bước lên thang cuốn, anh ta ôm vai Lương Vi rồi nói: “Cô đi giày cao gót, phải cẩn thận một chút.”

“Kiến trúc sư đúng là tri ki.”

Hoàng Đặng Phi nhìn về phía trước, nói: “Tổng giám đốc Lâm nhất định còn tri ki hơn tôi, nghe nói hai người đã bên nhau rất nhiều năm.”

Giày cao gót của Lương Vi giẫm trên nền gạch sứ, phát ra âm thanh lạch cạch vang dội.

Cô không trả lời Hoàng Đặng Phi, chỉ vào cửa hàng trước mặt rồi nói: “Cửa hàng này trông đẹp đấy, vào xem một chút.”

Hoàng Đặng Phi đẩy kính một cái, không khơi ra đề tài này nữa.

Cửa hàng này bán chủ yếu là đồ nội thất khơi gợi tình thú.

Hoàng Đặng Phi: “Giường và bàn ghế ở đây đều không hợp với cô.”

Lương Vi đi tới trước một chiếc giường, lớp màn tím mỏng như cánh ve từ đỉnh giường rủ xuống. Trên giường cũng được trang trí tỉ mỉ, mép ra trải giường còn được rải một lớp cánh hoa hồng.

Cô nói: “Cái này không tệ.”

Hoàng Đặng Phi lắc đầu.

Lương Vi: “Giường này rất lãng lợ, chọn cái này đi.”

Sau khi trả tiền xong, Lương Vi thấy tâm trạng mình không tệ, cô còn khẽ ngâm nga hát trong miệng.

Cô nói với Hoàng Đặng Phi: “Giường này để trong phòng phát sóng trực tiếp của tôi. Phòng ngủ tôi muốn kê giường hình Hello Kitty, cửa hàng nào bán loại giường đó?”

Hoàng Đặng Phi chỉ cửa hàng đối diện: “Bọn họ bán.”

Theo đề xuất của anh ta, Lương Vi mua được bộ đồ nội thất tương đối hoàn chỉnh, tất cả đều là màu trắng, mang phong cách Châu Âu và có hoa văn chạm trổ hình Hello Kitty.

Đối với Lương Vi, chọn xong giường là xong chuyện.

Vì giường chính là nhà cô, nhà của cô chỉ cần có giường là tốt rồi.

Lúc viết địa chỉ, Lương Vi cố ý dặn dò: “Giường này phải được đưa tới trước 7 giờ tối.”

Đảo mắt đã đến trưa, Hoàng Đặng Phi muốn mời cô ăn trưa chung. Nhưng còn chưa kịp mở miệng, Lương Vi đã nói: “Phiên anh chọn giúp đồ trong phòng bếp và phòng khách, cái này tôi không chú trọng. Đi trước đây.”

Anh ta chưa từ bỏ ý định: “Ăn cơm trưa chung đi.”

Lương Vi: “Tôi phải đi gặp Lâm Trí Thâm.”

Hoàng Đặng Phi sững sốt một chút, sau đó mỉm cười: “Được, cô lái xe cẩn thận.”

Lương Vi lái xe 2 tiếng từ trung tâm đồ nội thất Hương Giang tới chung cư ở trung tâm Nam Thành. Đây cũng là nguyên nhân tới qua cô tạm chấp nhận ở lại nông thôn một đêm mà không về chung cư. Quá xa, người như cô lười đi.

Lương Vi đứng ở cửa hít sâu một hơi, sau đó dè vãn tay xuống.

Trong phòng cực kỳ yên tĩnh, chỉ có âm thanh mơ hồ của TV truyền ra từ phòng khách.

Giày da của Lâm Trí Thâm để ở một bên huyên quan.

Anh ta đã tới.

Lương Vi không đổi dép lê mà đi thẳng giày cao gót vào, vì vậy sàn nhà bằng gỗ sạch sẽ lưu lại dấu bụi nhột nhật của gót giày.

Không cần phải đổi, lát nữa dọn hành lý cũng sẽ bị bẩn.

Lâm Trí Thâm ngồi trên sofa xem phim, ánh sáng trên TV xẹt qua mặt anh ta, biểu cảm của anh ta trước sau vẫn không thay đổi.

Lương Vi ngồi xuống bên cạnh Lâm Trí Thâm, sofa hơi lồm xồm.

Trên bàn trà nhỏ có một bó hoa hồng mềm mại. Lâm Trí Thâm tặng cô rất nhiều thứ, đây cũng là phương thức biểu đạt của anh ta.

Lương Vi rút điều khiển từ xa rồi điều chỉnh âm lượng nhỏ xuống, nói thẳng: “Anh nói đi, chúng ta cần nói chuyện mà.”

Lâm Trí Thâm chậm rãi quay đầu đối diện với cô, ánh mắt bình tĩnh, giọng nói trầm trầm: “Chân em thế nào?”

“Bị chó cắn.” Lương Vi hỏi hột trần thuật sự thật.

“Tiêm chưa?”

“Tiêm rồi.”

“Sau này cẩn thận một chút.”

“Ừ.”

Lương Vi chột cười một tiếng, muốn đứng dậy vào nhà bếp lấy đồ uống, nhưng đột nhiên nhớ ra hôm qua cô đã dọn sạch tủ lạnh rồi.

Lâm Trí Thâm: “Trên bàn ăn có bia, hôm nay anh mới mua.”

Cô liếc mắt về phía bàn ăn cách đó mấy mét, bên cạnh bình hoa là túi màu trắng của cửa hàng tiện lợi.

Lương Vi ngồi xuống lần nữa: “Được rồi, tôi không khát.”

Lâm Trí Thâm ngả người về phía sau, tựa vào đệm sofa mềm mại, phim chuyển cảnh anh ta mới khơi mào đề tài.

“Anh tưởng em chỉ nhiệt huyết dâng trào mới mua đất ở nông thôn.”

Lương Vi: “Không phải, tôi đã suy nghĩ rất nghiêm túc.”

Lâm Trí Thâm nhẹ nhàng “ồ” một tiếng: “Có thể thấy được, vay tiền ngân hàng để mua nhà ở nông thôn, đúng là rất nghiêm túc.”

Lương Vi: “...”

“Khi nào bắt đầu có ý định này?”

“Hơn nửa năm trước, khi tham gia hôn lễ của bạn học.”

Lâm Trí Thâm nâng chân trái đặt lên đùi phải: “Em cảm thấy chúng ta có thể cắt đứt hoàn toàn?”

Lương Vi cầm lấy một cái gối ôm: “Tại sao không thể?”

Anh ta đặt câu hỏi như trào phúng, cô yên lặng không phản bác.

Lâm Trí Thâm ngoài cười nhưng trong không cười.

“Hôm qua mẹ anh gọi điện thoại cho tôi.”

“Sau đó thì sao?”

Lương Vi lắc đầu: “Tất cả mọi người đều cảm thấy tôi ở cùng một chỗ với anh vì coi trọng tiền của anh. Mẹ anh cảm thấy tôi là loại hồ ly tinh, khiến anh mê luyến thần hồn điên đảo.”

Anh ta mê luyến cô sao? Cho tới bây giờ vẫn không.

Mẹ anh ta đánh giá cô quá cao rồi.

Lâm Trí Thâm nâng mắt nhìn thẳng vào cô: “Vậy nếu anh không có tiền, em còn theo anh không?”

“Đúng là tôi coi trọng tiền của anh, nhưng tới bây giờ tôi không hề quán luyến anh.” Lương Vi cầm một cành hoa hồng lên, móng tay bấm vào cánh hoa khô, bóc lớp lá màu xanh tiếp theo.

Lâm Trí Thâm thở nhẹ: “Ừ, anh rõ hơn ai khác em không hề bám người.”

“Vì vậy chỉ cần anh bằng lòng, chúng ta có thể sớm tụ sớm tan.”

Anh ta nhếch môi, xung quanh hoàn toàn im lặng.

Phim đang chiếu tới hình ảnh tàn sát khốc liệt.

Lương Vi quan sát tỉ mỉ mây trắng tuôn từ góc cạnh của anh ta. Lâm Trí Thâm sinh ra đã có sẵn loại khí chất cao quý, ở trong đám người cũng khiến người ta chú ý tới.

Anh ta có mọi thứ, bao gồm cả sự cô độc.

Hết chương 5.

Chương 6: Hoàng hôn đầu thu buồn xuống, anh nhớ rõ cô

Biên tập: Bọt

Lương Vi định nói vài lời để không khí hòa hoãn lại, nhưng khoảnh khắc mở miệng cô lại không biết nên nói gì.

Cô và anh ta có quan hệ gì đây.

Chuyện giao hòa tình cảm giữa họ cũng không thành, vì vậy những lời hoa mỹ như từ biệt cũng không thích hợp.

Từ đầu tới cuối Lâm Trí Thâm vẫn không trả lời cô, anh ta biếng nhác tựa vào sofa, ánh mắt chưa từng rời khỏi hình ảnh trên TV.

Điện thoại của Lương Vi vang lên, cô bỏ hoa hồng xuống, rút khăn giấy lau tay rồi nghe điện thoại.

Là công ty dọn nhà, họ nói đã tới dưới lầu.

Lương Vi cúp điện thoại, nhìn về phía Lâm Trí Thâm rồi nói: “Hôm qua tôi đã đóng gói quần áo và một ít đồ đạc linh tinh rồi, lát nữa họ lên dọn sẽ hơi ồn ào.”

Lâm Trí Thâm nhàn nhạt “ừ” một tiếng.

Lương Vi đi tới phòng ngủ xem lại một lượt.

Không còn gì nữa, không để lại món đồ nào.

Đồ đạc của cô cũng không nhiều, ngoài quần áo và đồ trang điểm ra thì chỉ còn một ít gấu bông linh tinh.

Ban công của phòng ngủ vẫn còn cây Lâm Trí Thâm trồng, lúc có thời gian rảnh anh ta sẽ tới tia cành chăm lá.

Lương Vi kiểm tra thùng giấy một lần nữa, tổng cộng có 11 cái thùng.

Nhân viên dọn nhà đi tới đi lui trong căn hộ, Lương Vi đứng ở góc tường phòng ngủ quan sát, thỉnh thoảng dư quang quét qua Lâm Trí Thâm. Anh ta chính là người như vậy, dù trời có sập xuống cũng không chớp mắt một cái. Huống hồ, cô cũng không phải là gì cả.

“Cô Lương, cần dọn thứ gì nữa không?”

Lương Vi lấy lại tinh thần: “Hết rồi, mọi người đợi tôi dưới lầu một chút, tôi sẽ xuống ngay.”

“Được, không thành vấn đề.”

Cô đi tới trước mặt Lâm Trí Thâm, chặn hình ảnh trên TV, mặt Lâm Trí Thâm bỗng hiện lên một cái bóng nhỏ.

Anh ta nâng mắt nhìn thẳng vào Lương Vi.

Lương Vi: “Chúng ta... cứ như vậy đi.”

Lâm Trí Thâm: “Ừm.”

“Tôi không đùa đâu, Lâm Trí Thâm, năm nay tôi 27 rồi.”

Anh ta nhìn cô, về mặt hơi dân ra.

Lương Vi rũ mắt xuống định rời đi, trước khi rời khỏi tầm mắt anh ta, cô nói: “Chúc anh tân hôn vui vẻ.”

Những lời này không pha chút giả tạo nào, cô thật lòng chúc anh ta hạnh phúc với cuộc hôn nhân này. Hy vọng anh ta có thể bắt đầu cuộc sống mới, mà cô cũng phải bắt đầu cuộc sống chân chính của mình.

Con người, dù thế nào cũng phải hướng về phía trước.

Lâm Trí Thâm cần như vậy, cả cô cũng thế.

Lương Vi không biết mình bắt đầu có ý tưởng đặc biệt này từ khi nào, có lẽ do đến tuổi rồi nên càng nhìn thấu nhiều chuyện. Cũng có thể cuối cùng cô đã đủ dũng khí theo đuổi điều mình muốn.

Càng lái xe cách ra nơi đó, cô càng thở phào nhẹ nhõm. Tâm trạng cũng không phức tạp như cô tưởng.

Nửa năm trước đây đưa ra quyết định như vậy khiến Lương Vi mất ngủ rất lâu. Thậm chí khi bắt đầu khởi công xây nhà cũng vậy, cô từng suy nghĩ rất nhiều điều. Vì vậy khi thời khắc này chân chính tới, cô không còn lẩn tránh chút nào.

Thời gian đúng là kì diệu.

Lúc về tới thôn Giang Tâm đã là chạng vạng tối. Vẫn là từng tia nắng chiều, từng đám mây như hôm qua, nhưng cảm giác không còn giống như vậy.

Lương Vi tựa vào cửa xe, nhìn nhân viên bê từng món đồ vào nhà.

Các ông lão, bà lão đi ngang qua không ngừng quay đầu lại nhìn cô.

Khi xe chở đồ nội thất tới, dường như cả con đường nhỏ đều bị nghẽn lại. Xe của Lương Vi, xe tải chở đồ nội thất, xe tải của công ty chuyển nhà cực kỳ nổi bật trong thôn nhỏ an bình này.

Trong thôn đa phần là người già, ăn cơm xong họ sẽ tụ lại một chỗ tán dóc. Trong không gian có ánh đèn ấm áp đó, họ nhào nặn đủ loại hình tượng cho Lương Vi.

Lúc Lương Vi qua ai 45 của trò chơi, Hoàng Đặng Phi chạy tới nói tú và bàn đã lắp xong.

“Cô vội vào ở kìa à? Hai ngày nữa sẽ ồn ào vì lắp thêm tất cả những đồ dùng trong nhà. Tôi nghĩ cô nên chờ nơi này trang hoàng xong rồi dọn vào.”

“Không sao, như vậy khá tốt.”

Hoàng Đặng Phi thấy cô có nhiều đồ, muốn ở lại giúp thu xếp thì bị Lương Vi từ chối.

“Trong này đều là quần áo, không có gì để thu xếp.”

Hoàng Đặng Phi gạt đầu, trước khi lên xe đột nhiên lại nghĩ ra điều gì rồi nói: “Cô không có chăn thì ngủ thế nào?”

Lương Vi liếc nhìn tin nhắn: “Cửa hàng giặt đồ gửi chăn tới cho tôi rồi, đồ đã đến trong trấn, tôi sẽ đi lấy.”

Hoàng Đặng Phi kì kèo hồi lâu không được gì nên lái xe rời đi.

Gấp gì chứ, tiếp theo bọn họ còn gặp nhau nhiều.

Có ai không biết Lâm Trí Thâm muốn kết hôn với con gái nhỏ nhà họ Trần? Nói cách khác, Lương Vi tự do rồi. Dù cô và Lâm Trí Thâm có quan hệ khiến người khác nhìn không thấu, thân thể của cô cũng đã tự do.

Chiếc xe đón hoàng hôn rồi biến mất ở cuối thôn, con đường nhỏ dâng lên một tầng bụi nhưng rất nhanh đã lắng xuống. Ở đó chỉ có mấy chú chó đi tới đi lui, thận trọng nhìn Lương Vi, sau đó đảo mắt đã không thấy chúng chạy tới nơi nào.

Lương Vi khóa kĩ cửa, định tới siêu thị trong trấn mua ít nước và đồ ăn.

Bận rộn cả một ngày, bây giờ cô mới cảm thấy đói.

Cô khởi động xe, lúc rẽ ra khỏi thôn thì tiện tay gọi điện cho bên chuyển phát nhanh.

Một cô gái nhận điện thoại.

Lương Vi: “Xin chào, tôi muốn kiểm tra đơn hàng chuyển phát nhanh của mình. Tôi cần dùng gấp, vừa nãy nhận được tin nhắn báo hàng đã tới nơi.”

“Vâng, mời cô báo lại số điện thoại cho chúng tôi.”

Sau khi chờ một lát, cô gái kia nói: “Đơn hàng chuyển phát nhanh đã tới chỗ chúng tôi bên này nhưng chưa quét hàng. Chuyển phát nhanh của chúng tôi là tự lấy đồ, không giao tới tận nhà.”

“Cửa hàng của các cô ở đâu?”

“Cách nửa mét bên cạnh siêu thị Nông Và Công Nghiệp phía Bắc. Còn 15 phút nữa chúng tôi sẽ đóng cửa.”

“Được, 5 phút nữa tôi đến, phiền cô chờ một chút.”

“Được, không thành vấn đề.”

Lái xe 20 phút, Lương Vi suýt chút nữa đập điện thoại.

Chỉ đường khốn kiếp gì thế này.

Vòng đi vòng lại một vòng lớn, cô mới tìm được siêu thị. Cô đỗ xe ở bãi đỗ xe của siêu thị, tìm một lúc mới thấy cửa hàng chuyển phát nhanh kia.

Biển hiệu chuyển phát nhanh Trung Thông đã có lỗ thủng, gió thổi tới khiến nó lắc lư không thôi.

Cửa cuốn bằng sắt chỉ mở hờ một nửa, bên trong phát ra ánh sáng yếu.

Lương Vi gõ hai cái vào cửa cuốn, tạo ra âm thanh rung rung.

“Có người không?”

Âm thanh “Tối đây ——” truyền từ bên trong ra.

Một đôi tay đưa xuống nâng cửa cuốn lên, tiếng “cách cách” vang lên trong màn đêm. Vì tối qua mưa to nên bầu trời tối nay sáng trong, ánh sao càng rực rỡ.

“Là cậu.” Lương Vi hơi giật mình, sau đó lại cười: “Tôi tới lấy đồ chuyển phát nhanh.”

Lục Trầm Ngân ngược lại không có biểu cảm gì, cực kỳ hồ hững: “Tôi biết. Nặng lắm, muốn tôi để lên xe giúp cô không?”

“Được.”

Anh đưa hóa đơn chuyển phát nhanh cho Lương Vi ký tên.

Lương Vi nâng mi lên nhìn anh: “Không phải cậu bán CD à?”

“Tôi giao hàng chuyển phát nhanh.”

“Cậu vậy mà rất thú vị.”

Lục Trầm Ngân nhìn cô không lên tiếng.

Lương Vi ký tên xong đưa lại cho anh, Lục Trầm Ngân vác kiện hàng lên vai dễ như trở bàn tay, hỏi: “Xe cô ở đâu?”

“Trước siêu thị.”

“Cô tới bên cạnh xe chờ tôi, mở cốp sau ra.”

Cô có hai kiện hàng, anh chạy tới chạy lui hai chuyến.

Lương Vi khóa kĩ cốp sau: “Muốn ngồi xe tôi về không? Tiện đường.”

“Không cần, tôi cũng có xe.” Lời này có chút chút bướng bỉnh.

Lương Vi lấy túi khăn giấy trong túi ra, ném cho anh: “Tay bẩn rồi, lau chút đi.”

Lục Trầm Ngân rút một tờ ra, tờ giấy dày và mềm mại mang hương thơm sực nức, chất lượng của nó tốt hơn bất kì loại khăn giấy nào anh từng dùng. Anh lau lòng bàn tay của mình, mặt giấy trắng tinh bỗng biến thành màu xám tro.

Lương Vi: “Vây lát nữa gặp.”

Tay Lục Trầm Ngân cứng lại, anh còn chưa kịp phản ứng lại, Lương Vi đã đi vào siêu thị.

Lát nữa gặp?

Ồ, cô còn phải tới thuốc nước.

Anh ném khăn giấy vào thùng rác, cẩn thận đóng túi khăn giấy lại rồi cất vào túi tiền. Lúc giờ tay muốn lau mồ hôi trên trán thì ngửi thấy mùi hương của khăn giấy lưu lại trên tay.

Lúc khóa cửa cửa hàng chuyển phát nhanh xong, anh lái xe đi ngang qua siêu thị vẫn thấy xe Lương Vi đỗ ở đó.

Anh vốn cũng sắp tan làm, nhưng Trương Linh Linh đột nhiên bảo anh chờ thêm một chút, nói có người muốn đến lấy kiện hàng chuyển phát nhanh.

Tên trên hai kiện hàng đó là, Lương Vi.

Anh nhìn tên này rồi ngẩn ra, không biết có phải cùng người trong suy nghĩ của mình không.

Lúc đang chờ, anh nhớ hôm qua Lương Vi nói sẽ chuyển tới đây ở. Hơn nữa nơi này cũng không có ai tên Lương Vi.

Năm rưỡi, Trương Linh Linh ra cửa nhìn thử, ở đó không có một bóng người, cô ấy nói về trước. Lục Trầm Ngân bảo cô ấy về đi, để anh ở đây chờ.

Anh biết cô nhất định sẽ tới lấy kiện hàng chuyển phát nhanh.

Anh thậm chí còn tưởng tượng được vẻ mặt của cô sẽ thế nào nếu tới lấy hàng mà cửa hàng đóng cửa.

Chờ thêm một chút với anh cũng không thành vấn đề.

Hoặc là nói, anh tình nguyện chờ cô.

Anh nhớ tới tình cảnh ngày hôm qua, ấn tượng đầu tiên khi thấy cô bước xuống xe là đôi chân vừa thẳng vừa dài, còn trắng như vậy. Lúc nói chuyện, anh mới nhìn rõ dáng vẻ của cô.

Hoàng hôn đầu thu buông xuống, anh nhớ rõ cô.

Lục Trầm Ngân về tới nhà và tuân theo trình tự hoạt động mỗi ngày của mình là về tranh với Tiểu Oánh rồi tắm rửa, ăn cơm.

Lúc anh đang gội đầu, xe của Lương Vi mới rẽ vào giao lộ, sau đó đỗ trong sân nhà cô, đèn xe nhanh chóng tắt đi.

Anh tắt vòi nước.

Anh nghe được tiếng đóng cửa xe của Lương Vi, còn có tiếng túi đồ ma sát vào nhau, tiếp đến là tiếng mở cửa. Giấy lát sau, đèn trong phòng khách sáng lên, ánh đèn chiếu ra ngoài cửa.

Lục Trầm Ngân cảm vòi nước, dùng tốc độ nhanh nhất xả chỗ bọt trên tóc.

“Tiểu Lục, ăn cơm.”

“Được, tới đây.”

Lương Vi dựa vào tường uống xong hộp sữa chua. Điểm sáng duy nhất trong phòng khách là bức tranh trên tường kia, nhưng tâm tư cô vẫn còn nán lại trên người Lục Trầm Ngân.

Vì sao lần nào bắt gặp anh tắm cũng là hình ảnh ướt át, dụ hoặc như vậy.

Cô bắt tri bắt giác cần nghiêng ống hút, sau đó Lương Vi sừng sốt mấy giây mới phát hiện ra mình không có thùng rác. Cô đặt vỏ hộp sữa chua lên bệ cửa sổ.

Cứ như vậy dọn vào đúng là không đủ đồ dùng.

Lương Vi mở cốp xe ra, khiêng kiện hàng lên một nửa đột nhiên thả lại vào trong, sau đó khép cửa xe.

Cô khóa cửa thật kỹ, chỉ cần xuyên qua một mảnh ruộng nhỏ đã sang được nhà Lục Trầm Ngân. Sau cơn mưa đất bùn toi xộp nhưng cô vẫn đi vững vàng trên giày cao gót.

Đèn treo trong phòng kia xuyên qua khung cửa, tạo thành một đường ranh giới giữa sáng và tối. Bước chân Lương Vi dừng lại trước vách ánh sáng đó.

Bọn họ đang ăn cơm, hương thơm của đồ ăn vắng vất đâu đó. Dường như họ đang nói chuyện gì đó bằng tiếng phổ thông, thi thoảng trộn thêm mấy câu tiếng địa phương. Tiếp đó còn có âm thanh huyền ảo của trẻ nhỏ.

Lương Vi đặt hai tay ra sau eo làm đệm, dựa vào bức tường loang lổ rồi nhìn về phía xa. Cây dương cao lớn bên cạnh đồng ruộng giờ chỉ còn là cái bóng trong màn đêm. Bóng cây đong đưa theo gió, tiếp đó là mấy nghìn mét ánh đèn lốm đốm của thôn xóm.

Cô hơi ngẩng đầu lên, híp mắt.

Khung cảnh ban đêm của nông thôn có lẽ chính là như vậy, an yên mà tốt đẹp.

Hết chương 6.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Ẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7: Con người đều hướng tới những điều tốt đẹp

Biên tập: Bột

“Oa ——” Trong phòng đột nhiên vang lên tiếng trẻ con khóc.

Những người lớn lại đang cười.

“Lại đây, lại đây, anh lau sạch cho.” Là âm thanh của anh.

Dường như anh rất dịu dàng với trẻ con, đặc biệt dịu dàng.

Lúc cô bước vào khoảng sáng kia, cửa đột nhiên có nhiều thêm một bóng người khiến ba người trên bàn cơm không hẹn mà nhìn lại.

Lương Vi: “Quá rầy ròi, tôi tới lấy thuốc nước đi tiêm.”

Lục Trầm Ngân đang ôm đứa trẻ, cầm khăn lông giúp cô bé lau miệng và tay. Anh ngẩng đầu nhìn Lương Vi một chút rồi nói: “Cô đợi một chút, tôi đi với cô.”

Lương Vi “ừ” một tiếng, cô không vào trong mà đứng yên tĩnh, dựa vào một bên cửa chờ Lục Trầm Ngân xong việc.

Lý Đại Cường như đã dần quen, biết Lương Vi là chủ nhân ngôi biệt thự cách vách thì bỗng mở lòng hơn mấy phần. Ông ta nghĩ cô gái xinh đẹp như vậy chắc sẽ không làm khó người khác. Người đàn ông nông thôn ở bên cạnh trước đó luôn quần lấy đòi tiền bồi thường thiệt hại tinh thần, khiến họ đau đầu muốn chết.

“Có muốn vào nhà ngồi một lúc không?” Lý Đại Cường để bát cơm xuống, khách khí hỏi.

Lương Vi lắc đầu, ánh mắt dừng lại trên người Lý Đại Cường một chút sau đó chuyển sang Lục Trầm Ngân.

Cô bé anh đang ôm nom chừng khoảng 4, 5 tuổi.

Cát Vân ngồi đưa lưng về phía cửa nên Lương Vi chỉ có thể thấy lưng cô ấy, vừa gầy yếu vừa trẻ tuổi như vậy.

“Cầm đứa ăn cơm cho ngoan, không được quấy.” Lục Trầm Ngân đặt đứa bé vào giữa băng ghế, xác nhận cô bé ngồi vững rồi mới đứng dậy. Anh cầm thuốc nước đi tới trước mặt Lương Vi, rất tự nhiên nói: “Đi thôi, chắc giờ này bác sĩ Đồng có nhà.”

“Anh không ăn cơm?”

“Ăn xong rồi.”

Lương Vi liếc bát cơm, không lên tiếng, sau đó theo anh đi vào màn đêm mờ tối.

Con đường xi măng tới nhà bác sĩ Đồng mấy năm trước đã được chính phủ tu sửa, nhưng cỏ dại ven đường vẫn thường nhào tới chiếm đoạt rìa hai bên của con đường nhỏ.

Lương Vi ngửi một cái, giơ tay lên bịt mũi, hỏi: “Mùi gì vậy?”

“Mùi phân trâu. Ở đây có nhiều người nuôi trâu làm ruộng, thường nuôi bên cạnh nhà kho này.”

Cô nhìn theo hướng Lục Trầm Ngân chỉ, nhưng ở đó chỉ là một mảng đen kịt, không nhìn rõ được.

Mùi đó chỉ xộc tới trong giây lát, Lương Vi còn chưa nghĩ ra phải nói gì thì đã đi được nửa đường.

Lục Trầm Ngân cầm túi thuốc nước trong tay, hỏi: “Vì sao muốn về nông thôn ở?”

Lương Vi trầm mặc như đang sắp xếp câu chữ, thật lâu mới tràn ra ý cười đầy trêu chọc: “Này không phải vì dễ gặp cậu sao.”

Anh nhìn đi nơi khác, không dám nhìn Lương Vi, nhìn nhìn một lát rồi thấy cổ họng đều cứng lại.

Anh chuyển đề tài, giọng buồn bực: “Chân còn đau không?”

Tầm mắt từ bắp chân chuyển qua chân cô, Lương Vi vẫn đi đôi giày cao gót hôm qua. Cô đã quen đi giày cao gót nên đi bộ hết sức ổn định.

Hôm qua cô dựa vào ngực anh, lão đảo đi ra khỏi trạm tiêm phòng, gót giày đập trên nền đất tạo ra những âm thanh hỗn loạn mà thanh thúy.

Lương Vi khoát tay: “Không đau.” Có điều móng lại hơi căng đau.

...

Nhà bác sĩ Đồng nuôi chó, thấy người lạ tới nó xông tới rồi tru lên. Lương Vi trốn sau anh theo bản năng, một lần bị rấn cắn 10 năm sợ dây thừng.

“Không phải sợ, chó nhỏ sẽ không cắn cô.” Lục Trầm Ngân dẫn cô đi tới phòng nhỏ phía Tây.

Bác sĩ Đồng là bác sĩ trong thôn, cả đời đều theo nghề này.

“Bác sĩ Đồng, chúng tôi đến tiêm. Cô ấy bị chó cắn, phiền bác.”

Lục Trầm Ngân nói với ông ấy với thái độ khách khí và xa lạ, Lương Vi chọc tay anh một chút, nói: “Cậu không quen bác sĩ này?”

“Ừ, không quen.” Anh đề thấp âm thanh, sợ bác sĩ Đồng nghe được.

Lương Vi cười: “Cậu không được.” Cô nói chuyện chưa bao giờ che che giấu giấu.

Bác sĩ Đồng nhìn bọn họ một cái, cuối cùng ánh mắt hòa ái dừng trên người Lục Trầm Ngân.

Lương Vi thấy bác sĩ cầm kim rút thuốc nước ra thì sắc mặt có chút không tốt. Ngoài tiêm ra cô sẽ sợ cái gì? Còn điều gì có thể khiến cô thu lại những sắc sảo của mình?

Lục Trầm Ngân nghĩ ngợi, đưa hai cánh tay ra rồi nói: “Cô bám lấy tôi, đừng quay đầu nhìn lại.”

Có bác gái đi từ phòng ngủ trong nhà lâu ra, bà ấy nhìn Lương Vi mấy giây rồi cười nói: “Cô là cô gái ở biệt thự phía Tây kia sao?”

Lương Vi bám thật chặt vào cánh tay Lục Trầm Ngân, lễ phép cười với bác gái đó một tiếng.

Bác sĩ Đồng: “Kéo vấy xuống một chút, thả lỏng.”

Lục Trầm Ngân bình tĩnh nhìn Lương Vi, cô như muốn co rúm lại, anh chỉ có thể nhìn được đỉnh đầu của cô. Anh nói: “Bác sĩ, cô ấy bị choáng kim, lúc tiêm bác làm nhẹ một chút.”

Bác gái nói: “Choáng kim sao, nếu vậy sẽ khó chịu lắm đấy. Tôi đi lấy cốc nước cho cô.”

Vừa dứt lời, móng Lương Vi truyền tới cảm giác đau nhói.

Móng tay cô cắm vào cánh tay Lục Trầm Ngân.

Khác với hôm qua, lần này Lục Trầm Ngân đã biết mình phải làm gì. Lúc bác sĩ rút kim ra, anh ấn băng gạc có thuốc sát trùng xuống theo bản năng, sau đó kéo quần áo cô xuống, che đi cái móng bị lộ ra ngoài của Lương Vi.

Bác gái bung nước tới, Lương Vi vẫn đang yếu ớt trong ngực anh.

Bác gái nói: “Cháu gái tôi cũng bị choáng kim, mỗi lần bị ồm phải tiêm như đi một vòng điện Diêm Vương vậy.”

“Muốn uống nước không?” Lục Trầm Ngân nhẹ nhàng hỏi cô.

Lương Vi: “Không cần...”

Lục Trầm Ngân ngồi bên cạnh cô rất lâu, có điều trong nhà có người khác nên không tránh khỏi lúng túng.

Bác gái đó hỏi rất nhiều chuyện, từ việc năm nay mấy người bán đậu tương bao nhiêu tiền đến tôi nghe nói cậu của cậu có một đứa nhỏ...

Lương Vi tựa vào vai anh, cau mày nói: “Tôi ổn hơn nhiều rồi, đi thôi.”

Lục Trầm Ngân đỡ cô dậy: “Bác sĩ Đồng, tiêm xong toàn bộ rồi tính tiền được không? Cô ấy còn phải tiêm 3 mũi.”

“Được, không sao.”

Rời khỏi nhà bác sĩ, lúc thoát khỏi ánh đèn chiếu rọi kia, Lục Trầm Ngân chột bệ Lương Vi lên mà không báo trước.

Anh nói: “Tôi biết cô vẫn rất khó chịu.”

Hôm qua, hai người phải ngồi rất lâu mới bình thường lại được, hôm nay sao có thể ổn nhanh như vậy. Rõ ràng môi cô vẫn còn trắng bệch.

Nhưng đúng là Lương Vi đã ổn hơn rất nhiều, ít nhất không còn cảm giác choáng váng mãnh liệt đó nữa.

Cô nhàn nhạt nói: “Tôi nghe dì kia nói tới phiền. Hỏi nhiều như vậy là tra hộ khẩu sao.”

“Thật ra bọn họ biết hết mọi chuyện.” Anh thấp giọng nói.

“Mấy người ở đây đã 2 năm, sao không hòa đồng cùng những người đó.”

“Dân ngoại lai thường dễ bị bài xích.”

Cô dừng một lát: “Hình như có chuyện như vậy thật.”

Đi một lúc, ánh mắt Lương Vi thanh tĩnh hơn nhiều. Ánh trăng chiếu xuống một tầng sắc ảm nhàn nhạt trên người bọn họ. Cây dương liễu bên bờ sông lay động, bóng cây trên mặt đất cũng đung đưa chập chòn. Cô thấy bóng mình và Lục Trầm Ngân đan cài cùng một chỗ, nhấp nhô lên xuống theo từng nhịp bước của anh. Bọn họ đang dùng loại tư thế thân mật để tựa chung một chỗ.

Lương Vi: “Cậu cũng không sợ người lạ.”

Cô có thể không cần nhờ anh ôm.

“Vậy tôi thả cô xuống.”

“Này, thôi thôi, cứ đi thế này đi.”

Lục Trầm Ngân nói: “Thân thể cô không thoải mái mới ôm cô, Tiểu Oánh tiêm xong tôi cũng ôm con bé.”

“Tiểu Oánh? Tên cô bé kia?”

“Ừ.”

Lương Vi bấm ngón tay tính toán: “Bồi phận của mấy người... Cậu lớn hơn cô bé 20 tuổi nhưng cô bé lại gọi cậu bằng anh. Cậu đủ tuổi làm bố con bé đấy.”

“Mẹ Tiểu Oánh khá trẻ.”

“Bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi sáu.”

Lương Vi: “...”

Người phụ nữ gầy yếu đó nhỏ hơn cô 1 tuổi, hơn nữa còn là mẹ của một đứa bé 4,5 tuổi.

Cô biết nhiều nơi thịnh hành việc sinh đẻ sớm, nhưng nếu so với cô ấy, cô kém hơn quá nhiều.

27 tuổi, cô không có gì cả. Thoát khỏi vây cánh của Lâm Trí Thâm, cô một thân hai bàn tay trắng.

Không đúng.

Lương Vi vỗ vỗ bả vai anh: “Cậu cho tôi xuống.”

Lục Trầm Ngân dừng bước, cẩn thận đặt cô xuống. Lương Vi xoa xoa hông, chân hơi nhũn ra.

“Cái gì mà Tiểu Oánh, rõ ràng là nói tôi giống trẻ con.”

Anh không phủ nhận, tròng mắt đen thâm thúy.

Miệng Lương Vi hơi động, nhưng tạm thời không nghĩ ra câu gì để phản kích anh, cô xoay người đi trở về. Anh hơi sai bước chân đuổi theo.

Đi chưa được mấy bước, cô đã quay lại cười lên.

Lương Vi bỗng dừng bước, người phía sau cũng dừng lại.

“Ngày mai, ngày kia và ngày kia cũng đi tiêm cùng tôi sao?” Cô xoay người, hơi hếch cằm nhìn anh.

Lục Trầm Ngân cao hơn cô nửa cái đầu, bóng anh hoàn toàn bao phủ lên bóng cô. Trong bóng đêm mờ mờ, Lương Vi có thể thấy khuôn mặt thâm thúy sạch sẽ của anh.

“Có thể đi cùng cô.” Câu nói rất chân thành.

Lương Vi nhướn mày cười cười: “Đúng là chịu trách nhiệm thật này.”

Lúc đến giao lộ, Lương Vi nói: “Tôi chưa mua tủ lạnh nên phải mượn dùng của nhà cậu một chút.”

“Được.”

“À đúng rồi!” Lương Vi như nhớ tới điều gì, nói: “Phiền cậu giúp một chuyện. Có thể giúp tôi mang bao hàng chuyển phát nhanh lên gác không?”

“Được.”

Đây là lần đầu tiên Lục Trầm Ngân bước vào căn nhà này. Lúc nơi này khởi công, anh cũng nhìn từ xa vài lần. Cách vài ngày có một vài người hàng xóm chạy tới nhìn, bọn họ nói chuyện bằng tiếng địa phương anh nghe không hiểu, nhưng mơ hồ cảm thấy đó không phải lời lẽ tốt đẹp gì.

Lương Vi mở cốp sau ra, nói: “Vốn muốn tự mang lên, nhưng mông đau.”

Lời vừa nói ra, Lương Vi lại cảm thấy có chút không liên quan, đang định bỏ sung thì Lục Trầm Ngân đã nâng kiện hàng lên. Dường như anh không suy xét cô nói đúng hay sai, chỉ chân thành, tình nguyện làm việc này vì cô.

Lương Vi bật đèn phòng khách lên, bên trong trống rỗng nhưng vẫn khiến Lục Trầm Ngân kinh ngạc không thôi.

Nhà cửa được sửa sang cực kỳ tinh xảo: tường giấy màu vàng nhạt như nghệ thuật bích họa, những viên gạch lát sách chói, cầu thang xoắn ốc bằng gỗ ở chính giữa, trên cao còn có đèn chùm thạch anh rũ xuống.

Lương Vi dẫn anh lên gác: “Cẩn thận bước hụt.”

“Ừ.”

Anh đặt bao đồ ở cạnh giường. Đồ nội thất và cách bài trí trong nhà khiến Lục Trầm Ngân rũ mắt, đèn chùm thạch anh nguy nga lộng lẫy khiến bóng dáng anh có vẻ thâm thấp, nom thật nhỏ bé và hèn mọn.

Lương Vi dùng móng tay rạch bao tải, giường mất định nói chuyện với anh nhưng phát hiện đã không thấy người đâu. Cô đi tới bên cửa sổ nhìn xuống, anh đang bê bao tải thứ hai lên.

Ồ, còn tưởng anh cứ đi như vậy chứ.

Lương Vi kéo chăn từ trong bao tải ra ngoài rồi quăng lên giường. Đột nhiên chạm đến mông khiến cô trướng đau một lát, phải ngửa đầu suyt xoa.

Lục Trầm Ngân bỏ bao tải xuống, nói: “Để tôi giúp cô trải ra.” Anh vừa đưa tay ra lại rút trở về, nhìn bàn tay hơi lấm bẩn, hỏi: “Có thể rửa tay ở đâu?”

“Bên phải phòng kia.”

Nhà vệ sinh của cô vẫn chưa có bất kì món đồ nào, tất cả mọi thứ đều còn mới. Lục Trầm Ngân cọ sát hai bàn tay rồi đứng lảng lảng trước tấm gương bóng loáng, trong gương hiện lên thứ cảm xúc mà anh không biết tên. Bụi bẩn đục ngầu bị nước rửa trôi theo bồn sứ trắng xuống cống thoát nước, biến mất không thấy tăm hơi.

Anh nhìn nước chảy tới gần người. Rõ ràng đều là nước máy, nhưng nước nhà Lương Vi lại tinh tế mềm mại như vậy. Có lẽ, điểm khác biệt chính là nước chảy ra từ vòi nào.

Lương Vi tựa vào cạnh cửa, khoanh hai tay: “Cậu đang nghĩ gì?”

Lục Trầm Ngân lắc đầu một cái.

Cô không hỏi lại, nói: “Phiền cậu trải chăn giúp tôi. Thật ra tôi ghét nhất trải chăn và ra giường.”

Anh cười đi tới phòng ngủ, giúp cô sửa sang lại giường đầu vào đây.

Lương Vi ngồi trên ghế bàn trang điểm, tay chống cằm xem anh bận việc: “Cậu thực sự rất tốt.”

Anh không đáp lời, khom người trải ra giường.

Lương Vi: “Cậu đói không?”

Lục Trầm Ngân ngân ra: “Không đói.”

“Nhưng tôi thấy cậu chỉ ăn nửa bát cơm. Tôi cũng chưa ăn gì, tôi có mua sữa tươi và bánh quy để dưới nhà, muốn ăn không?”

“Không cần, tôi không đói.”

Lương Vi: “Tôi đi lấy cho cậu.”

Cô tự mình quyết định, Lục Trầm Ngân mím môi không phản bác nữa.

Vỏ chăn của cô là một bộ Hello Kitty màu hồng nhạt. Lúc đầu Lục Trầm Ngân không nhận ra, nhưng lại cảm thấy rất quen thuộc. Lúc lồng vỏ gối thứ hai anh mới bất chợt nhớ tới, lần trước Tiểu Oánh cũng đòi dán hình chú mèo này.

Anh cầm gối, ánh mắt dừng lại trên mặt mèo Hello Kitty.

Cô chính là một đứa bé.

Anh trải chăn đệm xong, cuộn bao tải lại thành một bó, không biết Lương Vi còn muốn dùng hay không nên đặt ở trong góc.

Hướng Nam của phòng cô có một ô cửa sổ sát đất. Anh len qua những chiếc thùng giấy kia, đi tới trước cửa sổ. Ánh đèn của nhà lầu phía xa lóe lên, ở giữa là một khoảng ruộng lớn mang màu đen tuyền. Có thể do độ sáng của đèn thạch anh không đủ, nên khi chiếu xuống sàn gỗ lại có màu vàng, mà loại ánh sáng đó lại khiến người ta bất chợt lan tràn cảm giác ấm áp, mê mang.

Ánh trăng đêm nay rất sáng, đêm càng sâu, ánh trăng càng sáng rõ. Anh có thể thấy cây hoa quế trong sân nhà mình. Tầm mắt ngưng đọng dần trở lại, anh nhìn lên bóng Lương Vi phản chiếu trên cửa sổ thủy tinh. Cô bước tới, từng tiếng giày cao gót vang lên ung dung mà có lực. Lương Vi đứng bên cạnh Lục Trầm Ngân, cùng anh nhìn về phương xa.

“Cho cậu.” Lương Vi mở nắp hộp sữa chua rồi đưa cho anh.

“Cảm ơn.”

“Cậu thấy thiết kế cửa sổ sát đất này được không?”

“Rất tốt.”

“Tôi cũng thấy vậy. Cửa sổ sát đất thật lớn và cả rèm cửa sạch sẽ, tôi hy vọng ngày nào đó có thể kéo rèm cửa sổ ra để ánh sáng mặt trời chiếu vào, người tôi yêu sẽ rồi giường ôm lấy tôi từ phía sau. Cứ tưởng tượng như vậy, nên muốn làm cửa sổ sát đất.”

Lục Trầm Ngân ngửa đầu uống sữa chua, đôi mắt nghiêng rũ xuống nhìn Lương Vi. Long mi hơi rung, ánh mắt anh sâu đến thâm trầm.

Cô cắn một miếng bánh quy, vụn bánh rơi đầy đất.

Lương Vi: “Có phải nghe rất giống phim truyền hình không? Tôi cũng cảm thấy giống phim, có điều rất tốt đẹp, không phải sao? Con người đều hướng tới những điều tốt đẹp.”

Lục Trầm Ngân vặn lại nắp hộp, mắt nhìn về phía trước, trong mắt đều là ánh trắng nhu hòa.

Lương Vi đưa bánh quy cho anh: “Ngày mai tôi tổng vệ sinh, có thể tới trợ giúp không?”

“Tổng vệ sinh?”

“Được không?”

Anh gạt đầu một cái.

“Cảm ơn.”

Lương Vi nhìn bóng Lục Trầm Ngân trên cửa sổ thủy tinh, gương mặt anh mang đường nét khỏe khoắn, con ngươi thâm trầm chứa ánh trắng thanh sạch vô hạn.

Hết chương 7.

Trầm Ân – Chương 6: Hoàng hôn đầu thu buông xuống, anh nhớ rõ cô

CHƯƠNG 6

Tác giả: Liêm Thập Lí

Biên tập: Bọt

Lương Vi định nói vài lời để không khí hòa hoãn lại, nhưng khoảnh khắc mở miệng cô lại không biết nên nói gì.

Cô và anh ta có quan hệ gì đây.

Chuyện giao hòa tình cảm giữa họ cũng không thành, vì vậy những lời hoa mỹ như từ biệt cũng không thích hợp.

Từ đầu tới cuối Lâm Trí Thâm vẫn không trả lời cô, anh ta biếng nhác tựa vào sofa, ánh mắt chưa từng rời khỏi hình ảnh trên TV.

Điện thoại của Lương Vi vang lên, cô bỏ hoa hồng xuống, rút khăn giấy lau tay rồi nghe điện thoại.

Là công ty dọn nhà, họ nói đã tới dưới lầu.

Lương Vi cúp điện thoại, nhìn về phía Lâm Trí Thâm rồi nói: “Hôm qua tôi đã đóng gói quần áo và một ít đồ đạc linh tinh rồi, lát nữa họ lên dọn sẽ hơi ồn ào.”

Lâm Trí Thâm nhàn nhạt “ừ” một tiếng.

Lương Vi đi tới phòng ngủ xem lại một lượt.

Không còn gì nữa, không để lại món đồ nào.

Đồ đạc của cô cũng không nhiều, ngoài quần áo và đồ trang điểm ra thì chỉ còn một ít gấu bông linh tinh.

Ban công của phòng ngủ vẫn còn cây Lâm Trí Thâm trồng, lúc có thời gian rảnh anh ta sẽ tới tia cảnh chăm lá.

Lương Vi kiểm tra thùng giấy một lần nữa, tổng cộng có 11 cái thùng.

Nhân viên dọn nhà đi tới đi lui trong căn hộ, Lương Vi đứng ở góc tường phòng ngủ quan sát, thỉnh thoảng dư quang quét qua Lâm Trí Thâm. Anh ta chính là người như vậy, dù trời có sập xuống cũng không chớp mắt một cái. Huống hồ, cô cũng không phải là gì cả.

“Cô Lương, cần dọn thứ gì nữa không?”

Lương Vi lấy lại tinh thần: “Hết rồi, mọi người đợi tôi dưới lầu một chút, tôi sẽ xuống ngay.”

“Được, không thành vấn đề.”

Cô đi tới trước mặt Lâm Trí Thâm, chặn hình ảnh trên TV, mặt Lâm Trí Thâm bỗng hiện lên một cái bóng nhỏ.

Anh ta nâng mắt nhìn thẳng vào Lương Vi.

Lương Vi: “Chúng ta... cứ như vậy đi.”

Lâm Trí Thâm: “Ừm.”

“Tôi không đùa đâu, Lâm Trí Thâm, năm nay tôi 27 rồi.”

Anh ta nhìn cô, vẻ mặt hơi dãn ra.

Lương Vi rũ mắt xuống định rời đi, trước khi rời khỏi tầm mắt anh ta, cô nói: “Chúc anh tân hôn vui vẻ.”

Những lời này không pha chút giả tạo nào, cô thật lòng chúc anh ta hạnh phúc với cuộc hôn nhân này. Hy vọng anh ta có thể bắt đầu cuộc sống mới, mà cô cũng phải bắt đầu cuộc sống chân chính của mình.

Con người, dù thế nào cũng phải hướng về phía trước.

Lâm Trí Thâm cần như vậy, cả cô cũng thế.

Lương Vi không biết mình bắt đầu có ý tưởng đặc biệt này từ khi nào, có lẽ do đến tuổi rồi nên càng nhìn thấu nhiều chuyện. Cũng có thể cuối cùng cô đã đủ dũng khí theo đuổi điều mình muốn.

Càng lái xe cách ra nơi đó, cô càng thờ phào nhẹ nhõm. Tâm trạng cũng không phức tạp như cô tưởng.

Nửa năm trước đây đưa ra quyết định như vậy khiến Lương Vi mất ngủ rất lâu. Thậm chí khi bắt đầu khởi công xây nhà cũng vậy, cô từng suy nghĩ rất nhiều điều. Vì vậy khi thời khắc này chân chính tới, cô không còn lẩn tránh chút nào.

Thời gian đúng là kì diệu.

Lúc về tới thôn Giang Tâm đã là chạng vạng tối. Vẫn là từng tia nắng chiều, từng đám mây như hôm qua, nhưng cảm giác không còn giống như vậy.

Lương Vi tựa vào cửa xe, nhìn nhân viên bê từng món đồ vào nhà.

Các ông lão, bà lão đi ngang qua không ngừng quay đầu lại nhìn cô.

Khi xe chở đồ nội thất tới, dường như cả con đường nhỏ đều bị nghẽn lại. Xe của Lương Vi, xe tải chở đồ nội thất, xe tải của công ty chuyển nhà cực kỳ nổi bật trong thôn nhỏ an bình này.

Trong thôn đa phần là người già, ăn cơm xong họ sẽ tụ lại một chỗ tán dóc. Trong không gian có ánh đèn ấm áp đó, họ nhào nặn đủ loại hình tượng cho Lương Vi.

Lúc Lương Vi qua ải 45 của trò chơi, Hoàng Đăng Phi chạy tới nói tử và bàn đã lắp xong.

“Cô vội vào ở lăm à? Hai ngày nữa sẽ ồn ào vì lắp thêm tất cả những đồ dùng trong nhà. Tôi nghĩ cô nên chờ nơi này trang hoàng xong rồi dọn vào.”

“Không sao, như vậy khá tốt.”

Hoàng Đăng Phi thấy cô có nhiều đồ, muốn ở lại giúp thu xếp thì bị Lương Vi từ chối.

“Trong này đều là quần áo, không có gì để thu xếp.”

Hoàng Đăng Phi gạt đầu, trước khi lên xe đột nhiên lại nghĩ ra điều gì rồi nói: “Cô không có chỗ thì ngủ thế nào?”

Lương Vi liếc nhìn tin nhắn: “Cửa hàng giặt đồ gửi nhắn tới cho tôi rồi, đồ đã đến trong trấn, tôi sẽ đi lấy.”

Hoàng Đăng Phi kì kèo hồi lâu không được gì nên lái xe rời đi.

Gấp gì chứ, tiếp theo bọn họ còn gặp nhau nhiều.

Có ai không biết Lâm Trí Thâm muốn kết hôn với con gái nhỏ nhà họ Trần? Nói cách khác, Lương Vi tự do rồi. Dù cô và Lâm Trí Thâm có quan hệ khiến người khác nhìn không thấu, thân thể của cô cũng đã tự do.

Chiếc xe đón hoàng hôn rồi biến mất ở cuối thôn, con đường nhỏ dâng lên một tầng bụi nhưng rất nhanh đã lắng xuống. Ở đó chỉ có mấy chú chó đi tới đi lui, thận trọng nhìn Lương Vi, sau đó đảo mắt đã không thấy chúng chạy tới nơi nào.

Lương Vi khóa kĩ cửa, định tới siêu thị trong trấn mua ít nước và đồ ăn.

Bận rộn cả một ngày, bây giờ cô mới cảm thấy đói.

Cô khởi động xe, lúc rẽ ra khỏi thôn thì tiện tay gọi điện cho bên chuyển phát nhanh.

Một cô gái nhận điện thoại.

Lương Vi: “Xin chào, tôi muốn kiểm tra đơn hàng chuyển phát nhanh của mình. Tôi cần dùng gấp, vừa nãy nhận được tin nhắn báo hàng đã tới nơi.”

“Vâng, mời cô báo lại số điện thoại cho chúng tôi.”

Sau khi chờ một lát, cô gái kia nói: “Đơn hàng chuyển phát nhanh đã tới chỗ chúng tôi bên này nhưng chưa quét hàng. Chuyển phát nhanh của chúng tôi là tự lấy đồ, không giao tới tận nhà.”

“Cửa hàng của các cô ở đâu?”

“Cách nửa mét bên cạnh siêu thị Nông Và Công Nghiệp phía Bắc. Còn 15 phút nữa chúng tôi sẽ đóng cửa.”

“Được, 5 phút nữa tôi đến, phiền cô chờ một chút.”

“Được, không thành vấn đề.”

Lái xe 20 phút, Lương Vi suýt chút nữa đập điện thoại.

Chỉ đường khôn kiếp gì thế này.

Vòng đi vòng lại một vòng lớn, cô mới tìm được siêu thị. Cô đỗ xe ở bãi đỗ xe của siêu thị, tìm một lúc mới thấy cửa hàng chuyển phát nhanh kia.

Biển hiệu chuyển phát nhanh Trung Thông đã có lỗ thủng, gió thổi tới khiến nó lắc lư không thôi.

Cửa cuốn bằng sắt chỉ mở hờ một nửa, bên trong phát ra ánh sáng yếu.

Lương Vi gõ hai cái vào cửa cuốn, tạo ra âm thanh rung rung.

“Có người không?”

Âm thanh “Tối đây ——” truyền từ bên trong ra.

Một đôi tay đưa xuống nâng cửa cuốn lên, tiếng “cách cách” vang lên trong màn đêm. Vì tối qua mưa to nên bầu trời tối nay sáng trong, ánh sao càng rực rỡ.

“Là cậu.” Lương Vi hơi giật mình, sau đó lại cười: “Tôi tới lấy đồ chuyển phát nhanh.”

Lục Trầm Ngân ngược lại không có biểu cảm gì, cực kỳ hồ hững: “Tôi biết. Nặng lắm, muốn tôi để lên xe giúp cô không?”

“Được.”

Anh đưa hóa đơn chuyển phát nhanh cho Lương Vi ký tên.

Lương Vi nâng mi lên nhìn anh: “Không phải cậu bán CD à?”

“Tôi giao hàng chuyển phát nhanh.”

“Cậu vậy mà rất thú vị.”

Lục Trầm Ngân nhìn cô không lên tiếng.

Lương Vi ký tên xong đưa lại cho anh, Lục Trầm Ngân vác kiện hàng lên vai dễ như trở bàn tay, hỏi: “Xe cô ở đâu?”

“Trước siêu thị.”

“Cô tới bên cạnh xe chờ tôi, mở cốp sau ra.”

Cô có hai kiện hàng, anh chạy tới chạy lui hai chuyến.

Lương Vi khóa kĩ cốp sau: “Muốn ngồi xe tôi về không? Tiện đường.”

“Không cần, tôi cũng có xe.” Lời này có chút chút bướng bỉnh.

Lương Vi lấy túi khăn giấy trong túi ra, ném cho anh: “Tay bẩn rồi, lau chút đi.”

Lục Trầm Ngân rút một tờ ra, tờ giấy dày và mềm mại mang hương thơm sực nức, chất lượng của nó tốt hơn bất kì loại khăn giấy nào anh từng dùng. Anh lau lòng bàn tay của mình, mặt giấy trắng tinh bỗng biến thành màu xám tro.

Lương Vi: “Vải lát nửa gấp.”

Tay Lục Trầm Ngân cứng lại, anh còn chưa kịp phản ứng lại, Lương Vi đã đi vào siêu thị.

Lát nửa gấp?

Ồ, cô còn phải tới lấy thuốc nước.

Anh ném khăn giấy vào thùng rác, cẩn thận đóng túi khăn giấy lại rồi cất vào túi tiền. Lúc giờ tay muốn lau mồ hôi trên trán thì ngửi thấy mùi hương của khăn giấy lưu lại trên tay.

Lúc khóa cửa cửa hàng chuyển phát nhanh xong, anh lái xe đi ngang qua siêu thị vẫn thấy xe Lương Vi đỗ ở đó.

Anh vốn cũng sắp tan làm, nhưng Trương Linh Linh đột nhiên bảo anh chờ thêm một chút, nói có người muốn đến lấy kiện hàng chuyển phát nhanh.

Tên trên hai kiện hàng đó là, Lương Vi.

Anh nhìn tên này rồi ngẩn ra, không biết có phải cùng người trong suy nghĩ của mình không.

Lúc đang chờ, anh nhớ hôm qua Lương Vi nói sẽ chuyển tới đây ở. Hơn nữa nơi này cũng không có ai tên Lương Vi.

Năm rưỡi, Trương Linh Linh ra cửa nhìn thử, ở đó không có một bóng người, cô ấy nói về trước. Lục Trầm Ngân bảo cô ấy về đi, để anh ở đây chờ.

Anh biết cô nhất định sẽ tới lấy kiện hàng chuyển phát nhanh.

Anh thậm chí còn tưởng tượng được vẻ mặt của cô sẽ thế nào nếu tới lấy hàng mà cửa hàng đóng cửa.

Chờ thêm một chút với anh cũng không thành vấn đề.

Hoặc là nói, anh tình nguyện chờ cô.

Anh nhớ tới tình cảnh ngày hôm qua, ấn tượng đầu tiên khi thấy cô bước xuống xe là đôi chân vừa thẳng vừa dài, còn trắng như vậy. Lúc nói chuyện, anh mới nhìn rõ dáng vẻ của cô.

Hoàng hôn đầu thu buông xuống, anh nhớ rõ cô.

Lục Trầm Ngân về tới nhà và tuân theo trình tự hoạt động mỗi ngày của mình là vẽ tranh với Tiểu Oánh rồi tắm rửa, ăn cơm.

Lúc anh đang gội đầu, xe của Lương Vi mới rẽ vào giao lộ, sau đó đỗ trong sân nhà cô, đèn xe nhanh chóng tối đi.

Anh tắt vòi nước.

Anh nghe được tiếng đóng cửa xe của Lương Vi, còn có tiếng túi đồ ma sát vào nhau, tiếp đến là tiếng mở cửa. Giấy lát sau, đèn trong phòng khách sáng lên, ánh đèn chiếu ra ngoài cửa.

Lục Trầm Ngân cảm vòi nước, dùng tốc độ nhanh nhất xả chỗ bọt trên tóc.

“Tiểu Lục, ăn cơm.”

“Được, tới đây.”

Lương Vi dựa vào tường uống xong hộp sữa chua. Điểm sáng duy nhất trong phòng khách là bức tranh trên tường kia, nhưng tâm tư cô vẫn còn nán lại trên người Lục Trầm Ngân.

Vì sao lần nào bắt gặp anh tắm cũng là hình ảnh ướt át, dụ hoặc như vậy.

Cô bắt tri bắt giác cần nghiêng ống hút, sau đó Lương Vi sừng sốt mấy giây mới phát hiện ra mình không có thùng rác. Cô đặt vỏ hộp sữa chua lên bệ cửa sổ.

Cứ như vậy dọn vào đúng là không đủ đồ dùng.

Lương Vi mở cốp xe ra, khiêng kiện hàng lên một nửa đột nhiên thả lại vào trong, sau đó khép cửa xe.

Cô khóa cửa thật kỹ, chỉ cần xuyên qua một mảnh ruộng nhỏ đã sang được nhà Lục Trầm Ngân. Sau cơn mưa đất bùn tối xộp nhưng cô vẫn đi vững vàng trên giày cao gót.

Đèn treo trong phòng kia xuyên qua khung cửa, tạo thành một đường ranh giới giữa sáng và tối. Bước chân Lương Vi dừng lại trước vách ánh sáng đó.

Bọn họ đang ăn cơm, hương thơm của đồ ăn văng vất đâu đó. Dường như họ đang nói chuyện gì đó bằng tiếng phổ thông, thi thoảng trộn thêm mấy câu tiếng địa phương. Tiếp đó còn có âm thanh huyền ảo của trẻ nhỏ.

Lương Vi đặt hai tay ra sau eo làm đệm, dựa vào bức tường loang lổ rồi nhìn về phía xa. Cây dương cao lớn bên cạnh đồng ruộng giờ chỉ còn là cái bóng trong màn đêm. Bóng cây đong đưa theo gió, tiếp đó là mấy nghìn mét ánh đèn lốm đốm của thôn xóm.

Cô hơi ngẩng đầu lên, híp mắt.

Khung cảnh ban đêm của nông thôn có lẽ chính là như vậy, an yên mà tốt đẹp.

Hết chương 6.

Trầm Ân – Chương 5: Anh ta có mọi thứ, bao gồm cả sự cô độc

JULY 29, 2018 2 COMMENTS

CHƯƠNG 5

Tác giả: Liêm Thập Lí

Biên tập: Bọt

Mưa rả rích cả đêm, tới khi nắng sớm chiếu xuống mới ngớt dần. Ánh nắng chậm rãi le lói từ tầng mây chiếu sáng cho cả thôn, đồng thời cũng khiến Lương Vi tỉnh giấc.

Mặt xi măng thô ráp chưa được bừa phẳng khiến mặt đất mấp mô lưu lại không ít nước mưa.

Lương Vi che đầu xuống xe, cả người rung mình một cái.

Hơi lạnh.

Nhưng nắng sớm chiếu lên người lại có chút ấm áp.

Cô giẫm qua mấy vũng nước nông để vào nhà, nền xi măng khô ráo trong nhà lưu lại một loạt dấu chân.

Lục Trầm Ngân ngồi trước lò nhóm lửa nấu com, nắp nồi bằng tre đan bốc lên một tầng khói trắng. Vừa vào nhà, Lương Vi đã nghe hương thơm nồng đậm của com trắng.

“Mỗi ngày cậu đều dậy sớm thế này để nấu com?”

“Không.” Lúc Lục Trầm Ngân liếc mắt nhìn cô đã thấy một loạt dấu chân.

Những nơi cô đi qua để lại dấu vết, thật ra là dấu dế lê của anh.

Lương Vi “ồ” một tiếng, nhìn xung quanh một vòng rồi hỏi: “Kem đánh răng của mấy người ở đâu?”

“Cô muốn đánh răng sao? Nhà tôi đều đánh răng, rửa mặt bên ao nước kia. Kem đánh răng và bàn chải đều ở giá treo trên ao.”

Lương Vi mở tủ đựng bát đĩa lấy ra một cái bát, nói: “Mượn một chút.”

“Được.”

Bước chân Lục Trầm Ngân không tự giác mà đi theo cô.

Lương Vi đến bên ao nước, sau đó dừng lại mấy giây trước hai chiếc bàn chải được cắm trong cốc đánh răng. Sau cùng cô lấy chiếc bàn chải màu lam cắm trong cốc.

Anh đứng ở cửa nói: “Đó là của tôi.”

Lương Vi rửa tay, dùng ngón trỏ bóp kem đánh răng: “Tôi biết là của cậu.”

Cô dùng bát sứ hứng nước, sau đó súc miệng đơn giản.

Lục Trầm Ngân: “Tôi lấy nước ấm cho cô rửa mặt.”

“Không cần, tôi rửa mặt bằng nước lạnh là được rồi.”

Cô thật đúng là người không để tâm.

Lúc Cát Vân và Lý Đại Cường đi từ trong phòng ra, Lương Vi đang ngồi trước bàn trang điểm. Lúc này cô đang đánh son.

Lục Trầm Ngân đang xào rau.

Lương Vi thu dọn đồ trang điểm xong thì ngược lên đối mặt với Cát Vân. Cô ấy cười cười với Lương Vi rồi đi ra ao nước, bắt đầu đánh răng rửa mặt.

Tối hôm qua đèn tối như vậy, Lương Vi thực sự không thấy rõ mặt Cát Vân, hiện tại cô đã nhìn được rõ ràng. Cô ấy... trông rất trẻ, mà Lý Đại Cường thì hơi có tuổi. Lục Trầm Ngân 25 tuổi, như vậy có lẽ Lý Đại Cường khoảng 50 tuổi rồi.

Dường như Cát Vân vẫn chưa quá 30.

Lương Vi mím môi.

Hiện giờ có rất nhiều cặp chồng già vợ trẻ, cũng không có gì.

Lục Trầm Ngân bung đĩa rau xào để lên bàn. Thấy Lương Vi có vẻ muốn đi, anh hỏi ra tiếng theo bản năng.

“Có muốn ăn cơm xong rồi lại đi không?”

Lương Vi cười cười: “Tôi không đói.”

“Nhưng hình như tối qua cô cũng không ăn gì.”

Lương Vi: “Bây giờ tôi không đói, ăn cũng không vào. Tôi đi đây, tối lại đến lấy thuốc nước.”

Cô đi vài bước lại quay trở về trong phòng: “Này, cho tôi số điện thoại. Nếu không tối tới nhà mấy người, tôi không biết lấy đồ thế nào.”

Lục Trầm Ngân đưa lưng về phía cô, vừa đánh com vừa đọc một dãy số.

Anh lờ mờ trước bếp lò rất lâu, lúc quay đầu lại Lương Vi đã không còn ở đó nữa. Lục Trầm Ngân bước nhanh ra ngoài, chiếc xe thể thao màu đỏ kia đã dần biến mất trên con đường nhỏ.

Anh nhớ tới hôm qua, lúc hoàn hồn lại cô cũng đã không thấy tăm hơi như lúc này.

“Sao lại có thêm một bát com.” Lúc động đũa, Lý Đại Cường mới thấy trên bàn com có thêm một bộ bát đũa.

Lục Trầm Ngân xới com, nói: “Lúc đầu định bảo cô ấy com nước xong hãy đi.”

Cát Văn liếc Lục Trầm Ngân, nói nhỏ: “Com rau com dưa, sao người ta muốn ăn được.”

Một bàn rau xào xanh mướt, bữa tối hôm qua còn lại lạc, com trắng. À, còn thêm một ít cái bẹ nữa.

Lục Trầm Ngân vui đầu ăn com. Lúc mấy người Cát Văn mới ăn được vài miếng, anh đã ăn xong rồi.

“Cậu, cháu đi trước đây.”

“Được. Đúng rồi, hôm nay bọn họ làm xong đất, giữa trưa được nghỉ cháu tới hỗ trợ một chút.”

“Vâng, được ạ.”

Lúc ra cửa đôi giày, Lục Trầm Ngân thoáng nhìn thấy đôi dép nhựa màu xám đen kia, cô đã xếp chúng ngay ngắn ở đó.

Lương Vi đến sớm hơn thời gian đã hẹn. Cô ngồi chờ trong xe, cũng không thấy mất kiên nhẫn nên không gọi điện thoại giục kiến trúc sư.

Cô đang vượt ải trong trò chơi, thì Lâm Trí Thâm gọi điện thoại tới cắt ngang. Anh ta nói: “Anh đang trên đường về Nam Thành, trưa chờ anh.”

Lương Vi trầm mặc, không biết đáp lại thế nào.

Lâm Trí Thâm nói: “Anh biết hôm nay em gọi công ty chuyển nhà tới, trưa chúng ta nói chuyện.”

“Được, vậy nói chuyện một chút.”

Đúng là bọn họ cần nói chuyện, dù không phải thổ lộ tình cảm. Anh ta không hỏi cô chuyện chân bị thương, chỉ nói vài câu ngắn gọn rồi cúp máy.

Lương Vi thoát khỏi trò chơi, muốn lên Weibo xem video hài hoặc clip ngắn một chút.

Cô có khoảng mấy chục ngàn người hâm mộ trên Weibo. Vừa mở ra, màn hình đã bị tin nhắn lấp đầy, đa số bình luận đều hỏi vì sao mấy hôm nay không phát sóng trực tiếp.

Lương Vi không biểu cảm gì, đánh một câu ngừng phát sóng trực tiếp rồi tìm một bức ảnh tự sướng của mình trong album ảnh để đính kèm.

Vừa mới đăng lên đã có rất nhiều bình luận, hầu như tất cả đều mang một nội dung: Nữ thần, lại kéo cổ áo xuống thêm chút nữa đi.

Lương Vi nhẹ nhàng “ha” một tiếng, đóng Weibo rồi mở danh bạ điện thoại. Cô nhìn dãy số kia nghĩ ngợi hồi lâu, sau đó quyết định gửi tin nhắn cho Lục Trầm Ngân.

Nội dung rất đơn giản: Tôi là Lương Vi, đây là số điện thoại của tôi.

Lục Trầm Ngân trả lời lại trong giây lát, tin nhắn cũng rất đơn giản, chỉ có một chữ: Ừ.

Lương Vi nhìn chằm chằm chữ này, cô đang suy nghĩ anh dùng giọng điệu nào để phát ra âm tiết ấy. Là giọng qua loa lấy lệ, điềm đạm hòa nhã hay trịnh

trọng đây?

Cô nghĩ tới giọng anh, sau đó lại nhớ tới cánh môi đóng mở, tiếp đến là khuôn mặt yên tĩnh. Cuối cùng, cả người anh như hiện diện trước mắt cô. Lương Vi cầm đĩa CD trên ghế pho ki, đĩa này đóng gói cực kém, đây là bản lậu của lậu.

Anh kiếm sống dựa vào cái này? Thú vị thật.

Lương Vi nhét CD vào trong túi, giờ tay xoa xoa cổ.

Hôm qua cô ngủ không phải quá ngon, chưa nói tới việc giấc ngủ không sâu, cô vận cổ một chút, thậm chí nghĩ may mà vẫn có gối.

Lương Vi hơi không nhớ được tối qua bọn họ đã nói gì, dường như lúc đó chỉ có cô lải nhải, nói nhiều như say rượu vậy, nhắc tới rất nhiều chuyện không quan trọng.

Lục Trầm Ngân thì chỉ ừ, ừm, ừ.

Giọng anh nhẹ nhàng mà trầm thấp, có chút giống như qua loa lấy lệ, nhưng lại có phần cực kỳ trịnh trọng. Nhớ tới ánh mắt anh, Lương Vi tin rằng anh không phải người qua loa lấy lệ hoặc thiếu kiên nhẫn.

Lương Vi hà một hơi lớn, đang nghĩ xem có nên gọi điện thoại cho kiến trúc sư không.

Kiến trúc sư này tên là Hoàng Đặng Phi, sau khi cô ra ngoài chơi cùng Lâm Trí Thâm thì quen anh ta, nghe nói rất có tài. Lần đó trở lại sau khi chơi ở hộp đêm xong, Lương Vi đã nói với Lâm Trí Thâm thế này.

“Vị Hoàng tiên sinh kia không những có tài mà còn tràn ngập hoóc-môn lừa gạt, mang dáng vẻ con người nhưng thích táy máy tay chân. Đàn ông mấy người, đúng là toàn mặt người dạ thú.”

Sở dĩ lần này cô liên hệ với anh ta chỉ vì lúc đưa danh thiếp ngày đó, Hoàng Đặng Phi từng nói: Nếu cô Lương tìm tôi làm kiến trúc sư, tôi sẽ giảm giá 50 phần trăm cho cô.

Có thể tìm ở đâu kiến trúc sư giảm giá 50 phần trăm như vậy chứ.

Lương Vi đi ra từ trong xe, đứng ở trước trung tâm nội thất vẫy tay với anh ta.

Hoàng Đặng Phi cầm Ipad, ngón tay đưa vài cái, mở ra mấy bức ảnh đồ nội thất đủ kiểu dáng anh ta thấy vừa mắt cho Lương Vi xem: “Cô thích cái nào trong mấy thứ này?”

Lương Vi: “Cái thứ ba không tồi, giường công chúa mộng mơ.”

Hoàng Đặng Phi cười một tiếng, nói: “Nữ sinh mấy người đều thích loại này.”

Đuôi mắt Lương Vi cũng mang ý cười.

“Chân cô bị thương?” Anh ta rất quan tâm hỏi han.

Lương Vi nói: “Bị chó cắn.”

Hoàng Đặng Phi lập tức dặn dò, nói cô không thể hút thuốc uống rượu và ăn đồ cay.

Lương Vi: “Có người dặn tôi lời này rồi.”

“Cũng đúng, chắc tổng giám đốc Lâm lo lắng lắm.”

Lương Vi cười.

Trung tâm nội thất chia làm năm tầng, Hoàng Đặng Phi thường xuyên chạy tới nơi này nên rất quen thuộc. Anh ta đưa Lương Vi đi thẳng lên tầng hai, ở đó bán đồ nội thất phong cách Châu Âu hoặc đồ tư nhân.

Lúc bước lên thang cuốn, anh ta ôm vai Lương Vi rồi nói: “Cô đi giày cao gót, phải cẩn thận một chút.”

“Kiến trúc sư đúng là tri ki.”

Hoàng Đặng Phi nhìn về phía trước, nói: “Tổng giám đốc Lâm nhất định còn tri ki hơn tôi, nghe nói hai người đã bên nhau rất nhiều năm.”

Giày cao gót của Lương Vi giẫm trên nền gạch sứ, phát ra âm thanh lạch cạch vang dội.

Cô không trả lời Hoàng Đặng Phi, chỉ vào cửa hàng trước mặt rồi nói: “Cửa hàng này trông đẹp đấy, vào xem một chút.”

Hoàng Đặng Phi đẩy kính một cái, không khơi ra đề tài này nữa.

Cửa hàng này bán chủ yếu là đồ nội thất khơi gợi tình thú.

Hoàng Đặng Phi: “Giường và bàn ghế ở đây đều không hợp với cô.”

Lương Vi đi tới trước một chiếc giường, lớp màn tím mỏng như cánh ve từ đỉnh giường rủ xuống. Trên giường cũng được trang trí tỉ mỉ, mép ra trải giường còn được rải một lớp cánh hoa hồng.

Cô nói: “Cái này không tệ.”

Hoàng Đặng Phi lắc đầu.

Lương Vi: “Giường này rất lãng lợ, chọn cái này đi.”

Sau khi trả tiền xong, Lương Vi thấy tâm trạng mình không tệ, cô còn khẽ ngâm nga hát trong miệng.

Cô nói với Hoàng Đặng Phi: “Giường này để trong phòng phát sóng trực tiếp của tôi. Phòng ngủ tôi muốn kê giường hình Hello Kitty, cửa hàng nào bán loại giường đó?”

Hoàng Đặng Phi chỉ cửa hàng đối diện: “Bọn họ bán.”

Theo đề xuất của anh ta, Lương Vi mua được bộ đồ nội thất tương đối hoàn chỉnh, tất cả đều là màu trắng, mang phong cách Châu Âu và có hoa văn chạm trổ hình Hello Kitty.

Đối với Lương Vi, chọn xong giường là xong chuyện.

Vì giường chính là nhà cô, nhà của cô chỉ cần có giường là tốt rồi.

Lúc viết địa chỉ, Lương Vi cố ý dặn dò: “Giường này phải được đưa tới trước 7 giờ tối.”

Đảo mắt đã đến trưa, Hoàng Đặng Phi muốn mời cô ăn trưa chung. Nhưng còn chưa kịp mở miệng, Lương Vi đã nói: “Phiên anh chọn giúp đồ trong phòng bếp và phòng khách, cái này tôi không chú trọng. Đi trước đây.”

Anh ta chưa từ bỏ ý định: “Ăn cơm trưa chung đi.”

Lương Vi: “Tôi phải đi gặp Lâm Trí Thâm.”

Hoàng Đặng Phi sững sốt một chút, sau đó mỉm cười: “Được, cô lái xe cẩn thận.”

Lương Vi lái xe 2 tiếng từ trung tâm đồ nội thất Hương Giang tới chung cư ở trung tâm Nam Thành. Đây cũng là nguyên nhân tới qua cô tạm chấp nhận ở lại nông thôn một đêm mà không về chung cư. Quá xa, người như cô lười đi.

Lương Vi đứng ở cửa hít sâu một hơi, sau đó dè vãn tay xuống.

Trong phòng cực kỳ yên tĩnh, chỉ có âm thanh mơ hồ của TV truyền ra từ phòng khách.

Giày da của Lâm Trí Thâm để ở một bên huyền quan.

Anh ta đã tới.

Lương Vi không đổi dép lê mà đi thẳng giày cao gót vào, vì vậy sàn nhà bằng gỗ sạch sẽ lưu lại dấu bụi nhột nhật của gót giày.

Không cần phải đổi, lát nữa dọn hành lý cũng sẽ bị bẩn.

Lâm Trí Thâm ngồi trên sofa xem phim, ánh sáng trên TV xẹt qua mặt anh ta, biểu cảm của anh ta trước sau vẫn không thay đổi.

Lương Vi ngồi xuống bên cạnh Lâm Trí Thâm, sofa hơi lồm xồm.

Trên bàn trà nhỏ có một bó hoa hồng mềm mại. Lâm Trí Thâm tặng cô rất nhiều thứ, đây cũng là phương thức biểu đạt của anh ta.

Lương Vi rút điều khiển từ xa rồi điều chỉnh âm lượng nhỏ xuống, nói thẳng: “Anh nói đi, chúng ta cần nói chuyện mà.”

Lâm Trí Thâm chậm rãi quay đầu đối diện với cô, ánh mắt bình tĩnh, giọng nói trầm trầm: “Chân em thế nào?”

“Bị chó cắn.” Lương Vi hỏi hột trần thuật sự thật.

“Tiêm chưa?”

“Tiêm rồi.”

“Sau này cẩn thận một chút.”

“Ừ.”

Lương Vi chột cười một tiếng, muốn đứng dậy vào nhà bếp lấy đồ uống, nhưng đột nhiên nhớ ra hôm qua cô đã dọn sạch tủ lạnh rồi.

Lâm Trí Thâm: “Trên bàn ăn có bia, hôm nay anh mới mua.”

Cô liếc mắt về phía bàn ăn cách đó mấy mét, bên cạnh bình hoa là túi màu trắng của cửa hàng tiện lợi.

Lương Vi ngồi xuống lần nữa: “Được rồi, tôi không khát.”

Lâm Trí Thâm ngả người về phía sau, tựa vào đệm sofa mềm mại, phim chuyển cảnh anh ta mới khai mào đề tài.

“Anh tưởng em chỉ nhiệt huyết dâng trào mới mua đất ở nông thôn.”

Lương Vi: “Không phải, tôi đã suy nghĩ rất nghiêm túc.”

Lâm Trí Thâm nhẹ nhàng “ồ” một tiếng: “Có thể thấy được, vay tiền ngân hàng để mua nhà ở nông thôn, đúng là rất nghiêm túc.”

Lương Vi: “...”

“Khi nào bắt đầu có ý định này?”

“Hơn nửa năm trước, khi tham gia hôn lễ của bạn học.”

Lâm Trí Thâm nâng chân trái đặt lên đùi phải: “Em cảm thấy chúng ta có thể cắt đứt hoàn toàn?”

Lương Vi cầm lấy một cái gối ôm: “Tại sao không thể?”

Anh ta đặt câu hỏi như trào phúng, cô yên lặng không phản bác.

Lâm Trí Thâm ngoài cười nhưng trong không cười.

“Hôm qua mẹ anh gọi điện thoại cho tôi.”

“Sau đó thì sao?”

Lương Vi lắc đầu: “Tất cả mọi người đều cảm thấy tôi ở cùng một chỗ với anh vì coi trọng tiền của anh. Mẹ anh cảm thấy tôi là loại hồ ly tinh, khiến anh mê luyến thần hồn điên đảo.”

Anh ta mê luyến cô sao? Cho tới bây giờ vẫn không.

Mẹ anh ta đánh giá cô quá cao rồi.

Lâm Trí Thâm nâng mắt nhìn thẳng vào cô: “Vậy nếu anh không có tiền, em còn theo anh không?”

“Đúng là tôi coi trọng tiền của anh, nhưng tới bây giờ tôi không hề quán luyến anh.” Lương Vi cầm một cành hoa hồng lên, móng tay bấm vào cánh hoa khô, bóc lớp lá màu xanh tiếp theo.

Lâm Trí Thâm thở nhẹ: “Ừ, anh rõ hơn ai khác em không hề bám người.”

“Vì vậy chỉ cần anh bằng lòng, chúng ta có thể sớm tụ sớm tan.”

Anh ta nhếch môi, xung quanh hoàn toàn im lặng.

Phim đang chiếu tới hình ảnh tàn sát khốc liệt.

Lương Vi quan sát tỉ mỉ mây trắng tuôn từ góc cạnh của anh ta. Lâm Trí Thâm sinh ra đã có sẵn loại khí chất cao quý, ở trong đám người cũng khiến người ta chú ý tới.

Anh ta có mọi thứ, bao gồm cả sự cô độc.

Hết chương 5.

CHƯƠNG 4

Tác giả: Liêm Thập Lí

Biên tập: Bọt

Nói mấy câu như vậy xong, ngoài trời đổ mưa lớn hơn. Bên ngoài cửa lớn có một viên đá hình vuông dùng để lót chân, nước mưa chảy từ mái ngói rơi xuống viên đá, từng giọt “lộp bộp” so le không đều nhau.

Tầm mắt Lương Vi chuyển từ bóng dáng anh sang màn mưa. Kết cấu của cửa gỗ đều giống nhau, cửa bên trong cũng nhìn ra mưa tương tự. Phía trước căn phòng là một khoảnh đất trồng rau khá lớn, nhưng trên đó trống trơn, không có dù chỉ một ngọn cỏ. Mùi bùn đất mới hơi tanh theo không khí bên ngoài phiêu dạt vào trong.

Lục Trầm Ngân lấy chậu rửa mặt từ giá ba chân và đặt lên bếp, sau đột nhiên nghĩ đến điều gì lại xoay người vào trong phòng.

Lương Vi thấy củi trong lò sắp cháy hết nên nhét thêm vào, cô thả vật nhỏ vụn trong tay xuống rồi đi tới trước cửa. Cánh cửa gỗ cũ kĩ mang nhiều dấu ấn chồng chất, dường như có đủ mọi loại dấu vết.

Cô nhớ cửa nhà khi cô còn bé cũng là loại này: có ngưỡng cửa thật cao, bên trái là cánh cửa, bên phải như vách ngăn cố định được chia làm hai bộ phận, phía trên giống cánh cửa nhỏ hoặc cửa sổ có thể mở ra được, phía dưới là vách ngăn liền.

Cô tựa hai cánh tay dọc theo cửa, trọng lực cả người cũng đè lên phía trên, những giọt nước mưa lớn từ trên rơi xuống tạo thành bức màn mưa.

Cục đá bên cạnh có màu nhàn nhạt của rêu xanh, chỗ kê hờ nhỏ còn có mấy bụi cỏ nhỏ mọc dài.

Đầu Lương Vi chột lóc lên, đột nhiên nghĩ đến điều gì, cô khom người tìm kiếm.

Quả nhiên, phía dưới bức ngăn có một lỗ hổng nhỏ.

Lục Trầm Ngân đi từ trong phòng ra đã thấy cô ngồi xổm dưới đất, nhìn chăm chăm vào lỗ hổng. Vạt áo sau lưng tuột ra khỏi eo váy, lộ ra một khoảng da bóng loáng.

Anh nhanh chóng dời tầm mắt. Trong đầu không tự chủ nhớ tới cảnh ở trạm tiêm phòng, lúc giúp bồi thuốc sát trùng anh đã nhìn thấy cảnh tượng kia.

Da thịt trắng nõn, cái mông vênh lên, có một chút rãnh sâu. . .

Anh cúi đầu, thật lâu sau mới ngẩng lên, hỏi: “Cô đang tìm gì?”

Anh để khăn lông mới, chưa bóc mác lên bàn.

Lương Vi ngồi dậy, chỉ vào lỗ hổng nói: “Tôi nhìn xem có ổ mèo không.”

“Nhà tôi không nuôi mèo, chủ nhà cũng không nuôi.”

Lương Vi thấp giọng cười, cô xua tay chuyển đề tài: “Chỗ sạc điện của mấy người ở đâu? Điện thoại của tôi cần sạc pin.”

Lục Trầm Ngân chỉ vào căn phòng thứ ba, nói: “Đó là phòng tôi, hộc tủ ở cạnh mép giường có ổ cắm nối.”

Lương Vi gạt đầu, cô đẩy cửa gỗ ra. Trong phòng rất tối, cô đưa tay lần sờ tường để tìm công tắc đèn.

Tạch.

Bóng đèn mắc phía trên sáng lên.

“Công tắc ở đây.” Giọng nam trầm thấp truyền tới từ đỉnh đầu cô.

Ngón tay Lục Trầm Ngân cứng lại ở đó, giây tiếp theo đã lập tức thu lại. Anh chạm vào tay Lương Vi, cũng có thể nói là sờ soạng tay cô.

Lương Vi nói: “Ừ, cảm ơn.”

Cô đi tới mép giường để sạc pin.

Lục Trầm Ngân nhìn tay mình mà có chút sững sờ.

Hôm nay anh đã ôm cô, cách lớp bông gạc giữ thuốc sát trùng trên mông cô, giúp cô kéo váy, bây giờ còn sờ soạng cô nữa.

Hai mươi lăm năm qua anh gặp muôn vàn loại người, phụ nữ xinh đẹp cũng không ít, có điều cô là người xinh đẹp nhất anh từng gặp, cũng là người có khí chất nhất.

Lương Vi bắt đầu đánh giá phòng anh, có thể nói là vừa xem đã hết. Một cái giường, một tủ đầu giường, một tủ quần áo và một cái bàn.

Trên bàn không có bao nhiêu sách, chỉ có mấy đĩa CD, một ít bút sáp và một tờ giấy.

Giường anh trải chiếu trúc, chăn được gấp chỉnh tề để ở đầu giường, là loại mặt trên in gấu con hoạt hình, mua ở trấn trên với giá 50 đồng một bộ.

Giường kê dựa vào tường, phía trên tường là cửa sổ, mặt kính u tối không thấy rõ bóng đêm bên ngoài, nhưng lại thấy được ánh đèn khúc xạ chiếu lên chiếu trúc, cùng màu với ngọn đèn màu quýt treo trong phòng.

Lục Trầm Ngân đi vào: “Có cần lấy chăn mới cho cô không? Dù sao cũng sẽ có mùi khác.”

“Không cần, tôi không phải người quá đề ý.”

“Được...”

Lương Vi mang theo một cái túi nhỏ, cô vốn định qua đêm ở trấn nhỏ nên mang theo cả mấy món nước tẩy trang gì đó.

Lục Trầm Ngân giúp cô pha nước ấm xong thì đem chậu rửa mặt tới trên bàn. Lúc vắt khăn lông xong muốn đưa cho cô thì phát hiện Lương Vi đang đứng tháo trang sức trước gương của tủ bát bằng gỗ.

Cô buộc tóc đuôi ngựa, lộ ra cằm cổ mảnh khảnh.

Lương Vi tháo trang sức xong thì đi tới trước mặt anh, không hề ngượng nghịu mà nhận lấy khăn lông bắt đầu rửa mặt.

Lục Trầm Ngân nhìn chăm chăm mặt mộc của cô.

“Sao vậy, thấy tôi tẩy trang xong biến thành người khác?”

“Không phải... Là cảm thấy...”

“Cảm thấy thế nào?”

“Cảm thấy cô không trang điểm cũng rất đẹp.”

Lương Vi lau khô mặt, nụ cười của cô thật sạch sẽ và vui vẻ: “Cậu ngược lại rất biết nói chuyện.”

Lục Trầm Ngân đổ nước rửa mặt vào trong chậu rửa chân, lại đổ thêm ít nước nóng.

“Không có dép sao?”

Anh đi một vòng trong phòng cũng không thấy đôi dép thừa nào.

Lục Trầm Ngân đưa đôi dép lê bằng nhựa màu xám đậm của mình cho cô, còn bản thân tùy ý xỏ vào đôi giày vải dùng để làm việc dưới đồng.

Lương Vi xỏ vào đi mấy bước, cười nói: “Chân cậu to thật.”

Chân cô vừa trắng vừa mềm, đầu ngón chân còn nước son đỏ tươi. Nhìn cô dùng dép lê của mình đi tới đi lui trong phòng, Lục Trầm Ngân cảm nhận được một loại cảm giác kì lạ không nói nên lời.

Lục Trầm Ngân: “Khuya rồi, đi ngủ đi. Tôi sẽ dậy sớm, sáng mai có cần gọi cô không?”

Lương Vi: “Không cần, tôi tự đặt đồng hồ báo thức là được.”

“Vậy được, lúc đi đừng quên thuốc nước, cũng đừng quên đi tiêm.”

“Thuốc nước còn phải mượn tủ lạnh nhà cậu dùng một chút. Ngày mai tôi hẹn người đi xem đồ nội thất, không có chỗ để thuốc nước.”

Lục Trầm Ngân gật đầu nói “được”.

Lương Vi nói: “À đúng rồi, gần đây có bệnh viện nhỏ hay phòng cứu thương nào không?”

“Có, gia đình hướng Đông Nam bên kia có một người là bác sĩ của thôn. Nếu cô muốn tiêm thì đi tìm bác ấy là được, đi 10 phút là tới.”

Lương Vi nhìn hướng sang phía Đông Nam, hỏi: “Là nhà cao tầng bên cạnh cây liễu kia sao?”

“Phải, đúng là nhà đó. Bác ấy họ Đồng, người ở đây đều gọi là lão Đồng.”

“Nơi nhỏ bé này cũng không tồi.” Lương Vi nhìn đồng ruộng trải dài vô biên rồi đánh giá.

Không biết Lục Trầm Ngân đã châm thuốc lá từ lúc nào, Lương Vi nói: “Cho tôi một điếu.”

Anh kẹp thuốc lá dừng lại bên môi: “Cô hút thuốc?”

“Đúng vậy, hút thuốc.”

Anh gảy tàn thuốc lá, trịnh trọng nói: “Cô không được hút.”

Lương Vi: “Vì sao?”

“Bác sĩ nói rồi: không được hút thuốc, uống rượu cũng không. Đồ cay càng không được ăn.”

Lương Vi liếm môi.

Lục Trầm Ngân cắn đầu lọc, thuận tay cầm chiếc ô ném ở cửa, rít một hơi thuốc lá rồi nói: “Tôi ngủ trong xe, cô cũng ngủ đi. Nhớ đóng cửa phòng.”

Lương Vi gọi anh lại: “Thật ra cậu có thể ngủ dưới đất.”

Anh cầm ô đứng trong mưa, lấy lại tinh thần nhìn Lương Vi. Ánh mắt ấy thâm thâm trầm trầm, cuối cùng lắc đầu.

Lương Vi nói: “Tôi là phụ nữ còn không sợ, cậu sợ cái gì.”

Lục Trầm Ngân: “Cô sẽ bị họ lời ong tiếng ve.”

Mưa rơi xuống càng dày, từng giọt mưa chạm xuống đất rồi vỡ tung thành nhiều bọt nước li ti.

Cô nói: “Tôi không đề tâm mấy chuyện đó.”

Lục Trầm Ngân bình tĩnh ngưng mắt nhìn cô, nhìn kĩ khóe miệng mang ý cười của Lương Vi. Cô cười như thực sự không sao cả, nhưng ánh mắt sắc bén kia như muốn ghim vào máu thịt anh. Cô đang dao động điều gì, có cảm xúc thế nào mà ánh sáng trong con ngươi sâu thẳm kia tựa bờ giếng hun hút.

Từng giọt mưa lớn như hạt đậu vẫn rơi trên nền đất, nước văng khắp nơi làm ướt giày vải của anh. Đất bùn và bụi bặm cùng bắn lên bấp chần Lục Trầm Ngân, anh nghĩ một bước này thật khó đi.

Lương Vi nhàn nhạt hít một hơi, thả mái tóc đuôi ngựa xuống rồi đeo buộc tóc vào cổ tay. Lúc ngẩng đầu lên vẫn thấy anh đang nhìn mình.

Cô nói: “Không quan trọng, vào bên trong ngủ đi. Sao ngủ trong xe được, sẽ bị bệnh về xương cổ.”

Lục Trầm Ngân ném đầu lọc thuốc, đốm lửa nhỏ biến mất trong màn mưa, nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

“Tôi ngủ trong xe là được rồi. Cô không đề ý nhưng tôi đề ý, tôi không thể để cô mang tiếng xấu vì tôi được. Trên phương diện này, đàn ông chịu thua thiệt một chút cũng không sao.”

Còn rất có nguyên tắc.

Lương Vi vẫn cười như cũ, ánh sáng trong mắt khẽ chuyển động. Cô thấy hơi lạnh, gió từ mặt đất dần khiến cơ thể cô đông cứng. Cô khoanh hai tay, nói: “Ngủ ngon.”

Cô nằm trên chiếu trúc, có thể vì trời mưa nên nhiệt độ giảm thấp, lạnh tới thấu tim. Cô cuộn mình vào trong ổ chăn.

Lương Vi ngủ một cái, chăn có mùi bột giặt và mùi nắng.

Tiếng mưa ngoài cửa vang động, đêm khuya vắng người, cô nghe được tiếng từng giọt mưa rơi xuống đầu xe tải nhỏ.

Lương Vi nghiêng người, màn hình điện thoại di động bỗng sáng lên, cô nhớ mình còn chưa tắt máy. Mở khóa điện thoại, màn hình ghi chép cuộc gọi hiển thị có 27 cuộc gọi nhờ.

Trong đó có 3 cuộc tới từ Lâm Trí Thâm, anh ta gọi tới sau khi cô đăng ảnh lên vòng bạn bè.

Cô cũng không muốn trả lời điện thoại.

Dù có gọi lại, có lẽ cuộc hội thoại cũng là Lâm Trí Thâm hỏi em bị chó cắn? Cô đáp đúng vậy, anh ta sẽ nói sau này nhớ cẩn thận.

Mà cũng sẽ không có sau đó.

Cô tắt mạng, đặt báo thức 7 giờ.

Đúng là hôm nay rất mệt, mệt tới gan bàn chân cũng nhẹ bẫng. Thế nhưng Lương Vi lăn qua lộn lại mãi vẫn không ngủ được.

Rõ ràng cô bị lạ giường.

Mắt cô hết nhắm lại mở, hết mở lại đóng. Cuối cùng suy nghĩ dừng lại ở câu nói kia của Lục Trầm Ngân.

Anh ngược lại không giống người ở nông thôn chút nào, lời lẽ rất rành mạch.

Rất thú vị.

Chần dần ấm lên.

Lương Vi bỗng bật dậy, nhìn chằm chằm chần hình gấu con, mặt trên đã hơi sần. Đưa lòng bàn tay lướt qua, cô cảm nhận được xúc cảm có chút thô ráp.

Lục Trầm Ngân ngồi vào ghế lái, chỉnh cho ghế ngã xuống sâu nhất. Anh định nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng còn chưa chìm vào giấc ngủ đã nghe tiếng mở cửa xe vang lên.

Lương Vi ngồi ở vị trí phó lái, người cô dính nước mưa, khuôn mặt ướt nhẹp.

Cô nói: “Tôi không ngủ được, muốn nói chuyện với cậu một chút, được không?”

“Ừ, vậy chúng ta vào phòng nói.”

“Không, nói ở đây. Không phải còn có nhạc sao, nghe khá hay.”

Đêm khuya, đài phát một bản nhạc êm dịu.

Lương Vi cũng chỉnh cho ghế ngã ra, cô bỏ dép rồi thu hai chân lên trên, thoải mái nằm xuống.

Cô nói: “Tôi là Lương Vi. Vi trong cây tử vi.”

“Ừ.”

“Cậu tên gì?”

“Lục Trầm Ngân.”

“Ngân trong từ nào?”

Lục Trầm Ngân gõ tên mình vào mục tin nhắn trên di động.

Lương Vi: “Từ này đọc là ‘Ngân’? Tôi không biết đấy.”

“Ừm, nơi tôi sinh ra tên là huyện Ngân.”

“Là vậy sao... Tên cậu rất dễ nghe.”

Anh nặng nề “ừ” một tiếng.

Lương Vi quay đầu nhìn anh, nói: “Căn biệt thự bên cạnh kia là của tôi, về sau tôi cũng sống ở đây.”

Lục Trầm Ngân quay đầu nhìn cô.

Nếu nói như vậy, có lẽ anh nhớ ra rồi. Người mấy tháng trước tới xem phòng có lẽ cũng là cô.

Lúc ấy khá nhiều việc, đầu xuân bận bịu gieo hạt, buổi trưa anh chạy về uống miếng nước thì liếc thấy bóng lưng phụ nữ trong sân nhà bên cạnh. Lúc đó chỉ thấy bóng lưng đó rất cao.

Người trong thôn đều nói không ngờ chủ nhà đó gặp vận lớn, nhà cửa như vậy mà bán được với giá 300 vạn. Có người còn nói người mua đất là tiểu tam, cũng có người nói là người có tiền mua để trồng trọt. Tin tức lung tung, rối loạn loại nào cũng có.

“Sao cô lại mua nhà ở nông thôn?” Anh để tay trước bụng, ánh mắt nhìn về phía xa.

“Cậu đoán đi.”

“...”

“Đoán không ra?”

“...”

Lương Vi nhẹ nhàng để chân trái lên đùi phải, nói: “Không đoán ra thật?”

Lục Trầm Ngân quay đầu đi chỗ khác, như không muốn phản ứng cô.

Lương Vi nói: “Có có thể vì sao nữa, có tiền nên tùy hứng.”

Anh thực sự không phản ứng lại cô, mắt đã khép lại, hô hấp đều đều.

Lương Vi chọc chọc đùi anh: “Đừng như vậy, lại nói chuyện chút đi.”

Bắp thịt vốn thả lỏng lại căng chặt trong nháy mắt, anh bỗng mở mắt, nói: “Cô không sợ người lạ sao?”

“Sợ cái gì? Trước nay tôi đều ‘không sợ người lạ’ với đàn ông.” Cô cười tủm tỉm trả lời.

“...”

Lương Vi thấy buồn cười, nói: “Là cậu bảo tôi tới nhà cậu trước.”

“Tôi chỉ muốn chịu trách nhiệm với cô.” Anh rầu rĩ nói.

“Ồ, đạo lý cũng do cậu nói.”

Hết chương 4.

Lời của editor: Sao thấy Ngân hiền mà rất chi là đàn ông nhớ >w<

Trầm Ân – Chương 3: Ngủ lại nhà một người đàn ông xa lạ thì an toàn?

JULY 19, 20186 COMMENTS

CHƯƠNG 3

Tác giả: Liêm Thập Lí

Biên tập: Bột

Thành phố Nam không lớn, nhưng Lục Trầm Ngân lái xe từ nông thôn tới trạm tiêm phòng cũng phải mất hơn nửa tiếng.

Người tiêm trừ độc cho Lương Vi là một nữ bác sĩ trung niên, thoạt nhìn có chút quen mắt.

Cô ngồi ở mép giường, bác sĩ khử trùng và băng bó cho cô.

Bác sĩ nói đùa: “Con chó này cắn ghê thật đấy.”

Lương Vi nói: “Phải, như thể tôi tranh thức ăn chó với nó vậy.”

Lục Trầm Ngân đứng ở mép giường không nói một lời, chỉ nhìn Lương Vi.

Bác sĩ nói: “Tinh thần cô tốt thật, xem sắc mặt bạn trai cô kìa, nhất định đang rất lo lắng.”

Hai người đều ngẩn ra, sau đó Lương Vi hơi mỉm cười, ngẩng đầu nhìn về phía Lục Trầm Ngân: “Cậu xụ mặt làm gì?”

Lục Trầm Ngân cúi đầu nói: “Lo lắng.”

Lương Vi vỗ cánh tay anh: “Không phải lo lắng quá, tôi không lừa tiền của mấy người.”

Anh nói: “Tôi không có ý đó...”

Bác sĩ thu còn i-ốt lại rồi rửa tay, nói: “Làm gì có bạn trai nào không lo cho bạn gái. Đáng đấp cô còn đẹp như vậy, bạn trai nhất định lại càng đau lòng. Yên tâm đi, sẽ không để lại sẹo.”

Lục Trầm Ngân còn chưa nói ra câu ‘cô ấy không phải bạn gái tôi’, bác sĩ đã cắt ngang, nói với Lương Vi: “Kéo vấy xuống một chút.”

Lục Trầm Ngân xoay người muốn đi ra ngoài, Lương Vi kéo cổ tay anh, vẻ mặt tự nhiên, nói: “Đừng đi, tôi bị sốc thuốc*, cậu đỡ tôi.”

* 晕针[yùnzhen] ở đây là sốc, choáng (sau khi tiêm thuốc)

Cổ tay anh truyền tới nhiệt độ cơ thể ấm áp của Lương Vi, dù bề ngoài trông khá tùy ý, nhưng bàn tay hơi run rẩy đã hoàn toàn bán đứng cô.

Anh nhìn vào mắt cô, nhếch môi trầm mặc một hồi, không bước đi nữa.

Lương Vi đứng trước mặt anh, cúi đầu kéo vấy xuống để lộ một góc miệng. Ngay sau đó miệng chợt lạnh do bị bôi thuốc sát trùng lên, cả người cô dần căng thẳng, hai tay không tự chủ nắm lấy bả vai Lục Trầm Ngân. Hai bên cánh tay Lục Trầm Ngân cứng lại, bỗng nhiên không biết phải làm sao cho phải.

Trước kia lúc Tiểu Oánh đi tiêm cũng là anh ôm, nhưng hiện tại Lục Trầm Ngân lại không dám vươn tay.

Người trong ngực dùng sức sát lại gần anh, khi kim châm vào da thịt, Lương Vi đã hoàn toàn ôm chặt rồi chôn trong ngực Lục Trầm Ngân, cô đau đớn kêu lên một tiếng.

Lúc Lương Vi kêu thành tiếng, Lục Trầm Ngân lập tức vỗ vỗ lưng cô, động tác này cực kỳ nhẹ nhàng. Trong khi đó, anh vẫn nhìn trần nhà, không dám chuyển mắt nhìn loạn. Ngoài mùi thuốc sát trùng còn có hương thơm trên người Lương Vi quấn quanh trong hơi thở của Lục Trầm Ngân.

Anh nhìn trần nhà trắng lóa, sau lại nhìn sang đèn huỳnh quang. Có một con côn trùng nhỏ bay tới bay lui như tìm chỗ đậu, nó muốn tới gần bóng đèn nóng bỏng kia nhưng lại không dám. Vì vậy nó cứ lặp đi lặp lại vòng tuần hoàn, quanh quẩn mãi ở đó.

Lương Vi dựa thật sát vào anh.

Lục Trầm Ngân cố gắng an ủi cơ thể căng thẳng của cô, nói: “Không sao, sẽ xong ngay, chỉ như muỗi đốt thôi.”

Mỗi lần Tiểu Oánh phải tiêm, anh cũng dỗ cô bé như vậy dù không có chút hiệu quả nào.

Cơ thể Lương Vi đột nhiên mềm nhũn, Lục Trầm Ngân vội vàng ôm lấy eo cô, giam cầm chặt chẽ trong ngực mình. Tiếng thở của cô ngày càng nặng nề.

“Vẫn ổn chứ?”

Lương Vi nhắm hai mắt, cổ họng không phát ra được âm thanh nào.

Bác sĩ rút đầu kim, ấn thuốc sát trùng ở miệng vết thương, nói với Lục Trầm Ngân: “Cậu giữ đi.”

Lục Trầm Ngân chớp mắt một cái, không biết phải làm sao.

Bác sĩ nói: “Mau giữ, giữ trong 3 phút.”

Lục Trầm Ngân liếc mắt một cái, thận trọng để lại bóng gạc, không dám có bất kì tiếp xúc da thịt nào với cô.

Lương Vi tựa vào ngực anh không nói một câu, anh có thể cảm nhận được cả người cô đang run rẩy. Lương Vi gần như nhũn ra trong ngực anh, eo cô vừa nhỏ vừa mềm. Lục Trầm Ngân lại như tượng gỗ, không dám vượt qua Lôi Trì dù chỉ một bước.

Đây là... lần đầu tiên anh ôm phụ nữ.

Ba phút trôi qua rất nhanh, anh chưa bao giờ thấy thời gian ngắn ngủi tới vậy.

Lục Trầm Ngân kéo vấy lên giúp cô, hỏi nhỏ: “Bây giờ đỡ hơn chưa?”

Lương Vi uể oải lắc đầu.

Sắc mặt cô thực sự không tốt, đôi môi trắng bệch, trán đổ rất nhiều mồ hôi.

Bác sĩ nói: “Đỡ cô ấy ra ngoài hóng mát chút đi. Đây thuốc nước, còn phải tiêm thêm 4 lần nữa, hai người tới đây tiêm hay về tìm bác sĩ khác tiêm?”

Lương Vi khó nhọc mở một mắt ra, nói: “Tôi mang về.”

“Nhớ để lạnh, nếu không thuốc sẽ mất công dụng. Một tháng này không được ăn cay, cũng không được hút thuốc uống rượu, chú ý nhiều một chút.”

Lục Trầm Ngân nhận lấy túi thuốc, nói cảm ơn rồi đỡ Lương Vi ra ngoài.

Lúc tới cửa cô thực sự không chịu được nữa, che miệng chạy lao vào cạnh luồng hoa nôn ọc.

“Tôi đi mua nước cho cô.” Anh vừa giúp cô thuận khí vừa nói.

“Không cần...”

Nôn xong cô xanh mặt ngồi bên luồng hoa, nỉ non: “Tôi muốn chết...”

Tóc cô hỗn loạn, như kẻ say xin đang ăn nói hàm hồ. Lục Trầm Ngân bắt lấy eo Lương Vi, cố gắng đỡ cô lên, anh nói: “Tôi ôm cô qua ghế dài bên kia ngồi một chút.”

Miệng anh ngậm túi thuốc, bế ngang Lương Vi lên.

Lương Vi nằm gục trong ngực anh.

Trước trạm tiệm phòng có một vườn hoa nhỏ trồng một ít dạ lai hương, hương hoa theo gió phiêu dạt bông bành khắp nơi. Ban đêm yên tĩnh chợt có tiếng côn trùng kêu vang, ghế dài được đặt dưới một tán cây long não lớn, trên ghế còn lưu lại mấy chiếc lá rụng.

Lục Trầm Ngân phủ chỗ lá rụng đi rồi đặt Lương Vi xuống ghế. Anh mới ngồi xuống, còn chưa kịp ổn định Lương Vi đã nhích lại, miệng tiếp tục lẩm bẩm câu ‘tôi muốn chết’ kia.

Anh nói: “Đợi một lát sẽ đỡ hơn.”

Lương Vi tựa vào đầu vai anh không nói gì nữa, anh đoán cô thực sự rất khó chịu.

Phía trước là con đường lát sỏi gồ ghề, giữa kẽ hở trên đường vẫn lưu lại những chiếc lá héo hon. Không khí có hương hè lại lẫn vị thu, khô nóng nhưng cũng mát lạnh.

Ánh trăng sáng ngời, dù nơi này không có đèn đường nhưng vẫn có thể nhìn rõ cây cối và đường xá. Ánh trăng còn chiếu xạ một vàng sáng xanh nhạt xuống người bọn họ, luồng sáng này tĩnh lặng mà đẹp đẽ.

Anh nghiêng đầu nhìn gương mặt trắng nõn của Lương Vi. Mắt dây chuyền cô đeo trên cổ rơi xuống, dừng ở phía trên rãnh ngực sâu hút. Cổ áo cô rất trễ, váy của Lương Vi cũng cực ngắn, dường như cả chân đều lộ ra bên ngoài. Vì bọn họ dựa chung một chỗ, Lục Trầm Ngân thấy được sắc sai rõ ràng, da cô rất trắng.

Việc này cũng không đơn thuần chỉ là khác biệt về màu sắc.

Anh chuyển tầm mắt rồi thu tay lại, nhẹ nhàng vỗ vào sườn vai của Lương Vi, muốn giúp cô xoa dịu cơn đau.

Hai người ngồi rất lâu, lâu đến mức cả vai Lục Trầm Ngân bắt đầu có dấu hiệu tê dại, anh còn cho là cô đã ngủ mất rồi.

Lúc Lục Trầm Ngân định đánh thức cô, Lương Vi đột nhiên mở mắt, hít vào một tiếng. Tiềm một lần đã khó chịu lâu như thế, hơn nữa tiềm vào đêm tối càng như tới ngày tận thế, cô không thờ nổi cũng không đi thẳng được, cảm giác như sắp chết.

Lương Vi đỡ trán bắt đầu sửa sang lại quần áo, cô nhét vạt áo vào trong váy, vừa rồi anh mới kéo lại váy giúp cô mà thôi.

Lục Trầm Ngân đứng sau cô, nói: “Tôi đưa cô về.”

Lúc xe về đến trấn nhỏ, Lương Vi đột nhiên yêu cầu anh dừng xe.

Đã 8 – 9 giờ, người ở nông thôn đi ngủ sớm, ngay cả siêu thị cũng chuẩn bị đóng cửa, cả trấn nhỏ cực kỳ an tĩnh.

Lương Vi chỉ vào cửa chớp của nhà nghỉ nhỏ: “Tôi nay tôi ngủ ở đó, ngày mai cậu đón tôi, tôi quay về lấy xe.”

Lục Trầm Ngân nhìn nhà nghỉ nhỏ kia, ánh mắt có chút chần chừ, hỏi: “Cô nhất định phải ở nơi này sao?”

“Nơi này thế nào?”

Anh nói: “Nơi này... không tốt lắm.”

Lương Vi nhướn mày: “Không tốt chỗ nào?”

Lục Trầm Ngân: “Bên cạnh đó là tiệm mát-xa, cô biết nơi đó làm gì không?”

“Ồ ~ Cậu nói chuyện này sao, đương nhiên tôi biết nơi đó làm gì. Cậu từng vào chưa?”

Anh lắc đầu: “Nơi đó không sạch sẽ cũng không an toàn. Tôi chưa từng vào, cô cũng đừng đi.”

Lương Vi: “Độc đường đi không thấy có khách sạn hay nhà nghỉ khác, ở đây cũng cách nhà mấy người khá gần. Ngày mai tôi còn có việc, ở đây là lựa chọn tốt nhất.”

Lục Trầm Ngân nhìn về phía trước, trong xe không có đèn nên rất tối. Chỉ có ánh sáng của ngọn đèn cao áp loáng thoáng xuyên vào trong xe, Lương Vi không thấy rõ về mặt anh, chỉ cảm nhận được bầu không khí bỗng nặng nề một cách khó hiểu.

Dường như anh cần chuẩn bị thật lâu, lúc mở miệng còn khẽ hít một hơi, nói: “Nếu cô không ngại, có thể ngủ lại nhà tôi bên kia. Ý tôi là cô ngủ phòng tôi, tôi ngủ trong xe là được rồi.”

Lương Vi nghiêng đầu nhìn anh.

Lục Trầm Ngân nói: “Mấy ngày trước tôi mới giặt chăn ga, tôi cũng rất ưa sạch sẽ, chắc chắn sẽ sạch hơn nhà nghỉ. Hơn nữa trong nhà nghỉ có quá nhiều đàn ông, cô... không an toàn.”

Lương Vi: “Cậu mời tôi ngủ lại nhà một người đàn ông xa lạ thì an toàn?”

“Tôi chỉ thấy tôi nên có trách nhiệm với cô. Nhà tôi đã ở đó hai năm, mọi người xung quanh đều biết chúng tôi. Nếu cô xảy ra chuyện gì, nhà tôi chắc chắn sẽ không thoát được. Chúng tôi là người tốt.” Anh bình tĩnh giải thích.

Khóe miệng Lương Vi ngầm ý cười, tùy ý nói: “Được, vậy thì ngủ nhà cậu. Đi thôi.”

Lục Trầm Ngân không nghĩ tới cô sẽ đồng ý sáng khoái như vậy. Trong ấn tượng của anh, những phụ nữ có bề ngoài đẹp đẽ đều khó nói chuyện. Ví dụ như bà chủ tiệm tạp hóa ở trấn trên, bà ta ăn mặc rất đẹp nhưng tính khí không tốt chút nào.

Màn đêm ngày càng sâu, gió thổi qua cũng mang hơi lạnh lẽo, Lương Vi quay cửa kính lên, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Xe chạy trên đường, mỗi khi đi qua một ngọn đèn sẽ có vạch sáng lướt qua mặt Lương Vi, cả người cô bắt đầu thả lỏng. Nơi này không giống thành phố, khiến cô có cảm giác buông lỏng khó hiểu.

Lúc Lương Vi tỉnh lại, trời mưa nhỏ, từng giọt nước mưa phủ đầy cửa sổ kính xe. Những hình ảnh bên ngoài cửa sổ cũng dần nhòe đi, đêm tối thực sự bao trùm khắp nơi.

Cô giữ sống mũi, hỏi: “Tôi ngủ bao lâu, sao vẫn chưa đến?”

“Không lâu, mới mấy phút. Rẽ vào giao lộ trước mắt là đến.”

Lương Vi cúi eo nhỏ, hỏi như trêu ghẹo: “Tôi ngủ ở nhà cậu bên kia, người nhà cậu không có ý kiến chứ?”

“Không đâu, bọn họ cũng là người tốt.”

Đêm tối đen, Lương Vi chỉ có thể nhìn được hình dáng của anh.

Lúc xe tiến vào sân nhỏ thì tiếng chó ở cửa vang lên, nhưng vì bị nhốt nên dù cả người nó nhảy lên mà vẫn không thoát khỏi phạm vi của dây thừng.

Lục Trầm Ngân tắt máy, rút chìa khóa rồi nói: “Đừng lo, cậu nhốt con chó đó lại rồi.”

Nghe được động tĩnh, Lý Đại Cường và Cát Vân khoác áo đi từ trong nhà ra. Lương Vi đứng sau lưng Lục Trầm Ngân, cô nhìn trái nhìn phải, liếc mắt về hai bóng người dưới mái hiên không xa, nước mưa vẫn chảy xuống theo từng viên ngói.

Lục Trầm Ngân nhìn ra sự ngập ngừng của cô, nhẹ giọng nói: “Vào thôi.”

“Ngăn ra đó làm gì, mau vào nhà, trời mưa đấy!” Cát Vân tiếp đón hai người vào nhà.

Cáp Mô đứng ở cửa phòng phía Tây Bắc lẳng lặng nhìn bọn họ, khóe miệng đầy nếp nhăn mỉm cười lộ ra hàng răng vàng khè. Lương Vi nhận ra ông ta, che váy đi vào cửa.

Vừa vào cửa, Lương Vi đã ngửi thấy mùi củi cháy. Góc tường bên trái có một khu bếp, xó xỉnh bên trong cũng chất đầy củi khô.

Lục Trầm Ngân nói lí do cho Lý Đại Cường, hai vợ chồng họ gật đầu đồng ý.

“Cô vào nghỉ trước đi, tôi đun nước để cô rửa mặt rửa chân.” Lục Trầm Ngân đi tới bên bếp lò định nhóm lửa.

Lý Đại Cường tỏ ý bảo Cát Vân đưa Lương Vi vào trong.

Lương Vi: “Không sao, tôi ngồi đây đợi một chút là được. Làm phiền mọi người rồi.”

Cát Vân và Lý Đại Cường đưa mắt nhìn nhau, im lặng trở về phòng.

Lương Vi đi tới bên bếp lò, Lục Trầm Ngân đang múc nước vào nồi.

Anh nói: “Chỉ có thể đun nước nóng bằng cái này, buổi chiều nấu com bếp ga bị hỏng rồi, hôm trước trẻ con cũng làm hỏng ấm điện.”

Lương Vi nhìn nồi nước to màu đen, nước rất trong: “Không sao, nước đun lên đều sạch sẽ.”

Bếp này nhìn như đã kinh qua vài thời đại, mặt trên lát gạch sứ màu xanh nhạt kiểu cũ, góc bên đã có lỗ hỏng. Bên trái còn có bình nước màu đỏ, tường phía trên dán tranh ông thần tài, bên cạnh cũng bày thêm hương nến. Màu sắc chủ đạo của bếp là màu xanh lá cây, bức tường sau chỗ bày hương nến có hình mây bông hoa mẫu đơn nở rộ. Dù phía trên bị tro muội ám lại nhưng vẫn nhìn ra được phong thái trong đó.

Lục Trầm Ngân múc một nồi nước rồi đẩy nắp lại, đi vòng ra phía sau bếp bắt đầu nhóm lửa. Anh dùng tay không bẻ củi thành từng đoạn rồi nhét vào trong bếp, sau đó lấy rơm củi và giấy vụn dẫn lửa.

Ánh lửa bập bùng trong lò chiếu lên mặt anh, ánh sáng nhảy nhót khiến ngũ quan của Lục Trầm Ngân hiện rõ trước mắt cô.

Lương Vi ngồi xuống bên người anh, nhìn ánh lửa cháy bén trong lò tới xuất thần.

Củi khô luôn mang mùi ẩm mốc, Lục Trầm Ngân phẩy tay lên đầu gối, nói: “Nơi này mùi không tốt, ra bàn ngồi đi.”

Anh cúi đầu, tiếng nói chuyện cũng không lớn.

Lương Vi nhặt cành củi khô ném vào trong lò: “Không sao.”

Anh nói: “Nơi này bẩn.”

“Không bẩn.”

Lục Trầm Ngân nghiêng đầu nhìn cô, ngây người tới mấy phút. Sau đó anh đột nhiên đứng dậy, chạy ra ngoài lấy túi đựng thuốc để vào tủ lạnh.

Tủ lạnh kia ngược lại trông rất mới.

Cô ngược mắt lên nhìn bóng lưng Lục Trầm Ngân, đèn treo màu quýt phủ một tầng vàng nhạt lên người anh. Trong đầu Lương Vi đột nhiên nảy ra bốn chữ.

Rực rỡ lấp lánh.

Hết chương 3.

Trầm Ân – Chương 2: Đau thì có thể làm gì, cắn cũng cắn rồi

JULY 17, 20183 COMMENTS

CHƯƠNG 2

Tác giả: Liêm Thập Lí

Biên tập: Bột

Cúp điện thoại.

Cô ở chung một chỗ với Lâm Trí Thâm mấy năm, tính toán cẩn thận ra, Lương Vi có chút giật mình.

Đã 6 năm rồi.

6 năm, từ 21 tuổi tới bây giờ, những năm tháng tươi đẹp nhất của thiếu nữ đều trao cho anh ta, đổi lại được cái gì? Trừ tiền ra, có lẽ chỉ còn lại việc tiêu khiển của hai người vào ban đêm tịch mịch.

Giữa bọn họ đã phát sinh mọi thứ, nhưng lại giống như chưa từng phát sinh chuyện gì.

Lương Vi tựa vào bên cửa sổ, tầm mắt dần tập trung vào nửa thân trên trần trụi của người đàn ông đang xoa xà phòng.

Dù mấy ngày nay rất nóng, nhưng tắm nước lạnh vẫn không tốt.

Anh mặc quần lửng màu nâu, nước tưới xuống làm màu quần đậm hơn. Màu sắc đó như hòa cùng màu da anh dưới ánh sáng nhàn nhạt của màn đêm.

Anh đưa vòi nước với vào trong quần lót cọ rửa, đưa lưng về phía Lương Vi. Sóng lưng này thật rộng rãi, bắp thịt rắn chắc.

Loáng thoáng có thể thấy tay phải của anh chuyển động khi cọ rửa.

Lương Vi tắc lưỡi một cái, đôi mắt chứa đầy cảnh xuân.

Lúc anh rút vòi nước ra, Lương Vi đóng cửa sổ lại, tới dạo ở phòng để quần áo phía Tây. Cô định lên nhà khách ở trần trên ngủ một đêm, sáng mai cùng kiến trúc sư đi chọn đồ dùng trong nhà.

Vừa ra tới con đường nhỏ kia, mấy con chó đã vây lại kêu gào. Lương Vi dầm giày cao gót, từ trên cao nhìn xuống con chó đen kêu ác liệt nhất.

Cô thực sự thấy phiền chán với động vật. Lương Vi tiến lên bên phải thêm hai bước, con chó kia lùi về phía sau. Cô đang dùng ánh mắt ý bảo nó im miệng. Con chó kia dừng lại một giây, sau đó kêu dữ dội hơn, có thể nói là vang khắp đất trời.

Lương Vi giẫm giày cao gót xuống một cái, gót giày va vào nền xi măng phát ra tiếng ‘cạch cạch’ thanh thúy. Con chó cong người, vẫn kêu điên cuồng như cũ.

“Chắc mình điên rồi, còn phân cao thấp với chó.” Cô tự lẩm bẩm rồi định lên xe.

Lục Trầm Ngân xả xả phòng trên người, vừa tắt vòi nước thì nghe thấy một tiếng kêu cực bi thảm. Là tiếng của phụ nữ.

“Này! Tiểu Lục, mau lên! Chó nhà cậu cắn người ta rồi!” Cáp Mô kéo lưng quần, chạy từ trong bóng tối tới khua chân múa tay nói.

Ngôi nhà một tầng mấy người nhà Lục Trầm Ngân đang ở là đi thuê, chủ nhà là một vị đại gia hơn 60 tuổi, người trong thôn đều gọi ông ta là Cáp Mô. Cũng không có ai biết tên thật của ông ta là gì. Người này vừa gầy vừa cao, lưng hơi gù, hốc mắt hõm sâu, có vẻ gian tà, người xung quanh không quá thích để ý tới ông ta.

Lục Trầm Ngân nhanh chóng đi tới căn nhà trên đường nhỏ, căn nhà này cách nhà bên cạnh khoảng 10 mét. Anh đứng đó nhìn vài lần, Cáp Mô nói không sai, hình như người phụ nữ kia bị cắn.

Cáp Mô kêu to một hồi làm Lý Đại Cường vốn đang ở trong phòng ăn cơm cũng phải vội vàng bỏ bát đĩa chạy ra xem.

Nhìn lại thì thấy, Tiểu Hắc bọn họ nuôi đang gầm gừ với người phụ nữ ngồi dưới đất, ánh mắt nó hung ác, lông trên lưng dựng hết lên.

Cát Vân cũng chạy từ trong nhà ra, vừa chạy vừa mắng: “Đáng ra nên thịt con chó này từ lần trước. Đã cắn mấy người rồi, bồi thường tôi chết mất.”

Lương Vi mặc váy ngắn, ngồi dưới đất khó tránh khỏi việc bị hờ. Người nhà quê đâu biết cái gì gọi là quần bảo hộ, con người Cáp Mô đảo quanh, nhìn chòng chọc không thôi.

Lý Đại Cường thấy cô là người có tiền, lái xe xịn, quần áo đẹp, ông ta có chút chột dạ. Để Cát Vân đỡ cô dậy, ông ta tốt giọng hỏi: “Cô bị con chó kia cắn sao?”

Lương Vi tựa vào cửa xe, tránh khỏi tay Cát Vân. Cô ngẩng đầu nhìn về phía Lý Đại Cường, chỉ con chó mực điên cuồng kia rồi nói: “Con này là chó nhà mấy người sao?”

Lý Đại Cường vận tay.

Lương Vi liếc nhìn tay trái của ông ta, nơi đó mất đi nửa ngón tay út, vết sẹo kết vảy khiến người nhìn nổi da gà, nửa ngón tay còn lại vĩnh viễn.

Vào lúc Lý Đại Cường do dự có thừa nhận hay không, Lục Trầm Ngân đứng ở bên cạnh nói: “Là chó của chúng tôi.”

Anh nhận ra cô, một hai tiếng trước đã từng gặp.

Lương Vi nói: “Mấy người phải chịu trách nhiệm.”

Đầu lông mày của Lý Đại Cường nhăn lại, chọc phải người không dễ chọc rồi. Ông ta dùng một cước đá văng Tiểu Hắc, liên tục hùng hùng hổ hổ với nó.

Cách đó không xa truyền tới tiếng trẻ con khóc, Lý Đại Cường rút thuốc lá ra, nói với Cát Vân: “Em đi xem đứa nhỏ đi.”

Ông ta quay đầu nhìn Lương Vi: “Tôi sẽ để cháu tôi đưa cô đi bệnh viện, chúng tôi nhất định sẽ chịu tiền thuốc men.”

Lương Vi gật đầu, sau đó nhìn về phía Lục Trầm Ngân.

Tóc anh vẫn còn ướt nhẹp, giọt nước trên trán không ngừng chảy xuống, rơi trên bả vai, rơi qua xương quai xanh rồi trượt dọc theo bờ ngực cường tráng chảy xuống quần ướt đầm.

Quần ướt dán chặt vào da thịt, vẽ ra đường gò bành trướng ở giữa.

Lương Vi nhìn mấy lần, lơ đãng ngược mắt lại chạm phải ánh mắt anh.

Anh lại dùng loại ánh mắt đó nhìn cô, sạch sẽ tới mức không lẫn tạp chất.

Ngược lại như thể cô mới là người thô tục.

Lục Trầm Ngân nói: “Cô chờ tôi một chút, tôi đi thay quần áo rồi đưa cô đi tiệm. Nếu không cô lên xe tôi chờ trước?”

Lương Vi cúi đầu nhìn vết thương, cô vẫy tay, nói: “Cậu tới ôm tôi qua đó.”

Lý Đại Cường bước nhanh vào nhà lấy tiền.

Anh đứng bất động tại chỗ, hỏi: “Không thể đi sao?”

Lương Vi đuổi chân ra: “Không thể.”

Lục Trầm Ngân không lên tiếng, thận trọng ôm ngang Lương Vi lên.

Lương Vi định kéo váy của mình xuống, lão già kia vẫn nhìn chăm chăm, thật buồn nôn.

Anh liếc mắt thấy hành động của cô, nghiêng đầu liếc Cáp Mô, bước chân càng nhanh hơn.

Lương Vi ngẩng đầu nhìn thấy tai phải có chút dị thường của anh. Máu thịt kết vảy giờ đã thành vết sẹo màu trắng, giữa tai có một chỗ bị lõm vào. Là vết thương cũ.

Anh đi gấp nhưng không quá chắc, lắc lư khiến người ta khó chịu. Lương Vi mở bàn tay trái, đưa lên bắm vào sau cổ anh.

Đầu ngón tay hơi lạnh nhẹ nhàng chạm vào sau cổ, Lục Trầm Ngân ngẩng đầu lên.

Đôi tay thô ráp đang ôm lấy eo cô rất dùng sức.

Lương Vi vờ như muốn vuốt tóc, lúc ngón tay trượt qua đầu vai anh còn cực kỳ vô ý ấn vào một chút. Thân thể Lục Trầm Ngân cứng ngắc một cách khó hiểu.

Cơ thể anh rất trắng kiện.

Ngày thường Lương Vi tiếp xúc với mấy “tiểu thịt tươi” da thịt đều non mịn. Nước da cũng không thô ráp như thế, thân thể bọn họ càng không rắn chắc.

Có chút gợn cảm.

Lương Vi muốn quay đầu xem lão già kia còn nhìn mình chăm chăm không, môi lại không cẩn thận dán vào vai anh. Hương thơm nhẹ nhàng, khoan khoái của xà phòng lập tức tràn vào mũi cô. Có lẽ vì vừa tắm nước lạnh xong, người anh hơi lạnh, khiến người đối diện như cảm nhận được sự mát mẻ khoan khoái vào đêm đầu thu.

Lục Trầm Ngân nuốt một ngụm nước miếng, cả người đều ngứa ngáy, mỗi bước đi dính dóp khiến bắp đùi cứng rắn dị thường.

Anh ôm Lương Vi tới ghé pho lái của xe tải nhỏ, ngồi xuống xem vết thương của cô, sau đó thấp giọng hỏi: “Đau không?”

“Cậu nói xem”

“Xin lỗi.”

“Chớ cần, đâu phải cậu cần. Xin lỗi làm gì.”

Cát Vân cầm tới một chai nước suối chưa mở, Lục Trầm Ngân cầm bắp chân của Lương Vi rửa vết thương.

Anh vừa rửa vừa nói: “Tôi thay quần áo xong sẽ quay lại. Cô chờ tôi.”

“Ướt thành như thế, nhất định phải thay.” Lương Vi từ trên cao nhìn xuống anh.

Lục Trầm Ngân vặn chai nước lại, đứng dậy vươn qua người Lương Vi lấy khăn giấy trên xe, lại lần nữa khom người lau nước trên chân cô.

Anh không nghe ra ẩn ý trong lời nói của Lương Vi.

“Để tôi tự lau, cậu đi thay quần áo đi, ướt tới nhỏ nước rồi kia.” Lương Vi liếc mắt nhìn nơi gò ghề nào đó.

Lục Trầm Ngân đưa khăn giấy cho cô, xoay người đi vào nhà.

Trong đầu đột nhiên lóe lên, anh sững sốt dừng bước.

Cô vừa nhìn nơi nào của anh vậy?

Lục Trầm Ngân cúi đầu xuống, chỉ cần liếc qua đã thấy ngay.

Trong nháy mắt, mặt anh ửng đỏ.

Nước trên gấu quần vẫn nhỏ giọt rơi xuống chân Lục Trầm Ngân và nền đất.

Người phụ nữ kia...

Anh hít sâu một hơi rồi vào nhà.

Bên bờ ao treo một sợi dây thừng phơi quần áo dài mấy mét, bên trên có rất nhiều quần áo: của trẻ nhỏ, của người lớn. Lương Vi liếc mắt nhìn chiếc áo phông màu trắng kia, nó dùng ngoại hình sạch sẽ trong sáng của mình để bộc lộ tài năng giữa một hàng quần áo đầy hoa văn.

Cô nhìn xuyên qua bên trái cửa sổ xe thấy hình dạng của ngôi nhà: cửa kiểu cũ, là loại có bậc tam cấp, trong phòng chỉ có một ngọn đèn, ánh sáng từ trên cao chiếu xuống bàn com ở chính giữa. Đất cũng là nền xi măng sần sùi, bên ngoài dường như có một cái bếp lò.

Đây là... đồ vật của bao nhiêu năm về trước rồi.

Lương Vi thu hồi tầm mắt, bắt đầu quan sát chiếc xe này.

Bên trong xe tải nhỏ không có mùi gì khác, ngay cả mùi dầu cũng không có. Trước kính xe bày một bông hoa hướng dương. Lương Vi đưa ngón tay chọc chọc, đóa hoa hướng dương kia cũng lay động theo động tác đó.

Chỗ kê hở của ghế lái có cốc nước, thuộc loại cốc giữ ấm bằng thép không rỉ thời xưa.

Lương Vi cầm nó lên, đặt vào trong ô đựng cốc.

Cát Vân ở trong nhà lại đi ra, cực kỳ áy náy nói: “Rất xin lỗi cô, con chó kia không biết đã cắn bao nhiêu người rồi. Thật là có lỗi, cái này cho cô, trên đường khát thì mang ra uống. Nếu lát nữa đi tiệm về thấy đói, thì để Tiểu Lục đưa cô đi ăn com.”

Cô ấy mặc áo sơ mi có họa tiết, Lương Vi nhớ đây là người phụ nữ từng lái chiếc xe ba gác trước đó. Nhìn qua trông cô ấy rất gầy yếu, nhưng vẫn còn rất trẻ.

Lương Vi nhận lấy sữa tươi rồi nói cảm ơn.

Lục Trầm Ngân không muốn lấy tiền của cậu nên vội vã lên xe. Anh đã đổi thành áo phông màu đen và quần lửng màu xám tro nhạt. Đôi giày màu trắng có vết ố vàng, trông cũ mèm.

Lý Đại Cường đuổi tới, nói: “Tôi nhất định sẽ giết con chó kia, thật xin lỗi.”

Lương Vi nghiêng đầu nhìn Lý Đại Cường.

Lục Trầm Ngân cho xe chạy.

Trước khi xe lăn bánh, cô nhàn nhạt nói: “Không cần, sau này nhốt nó lại là được.”

Lý Đại Cường miễn cưỡng cười cười, gật đầu liên tục.

Xe nhanh chóng chạy trên đường quốc lộ hoang vu, Lục Trầm Ngân không nói lấy một lời nhưng Lương Vi nhìn ra anh đang sốt ruột.

Lương Vi nói: “Lái chậm một chút, không vội.”

Lục Trầm Ngân đáp một tiếng nhưng vẫn không chậm lại.

Lương Vi nâng chân lên, cầm di động chụp ảnh, sau đó lười biếng dựa vào ghế xe đăng ảnh lên vòng bạn bè.

Chưa tới một phút đồng hồ sau, điện thoại đã vang lên.

Lương Vi ném điện thoại, không nhận cuộc gọi mà chuyển thành chế độ rung. Cô nghiêng đầu nhìn về phía Lục Trầm Ngân, rảnh rỗi trò chuyện: “Lão già thô bỉ vừa rồi là ai?”

“Là chủ nhà.”

“Chủ nhà?”

“Ừ, tôi và cậu thuê nhà của ông ta.”

Lương Vi cầm ống hút vào hộp sữa tươi, nói: “Sao lại thuê căn nhà rách nát như thế.”

“Giá rẻ.”

“Bao nhiêu tiền một tháng?”

“Chúng tôi trả theo năm, 1200 một năm.”

Lương Vi nuốt chút sữa tươi, gật đầu: “Đúng là rẻ thật. Máy người ở bao lâu rồi?”

“Hai năm.”

“Máy người không phải người thành phố Nam?”

“Không phải.”

Lương Vi vẫn nhìn chăm chăm sườn mặt anh. Anh vậy mà rất ưa nhìn, có góc có cạnh, càng nhìn càng thấy có ý vị.

Cô hỏi: “Cậu bao lớn?”

“Hai mươi lăm.”

Lương Vi xích lại gần anh, cười nói: “Tôi lớn hơn cậu 2 tuổi.”

Lục Trầm Ngân quay đầu nhìn cô một cái, dường như rất khó tin.

Lương Vi thấy anh không nói lời nào thì chuyển qua chuyện khác: “Xe này của cậu có phát nhạc được không?”

“Có thể nghe đài.”

Cô nghĩ một hồi nhưng không biết mở.

Lục Trầm Ngân một tay giữ vô lăng, một tay khác nhấn nút bật đài.

Đài trên xe ô tô đang phát một bản tình ca tê tâm liệt phế nào đó.

Điện thoại di động của Lương Vi tiếp tục rung lên, Lục Trầm Ngân nói: “Bạn cô gọi điện thoại này giờ, nhất định do có chuyện quan trọng, nghe một chút sẽ tốt hơn.”

Lương Vi nhướn đuôi mắt nhìn anh, sau đó nhận điện thoại.

Đầu bên kia là giọng phụ nữ lạnh băng xen lẫn cay nghiệt: “Cô Lương, tôi là mẹ của Lâm Trí Thâm. Có lẽ cô biết rõ tôi tìm cô vì chuyện gì. Không cần nhiều lời nữa, tuổi của nó không nhỏ, tiếp tục dây dưa cũng không mang lại kết quả gì. Hy vọng cô tự biết lấy mình, nếu sau này vẫn liên lạc với nó, nhà họ Lâm sẽ có nhiều biện pháp khác.”

Mẹ Lâm nói xong thì dập máy, bà ta căn bản không thèm để ý tới câu trả lời của Lương Vi. Đây là tuyên bố, không phải cảnh cáo.

Lương Vi dựa vào ghế xe ô tô, nói thầm một tiếng sau đó bỏ điện thoại di động xuống.

Không hổ là mẹ con, cách cúp điện thoại cũng giống nhau như đúc.

Xe rẽ vào một đoạn đường, Lương Vi nghĩ đến giọng điệu và câu nói vừa rồi của mẹ Lâm thì không nhịn được bật cười. Cô vén tóc ra sau tai, bả vai rung lên.

Lục Trầm Ngân nghiêng đầu nhìn cô một cái, nhìn từ sườn mặt, lông mi cô rất dài, lúc cười ánh mắt cong cong cực xinh đẹp.

Ánh mắt anh dần tuột xuống, ánh sáng mờ ảo khiến anh không nhìn rõ vết thương của cô. Lục Trầm Ngân thu hồi tầm mắt, nói: “Vết thương còn đau không?”

Những cảm xúc của Lương Vi trong khoảnh khắc đó chậm rãi động lại. Cô cúi đầu, tóc từ sau tai trượt ra che khuất cả khuôn mặt. Cô xoay cửa sổ xuống, nghiêng đầu tựa vào cửa kính bên cạnh xe.

Gió tấp vào mặt Lương Vi, mái tóc dài của cô phiêu lãng theo gió.

Lục Trầm Ngân ngửi được mùi dầu gội đầu và nước hoa nhàn nhạt của cô.

Người Lương Vi rất thơm, lúc này khi ôm cô anh đã ngửi thấy.

Lương Vi ngược mắt nhìn bầu trời đêm và trăng sáng. Sắp đến Trung thu rồi, trăng ngày càng sáng, cũng ngày càng tròn hơn.

Mấy mùa Trung thu trước, cô đều trải qua cùng Lâm Trí Thâm, lúc đó cũng như ngày thường vậy. Đi ra ngoài ăn cơm, mua sắm, trở về ngủ. Lâm Trí Thâm chưa bao giờ tặng bánh Trung thu cho cô, anh ta chỉ biết tặng son, quần áo, trang sức, tất cả đều là những món đồ phụ nữ muốn có.

Lục Trầm Ngân không thấy cô trả lời, lại nhỏ giọng hỏi có đau hay không.

Lương Vi nói: “Đau, đau muốn chết.”

Cô nhắm mắt lại, đôi mắt bị gió thổi tới cay xè.

Lục Trầm Ngân nói: “Xin lỗi.”

Lương Vi cong khóe miệng cười nhạo một tiếng.

Đau thì có thể làm gì, cắn cũng cắn rồi.

Hết chương 2.

Trầm Ân – Chương 1: Lâm Trí Thâm, tôi không đợi anh

JULY 15, 20186 COMMENTS

CHƯƠNG 1

Tác giả: Liêm Thập Lí

Biên tập: Bột

12. 07. 2016

Thời tiết giữa tháng 9 của thành phố Nam vẫn oi bức như thế, nắng chiều vàng vắt nhuộm cả vàng mây đỏ au như máu.

Lương Vi đã vòng đi vòng lại nửa tiếng ở khu đường quê của thành phố Nam. Đường Bách Du thực chất rất rộng, nhưng nơi đây chim còn không thềm đoái hoài, xe cộ đi qua cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Cô liếc mắt nhìn địa chỉ trên điện thoại di động, rẽ sang phía Bắc đi vậy.

Bốn tháng trước cô đã tới đây một lần, nhưng lúc đó được kiến trúc sư đưa tới. Tuy không phải người mù đường, nhưng bố cục và sắp xếp của các nhà ở đây na ná nhau, lần này cô thực sự không nghĩ ra được.

Chuông điện thoại bỗng vang lên, Lương Vi cho xe chậm lại, thuận tay nhận điện thoại. Cô thấy cách đó không xa có một chiếc xe tải nhỏ, còn có một người. Xe chạy dọc theo ven đường, cuối cùng cô dừng lại gần xe tải nhỏ kia, đỗ cách đó khoảng 10 mét.

Đầu kia điện thoại nói: “Này, gần đây vội gì vậy, sao không thấy cậu phát sóng trực tiếp? Đi chơi không, tối nay có hẹn mấy trai đẹp, là người lần trước cậu nói trông tươi non đó. Tôi đặt phòng Khải Kim rồi, cùng tôi đi!”

Lương Vi tắt máy, bẻ gương chiếu hậu, vừa soi gương vừa nói: “Mấy cậu chơi đi, gần đây tôi có chút việc.”

“Xi, cậu thì có thể có chuyện gì? Không phải ăn uống chơi bời sao?”

Cô lấy son ra đánh lại hai lần, son màu cam đất rất nhạt.

Lương Vi tút tát lại xong, cười nói: “Đúng vậy, tôi gần nhất không phải vẫn bạn cùng người khác ăn ăn uống uống sao.”

“Cậu trời được kẻ lăm tiền mới rồi? Đá ông chủ Lâm hả?”

Điện thoại của Chu Lâm bị cướp, người đàn ông ở đầu kia hô: “Cùng tôi chơi đi, tình một đêm cái nào. Yên tâm, bọn tôi không nói cho tổng giám đốc Lâm đâu!”

Lương Vi kéo nhẹ khóe môi, khạc ra hai chữ: “Cút đi.”

“Ồ ờ ờ, tôi quên tổng giám đốc Lâm hàng to xài tốt, ai dám sánh cùng chứ!”

“Trung Chí Vũ, cậu mẹ nó trả lại điện thoại cho tôi!”

Lương Vi thẳng tay ngắt điện thoại, không nghe đầu bên kia ồn ào nữa.

Vừa cúp điện thoại xong lại có cuộc gọi tới nữa, không chịu buông tha cô.

“Chuyện gì?”

Người đàn ông nói: “Muốn hỏi cô đã tới và xem nhà chưa, nếu muốn sửa lại chỗ nào thì báo với tôi.”

“Kiến trúc sư, tôi đang lạc đường. Bây giờ đang định đi hỏi đường, cúp đây.”

Cô ngước mắt nhìn về phía gương chiếu hậu, ánh mắt chợt lóe lên, dừng trên người người đàn ông cách đó không xa.

“Chỉ đường kiểu gì không biết.” Lương Vi lẩm bẩm, chuẩn bị xuống xe.

Chiếc xe màu bạc cũ kỹ đầy vết xước kia vẫn an tĩnh đỗ ở ven đường Bách Du, cửa xe phía sau mở rộng, bên trên còn treo ít dây đèn nhỏ. Vẫn chưa tới đêm nên người đó không bật lên.

Lương Vi giờ tay đưa lên trước trán, che đi ánh sáng hoàng hôn, híp híp mắt mới thấy rõ bộ dáng người kia.

Người đàn ông kia mặc áo may ô màu trắng, cũng an tĩnh ngồi nơi đó như chiếc xe tải nhỏ kia, cúi đầu không biết đang làm gì. Phía trước là chiếc bàn gấp giản dị, trên đó bày những đĩa CD đơn giản theo thứ tự. Bìa đĩa rất cũ, đã phỉm vàng.

Chiếc loa bên cạnh đang phát bài hát của nước ngoài.

Lương Vi không nhìn thấy mặt người kia, chỉ thấy tóc anh rất ngắn, màu da ngăm đen, hai bắp tay lộ ra ngoài áo may ô cực kỳ rắn chắc. Vì hôm nay rất nóng, phía dưới cổ áo anh đã ướt đầm mồ hôi, cô đoán phía sau lưng anh cũng ướt hết rồi.

Bán CD trên đường quốc lộ vắng vẻ hoang tàn này, có đầu óc kinh tế lắm.

“Này trai đẹp, tôi muốn hỏi đường.”

Người đàn ông nghe được tiếng nói thì ngẩng đầu đối mặt với Lương Vi, ánh mắt anh dừng lại trên gương mặt xinh đẹp của cô.

Theo sau là lời nói nặn ra từ cổ họng: “Cô hỏi đi.”

Lương Vi đưa điện thoại cho anh, nói: “Biết thôn này không?”

Người đàn ông gật đầu, anh liếc nhìn những ngón tay tinh xảo của Lương Vi. Sau đó lập tức thu hồi tầm mắt, đối mặt với cô, cực kỳ chân thành nói: “Nơi này đều là thôn Giang Tâm, có điều cô muốn tìm xóm 14 thì phải quay lại. Đi về ngã ba ở phía Tây kia, khoảng 2000 mét sẽ thấy bên cạnh có một con đường nhỏ, hai bên có cọc đầu đỏ, đi vào trong chính là xóm 14.”

Anh không chỉ biết, mà còn rất quen thuộc.

Lương Vi lại nhìn về phía Tây, nhưng không nhìn thấy gì cả.

Âm hưởng chợt thay đổi, nhạc dạo của bài hát rất quen thuộc, càng tăng thêm cảm giác yên bình cho chiều hoàng hôn này.

Cô quay đầu định nói cảm ơn nhưng thấy anh đưa lưng về phía nắng, ngửa đầu ngưng mắt nhìn mình. Ánh nắng xuyên qua kẽ lá chiếu xuống, để lại những hình cắt loang lổ, mềm mại trên ô tô. Gió chiều thổi tới cuốn lá cây rơi xuống trước mặt anh, đáp lại trên chồng CD.

Từ đầu tới cuối anh vẫn nhìn cô bằng loại ánh mắt thành kính mà sạch sẽ.

Trên quốc lộ vẫn không có xe lui tới, lá cây bị gió thổi đang dùng loại tư thái không rõ tên để thể hiện sự an tĩnh tốt đẹp.

Một giọng nam vững vàng, đầy từ tính truyền tới từ chiếc loa chất lượng kém.

Bài “*Hạnh Phúc Vàng Vàng*” của Trần Dịch Tấn.

Gió thổi rối mái tóc dài của cô, Lương Vi vén tóc lại ra sau tai. Vừa muốn mở miệng nói chuyện, anh đã giành lời trước.

Anh nói: “Có phải nghe không hiểu không?” Anh đứng lên, chỉ về phía Tây: “Cô vẫn đi bên kia đi, thấy cọc đầu đỏ ở bên trái thì rẽ vào là được.”

Lúc người này nghiêng đầu chỉ về hướng Tây, ánh hoàng hôn cũng vừa vặn chiếu xuống, Lương Vi liếc thấy vết sẹo bắt mắt sau tai phải của anh. Hoặc có thể nói, tai phải anh có hình thù hơi kì lạ.

Xương tai hoàn chỉnh, nhưng ở giữa hơi lõm vào.

Lương Vi ngửa đầu, người này rất cao, dù cô đi giày cao gót 7 phân, anh vẫn cao hơn cô nửa cái đầu. Mà bản thân cô cũng không tính là thấp, năm trước đo được là một 1m69.

Người đàn ông nói: “Vẫn nghe không hiểu sao?” Đường như anh định giải thích lại một lần nữa.

Lương Vi khoanh hai tay, cười nhìn anh.

Đã nhiều năm rồi cô không giao tiếp với kiểu người thành thật thế này.

Thật thoải mái.

Cô cắt ngang lời anh: “Tôi nghe rõ rồi, cảm ơn.”

Người đàn ông cúi đầu thật thấp, ánh mắt anh không biết đặt ở đâu, vẻ mặt ngập ngừng.

Lương Vi đi mấy bước lại lộn trở lại, người đàn ông mới ngồi xuống lại đứng lên ngay.

Cô nói: “Có CD của Trần Dịch Tấn không?”

“Có!” Anh trả lời cực nhanh, cũng dùng tốc độ tương tự để tìm CD đưa cho Lương Vi. Lúc cô nhận lấy, đã nhìn thấy ngón tay thô ráp của anh, đầu khớp xương có vết sẹo nhàn nhạt.

Lương Vi cầm trong tay ngấm ngấm, nói: “Bao nhiêu tiền?”

“Hai mươi tệ.”

“Chờ một lát, tôi về xe lấy tiền.”

“Được.” Anh nở nụ cười cực kỳ sạch sẽ, chất giọng cũng thanh sạch, trong suốt như vậy.

Từ xa có chiếc xe ba gác màu đỏ chạy bằng điện tiến tới, người phụ nữ lái xe đi ngang qua chỗ anh thì giảm tốc độ, hô lên: “Tiểu Lục, dọn dẹp rồi trở về ăn cơm.”

Lục Trầm Ngân đáp lại một tiếng thật dài.

Lương Vi cầm tiền trở lại thì thấy người phụ nữ lái xe ba gác đi ngang qua, cô ấy dùng khăn mặt quần đầu lại. Tinh thần cô có chút hoảng hốt, rốt cuộc đã bao lâu rồi cô chưa gặp người mộc mạc đến vậy.

Anh đang thu dọn sạp hàng nhỏ.

Lương Vi đưa tiền cho anh, hỏi: “Cậu bán thứ này có thể kiếm tiền sao?”

“Không thể.”

Anh cầm CD cẩn thận cất vào thùng giấy, sắp xếp đầu vào đây.

Lương Vi nhìn chằm chằm bóng lưng anh thật lâu.

Không ngoài dự liệu, lưng anh đã sớm ướt đầm mồ hôi.

Cô nói: “Cậu vậy mà rất thú vị.”

Lục Trầm Ngân đang đưa lưng về phía cô, khom người dọn dẹp nghe thấy lời này thì tay khựng lại, tai chậm rãi đỏ lên, như biến mất trong bóng chiều tà. Đợi anh phản ứng lại, Lương Vi đã không còn ở đó nữa.

Chiếc xe thể thao màu đỏ nhanh chóng biến mất ở phía Tây.

Lương Vi nhìn người đàn ông đang ngẩng người qua gương chiếu hậu tới mấy lần. Tới khi anh trở thành một điểm khó nhận ra, cô mới cảm lên chiếc CD ở ghế phó lái, nhìn xong thì cười rộ lên.

Nếu cô đoán không sai, CD người kia bán đều là đĩa lậu.

Như anh nói, Lương Vi đã tìm thấy con đường nhỏ có cọc đầu đỏ.

Chiều ngả tối, các nhà ở nông thôn đã lên đèn, cả nhà bọn họ quây quần bên bàn cơm tối. Nghe được tiếng xe, có người còn thò đầu ra tới mấy lần.

Tiếp theo là tiếng chó sủa vang lên liên tiếp. Lương Vi dừng xe bên đường, vừa xuống đã thấy mấy con chó kia đều vây lại một chỗ, hướng về phía cô

mà kêu.

Cô ghét nhất mèo mèo chó chó.

Nhưng những tiếng chó tru đó chỉ vang lên một hồi rồi yên ắng.

Nhà đã xây xong, kiến trúc sư muốn cô tới xem có cần sửa lại chỗ nào không. Kiến trúc sư đã hơn một lần đề nghị Lương Vi xây tường rào, bởi có tường rào mới là một ngôi biệt thự hoàn chỉnh.

Từ đầu tới cuối Lương Vi vẫn không đồng ý, chỉ cho người trồng hai cây quất ở khu đất trống chỗ giao lộ.

Cô tựa vào cửa xe, co chân, ngậm thuốc lá, một tay đánh bật lửa, một tay che gió, đốm lửa nhỏ màu quýt dần liếm tới đầu thuốc lá. Lương Vi không thấy rõ bên ngoài biệt thự trông ra sao, nhưng cô mơ hồ cảm thấy cũng không tệ lắm.

Cuối con đường nhỏ truyền tới ánh đèn xe nhức mắt, ánh sáng này càng ngày càng tới gần, chiếu trên người Lương Vi. Cô nghiêng đầu nhìn, giờ tay lên che ánh sáng rồi đi vào biệt thự, còn thuận tay ném nửa điếu thuốc trong tay đi.

Lúc cô mở cửa nhà, một chiếc xe tiến vào sân nhà gia đình bên cạnh, ánh đèn lại chiếu lên người cô, mấy giây sau đèn xe mới tắt.

Gia đình kia là một tầng, thuộc loại nhà kiểu cũ. Đèn trong sân nhà họ mở rất sáng, có vẻ rất náo nhiệt. Còn có thể lảng máng nghe được tiếng người to nhỏ cùng nhau.

Vừa đẩy cửa ra đã lập tức ngửi thấy một mùi hương, Lương Vi cầm điện thoại di động soi một lúc mới tìm thấy công tắc mở đèn. Phòng khách rất rộng rãi, bên trong là phòng bếp. Quầy bar là màu đỏ cô thích, điểm này khiến Lương Vi rất hài lòng.

Đi quanh xem xét một vòng, cô để ý tới phòng ngủ ở tầng hai, phòng phát sóng trực tiếp và phòng để quần áo của mình hơn cả.

Thang trong nhà là loại thang gỗ xoắn ốc, được làm từ gỗ Thiên Hoa.

Phòng được chia làm hai gian, ở giữa là phòng khách nhỏ, phía Đông là phòng ngủ của cô. Cô thích phòng hướng Đông vì nơi đó ngập tràn ánh nắng.

Kiến trúc sư thiết kế cửa sổ theo phong cách Châu Âu. Cô nhớ, nơi này trên bản vẽ chính là phòng đọc và tủ sách.

Ngôi nhà được trang hoàng rất hợp ý cô, mà dù có tí vết nào, cô cũng sẽ vỗ tay tán thưởng công ty dọn nhà, ngày mai dọn vào ở luôn.

Lương Vi đứng ở cửa sổ hướng Đông nhìn ra bên ngoài, vừa vặn có thể thấy gia đình hàng xóm kia.

Nơi đó đèn đuốc sáng choang, âm áp tới mức khiến người ta hâm mộ.

Như có thần giao cách cảm, điện thoại của cô reo lên.

Lâm Trí Thâm ở đầu bên kia nói: “Em ở đâu?”

Lương Vi tựa vào khung cửa sổ. Mở cửa sổ ra, gió lạnh ban đêm lập tức ủa vào phòng, cô nhìn chằm chằm đèn điện trong sân nhà hàng xóm, nói: “Tôi ở nông thôn.”

“Quay lại.”

“Không.”

“Lương Vi.”

Cô biết Lâm Trí Thâm đang tức giận. Khi tức giận anh sẽ không nhiều lời, chỉ giữ yên lặng, hoặc lạnh lùng gọi tên người ta.

Cô có thể tưởng tượng được Lâm Trí Thâm vào thời khắc này. Có lẽ anh đang mặc tây trang, đi giày da và đứng cạnh cửa sổ sát đất trong văn phòng. Anh đưa mắt nhìn xuống cảnh đêm phồn hoa, dùng điện thoại lí trí nhất để gọi điện cho cô.

Lương Vi dùng giọng nhạo báng nói: “Gọi tôi làm gì.”

Lâm Trí Thâm: “Trưa mai anh đến, em qua bên kia chờ anh.”

Anh luôn gọi căn hộ đó là “bên kia”. Với anh mà nói, đó có lẽ chỉ là một gian phòng để triển miên với cô, hoặc dùng để giết thời gian thôi.

Một bóng người cao lớn chậm rãi đi ra dưới ánh đèn sáng rỡ của nhà bên, anh mặc áo may ô màu trắng, gãi đầu một cái rồi đi về phía bồn rửa tay. Lục Trầm Ngân cởi áo may ô đặt lên thành bể nước, cầm vòi nước lên tưới thẳng vào người mình.

Lương Vi không nói lời nào, nhìn chằm chằm bóng dáng người kia.

Lâm Trí Thâm lại nói: “Đợi anh.”

Lương Vi vẫn im lặng nghe tiếng nước tí tách nhà bên.

Rất lâu sau đó.

“Lâm Trí Thâm, tôi không đợi anh.”

Hết chương 1.

Đánh giá của biên tập kim bài: Lương Vi độc lập, cứng cỏi rời khỏi Lâm Trí Thâm sắp kết hôn, để theo đuổi cuộc sống mà mình muốn. Vì thế, cô mua một căn nhà ở vùng nông thôn, kết bạn với Lục Trầm Ngân ở cách vách. Trong quá trình tiếp xúc, cô phát hiện anh là người dịu dàng, thật thà và sống thu mình. Lương Vi từ nhỏ phải chịu nhiều áp lực dư luận, nhận hết phản bội và tổn thương bị Lục Trầm Ngân lay động. Mà anh lại nhất kiến chung tình với cô. Nhưng sau khi bỏ Lương Vi ra tù, tâm màn trong quá khứ dần nổi lên, mọi người đều chìm trong ngờ vực... Tác giả hành văn tinh tế, giàu sức hút, đề tài sát với cuộc sống sinh hoạt hàng ngày. Chuyện tình chân thật, vẹn nguyên, tình cảm của nam nữ chính khăng khít, sinh động mà bình dị. Truyện đáng đọc.

Lời của editor: Trên đây là đánh giá của biên tập Tân Giang, edit để mọi người đọc tham khảo. Còn một điều nữa là, nam chính sạch, nữ chính không sạch ~

Bạn đang đọc truyện *Trầm Ân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Ở nông thôn nhiều hơi người

Biên tập: Bọt

Lương Vi mở đèn đường dưới mái hiên tầng một tiễn Lục Trầm Ngân rời đi, tuy chỉ có một tiếng động nhỏ lại khiến lũ chó sủa không ngừng.

Cô đứng trước cửa sân nhỏ, ôm hai tay, cười nói với Lục Trầm Ngân: “Xong rồi, cậu đi từ trong nhà tôi ra, ngày mai mọi người sẽ nói chúng ta có quan hệ nhập nhằng.” Cô cố ý nhấn mạnh vào bốn chữ quan hệ nhập nhằng.

Lục Trầm Ngân dừng bước, bóng anh dưới ánh trăng nhu hòa càng thâm trầm mà to lớn, sừng sững trên con đường mòn của thửa ruộng. Đèn trong sân nhà Lương Vi rọi tới, khiến bóng anh kéo ra vừa dài vừa xa.

Lương Vi hơi nghẹn cổ, đôi mắt khép hờ nhìn chằm chằm bóng lưng anh.

Anh cúi đầu, quay lại nói câu “mai gặp” với Lương Vi.

Lương Vi vẫn luôn nhìn theo tới khi anh đi vào trong cửa nhà.

Lúc quyết định chọn mua đất ở nông thôn, cô đã lựa chọn rất lâu. Qua Nam Thành có rất nhiều nông thôn, cuối cùng cô chọn thôn Giang Tâm kề cận với bãi biển phía Bắc.

Vì nơi này cách trung tâm thành phố xa nhất.

Một nơi ở phía Nam, một nơi ở phía Bắc.

Cô cũng lười dọn tới thành phố khác, dù sao Lâm Trí Thâm rất ít khi xuất hiện hoặc ở lâu tại Nam Thành.

Lương Vi cũng đã xem mấy mảnh đất khác, cuối cùng lại chọn trúng nơi này.

Nơi này rộng rãi, hoàn toàn có thể xây biệt thự khép kín, thậm chí làm một cái bể bơi trước nhà cũng không thành vấn đề. Và lại, mảnh đất phía sau không có nhà nào, chỉ là kho cũ của mấy người trong thôn. Trước kho là mảnh ruộng lớn, cách mấy nghìn mét mới nhìn thấy đèn đuốc của nhà người khác. Phía Tây có một con sông, ngăn cách với hàng xóm ở phía đó. Sau lưng nhà là đường xe chạy, cũng tách biệt với nhà của những người khác. Ngôi nhà duy nhất coi như gần gũi là nhà của Lục Trầm Ngân, ở phía Đông.

Giữa hai nhà không có gì ngăn cách, nhiều nhất là mảnh đất nhỏ khoảng 10 mét.

Cô đứng trước cửa sổ phòng ngủ phía Đông là thấy rõ được sân nhà anh. Tương tự, đứng trong sân nhà anh cũng có thể biết được mọi động tĩnh của

cô.

Đèn trong phòng Lục Trầm Ngân tối đen, Lương Vi không nhìn được gì cả. Cô đảo mắt một vòng bốn phía, xung quanh đều tối đen, chỉ có lầu hai, lầu một và sân nhà cô sáng đèn, trông cực kỳ lạc loài với thôn nhỏ yên tĩnh này.

Phía trước kho cũ phủ đầy cây dây leo, có lẽ là dàn mướp đắng héo khô. Ở góc tường phía Đông có một cái hang, bên trong có ít củi khô nhô ra.

Hoàng Đăng Phi đề nghị cô xây tường rào, nói là để an toàn một chút.

Lương Vi nhìn chằm chằm kho cũ rồi trở về nhà, khóa cửa lên lầu.

Lương Vi tắm rửa xong nằm trên giường đắp mặt nạ. Cô không chui vào chăn mà cứ nằm như vậy, vùi giữa đồng chăn đệm mềm mại.

Lục Trầm Ngân trải chăn đệm rất chỉnh tề, cũng giống như con người anh vậy.

Ngón trỏ của cô vuốt lên những nếp nhăn trên bề mặt, mắt nhìn trần nhà.

Có chút mệt mỏi, lúc mệt nhọc xông tới, ngọn đèn nhỏ ở đầu giường như tự động tối đi. Trong lúc hoảng hốt, cô nhớ tới Lâm Trí Thâm. Lương Vi nỗ lực nhớ lại từng câu chữ và những động tác nhỏ của Lâm Trí Thâm vào hôm nay. Có điều cô nghĩ mãi mà không ra kết quả.

Lâm Trí Thâm phản ứng dữ dội hơn so với dự đoán của cô.

Cô cho rằng chuyện của bọn họ có thể nói rõ qua điện thoại, anh ta không cần đặc biệt đuổi tới tận Nam Thành chỉ để nói vài lời vô ích, mua một bó hoa hồng vô nghĩa.

Ngần ấy năm, cô thậm chí không nói cho Lâm Trí Thâm rằng mình không thích hoa hồng, không thích chút nào.

Cô không có tư cách nói điều đó, mà cũng không cần phải nói.

Điều đầu tiên Lương Vi học được từ Lâm Trí Thâm chính là: anh ta cho cái gì thì bạn tiếp nhận thứ đó, như vậy mới có thể giữ gìn mối quan hệ hòa hợp, anh vui tôi cũng ổn.

Tin nhắn WeChat vẫn luôn rung lên, như đang nhắc nhở Lương Vi rằng cô cần lên mạng.

Cô có nhóm WeChat, tất cả đều là người làm phát sóng trực tiếp, trong đó có cả nam lẫn nữ. Nữ đều giống nhau, nam mười người thì chín người đồng tính, còn có một ít lão già điên cuồng không thích nói chuyện.

Cô mở lịch sử trò chuyện, một đám hủ nữ riu rít thảo luận tình tiết hai người đàn ông lên giường với nhau, còn có ít hình ảnh. Ngoài ra còn có một cô ngực 36D nói gần đây da mình rất xấu.

Lương Vi cười tới mặt nạ nhăn lại.

Cô mở một nhóm WeChat khác, gửi vào câu: “Đề chúc mừng tôi dời tới chỗ tốt, hôm nào tới biệt thự nhỏ của tôi tiệc tùng không?”

Trong nhóm có tổng cộng mấy người nam nữ, tất cả đều là bạn bè và bạn rượu quen biết ở Nam Thành của cô.

Vòng bạn bè của Lương Vi rất nhỏ, hoặc có thể nói ở ngoài đời, cô không có một người bạn tâm giao thực sự.

Có điều náo loạn cùng đám bạn rượu này cũng là cách tốt để cô giết thời gian.

Lâm Trí Thâm từng nhiều lần bảo cô ít giao du với mấy người đó đi, nhưng tới giờ Lương Vi vẫn không nghe.

Trong nháy mắt, một loạt tin nhắn spam nhảy ra, mọi người đều nói được được, phải chơi cho đã một phen.

Tiểu Lâm nói muốn mang bạn trai tới.

Lại như một con gió, mọi người đều nói sẽ mang người nhà tới.

Lương Vi: Mang người nhà già, chém

Trong nhóm im lặng mấy giây, sau đó họ lại nhanh chóng spam, nói mang đối tượng nhà mình đi còn có thể chơi trò chơi kích thích một chút.

Lương Vi ném điện thoại di động, xé mặt nạ rồi đi thoa đồ dưỡng da.

Ngoài tiếng rung của điện thoại di động, căn phòng yên tĩnh đến lạ.

Như vậy ngược lại có chút không quen.

Cô nghiêng đầu nhìn lại, ngoài cửa sổ cũng là một mảnh im lặng. Vị trí chính giữa mà Lục Trầm Ngân đứng lúc này vẫn vậy, anh mặc áo phông và quần ngắn đơn giản, đi dép nhựa đứng đó lại không hề đột ngột chút nào. Quần áo trên người anh càng như quần áo ở nhà.

Cảnh tượng cô ảo tưởng kia: sáng sớm tinh lại đứng trước cửa sổ sát đất, người mình yêu đi tới ôm lấy từ phía sau, ánh mặt trời tỏa xuống ấm áp mà nhu hòa. Lâm Trí Thâm từng cho cô ảo tưởng ngắn ngủi như vậy.

Một buổi sáng sớm kia, lúc Lương Vi tỉnh lại, Lâm Trí Thâm đang tưới hoa. Ngày đó không có ánh mặt trời, ánh sáng lúc đó chỉ lơ mơ, anh ta mặc áo sơ mi trắng, nhìn qua có chút anh tuấn mà cao ngạo.

Có điều đó chỉ là một cái chớp mắt ngắn ngủi thôi.

Giữa bọn họ không có nụ hôn chào buổi sáng ngọt ngào, cũng không có cái ôm ấm áp.

Anh ta chỉ tưới hoa đơn thuần, mà cô lại tỉnh dậy đúng lúc anh ta tưới tắm cho hoa.

Lương Vi bôi kem dưỡng da lên mặt, cô nhìn mình trong gương, ánh mắt sắc bén, lãnh đạm dần trở nên hỗn độn.

Cô không còn trẻ nữa, nhìn kỹ sẽ thấy khóe mắt có chút nếp nhăn. Ngón tay cô dừng lại ở đuôi mắt, cuối cùng chậm rãi rũ xuống.

Lương Vi đi một vòng quanh phòng, bất tri bất giác đi tới trước bàn đọc sách. Cô mở cửa kính lên, sau đó mơ hồ thấy được xe tải Lục Trầm Ngân đỗ trong sân.

Gió đêm mát lạnh từ từ thổi tới, lay động lọn tóc cô.

Lương Vi sờ túi, móc thuốc lá ra, sau đó nhanh tay châm lửa. Nhưng vừa đưa tới miệng chợt nhớ tới lời Lục Trầm Ngân nói không thể hút thuốc. Thuốc lá cứ tự cháy, lớp khói mờ theo gió tiêu tan dưới ánh trăng.

Cô ngửi mùi thuốc, trong lòng nhộn nhạo không thôi.

Thôn nhỏ này không có mấy gia đình, chỉ có một nhà có tường rào, là ngôi nhà ở ngay phía sau nhà Lục Trầm Ngân. Đó cũng là một ngôi biệt thự độc lập nhỏ.

Cô đập thuốc lá trên bệ cửa lát gạch sứ, trên đó lưu lại dấu màu xám nhạt. Có điều, ánh mắt cô vẫn thủy chung rơi xuống chiếc xe tải cũ màu bạc kia.

Bỗng dưng, cô hé miệng cười một tiếng.

Xây tường rào cái gì, không có hơi người gì cả.

Lương Vi đóng cửa sổ lại, nằm vào chăn, lòng tĩnh lặng tự nhiên có thể ngủ ngon.

Trắng sáng sao thưa, một đêm mộng đẹp.

Ngày hôm sau, Hoàng Đăng Phi đưa người lắp đặt đồ dùng toilet trong lúc Lương Vi định tới siêu thị trấn trên mua nồi niêu, muôi, bát, tiện đường mua com trưa luôn.

“Nếu không tôi đưa cô đi ăn?”

“Không được, tôi tự đi. Anh giúp tôi giám sát thật tốt đi, kiến trúc sư.” Lương Vi khóa cửa phòng ngủ lại, xuống lầu định lên trấn trên.

Hoàng Đăng Phi theo sau cô.

Anh ta rất muốn ăn bữa com chung với Lương Vi.

“Vắt vả cho anh rồi, chờ hôm nay xong việc, anh tính tổng tất cả đi, sau đó tôi sẽ chuyển khoản cho anh.” Lương Vi ném túi vào trong, mở cửa xe.

Hoàng Đăng Phi muốn nói lại thôi.

Lương Vi cười cười, lái xe rời đi.

Nói nồi niêu, muôi, bát nhưng lúc này cô mới nhớ ra mình còn chưa mua bếp ga.

Lương Vi đỗ xe ở cửa siêu thị, đi bộ ở trấn trên một lúc, cuối cùng cũng tìm được một cửa hàng đồ ăn nhanh. Tuy nhìn có chút không vệ sinh, nhưng trước nay cô vẫn là người tùy tính.

Họ kê năm bàn ở bên ngoài.

Bên trong cũng đầy áp người.

Gần đó có trường trung học, giờ lại là giữa trưa, trong quán ăn nhỏ ngoài học sinh thì còn có vài công nhân.

Lương Vi quét mắt nhìn một lần, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở một bàn kê trong xó, ở đó có một bóng lưng to lớn mà trẻ tuổi.

Thật tình cờ.

“Này.”

Bà vai Lục Trầm Ngân trầm xuống, đầu đưa hơi rung khiến hoành thánh rơi lại vào trong bát, nước canh bắn ra ngoài một chút.

Lương Vi ngồi xuống bên người anh, bà chủ gào to: “Cô gái muốn ăn gì?”

Lương Vi chỉ bát hoành thánh của anh, hỏi: “Trong này của cậu là nhân gì?”

Lục Trầm Ngân: “Thịt và rau cần.”

Lương Vi: “Ông chủ, cho tôi một bát nhân thịt và rau cần.”

“Được.”

Lục Trầm Ngân rút khăn giấy từ ống tre ra lau bàn giúp cô, trầm giọng hỏi: “Sao cô lại ở đây?”

“Tôi ăn cơm” Lương Vi chú ý tới cô gái tóc đen, buộc đuôi ngựa ngồi đối diện.

Cô cười với Lục Trầm Ngân: “Bạn gái cậu sao?”

Trương Linh Linh phụt một tiếng, suýt chút nữa phun nước có ga ra ngoài, xua tay liên tục rồi nói: “Không phải, tôi có bạn trai rồi.”

Lương Vi nhún vai cười, tỏ vẻ xin lỗi.

Lục Trầm Ngân nhìn thoáng qua Trương Linh Linh, nói với Lương Vi: “Tôi và cô ấy là đồng nghiệp.”

Trương Linh Linh cúi đầu ăn mì, thỉnh thoảng ngược mắt nhìn trộm Lương Vi và Lục Trầm Ngân.

Bà chủ bưng hoành thánh lên, Lương Vi hỏi bà ấy tương ớt ở đâu.

Thấy cô mức một thìa lớn, Lục Trầm Ngân nói: “Cô không thể ăn cay.”

“Tôi ăn cay được mà.”

Anh lấy đi lọ tương ớt trong tay cô, nói: “Bác sĩ nói, cô phải ăn thanh đạm một chút.”

Trương Linh Linh đánh nhanh diệt gọn, thuận thực ăn xong định chạy về, chỉ để lại một câu: “Tôi đi trước đây, anh cứ ăn từ từ.” Nói xong còn cho Lục Trầm Ngân một ánh mắt cực kỳ thâm ý.

Lục Trầm Ngân im lặng không lên tiếng.

Lương Vi nhưn mày, không cho tương ớt nữa.

Cô nói: “Cậu biết chỗ nào ở trấn này bán đồ điện ỏn một chút không?”

“Đồ điện?” Hay là vào thành phố mua đi, bây giờ có giao tới tận nhà.”

“Vào thành phố quá xa, lười đi.”

“Bên cạnh có cửa hàng bán đồ điện gia dụng.”

“Bên cạnh? Được đấy. Nếu nơi này có một siêu thị lớn thì tốt, như vậy sẽ tiện hơn.”

Lục Trầm Ngân: “Nông thôn dù sao cũng không tốt bằng thành phố.”

Lương Vi ngửa đầu thổi mấy hơi, sắc mặt hồng đào. Đôi môi nguyên bản mang màu son hồng nhạt sớm bị nước canh rửa đi, môi cô nhuộm một màu ướn át kiểu diêm.

Cô nói: “Ồ nông thôn nhiều hơi người mà.”

Chữ “mà” còn chưa nói xong, Lương Vi đã ho khan một trận.

“Khụ khụ khụ khụ khụ khụ!”

Cô ho khan tới đỏ bừng cả mặt, tiện tay lấy cốc Coca trong tay Lục Trầm Ngân uống một ngụm.

Lục Trầm Ngân vỗ sống lưng thuận khí giúp cô theo bản năng. Có lẽ vì ở chung với trẻ nhỏ lâu ngày, anh đã tạo thành thói quen chăm sóc chu đáo cho một người.”

Lương Vi thử giải thích: “Hoi nóng nên bị sặc.”

“Ừ, tôi biết. Có lúc Tiểu Oánh ăn gì đó cũng bị sặc như vậy.”

Lương Vi tức giận hừ mũi rồi lờ anh.

Anh lại đang nói cô là trẻ nhỏ.

Lục Trầm Ngân rút khăn giấy cho cô: “Ăn từ từ.”

Lương Vi: “...”

Mấy học sinh cấp ba bên cạnh liếc nhìn họ, một nữ sinh trong đó cực kì khinh thường nói: “Khoe mẽ tình cảm chi tở chết sớm.”

Hết chương 8.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Ẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Cảm ơn dì

Biên tập: Bọt

Lương Vi lau miệng, liếc mắt nhìn mấy học sinh trung học, sau đó quay đầu nói với Lục Trầm Ngân: “Trẻ con bây giờ trưởng thành sớm thật đáng sợ.”

Lục Trầm Ngân mở miệng không biết nên nói gì, đành “ừ” một câu tượng trưng.

“Cậu ăn xong rồi không đi sao? Đồng nghiệp cậu cũng đi rồi, mấy người được nghỉ trưa bao lâu?”

“Tôi chờ cô ăn xong rồi đi.” Anh gác đĩa ngay ngắn trên bát.

Lương Vi mức hoành thánh, thổi cho đỡ nóng rồi cắn hơn nửa cái, động tác rõ ràng đã nhanh hơn.

Lục Trầm Ngân: “Cô đừng vội, cẩn thận lại sặc.”

“...”

Điện thoại trong túi quần rung lên, Lục Trầm Ngân không rời đi mà nhận điện thoại ngay tại chỗ.

Lý Đại Cường vừa nôn nóng vừa tức giận, nói: “Con mẹ nó, bà già kia lại ngắt xiu, bây giờ cậu và Cát Vân vào bệnh viện. Chiều Tiểu Oánh tan học cháu đi đón nó một chút, buổi tối không cần chờ chúng ta.”

“Ngắt xiu? Là người có bệnh tim đó sao?”

“Trừ bà ta ra thì còn có thể là ai? Thật xui xẻo, đáng ra đã thu hoạch xong đậu tương rồi, cuối cùng lại thành ra như vậy.”

Lý Đại Cường dặn dò xong thì cúp điện thoại, sắc mặt Lục Trầm Ngân cũng trầm xuống mấy phần.

Lương Vi ăn xong, cầm khăn giấy lau miệng. Thấy sắc mặt anh không vui, cô hỏi: “Ai ngắt xiu? Quan trọng sao?”

“Một bà lão.”

“Bà lão? Tôi không thấy nhà cậu có bà lão nào mà.”

Cậu tôi thuê người tới thu hoạch đậu tương, trong thôn có mấy dì lớn tuổi đồng ý giá 5 đồng một giờ, có người muốn kiếm chút tiền đó nên đến làm. Bà lão kia thân thể không tốt, đã khuyên bà ấy đừng làm nhiều lần rồi nhưng không được. Bây giờ xảy ra chuyện, trách nhiệm chắc chắn sẽ đổ lên đầu cậu tôi.” Chân mày Lục Trầm Ngân khóa chặt, bất tri bất giác lấy thuốc lá ra châm lên.

“Người đòi trước đều như vậy, không bỏ được mấy đồng tiền.”

Lục Trầm Ngân gọi bà chủ tính tiền, không nói với Lương Vi về chuyện này nữa.

“Đừng, để tôi trả.” Lương Vi tìm ví da trong túi xách.

Lục Trầm Ngân móc 20 tệ đưa cho bà chủ, anh nói: “Tôi trả là được rồi.”

“Vậy cảm ơn cậu đã mời tôi ăn cơm.”

Hai người một trước một sau bước ra cửa quán ăn, Lương Vi đột nhiên nhớ ra điều gì nên dừng bước rồi xoay người. Lục Trầm Ngân không kịp phanh lại, hai người va phải nhau.

Quả nhiên, cô quá thấp so với Lục Trầm Ngân nên đầu va thẳng vào ngực anh.

Tay phải Lục Trầm Ngân kẹp thuốc, tay nhanh mắt lẹ chuyển đầu thuốc đi để tránh khiến Lương Vi bị bỏng, tay trái vững vàng nắm lấy cánh tay cô.

“Không sao chứ? Xin lỗi... Tôi...”

Lương Vi xoa trán: “Cổ cậu đeo gì vậy?”

Lục Trầm Ngân lấy mặt dây ngọc hình Quan Âm từ trong cổ áo ra, nói: “Đeo ngọc.”

“Bảo sao lại cứng vậy.” Lương Vi đưa tay cầm ngọc Quan Âm, miếng ngọc vẫn còn lưu lại nhiệt độ cơ thể ấm áp của anh: “Đeo từ rất lâu rồi?”

“Ừ.”

Cô vuốt ve miếng ngọc bóng loáng, đầu móng tay diêm dúa càng khiến tượng ngọc Quan Âm thêm trầm ổn.

Tiếng trả lời nhẹ nhàng của anh mang theo hương thuốc lá nhân nhát.

Ánh mắt Lương Vi dò lên trên, đối mắt với anh mấy giây. Bỗng nhiên cô kéo mặt dây chuyền rồi kiễng chân lên, hướng tới gần anh.

Lục Trầm Ngân lùi lại phía sau theo bản năng, nhưng tiếc rằng sợi dây đỏ xuyên qua mặt dây chuyền làm anh không thể động đậy.

Chóp mũi Lương Vi đến gần môi anh, cô thở nhẹ nhẹ, nói: “Tôi cũng rất muốn hút, ngửi mùi này thật ngứa ngáy.”

Mặt Lục Trầm Ngân chợt nóng lên. Ánh nắng rực rỡ, mềm mại chiếu lên mặt Lương Vi. Hai người gần nhau như vậy, anh có thể thấy rõ từng sợi lông tơ nhỏ bé trên mặt cô. Làn da hồng phớt cực mịn màng, dường như hôm nay cô trang điểm không đậm lắm.

Lương Vi tham lam ngửi mùi thuốc lá, sau đó buông mặt dây chuyền xuống, khoe miệng lộ ý cười, nói: “Một tháng này thật khó chịu đựng.”

“Ừm.” Anh buồn rầu trả lời, cổ họng khó khăn lắm mới phát ra được một âm tiết.

Có thể do thời tiết quá nóng, Lục Trầm Ngân cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, có thứ gì đó từ chỗ sâu trong thân thể trào ra, kêu gào, bỏng cháy.

Bất tri bất giác, nửa đoạn tàn thuốc trong tay cuối cùng cũng không trụ được mà rơi xuống đất.

Còn ánh mắt anh lại dừng lại trên chiếc mũi thanh tú của Lương Vi.

“Cậu ngăn ra làm gì, thuốc cũng cháy hết rồi. Tôi đi trước, còn phải mua đồ nữa. Tôi gặp lại.”

Anh lấy lại tinh thần: “Được, buổi tối gặp.”

Hôm nay cô mặc áo phông và quần đùi, diện mạo rất tùy ý, thanh thoi.

Lục Trầm Ngân nhìn bóng lưng cô rời đi, cuối cùng trong đầu chỉ còn lại đôi chân dài của Lương Vi.

Rất khiến người khác chú ý.

Anh đứng tại chỗ hồi lâu, thuốc cũng cháy hết rồi, nhưng đầu óc lại không tập trung được.

Trên thực tế, tối qua lúc Lương Vi nhờ hỗ trợ dọn dẹp, anh vừa hoảng hốt vừa vui lòng, tối qua nằm trên giường cũng lăn qua lộn lại vì khó ngủ. Anh

thậm chí có thể ngửi được mùi hương của cô trên chăn, dù gì cô cũng từng ngủ trên giường anh.

Lục Trầm Ngân vứt điều thuốc, hung hăng lấy chân đập tắt.

Anh vò đầu rồi thở dài.

Trở lại cửa hàng chuyển phát nhanh, Lục Trầm Ngân chưa vào tới cửa, Trương Linh Linh đã sắp lại gần, giọng điệu hóng chuyện: “Cô gái kia là ai? Có phải thích anh không?”

“Không có chuyện đó, cô đừng nói lung tung.” Lục Trầm Ngân ngồi xuống, chìm nửa người vào sofa.

Trương Linh Linh vừa quét mã đơn hàng chuyển phát nhanh vừa nói: “Con người tôi là vậy mà. Tôi hỏi anh một chút, anh cũng 25 rồi mà vẫn chưa có đối tượng nào. Tuổi đó ở quê tôi họ có con biết đi mua nước tương rồi đấy. Có điều nói đi cũng phải nói lại, cô gái kia thật xinh đẹp. Anh đưa lưng về cửa nên không để ý thôi, cô ấy vừa đi vào, trông mắt của mấy ông chú ở bàn com phía trước đều đảo quanh người cô ấy.”

“Ừ, cô ấy vốn rất xinh đẹp.”

“Ai da, rốt cuộc hai người là quan hệ gì. Tôi thấy cô ấy rất quen thuộc với anh mà. Này, nói xem, cô ấy hỏi tôi có phải bạn gái anh không, có phải cô ấy ghen không? Phim truyền hình cũng đều như vậy đấy.”

Lục Trầm Ngân day sóng mũi, nghiêm mặt nói: “Thật sự không có quan hệ gì, cô nghĩ nhiều rồi. Chẳng qua cô ấy mới dọn tới thôi.”

“Dọn tới? Bên cạnh nhà anh?”

“Ừ.”

“Chắc, cô ấy có bạn trai chưa? Không có thì anh theo đuổi luôn đi, xinh đẹp như thế lại ở ngay bên cạnh, gần quan được ban lộc.”

Anh không tiếp lời, đứng dậy lấy máy quét từ tay Trương Linh Linh: “Để tôi, cô nghĩ đi.”

Trương Linh Linh cười khanh khách, nhường việc cho anh, sau đó trở lại quầy ngồi chơi điện thoại di động.

“Đúng rồi, anh cảm thấy em gái lần trước tôi giới thiệu thế nào? Cô ấy có cảm giác với anh lắm đó.”

Anh sững sốt: “Ai cơ?”

“Ai da, chính là người để mái bằng lần trước, ở hiệu cắt tóc trần trên ấy.”

Anh nghĩ thật lâu vẫn không nghĩ ra: “Quên rồi.”

“Sao anh có thể không nhớ ai như vậy. Cô gái nhỏ người ta mỗi ngày đều nhớ đến anh đấy.”

Cô Trương Linh Linh này rất nhiệt tình, từ lần nhắc tới chuyện lập gia đình, cô ấy thường giới thiệu đối tượng cho anh. Nói theo lời cô ấy chính là chị em trong vòng bạn bè của cô ấy đều bị anh phung phí hết rồi.

Lục Trầm Ngân: “Cô không cần giới thiệu cho tôi, tạm thời tôi không vội.”

“Phải phải phải, anh không vội. Đợi đến lúc anh thực sự đến tuổi thì muốn lấy vợ cũng khó.”

Lục Trầm Ngân cười nhạt một tiếng.

Nói đến chuyện kết hôn, mặt Trương Linh Linh nhăn thành quả mớ trong nháy mắt, cô ấy ừ ừ cúi đầu oán trách: “Khoản tiền này sao lại khó kiếm như vậy chứ. Anh nói xem, cuối năm làm hôn lễ phải chi tiêu lớn như vậy, bố mẹ tiểu Chu vậy mà lại có ý kiến vì nhà chúng tôi không bỏ tiền mừng ra.”

Bạn trai Trương Linh Linh là người Nam Thành, mở cửa hàng đồ ăn chín ở trần trên, thu nhập rất khả quan, chỉ là không học hành gì. Bên nhà trai vốn phản đối anh ta và Trương Linh Linh ở bên nhau, nói không thể dựa vào người ngoại lai, nhìn cũng không phải dạng cô gái đứng đắn gì.

Nhưng may mắn thay, anh ta vẫn một mực kiên trì.

Trương Linh Linh nói: “Tôi không giết người không phạm pháp, không phải người bản xứ thì sao? Nhà nghèo thì sao? Nếu không phải Chu Khải đối xử tốt với tôi, yêu thương tôi, tôi sẽ không lấy chồng.”

Lục Trầm Ngân đưa lưng về phía cô ấy, nói: “Thối đời vốn là như vậy.”

Vì nghèo mà như thấp hơn người khác một cấp. Vì là người ngoại lai, nên nhất định phải bị chỉ trích và nhìn bằng ánh mắt khác thường.

Thời đại này mở ra chỉ dành cho kẻ có tiền và thành phần trí thức.

“Anh vậy mà nói rất thân nhiên, đợi anh lấy vợ mới biết khó khăn đến mức nào.”

Khó hay không chẳng qua là xem chính mình lấy người phụ nữ thế nào, nếu cô ấy cũng là người cùng giai cấp, vậy thì không khó. Nhưng nếu cô ấy cao cao tại thượng, như vậy thì khó hơn lên trời.

Lục Trầm Ngân cảm lấy một kiện hàng chuyển phát nhanh, lúc đưa máy lên quét thì chợt dừng động tác.

Người nhận: Lương Vi.

Trương Linh Linh bên kia vẫn còn lăm bằm.

Lục Trầm Ngân nhẹ nhàng nói: “Đúng vậy, rất khó.”

Bốn giờ chiều, anh chào Trương Linh Linh để về trước, bốn rưỡi nhà trẻ tan học rồi.

Trương Linh Linh vừa nhìn thời gian đã biết anh muốn đi làm gì.

Cô ấy trêu chọc, nói: “Thích trẻ con như thế thì tận dụng thời gian sinh một đứa đi.”

Lục Trầm Ngân đứng ở cửa châm thuốc, hút hai hơi rồi mới lên xe.

Anh ngồi đợi trong xe tải 20 phút, còn 5 phút nữa sẽ tới bốn rưỡi, lúc đó anh sẽ xuống xe, đứng chờ ở cửa nhà trẻ.

Từng phạm sai lầm một lần, anh sẽ không phạm phải lần thứ hai.

Lần trước Cát Vân có việc nên nhờ anh đi đón. Anh chờ trong xe, không để ý giờ giấc, Tiểu Oánh không biết nên đi mấy trăm mét về phía nhà mình.

Cũng may không có chuyện gì xảy ra.

Ngày đó, anh lái xe về nhà đi tìm cô bé, tay cầm vô lăng cũng run rẩy.

Tiểu Oánh nhìn thấy Lục Trầm Ngân giữa một đám người, cô bé chạy chậm về phía anh.

“Anh!”

Lục Trầm Ngân ôm cô bé, đi về phía xe.

“Hôm nay bố mẹ em có việc về rất muộn, nên anh tới đón em.”

Tiểu Oánh cười hi hi, nói: “Hôm nay được một bông hoa nhỏ.” Cô bé đưa trán ra khoe, giữa trán có dán một bông hoa nhỏ màu đỏ.

“Giỏi như vậy sao, sao lại được?”

“Hôm nay thi kể chuyện, cô giáo bảo em kể hay.”

“Kể chuyện gì?” Lục Trầm Ngân mở cửa xe, đặt Tiểu Oánh ở ghế phó lái, sau đó thắt dây an toàn cho cô bé.

Tiểu Oánh: “Em kể em có một người anh tốt, biết nấu cơm, biết lái xe, biết vẽ, còn biết hát một chút, cái gì cũng biết. Lần trước em và anh trai thi bốc đậu tương, chúng ta bốc nhiều ơ là nhiều...”

Trẻ nhỏ hào hứng, thế nào cũng không dừng lại được.

Cô bé vừa nói vừa khua chân múa tay.

Cả đoạn đường này, Lục Trầm Ngân luôn bị biểu cảm và câu chữ của Tiểu Oánh chọc cười.

Anh muốn làm một người anh trai tốt, vẫn luôn muốn như vậy.

Về đến nhà, Tiểu Oánh đã chạy tới nghiên cứu cây nhỏ cạnh bờ ao của cô bé.

“Anh ơi, sao trông nó như chết rồi vậy?”

Đây là cây hoa thạch lan ít ngày trước cô bé nhặt được ở trước nhà. Tiểu Oánh cho rằng chỉ cần cắm xuống đất, cây có thể sống được.

Lục Trầm Ngân không biết phải giải thích thế nào, vấn đề này có chút khó hiểu và tàn khốc với trẻ nhỏ. Anh ngẩng đầu suy nghĩ xem phải giải thích thế nào lại vừa vịn thấy Lương Vi đi từ trong nhà ra, cô đang bê một đồng hộp giấy.

Lương Vi xoay người cũng trông thấy anh.

Cô cong miệng cười với anh, ánh mặt trời mỏng manh mạ lên người cô một tầng sáng vàng nhạt.

“Tiểu Oánh ngoan, đừng chạy lung tung, anh sang bên kia một chút.”

Anh đi tới, hơi gấp nhưng lại cố tỏ ra ung dung.

Lương Vi nói: “Muốn ăn cơm cùng nhau không? Tôi vừa nấu xong.”

“Không... Tôi...” Lời còn chưa dứt, ông quân anh đã hơi tròng xuống.

Không rõ vì sao Tiểu Oánh cũng chạy theo, ôm bắp chân anh rồi nhìn Lương Vi.

Lương Vi cười lên, khom lưng hỏi: “Bạn nhỏ muốn uống sữa chua không?”

Mắt Tiểu Oánh sáng lên, nhìn về phía Lục Trầm Ngân như tìm đồng tình.

Lương Vi nói: “Buổi trưa cậu mời tôi ăn cơm, buổi tối tôi mời cậu ăn bữa cơm cũng không sao chứ.”

Lục Trầm Ngân: “Được, cảm ơn nhiều.” Anh đưa tay xoa đầu Tiểu Oánh theo thói quen.

“Khách khí như vậy, cậu đồng ý dọn dẹp quét tước cùng tôi rồi, lát nữa còn đi tiêm cùng tôi nữa.”

“Ừ, đồng ý với cô.”

Lương Vi cong khóe miệng, đưa tay tới chỗ người bạn nhỏ: “Chị đưa em lên uống sữa chua.”

Nhận được cái gật đầu của Lục Trầm Ngân, Tiểu Oánh cầm tay Lương Vi, đi vào nhà cùng cô.

Tay trẻ nhỏ bụ bẫm lại mềm mại, tay Lương Vi nhỏ thon dài, hai đôi tay đan cùng một chỗ cực kỳ hài hòa.

Ánh mắt Lục Trầm Ngân ghim chặt trên đôi tay của bọn họ, ánh mắt càng thâm trầm.

Nhận được sữa chua dâu tây, Tiểu Oánh chân thành nói: “Cảm ơn dì.”

Lương Vi: “...”

Anh đứng ở đằng xa nhìn lại.

Hết chương 9.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Có tiền tại sao không kiếm?

Biên tập: Bọt

Định ——

Tiếng lò vi sóng vang lên.

“Ngồi đi, tôi đi lấy đồ ăn.”

Lục Trầm Ngân ôm Tiểu Oánh lên trên ghế, xoay người tới bếp giúp cô.

Phòng bếp xây theo phong cách mở, vì vậy không có bất kì vật gì ngăn cách với bàn ăn, Tiểu Oánh vừa ngồi ăn sữa chua ở đó vừa nhìn bọn họ làm việc.

Lục Trầm Ngân rửa tay: “Để tôi bê.”

“Hơi nóng, cậu đợi một chút, tôi lấy khăn mặt cho cậu ——”

Trong lúc cô tìm khăn lông, anh đã bê nồi còn nóng ra bàn.

Lương Vi: “Không nóng?”

Lục Trầm Ngân: “Không nóng.”

Lương Vi: “Bê cả những thứ này ra đi, tôi xới com.”

Trên bàn lưu ly có ba đĩa thức ăn bốc hơi nghi ngút: rau cải xanh xào, gà kho tàu, cá hổ hấp.

Lục Trầm Ngân nhìn thức ăn một chút rồi nhìn Lương Vi, hỏi: “Những món này là cô làm?”

Lương Vi xới một bát ô tô đầy com, sau đó lại thêm một thìa.

“Ừ, tôi làm.”

Lục Trầm Ngân hơi há miệng, bê đồ ăn đi theo sau.

Tiểu Oánh liếm nắp sữa chua, bên miệng vẫn còn lem một vòng sữa chua. Lục Trầm Ngân không biết làm thế nào, đành ôm cô bé đi rửa tay, rửa mặt.

Lương Vi liếc mắt, cười hỏi: “Con bé ăn bao nhiêu com?”

“Không nhiều, nửa bát nhỏ là được rồi.”

Trên bàn hình chữ nhật màu trắng mang phong cách Châu Âu chỉ có đồ ăn, cô còn chưa kịp mua bình hoa và bó hoa.

Lục Trầm Ngân và Tiểu Oánh ngồi một bên, Lương Vi ngồi đối diện họ.

“À đúng rồi, còn đồ uống nữa. Tôi đi lấy đồ uống.”

Lương Vi cầm ba lon Coca ra, cô nhìn Lục Trầm Ngân thận trọng thì khẽ cau mày: “Sao không động đũa? Không muốn ăn?”

“Không phải...”

“Vậy ăn đi, tôi đâu có hạ độc.”

Lục Trầm Ngân gấp một miếng thịt gà cho Tiểu Oánh, ngược mắt đối diện với ánh mắt trực diện của Lương Vi.

Lục Trầm Ngân: “... Cô cũng ăn đi.”

Lương Vi mở nắp lon Coca, tiếng ga vọt lên, cô đợi bớt hơi ga rồi đưa cho Tiểu Oánh, sau đó đưa lon chưa mở cho Lục Trầm Ngân.

Tiểu Oánh đang gặm miếng gà nhưng vẫn cố gắng lễ phép, nói: “Cảm ơn.”

Lương Vi ngồi xuống bê bát com lên, khẽ mỉm cười: “Em gái cậu vậy mà khiến người ta yêu thích.”

“Ừ, Tiểu Oánh luôn rất nghe lời, giống mẹ con bé.”

“Này, không phải cậu cuồng em gái đấy chứ?”

Lục Trầm Ngân dừng đũa: “Cuồng em gái... là gì?”

Lương Vi nhấp một ngụm Coca, thản nhiên nói: “Là rất yêu quý em gái mình, hoặc có loại tình cảm như tình yêu nam nữ với em gái. Có phải cậu thích mấy cô bé nhỏ hơn mình nhiều tuổi không?”

Lục Trầm Ngân nhìn cô.

“Tôi nói khiến cậu không vui?”

Anh lắc đầu, sau đó nhỏ giọng nói: “Cũng không nhất định là phải nhỏ hơn...”

Lương Vi cố làm biểu cảm hiểu ra, nói: “Tôi biết cậu thích kiểu gì, thích kiểu xinh đẹp, đúng không?”

Anh yên lặng, càng như ngầm thừa nhận.

“Đàn ông đều như vậy, cậu có gì phải ngượng?”

Lục Trầm Ngân gấp thức ăn cho Tiểu Oánh.

“Cậu có bạn gái không?”

“Anh không có đâu.” Tiểu Oánh bỗng chen miệng nói một câu.

Lương Vi cười ngả ngớn.

Cô còn nói: “Vì sao không yêu đương?”

Lục Trầm Ngân vừa ăn com vừa lạnh nhạt trả lời: “Chưa gặp được người thích hợp.”

“Cái gì gọi là thích hợp?”

“Chính mình thích.”

“Vậy cậu thích kiểu gì?”

Lục Trầm Ngân ngưng mắt nhìn cô: “Xinh đẹp.”

Lương Vi cười khanh khách: “Tôi biết mà.”

Cô lấy điện thoại di động ra mở vòng bạn bè, đưa cho anh xem: “Cô này xinh không?”

Trong hình là người phụ nữ để lộ bộ ngực 36D, từng nói da mình gần đây khá xấu.

Lục Trầm Ngân nhìn một cái đã đỏ mặt, anh ấp úng: “Đây là... ảnh đòi trụ?”

Lương Vi ngắt ra một giây, sau đó cười không dừng lại được.

“Không phải, đây là ảnh tự sướng. Rất nhiều đàn ông thích cô ấy, cậu thích không?”

Lục Trầm Ngân lắc đầu.

Nụ cười của Lương Vi dần hòa hoãn lại một chút: “Vì sao? Cô ấy rất xinh đẹp.”

“Hở hang quá.”

Người phụ nữ trong ảnh mặc đồ bó sát người, cổ chữ V lộ ra rãnh sâu hút, ở giữa còn rất thiếu vải, bộ ngực đầy đặn cực kỳ sinh động. Hơn nữa cô này còn bày ra đủ loại tư thế, vừa lộ liễu vừa gợi cảm.

Lương Vi gật đầu như hiểu rõ: “Cậu thích kiểu bảo thủ?”

“Không biết.”

Cô thấy anh cực kỳ hứng thú thì có.

Không biết cái gì.

Lương Vi không định đùa giỡn anh nữa, hỏi sang chuyện khác: “Đồ ăn có ngon không?”

Tiểu Oánh cướp lời: “Rất ngon!”

Lương Vi: “Vậy em thấy chị nấu ngon hơn hay anh trai nấu ngon hơn?”

Tiểu Oánh bĩu môi như rất khó trả lời. Hỏi thế này cũng giống như hỏi cô bé thích bố hơn hay thích mẹ hơn vậy.

“Anh thấy chị nấu ngon hơn một chút.” Lục Trầm Ngân sờ đầu Tiểu Oánh một cái.

Ánh mắt anh nhìn trẻ nhỏ rất dịu dàng và kiên nhẫn, Lương Vi bắt gặp ánh mắt dịu dàng ấy, lòng như đang dao động.

Ánh đèn tỏa xuống từ đỉnh đầu quá sáng, mặt bàn màu trắng phản chiếu khiến vòng sáng như vây bọc họ trong phạm vi nhỏ, khắp nơi đều là ánh sáng ấm áp.

Dường như cô không nhớ được bữa cơm bình lặng thế này đã diễn ra vào lúc nào.

Cho tới bây giờ, bàn ăn trong căn hộ đó của bọn họ chưa từng có bữa tối, trên bàn chỉ cắm hoa và bày trái cây.

Mỗi lần Lâm Trí Thâm tới tìm, sẽ đưa cô đi nhà hàng hoặc quán rượu để ăn com. Họ ăn những món ăn quý giá nhất, hưởng thụ sự phục vụ tốt nhất, lúc

nào cũng không ăn hết đồ ăn, chỉ là nhấm nháp mỗi thứ một chút mà thôi.

Anh ta không biết nấu, cũng không đủ kiên nhẫn để nấu cơm.

Lần duy nhất Lương Vi làm đồ ăn cho anh ta là một quả trứng chiên. Bánh mì thêm trứng chiên.

Nhắc tới cũng thật nực cười, nhiều năm như vậy nhưng Lâm Trí Thâm chưa từng ăn thử bữa cơm do cô làm ra.

Cô nhìn một bàn thức ăn, bỗng nhiên cười rồi nói với Lục Trầm Ngân: “Hình như mấy năm rồi tôi không xuống bếp, may mà không khó ăn.”

Lục Trầm Ngân: “Không khó ăn, hương vị ngon lắm.”

Anh không biết rốt cuộc Lương Vi là người thế nào, chẳng qua thấy cô cao cao tại thượng, sống xa hoa phú quý, anh theo bản năng cho là mười ngón tay cô không dính chút nước.

Anh cũng từng đoán rằng chủ nhân ngôi biệt thự này có lẽ là một nhà nghệ thuật, có lẽ là một kẻ nhà giàu mới nổi, có lẽ là kẻ có tiền nhất hời hững chí. Khi thấy Lương Vi, anh cho cô là nhân vật cuối cùng.

Nhưng tiếp xúc mấy ngày ngắn ngủi, những lời nói và hành động của Lương Vi khiến anh cảm nhận được quá nhiều khác biệt.

Thậm chí, có lúc anh còn cảm thấy có lẽ bọn họ là cùng một loại người. Nhưng những thứ trước mắt lại cho anh biết bọn họ không phải như vậy, tuyệt đối không phải.

Đưa nhỏ ăn no xong nằm ngủ thiếp đi trên sofa, trong phòng bếp chỉ có tiếng nước róc rách.

“Để tôi rửa.” Lục Trầm Ngân đứng bên cạnh cô không biết làm gì. Cô rửa bát, đầu ngón tay xinh đẹp dầm nước lại càng trắng nõn, mềm mại.

“Không sao, cậu là khách.”

“Vậy bây giờ tôi giúp cô quét dọn vậy, muốn làm gì?”

Lương Vi: “Cậu thấy nền đất bẩn sao?”

“Không bẩn, rất sạch.” Dường như không nhiễm một hạt bụi.

“Chiều nay tôi quét rồi.”

“Vậy cô...”

Lương Vi tắt vòi nước, nhìn về phía anh: “Ở đây tôi chỉ quen mỗi cậu, muốn có người trò chuyện cùng. Vì chúng ta không thân lắm nên mới diễn kịch với cậu một chút.”

Lục Trầm Ngân: “...”

“Ánh mắt cậu là thế nào vậy.”

“Tôi...”

Lương Vi lau khô đĩa rồi cho vào ngăn bát: “Nhưng cậu phải đưa tôi đi tiềm.”

Anh gật đầu.

“Em cậu phải làm sao bây giờ? Để con bé một mình không an toàn.”

Lục Trầm Ngân đi tới bên cạnh sofa lay đứa nhỏ dậy, trẻ con đang ngủ say bị gọi dậy đột ngột nên hơi cáu kỉnh.

Lương Vi nói: “Con bé buồn ngủ, thôi cậu ở lại với nó, tôi tự đi. Trẻ con ở nhà một mình không an toàn.”

Cô nhớ tới lão chủ nhà đáng khinh của Lục Trầm Ngân thì nổi da gà đầy người, sau đó còn tự lẩm bẩm: “Thật sự rất không an toàn, vẫn là một cô bé.”

“Không được... Cô bị choáng kim.”

Lương Vi cười cười: “Không sao.”

Lúc Lục Trầm Ngân đang rối rắm thì thấy tiếng gọi của Cát Vân ở bên cạnh, anh đi ra ngoài, phát hiện trời đã tối.

Cát Vân thấy Lục Trầm Ngân, lớn tiếng hỏi: “Sao cậu lại ở bên đó, Tiểu Oánh đâu?”

Anh lập tức thở ra một hơi, ôm đứa nhỏ giao cho Cát Vân: “Con bé ăn com xong ngủ rồi, vẫn chưa rửa mặt mũi tay chân đâu. Tôi đưa Lương Vi đi tiêm. Cậu đâu, bà lão kia không sao chứ?”

Cát Vân nói: “Cũng không có chuyện gì lớn, chỉ phát bệnh thôi, cần nằm ở viện một thời gian. Cậu của cậu ở lại viện thương lượng với người nhà bà lão đó, bảo tôi về trước.”

Cát Vân hơi nghiêng đầu, thấy Lương Vi đứng trong sân nhìn bọn họ, cô ấy nói: “Hai người ăn com chiều ở nhà cô ấy?”

“Ừ.”

Cát Vân nhìn chăm chăm Lương Vi mấy lần, không nói gì nữa mà ôm Tiểu Oánh trở về.

Lục Trầm Ngân xoay người nói với Lương Vi: “Cô chờ tôi ở giao lộ, tôi đi lấy thuốc nước cho cô.”

Lương Vi làm động tác ‘ok’ với anh.

Sắp vào thu, trời tối nhanh hơn bình thường, những cơn gió cũng mang theo hơi mát lạnh.

Con đường xi măng chật hẹp không có một bóng người, chỉ có bọn họ.

Lục Trầm Ngân móc thuốc lá từ túi quần ra châm lửa, gió nhẹ đưa mùi khói tới trước mũi Lương Vi. Cô hít một hơi thật sâu, nghiêng đầu nhìn anh.

“Hôm nay là ngày thứ ba.” Cô nói.

“Cái gì?”

“Ngày thứ ba cấm hút thuốc uống rượu, ngày thứ ba đi tiêm. Còn nữa, ngày thứ ba chúng ta quen nhau.”

Anh gầy tàn thuốc, trầm trầm “ừ” một tiếng.

Lương Vi: “Cho tôi hút một hơi được không?”

“Không được.” Dứt lời, anh vút điếu thuốc mới hút vài hơi đi.

“Cậu thật lãng phí.”

“Là tôi suy nghĩ không chu đáo, khơi lên cơn nghiện thuốc lá của cô.”

Lương Vi xì một tiếng, con người chuyển tới nơi nhô ra ở túi quần anh, đó là bao thuốc lá hình chữ nhật. Theo chuyển động của anh, bao thuốc lá ở đó cũng hơi dịch chuyển theo, quần ngố màu nâu càng đậm thẫm hơn trong màn đêm. Cô nhớ tới lúc anh tắm, nước thấm ướt quần, màu sắc cũng thẫm lại như vậy.

Mà nơi ở giữa đó, còn gồ hơn nhiều so với bao thuốc lá.

Lương Vi vuốt hai cánh tay, nói: “Trời như sắp hết hè, cậu đừng tắm cạnh ao, kéo đông cứng.”

“Thói quen.”

“Đó là thói quen xấu.”

Lục Trầm Ngân như nhớ tới chuyện gì, vừa định mở miệng, vẻ mặt đột nhiên trầm xuống, vì vậy anh không nói nữa.

Mi tâm anh nhú chặt.

Lương Vi tùy tiện chuyển đề tài.

“Trung thu cậu có nghỉ không?”

“Không nghỉ.”

“Có được tiền làm thêm giờ không?”

“Không được.”

“Vậy lúc nào cậu mới được nghỉ?”

Lục Trầm Ngân nghĩ một chút: “Lúc ăn tết.”

“Sao hôm đó cậu lại rảnh rồi bán CD ven đường?”

Anh dừng một chút, nói: “Hôm đó... là ngày giỗ của mẹ tôi.”

“Ngày giỗ bán CD.”

Lục Trầm Ngân nói: “Bà ấy hát rất hay.”

“Việc đó có liên quan gì tới việc bán CD.”

Tưởng rằng nhắc tới chuyện cũ như vậy, anh sẽ càng trầm lặng. Nhưng khi nhắc tới mẹ, vẻ mặt Lục Trầm Ngân càng nhu hòa hơn.

Anh nói: “Ngày đó tôi xin nghỉ, làm việc tôi muốn làm trong ngày giỗ của bà ấy.”

Đó là lễ truy điệu, cũng là hoài niệm.

Lương Vi hơi cảm động.

Cô nói: “Nếu đã đặc biệt như vậy, vì sao còn lấy tiền của tôi? Không phải loại tình huống này như gặp được tri âm sao? Giống như tôi muốn CD của cậu, bình thường sẽ là: ‘Tặng cô đây, tôi không lấy tiền’.”

Lục Trầm Ngân: “Có tiền tại sao không kiếm?”

Lương Vi nghẹn lời, thực sự không nghĩ ra lời gì để phản bác anh.

Hết chương 10.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Án* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Vậy cậu muốn thế nào, cưới tôi sao?

Biên tập: Bọt

Lương Vi tiếp tục hỏi thêm: “Tổng cộng cậu bán được bao nhiêu tiền?”

“Hai mươi tệ.”

“Ài da, vậy tôi là người đầu tiên mua CD của cậu rồi.”

“Ừ, đúng vậy.”

Giọng anh không đứng lăm, Lương Vi ngẩng đầu nhìn lại thì thấy anh đang cười, ánh mắt cong cong.

Nhớ lại hai ngày ở cạnh nhau, dường như anh chưa từng cười với cô, nhưng qua lời nói, cô lại cảm nhận được anh không phải kiểu người hiền như khúc gỗ và vụng về.

Anh chín chắn, nội liễm, còn rất dịu dàng nữa, chỉ cần để ý những chi tiết nhỏ là có thể nhìn ra được.

“Chắc mẹ cậu là người rất dịu dàng.” Lương Vi nhìn anh, bỗng nhiên nói lời này.

Anh hơi giật mình nhưng gạt đầu vô cùng khẳng định.

Lương Vi chậm rãi cười một tiếng.

Anh dịu dàng như vậy, mẹ anh chắc chắn cũng là người dịu dàng. Người ta nói, con trai đều giống mẹ.

Nếu vậy... con gái sẽ giống bố.

Cô cũng giống sao? Giống như người kia?

“Lục Trầm Ngân, cậu thấy tôi giống người tốt không?” Gió lạnh thổi qua lay nhẹ mái tóc dài của cô, Lương Vi cất giọng nhàn nhạt.

“Cô tốt vô cùng.”

Ánh mắt của Lương Vi dừng lại trên mặt dây chuyền ngọc của anh: “Tôi tốt chỗ nào?”

Lục Trầm Ngân không nói được, anh cũng không giải thích được loại cảm giác và trực giác này, cuối cùng chỉ có thể gắng gượng nói một câu.

“Cô coi mở, biết làm đồ ăn.”

Anh định nghĩ một số hành động, cử chỉ kì lạ của cô là “coi mở”.

Lương Vi phì cười: “Làm khó cho cậu rồi.”

Lục Trầm Ngân: “...”

Cô xoay người tiếp tục đi về phía sau, anh đi theo sau lưng cô, vóc người cao lớn hoàn toàn che kín cô.

Lương Vi ung dung nói: “Bà nội tôi từng nói bữa ăn đầu tiên sau khi chuyển tới là quan trọng nhất. Tôi cũng không biết cách nói này là của vùng nào, có thể là truyền thống của chúng tôi ở bên kia. Tôi thấy một người ăn cơm có chút nhàm chán, vì vậy diễn kịch với cậu một chút cho vui, còn có thể ăn cơm cùng cậu và em gái cậu.”

“Thật ra... cô nói thẳng là được rồi.”

“Sao cậu không tinh thú chút nào vậy, nói thẳng ra lúc ăn sẽ rất xấu hổ, lại không có cảm giác thân thiết. Cậu nhìn xem, trưa cậu mời tôi ăn cơm, tôi mời lại cậu, không vì cái truyền thống chó má gì, chỉ là qua lại đơn giản, thân...” Lương Vi nhất thời không tìm được từ để hình dung.

Nửa ngày sau, cô nói: “Thân thiết biết bao!”

Lục Trầm Ngân “à” một tiếng.

Lương Vi nhìn cái bóng dưới đất, anh bao lấy cô, bóng của hai người chồng lên nhau.

Có chút âm áp vô hình.

Đèn trong sân nhà bác sĩ Đồng sáng rõ, dường như còn có tiếng nói chuyện.

Có hai người ở bên cạnh tôi truyền nước, tất cả đều là những cô, bác 40, 50 tuổi.

Lục Trầm Ngân không quen bọn họ, nhưng họ đều biết anh.

Có ai không biết cậu anh thầu 225 mẫu đất ở nơi này, nhưng trông trọt hai năm vẫn chưa kiếm nổi một đồng tiền.

Bà bác ngồi truyền nước trên chiếc ghế màu trắng phía trước thấy Lục Trầm Ngân thì cười ha hả rồi hỏi: “Tôi nghe nói mẹ Cố ở phía Đông kia ngất xỉu? Mấy người có bị lừa không đó?”

“Cậu tôi ở bệnh viện, tôi cũng không biết.”

“Này, tôi nghe nói bà đó còn lừa cả con cái. Đúng rồi, bây giờ thu hoạch xong đậu tương, năm nay có kiếm được tiền không?”

Về mặt Lục Trầm Ngân không thay đổi nhiều lắm: “Không kiếm được.”

Bà bác kia gật đầu: “Cũng đúng, lần trước mua thuốc diệt côn trùng đã mất hơn mấy ngàn, phải bán được bao nhiêu đậu tương mới kiếm lại được số tiền đó chứ. Còn phải cộng cả tiền túi đựng, tiền hạt giống, tiền nhân công. Thật ra làm ruộng không kiếm được tiền.”

Lục Trầm Ngân nhàn nhạt “vâng” một tiếng.

Bác sĩ Đồng tiêm cho ông chú xong là tới lượt Lương Vi.

Bà bác thấy Lương Vi thì “ai da” một tiếng: “Cô gái này là con gái nhà ai mà xinh đẹp vậy. Tiểu Lục, họ hàng nhà cậu à?”

Lương Vi lạnh lùng nhìn bà ta.

Cô thích hơi thở nông thôn, nhưng cũng chán ghét tác phong như vậy.

Lục Trầm Ngân cười lắc đầu, không trả lời.

Bà bác tự lẩm bẩm: “Đáng đáp xinh đẹp thật đấy...”

Ông chú vừa tiêm xong đang kéo quần lên, trêu chọc: “Sao nào, muốn xe tơ hồng cho con trai nhà mình?”

Nhắc đến con trai, bà bác kia lộ vẻ khó xử, oán giận nói: “Con trai tôi đúng là không để cho người khác an tâm chút nào. Nó cái gì cũng tốt, chỉ một mực không chịu tìm bạn gái. Bây giờ nó làm ở công ty lớn, lương tháng hơn mười ngàn, nhà để năm nay ăn Tết chúng tôi cũng mua rồi, chỉ thiếu mỗi con dâu.”

Ông chú cũng cười phụ họa: “Đó là do con trai bà lợi hại.”

Lương Vi vẫn nắm lấy cánh tay Lục Trầm Ngân như cũ, cô nói: “Bác sĩ, hôm nay tiêm bên khác đi, bên kia sưng đau quá.”

Bác sĩ Đồng cười cười: “Được, không thành vấn đề.”

Lục Trầm Ngân nhẹ nhàng phủ tay lên lưng cô, chậm rãi vỗ nhẹ.

Ánh mắt bà bác sắc bén, cười hỏi: “Tiểu Lục à, đây không phải vợ cậu đó chứ?”

Vợ bác sĩ Đồng đi từ trong phòng ra, vừa vặn nhìn thấy Lương Vi và nghe được câu hỏi đó nên nói: “Trương Phương, bà đừng có nói bậy. Cô gái này vừa mới dọn tới ngôi nhà phía Tây, đừng áp đặt quan hệ của mấy người trẻ bọn họ.”

“Phía Tây? Là ngôi biệt thự đó sao?”

“Đúng, chính là cô ấy.”

Bà bác “ài da” mấy tiếng: “Sao lại mua nhà ở nông thôn, ở thành phố tốt hơn bao nhiêu?”

Vợ bác sĩ Đồng ngồi xuống, rành rọt trò chuyện: “Bà không hiểu, hai năm nay rất nhiều người trong thành phố xuống nông thôn mua nhà, họ còn xây biệt thự nhỏ gì đó. Họa sĩ ở thôn bên cạnh không phải còn làm cả bể bơi sao, ông ta có hai bà vợ nữa đấy. Một bức tranh của người ta bán tới hơn mười vạn kia.”

Bà bác há miệng: “Tôi thật sự không hiểu nổi thói đời này.”

Lương Vi nằm trong ngực anh, nghe hết sạch bọn họ bà một câu tôi một câu, lúc kim đâm vào cũng quên cả đau.

Bà bác chỉ chỉ Lục Trầm Ngân và Lương Vi, dùng ánh mắt hỏi vợ bác sĩ Đồng.

Vợ bác sĩ Đồng đến gần bên tai bà bác, nhỏ giọng nói: “Nghe nói chó nhà Tiểu Lục cắn cô gái này. Có điều, hai ngày nay cô ấy đều bị choáng kim, cần người giúp đỡ, không cần nói cũng biết được chiều biết bao nhiêu. Tôi nghe nói hai người ngủ với nhau, mới quen được mấy ngày cơ chứ.”

Bà bác hiểu ý: “Người trẻ tuổi bây giờ thoáng thật.”

Lục Trầm Ngân muốn đỡ Lương Vi sang ngồi ở ghế dài bên cạnh một lúc nhưng cô không chịu, nói phải đi, cũng không chịu để anh ôm.

Vừa ra khỏi cửa, cô đã nôn khan. Nếu không phải anh kéo cô, cô đã sớm ngồi sụp xuống đất rồi.

“Hay là vào ngồi một lúc đi.”

Lương Vi dùng tất cả sức lực, phun ra hai chữ: “Không muốn.”

“Vậy tôi công cô.”

Lương Vi không thuận theo, ngồi xổm dưới mặt đất chịu đựng đau đớn.

Lục Trầm Ngân mặc kệ cô có đồng ý hay không, cưỡng ép ôm Lương Vi trở về.

So với mấy cô gái khác, dáng người Lương Vi không được coi là thấp, nhưng cô rất nhẹ, trên người dường như không có chút thịt dư thừa, dù đường cong cực kỳ đầy đặn.

Đối với anh mà nói, ôm cô là việc cực kỳ tiết kiệm sức lực.

Lương Vi phí sức nói: Cậu đi chậm một chút, mông tôi đau...”

Đáp lại cô là một câu “Thật xin lỗi” của Lục Trầm Ngân.

Thật xin lỗi, đã để người khác gièm pha về cô...

Lương Vi nhắm mắt: “Đợi tôi tỉnh lại sẽ nói chuyện với cậu.”

Lương Vi không để anh ôm về nhà, mà ngồi dính ven sông. Cô xây một cái đình nhỏ trong vườn hoa, không lắp đèn đường.

Vì không xây tường rào, nên đình ven sông nằm sát cạnh kho hàng cũ. Những cây dây leo khô héo bò trên bức tường loang lổ màu đỏ, thỉnh thoảng giữa chỗ đó có một vài chiếc lá xanh.

Ban đêm yên tĩnh, chỉ có tiếng ve kêu cô tịch vang vọng.

Lục Trầm Ngân dùng tay phôi lớp lá rụng rồi đỡ Lương Vi ngồi xuống, cô bỗng thanh tỉnh giật nảy mình khi bỗng tiếp xúc với nền đá lạnh.

“Biết thế này đã tiếm nốt ở bên kia, bây giờ hai bên cùng đau, ngồi cũng không ngồi nổi...”

Lục Trầm Ngân: “Tôi dùng khăn lông lạnh chườm lên.”

Lương Vi nhìn về phía anh, anh hơi cúi đầu, vẻ mặt ngưng trọng.

Cô cười: “Không phải cậu đang tự trách đấy chứ?”

Cô và anh đều nghe rõ đoạn đối thoại của hai người phụ nữ kia.

Anh không lên tiếng.

Lương Vi nói: “Tôi không để ý mấy chuyện đó.”

“Không, cô để ý.”

Nếu không để ý, vừa rồi cũng không ngang ngược như vậy.

“Cậu không cần tự trách, hai chúng ta vốn trong sạch. Hơn nữa, một ngày nào đó tôi sẽ rời đi, cả cậu cũng vậy. Không cần để tâm tới lời lẽ của bọn họ.”

Lục Trầm Ngân thông suốt ngắt đầu: “Cô phải đi chỗ nào?”

“Cậu ngốc sao, rồi tôi cũng phải lập gia đình. Cậu cũng sẽ rời đi, chẳng nhẽ cậu muốn định cư ở Nam Thành sao? Lấy vợ sinh con ở chỗ này? Cậu không định về quê?”

Đúng vậy, cô sẽ rời đi, anh cũng sẽ rời đi.

Nếu quả thật có ngày đó, vậy thì giữa bọn họ chỉ còn lại những lời đồn vô căn cứ.

Thôn Giang Tâm ở Nam Thành có một người đàn ông tên Lục Trầm Ngân và một cô gái tên Lương Vi, hình như bọn họ đã ngủ với nhau.

Lời đồn đại như vậy đấy.

Lục Trầm Ngân yên lặng suy nghĩ, đêm tối dường như sắp nuốt trọn lấy anh.

Lương Vi: “Cậu chưa từng nghĩ lúc nào sẽ rời đi sao?”

“Chưa từng nghĩ.” Cũng không muốn rời đi.

Lương Vi: “Vậy cậu định lấy vợ lúc nào.”

Lục Trầm Ngân: “Cũng chưa từng nghĩ.”

“Lục Trầm ngân...”

“Ừ?”

“Người khác nói cậu và tôi ngủ với nhau, có phải rất không tốt với danh tiếng của cậu không?”

Lục Trầm Ngân: “...”

Lương Vi nhìn anh: “Tôi thực sự không có vấn đề với loại chuyện này. Tôi nghe nhiều rồi, có người nói tôi là *, có người nói tôi là gái ghê, cũng có người nói ai cũng có thể “chơi” tôi. Đúng rồi, còn có người nói một đêm tôi lấy giá 10 ngàn tệ đấy.”

Anh cũng nhìn cô, giọng cô rất bình thản khi nói ra chuyện này, thậm chí còn mang ý cười.

Lương Vi chớp mắt nhìn anh mấy lần: “Cậu đoán tôi là loại nào trong số đó.”

“Loại nào cũng không phải.”

Lương Vi cười to, ánh mắt cong cong như cây cầu.

Lục Trầm Ngân nói: “Cô không phải người như vậy.”

Lương Vi nhướn mày, khóe miệng nhếch lên nụ cười khổ. Cô rất muốn hút thuốc, muốn hút theo thói quen. Nếu Lục Trầm Ngân không có ở đây, có thể cô sẽ lên lên hút một điếu. Nhưng anh lại đang ở đây.

Cô đứng lên, lưng chạm vào dây mây khô, lá cây xào xạc rụng xuống.

Cô nói: “Cậu giống mẹ cậu, đều là người dịu dàng.” Tôi giống bố tôi, đều không phải người tốt lành gì.

Lương Vi thích cười, nhưng nụ cười của cô không sâu. Anh không thích nhìn cô cười như vậy.

“Lương Vi...” Anh nhẹ nhàng gọi tên cô, những lời khác lại không nói ra miệng.

Anh không biết về quá khứ hay cách nghĩ của cô, anh chỉ biết cô tên là Lương Vi.

“Cậu nghiêm túc như vậy làm gì.” Cô lại cười như thế.

Lục Trầm Ngân cũng đứng lên, ánh trăng nhàn nhạt rơi xuống ngũ quan sâu sắc, ánh mắt của anh.

Lương Vi nói: “Thật sự không cần để ý tới những chuyện kia, miệng mọc trên mặt người khác.”

“Cô là con gái, đối với cô không tốt.”

Cô cười khẽ một tiếng, hất hàm hỏi: “Vậy cậu muốn thế nào, cưới tôi sao?”

Hai tay rũ bên hông của anh dần nắm thành quyền, Lục Trầm Ngân yên lặng hồi lâu.

Cuối cùng nắm tay cũng lỏng ra.

“Tôi...”

“Ừ?”

Lục Trầm Ngân hít sâu một hơi: “Chẳng qua tôi thấy danh tiếng rất quan trọng với một cô gái.”

“Quan trọng bao nhiêu?”

Anh im lặng.

Lương Vi khoát tay: “Tôi biết anh thích kiểu phụ nữ gì rồi, bảo thủ lại xinh đẹp.”

Anh vẫn tiếp tục im lặng.

“Tôi nói không đúng sao?”

“Đừng đánh trống lảng. Lương Vi, tôi chỉ muốn nói, thật xin lỗi.”

Lương Vi hứng thú nhìn anh, cánh môi hiện lên màu mật ong trong suốt.

Cô nói: “Lục Trầm Ngân, thì ra cậu là người cố chấp.”

“...”

Hết chương 11.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Thế mà cậu cũng kìm nén được

Biên tập: Bọt

Hai người đối mặt hồi lâu, cuối cùng đánh vỡ im lặng lại là tiếng chó sủa xa xa.

Anh nói: “Tôi về trước, ngày mai tôi đưa cô đi tiêm.”

“Nếu thấy không tốt với danh tiếng của tôi, vậy thì đừng đưa tôi đi tiêm.”

Lục Trầm Ngân đi chưa được mấy bước đã nghe thấy âm thanh nhẹ nhàng của Lương Vi truyền tới từ phía sau. Anh không cần quay đầu lại cũng tưởng tượng được biểu cảm của cô vào lúc này: khóe miệng nhếch lên nụ cười thân nhiên, mặt đầy nhạo báng.

Cô là người phụ nữ kì lạ, mọi hành động lời nói cũng đều khó hiểu.

Nhưng anh lại không thể dời tầm mắt khỏi cô.

Cát Vân đang vui trong bếp đun nước, thấy anh trở lại cũng không nói gì.

Lục Trầm Ngân đổ nước để uống, hỏi: “Cậu có nói lúc nào sẽ về không? Người nhà bên kia có thái độ gì với chuyện này?”

Cát Vân vẫn không nói chuyện.

Anh thấy khác thường nên nhìn sang.

Cát Vân cuộn tròn vào một chỗ, đưa tay phải che mặt, không nói một lời.

“Sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?”

Cát Vân giơ tay lên lau mặt, lắc đầu một cái, giọng nghẹn ngào: “Không, không có chuyện gì.”

Sau đó, cô ấy nhìn ánh lửa trong bếp rồi nói: “Cậu khuyên cậu của cậu đi, vốn không kiếm được tiền, còn hao sức ở đây làm gì. Không bằng đi tìm công việc đảng hoàng ở chỗ khác.”

“Tôi biết.”

Hai năm rồi không kiếm được một đồng, năm nay còn phải đền không ít tiền.

Huống hồ, cậu còn thiếu nợ hơn một trăm vạn.

“Tôi cũng không dám nói với ông ấy, ông ấy không chịu nghe lời tôi...” Cát Vân càng nói càng khó chịu, chỉ biết ôm đầu gối ngồi khóc.

Lục Trầm Ngân biết tính khí cậu mình, lúc tốt thì rất tốt, nóng lên sẽ xông vào đánh người. Anh từng chứng kiến Lý Đại Cường túm tóc Cát Vân rồi lẳng cô ấy ra xa, còn Cát Vân chỉ có thể khóc mà không dám phản kháng. Lúc tốt thì rất tốt, không thèm chớp mắt đã mua dây chuyền và nhẫn đeo tay cho Cát Vân.

“Tôi sẽ thử nói với cậu xem.”

Cho tới giờ Lục Trầm Ngân vẫn không xen vào chuyện giữa bọn họ, xen vào loạn, gỡ càng rối.

Lý Đại Cường lớn hơn Cát Vân mười mấy tuổi, ngoài Tiểu Oánh ra, ông ta còn có một đứa con gái 22 tuổi với vợ trước. Nếu hỏi rốt cuộc Cát Vân hợp ý ông ta ở điểm gì, tự cô ấy cũng không nói rõ được nguyên nhân.

Anh ra ngoài, tựa vào ao nước rồi hút thuốc lá.

Một điếu rồi lại một điếu, hút rất nhiều.

Nếu nói với cậu, há chẳng phải sẽ như lời Lương Vi vừa nói, sẽ phải rời khỏi nơi này sao.

Anh có thể ở lại một mình, nhưng ở lại thì được gì đây.

Một mình cô độc.

Lục Trầm Ngân cầm đầu lọc, lấy điện thoại đang rung ra.

Là tin nhắn của Lương Vi.

Cô nói: Không tắm?

Anh quay đầu nhìn lên tầng 2 của biệt thự, Lương Vi đang dựa vào ban công nhìn anh, ánh sáng trên điện thoại di động giúp anh miễn cưỡng thấy gò má

cô.

Điện thoại lại nhảy ra một tin nhắn nữa của cô: Vào nhà lấy nước ấm lau người đi, đừng để cậu và “em trai” cậu bị đông cứng.

Lục Trầm Ngân cầm điều thuốc, gạt nhẹ tàn thuốc, lông mày rậm nhíu lại.

Em trai anh?

Anh quay đầu nhìn lại lần nữa, cô vẫn dựa vào lan can như cũ, trông có chút lưu manh.

Ừm——

Anh bỗng nhiên hiểu ra.

Cô nói là ... của anh.

Anh đứng đó, xương cốt đều cứng ngắc.

Lục Trầm Ngân không trả lời tin nhắn của Lương Vi mà dập tắt thuốc rồi vào nhà, để lại cho cô bóng lưng thẳng thớm.

Lương Vi đứng trên ban công đợi rất lâu, nhưng từ đầu tới cuối anh vẫn không ra ngoài.

Cô không đợi được tin nhắn trả lời của anh, nhưng lại nhận được rất nhiều tin nhắn WeChat.

Chu Lâm hỏi cô ngày mai có đi “house party” (1) không.

(1) House party: là bữa tiệc kéo dài một hoặc nhiều đêm tại nhà của ai đó. Tác giả dùng từ này nên tỏ để nguyên văn cho chuẩn nhé.

Cô gọi lại cho Chu Lâm.

“Này, cậu chờ một chút, tôi đi ra chỗ khác.” Bên Chu Lâm là tiếng nhạc đinh tai nhức óc.

“Cậu đang ở đâu?”

“Tôi có thể ở đâu, đương nhiên là đang chơi giết thời gian.”

“Đi đâu ‘house party’.” Lương Vi cảm thấy hơi lạnh nên quay vào phòng, trước khi vào cửa vẫn nhìn một cái, hình như anh không ra ngoài thật.

Không chịu nổi trên chộc, may mà vẫn là đàn ông.

Chu Lâm nói: “Trương Chí Vũ mua một căn nhà gần Bắc Hải, lại đúng dịp Trung thu, cùng nhau chơi đi.”

“Trung thu? Ngày mai?”

“Ồ, nếu không thì sao, cậu cũng không ngại đầu lên xem trăng đã tròn hơn bao nhiêu.”

Lương Vi đứng trước cửa sổ sát đất ngẩng đầu nhìn lên, đúng thật, trăng rất tròn.

“Có ai nữa.”

Chu Lâm ề à một lúc, sau đó nói: “Thì có mấy người lão Trần, Tiểu Mỹ, à còn có tiểu thục tươi lần trước nói với cậu đó.”

“Tiểu thục tươi? Để tôi nghĩ một chút xem...” Lương Vi lại hỏi: “Ai nhỉ?”

“Ngô Ngạn Tổ của Nam Thành đó.”

Lương Vi cười ra tiếng.

Chu Lâm nói: “Cậu mua biệt thự ở đâu, trước đó rủ chúng tôi qua chơi mà.”

“Ngay gần Bắc Hải.”

“Vậy được đó, tiện đường tới chơi chỗ cậu luôn.”

“Đừng, vẫn chưa hoàn thiện.” Lương Vi dừng một chút: “Gần đây không được uống rượu, quá buồn.”

Chu Lâm sùng sốt: “Không phải cậu mang thai đó chứ?”

“Cút đi.” Lương Vi tức giận nói: “Bị chó cắn.”

Sau giây phút im lặng ngẩn ngui, Chu Lâm cười thật to.

Lương Vi: “Mai mấy giờ, nhớ gửi địa chỉ chính xác cho tôi.”

“Thấy bảo là 6 giờ tối.”

“Được, cúp đây.”

Chu Lâm: “Áy áy, đợi một chút, cậu đừng cúp vội. Cậu không được uống rượu thì đến làm gì, nhìn chúng tôi uống rượu vui vẻ à?”

“Tôi tận hưởng không khí Trung thu.”

“Được rồi, Lương Vi, nếu không cậu đưa người tới đây đi? Không phải cậu quen nhiều anh nhà giàu đẹp trai sao, lừa một người tới đây cho tôi giết thời gian.”

Lương Vi ngược mắt lên suy nghĩ một chút: “Nhà giàu đẹp trai...”

Dứt lời, cô liếc thấy Lục Trầm Ngân đi từ trong nhà ra, trong tay còn cầm chai dầu gội đầu lớn, là loại giá rẻ – 30 tệ một lít.

Cô nói: “Nhà giàu đẹp trai thì không có, nhưng có một người đùa rất vui.”

Anh thay quần áo khác, có lẽ đã lau người trong nhà rồi mới ra gội đầu.

“Dùng nước lạnh gội đầu, không sợ đau nửa đầu sao.” Lương Vi làm bầm rồi cúp điện thoại.

Anh gội đầu rất nhanh, chỉ mất ba phút.

Vì tóc rất ngắn, là đầu đinh nên chỉ cần dùng khăn lông lau hai cái là được.

Lương Vi tắm xong nằm trên giường, lại gửi tin nhắn cho Lục Trầm Ngân.

Cô hỏi: Tôi mai muốn cùng ra ngoài chơi không?

Chưa tới một phút, anh đã trả lời: Không được.

Lương Vi: Vì sao?

Lục Trầm Ngân: Có việc.

Lương Vi: Việc gì?

Một lúc lâu sau anh mới trả lời: Nấu cơm, trông trẻ.

Lí do thôi nát gì thế này.

Lục Trầm Ngân đặt điện thoại ở tủ đầu giường sau đó xoay lưng lại, anh định đi ngủ.

Nhưng nhắm mắt rồi, hai tai lại động lên thật cao.

Anh đang đợi tiếng điện thoại vang lên, nhưng lại không muốn điện thoại di động vang lên nữa.

Và điện thoại di động thực sự không vang lên.

Anh trở mình, liếc nhìn rồi cầm lấy điện thoại di động, trên màn hình không có gì cả.

Anh thờ dãi định đi ngủ thật thì điện thoại di động bỗng vang lên, là tiếng rung. Anh bị giật mình, suýt chút nữa cầm không xong, bị điện thoại rơi trúng mặt.

Tên người gọi đến là —— Lương Vi.

Lục Trầm Ngân quẹt một cái, nhận điện thoại.

Lương Vi tựa vào đầu giường, điều chỉnh lại âm lượng chương trình. Đầu điện thoại bên kia đã nhận, nhưng lại không có tiếng.

Cô đưa điện thoại ra nhìn lần nữa, xác định điện thoại đã được nối thông.

“Lục Trầm Ngân, vẫn có tiếng thở của cậu đấy.”

“... Cô muốn nói chuyện gì.”

“Tối mai cùng đi chơi đi.”

“Tôi có việc rồi.”

Lương Vi chớp một tiếng: “Bình thường ngoài đi làm ra, cậu còn làm gì?”

“Làm ruộng.”

Lương Vi cười: “Tùng tối quán rượu chưa?”

Giọng anh rầu rĩ: “Chưa.”

“Vậy KTV thì sao?”

“Chưa.”

Lục Trầm Ngân ngồi dậy, chống đùi phải lên. Trong phòng rất tối, anh cũng không bật đèn, chỉ có chút ánh trắng ngoài cửa sổ bên mép giường.

Cũng chỉ có tiếng cười nhẹ nhàng của cô.

Cô nói: “Sao cuộc sống của cậu cứ nhắc vậy. Không thấy nhàm chán sao?”

“Cuộc sống ở nông thôn chính là như vậy, cô không ở lại đây được.”

“Không, tôi thấy rất thú vị.”

Lục Trầm Ngân: “...”

Lương Vi đảo mắt, nói: “Cậu không muốn đi thi thôi, vậy tối mai có thể đưa tôi đi không?”

“Tự cô có xe.”

“Tôi mù đường.”

“Có dẫn đường.”

Âm cuối của anh nhàn nhạt, lại có chút dịu dàng.

Trên màn hình TV là bộ phim truyền hình cầu huyết lúc 8 giờ, người phụ nữ đó vì dụ dỗ đàn ông mà đi đôi tất chân màu đen, nhảy múa cuồng nhiệt bên cạnh người đàn ông.

Lương Vi lại hạ thấp âm lượng xuống chút nữa, nói: “Tôi làm hỏng dẫn đường rồi, tìm cửa hàng chuyển phát nhanh cũng bắt vòng đi vòng lại bao nhiêu.”

“Cô phải tới đâu?”

Lương Vi nói: “Bắc Hải, cậu từng tới đó chưa?”

Anh im lặng, sau đó nói: “Tới rồi.”

Cô cố ý nói: “Cậu tới đó làm gì, làm ruộng?”

“Đánh cá.”

“Thì ra cậu có nhiều kỹ năng như vậy.”

Lục Trầm Ngân: “Ngày mai mấy giờ, tôi đưa cô đi.”

“Từ đây tới đó mất khoảng bao lâu?”

“Nửa tiếng.”

“Cũng không xa quá, vậy ngày mai cậu ăn cơm xong rồi đưa tôi đi, dù sao cũng không vội.”

“Ừ.”

Hai người cùng im lặng, nhưng Lương Vi không muốn cúp điện thoại, có điều cô cũng không chuyện Đông chuyện Tây để kéo dài thêm một chút.

Người đàn ông trên TV đã bị mê hoặc.

Lương Vi thuận miệng hỏi: “Trước đây cậu từng có phụ nữ không?”

Lục Trầm Ngân: “...”

“Xem chừng là có rồi.”

Anh nặng nề phun ra hai chữ: “Không có.”

Lương Vi rất kinh ngạc, thậm chí còn không khép miệng lại được.

“Xử nam?”

“...”

“Cậu thật là thuần khiết.”

“...”

Lương Vi sâu kín nói: “Thế mà cậu cũng kìm nén được.”

Kìm nén thân thể, cũng như trái tim mình.

Lục Trầm Ngân: “Không có gì thì tôi cúp máy trước.”

“Được, cậu cúp đi, hẹn gặp lại ngày mai.”

“...”

Trước khi Lục Trầm Ngân nhấn ngắt điện thoại thì nghe được Lương Vi nói cảm ơn.

Anh cầm đầu đi ngủ, chặn che khuất đỉnh đầu, duỗi tay không thấy năm ngón.

Dưỡng khí trong chăn ngày càng ít, anh nghĩ tới đôi chân dài của Lương Vi, khi âu phục hay quần đùi bọc lấy cặp mông đầy đặn của cô. Anh nghĩ đến eo của Lương Vi, mềm mại nhỏ nhắn như vậy, một bàn tay là có thể nắm trọn. Anh nhớ tới lời nói ngả ngón của Lương Vi, lời nói đó ngang bướng và trêu chọc, ám chỉ một cách tinh tế.

Lục Trầm Ngân thấy khó thở nên thò đầu ra, mở miệng thật lớn để thu dưỡng khí vào, thân thể càng ngày càng nóng.

Anh nhắm mắt lại, nhưng những hình ảnh trong đầu vẫn không tiêu tan.

Anh chưa từng chạm vào phụ nữ, càng chưa từng chạm vào phụ nữ xinh đẹp như Lương Vi.

Nhưng trời sinh đàn ông đều bị tình dục kích thích.

Ánh trăng nhàn nhạt đổ bóng.

Anh nhú mào, trông có vẻ đang thống khoái.

Tiếng rút khăn giấy thế nào cũng không át lại tiếng gầm khàn khàn thật thấp của anh.

Lúc mờ mắt ra lần nữa, đáy mắt anh đã thanh tỉnh. Lục Trầm Ngân ổn định hô hấp dồn dập của mình, anh nhìn về phía đỉnh màn, xuyên qua những lỗ nhỏ dày đặc đó vẫn thấy được Lương Vi.

Cô xuất hiện vào hoàng hôn đầu thu, lại khó rời đi.

Rốt cuộc vì anh gặp quá ít phụ nữ, hay cô thực sự xinh đẹp tới mức khiến người ta khắc sâu vào tâm khảm.

Lục Trầm Ngân ném khăn giấy vào thùng rác, ngồi ở mép giường đưa tay chống trán.

—— “Vậy cậu muốn thế nào, cưới tôi sao?”

Cô đã hỏi thò ơ như vậy.

Mà không hề biết lúc ấy lòng anh rộn lên như trống đánh.

Ừm, nhất định là do đêm quá tĩnh lặng, khiến con người ta mơ mơ màng màng.

Hết chương 12.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Tôi không có bạn tình, cũng không cần bạn tình

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Biên tập: Bột

Lục Trầm Ngân mắt ngủ, sáng hôm sau suýt nữa ngủ quên.

Anh vội vội vàng vàng chạy tới cửa hàng, Trương Linh Linh rất kinh ngạc: “Sao sắc mặt anh kém vậy?”

“Không sao, ngủ không ngon.” Lục Trầm Ngân cúi đầu xuống, bắt đầu làm việc.

Trương Linh Linh nói: “Xảy ra chuyện gì? Có phải chuyện của cậu anh bên kia không?”

“Không, chỉ là ngủ không ngon thôi.”

“À đúng rồi, tại sao không ai tới lấy kiện hàng này, anh gọi điện giục chút đi.” Trương Linh Linh ném bọc đồ cho anh.

Lục Trầm Ngân thấy tên Lương Vi thì nhắm mắt, hít sâu một hơi: “Người này tôi biết, để tôi ký thay, tôi mang về cho cô ấy.”

“Ai da, sẽ không phải cô gái ăn com chung hôm đó chứ?”

Lục Trầm Ngân không trả lời.

Trương Linh Linh cười ha hả, nói: “Bị tôi đoán đúng?”

Anh để lại cho cô ấy một bóng lưng.

Trương Linh Linh: “...”

Đêm tối mất ngủ, ban ngày thất thần.

Buổi tối tan việc, Lục Trầm Ngân trở về nhà. Căn biệt thự của Lương Vi trông có vẻ an tĩnh, không có bất kì động thái gì.

Có điều cô căn thời gian cực chuẩn, lúc anh ăn com xong cô đã tới rồi.

Lương Vi không biết hôm nay anh có chuyện gì mà không nói một lời.

Tiền xong anh vẫn đỡ cô, nhưng miệng như bị nhựa cao su dính lại, Lương Vi tìm đề tài thể nào anh cũng chỉ rầu rĩ “ừm” một tiếng.

Anh mở cửa xe muốn đi lên, định đưa cô tới Bắc Hải.

Lương Vi đóng cửa xe “rầm” một tiếng, khoanh hai tay lại nhìn anh: “Cậu uống thuốc cảm?”

Lục Trầm Ngân quay đầu muốn mở cửa xe lần nữa, Lương Vi nhanh tay nhanh mắt đè tay anh lại.

“Tôi đang nói chuyện với cậu đấy.” Tay cô nắm chặt lại, thấy lòng bàn tay anh đỏ mề hôi.

Lục Trầm Ngân nhìn bộ dạng cố chấp của cô, cuối cùng cũng mở miệng: “Tôi vẫn đang nghe.”

Lương Vi tức giận cười một tiếng: “Cậu đâu có, kể chuyện hay cười đùa cậu cũng không phản ứng.”

Cô buông tay anh, ngồi vào trong xe của mình.

Lục Trầm Ngân đi ở phía trước, cô đi theo phía sau.

Chiếc xe tải cũ nát an tĩnh chạy trên đường quốc lộ, cũng giống như con người anh vậy, cực kỳ to lớn.

Dọc đường Chu Lâm gọi điện tới thúc giục mấy lần, nói mọi người đến đông đủ hết rồi, chỉ thiếu mình cô.

Nửa tiếng sau, họ tới khu biệt thự đất tiền ở Bắc Hải.

Lục Trầm Ngân dừng xe ở ven đường, bên ngoài khu nhà. Lương Vi dừng lại theo. Anh đi tới cạnh xe rồi gõ vào cửa kính, Lương Vi hạ kính xuống.

Anh nói: “Chính là nơi này, tôi về đây.”

“Chờ một lát!”

Lương Vi xuống xe: “Không vào chơi cùng sao?”

Anh lắc đầu.

“Được, dù sao tôi cũng quen một mình rồi.” Lương Vi cười kiêu sa cũng được, định lên xe đi vào khu nhà.

Anh không thích cô cười như vậy.

Một cô gái vọt ra từ cửa khu nhà, hô lớn với Lương Vi: “Con mẹ nó, cuối cùng cậu cũng tới, chuẩn bị nhận phạt uống hết két bia đi!”

Lục Trầm Ngân nhìn Lương Vi, hơi cau mày, nói: “Cô không thể uống bia rượu.”

“Đi chơi đâu thể không uống bia rượu.”

“Không được, cô không được uống.” Anh nói rất nghiêm túc.

Chu Lâm đặt tay lên vai Lương Vi, nhìn Lục Trầm Ngân từ trên xuống dưới, sau đó bật cười nói: “Anh trai này đẹp trai quá, nhưng khẩu vị của cậu thay đổi không ít nhỉ Lương Vi. Mà đừng kì kèo nữa, mau vào thôi.”

Lương Vi liếc Lục Trầm Ngân, nói với Chu Lâm: “Cậu ấy không tới chơi cùng tôi.”

“Phải phải phải, trai đẹp đều không phải tới chơi, mà tới cho chúng ta thưởng thức.”

Lục Trầm Ngân mặc áo phông và quần bò, còn đi đôi giày đá bóng màu trắng sạch sẽ, đúng là trông đẹp trai thật.

Chu Lâm đẩy Lục Trầm Ngân lên xe, tự cô ấy cũng lên xe Lương Vi, nói: “Vào thôi, đi một lát thì rẽ trái.”

Lục Trầm Ngân không biết làm sao, nhưng anh không từ chối, ồm ồm lên xe.

Lương Vi nhìn anh qua gương chiếu hậu mấy lần, sau đó nhếch môi cười.

Tên nhóc “trong ngoài bất nhất (1)” này.

(1) Nguyên văn ở đây tác giả dùng từ 闷骚 [mēnsāo]: đây là dịch âm tiếng Anh của cụm từ “Man show”, cụm từ này rất được thanh thiếu niên và cư dân mạng ưa chuộng. Man show chỉ người có bề ngoài trầm lặng, nhưng nội tâm cực kỳ điên cuồng. Những người này không dễ biểu lộ các cung bậc cảm xúc và biến đổi tình cảm của mình. Nhưng trong trường hợp hoặc hoàn cảnh đặc biệt, biểu hiện của họ thường nằm ngoài dự đoán của mọi người. (Bật: Sau khi đọc giải nghĩa trên Baiken thì tớ thấy cụm “trong ngoài bất nhất” khá hợp với cụm “man show” này, nhưng nếu bạn nào biết cụm từ nào hợp lý hơn thì bảo tớ nhé.)

Cuối cùng cô cũng tìm được cụm từ thích hợp dành cho anh.

Lục Trầm Ngân vẫn luôn im lặng từ lúc theo Lương Vi vào nhà, im lặng giống như đứa trẻ làm sai việc gì vậy.

“Đại tỷ, cậu được đấy, nhìn xem cậu khiến tiểu thệ tươi của chúng ta ra nông nổi nào kia!” Trương Chí Vũ đẩy Tạ Gia Hoa ra trước mặt Lương Vi, còn làm mặt quỷ.

Tạ Gia Hoa là sinh viên năm 4 của đại học ở Nam Thành, đáng đáp rất anh tuấn. Trương Chí Vũ ồn ào một chút đã khiến cậu ta đỏ mặt.

Cậu ta thấp giọng gọi một tiếng: “Chị Lương Vi.”

Trước đó bọn họ từng tán gẫu qua WeChat, Lương Vi bảo cậu ta gọi cô là chị.

“Ừ.” Lương Vi cười cười với cậu ta, mặt Tạ Gia Hoa càng đỏ hơn.

Cuối cùng Lục Trầm Ngân cũng ngẩng đầu lên, đứng ở phía sau nhìn chằm chằm gáy của Lương Vi.

“Ai da, đây là ——” Trương Chí Vũ chỉ Lục Trầm Ngân hỏi.

Lương Vi kéo tay Lục Trầm Ngân ngồi xuống sofa, cô nói: “Đây là người tôi mới quen.”

Lục Trầm Ngân gật đầu, mỉm cười một cái với Trương Chí Vũ coi như tượng trưng.

Quen kiểu gì, hàng xóm? Chuyển phát nhanh? Bán CD?

Trương Chí Vũ nói: “Sao khẩu vị của cậu thay đổi lớn vậy. Có điều trắng trợn thế này, tổng giám đốc Lâm có biết không?”

Lương Vi nâng chân gác trên bàn trà: “Cậu mua biệt thự ở bờ biển là đúng rồi đấy, quản rõ lắm.”

Những người còn lại không nhịn được cười to để phụ họa.

Lục Trầm Ngân giương mắt nhìn về phía những người khác trên sofa, ở giữa có một đôi trai gái hết sức thân mật, không màng tới những người xung quanh. Đôi diện cũng có một đôi, hai người họ đang thì thầm với nhau.

Cũng không có nhiều người lắm, tính thêm cả anh thì tổng cộng có 10 người, 4 nữ và 6 nam.

Chu Lâm cầm bia từ phòng bếp ra, vút cho Lục Trầm Ngân: “Trai đẹp, cầm lấy này.”

“Cảm ơn.” Lon bia lạnh như băng dán chặt vào lòng bàn tay anh.

Chu Lâm vừa uống vừa dựa vào sofa, hỏi: “Cậu tên gì? Làm nghề gì?”

Có người nói: “Đúng vậy, Lương Vi, cậu giới thiệu chút đi.”

Lương Vi đoạt lấy bia trong tay Lục Trầm Ngân, giật nắp ra rồi đưa lại cho anh, hương thơm của bia lập tức tràn ra ngoài.

Cô nói: “Không nói cho mấy người.”

Lục Trầm Ngân cầm bia nhưng không uống.

Chu Lâm nói: “Keo kiệt, tên mà cũng không nói. Trai đẹp, cậu nói cho tôi biết đi.”

Anh thấp giọng đáp: “Lục Trầm Ngân.”

“Gi cơ?” Chu Lâm không nghe rõ.

Lương Vi đuổi Chu Lâm đi, nói: “Cậu ấy hướng nội, đừng hỏi. Tôi bảo này, không khí ở đây đúng là không tồi, bóng bay treo trên tường kia đẹp thật đó.”

Tiểu Mỹ nằm trong ngực Trần Khải Huy nói: “Do tôi trang trí hết đấy, như vậy mới có không khí Trung thu chứ.”

Lương Vi tiện tay cầm lon bia trên bàn, chưa kịp đưa tới miệng đã bị Lục Trầm Ngân ngăn lại.

Anh nói: “Cô không được uống.”

Mọi người sùng sốt một chút, ngay sau đó lại cười lớn.

“Phải phải phải, bị chó cắn, không được uống bia rượu.”

Trương Chí Vũ nói: “Sao cậu lại bị chó cắn, hôm đó thấy cậu đăng ảnh lên vòng bạn bè còn tưởng là đùa đấy.”

Lương Vi nâng mắt nhìn về phía Lục Trầm Ngân, ánh mắt sâu thẳm.

“Này, tối nay cậu uống nước ngọt đi.” Trương Chí Vũ ném một lon Sprite cho cô.

Tiểu Mỹ nói: “Người đã đến đông đủ, ăn cơm thôi.”

Bọn họ gọi tôm hùm baby xào cay có giá mấy ngàn tệ.

Lục Trầm Ngân nhỏ giọng nói với cô: “Cô không được ăn.”

Lương Vi uống nước có ga, lắc đầu: “Các cậu ăn đi, tôi ăn khoai tây chiên là được rồi.”

“Sao vậy, tôm hùm cũng không được ăn?”

Lương Vi: “Ừ, không được ăn cay.”

Trương Chí Vũ xúi giục cô: “Không sao, ăn một chút thôi.”

Lương Vi nói: “Có người quản chặt.”

“Ai da, thức ăn chó này tới đột ngột không kịp đề phòng.” Sau đó Trương Chí Vũ không để ý tới Lương Vi nữa.

Bọn họ cùng ăn tôm hùm ở bàn bên kia, hương thơm cay nóng tỏa khắp một tầng nhà.

Lương Vi ngồi trên sofa bên kia, xem TV với Lục Trầm Ngân.

“Sao cuối cùng lại đồng ý đi?” Cô hỏi.

Lục Trầm Ngân nhìn TV nói: “Sợ cô hút thuốc, uống rượu.”

“Cậu vậy mà quản thật nhiều chuyện.”

“Chó nhà tôi cần, phải chịu trách nhiệm với cô.”

“Lục Trầm Ngân.” Lương Vi quay đầu nhìn anh, dừng một lát rồi nói: “Cậu cũng mua nhà ở bờ biển được rồi đấy.”

Lục Trầm Ngân: “...”

Xem phim chiến tranh quá nhàm chán, Lương Vi muốn nói thêm vài câu với anh. Lúc quay đầu sang thì thấy anh xem đến nghiêm túc, đường cong của sườn mặt cực kỳ rắn gỏi.

Lương Vi nửa híp mắt uống một ngụm nước ngọt, ánh mắt từ đầu tới cuối vẫn không rời khỏi mặt anh.

Sườn mặt bỗng nóng lên, Lục Trầm Ngân quay đầu, vừa vận đối mắt với Lương Vi gần trong gang tấc.

Cô nói: “Cậu không cảm thấy mất tự nhiên chứ?”

Từ khi nhìn thấy khu nhà này, lúc bước vào biệt thự này, anh đã bắt đầu mất tự nhiên.

Nơi xa hoa như vậy, trước nay anh chưa từng đặt chân tới. Cả chiếc sofa hiện tại nữa, cảm giác tuyệt vời thế này, anh ngồi lên cũng sợ nó bị nhấn nhúm.

Anh trầm mặc thay cho câu trả lời.

Lương Vi nói: “Ồ cạnh bọn họ cũng khá ổn, hơi phóng túng một chút nhưng chơi rất vui. Hôm nay là Trung thu, nếu cậu muốn về với người nhà thì về đi.”

“Tôi sẽ không về.” Anh nói.

Chỉ vì cậu nói một mình quen rồi kia của cô, anh sẽ không về.

“Nhà cậu có ăn Trung thu không?”

“Có, sẽ ăn bánh Trung thu.”

Lương Vi dựa vào sofa, cả người thả lỏng: “Vậy hôm nay cậu ăn chưa?”

“Chưa.”

“Thích vị gì?”

“Thập cẩm.”

Lương Vi: “... Tôi ghét thập cẩm nhất.”

Lục Trầm Ngân: “...”

Lương Vi thờ ơ nói: “Vậy sau này có bánh Trung thu thập cẩm đều cho cậu ăn.”

Bên bàn ăn và nơi này như bị phân cách thành hai khu vực, khu ăn tôm hùm baby bên kia cực kỳ ồn ào, bên này lại an tĩnh, chỉ có tiếng súng ồn ào phát ra từ bộ phim chiến tranh.

Lục Trầm Ngân: “Được.” Giọng nói trầm thấp.

Lương Vi nghe động tĩnh bên kia, nói: “Thật náo nhiệt.”

Náo nhiệt như vậy vẫn tốt hơn một người quanh quẩn.

Chu Lâm vừa lột vỏ tôm vừa nói với Lương Vi: “Lát nữa ăn xong bọn tôi định tới bờ biển đốt đèn Khổng Minh (2).”

(2) Đèn Khổng Minh: hay còn gọi là đèn trời, đèn thiên đăng. Đây là loại đèn làm bằng giấy, dùng để thả cho bay lên trời sau khi đốt đèn. Đây là loại đèn truyền thống của các nền văn hóa Đông Á. Đèn do Gia Cát Lượng tự Khổng Minh sáng ra ở thời Tam Quốc phát minh ra. Thả đèn trời bắt nguồn từ ước vọng của con người mong cho cuộc sống trường tồn. Thả đèn trời trong ngày Tết, ngày lễ còn có hàm ý tâm linh xua đuổi bóng đêm và ma quỷ. Người ta quan niệm rằng người thắng trong cuộc thi sẽ được may mắn cả năm. (Ảnh minh họa bên dưới.)

“Tuoi mát thoát tục như vậy sao, đèn Khổng Minh...” Lương Vi cười.

“Cùng đi đi, mang theo trai đẹp của cậu.”

Lương Vi hỏi Lục Trầm Ngân: “Có muốn đi phóng túng một lần không?”

“...”

Cô cười nghiêng ngả, tiếp tục xem phim chiến tranh.

Tạ Gia Hoa bê một đĩa salad hoa quả tới: “Chị Lương Vi, ăn chút trái cây đi, vừa bổ xong đây.”

“Cảm ơn.” Lương Vi nhận lấy: “Bổ đẹp lắm.”

Tạ Gia Hoa tiện thể ngồi xuống bên cạnh cô: “Hai hôm trước sao chị không trả lời tin nhắn WeChat của em?”

“WeChat?” Lương Vi ăn một miếng dưa hấu, nghĩ lại.

Lục Trầm Ngân dùng dư quang liếc mắt một cái.

Lương Vi nói: “Gần đây bận chuyển nhà, không rảnh xem di động.”

Tạ Gia Hoa mỉm cười, mái tóc màu đỏ dưới ánh đèn càng khiến da cậu ta trắng hơn, trên người còn tỏa mùi nước hoa.

Chải chuốt tỉ mỉ.

Lương Vi dùng tăm cắm vào một miếng táo, đưa tới trước mặt Lục Trầm Ngân: “Muốn ăn không?”

“Tôi ăn cơm rồi.”

Lương Vi cắn miếng táo, lăm bắm đồ trong ngoài bất nhất.

Tạ Gia Hoa chỉ Lục Trầm Ngân, hỏi: “Cậu ta là bạn trai chị?”

Lương Vi nuốt chút nữa thì sặc: “Độc thân 10 năm rồi, lấy đâu ra bạn trai.”

Tạ Gia Hoa tiếp tục hỏi thêm: “Vậy là bạn tình?”

Sắc mặt Lục Trầm Ngân cứng đờ.

Lương Vi ha ha cười to: “Cậu ấy là một người bạn bình thường, sao trong đầu cậu chỉ có mấy thứ này thế.”

Tạ Gia Hoa nói: “Còn tưởng là... Vậy em nghĩ nhiều rồi.”

Lương Vi tới gần Tạ Gia Hoa, thấp giọng nói: “Tôi không có bạn tình, cũng không cần bạn tình.”

Lục Trầm Ngân tự nhiên cũng nghe được lời này, sắc mặt anh khá lên một chút.

Hết chương 13.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Ẩn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Đường như tôi không có nguyện vọng nào cả

Biên tập: Bọt

Ăn tôm hùm baby được một nửa, Trương Chí Vũ đột nhiên hứng thú đề nghị: “Đi dạo với ăn uống không nhằm chán chết đi được, chơi trò chơi đi.” Anh ta đập Trần Khải Huy một cái: “Hoàng tử hộp đêm mau nghĩ xem có trò gì vui vui đi.”

Tay Trần Khải Huy đang bận rộn: “Vua trò chơi, đồ xúc xắc, đoán số, chỉ có mấy trò này, ai mẹ nó tới hộp đêm chơi đùa chứ.”

Trương Chí Vũ tháo găng tay ra, nói với Lương Vi: “Chơi xúc xắc không?”

“Vậy không bằng chơi mạt chược.” Lương Vi nhẹ nhàng nói.

“Vậy được, hôm nay chơi mạt chược suốt đêm thì sao!”

Chu Lâm nói: “Mười người, có thể chia thành hai bàn. Nhưng Tiểu Mỹ không chơi, này trai đẹp, cậu biết không?”

Lương Vi huých Lục Trầm Ngân, ra hiệu rằng Chu Lâm đang nói chuyện với anh.

Lục Trầm Ngân gật đầu: “Biết một chút.”

Lương Vi nói: “Cậu ấy đánh cùng mấy người, tôi không chơi, ngồi xem thôi.”

Lục Trầm Ngân: “Cô chơi đi, tôi không chơi mạt chược.”

Lương Vi: “Vi sao lại không chơi?”

Anh nói: “Không muốn thua tiền.” Anh nói rất nhỏ, chỉ có Lương Vi nghe được.

Lương Vi nhìn sâu vào mắt anh, sau đó nói với Trương Chí Vũ: “Vậy tôi chơi, cậu ấy không thích chơi mạt chược.”

Trương Chí Vũ nói: “Người đẹp Lương, hát một bài nghe đi, micro để trong tủ TV đấy.”

“Tôi hát sẽ tính tiền.”

“Cho cho cho! Cho cậu!” Trương Chí Vũ ném qua một chiếc ví da.

Lương Vi bắt được, sau đó ném lên bàn trà. Luôn cảm thấy trong miệng đắng chát, lại không thể hút thuốc, cô không vui nhíu mày, tiếp tục ăn hoa quả.

Lương Vi nói với Lục Trầm Ngân: “Đi lấy micro giúp tôi đi, cậu biết hát không?”

Anh lắc đầu.

Lương Vi đổi giao diện TV thành mục hát karaoke, cô lật vài tờ danh sách bài hát, nhưng mãi vẫn không tìm thấy bài hát hợp ý mình.

Lục Trầm Ngân uống một ngụm bia, ngồi hơi cúi đầu.

Đoạn nhạc dạo nhẹ nhàng, ầm ập vang lên, anh đột nhiên ngừng đầu.

Lương Vi ngồi dựa vào ghế với tư thế lười biếng, cô nói: “Không hát thật? Cậu không biết hát hay không dám.”

“Tôi không biết.”

Tạ Gia Hoa cầm micro qua, nói: “Em tới hát cùng chị.”

Cô chọn bài “*Hạnh Phúc Vàng Vàng*” của Trần Dịch Tấn.

Giai điệu ầm ập, ca từ tuyệt đẹp.

Lục Trầm Ngân rất thích bài hát này, bởi ca từ đều hướng tới cuộc sống.

Tôi muốn một hạnh phúc vững vàng

Có thể ngăn cản tận thế tàn khốc

Trong đêm khuya bất an

Có thể có được cái kết

Tôi muốn một hạnh phúc vững vàng

Có thể dùng hai tay chạm tới

Mỗi lần đưa tay ôm vào ngực

Lại có nhiệt độ của em

Giọng hát của Lương Vi không giống thanh âm lúc nói chuyện của cô. Thanh âm lúc hát hơi khàn khàn, còn giọng nói chuyện bình thường lại tương đối nhỏ nhẹ, ngọt ngào.

Anh vẫn giữ cả người bình tĩnh như cũ, tới khi ca khúc kết thúc.

Lương Vi buông micro xuống: “Lâu rồi không hát, có chút không quen.”

Tạ Gia Hoa nói: “Không đâu, vẫn êm tai như trước.”

Chu Lâm ăn xong tôm đi tới, ngồi xuống bên người Lục Trầm Ngân, cô ấy hỏi: “Lương Vi, chừng nào cậu mới phát sóng trực tiếp lại?”

“Đợi tôi bận xong đã.”

Chu Lâm cười rung cả vai: “Cậu thì có gì mà bận.” Cô ấy bắt chéo chân, châm điếu thuốc lá nhỏ, dài dành cho nữ, khói bay tới trước mắt Lục Trầm Ngân.

Lương Vi đứng dậy: “Tôi ra ngoài hóng gió, ngửi được lại khó chịu.”

Bên ngoài biệt thự là hành lang bằng gỗ rộng lớn, vị trí khu nhà này của Trương Chí Vũ rất tốt, cách cửa chính của khu nhà xa mà lại gần bờ biển nhất. Ngoài hành lang không hề có nhà nào khác, liếc mắt nhìn cũng chỉ thấy biển đen nhánh và núi nhỏ thấp thoáng.

Lục Trầm Ngân ngồi cạnh Chu Lâm cực kỳ không được tự nhiên, cũng đứng dậy theo.

Lương Vi: “Cậu muốn đi đâu?”

“Tôi cũng muốn đi hóng gió.”

Cô cười cười.

Chu Lâm cầm micro lên, nhìn hướng theo bọn họ rồi nói thầm: “Cậu này có vẻ không hay chơi.”

Tạ Gia Hoa nói: “Nhìn đã biết không phải loại người giống chúng ta, không biết chị Lương quen thế nào.”

Lương Vi ra ngoài xong, cố ý đóng lại cửa kính di động của phòng khách lại, tốt nhất là cách âm được với bên trong.

Cô đi tới khúc cua, tựa người trên lan can.

Bốn phía của khúc cua đều thông gió, gió ở bờ biển mang theo chút ẩm ướt. Nhiệt độ hai ngày nay bắt đầu chuyển lạnh, gió thổi tới khiến người ta nổi da gà.

“Gió thổi dễ chịu không?” Cô hỏi.

Lục Trầm Ngân quay đầu đi chỗ khác.

“Lát nữa cậu trở về đi, tôi chơi mạt chược suốt đêm với bọn họ.”

Anh nghe một đằng, trả lời một nẻo: “Đây là vòng tròn cuộc sống của cô sao?” Lời này lúc đầu nghe có chút khó nghe, thế nhưng phát ra từ miệng anh cũng chỉ là đặt câu hỏi, không có hàm nghĩa gì khác.

Lương Vi nói: “Cũng không sai biệt lắm.”

Nói trắng ra, chính là chơi.

Anh đứng bên cạnh cô, ngăn trở gió.

Anh hỏi: “Cô làm việc gì?”

“Chủ bá, hiểu cái này không?”

“Không hiểu.”

Lương Vi giải thích: “Chính là ca hát kiếm tiền trên mạng.”

“Ca hát trên mạng cũng có thể kiếm tiền?”

“Ừ, có điều tôi rất lười, thỉnh thoảng hát một bài, một tháng mấy vạn.”

Hai mắt Lục Trầm Ngân đầy kinh sợ.

Lương Vi nhìn bộ dáng của anh thì thấy chơi cực kỳ vui.

“Thế nào, cảm thấy không thể tưởng tượng được?”

Anh gật đầu, ngược lại còn nói: “Có điều cô hát đúng là khá hay.”

“Là hát rất hay đi.”

Trầm mặc một lát, cô nói: “Không phải cậu nói mẹ cậu hát hay sao, vậy chắc cậu cũng hát hay.”

“Tôi không biết.” Anh trả lời rất nhanh.

“Không phải cậu xấu hổ chứ?”

“Không phải...”

“Lục Trầm Ngân, cậu thiếu tiền không?”

Anh sững sốt một chút: “Thiếu.”

Thế giới này, ai mà không thiếu tiền.

Lương Vi nói: “Làm chuyển phát nhanh một tháng kiếm được bao nhiêu?”

“Nhiều hơn 2 ngàn một chút.”

“Nếu kiếm được, cậu muốn dùng để làm gì?”

Anh nói nghiêm túc: “Giúp cậu trả ít nợ, sau đó kết hôn.”

Lương Vi bật cười: “Kết hôn liên quan gì đến tiền.”

Ánh trăng sáng trong, phản chiếu con người anh càng thâm thúy hơn.

Lục Trầm Ngân nói: “Không có tiền thì kết hôn thế nào.”

Tóc Lương Vi bị gió thổi bay, cô nói tùy tâm: “Nếu tôi muốn kết hôn thì sẽ cùng anh ấy đi đăng kí, không liên quan tới tiền.”

Lục Trầm Ngân nhìn dãy núi đen im lìm phía xa.

Lương Vi nói: “Cậu đừng nghĩ tôi nói cho hay, kết hôn thì kết hôn, chỉ cần một tờ giấy chứng nhận, không liên quan tới tiền.”

Lục Trầm Ngân đột nhiên quay đầu nhìn cô chăm chú: “Chẳng lẽ bố mẹ cô cũng không đề ý?”

“Bố mẹ?” Lương Vi tránh thoát khỏi ánh mắt anh, không mặn không nhạt nói: “Chuyện của tôi, tôi tự làm chủ, không liên quan gì tới bọn họ.”

Không khí thật lạnh, khoe miệng Lương Vi cũng không còn treo ý cười.

Anh còn có chút do dự, đang nghĩ có phải mình nói gì động chạm đến cô rồi không.

Tạ Gia Hoa từ trong phòng đi ra, nói: “Đi thôi, đi thả đèn Khổng Minh.”

Lương Vi đi hai bước thì quay đầu lại, Lục Trầm Ngân vẫn đứng yên tại chỗ.

“Cậu làm gì vậy, còn muốn hóng gió tiếp? Đi thôi, đi thả đèn. Cậu có thể cầu nguyện, ví dụ như kiếm thật nhiều tiền.”

...

Trên bờ biển rất náo nhiệt, có không ít người tới thả đèn, còn có người tới bán đèn Khổng Minh ở vỉa hè.

Lương Vi trêu ghẹo anh, nói: “Đây gọi là thời cơ kiếm tiền, kiếm hơn cậu bán CD nhiều. Học tập chút đi.”

Anh và cô mới quen nhau vài ngày, thế nhưng Lương Vi đã có thói quen nói như vậy.

Đèn Khổng Minh 20 tệ một chiếc, Trương Chí Vũ là con nhà giàu nên hào phóng với mọi thứ, mười cái đèn Khổng Minh cũng chỉ có 200 tệ.

Lục Trầm Ngân nhận xong thì nói cảm ơn, sau đó thấy Trương Chí Vũ trừng đôi mắt thật lớn.

Anh ta nói với Lương Vi: “Người bạn này của cậu sao lại có cảm giác thành thật vậy.”

Lương Vi đâm anh ta một cái: “Cậu cho rằng đàn ông trên thế giới như cậu hết sao, đều là tâm địa gian xảo.”

Trương Chí Vũ nhảy dựng lên: “Kính thật, khẩu vị của cậu thay đổi quá rồi đấy.”

Lục Trầm Ngân đứng một mình một bên, anh viết chữ lên đèn Khổng Minh. Lương Vi tiến tới, anh cũng không che đi, hào phóng để Lương Vi nhìn.

Anh viết: Hy vọng Tiểu Oánh có thể lớn lên thật vui vẻ.

Lương Vi chíp một tiếng: “Cậu đúng là rất thích em gái mình.”

“Ừ, con bé là tôi nuôi lớn.”

Lương Vi nói: “Thật ra tôi rất ghét trẻ con, luôn cảm thấy chúng ằm ỉ lại phiền. Có điều em gái cậu đúng là rất hiểu chuyện, làm người ta thích.”

Anh cười với Lương Vi.

Lương Vi cầm bút anh vừa dùng, cũng viết nguyện vọng của mình lên đèn Khổng Minh.

Hy vọng Tiểu Oánh có thể lớn lên thật vui vẻ.

Lúc cô thu bút, Lục Trầm Ngân nhú mày.

Cô giải thích: “Đường như tôi không có nguyện vọng nào cả. Cho dù có, vậy cũng không thể dựa vào một cái đèn mà thực hiện được.”

Hôm nay cô mặc váy hoa thất eo, gió biển thổi tới khiến làn váy uốn lượn.

Rất xinh đẹp.

Nhưng lại có chút cô đơn.

Chu Lâm cầm điện thoại quay video nhiều lần, quay cả cảnh Lương Vi và Lục Trầm Ngân đứng chung, bọn họ đang nhìn nhau cười.

Người với người ở chung với nhau nhiều sẽ hiểu càng rõ, khuyết điểm và ưu điểm cũng dần lộ ra.

Trên đường về, Lục Trầm Ngân nghĩ thật ra Lương Vi là người lương thiện, lại dễ mềm lòng.

Ở tầng hai của biệt thự có bàn mặt chược và bàn bi-a, một nhóm mở đánh mặt chược, một nhóm khác đánh bi-a.

Lương Vi đang chọn gậy, quay đầu hỏi: “Biết chơi không?”

Lục Trầm Ngân: “Không.”

“Tôi dạy cậu.”

Lương Vi vút một cây gậy cho anh, không cho từ chối.

Tiểu Mỹ nói: “Vậy hai người luyện trước, chúng tôi sang bên cạnh xem bài.”

“Không cần, cùng chơi đi.”

Tất cả mọi người ngẫm hiểu, trước khi đi Tiểu Mỹ còn kéo cửa lên, nói: “Cậu yên tâm, chúng tôi không nghe không thấy gì hết.”

Lương Vi hừ nhẹ một tiếng: “Xấu xa.”

Lục Trầm Ngân nghe được câu “xấu xa” kia mới hiểu ra.

Lương Vi nói: “Cậu nhìn này, dạy cậu tư thế trước. Giống thế này, đầu tiên bàn tay trái duỗi thẳng, lòng bàn tay hướng về phía mặt bàn bóng, năm ngón tay cô gắng chuyển hướng, chỉ mở để nắm chặt khăn bàn. Sau đó lòng bàn tay hơi đưa lên, ngón tay kẻ sát ngón tay trỏ nhếch lên, đặt cây gậy vào phần rãnh trong ở giữa ngón trỏ và ngón cái. Dạy cậu đánh 8 bóng, bóng có ba loại, một quả màu trắng, một loại đủ màu sắc, và một loại hai màu. Rất đơn giản, bóng đủ màu đánh bóng đủ màu, bóng hai màu đánh hai màu. Bi trắng không được động đến, nếu vừa vào trận đã được “free kick” (1) thì có thể đặt bóng trắng ở phía sau.”

(1) Free kick: Trong bi-a, quả bóng màu trắng là quan trọng nhất và không thể bị bắn lọt xuống lưới, nếu được free kick, thì có thể đặt quả bóng trắng ở bất kỳ vị trí nào có lợi và thực hiện cú đánh. Còn trong bóng đá, free kick nghĩa là cơ hội đá bóng mà không có sự can thiệp của các cầu thủ đội bạn.

Lương Vi ném tam giác xếp bóng ra, vào tư thế chuẩn bị, sau đó gậy đánh lên một cú, mấy quả bóng nhao ra bốn phía.

Lương Vi: “Cậu thử ngắm một chút. Dùng bi trắng nhắm chuẩn quả cầu cậu muốn đánh kia.”

Trong phòng không có người khác, anh cũng không quá câu nệ.

Lục Trầm Ngân học Lương Vi cách ngắm bắn, ngẩng đầu hỏi: “Là thế này phải không?”

Lương Vi đứng bời phẩn cho đầu gậy, cô liếc qua: “Đúng, cứ như vậy.”

Anh dường như ngựa quen lối cũ, không giống người chưa từng chơi.

Lương Vi trêu chọc nói: “Được đấy, học rất nhanh, rất biết đánh bóng xuống lưới.”

Lục Trầm Ngân: “...”

Cô cúi người, nhắm chuẩn rồi đưa gậy, động tác rất gọn gàng.

Lục Trầm Ngân đứng đối diện cô.

Cổ áo của chiếc váy cô mặc rất rộng, rãnh sâu hút kia hoàn toàn hiện ra trước mặt anh, bao quanh là áo lót màu.

Lục Trầm Ngân cụp mắt.

Việc anh làm tối hôm qua cũng là chuyện xấu xa.

Không khí trong phòng điều hòa kín vẫn duy trì ổn định ở mức 23 độ, rèm cửa màu trắng che khuất ánh trắng lơ mơ, mặt tường màu trắng, ánh đèn cũng là màu trắng.

Màu trắng thật sạch sẽ tinh tế, chỉ riêng mình anh đề hèn.

Hết chương 14.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Ân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Cậu đợi tới 12 giờ đêm vì muốn ở bên tôi qua Trung thu?

Biên tập: Bọt

“Cậu làm gì mà ngăn ra thế, tôi lướt cậu đấy.”

Lục Trầm Ngân lấy lại tinh thần, đưa tay lau gáy.

Anh lại bắt đầu không nói tiếng nào, Lương Vi không biết dây thần kinh nào của anh đáp sai nữa.

Trong phòng chỉ có tiếng bóng bi-a va vào nhau vang lên thanh thúy.

Lương Vi không thích kiểu trầm lắng, an tĩnh như vậy, cô quăng gậy đi, ngồi xuống sofa cạnh tường, nói: “Đêm nay tôi sẽ không hút thuốc, uống rượu, cậu muốn về thì về đi.”

Lục Trầm Ngân lấy điện thoại ra xem thời gian, 10 rưỡi.

Anh nói: “Cô đừng xuyên đêm, đợi lát nữa cùng về đi.”

“Lâu lắm rồi tôi không đánh mặt chược.”

“Thức đêm không tốt.”

Lương Vi: “Đúng là cậu nên mua biệt thự ở đây đấy.”

Lục Trầm Ngân bỏ gậy xuống, nói: “Tôi vào nhà vệ sinh một chút, ở đâu?”

“Sao tôi biết được.” Lương Vi đứng dậy, dẫn anh đi tìm nhà vệ sinh.

Cô đứng giữa hành lang quan sát hai bên, chỉ vào phía Tây, nói: “Chắc là phòng bên đó, cửa kia trông giống cửa nhà vệ sinh.”

Cánh cửa đó là cửa kính mờ, Lục Trầm Ngân đi tới phía trước rồi nắm lấy tay nắm cửa. Cửa thủy tinh bỗng hiện ra hai bóng người đan vào nhau, cửa theo đó cũng rung lên.

Anh ngơ ngẩn.

Từng tiếng rên rỉ đang truyền ra từ cánh cửa kia, như không đánh đã tự khai.

Anh quay đầu nhìn về phía Lương Vi, nói: “Chắc dưới lầu cũng có nhà vệ sinh.”

Lương Vi chặn đường đi của anh, ngẩng đầu nhìn anh chằm chằm: “Cậu đồ mặt?”

Lục Trầm Ngân nhếch môi, anh lách người qua rồi đi xuống lầu.

Lương Vi đá vào cánh cửa thủy tinh kia một cái rồi nói: “Kiểm chế chút.”

Âm thanh rên rỉ trong phòng lập tức ngừng lại.

Lục Trầm Ngân tìm được nhà vệ sinh tầng một thì đi vào, khóa trái cửa.

Anh tựa vào trên cửa, ngửa đầu nhắm mắt, chậm rãi cắn chặt răng.

Anh cứng rắn.

Không phải vì nghe được âm thanh rên rỉ kia, mà bắt đầu từ lúc nhìn thấy rãnh sâu hút đỏ của Lương Vi, anh đã dần dần cứng rắn, đến cuối cùng cứng ngắc tới khó chịu mới ra ngoài hít thở một hơi.

Trước kia thấy ảnh hoặc trò đùa khiêu dâm trên điện thoại, anh đều không có phản ứng gì.

Anh vẫn chưa biến thái tới mức tự mình giải quyết ở nhà người khác.

Lục Trầm Ngân rửa mặt mấy lần bằng nước lạnh, muốn để xao động kia bình ổn trở lại.

Nhưng càng nghĩ lại càng cứng rắn.

Trong đầu anh đều là bộ ngực của Lương Vi.

Anh không dám ngẩng đầu nhìn thẳng chính mình trong gương.

Hai tay nắm thành quyền chống trên bồn rửa mặt bằng sứ, có thể thấy được gân mạch nổi lên rõ rệt trên mu bàn tay, máu nóng trong người kêu gào như muốn phá kén xông ra.

Lương Vi gõ vào cửa, tiếng gõ khiến toàn bộ cơ bắp của anh thêm căng cứng.

“Lục Trầm Ngân, cậu có ổn không?”

Anh không trả lời.

Lương Vi nói: “Vậy cậu giải quyết từ từ, tôi lên đánh bài trước.”

Lúc này mới truyền ra câu “Được” trầm thấp của anh.

Lương Vi ngồi tại bàn mặt chược chơi mấy lần, Lục Trầm Ngân mới lên tới nơi.

“Cậu làm sao mà lâu vậy? Cơ thể không thoải mái?” Cô ngẩng đầu liếc qua, luôn cảm thấy sắc mặt anh không quá tốt.

“Nhận vài cuộc điện thoại.” Lục Trầm Ngân không tiếp ánh mắt của Lương Vi.

Tiểu Mỹ ngồi trên đùi Trần Khải Huy, cười nói với Lục Trầm Ngân: “Trai đẹp, bên kia có ghế, ngồi cùng đi.”

Lục Trầm Ngân gạt đầu, cầm ghế lại rồi ngồi xuống bên cạnh Lương Vi.

Anh nhận ra giọng nói này, đây là âm thanh của người phụ nữ trong nhà vệ sinh lúc này.

“Ừ rồi!” Trần Khải Huy ngả hết bài, ôm lấy Tiểu Mỹ, hung hăng hôn một cái.

Lương Vi cũng ngả hết bài ra, nói: “Ván này kết thúc quá nhanh, thả quân xong chẳng thuận gì cả.”

Trần Khải Huy nói: “Thế nào, tổng giám đốc Lâm không thỏa mãn được cậu?”

Lương Vi vút tiền cho anh ta.

Tạ Gia Hoa len lén liếc Lương Vi, nhưng không thấy được biểu cảm gì trên mặt cô.

Tổng giám đốc Lâm.

Lục Trầm Ngân không biết đó là ai, nhưng có thể nghe ra anh ta và Lương Vi có quan hệ rất đặc biệt, có thể là bạn trai bạn gái.

Cô có bạn trai.

Cô xinh đẹp như vậy sao có thể không có bạn trai chứ, dù không có thì cũng sẽ không thiếu người theo đuổi.

Nói đến tổng giám đốc Lâm, Chu Lâm đột nhiên hét lên, hoảng loạn ném bài xuống rồi mở WeChat, mở cả đoạn video cô ấy quay lúc nãy.

“Lương Vi, tôi xin lỗi, đăng video lên quên không loại anh ta ra. Không biết anh ta có nhìn thấy không, hy vọng là không thấy...”

Lương Vi cười cười: “Video gì?”

“Chính là cảnh thả đèn Không Minh vừa rồi, video về cậu và cậu trai này.” Chu Lâm tìm dòng trạng thái rồi xóa đi.

Lương Vi tùy ý nói: “Thấy thì thấy, không có gì đáng ngại.

Mọi người nhìn nhau.

Tất cả đều biết Lâm Trí Thâm là người có tính kiểm soát lớn với Lương Vi.

Lương Vi nói: “Mấy người bày ra bộ mặt cương thi đó làm gì, tôi muốn làm gì thì làm cái đó. Lên giường với ai ngủ với ai, anh ta không xen vào được.”

Cô luôn nói như vậy nhưng trên thực tế, mỗi lần quen người đàn ông nào cũng đều không có sau đó.

Cô sẽ không phản bội Lâm Trí Thâm, ít nhất thân thể sẽ không.

Chu Lâm thận trọng thăm dò: “Hai người thế này là tách ra rồi?”

Mọi người đều nghe nói, Lâm Trí Thâm muốn kết hôn với con gái nhà họ Trần.

Lương Vi hào phóng thừa nhận: “Đúng vậy, tách rồi.” Cô ném ra một quân bài khung đỏ.

Trương Chí Vũ cười to hai tiếng: “Vậy không bằng cậu theo tôi đi.”

Lương Vi cười nhạo một tiếng: “Cậu cứ mơ đi.”

Lục Trầm Ngân ngồi bên cạnh cô không lên tiếng.

Chơi qua một lượt, Lương Vi thua hơn hai ngàn tệ.

Cô mở ví da rồi nói: “Tôi còn 500 tệ, thua hết thì không chơi nữa.”

Ví da cô dùng có màu đỏ, sáng bóng mà lộng lẫy. Lục Trầm Ngân chỉ nhàn nhạt nhìn thoáng qua một chút. Ánh đèn chiếu từ trên đỉnh xuống, khiến bóng anh kéo ra thật dài.

Trần Khải Huy nói: “Không sao, có thể chuyển khoản qua WeChat.”

Tạ Gia Hoa nói: “Chị Lương, em có thể cho chị vay tiền.”

Trần Khải Huy nói: “Chị Lương của cậu không thiếu tiền, chỉ keo kiệt thôi.”

“Im miệng đi, vua trộm lạc.” Lương Vi nhàn nhạt trêu chọc.

Một trận cười vang lên, mặt Tạ Gia Hoa hơi đỏ như có chút không nhịn được.

Khủy tay của Lương Vi chống trên mặt bàn, cô đột nhiên quay người nhìn về phía Lục Trầm Ngân: “Cậu không chán chứ?”

“Không chán.”

Ngón tay Lương Vi như có chút vô tình lại cô ý gõ xuống mặt bàn.

Lục Trầm Ngân hơi không tự nhiên khi đối mắt với cô. Anh lấy điện thoại ra xem thời gian, 12 giờ 3 phút đêm.

Anh đứng lên, nói: “Tôi về trước đây.”

Lương Vi cũng đứng dậy: “Tôi tiễn cậu.”

Đêm đã về khuya, cô mặc váy thắt eo thấy hơi lạnh. Chỉ có hai người bọn họ trên con đường vắng vẻ trong khu nhà.

Lục Trầm Ngân nói: “Cô vào đi, tôi biết đi đường nào.”

“Không không không, tiễn Phật tới tận Tây Thiên.”

Chiếc xe tải cũ của anh vẫn đỗ bên đường, càng không chút bắt mắt trong màn đêm này.

Lương Vi xoa xoa cánh tay, nói: “Hơn nửa đêm rồi lái xe cẩn thận một chút, đến nhà gửi tin nhắn cho tôi.”

Đèn đường nhàn nhạt, chiếu xuống bóng cô thật nhu hòa.

Lục Trầm Ngân nói: “Được... Cô...”

“Ừ?”

“Khi nào cô về.”

Lương Vi: “Ngày mai đi.”

Anh cúi đầu, đáy mắt phủ một tầng cảm xúc khó mà nắm bắt.

Lục Trầm Ngân nói thật nhỏ: “Tôi đi đây, cô mau vào đi.”

Lương Vi cong mắt cười lên, cô nói: “Được, vậy mai chúng ta gặp lại.”

“Lương Vi.” Anh gọi cô lại.

Lục Trầm Ngân nói: “Qua Trung thu rồi.”

Hai giây sau Lương Vi mới hiểu ý của anh.

Cô ngước lên nhìn anh, không còn thấy lạnh nữa.

“Cậu đợi tới 12 giờ vì muốn ở bên tôi qua Trung thu?”

Anh gật đầu.

Lương Vi đi đến trước mặt Lục Trầm Ngân, đưa tay ôm lấy anh.

Cánh tay cô vòng lấy eo của anh, cách lớp áo phông mỏng, Lương Vi có thể cảm thụ được nhiệt độ cực nóng của cơ thể anh.

Lần này là thật sự không lạnh.

Cánh tay để xuôi hai bên của Lục Trầm Ngân cứng lại, anh cúi đầu có thể ngửi được hương tóc của cô.

Sau đó nghe thấy Lương Vi cười nhẹ, nói: “Cảm ơn.”

Dứt lời, cô buông anh ra.

Cô đi rồi, Lục Trầm Ngân nhìn bóng lưng cô tới gần người.

Ngày mai gặp.

Trước mỗi lần chia tay, cô đều nói ngày mai gặp.

Ngày mai là lần tiên thứ mấy?

Anh tính một chút, là lần tiên cuối cùng.

Vậy ngày mai có còn câu ngày mai gặp nữa không?

Trên đường quốc lộ hoang vu dường như không có xe đi lại, ven đường có bóng mờ của mấy cây Long Nhãn lâu năm, ánh trăng rót vào từng khe hở của kẽ lá.

Hoàng hôn đầu thu, anh nhớ rõ cô.

Một tay anh vịn tay lái, tai nghe chương trình đài đêm khuya.

Người dẫn chương trình nói: “Có phải bạn không thể ngăn được tình cảm với đối tượng nhất kiến chung tình (1) của mình không?”

(1) Nhất kiến chung tình: vừa gặp đã yêu

Cửa sổ mở rộng, gió lạnh ulla vào, thổi tới từng đốt xương ngón tay của anh.

Rốt cuộc Lục Trầm Ngân cũng tìm được cụm từ để hình dung tình cảm của mình.

Anh nhất kiến chung tình với Lương Vi.

Về tới nơi đã là rạng sáng, Lý Đại Cường nghe được tiếng xe thì đi từ trong nhà ra. Từ năm 16 tuổi, Lục Trầm Ngân đã sống cùng ông ta, anh luôn nhất mực ngoan ngoãn, dường như đây là lần đầu tiên trong ấn tượng, ông ta thấy anh đi đêm.

Lý Đại Cường khoác áo lên, đứng ở cửa: “Sao về muộn thế, vừa gọi điện thoại cho cháu cũng không được.”

Lục Trầm Ngân từ trong xe đi xuống, anh sờ vào túi lấy điện thoại ra, màn hình không sáng lên nữa.

“Hết pin.” Anh trả lời.

Lý Đại Cường lấy thuốc lá trên bàn, ngồi xỏm hút thuốc ở cửa, áo trên người bị quét xuống mặt đất.

Ông ta nói: “Bà lão kia phải nằm viện mấy tháng, người ta muốn cậu bồi thường 50 ngàn. Ha, ông đây lấy đâu ra 50 ngàn chứ, năm nay không kiếm nổi

một đồng, bồi thường cái con khi.”

Lông mày Lục Trầm Ngân cũng xoắn lại một chỗ, trầm mặc nửa ngày anh mới nói: “Nếu không bồi thường, bọn họ định sẽ thế nào.”

“Đam đơn kiện thôi, lời người nhà bên kia rõ là hống hách. Mẹ nó, nhìn đã thấy khó chịu.”

“Cậu...”

Lý Đại Cường liếc mắt nhìn anh.

Lục Trầm Ngân: “Đời này nay tới hạn hợp đồng, đừng ở nơi này nữa, không làm ra lợi nhuận, chỉ bằng đi tìm việc gì chân chính.”

“Ha, việc chân chính? Đời này muốn làm gì thì phải làm việc đó. Cháu quên rồi à, ông Trương trồng cây bắp cải năm đó, kiếm lời tới 10 vạn tệ đấy.”

“Đó cũng là do vận may tốt, hai năm nay thời tiết không ổn, năm nào cũng mưa to.”

Lý Đại Cường cầm thuốc, hung hăng hít vào một hơi cuối cùng, nửa ngón út hơi run lên.

Lý Đại Cường nói: “Vậy cũng muốn liều một phen.”

Lục Trầm Ngân vào nhà đun nước, không nói chuyện này với Lý Đại Cường nữa.

Tính tình Lý Đại Cường cố chấp, nói cũng không nổi.

Tuy hai năm nay vẫn luôn thua thiệt, Lý Đại Cường vẫn một mực muốn thử, luôn muốn trồng trọt để kiếm tiền.

Nếu ông ta không phải người có tính cách như vậy, thì sao có thể đánh cuộc mãi, thiếu tiền mãi mà không thể trả nợ như thế được.

Lý Đại Cường ngồi ở cửa thật lâu, tới khi sương đêm khiến tóc ướt đẫm, ông ta mới bản thân trở về phòng ngủ.

Lục Trầm Ngân rửa mặt xong mới cầm sạc điện thoại di động. Máy vừa khởi động đã nhảy ra mấy cái tin nhắn, tất cả đều là của Lương Vi.

“Cậu về đến nhà chưa?”

“Sao điện thoại của cậu lại tắt máy?”

“Mau trả lời tôi.”

Anh nằm trên giường, chỉ trả lời Lương Vi một câu “Tôi về rồi”.

Không ngoài dự đoán, một giây sau chuông điện thoại đã vang lên, là điện thoại của cô gọi tới.

Bên cô vẫn còn vang lên âm thanh của trận mưa chực.

Lương Vi: “Sao lại về muộn thế, không phải chỉ cần nửa tiếng sao?”

“Tôi đã về từ sớm rồi.”

“Là vậy sao, biết cậu không để bụng lời tôi nói mà. Được thôi, cậu về tới nhà, tôi yên tâm rồi. Cúp đây.”

“Ừ.”

Lương Vi cúp điện thoại rất nhanh.

Lục Trầm Ngân bỏ điện thoại xuống, đưa tay đặt lên mắt.

Lương Vi...

Anh yên lặng ghi nhớ cái tên này, nhớ tới khắc cốt ghi tâm.

Hết chương 15.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Ẩn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Ngày mai cô định làm gì?

Biên tập: Bột

Lương Vi cúp điện thoại, Chu Lâm làm mặt quỷ nói: “Chừng nào thì khẩu vị của cậu thay đổi vậy. Nói thật xem, cậu có quan hệ gì với người đàn ông kia.”

Tất cả mọi người đều đồng tai lên nghe.

Đầu lưỡi của Lương Vi kẹp giữa hai hàm răng, cô cười cười nói: “Dù sao không ngủ cùng là được.”

“Thôi đi.”

“Là một người bạn bình thường, một người khá thú vị.”

Chu Lâm chống cằm nói: “Sao tôi không thấy thú vị, cảm thấy cậu ta ngốc ngốc lại quá nề nếp, chơi không vui.”

Lương Vi liếc nhìn Trương Chí Vũ: “Kiểu đàn ông cột nhà, không làm việc đàng hoàng như cậu ta thì chơi vui?”

Trương Chí Vũ vỗ bàn mặt chוע, gào khóc: “Đúng là oan hơn Đậu Nga (1) mà!”

(1) “Oan Đậu Nga” là vở ca kịch nổi tiếng của nhà văn Quan Hán Khanh đời nhà Nguyên, tác phẩm được sáng tác dựa trên câu chuyện oan khuất “Đông Hải Hiếu Phụ” trong “Liệt Nữ truyện”. Truyện kể Đậu Nga bị bọn vô lại hãm hại, lại bị thái thú Đào Ngột phán tội chém đầu một cách oan uổng.

Chu Lâm chỉ ra điểm mấu chốt, cô ấy nói: “Nhưng nhìn cậu ta rất nghèo.”

“Đúng vậy, cậu ấy nghèo.” Lương Vi dừng động tác cầm bài trong tay: “Thế nên?” Cô nâng mắt nhìn về phía Chu Lâm.

“Thế nên...” Chu Lâm nhất thời nghẹn lời.

Lương Vi ném ra một quân bài Đông, nói: “Tôi cũng nghèo, trong tay còn có 100 tệ, đêm nay không biết đụng phải vận rủi gì nữa.”

Tới lúc thua nốt 100 tệ còn lại, Lương Vi đứng dậy, xoa cổ rồi nói: “Không chơi nữa, tôi đi ngủ. Phòng nào?”

Trương Chí Vũ: “Tùy chọn lâu ba.”

Chân Lương Vi vẫn chưa bước ra khỏi phòng chơi bài, điện thoại đã vang lên, là đi giúp việc lúc trước gọi đến.

Dường như đi rất gấp gáp, chọn từ cất nghĩa một lúc mới nói ra được một câu đầy đủ.

“Lâm tiên sinh bị xuất huyết dạ dày phải đưa vào viện!”

Tìm Lương Vi siết chặt theo bản năng, cô lập tức phản ứng lại: “Anh ta ở Nam Thành?”

Đi giúp việc nói: “Đúng vậy, mấy ngày trước lúc quét dọn, tôi thấy Lâm tiên sinh ở đây. Hôm nay cậu ấy vẫn ở đây nhưng uống đến say khướt. Dưới đất la liệt bình rượu, tôi thấy tình trạng của cậu ấy không ổn lắm, nhưng cháu cũng biết tính của Lâm tiên sinh rồi đấy. Sau khi về tôi nghĩ không biết có xảy ra chuyện gì không, lúc vừa chạy lại thì thấy cậu ấy ngã trên sàn, bây giờ vừa mới đưa đến bệnh viện.”

Lương Vi và đi giúp việc đều biết bình thường Lâm Trí Thâm không ở đây lâu, qua hai ngày đã là rất lạ rồi.

Anh ta uống đến say không biết trời đất là gì.

Uống say một mình tới bất tỉnh tại căn hộ đó.

Bởi vì điều gì?

Lương Vi không muốn nghĩ thêm nữa.

“Tôi có việc, đi trước đây. Hôm nào lại tụ họp.”

“Này, không phải chứ, cậu muốn đi đâu?” Chu Lâm dướn cổ hỏi thăm nhưng đã không thấy bóng dáng Lương Vi đâu.

Lúc đến bệnh viện ở trung tâm thành phố đã là hai rưỡi sáng, trừ khoa cấp cứu ra thì dường như không có một bóng người.

Lâm Trí Thâm đã được đưa vào phòng VIP, đi giúp việc đang chờ ở cửa.

Nhìn thấy Lương Vi, đi giúp việc kích động đứng lên.

Lương Vi nhìn xuyên qua cửa kính thấy Lâm Trí Thâm nằm trên giường, cô quay đầu nói với đi giúp việc: “Cảm ơn, đi về nhà đi, ở đây có cháu là được rồi.”

“Được được.”

Trong phòng chỉ để lại một chiếc đèn nhỏ màu vàng ấm, nhìn qua không hề ấm áp mà lại khiến người ta có cảm giác lạnh lẽo.

Lương Vi kéo rèm cửa vào, không để lại một kẽ hở. Cô ngồi xuống bên giường nhìn Lâm Trí Thâm.

Sắc mặt anh ta rất yếu ớt, đây là nét tái nhợt cô chưa từng nhìn thấy.

Cô giúp anh ta đắp lại chăn.

Lâm Trí Thâm đột nhiên mở mắt ra, nhìn về phía Lương Vi.

Lương Vi nói: “Tôi biết anh không ngủ.”

“Em về đi.” Anh ta nói nhàn nhạt.

Cô không động đậy: “Vì sao lại say rượu, việc này không giống anh.”

Lâm Trí Thâm không trả lời chuyện này, nói: “Vì sao lại quay về, việc này cũng không giống em.”

Lương Vi đứng dậy đi rót nước, xung quanh yên tĩnh tới mức không có tạp âm nào khác.

Cô nói: “Tôi biết anh 6 năm, anh bị bệnh tôi đến thăm cũng là bình thường.”

Tiếng ha ha dường như là cười lạnh.

Lương Vi còn nói: “Tôi hi vọng anh không say rượu vì tôi.”

Cô cầm cốc nước đứng lại nhìn anh ta.

Lâm Trí Thâm nói: “Là vì em.”

Lương Vi không né tránh, hỏi: “Anh yêu tôi?”

“Không yêu.” Anh ta cũng không né tránh.

Hai người đều dứt khoát và gọn gàng như vậy.

Lương Vi cười nhẹ nhàng: “Ồ, vậy là anh không bỏ được tôi?”

Anh ta chỉ lẳng lặng nhìn cô.

Trong mắt Lương Vi, như vậy chính là ngầm thừa nhận.

Tất cả những chuyện này đều do lòng chiếm hữu tác quái.

Lương Vi khom người nói bên tai anh ta: “Không phải anh luyến tiếc tôi, chỉ là luyến tiếc một người như tôi thôi.” Một người hiểu mặt nội tâm yếu ớt và nhu nhược nhất của anh, một người trung thành và thành thật nhất với anh.

Mà người này không thể mang tới vui vẻ cho anh, thế nên xưa nay anh đều không quan tâm.

Lâm Trí Thâm bỗng đưa tay chế trụ gáy cô, anh ta quay đầu đối mặt với cô. Bốn mắt nhìn nhau gần trong gang tấc, hô hấp của họ cũng phả vào môi đối phương.

“Trên tay anh còn kim đây.” Cô nhắc nhở.

Lâm Trí Thâm đè lại đầu cô, để cô cúi thấp hơn. Anh ta hôn lên môi cô, đôi môi khô khốc bị tróc da của anh ta ma sát lên cánh môi được chăm sóc tỉ mỉ của cô, cảm giác thô ráp này không hề mang lại vui sướng.

Anh ta chiếm đoạt nhưng Lương Vi không đáp lại, cô thậm chí còn không nhắm mắt.

Đợi nụ hôn này qua đi, Lương Vi nâng tầm mắt, nói: “Anh thấy nụ hôn vui sướng không?”

Lâm Trí Thâm hơi híp mắt lại.

Lương Vi cầm tay anh ta để vào trong chăn bằng động tác rất dịu dàng, cô nói: “Từ lúc anh để tôi theo anh thì phải biết một ngày nào đó chúng ta sẽ đường ai nấy đi. Đời này quá dài, chúng ta không thể mãi sống trong khổ đau được. Anh có thể chịu đựng loại dày vò đó nhưng tôi thì không. Lâm Trí Thâm, đến cùng anh vẫn không hiểu tôi.”

Đôi mắt anh ta vẫn thâm thúy, âm trầm như cũ. Ánh đèn màu quýt phản chiếu ánh mắt tràn ngập lạnh lùng của anh ta.

Lương Vi nói: “Ngủ đi, tôi ở đây trông anh.”

Về sau anh ta ngủ thiếp đi thật, Lương Vi luôn ngồi trên sofa nhưng không hề chớp mắt.

Lúc trước cô đã quen anh ta thế nào.

Đã quá lâu rồi, cô không nghĩ ra chút gì.

Hình như quen nhau ở một quán bar.

Cô ngồi bên cạnh Lâm Trí Thâm, giúp anh ta hút thuốc uống rượu. Anh ta không nói nhiều, nhưng cũng khá nhẹ nhàng.

Lâm Trí Thâm lớn lên rất tuấn tú, khí chất lại càng tốt. Có điều cô đã gặp nhiều loại con nhà giàu mặt người dạ thú này rồi.

Lúc đi vệ sinh, cô ngẫu nhiên nghe được mấy cô gái bên trong đàm luận về Lâm Trí Thâm.

Mấy cô ấy nói đừng nhìn người đàn ông kia đẹp trai, trông vậy mà khó tiếp cận lắm, nếu muốn kiếm tiền của anh ta thì phải bỏ chút sức lực.

Mấy cô ấy còn nói, cô biết không, anh ta là người què. Mà không biết què thành cái dạng gì, phương diện kia có được hay không.

Người què.

Cô bỗng cảm thấy hứng thú, hứng thú tới mức lúc sau trở về phòng chỉ một mực quan sát chân anh ta.

Lúc lên giường vào buổi tối hôm đó cô mới phát hiện, anh ta đúng là người què.

Anh ta không có toàn bộ bắp chân phải, tất cả đều là chân giả.

Anh ta đặt cô lên tường mà làm, từ đầu tới cuối không ra giường.

Động tác cũng không thô lỗ.

Chỉ làm một lần như vậy đã bị anh ta đưa đi, cô cũng tiếp nhận loại “bao nuôi” này.

Lâm Trí Thâm rất ít khi làm tình với cô, càng nhiều hơn là cùng cô ăn cơm xem phim, làm một chút việc bình thường. Anh ta cho cô tiền, cho cô phòng ở, cho cô một cái vỏ mang tên là nhà, anh ta cho cô rất nhiều thứ.

Nhưng cô và anh ta dường như chưa từng thổ lộ tình cảm, những điều cô biết về việc xung quanh anh ta đều là nghe người bên cạnh nói ra.

Có thể vì hai người bọn họ quá giống nhau, thế nên qua những việc đó, cô có thể hiểu anh ta nghĩ điều gì.

Mấy năm này không đau không ngứa, không mặn không nhạt, nói là tình nhân thì lại càng giống bạn bè. Còn nói là bạn bè thì lại giống như không phải.

Lương Vi đỡ trán, thật đau đầu.

Chuyện đã qua như sóng ủa về đan chéo lên nhau, cô thậm chí không thể đặt dấu chấm hết cho hồi ức của mình và Lâm Trí Thâm.

Lúc bình minh, phòng bệnh vẫn tối đen như mực, cô kéo tấm màn vào thật kín.

Lương Vi dựa trên sofa ngủ mất.

Lâm Trí Thâm xuống giường, chậm rãi mà vững vàng đi đến bên người cô rồi ngồi xuống.

Anh ta đỡ bà vai của cô, để Lương Vi dựa vào trong ngực mình.

Anh ta vuốt ve tay cô, xương ngón tay của cô thật rõ ràng, tinh tế mà xinh đẹp.

Đôi tay này đã vô số lần sờ vào chân giả của anh ta. Mà người này luôn một lần rồi một lần nói cho anh ta biết: cô hiểu anh ta.

Cô hiểu anh ta.

Trước nay anh ta đều không tin, chỉ là không muốn thả người duy nhất nói hiểu anh ta đi.

Lương Vi ngửi được mùi nước hoa quen thuộc thì tỉnh dậy.

Hai người đều trầm mặc.

Vẫn là y tá kiểm tra định kì phá vỡ bầu không khí trầm lặng này.

Cô y tá kéo rèm cửa sổ ra, ánh nắng tươi sáng chiếu vào khiến bọn họ không mở được mắt.

Kiểm tra xong, cô ấy nói không có vấn đề gì lớn.

Lương Vi đứng ngược sáng bên cửa sổ, cô nói: “Anh nghỉ ngơi cho tốt, tôi đi đây.”

Lâm Trí Thâm nhân nhạ nói: “Anh bảo lái xe đưa em về.”

“Cũng được.” Tình trạng này của cô không thích hợp lái xe.

Trước khi Lương Vi đi, Lâm Trí Thâm bỗng nhiên gọi cô lại, hỏi: “Người đàn ông kia là ai?”

Lương Vi không phản ứng kịp, nhưng lại cười hỏi ngược lại: “Bên cạnh tôi nhiều đàn ông như vậy, anh hỏi người nào?”

“Người ở cùng em bên bờ biển tối qua.”

Lương Vi “à” một tiếng thật dài: “Một người bạn mới quen.”

Anh ta không quay đầu nhìn cô, Lương Vi đã rời đi.

Trong video, Lương Vi cười tới vui vẻ, đây là nụ cười thật lòng.

Hôm qua Trung thu trăng tròn vành vạnh, có người đang cười, có người lại đang say.

...

Lâm Trí Thâm gọi hai người, một người đưa Lương Vi về, một người lái xe của Lương Vi về.

Hai chiếc xe cùng rẽ vào con đường nông thôn nhỏ hẹp, mấy người già trong thôn trợn hết mắt lên, lại bắt đầu nghị luận thị phi.

Lương Vi rất mệt, cô vội vàng vào cửa. Lúc đi có liếc qua sân nhà Lục Trầm Ngân, xe tải không có ở đó, chắc anh đang đi làm.

...

Buổi chiều, Lâm Trí Thâm đi vệ sinh thì liếc mắt thấy chiếc đi động trên sofa.

Là của Lương Vi.

Anh ta biết mật mã màn hình khóa của Lương Vi. Khi mở khóa xong, có một tin nhắn nhảy ra.

Lục Trầm Ngân: Cô về rồi sao?

Lục Trầm Ngân.

Lâm Trí Thâm nhìn cái tên này rồi suy tư thật lâu. Anh ta cầm theo điện thoại rồi ra viện.

Tài xế nhận được điện thoại của anh ta thì giật mình, muốn khuyên anh ta nghỉ ngơi nhưng lại sợ bị mắng, đành phải dựa theo trí nhớ rồi đưa Lâm Trí Thâm tới chỗ Lương Vi.

Đường xá rất xa, anh ta ngồi một thời gian dài rất không thoải mái.

Lúc đến biệt thự đã là hoàng hôn, tia sáng cuối cùng cũng dần biến mất sau tầng mây.

Xung quanh là những tiếng chó sủa liên tiếp.

Lâm Trí Thâm ngẩng đầu nhìn căn biệt thự này, không có căn phòng nào có đèn cả.

Anh ta đoán Lương Vi vẫn chưa dậy.

Lâm Trí Thâm ngồi chờ trong xe.

Thôn không yên tĩnh mấy, luôn có vài lời đàm tiếu chảy trôi.

Lục Trầm Ngân về nhà, xe tải lướt qua chiếc xe con màu đen kia. Khi khó khăn chen đi qua, anh mơ hồ nhìn thấy một người đàn ông.

Chỉ không biết chiếc xe kia dừng lại ở cửa nhà của Lương Vi để làm gì.

“Tổng giám đốc Lâm, nếu không thì gõ cửa nhé? Sắc mặt anh không tốt lắm.”

Lâm Trí Thâm lại ngẩng đầu nhìn vào cửa sổ, đèn ở đó bỗng nhiên sáng lên.

Anh ta nói: “Tôi vào tìm cô ấy, anh chờ ở đây.”

Lương Vi tỉnh ngủ thì sờ di động theo bản năng để xem thời gian. Nhưng cô không sờ được gì cả, sau đó bỗng nhiên ý thức được có lẽ bị quên ở bệnh viện rồi. Cô vội vội vàng vàng mặc quần áo định tới bệnh viện. Nhưng mở cửa ra lại thấy Lâm Trí Thâm mặc âu phục thẳng thớm đứng trước cửa nhà.

(9 – 11 giờ)

Lý Đại Cường mới từ bệnh viện trở về, ông ta lại âm ỉ với người nhà bên kia một trận. Vì con giận tăng cao, ông ta cởi áo khoác ném trên bệ ao nước, dùng nước lạnh lau mặt.

“Nhà kia toàn là châu chấu, muốn gặm sạch xương cốt ông đây! Cmn, sao có loại gia đình như thế chứ! Nếu thật sự đậm đơn, ông đây chẳng lẽ lại sợ sao!”

Lục Trầm Ngân đi từ trong nhà ra vì nghe được tiếng mắng chửi của Lý Đại Cường. Anh an ủi vài câu, quay đầu lại thấy người đàn ông đứng ở cửa nhà Lương Vi.

Hình như là người đàn ông trong chiếc xe kia.

Chỉ cần nhìn xa xa một chút, đã có thể nhận ra người đàn ông này hẳn là rất có tiền, sống cuộc đời xa hoa.

Lục Trầm Ngân nghe Lý Đại Cường cãi nhai không ngừng, cuối cùng vẫn không lên tiếng.

“Giúp cậu lấy cuộc ra đây, sao trong đất nhiều cỏ vậy.” Lý Đại Cường vung tay áo định diệt cỏ.

Giữa sân nhà họ và biệt thự của Lương Vi có một khu đất nhỏ trồng hành tây, có điều cũng chín phần chết một phần sống. Lúc tháng 8 nhiệt độ tăng cao, suýt chút nữa thì chúng chết héo.

Không chết héo thì có thể bán được mấy đồng.

Lý Đại Cường chưa đi được mấy bước, ông ta đưa đôi tay già nua dụi dụi mắt, đột nhiên cả người như đóng đá tại chỗ.

Ông ta mở lớn miệng tới không khép lại được, sau đó lập tức xoay người vào trong nhà.

“Cậu, cuộc đây... Sao vậy?”

“Không có... Không có gì... Cậu đi nằm một chút, tự nhiên hơi mệt.”

“Vâng, vậy cháu đi diệt cỏ.”

“Được được, tùy cháu.”

Lục Trầm Ngân cầm cuốc, thỉnh thoảng lại nhìn về bên Lương Vi một chút. Lúc hạ cuốc cắt cỏ, anh nhìn thấy Lương Vi đón người đàn ông kia vào nhà.

Sắc trời dần tối sầm.

Anh diệt xong hai hàng cỏ, bỗng nhiên đứng dậy quay trở về.

Lúc nước lạnh ào vào người, anh chỉ cảm thấy khoan khoái, dễ chịu. Nó có thể giúp anh tỉnh táo lại.

Mà người đàn ông kia vẫn không đi ra từ nhà cô.

...

“Điện thoại di động của em.” Trong lúc cô còn kinh ngạc, Lâm Trí Thâm đưa điện thoại ra.

“Ừ.”

Lương Vi nhếch miệng, hỏi: “Vào ngồi một lúc không?”

Cô có thói quen đỡ cánh tay Lâm Trí Thâm, dìu anh ta vào.

“Anh ngồi đi, muốn uống gì?” Lương Vi đi đến bên cạnh tủ lạnh.

Lâm Trí Thâm nhân nhật nhìn xung quanh một vòng, anh ta ngồi xuống sofa màu trắng có hoa văn chạm trổ: “Nước khoáng.”

Lương Vi để nước lên bàn trà, nói: “Thật ra anh không cần tự mình tới đây, bảo Tiểu Lưu đưa tới là được rồi.”

“Anh muốn xem chỗ em ở thế nào.”

Lương Vi cười, quay đầu vào phòng bếp đun nước.

Cô nói: “Vậy anh thấy nơi này thế nào?”

“Không giống phong cách của em.”

Lương Vi chống hai tay lên bàn bếp bằng đá lưu ly, nói: “Vậy anh cảm thấy nơi tôi ở nên thế nào?”

Lâm Trí Thâm bưng cốc thủy tinh lên uống một ngụm, nói: “Ít nhất nơi quanh què như vậy, em không ở được.”

Lương Vi cười, lấy gói trà từ trong ngăn tủ ra.

Cả khoảng thời gian dài đằng đẳng về sau đều là trầm mặc. Nước sôi, lúc Lương Vi đi tới nước sôi bốc hơi phừng phừng, làm ướt cả lông mi của cô.

Anh ta uống xong một cốc nước thì đứng dậy: “Anh đi đây.”

“Tôi tiễn anh.”

Cô đứng ở bên phải của Lâm Trí Thâm để đỡ anh ta ra xe.

Thật ra không có cô giúp làm gãy chống, anh ta cũng đi được, chỉ là chậm hơn một chút thôi. Nhưng cô đã quen rồi, nếu có thể giúp anh ta thoải mái một chút, đỡ một lúc cũng không có gì.

Anh ta đã quá mệt mỏi rồi.

Có lẽ một ngày nào đó cô còn gặp lại Lâm Trí Thâm, thế nên Lương Vi không nhiều lời, chỉ muốn anh ta nghỉ ngơi thật tốt.

Cô từng luôn nói những lời này với anh ta.

Xe rời đi, cuối cùng không còn tia sáng nào của đèn sau xe nữa, lúc này trên đường chỉ có ánh đèn của những ngôi nhà thôn quê. Lương Vi đứng tại giao lộ tới khi không thấy bóng xe mới xoay người.

Cô giẫm trên đường đá vụn phát ra chút tiếng động.

Lương Vi nhìn hướng vào nhà Lục Trầm Ngân theo bản năng.

Nhìn một cái thì giật mình.

Anh đang đứng bên mặt tường trắng kia nhìn cô, cả người đều biến mất trong màn đêm. Lương Vi chỉ có thể nhìn thấy dáng người anh, còn anh đang có biểu cảm gì, cô không biết.

Lương Vi đi qua chỗ anh, cùng anh đứng tại nơi bị màn đêm vây kín kia.

“Cậu đứng đây làm gì?” Cô đi vào mới phát hiện anh không mặc áo, thân trên vẫn ướt sũng, cả tóc cũng vậy.

Lương Vi nhìn anh một lượt từ trên xuống dưới, sau đó nhíu mày: “Cậu lại dùng nước máy để tắm? Không lạnh?”

Lục Trầm Ngân nhân nhật nói: “Quen rồi.”

Lương Vi kéo cánh tay anh, hơi đẩy vào nhà: “Đi thay quần áo đi, đi tắm cùng tôi.”

Lục Trầm Ngân không nói thêm gì, anh về phòng thay quần áo.

Lương Vi đứng dựa bên cạnh ao chờ anh.

Lý Oánh chạy từ trong phòng ra, nhìn thấy Lương Vi, cô bé bí bô nói: “Đi lại đi tiệm sao?”

Lương Vi cúi đầu sờ đầu cô bé: “Đúng vậy, lần tiệm cuối cùng.”

Lý Oánh nói: “Tiệm đầu lắm, có điều mỗi lần tiệm xong, anh đều mua đồ ăn cho cháu. Anh cũng mua cho dì chứ?”

Lương Vi: “Cậu ấy không mua.”

Cát Vân vốn đang nhóm lửa nấu cơm lại không thấy con đâu nên ra tìm. Thấy Lương Vi, ánh mắt cô ấy có chút âm ảm, nhưng ngay sau đó đã treo lên tươi cười, nói: “Tiểu Oánh lại đây, đừng chạy lung tung.” Cô ấy gạt đầu với Lương Vi, Lương Vi cũng đáp lại.

Lương Vi vốn muốn tới bệnh viện lấy điện thoại di động nên ăn mặc chỉnh tề.

Cát Vân không nhìn cô nhiều thêm chút mà bé con đi vào ngay. Cô ấy mặc áo khoác màu vàng nhạt nhàn nhã, dưới ánh đèn hiu hắt trông lại càng hèn mọn hơn.

Lục Trầm Ngân thay quần bò và áo sơ mi dài tay đi ra, bên trong là áo may ô màu trắng.

Lương Vi nhàn nhạt “chậc” một tiếng, ánh mắt vẫn nhìn đăm đăm.

Trong tay anh là bình thuốc nước cuối cùng.

Lương Vi nói: “Rốt cuộc cũng tới mũi tiệm cuối.”

“Ừm.” Anh trả lời như không để tâm.

Tới chỗ rẽ ra khỏi nhà, Lương Vi liếc thấy bóng người ở chỗ cây dương thì giật mình.

Cáp Mô đang đi tiểu ở chỗ cây dương, nghe được tiếng động, ông ta quay đầu cười cười với Lương Vi. Loại cười đó khiến người ra sồn gai ốc.

Lục Trầm Ngân nắm vai ra hiệu cô đi tiếp. Nhưng đó chỉ là một cái ôm nho nhỏ, rất nhanh đã buông ra.

Lương Vi nhỏ giọng thăm thài: “Lão già kia thật buồn nôn.”

“Ông ta cứ như vậy đấy.” Anh nhàn nhạt nói.

“Lão ta không có người nhà sao? Tôi thấy chắc chắn đầu óc lão ta có vấn đề.”

“Nghe nói con gái ông ta đều đi làm ở nơi khác, bình thường cũng không nói chuyện với ông ta.”

Lục Trầm Ngân nghiêng đầu nhìn cô, hôm nay cô ăn mặc rất ưa nhìn.

Nếu đứng cùng người đàn ông mặc âu phục kia, sẽ hợp nhau tới mười phần.

...

Tiền năm ngày tiệm là Lục Trầm Ngân trả giúp Lương Vi.

Lương Vi vẫn choáng kim tới trời đất tối sầm như trước.

Lục Trầm Ngân chỉ để cô dựa vào ghế nghỉ ngơi, muốn đợi cô tỉnh táo lại rồi đi.

Bác sĩ Đồng tốt bụng dặn dò: “Một tháng này không nên hút thuốc, uống rượu, đừng ăn đồ quá cay, chú ý nghỉ ngơi.”

“Được, cảm ơn.” Lục Trầm Ngân trả lời thay cô.

Thấy cô nhú mày nôn khan một trận, Lục Trầm Ngân cũng nhăn mày, đưa tay vỗ lưng nhẹ nhẹ để trấn an cô.

Vợ bác sĩ Đồng nói: “Tiểu Lục, cậu đúng là người hiền lành.”

Lục Trầm Ngân không dừng động tác trên tay, đáp lại: “Chỗ nhà tôi cần cô ấy, vẫn nên chịu trách nhiệm.”

“Haiz, tôi nghe nói con chó kia nhà cậu cắn mấy người rồi, không giết đi còn giữ lại làm gì. Chờ nó lại cắn người khác?”

“Đã bị cậu tôi nhốt lại rồi.”

Vợ bác sĩ Đồng cười nhạo một tiếng: “Lần sau lại chạy ra cắn người, rồi lại đắc tội họ cho xem.”

Lục Trầm Ngân im lặng.

Anh biết người xung quanh nói thế nào.

Những lời độc địa và sự không chào đón người ngoại lai đều giấu dưới lớp mặt nạ mỉm cười khách khí của họ.

Vợ bác sĩ Đồng còn nói: “Nhớ nhốt chó cho kĩ, nếu còn cắn hàng xóm nữa thì không hay đâu.”

Lục Trầm Ngân gật đầu.

Lương Vi mở mắt ra thấy không còn cảm giác choáng váng, cô ra hiệu cho Lục Trầm Ngân rời đi.

Ra khỏi nhà bác sĩ Đồng, Lương Vi nói: “Rốt cuộc cũng là lần tiệm cuối, không cần nghe mấy lời nói chua ngoa của mấy người đó nữa.”

“Ừm.”

“Bạn không vui?”

Lục Trầm Ngân lắc đầu.

Lương Vi nói: “Tình tình cậu là thế nào vậy, không thấy hợp mắt là không nói lời nào. Không vui thì nói là không vui. Cứ nói ra, trầm mặc là thế nào.”

Lục Trầm Ngân nghiêng đầu nhìn cô chăm chú.

Anh không vui.

Cả đời này, việc không vui nhiều như vậy, nhưng chỉ có mấy chuyện đặc biệt ghim sâu mà thôi.

Ví dụ như người đàn ông kia tiến vào nhà cô.

Ví dụ như ngày mai bọn họ không có lí do để gặp mặt.

Lương Vi đi về phía trước mấy bước, đột nhiên phát hiện bên cạnh không có ai. Cô quay đầu lại mới phát hiện anh vẫn bất động ở đó.

Cây dương liễu cao ngất che mất ánh trăng, cánh liễu bị gió thổi nhẹ nhàng phiêu đảng, chợt có chiếc lá khô rơi xuống.

Đã vào thu rồi.

“Bạn sao vậy?”

Anh nhìn cô chăm chú trong màn đêm tĩnh mịch.

Lương Vi đi đến trước mặt anh, cô cười, mái tóc đen tung bay.

“Bạn đang nghĩ gì?” Cô hỏi anh.

Anh nặng nề hỏi: “Ngày mai, ngày mai cô định làm gì?”

Lương Vi rũ mắt xuống như đang suy nghĩ nghiêm túc. Thật lâu sau, cô cho ra đáp án: “Có lẽ sẽ ngủ một giấc.”

Anh lại hỏi: “Vậy ngày kia thì sao?”

“Vẫn chưa nghĩ ra.” Lương Vi vỗ vai anh: “Bạn sao vậy, kì kì lạ lạ.”

Chuông điện thoại trong túi Lương Vi bỗng vang lên, thấy cuộc gọi này, sắc mặt cô bỗng trở nên nghiêm túc. Cô quay lưng lại, nhận điện thoại.

Dường như đầu kia nói rất nhiều, Lương Vi cắn nát môi, máu bên trong chảy ra rất nhiều, trong nháy mắt mùi máu tanh ngập tràn khoang miệng cô. Cuối cùng, cô chỉ thấp giọng trả lời câu “Tôi biết rồi”.

Cô cầm điện thoại, mu bàn tay trắng nõn nổi lên khớp xương, mạch máu xanh nhạt trông càng nổi bật.

Lương Vi khoanh tay, thở ra một hơi, cố gắng dùng giọng ôn hòa nói với Lục Trầm Ngân: “Xem ra ngày mai tôi không thể ngủ ngon rồi, có cả lịch cho ngày sau đó nữa. Haiz, đúng là không được nhàn một phút. Tôi đi trước đây.”

Cô vẫy tay với anh, nhanh chóng rời đi.

Mỗi tiếng gày cao gót giẫm trên mặt đường xi măng như tiếng chuông chùa khiến người ta thanh tĩnh.

Ngày mai cô không gặp anh.

Lục Trầm Ngân về đến nhà, đứng tựa bên cạnh ao.

Anh nhìn qua phòng ngủ của Lương Vi, ánh đèn ở đó sáng rõ.

Dù là bên ngoài hay trang trí của biệt thự đều tinh xảo như vậy. Cũng giống như cô, có lẽ cũng giống cả người đàn ông mặc âu phục kia.

Bọn họ mới là cùng một loại người.

Lòng sinh phiền muộn, Lục Trầm Ngân về phòng lấy thuốc lá. Anh ngồi ở cửa ra trên cầu thang hút thuốc, khói thuốc bị một hơi hít sâu tiến vào phổi.

Cát Vân đã đưa Tiểu Oánh đi ngủ, Lý Đại Cường có lẽ cũng ở trong phòng.

Bên tai rất thanh tịnh.

Lúc hút xong một điếu thuốc, anh nghe được âm thanh khởi động xe trong sân nhà Lương Vi.

Anh dập thuốc, đứng dậy nhìn ra.

Lương Vi đang quay xe.

Cô muốn rời khỏi đây.

Lục Trầm Ngân đi về phía trước mấy bước, sau đó dừng lại.

Dường như Lương Vi không nhìn thấy anh, cô nóng nảy lái xe đi, chỉ để lại dư âm nhàn nhạt của bánh xe ma sát với mặt đường.

Cũng giống như lời ngày đó cô từng nói: Cô sẽ rời đi, anh cũng vậy.

Không ai biết là lúc nào.

Chẳng qua chỉ là bèo nước gặp nhau rồi kết bạn mà thôi, chỉ là động lòng với cô mà thôi.

Đầu năm nay, những việc này đều đi quá giới hạn rồi.

Cô tốt như vậy, sống cao quý nhường ấy. Anh thì sao, chỉ là một tên nhóc không có trình độ lại nghèo kiết xác.

Cô tùy tiện thua bài một ván cũng tiêu hết một tháng tiền lương của anh, vậy mà mắt cũng không chớp một cái.

Xa hoa như vậy, có lẽ đời này anh sẽ không với tới được.

Lục Trầm Ngân đứng trên mặt đất phủ đầy rêu xanh, ánh trăng như nuốt trọn bóng hình anh.

(11 giờ đêm – 1 giờ sáng)

Lương Vi lái xe 7 tiếng mới tới thành phố Long, lúc tới bệnh viện trung tâm thành phố thì đã tới bình minh.

Lúc cô bước từ trong xe ra, cả người có chút choáng váng.

Sáng sớm, trên đường dường như không có người nào, các cửa hàng cũng chưa mở cửa. Sáng sớm đầu thu có chút gió lạnh, sương mù cũng bay lượn trên đường phố. Cô tới cửa hàng bánh bao mua sữa đậu nành và bánh bao.

Lương Vi mặc áo sơ mi trắng và quần bò, mặt không trang điểm, trông rất sạch sẽ và già dặn. Cậu giúp việc của cửa hàng bánh bao nhìn không được phải nhìn cô tới vài lần.

10 giờ mới có thể vào thăm bệnh, bây giờ mới là 7 giờ.

Lương Vi hút ngụm sữa đậu nành, đi dọc theo con đường quen thuộc.

May thay, cửa hàng KFC kia không đóng cửa.

Cô đi lên lầu hai, ngồi ở mép ghế. Ở đây có thể thấy ngã tư phồn hoa nhất của thành phố Long, trên đường chợt có mấy người đi xe điện qua, chuyển xe buýt sớm nhất đang dừng đèn đỏ, trong xe trống không.

Hôm nay là cuối tuần, chắc hẳn đường phố sẽ càng náo nhiệt, đông đúc hơn.

Hai, ba nữ sinh mặc đồng phục bung khay đi đến ngồi đối diện Lương Vi. Bọn họ trang điểm cho mặt trắng bóc, ánh nắng chiếu vào còn như nhiễm một tầng vàng kim.

Lương Vi nhận ra bộ đồng phục này, là trường cấp ba Mã Kiều.

Cuối tuần còn mặc đồng phục, xem ra là học sinh nghệ thuật đi học bù.

Trường này đúng là mấy chục năm như một.

Cô cười nhẹ, lại đưa mắt nhìn ngã tư đường.

Cô thích nhìn người tới người lui trên phố, thích xem động tác và biểu cảm lúc lơ đãng của họ, thế gian muôn màu cũng chính là như vậy mà.

Nữ sinh ở bàn đối diện đột nhiên mắng to một câu “F*ck!”

Lương Vi không quay đầu lại, chỉ lẳng lẳng nghe.

Nữ sinh kia nói: “Tiện nhân kia lại dám cướp bạn trai của tôi! Hôm qua đã khiến tôi tức chết rồi, còn chạy tới khoa khoang. Thử trơ trên, mẹ nó, còn phách lối nữa tôi nhất định sẽ giết chết cô ta!”

Hai nữ sinh còn lại cũng phụ họa theo.

Mấy nữ sinh ăn đồ xong đã đi, Lương Vi vẫn ngồi nguyên ở đó, nghịch điện thoại giết thời gian.

Mặt trời đã lên cao, KFC cũng đông người hơn. Trên đường bắt đầu mưa xe như nước, thành phố đã bùng tỉnh.

Tất cả mọi việc đều quá quen thuộc, quen thuộc đến mức cô không thấy thoải mái hay dễ chịu.

Yên tĩnh nơi phồn hoa cô độc, thanh xuân vô tri, ngang ngược mà càn rỡ.

Cô đều đã trải qua những chuyện này.

Vì sao phải thừa nhận, vì sao phải trải qua, đôi lúc cô cảm thấy đây chính là vận mệnh.

Cô ngồi ở một bên tránh ánh nắng, lúc Lương Vi lấy lại tinh thần đã là hơn 9 giờ.

Nhân viên vệ sinh đang lau sàn thỉnh thoảng lại nhìn cô một cái.

Cô vứt rác vào thùng, ra khỏi KFC.

Đi tới bệnh viện chỉ mất mấy phút.

Cô gọi lại cho số điện thoại ngày hôm qua: “Phòng bệnh nào?”

Người đàn ông đầu bên kia nói: “Tầng 5, số 503.”

Phòng bệnh bình thường đều có ba giường ngủ, trên đó đã chật kín người, trong hành lang cũng dựng giường.

Khóe mắt cô y tá trực một đêm nặng trĩu, cô ấy đang chống cằm ngủ gà ngủ gật.

Lương Vi đi qua những giường bệnh kia, tìm một lúc mới thấy số 503 ở cuối hành lang.

“Vi Vi, cháu đến rồi, mau vào đi.” Người đàn ông rót nước nóng trở về bắt gặp cô ở cửa.

Lương Vi nhìn về phía ông ấy, tóc mai đã có sợi bạc, khuôn mặt cũng già đi không ít. Cô giật giật khóe miệng, lộ ra nụ cười lịch sự.

“Mau vào đi.” Người đàn ông mở cửa, để Lương Vi đi vào.

Từ Vệ Mai nằm ở giường bệnh bên cạnh cửa sổ. Ánh nắng hôm nay rất đẹp, chiếu lên người bà thật sạch sẽ biết bao.

“Lão Tôn, đây là con gái ông sao?” Ông lão ở giường bệnh bên cạnh hỏi.

Tôn Tường lúng túng cười cười, ông ấy không nhiều lời. Hành động này trong mắt người khác là chấp nhận.

Ông lão nói với: “Đáng đáp con gái ông thật ưa nhìn.”

Lương Vi nhàn nhạt hít vào một hơi, sau đó ngồi xuống bên giường Từ Vệ Mai.

Tôn Tường cắt nước sôi đi, nói với Lương Vi: “Ài, bác sĩ nói không biết lúc nào mới tỉnh lại. Cấp cứu một đêm mới nhạt được cái mạng về. Sau khi cháu lên đại học không thường trở về, mẹ cháu ở nhà cứ nhắc mãi. Nếu bây giờ tỉnh lại thấy cháu, bà ấy nhất định sẽ rất vui.”

Người phụ nữ nằm trên giường có làn da nhăn nheo, năm tháng như con dao không ngừng đâm vào từng vết, từng vết trên khuôn mặt bà.

Tôn Tường còn nói: “Về sau cháu về thăm mẹ nhiều một chút, bà ấy cũng không dễ dàng chút nào. Trước đây đều liều chết kiếm tiền, muốn để cho cháu đi học, còn muốn... Ài, bà ấy tâm tâm niệm niệm đều là cháu.”

Phòng bệnh bỗng nhiên trở nên yên tĩnh, những người trên hai giường khác dường như cũng đang nhìn bọn họ.

Lương Vi không muốn bị người khác xem kịch, cô nói với Tôn Tường: “Chúng ta ra ngoài nói.”

Hành lang đầy áp người, cô đưa Tôn Tường với đầu bậc thang.

Cô mở miệng nói đơn giản để làm sáng tỏ mọi việc: “Chú đừng bóc trần chuyện trước kia với tôi, cũng đừng nhắc tới trước mặt người khác.”

Tôn Tường chấp tay, gật gật đầu.

Lương Vi: “Chờ bà ấy tỉnh lại tôi sẽ đi, đừng bảo với bà ấy tôi đã đến.”

Tôn Tường kinh ngạc ngẩng đầu: “Mẹ cháu vẫn luôn nhớ cháu. Vi Vi, đừng như vậy, ở bên bà ấy đi. Chúng ta đều già rồi, không mong gì khác, chỉ mong con cái ở bên mình nhiều một chút thôi.”

Lương Vi cười cười: “Gọi Tôn Hường tới ở bên là được rồi.”

Tôn Hường là con trai Tôn Tường.

Cậu ta biết làm người hơn cô, hiểu thuận hơn cô.

Tôn Tường nói: “Đầu thế so sánh như vậy, cháu là miếng thịt trên người Vệ Mai mà. Bà ấy là mẹ cháu.”

“Tôn Hường mở miệng một tiếng mẹ hai tiếng mẹ, không phải rất thuận miệng sao, tính tình còn mềm tới tận xương.” Mềm tới tận xương, nên khinh rẻ cốt nhục.

Thấy bộ dạng khó xử của Tôn Tường, Lương Vi nói: “Chú về đi, hôm nay tôi ở đây trông.”

Ông ấy đã một đêm không ngủ, con mắt đỏ như muốn nhỏ máu.

“Vậy... Chú về trước, có chuyện gì thì gọi chú.” Tôn Tường đi rất chậm, chân ông ấy bị phong thấp tới nay vẫn không khỏe.

Lương Vi cắn chặt răng, nhìn bóng lưng già nua kia.

Tất cả những việc này rốt cuộc là gì.

Cmm, rốt cuộc là gì.

...

Qua giờ cơm trưa đã có vài người tới thăm bệnh. Cách nhiều năm, tất cả mọi người đều già đi rồi.

Từ Vệ Tĩnh xách hoa quả và thuốc bổ tới, ông ấy vô cùng kinh ngạc khi thấy Lương Vi.

Hoàng Cúc Quyên luôn là người thẳng tính, trông thấy Lương Vi thì âm lượng cao thêm mấy đề-xi-ben, ngay sau đó đã khen cô ngày càng xinh đẹp.

Hoàng Cúc Quyên nhéo cánh tay Từ Mẫn: “Sao không chào?”

Từ Mẫn bỏ tai nghe xuống, miễn cưỡng gọi một tiếng “chị”.

Lương Vi đứng bên cửa sổ, không mặn không nhạt nhìn bọn họ.

Từ Vệ Tĩnh nhìn em gái nằm trên giường, trong lòng cảm khái: “Buổi sáng nhận được điện thoại của bố cháu đã giật mình, xuất huyết não đâu phải bệnh nhỏ.”

Hoàng Úc Quyên “ôi” một tiếng: “Vậy bao giờ mới tỉnh?”

Lương Vi tựa bên cạnh bệ cửa sổ, khoanh tay rồi nhàn nhạt nhìn bọn họ: “Không biết.”

Hoàng Cúc Quyên đi đến bên cạnh Lương Vi, nói: “Năm nay 27 rồi nhì, có bạn trai chưa? Định lúc nào kết hôn?”

“Vẫn chưa có.”

“Phải nắm chắc thời điểm, đã 27 tuổi rồi.”

Lương Vi nhú nhú mày.

Từ Vệ Tĩnh quay đầu hỏi: “Bố cháu đâu?”

Lương Vi: “Bác nói gì?”

“Bố cháu đâu?”

“Không phải bố cháu đang ngồi tù sao.” Cô hồ hững nói.

Sắc mặt Từ Vệ Tĩnh không tốt, bị cô làm ghen hờn.

Ông ấy giữ tinh tảo, nói thật thành khẩn: “Vi Vi, chú Tôn của cháu là người tốt, đừng như vậy.”

Cô nhìn ông ấy rồi mím môi, ánh mắt lạnh lẽo khiến Từ Vệ Tĩnh không muốn nhắc lại chuyện kia nữa.

Từ Vệ Tĩnh thở dài, nói: “Đêm nay cháu trông?”

“Vâng.”

“Vậy được rồi, ngày mai bác tới.”

Hoàng Cúc Quyên há miệng, nhỏ giọng nói với Từ Vệ Tĩnh: “Ông nói hồ đồ gì vậy, ông không định đi làm sao?”

Lương Vi nói: “Không cần, cháu và người kia thay phiên nhau là được rồi.”

Từ Vệ Tĩnh cũng không dám chống lại vợ mình, chỉ biết hèn yếu gật gật đầu.

Một lượt hỏi han này đã qua, bọn họ đi rồi, phòng bệnh lại yên tĩnh.

Lương Vi ngồi ở đó, nhìn khuôn mặt an bình của Từ Vệ Mai mà lòng lại nhen lên ngọn lửa không rõ tên.

Nhưng cô không thể hét lên với người phụ nữ này, cũng không thể trách cứ bà ấy nửa phần.

Cô cứ ngồi mãi tới khi mặt trời lặn, tựa như lâm vào một giấc mộng. Lúc bóng đêm kéo đến, Lương Vi mới đột nhiên thanh tỉnh.

Bà lão bên cạnh tốt bụng nhắc nhở: “Cô gái không ăn cơm sao? Bây giờ nhà ăn mở rồi đấy.”

“Vâng, cảm ơn bà. Bà trông mẹ cháu giúp cháu, cháu đi ăn cơm xong sẽ quay lại.”

“Được được được, đi ăn cơm đi.”

Nhiệt độ của thành phố Long thấp hơn nhiều so với Nam Thành, nhiệt độ ngày và đêm chênh lệch rất lớn. Lương Vi đi từ trong thang máy ra, gió lùa khiến cô rung mình một cái.

Cô đi theo bảng hướng dẫn tới nhà ăn, trong nhà ăn không có nhiều người lắm.

Tất cả đều là đồ ăn không có chút hương vị.

Lương Vi gọi một phần mì thịt bò, gọi món xong họ mới bắt đầu làm.

Cô ngồi tại bàn ăn để chờ.

Điện thoại còn 20 phần trăm pin, cô không thể lên mạng được, lại càng như bị ngăn cách với thế giới.

Mở mục tin nhắn ra, trừ một số tin nhắn rác, cũng chỉ có Lục Trầm Ngân.

Cô ấn mở khung đối thoại, gửi tin nhắn cho anh.

“Cậu đang làm gì?”

Thời gian này không cần đoán cũng biết: Anh đang ăn cơm, cơm nước xong sẽ tắm rửa rồi đi ngủ.

Cuộc sống của anh buồn tẻ lại cứng nhắc, ngày qua ngày luôn tái diễn như vậy.

Tối hôm qua anh hỏi cô ngày mai định làm gì.

Đây là vấn đề thật sự sâu xa.

Mì đã được đóng gói lại, Lục Trầm Ngân vẫn chưa trả lời tin nhắn của cô.

Gió lạnh tạt vào người, Lương Vi không đi nhanh được.

Gió càng lúc càng lớn, trời như muốn mưa.

Lúc Lương Vi trở lại phòng bệnh, hạt mưa lớn chùng hạt đậu đã “lộp bộp” đập vào cửa kính.

Mì bị trương lên, nhưng cô đã ăn xong rồi.

Bà lão bên cạnh nói: “Đêm nay cháu định ngủ thế nào?”

Người ngủ lại qua đêm đều không có giường, đa số người nhà bệnh nhân đều ngủ ngò, hoặc nằm tạm dưới đất.

Lương Vi thu dọn bát đĩa xong thì nói: “Cháu cứ ngủ ngò như vậy là được rồi.”

“Thân thể người trẻ thật là tốt, xương cốt như bà mà ngủ ngò một đêm, hôm sau nhất định sẽ không đứng thẳng được.”

Lương Vi cười cười.

Bọn họ đều đi ngủ rất sớm, cũng dễ dàng chìm vào giấc ngủ. Trong phòng chỉ để lại một chiếc đèn nhỏ, bên ngoài gió táp mưa sa.

Lương Vi xem dự báo thời tiết của Nam Thành, họ nói ở đó có mưa nhỏ.

Cửa sổ không đóng kín, gió từ khe cửa lọt vào như tiếng gào thét của quái vật.

Từ đầu đến cuối anh vẫn không trả lời.

Lương Vi bỏ điện thoại xuống, hai tay gối lên trên mép giường định chìm vào giấc ngủ. Mẹ đang nằm ngay bên cạnh, nhưng lại không thể mang đến chút cảm giác an toàn nào cho cô.

Đêm khuya hiu quạnh, có một người cô đơn với trái tim nguội lạnh.

Cô nhớ người mang tên Lục Trầm Ngân kia, người nhất định phải ở bên cô qua đêm Trung thu mới chịu rời đi.

Hết chương 16.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Ẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Chúng ta từng cùng phản bội ông ta

Biên tập: Bột

Đêm mưa ồn ào náo động, khiến giấc mơ ngày một rõ nét hơn.

Lương Vi nằm mơ, trong mơ không phải màn đêm như hiện tại, mà là khung cảnh mặt trời chói chang, gió thổi dịu nhẹ, an bình mà tĩnh lặng tới khó tin.

Vẫn là mấy thôn nhỏ không phát đạt, không có mấy hộ gia đình. Trước cửa nhà có cây quýt trồng từ nhiều năm, sân là nền đất, bậc thềm ở cửa dùng gạch để lát bằng, rêu xanh sinh sôi sau trận mưa chồi lên từ giữa những kẽ hở hỗn loạn.

Mùa xuân hơi lạnh, nhưng vì có ánh mặt trời nên cũng coi như ấm áp.

Hoa đại sinh trưởng ở chân tường nhà đã dần dần nở rộ. Nụ hoa không lớn, chỉ to bằng móng tay của ngón áp út, đó là những bông hoa nhỏ màu lam mọc riu vào nhau, trông rất đẹp mắt.

Khói bếp lơ đãng quanh ông khói, mùi com chín bay ra từ cửa lớn rộng mở.

“A Vi —— A Vi ——”

Có người gọi cô.

A Vi.

Chỉ có bà nội mới gọi cô như vậy.

Bà cụ đứng cạnh bên cây quýt, xoa xoa hai tay sung đỏ rồi nói: “Đừng nghịch nữa, ăn com thôi. Trên tay đều là bùn, mau đi rửa đi.”

Cô giẫm trên chiếc ghế đầu nhỏ, cơ thể nhỏ bé miễn cưỡng với được tới vòi nước.

Tất cả đều là những món ăn hàng ngày: dưa chuột muối, thịt kho tàu, rau xanh xào.

Gần đây cô thích ăn com trộn đường. Đổ đường vào trong com trắng, đun nóng lên rồi quấy đều, nước đường chảy ra vừa ngọt vừa ấm. Ăn ba bát liên tiếp xong bụng đã tròn ửng.

Bà nội không có răng, giọng nói cũng không rõ, chỉ ngòì nhìn cô cười không ngừng.

Cô hỏi bà: “Bà nội, cháu giỏi không?”

Mọi người đều nói trẻ nhỏ ăn nhiều com sẽ được người ta yêu quý.

Bà cụ sờ đầu cô rồi nói: “Giỏi, sao có thể không giỏi. Nhưng không thể ăn lại ăn như vậy nữa.”

Cảnh trong mơ lại xoay chuyển, một người phụ nữ trẻ tuổi đạp xe trở về, cô chạy tới dương dương đắc ý nói: “Mẹ ơi, trưa nay con ăn được ba bát com đấy.”

Người phụ nữ cười tới dịu dàng, cầm tay cô cùng đi vào phòng.

Sáng sớm hôm sau, người phụ nữ lại dùng xe đạp rời đi. Bà cụ khiêng cuốc đi làm việc, cô chạy theo phía sau. Dọc đường có vô số hoa cỏ tươi mới còn ướt đầm sương đêm.

Hết thấy đều là đáng về tươi mới.

Lúc bà cụ điệt xong một khoảng cỏ ở ruộng thì không thấy bóng dáng cô đâu nữa.

Bà hô to: “A Vi —— A Vi ——”

Lương Vi chạy từ bên rừng cây khác ra.

Bà cụ nói: “Đừng chạy loạn khắp nơi, con nhóc lỗ mãng.”

Chân cô lúc nào cũng như cuốn gió, chỉ chớp mắt một cái đã không thấy đâu, muốn quản cũng không được.

Mọi người ở quê đều nói cô nhóc nhà họ Lương cực kỳ nghịch ngợm và hoang dã.

Bỗng nhiên giữa lúc đó, sắc trời thay đổi trong nháy mắt.

Lương Vi choàng mở hai mắt ra, khóe mắt có chút ẩm ướt. Cánh tay bị gối một đêm tê dại không thôi, cô nhìn xung quanh phòng bệnh rồi dần dần tỉnh táo lại.

Cô nhìn về phía người phụ nữ nằm trên giường bệnh.

Từ Vệ Mai chưa từng thay đổi, bà vẫn luôn là một người phụ nữ dịu dàng. Bà làm hết trách nhiệm của một người mẹ với cô, cho cô tất cả những gì có thể.

Cô cũng hiểu rõ người phụ nữ này rất yêu thương mình.

Vì vậy, cô cố gắng để không oán hận, cũng không oán trách bà.

Nhưng sự thật bày ra trước mắt, ai có thể để lòng mình không khúc mắc.

Lương Vi lấy hai tay che mặt, xoa xoa trên dưới mấy lần rồi hít sâu vài hơi.

Trời sáng dần, mưa cũng đã ngớt.

Tất cả mọi người đều tỉnh sớm, bắt đầu đánh răng rửa mặt và đi ăn sáng.

Nhân lúc y tá truyền dịch cho Từ Vệ Mai, Lương Vi dùng chút nước nóng lau mặt và tay cho bà.

Ông cụ nằm trên giường bệnh nói: “Bây giờ hiếm có mấy người trẻ tỉnh nguyện phục vụ lắm. Giống con trai tôi này, lúc nào cũng bận rộn với công việc. Tôi cũng không cần nó tới hầu hạ đâu, mà đến thăm thôi nó cũng ít tới.”

Bà cụ vỗ vỗ tay ông để an ủi.

Lương Vi mở miệng nhưng lại không phát ra lời nào.

Có lẽ cô cũng giống người con trai trong miệng ông ấy, đều không phải đứa con hiếu thảo.

Đợi giữa trưa Tôn Tường tới thay ca, Lương Vi cũng không ở lại lâu hay nói thêm một câu với ông ấy.

Cô tới khách sạn gần đó thuê phòng, rửa mặt xong lại không buồn ngủ chút nào, chỉ biết nằm sững sờ trên chiếc giường đôi rộng rãi.

Điện thoại không được lên mạng cũng chỉ như cục gạch.

Lục Trầm Ngân không trả lời tin nhắn của cô.

Lương Vi ăn cơm trưa ở khách sạn xong thì lái xe về vùng nông thôn của thành phố Long.

Nơi gọi là trấn Vân Cảng Hương kia đã sầm uất hơn trước đây.

Lúc lái xe tới lối vào của trấn, cô lại đánh tay lái quay đầu trở về.

Xe dừng trên ven đường hoang vu, Lương Vi đưa tay che trên trán, hô hấp nặng nề.

Cô tỉnh lại là do nhận được điện thoại của Tôn Tường, ông ấy kích động nói: “Mẹ cháu tỉnh rồi! Mẹ cháu tỉnh rồi!”

Lương Vi nhàn nhạt nói: “Tỉnh là được, tôi không tới nữa. Tôi về trước đây.”

Tôn Tường ở đầu bên kia cầu khẩn tới khôn khổ: “Coi như chú Tôn van xin cháu, cháu đã vất vả trở về một chuyến, mẹ cháu lại bệnh nặng, bác sĩ cũng nói bà ấy có thể sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại. Bây giờ bà ấy đã tỉnh, cháu tới đây nói với bà ấy đôi câu, để bà ấy nhìn cháu một chút được không?”

Lương Vi chạy về bệnh viện.

Thế nhưng trong đầu cô vẫn nghĩ ngôi nhà ở Vân Cảng Hương kia bây giờ thế nào rồi. Có phải bị mạng nhện giăng đầy rồi không, cây quýt kia có phải vẫn cao lớn như trước dù cho cảnh còn người mất hay không.

Từ Vệ Mai vẫn đeo mặt nạ dưỡng khí và không thể nói chuyện được. Bà nhìn Lương Vi, nước mắt từ khóe mắt trượt xuống bên gối.

Lương Vi không biết có thể nói gì cùng bà ấy, cô chỉ lẳng lặng đối mặt với bà.

Hai người là mẹ con nên có khả năng tâm linh tương thông, có thể đọc hiểu nội tâm trong ánh mắt của nhau.

Bà đang cầu xin cô buông bỏ.

Cuối cùng, Lương Vi thỏa hiệp.

Cô nắm chặt tay Từ Vệ Mai, vỗ nhẹ hai lần, ra hiệu cho bà thả lỏng tinh thần.

Cả một chiều trầm tĩnh, không khí sau trận mưa đã trong lành hơn, tất thảy đều khiến con người ta thư thái.

...

Chờ một khoảng thời gian, tình trạng của Từ Vệ Mai đã bình thường trở lại, tóm lại là sẽ dần ổn hơn. Lúc đầu Lương Vi định ở mấy ngày tại thành phố Long rồi rời đi, bởi mỗi ngày ở đây đối với cô đều có chút không được tự nhiên.

Đã ba, bốn năm cô chưa gặp lại Từ Vệ Mai rồi. Ngoài những việc này ra, thì thời gian đó với Lương Vi cũng coi như vui vẻ.

Giống như về bề ngoài mọi người trông thấy: ăn chơi đàn điểm và phát sóng trực tiếp để kiếm tiền.

Một ngày cuối tháng 9, thời tiết cuối thu rất mát mẻ.

Lương Vi vốn đang ngủ ở khách sạn, lại đột nhiên nhận được điện thoại của Tôn Tường. Ông ấy nói mẹ cô đi rồi.

Sự ra đi này không nằm trong dự liệu.

Lương Vi chạy tới bệnh viện nhưng thi thể đã được đưa đi.

Cô cùng ngồi trầm mặc với Tôn Tường trên dãy ghế ngoài hành lang.

Hai tay Tôn tường đỡ trán, nói: “Không nói câu nào đã đi rồi. Chứ đi mua com về thấy bác sĩ đang cấp cứu. Không nói lời nào... Không nói dù chỉ một lời...” Đôi mắt già nua của ông ấy ửng đỏ.

Bệnh xuất huyết não này, vốn là...

Tôn Tường gục đầu xuống, nói tiếp: “Cháu đừng trách bà ấy, bà ấy là mẹ cháu! Cả đời này bà ấy chỉ nhọc lòng vì cháu.”

Lương Vi ngửa dựa vào ghế, gáy tì vào tường lạnh lạnh.

Cô nói: “Tôi không trách bà ấy, chỉ là xảy ra vài chuyện khó chịu nên rồi đi.”

Tôn Triều vội vàng chạy đến, trên người vẫn còn mặc đồng phục bảo hộ lao động, cậu ta quỳ gối kêu khóc trước mặt Tôn Tường: “Mẹ con đâu?”

Lương Vi nhàn nhạt nhìn cậu ta.

Thật tình nghĩa, thật sâu nặng nhĩ.

Giống như cậu ta mới là con ruột.

Lương Vi gần từng chữ: “Mẹ cậu chết rồi.”

Tôn Triều chỉ vào Lương Vi mà mắng: “Chị nói ra lời này mà còn là người sao! Chẳng lẽ bà ấy không phải mẹ chị? Chị còn lương tâm hay không?”

Lương Vi vất đuôi phải lên đuôi trái, mặt không đổi nhìn cậu ta như nhìn con khi đang làm loạn.

“Được rồi, đừng náo loạn nữa!” Tôn Tường trừng Tôn Triều một chút.

Lương Vi nói: “Tang lễ tôi tổ chức là được, dù sao, bà ấy cũng không gả vào nhà họ Tôn.”

Từ Vệ Mai và Tôn Tường là vợ chồng thật nhưng không có đăng kí kết hôn. Tới khi bà mất, tên người chồng trong hộ khẩu vẫn là Lương Cương kia.

Thật đáng buồn và đáng thương biết bao.

Lương Vi liên hệ với Từ Vệ Tĩnh, gọi ông ấy tới cùng tổ chức tang lễ.

Trước khi đi, Lương Vi nói với Tôn Tường: “Sau khi chôn cất, chú có thể thờ cúng. Đừng đến tang lễ, tránh cho người khác nói ngược nói xuôi, tôi nghe mà thấy phiền.”

Tôn Triều thiếu chút nữa là muốn nhảy dựng lên: “Bố, bố xem chị ta đi, thái độ gì vậy!”

Tôn Tường nhìn bóng lưng Lương Vi rồi đi rồi thở dài, không còn sức lực nói thêm lời nào nữa.

...

Dựa theo tập tục vốn là tổ chức tang lễ ở nhà, nhưng cái nhà này...

Lương Vi và Từ Vệ Tĩnh bàn bạc rồi đi tới quyết định tổ chức ở nhà tang lễ, mời họ hàng nhà họ Từ, còn có một vài người họ hàng của nhà họ Lương và vài người tới đưa tang khác nữa.

Người tới không nhiều nhưng cũng không ít, ba năm rồi cũng tụ lại cùng một chỗ.

Nghi thức của nhà tang lễ rất đơn giản: Tiến hành mặc niệm ba phút, nói trên đời chỉ có mẹ là tốt nhất. Cho mọi người đi quanh quan tài hai vòng để tưởng niệm, sau đó khóc tang, cuối cùng là hỏa táng.

Lương Vi không rơi một giọt nước mắt.

Lúc đứng chờ tro cốt, cô ngồi sững sờ trên ghế dài sát tường.

Từng tiếng nói xa gần không ngừng bay tới.

Cái gọi là tang lễ, chính là dịp lâu ngày tụ họp của mọi người, là bữa tiệc trao đổi tin đồn nghe ngóng được của bọn họ.

Lương Vi mua cho bà một miếng đất ở nghĩa trang. Lúc đầu nói muốn an táng ở mảnh đất của nhà họ Lương bên kia, nhưng Lương Vi không đồng ý.

Từ Vệ Mai hận Lương Cương thấu xương, cô sao có thể chôn cất bà ở đất của nhà họ Lương được.

Lương Vi dâng một nén hương lên trước mộ của bà, sau đó đốt vàng mã.

Cúng tế xong, cũng nên đốt mã đi thôi.

Dù Từ Vệ Tĩnh rất nghe lời vợ mình, nhưng ông cũng thật lòng với người em gái duy nhất này. Hơn nữa, ông lại càng biết rõ chuyện trong quá khứ của nhà họ Lương.

Nếu bây giờ Lương Vi còn nhỏ, có thể ông sẽ đưa Lương Vi về nuôi. Nhưng giờ đứa nhỏ đã lớn như vậy, đã đến lúc phải lập gia đình rồi.

Từ Vệ Tĩnh đứng sau lưng Lương Vi, hỏi: “Về sau vẫn ở nơi khác sao?”

Lương Vi đốt xong chỗ vàng mã cuối cùng, đứng lên đối mặt với ông ấy: “Vâng, cháu có cuộc sống riêng của mình.”

“Chắc hẳn cháu sống rất tốt. Cũng được, như vậy chúng ta không phải lo lắng nữa. Về sau nếu có kết hôn, nhớ đưa cậu ấy tới bác nhìn xem.”

Lương Vi gật đầu đồng ý.

“Làm xong thì nghỉ ngơi đi, mấy ngày nay chạy đôn chạy đáo cho việc này, bác thấy cháu cũng không ngủ đủ.”

“Vâng, mọi người về trước đi.”

Người đã đi hết, chỉ còn lại mình cô đứng trước phần mộ hương khói kia.

Lương Vi nhớ tới buổi chiều hôm đó và ánh mắt Từ Vệ Mai nhìn cô.

Cả đời này, Từ Vệ Mai sống cũng không thực sự yên ổn, không thể đổ hết trách nhiệm lên đầu bà được.

Lương Vi khom lưng, ngón tay chạm vào di ảnh trên bia mộ, nhẹ nhàng gọi một tiếng mẹ.

Cả đời này, chúng ta đều trải qua không yên ổn.

Đã định phải nhận hết giày vò, đã định sẽ bị tra tấn.

Chúng ta chỉ có thể cùng oán giận người đàn ông kia, rồi tồn tại giống như bột phấn, sống sót giống như phế vật.

Nhưng ông ta vẫn mãi là chồng của mẹ, là bố của con.

Chúng ta từng cùng phản bội ông ta.

Hết chương 17.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Ân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Lục Trầm Ngân... để tôi đi theo cậu, không được sao?

Biên tập: Bột

Giữa tháng 10, Lương Vi xử lý xong chuyện hậu sự của Từ Vệ Mai thì trở về Nam Thành.

Những năm tháng này Từ Vệ Mai tiết kiệm được chút tiền, lúc đầu Tôn Tường đưa số tiết kiệm cho cô, nhưng Lương Vi không muốn.

Cô về Nam Thành trong đêm, càng cách xa thành phố Long thì cô càng hít thở thông thuận, sợi dây mảnh treo trên cổ kia cuối cùng cũng chậm rãi rơi ra.

Lúc tới Nam Thành trời còn chưa sáng, vẫn là một màn tối tăm mờ mịt. Đèn đường vẫn sáng, dưới vầng sáng phiêu đảng là sương mù mỏng manh, ẩm ướt.

Người trên trấn cũng không ít, tất cả đều đến đi chợ hoặc bày quầy bán hàng.

Hùng đông tới muộn, nhưng thời gian lại không hề trì hoãn.

Lương Vi dừng xe ở ven đường, mở cửa xe đi vào cửa tiệm tạp hóa.

“Bà chủ, cho một bao Trung Hoa.”

Bà chủ đang nhìn vào gương cạo lông mày, bà ta không vui nhú mày, ngẩng đầu nhìn Lương Vi: “Vô mềm hay cứng?”

“Vô mềm”

Bà chủ rút một bao thuốc từ tủ kính ra, ném cho cô: “45 tệ.”

“Lấy thêm một cái bật lửa đi.”

“Bật lửa thêm một tệ.”

Đây là loại bật lửa chất lượng kém, bên trên còn có ảnh phụ nữ để trần nửa thân trên.

Lương Vi đi trở về bên xe mở bao thuốc, rút ra một điếu ngửi một chút. Điếu thuốc quện hương vị tươi mới của sáng sớm khiến tinh thần thật thanh thản. Một tháng này không hút thuốc, cô đã kìm nén đến khó chịu rồi.

Cô cắn đầu lọc thuốc, quen thuốc châm lửa, hung hăng hút vào một hơi.

Sương mù tích tụ trong lòng đường như cùng biến mất với không khí bên trong.

Lương Vi tựa vào cạnh xe, định hút xong một điếu rồi quay về.

Người đi đường trên trấn càng ngày càng đông, trời đã sáng dần nên đèn đường cũng được tắt đi.

Bỗng nhiên bên cạnh truyền tới mùi cá tanh nồng nặc, Lương Vi đưa tay che mũi theo bản năng. Cô lơ đãng nhìn thoáng qua lại thấy bóng người quen thuộc.

Cô thả tay xuống: “Lục Trầm Ngân!”

Anh mặc quần yếm chống nước màu đen và đi ủng đi mưa, trong tay xách một thùng đồ. Đây là thùng đựng đồ bằng nhựa, trông như đồ hải sản.

Anh nghe được âm thanh thì nhìn lại theo bản năng. Nhìn thêm một lần, anh lại tiếp tục đi, giả vờ như không thấy.

Lương Vi “ơ” một tiếng, chạy tới bên cạnh rồi đi theo anh.

“Tôi gọi cậu đấy, không nghe thấy sao?”

“Nghe thấy.” Anh đáp lại nặng nề.

Lương Vi nhìn vào trong thùng nhựa kia, ở trong có rất nhiều loại cá không rõ chủng loại, tất cả còn tươi nguyên, vẫn còn nhảy tanh tách.

Cô nói: “Cậu sẽ không thật sự đánh cá đó chứ?”

“Ừm.”

Cô mặc quần ống rộng màu đen và đi giày cao gót cùng màu. Lúc giẫm vào vũng bùn ở chợ thực phẩm, bùn nhão bắn lên ống quần nhưng Lương Vi cũng không để ý.

Lục Trầm Ngân hơi nghiêng đầu, không nhìn cô mà tự đi tiếp.

“Lục Trầm Ngân, sao cậu không nói chuyện với tôi. ‘Man show’ (1).”

(1) 闷骚 [mēnsāo]: đây là dịch âm tiếng Anh của cụm từ “Man show”, cụm từ này rất được thanh thiếu niên và cư dân mạng ưa chuộng. Man show chỉ người có bề ngoài trầm lặng, nhưng nội tâm cực kỳ điên cuồng. Những người này không dễ biểu lộ các cung bậc cảm xúc và biến đổi tình cảm của mình. Nhưng trong trường hợp hoặc hoàn cảnh đặc biệt, biểu hiện của họ thường nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Yết hầu của anh dịch chuyển lên xuống, cuối cùng vẫn không mở miệng.

Cuối cùng cô cũng hút xong điếu thuốc, dập tắt thuốc, cô lại hỏi: “Bây giờ cậu muốn đi bán cá sao?”

Anh nhú mảy: “Cô hút thuốc?”

Lương Vi cười cười: “Đã qua một tháng rồi.”

Lục Trầm Ngân cúi đầu.

Phải, đã qua một tháng rồi.

Anh bày cá ra, ngồi xôm ở đó bắt đầu sắp xếp. Áo sơ mi trắng xắn lên thật cao, đôi tay cầm cá nổi lên đường xương rõ nét.

Lương Vi đứng trước mặt anh, bóng râm nhàn nhạt bao anh lại.

“Ồ, có cá của này, nhưng hình như không béo lắm.”

Mắt anh còn không buồn nâng lên.

Lương Vi ngồi xuống, cầm lấy một con cua giơ lên trước mặt anh, tiếp tục nói: “Đây là nghề phụ của cậu?”

Lục Trầm Ngân nặng nề đáp: “Không phải.”

Lương Vi thả con cua xuống, vỗ vỗ tay nói: “Được rồi, vậy ông chủ Lục cho tôi một cân cá và cua, được chứ?”

Anh vẫn ngồi xôm sắp xếp tiếp, nói: “Cô không cần mua giúp tôi.”

“Cậu không bán? Vậy được, tôi đi mua ở nơi khác.”

Anh không nói lời nào, vẫn trầm mặc như muốn nói vậy cô đi nơi khác đi.

Lục Trầm Ngân nhặt cái lưới trước mặt Lương Vi lên, giày cao gót của cô rất sáng, lộ ra vẻ lạnh nhạt thấu xương. Cô để lộ mu bàn chân tuyết trắng, có thể thấy được cả đường mạch xanh nhàn nhạt trên đó.

Lương Vi nói: “Vì sao không trả lời tin nhắn của tôi?”

Tay anh dừng một chút: “Không nhìn thấy.”

“Nói thật đi.”

Anh lại trầm mặc.

Lương Vi: “Ồ, tôi hiểu rồi. Chịu trách nhiệm xong rồi, nên không cần nói chuyện với tôi nữa, đúng không?”

Anh nói thật nhỏ: “Không phải.”

“Vậy thì là gì?”

Mấy người bán hàng rong bên cạnh đều vụng trộm liếc nhìn bọn họ như xem kịch, Lục Trầm Ngân có chút không được tự nhiên, anh nói với Lương Vi: “Cô về trước đi, tôi phải bán hàng.”

“Được, vậy tối nay chúng ta gặp lại.”

Lục Trầm Ngân bỗng nhiên đứng dậy, anh gọi cô lại: “Lương Vi.” Giọng điệu nhàn nhạt mang theo chút tức giận.

Anh nói: “Không cần thiết.”

Lí do gặp mặt là gì?

Thế nên không cần thiết.

Lương Vi đưa lưng về phía anh, phát tay rồi rời đi.

Hai tay Lục Trầm Ngân dần nắm thành quyền, đôi mắt thâm thúy nhìn chằm chằm theo bóng lưng cô.

Cô vốn là như vậy, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi.

Hết lần này tới lần khác anh đều bị cô quấy nhiễu tinh thần tới mất tập trung.

“Ông chủ, cá này bán thế nào?” Một bà bác dài giọng hỏi.

Lục Trầm Ngân lấy lại tinh thần: “6 tệ một cân.”

Lương Vi đi siêu thị mua ít thức ăn rồi về biệt thự.

Đã là tuần cuối tháng mười, càng ngày càng gần ngày đó rồi.

Cô về đến nhà đã ngã lên giường. Ánh mặt trời bên ngoài rất sáng, cỏ cây ven đường cũng bắt đầu sang thu, để lộ ánh nắng nhàn nhàn mười phần một mỗi.

Xuyên qua cửa sổ sát đất, cô có thể nhìn thấy một khoảng trời xanh hoàn chỉnh. Xanh đến không một gợn mây, xanh đến thâm trầm.

Trong khoảng thời gian này cả người luôn rơi vào trạng thái căng thẳng, cô nhìn trời, nhìn qua nhìn lại một lát đã ngủ mất.

Cô không biết mình ngủ bao lâu, tỉnh lại cũng do tiếng ồn bên ngoài như chuông báo thức lay tỉnh. Ngoài đó còn có tiếng người lúc to lúc nhỏ, giống như đang hô hoán lấy thứ gì.

Lương Vi nhìn điện thoại, bây giờ đã là giữa trưa nhưng không tính là muộn. Cô bọc chăn đi tới cửa sau bên cạnh, thò đầu ra nhìn về phía xa.

Có mấy tán cây lớn ngăn trở tầm mắt, nhưng cô vẫn có thể lờ mờ trông thấy cảnh thu hoạch ở đồng ruộng phía xa kia. Hiện tại trên bờ sông có rất nhiều người.

Ồ, mùa thu là mùa thu hoạch mà.

“Đại Cường! Bao tải! Lấy thêm mấy cái đi!”

Dưới lâu là tiếng nói vang dội mà lo lắng của Cát Vân.

Chỉ trong chốc lát, trên con đường nhỏ xuất hiện thân ảnh Cát Vân mặc áo khoác màu đỏ sậm, tóc tùy ý buộc lại phía sau, dù đang chạy cô ấy cũng dắt theo một bó bao tải hướng về phía đồng ruộng.

Lương Vi tựa bên cạnh cửa sổ, ngắm tấm rèm màu trắng rủ xuống, con gió và hơi thở mùa thu ngoài cửa sổ chậm chậm bay vào, cô hít một hơi thật sâu.

Đây là cảm giác mà câu chữ không thể nào khái quát được, thật quá tuyệt vời.

Quá khứ và hiện tại có nhiều thứ đan xen với nhau, khoảnh khắc như được trở lại quá khứ đó, cảm giác thật tuyệt vời. Mà cô lại rất quyến luyến quãng thời gian quá khứ đó.

Dù là ánh nắng tươi sáng của mùa xuân, hay hơi thở mát lạnh và ẩm áp của mùa thu.

Lương Vi lại nằm lên giường lần nữa, bắt đầu tìm đồ trên Taobao. Tiền bên người tiêu cũng khá khá rồi, cô định mấy ngày nữa bắt đầu phát sóng trực tiếp.

Mấy bộ quần áo trước kia mọi người xem không chán, nhưng cô mặc ngán rồi.

Cô không thích những bộ quần áo cổ ý lộ da thịt, mà thích lễ phục hơn.

Cửa hàng cô thường xuyên mua lúc trước đã có kiểu mới, là lễ phục dài bao mông màu đen và hở ngực, phần eo được đính thêm khá nhiều dải lụa đen.

Trông già dặn lại không mất đi vẻ đoan trang.

Cô đặt hàng xong thì đi thu dọn căn phòng, sắp xếp lại cả micro.

Phòng này trừ chiếc giường tình thú cô nhìn trúng lần trước ra thì vẫn chưa kịp trang trí gì cả. Dựa theo kịch bản phát sóng trực tiếp, Lương Vi cảm thấy cô nên để mấy chú gấu bông cỡ đại ở góc, như vậy sẽ có vẻ giống một người phụ nữ đáng yêu.

Cô lên Weibo thông báo muốn mở phát sóng trực tiếp, tiện thể đọc cả bình luận lúc trước.

Có người nói: Chủ bá, tôi thích kiểu người có cử chỉ lãng mạn như cô.

Lương Vi cười ra tiếng, đóng Weibo lại rồi xuống nhà nấu đồ ăn.

Sùi cao đông lạnh lần trước mua vẫn còn đó.

Ăn sùi cao xong, cô rửa bát.

Cuộc sống như vậy dường như không có gì gọn sóng, chỉ là chút hạnh phúc nho nhỏ.

Sau buổi chiều, ánh nắng đã dần nhu hòa. Lương Vi đứng trong sân, nghĩ xem mình có muốn trồng chút gì ở đình bên kia không.

Ví dụ như hoa cúc...

Đang nghĩ khá nhiều thì xe tải của Lục Trầm Ngân xuất hiện trong tầm mắt cô.

Anh đã xong việc và trở lại.

Anh xuống xe rồi vội vàng chạy vào cầm thứ gì ra. Nhưng Lục Trầm Ngân không còn mặc quần yếm chống nước kia nữa. Nghĩ tới bộ quần áo kia, Lương Vi không nhịn được mà bật cười.

Nhìn thế nào cũng là đáng về chân chất, thành thật.

Lương Vi khóa cửa, đi tìm anh.

Ruộng lúa trải dài bát ngát, mênh mông, từng thửa ruộng được ngăn cách rõ ràng, giống như viên sô-cô-la vậy.

Máy gặt lúa đang từ từ bò qua đồng ruộng, đồng ruộng lúc đầu vàng rộm nay trải qua lễ gột rửa lại để lộ ra bùn đất nguyên thủy. Rễ lúa vẫn còn cắm trong đất bùn, vừa ngăn lại vừa cứng.

Tất cả mọi người đều vội vã thu hoạch lúa, vừa làm vừa nói giọng địa phương, Lương Vi nghe cũng không hiểu.

“Lúa đang gặt không phải của mấy người sao?”

Lương Vi đột nhiên xuất hiện dọa Lục Trầm Ngân giật mình. Anh liếc nhìn cô một chút, sau đó quay đầu tiếp tục xem máy gặt lúa, không để ý tới cô.

Lương Vi chọc vào cánh tay anh: “Chê tôi phiền? Không muốn để ý tới tôi?”

“Không phải.” Anh liếc cô một cái, nhưng rất nhanh đã chuyển tầm mắt.

Anh không có cách nào khiến Lương Vi hiểu tâm tư của mình.

Người dân ở quê đều đi theo máy gặt lúa, ai cũng không muốn lui ra một bước, chỉ sợ ngày mai máy gặt lúa đi nơi khác, không đến lượt nhà mình nữa.

Cô ung dung đi theo Lục Trầm Ngân, đôi dép lê màu hồng đi trong nhà giò đã hơi ướt bùn đất.

Lục Trầm Ngân đột nhiên quay đầu nói với cô: “Cô đừng đi theo, ở đây ướt lại trơn, lát nữa sẽ té ngã.”

Lương Vi nhú mày, nhanh chân đi tới chỗ anh như đứa nhỏ cố ý làm trái lời.

Cỏ đuôi chó bên bờ sông bắt đầu khô lại, cô tiện tay giật hai cây cắm trong tay ngấm ngấm.

“Khi còn nhỏ cậu có chơi cái này không?” Lương Vi bỏ phần đầu lông của cỏ đuôi chó đi, cắn một đầu thân cây, một bên còn lại tì vào mí mắt. Thân cây tạo thành đường cong từ mắt tới miệng cô, đôi mắt căng ra mấy phần, cô đưa mặt tiến tới.

Lục Trầm Ngân dừng bước, đưa tay lấy cỏ đuôi chó cô đang cắn rồi nói: “Chơi rồi, nhưng không an toàn, dễ bị đâm vào mắt.”

“Đó là cậu chơi không giỏi.”

Anh không muốn tranh luận với cô: “Cô mau trở về đi, đứng ở đây cũng không được gì.”

“Không, tôi thấy rất thú vị.”

Hai người đối mặt hồi lâu.

Lương Vi hất cằm, đi về phía trước một bước, dép lê của cô đụng phải giày vải của anh, một mềm một cứng.

Lục Trầm Ngân nhàn nhàn thở dài, nói: “Chúng tôi phải giúp gặt lúa.” Không rảnh để tiếp cô.

“Vậy tôi giúp cậu.”

“Lương Vi.”

“Lục Trầm Ngân... để tôi đi theo cậu, không được sao?”

Tôi không phải kiểu dính người, nhưng tôi muốn đi cùng cậu.

Nếu tôi tới nông thôn chỉ vì khát khao chó má gì đó của mình, vậy thì hiện tại mọi thứ dường như không còn như vậy nữa.

Hết chương 18.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Ẩn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Cậu là sự tồn tại đặc biệt

Biên tập: Bọt

Lương Vi nhìn anh, ánh mắt mang theo tia quật cường.

Lục Trầm Ngân quay đầu đi, nhàn nhạt nói: “Vây tùy cô.”

Máy gặt lúa đã thu hoạch ruộng lúa của một nhà xong xuôi, những người còn lại chen lên như ong vỡ tổ, muốn họ gặt lúa cho đồng ruộng nhà mình trước, trong đó không thể thiếu Cát Vân, cô ấy cũng đi theo hồ to.

Lý Đại Cường vậy mà rất biết cách cư xử, ông ta dâng thuốc lá cho người lái máy gặt lúa, không biết đang đứng nói gì.

“Có thuốc lá không?” Lương Vi đứng cùng anh nhìn ra nơi xa, gió thổi khiến cây lúa dập đi như làn sóng, giọng cô cũng mang vẻ mềm mại mà thản nhiên.

Lục Trầm Ngân móc thuốc lá từ trong túi quần ra đưa cho cô, cùng với đó còn có bật lửa.

“Tôi đoán nhà cậu sẽ là lượt cuối cùng.” Lương Vi hút thuốc lá ra, hời hợt nói.

Những cây lúa gặt xong thành thóc được người ta lấy xe ba gác đưa đi, Lương Vi và Lục Trầm Ngân lùi về phía sau một bước để nhường đường.

Lương Vi nói: “Nhà các cậu không không có xe đẩy sao? Vì sao người khác lại được mượn trước.”

Lục Trầm Ngân nói: “Tôi biết.”

Dường như Lý Đại Cường thương lượng thất bại, ông ta đi về phía Lục Trầm Ngân đang đứng.

Lương Vi ăn mặc giản dị, lúc đầu Lý Đại Cường nhìn không ra, đi tới gần mới nhận ra. Ông ta liếc mắt nhìn cô vài lần, hai tay khoanh lại một chỗ, nửa ngón út khẽ run.

Ông ta nói với Lục Trầm Ngân: “Mẹ nó, thằng nhóc kia không chịu, nói cái gì mà muốn cho nhà đội trưởng Cố gặt trước. Cháu về trước đi, cậu và Cát Vân chờ ở đây, đến lượt chúng ta rồi sẽ gọi cháu. Mà sắp đến 4 giờ rồi, nhớ đi đón Tiểu Oánh.”

Lục Trầm Ngân gặt đầu, đưa bao tải trong tay cho Lý Đại Cường.

Lương Vi theo anh rời đi, đôi dép lê màu hồng nhạt đã dính đầy bùn đất.

Lục Trầm Ngân về đến nhà, mở thùng xe phía sau xe tải ra rồi bê thùng nhựa đựng cá xuống. Mùi cá tanh vẫn còn rất nồng, trong thùng không còn một con cá nào cả.

“Đã bán hết sạch rồi?” Lương Vi khẽ hỏi.

Anh nhìn cô, vậy mà lại xách một túi lưới đựng cua đã để sẵn trong thùng ra: “Cho cô.”

Lương Vi không kiềm được cười rộ lên, cô nhận lấy rồi hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

“Không cần.” Anh bước vào nhà.

“Cho tôi?”

“Ừm.”

“Không phải nói còn không muốn nói chuyện với tôi sao, còn tốt bụng cho tôi đồ ăn nữa.”

Anh lại không để ý tới cô, tự đi rót nước uống.

Cô đi đến trước mặt Lục Trầm Ngân, cướp lấy cốc nước trên tay anh, nhấp môi lên vị trí thành cốc anh vừa uống lúc nãy rồi uống nốt chỗ nước còn lại.

Thành cốc lưu lại vết son nhàn nhạt của cô.

Lương Vi nói: “Cậu coi tôi là bạn sao?”

Đôi mắt của Lương Vi rất xinh đẹp, không phải đôi mắt hai mí quá sâu, con ngươi màu hổ phách nhàn nhạt mà trong suốt. Lục Trầm Ngân nhìn thẳng vào cô, lòng mày chậm rãi nhú lại.

Anh chưa từng coi cô là bạn bè.

Mới đầu là do tai nạn, về sau là hàng xóm, sau nữa là người phụ nữ khiến anh mơ mộng. Tình cảm của anh đối với cô, chưa bao giờ là tình bạn.

“Sao lại ngăn ra, tôi đang hỏi cậu đấy.”

Lục Trầm Ngân lắc đầu.

“Vậy cậu coi tôi là gì?” Cô không chút gợn sóng mà hỏi tiếp.

“Một người ngẫu nhiên quen biết.” Lục Trầm Ngân nói xong thì đi ra ngoài, anh muốn tới nhà trẻ đón Tiểu Oánh.

Lương Vi không buông tha, chạy theo sau giữ chặt cánh tay anh: “Cậu trả lời như vậy là thế nào, tôi đây ngay cả bạn bè mà cũng không phải?”

“Không phải...”

“Vậy là gì?”

Cô từng bước ép sát, sắc bén không cho anh đường lui.

Mấy người đẩy xe ba gác đi qua nhà Lục Trầm Ngân, tiến về phía nhà kho trước biệt thự của Lương Vi để cất rom rạ thỉnh thoảng lại liếc nhìn bọn họ.

Một nam một nữ, nắm tay nắm chân là bộ dạng gì đây.

Lục Trầm Ngân đẩy tay Lương Vi ra, đánh trống lảng: “Tôi phải đi đón Tiểu Oánh, cô về đi.”

Lương Vi thả túi cua vào thùng sau, nói: “Cậu tự đi mà ăn.” Giọng cô tùy hứng như trẻ nhỏ. Dép lê của Lương Vi dính rất nhiều bùn, mỗi bước đi như kéo thêm mấy cân sắt, tự thế và bóng dáng trông có chút vụng về.

Lục Trầm Ngân xoa huyết thái dương rồi lên xe.

Lương Vi ngồi trên sofa ở phòng khách, đôi dép lê dính bùn vung hai bên, hai đùi cô đặt lên bàn trà, vừa xem bộ phim gia đình vừa nghĩ mãi không ra.

Cô không hiểu bên trong cái đầu quả dưa của Lục Trầm Ngân đang nghĩ gì nữa. Cả người cứ im lìm như vậy, hỏi gì cũng không chịu nói.

Lâu rồi cô không lên WeChat, trên đó có rất nhiều tin nhắn cũ, trong đó có cả tin nhắn của Tạ Gia Hoa. Lương Vi nhìn chằm chằm số WeChat này hồi lâu, sau đó xem lại lịch sử trò chuyện mới nhớ được người này là Tạ Gia Hoa.

Mấy hôm trước cậu ta còn gửi tin nhắn thoại qua, nghe giọng hình như là đang say. Thật ra cũng không đến mức say khướt, chỉ ảm giọng nói: Chị Lương, gần đây chị đang bận gì vậy, em hơi nhớ chị đấy.

Lương Vi xóa khung trò chuyện, không trả lời cậu ta.

Loại người này trong vòng bạn bè là gặp dịp thì chơi, ai coi là thật người đó mới là đồ đàn. Không thú vị chút nào.

Giống như Lâm Trí Thâm nói, tất cả đều là bạn nhậu.

Lương Vi tiếp tục xem TV, đầu lại nghĩ tới người toàn thân đầy cơ bắp kia.

Cô tự hỏi mình Lục Trầm Ngân thì sao, anh tính là gì.

Cô cũng không đưa ra được một đáp án rõ ràng, nhưng anh không giống bọn họ, tuyệt đối không giống.

Anh càng...

Nên nói thế nào, nên hình dung thế nào đây.

Hàm trên của Lương Vi siết chặt, nghĩ mãi không ra.

Cô gọi điện thoại cho Chu Lâm, một lúc lâu điện thoại mới được kết nối. Chu Lâm là người cô tương đối thân quen trong đám bạn bè bát nháo này, cô ấy không sử dụng cái lão, Lương Vi rất thích cô ấy.

Giọng điệu của Chu Lâm có chút mệt mỏi, như vừa tỉnh ngủ.

Lương Vi nói: “Ngày mai có muốn tới nhà tôi chơi không?”

“Được, lần trước cậu đi đâu vậy, gọi điện thoại thế nào cũng không tiếp.”

“Có chút việc.”

“Thôi đi, cậu mà bận cái gì nhiều thế.”

Lương Vi nhẹ nhàng cười một tiếng: “Đúng vậy đấy.”

Chu Lâm nói: “Sao cậu lại mua nhà ở nông thôn, lái xe đến đã xa chết rồi, cậu đúng là bị tâm thần.”

“Tôi không có nhà ở thành phố.”

“Sao lại không có, trước kia cậu ở chung cư... À, không đúng, đó là nhà của Lâm Trí Thâm. Vậy cậu cũng có thể mua nhà ở thành phố mà, cũng đâu có thiếu tiền.”

Lương Vi nói: “Nhà tiện nghi cũng phải một trăm vạn, tôi đâu thể mua được. Nhà ở nông thôn cũng là tôi đi vay để mua. Cậu đừng quan tâm chuyện nhà cửa của tôi, ngày mai gặp.”

Chu Lâm thì thầm câu “Đúng là có tật xấu” rồi cúp điện thoại.

Mấy năm nay dù cô không phải lo ăn lo mặc, nhưng cũng không tiết kiệm được khoản tiền lớn. Số tiền duy nhất trong thẻ ngân hàng chỉ là 10 vạn, Lương Vi chưa hề đụng tới mà vẫn luôn để lại số tiền này. Ngay cả tiền để mua nhà ở nông thôn cũng là đi vay chứ nhất định không tiêu vào.

Đó là số tiền tiết kiệm duy nhất của cô, dùng để tống cổ người kia.

Không mua nổi nhà ở thành phố là thật, muốn sống ở nông thôn là thật. Đồng thời, không buông bỏ được cuộc sống tràn ngập vàng son kia cũng không phải giả.

Lúc một tập phim truyền hình kết thúc, cô nghe được tiếng xe của Lục Trầm Ngân, anh về rồi.

Lương Vi thay giày, chạy ra cửa tìm anh.

Trước nay cô đều không phải kiểu người vâng vâng dạ dạ.

Sắc trời bắt đầu tối dần, đèn trong sân nhà anh được mở tới cỡ lớn nhất, để chiếu sáng cho mấy người đang đi về phía nhà kho.

Thế nhưng ai sẽ cảm kích đây.

Cát Vân đứng cạnh bờ ruộng tới tận chiều để chờ nhưng vẫn chưa tới lượt nhà mình, Lý Đại Cường bảo cô ấy trở về xem con thế nào.

“Vẫn chưa đến lượt chúng ta sao?” Lục Trầm Ngân hỏi.

Cát Vân gạt đầu, cô ấy ôm Tiểu oánh đi rửa tay, trên tay cô bé đều là đất dẻo và cát bẩn.

“Com tối để tôi nấu, cậu ra chờ với cậu của cậu đi. Tôi đoán tầm 6, 7 giờ sẽ đến lượt chúng ta.”

“Được.”

Lục Trầm Ngân lấy nửa cái bánh bao trong tủ, vừa cắn vừa đi ra ngoài.

Lương Vi đột nhiên phát ra tiếng: “Cậu không sợ ghen sao.” Ăn vội như vậy.

Cô vẫn luôn đứng chờ ở cổng.

“Lương Vi...” Anh thở dài.

“Làm sao?”

“Không có gì.” Anh cúi đầu, đi hướng về phía ruộng.

Không biết Lý Đại Cường dùng biện pháp gì, người kia đã nhường cho nhà ông ta gặt lúa trước. Có điều lúc tới lượt đã là hơn 6 giờ, ngoài ruộng lúa tối om, chỉ có thể nhìn được một vài bóng người mờ nhạt.

Lương Vi vẫn luôn đi theo anh, sau đó đứng bên cạnh như vậy.

“Bốp”, cô đánh một cái vào bắp chân: “Sao giờ này đã có muỗi.”

Xác muỗi trong lòng bàn tay cô đã nát bầy. Lục Trầm Ngân sờ sờ túi nhưng không có khăn tay, anh lấy góc áo sơ mi của mình, nói: “Lau đi, muỗi đốt mùa thu tương đối độc, lát nữa về nhớ bôi dầu cù là.”

Lương Vi không khách khí dùng áo sơ mi của anh để lau tay. Áo sơ mi của anh được làm từ sợi tổng hợp nên rất cứng, không giống của Lâm Trí Thâm

Nhưng vậy thì thế nào?

Lý Đại Cường hỏi mượn người khác ba chiếc xe ba gác, máy gặt lúa vẫn đang làm việc, ông ta ở một bên sắp xếp, Lục Trầm Ngân chạy tới hỗ trợ, Lương Vi cũng thuận theo bóng đêm chạy tới.

“Tôi tới giúp cậu chuyển đi.” Lương Vi nói.

Lục Trầm Ngân nhìn về phía bắp chân cô, cô mặc váy dài đến đầu gối, bắp chân lộ ra bên ngoài.

Anh nói: “Không cần, cô ra bờ kia chờ đi, ở đây có còn có nhiều muỗi hơn.”

Lương Vi cầm lấy bao tải không buông, bộ móng tay kiểu Pháp cũng nắm lấy bề ngoài thô ráp của bao tải.

“Cô không bê được.”

Máy gặt lúa tự nhả hạt thóc vào bao tải ở phía sau, đã tiện lợi hơn so với trước kia rất nhiều.

Lương Vi nói: “Một mình cậu bê chẳng nhẽ không nặng? Tôi phụ cậu một tay.”

Lục Trầm Ngân nâng một túi lên, trông có vẻ không thoải mái lắm, anh nói với Lương Vi: “Cô giúp tôi đỡ xe ba gác là được.”

“Được.” Lương Vi nhanh chóng vượt qua anh, chạy đến bên cạnh xe ba gác, vững vàng đỡ lấy cán xe.

Lục Trầm Ngân cắn răng, thả một túi thóc xuống, xe ba gác không chịu nổi lực này nên hơi rung lên. Dù sao Lý Đại Cường cũng là bậc cha chú, kiêng bao lên vẫn tương đối nhẹ nhàng.

“Lục Trầm Ngân, cậu cẩn thận một chút, đừng để vai bị đau.” Lương Vi dặn dò anh.

Anh nín thở, gặt đầu, con người thâm thúy mà đen kịt.

Hai người đàn ông bê một lúc, tốc độ thật ra lại rất nhanh. Lương Vi đỡ xe ba gác thật cẩn thận.

Rom rã vừa bị cắt đi khiến không khí tràn ngập hương thơm tươi mới mà khoan khoái.

Một xe chất lên năm bao, Lý Đại Cường bảo Lục Trầm Ngân đứng chờ chỗ lúa còn lại, còn ông ta đẩy một chuyến xe về trước.

Lục Trầm Ngân tiếp tục thu dọn, chuyển bao thóc tới bờ sông, Lương Vi đang ngồi phía trên đó.

Anh lại chuyển tới một bao, trên mặt đã đầy mồ hôi.

Lương Vi gọi anh: “Cậu nghỉ ngơi chút đi.”

“Còn mấy bao thôi.” Lục Trầm Ngân cởi áo sơ mi ướt đầm ra, ném lên trên mấy bao thóc. Bên trong anh mặc áo may ô màu xám, lúc này áo đã dính sát ngực, toàn bộ đường cong của cơ bắp đều hiện lên thật rõ ràng.

Lương Vi nhìn từ trên xuống dưới một lần.

Dù cô đã nhìn dáng vẻ để trần nửa thân trên của anh, nhưng vì sao lúc mặc áo may ô lại hấp dẫn hơn thế này.

Lục Trầm Ngân lau mặt, xoay người tiếp tục chuyển bao thóc.

Lương Vi cầm áo sơ mi của anh, cô mon tron cổ áo sơ mi, mon tron ống tay áo đã xắn lên, mon tron cả nhãn hiệu không biết tên kia. Mùi mồ hôi của anh ngập tràn xoang mũi cô, nhưng mùi hương này lại không khiến người ta chán ghét.

Cô cảm thấy, đây chính là mùi của đàn ông.

Hơn nữa, Lục Trầm Ngân cũng không phải người không sạch sẽ, có thể nhìn ra được điều này từ giường của anh.

Lý Đại Cường vội vàng đẩy xe đến, thở hồng hộc nói: “Nhanh lên, chúng ta mau đưa nốt chuyến này về. Tiểu Lục, cháu mau giúp đưa chỗ rom rã đó

vào kho đi, chất lên chỗ nào khuất nhất là được, đừng chiếm dụng vị trí của người khác. Bà lão kia xuất viện, cậu phải đi xem một chút, mua vài món thể hiện tấm lòng.”

“Được, cháu biết vậy. Vậy tiền...”

“Lát nữa cậu tới ngân hàng rút.”

Lục Trầm Ngân hơi giật mình: “Cậu lấy tiền ở đâu?”

Lý Đại Cường xua tay: “Cháu không cần để ý.”

Lục Trầm Ngân nhìn Lương Vi một chút, anh cũng không muốn nhiều lời, chỉ gấp rút bê bao thóc lên xe.

Áo sơ mi của anh vắt trên cánh tay Lương Vi, cô đứng ở một bên, từ đầu tới cuối vẫn nhìn anh chăm chú.

“Cậu muốn chuyển rom rạ sao? Cái này tôi cũng chuyển được, tôi giúp cậu.” Lương Vi nói.

Anh buộc rom rạ thành bó: “Không cần, cái này bán, bên trong có thể còn có sâu.”

“Tiểu Lục, chắc xe ba gác dùng xong rồi hả.” Có một bà bác hô to.

Lục Trầm Ngân nhìn đồng rom rạ chất đống, sau đó cười cười nói: “Dùng xong rồi, lát nữa cậu tôi sẽ đưa tới cho mọi người dùng.”

Một mình anh có thể vác đồng rom rạ cao hơn một mét. Không có xe đẩy, anh tự vác về nhà kho.

Lương Vi nói: “Thật ra cậu có thể nói với bà ấy rằng còn muốn dùng tiếp.”

“Không sao.”

Dù ruộng lúa cách nhà kho không xa, nhưng có xe vận chuyển vẫn thuận tiện hơn một chút.

“Sao cậu cứng đầu thế không biết.”

Đường duy nhất để đi thông qua nhà kho là con đường nhỏ giữa biệt thự của cô và nhà Lục Trầm Ngân, con đường đó đầy bùn, lại không có ai tu sửa nên bên cạnh nhà kho đầy cỏ dại rậm rạp.

Lương Vi thận trọng nhìn xung quanh: “Cậu nói xem, liệu có rắn không?”

Lục Trầm Ngân đi tới chỗ căn phòng nhỏ, đây cũng là một phần của nhà kho, chỉ cách nhà kho lớn một vách tường ngăn.

Anh khiêng rom rạ, nói như lẽ dĩ nhiên: “Có chứ.”

Phòng này tương đối trống trải, ở giữa còn dựng một cây cột vững trãi, góc khuất nhất đã chất một đống củi khô, trên tường có cánh cửa sổ nhỏ, cửa sổ nhỏ đó đối diện với đình hóng mát nhà Lương Vi.

Lương Vi cho là anh nói đùa, cô nói: “Sao có thể.”

Lục Trầm Ngân xếp rom rạ quy quy củ củ, sau đó nói: “Đúng là có thật. Đợt tháng 7, tôi bắt được một con rắn nhỏ trong nhà, mang lên trần trên bán với giá 10 tệ.”

Anh nói rất thần nhiên.

Lương Vi vừa tức vừa buồn cười.

Cô tiến lên phía trước, nhéo vào eo của anh.

Lục Trầm Ngân như bị kinh sợ, anh hung hăng đè lại tay cô, toàn bộ cơ thể đều cương cứng.

Một lúc lâu sau, anh xoay người nhìn cô chăm chăm rồi nói: “Đừng chạm vào eo của tôi.”

Anh cúi đầu, cô ngửa đầu, bốn mắt của họ nhìn nhau trong bóng tối.

Tay cô vẫn còn lưu lại ở eo của anh, anh nắm lấy tay cô, lòng bàn tay nóng hổi.

“Lục Trầm Ngân...” Cô nhẹ nhàng gọi tên anh, hô hấp ấm áp vờn quanh cằm anh.

Cậu chân thành và lương thiện hơn bọn họ. Ít nhất trong những người tôi gặp được, cậu là sự tồn tại đặc biệt.

Cậu sẽ không lừa tôi, cũng sẽ không tính toán với tôi.

Hết chương 19.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Phải. Tôi thích em, nên muốn cách xa em một chút

Biên tập: Bột

Tay Lương Vi dần dần vờn quanh eo của Lục Trầm Ngân, không cho anh cự tuyệt.

Bóng đêm dày đặc, nhà kho nhỏ hẹp ngập tràn hương vị mập mờ.

Cô ngửa đầu mà vẫn không cao tới môi anh, Lương Vi có chút ảo não, đáng ra cô nên đi giày cao gót mới đúng.

Lục Trầm Ngân hiền như cục đất, anh hô hấp thật cẩn thận.

Hai tay Lương Vi ôm lấy eo anh, nhượng mày nhỏ giọng nói: “Cậu cúi xuống một chút.”

Phần eo của Lục Trầm Ngân không có chút thịt thừa, cực kỳ rắn chắc.

Ánh mắt Lương Vi chậm rãi rũ xuống, cuối cùng lưu lại trên môi anh, hơi thở hoàn toàn vây lấy cảm anh.

Anh bất động.

Lương Vi nhìn chằm chằm vào mắt anh, dự đoán: “Không muốn?”

Đôi mắt anh đen thẳm không nhìn thấy đáy, trong con người chỉ hiện ra bóng dáng nhàn nhạt của cô, chỉ có cô mà thôi.

Bỗng nhiên, Lục Trầm Ngân chế trụ đầu cô, kéo Lương Vi vào trong ngực mình. Cánh tay anh nắm chặt lấy bả vai Lương Vi, roi xuống chính là một nụ hôn sâu.

Anh không biết hôn môi, nụ hôn này mang vẻ ngây ngô mà lỗ mãng, sốt ruột muốn công thành đoạt tặc.

Lương Vi chậm rãi xoa nhẹ lưng anh, cô đánh nhẹ hai lần, nỉ non không rõ giữa màn miệng lưỡi giao hòa: “Cậu nhẹ một chút.”

Cánh môi cô đều như bị cắn nát rồi.

Thân thể căng cứng của Lục Trầm Ngân dần thả lỏng, cũng không còn điên cuồng chiếm hữu nữa. Anh chậm rãi thỏa thích mút môi cô, trong miệng đều là vị đào mật của son môi.

Anh ôm Lương Vi, dùng sức để cô áp sát vào mình.

Lương Vi bị anh ôm tới toàn thân nóng lên, cô chủ động cuốn lấy môi lưỡi anh, dẫn dắt anh tiến vào miệng mình.

Cô mở to mắt nhìn anh, khuôn mặt gần trong gang tấc này cũng cực kỳ ưa nhìn. Lông mi của anh vừa dày vừa dài, vì vậy đôi mắt kia lại càng sâu thẳm.

Anh thở hổn hển, lồng ngực cũng theo hô hấp mà phập phồng lên xuống.

Lương Vi vén áo anh lên, tay trượt vào lưng anh, thuận theo cột sống cứng rắn mà kéo lên, móng tay cô nhẹ nhàng lướt qua đó mấy lượt.

Lục Trầm Ngân không có bất kì tiền đồ gì, anh cứng rắn.

Anh cảm nhận được sự khiêu khích tùy ý của Lương Vi. Đầu óc nóng lên, anh động thân, hung hăng chống vào cô. Váy cô mặc quá mỏng, vốn không thể ngăn được nhiệt độ của anh, nhiệt độ nóng hổi này như muốn thiêu đốt người ta vậy.

Lục Trầm Ngân buông môi cô ra, trán kề trán với Lương Vi, anh khó nhịn nhìn cô.

Ánh trăng chiếu sáng nhàn nhạt lại không chiếu tới hai người bọn họ, dù cơ thể họ ở trong bóng tối, nhưng vẫn có thể thấy rõ đôi mắt của đôi phương như cũ.

Tay phải của Lương Vi đi xuống, ma sát dọc theo rìa lưng quần.

“Muốn không?” Cô hỏi anh.

Tay cô trượt ra phía trước, không chút do dự mà nắm thật chặt.

Lục Trầm Ngân không nghĩ cô sẽ làm vậy, anh không nhìn được nên ngâm lên một tiếng, là âm thanh thoải mái.

Anh cắn răng, thấp giọng gọi tên cô.

Bên ngoài truyền đến tiếng người to nhỏ, Lục Trầm Ngân lập tức phản ứng trước, anh ôm eo Lương Vi trốn ra phía sau cột đá hình vuông. Cột đá rất lớn, vừa vặn có thể che khuất cả hai người.

Sau lưng anh là đồng cùi khô của người khác, Lương Vi không muốn anh bị đụng phải, sợ nhánh cây sẽ làm xước người anh, vì vậy cô kéo cánh tay anh kề sát với tay mình.

Lương Vi tựa trên cột đá, từ đầu tới cuối vẫn ngược lên nhìn anh.

Cô đang cười, con ngươi cong lên không pha trộn chút tạp chất.

Cô đưa tay lên xoa gò má anh, lòng bàn tay ấm áp dán lên gương mặt nóng hổi, Lương Vi nói thật nhỏ: “Vừa rồi có phải cậu xấu hổ không?”

Lục Trầm Ngân quay đầu đi chỗ khác, anh không nói chuyện mà cẩn thận nghe âm thanh bên ngoài.

Âm thanh của bánh xe và tiếng bước chân ngày càng rõ ràng.

Lương Vi càng thích thú nhìn anh chăm chăm.

Cuối cùng, hình như người kia tiến vào nhà kho lớn, Lục Trầm Ngân mới thở phào một hơi.

Lương Vi cười một tiếng: “Bị trông thấy thì thế nào.”

Anh cúi đầu, như đang trầm tư.

Anh có rất nhiều lời muốn nói, thế nhưng khi ngược lên nhìn vào mắt Lương Vi, lời nói lại không thể tuột ra khỏi miệng được.

“Lục Trầm Ngân, chúng ta vừa mới hôn môi.” Cô bình tĩnh trần thuật lại.

“Tôi biết...” Giọng nói của Lục Trầm Ngân còn lưu lại sắc thái tình dục chưa tiêu tan.

“Tôi vừa mới sờ cậu.”

“Lương Vi...”

Cô kiễng chân lên, dán vào tai anh, nói: “Tôi vừa mới... muốn làm với cậu.” Môi cô khép mở, ma sát tới chỗ xương tai bất thường kia của anh.

Lục Trầm Ngân sững sờ nhìn cô, đầu óc anh trống rỗng, không biết phải trả lời vấn đề này của cô thế nào.

Hai người bọn họ dựa vào điều gì mà phát sinh quan hệ, vì nhu cầu của cơ thể sao?

Anh thích cô, vì vậy muốn hôn cô, còn cô thì sao.

Thần sắc của Lục Trầm Ngân ngưng trọng, có chút nặng nề.

Lương Vi giúp anh kéo lại góc lưng áo, nói: “Cậu chuyển rom rạ đi, tôi về nhà tắm. À, tôi mang áo sơ mi của cậu đi. Muốn thì tự tới lấy.”

Có ý tứ khác.

Đội Lương Vi đi được 5 phút, Lục Trầm Ngân mới ra khỏi nhà kho.

Cổ họng anh vẫn còn lưu lại mùi hương của cô, hương vị này có chút ngọt.

Cát Vân thu quần áo ở bên ngoài, thấy Lục Trầm Ngân về thì hô: “Chuyển hết chưa, ăn cơm thôi.”

Tinh thần có chút hoảng hốt, anh đáp: “Vẫn chưa xong, mọi người ăn trước đi, không cần chờ tôi.”

Anh tiếp tục đi về phía trước, ngẩng đầu nhìn biệt thự của Lương Vi, đèn trên lầu hai đều đang sáng.

Anh nhất định phải nói rõ với Lương Vi.

Lục Trầm Ngân tăng nhịp bước về phía đồng ruộng.

...

Lương Vi tắm rất chậm, lúc Lục Trầm Ngân gọi điện thoại tới, cô mới bôi kem dưỡng da xong, ngay cả tóc còn chưa sấy khô.

Cô cũng không đoái hoài tới tóc còn ướt, mà đã chạy xuống lầu mở cửa cho anh.

Trừ lúc nhận đồ chuyển phát nhanh sẽ sinh ra loại cảm giác này, thì thời điểm còn lại chính là hiện tại.

Cô mặc váy ngủ bằng lụa có đai màu đen, váy hơi ngắn, hai đùi cô vừa dài lại vừa trắng, Lục Trầm Ngân nhìn thấy thì cặp tóc chuyển tầm mắt rồi vào nhà.

Lương Vi cười một tiếng, thàn nói: “Giả bộ chính nhân quân tử cái gì.”

“Muốn uống gì không?” Cô đi đến phòng bếp, quay đầu lại hỏi anh.

“Nước.”

Lương Vi túm tóc rồi lấy cặp tóc kẹp lại, lọn tóc vẫn còn giữ nước, nước trượt xuống trên lưng cô.

Lục Trầm Ngân ngược mắt, ngẫu nhiên nhìn thoáng qua lại suýt chút nữa phun nước ra ngoài.

Lương Vi xoay người cầm khăn tay, lộ ra cả bờ lưng phía sau.

Lúc đầu anh tưởng đây chỉ là một chiếc váy ngủ đơn giản, thế nhưng phía sau lưng cô hoàn toàn trống không, chỉ có mấy chiếc dây lưng màu đen đan lại một chỗ.

Lương Vi rút mấy tờ giấy ra lau khô nước ở cổ, cô nhìn về phía Lục Trầm Ngân đang không ngừng uống nước, anh sắp uống hết một bình nước rồi.

“Cậu khát như vậy sao?”

Anh đưa lưng về phía cô: “... Tạm tạm.”

“Ăn cơm chưa?”

“Chưa ăn...”

Lục Trầm Ngân nghĩ Cát Vân ở nhà nhất định sẽ để phần đồ ăn cho mình, lúc đầu định bảo ăn rồi nhưng anh thực sự vẫn chưa ăn.

Lương Vi cầm gói mì ra, đun nước.

Lục Trầm Ngân nghe được âm thanh thì quay đầu lại. Cô mặc gọi cảm như thế, lại đứng nấu đồ ăn trong bếp.

Hình ảnh như vậy khiến đầu óc anh như muốn ngất đi.

“Giúp tôi lên phòng vệ sinh trên gác lấy khăn lông khô xuống đây, chiếc màu lam ấy.” Lương Vi đang chuẩn bị cho gia vị mì vào.

“Được...” Lục Trầm Ngân buông bình nước rỗng xuống rồi lên lầu.

Anh chưa từng nghĩ có một ngày mình lại có thể tùy tiện tiến vào trong căn biệt thự này. Lần trước nhà vệ sinh vẫn còn trống không, bây giờ bên trên kệ đã bày rất nhiều đồ dưỡng da của cô, khăn mặt to nhỏ cũng treo tới mấy cái.

Màu lam...

Lục Trầm Ngân cầm lấy khăn xong định xuống nhà, lại vô tình nhìn thoáng qua cột quần áo cô vừa mới thay ra. Ở đó còn treo quần lót màu trắng ở trên, cực kỳ dễ thấy.

Anh dừng hình lại đó, ánh mắt cũng nhìn mãi không thôi.

Anh thấy được rõ ràng, giữa quần lót có một mảng ướt khá lớn.

Lúc nước sôi, Lục Trầm Ngân đi từ trên lầu xuống. Anh đi tới bên người Lương Vi, đưa khăn lông cho cô.

Lương Vi nói: “Cậu muốn ăn nhiều hay ít, tự thả đi.” Cô bỏ cặp tóc xuống, dùng khăn lau tóc ẩm ướt.

Lục Trầm Ngân thả bốn miếng mì.

“Cậu có muốn đi tắm không, ra nhiều mồ hôi như vậy.” Lương Vi hỏi một cách rất tự nhiên.

“Không cần, lát nữa tôi sẽ về tắm.”

“Đừng nước lạnh tắm? Cậu vậy mà chịu lạnh rất giỏi.” Trêu ghẹo xong, Lương Vi nói nghiêm túc: “Về sau đừng dùng nước lạnh, dù là đông hay hè vẫn không tốt với cơ thể.”

“Ừ, biết rồi.”

Anh đứng trước nồi, thỉnh thoảng dùng đũa quấy mì một chút để ngăn mì dính vào đáy nồi.

Lương Vi dùng khăn cố định tóc lại, cô mở tủ lạnh ra nhìn một lượt: “Tôi có xúc xích, cả trứng gà nữa, có muốn không?”

“Không cần —— “

Lời còn chưa dứt, Lương Vi đã bắt đầu xé gói xúc xích ra. Cô rửa tay, cắt xúc xích thành miếng rồi cho vào hộp giữ tươi.

Cô nói: “Cậu cho vào lò vi sóng ba phút đi, tôi chiên trứng cho cậu.”

“Không cần, ăn tùy tiện một chút là được rồi.”

Lương Vi vẫn duy trì tư thế đưa hộp giữ tươi cho anh, Lục Trầm Ngân không còn cách nào khác ngoài nhận lấy.

“Trứng để tôi tự chiên, sẽ bị bắn dầu ra, em mặc ít.”

“Được.”

Lương Vi đứng ở một bên nhìn anh.

“Một tháng này cậu làm gì?” Cô hỏi.

“Đi làm.”

Cô gật gật đầu: “Cũng đúng, cuộc sống của cậu vốn nhàm chán như vậy.”

Lương Vi châm thuốc, hút một hơi rồi nói: “Vì sao không trả lời tin nhắn của tôi.”

Anh nói thật: “Không muốn trả lời.”

Lương Vi tiện tay cầm cái đĩa nhỏ, tàn thuốc màu xám bị rung nên rơi vào bên trong, cô hỏi: “Vì sao không muốn trả lời.”

Anh đảo mì, sau đó tắt bếp rồi đổ mì vào bát cô đã chuẩn bị sẵn.

Lục Trầm Ngân nói: “Muốn cách em xa một chút.”

Lương Vi cầm điều thuốc: “Ồ, nhưng hôm nay chúng ta còn hôn môi.”

“...”

Lương Vi dập tắt nửa điều thuốc, nói: “Cậu nói tiếp đi.”

Lục Trầm Ngân đổ dầu vào láng đáy nồi, trứng gà gặp dầu sôi phát ra tiếng “tì tách”.

Anh nói: “Tôi cũng không rõ.”

Lương Vi đi đến bên cạnh anh, bật máy hút mùi. Đây là loại máy hút mùi tốt nhất, hoạt động mà không có chút tạp âm.

Cô nói: “Cậu không coi tôi là bạn, hơn nữa còn có dục vọng với tôi. Lục Trầm Ngân, có phải cậu thích tôi không?”

Tay anh cầm chuôi nồi run lên một cái.

Cô luôn sắc bén như vậy, một lần đã nói trúng tim đen.

Lục Trầm Ngân hít vào một hơi thật sâu, anh nói: “Phải. Tôi thích em, nên muốn cách xa em một chút.”

Lương Vi nhếch miệng cười một tiếng: “Cách xa được sao?”

Anh cho rằng tình cảm của mình đối với Lương Vi là nhất thời xúc động, loại thích này sẽ không sâu đậm, có thể tiêu tan theo thời gian. Hơn nữa, anh và Lương Vi cũng chênh lệch quá lớn, vốn đã không thích hợp.

Đêm đó, cô đi rồi.

Dù có mất mát, nhưng cũng không ngoài ý muốn.

Nơi này không thích hợp với cô, sớm hay muộn cô cũng sẽ đi.

Anh không có cách nào để lừa chính mình, lúc đầu luôn một mực thối miến chính mình rằng đây chỉ là rung động nhất thời và xúc động bẩm sinh của đàn ông, nhưng rõ ràng anh vẫn luôn chờ cô.

Mỗi buổi sáng anh đều có thói quen nhìn vào trong sân nhà cô, hy vọng có thể thấy xe của cô ở đó.

Trong lúc đấu tranh với mâu thuẫn này, anh phát hiện, anh càng nhớ Lương Vi hơn.

Có bao đêm anh nhìn chằm chằm tin nhắn kia và muốn trả lời lại.

Đối với anh mà nói, một tháng này dài đằng đẳng, dài tới mức anh nghĩ Lương Vi sẽ không trở về nữa.

Sáng sớm nay lúc nghe thấy cô gọi tên anh ở trần trên, Lục Trầm Ngân bỗng ý thức được một chuyện: Nếu đây chỉ là một lần điểm ngộ, vậy thì tuyệt đối là một lần điểm ngộ của cả đời.

Hết chương 20.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Muốn hôn em rồi lại đi

Biên tập: Bọt

Mùi trứng khét nồng đậm.

Lục Trầm Ngân tắt bếp, vứt trứng gà vào thùng rác. Mì trên bàn bốc hơi nghi ngút, thơm tới mức mũi nhưng anh lại không muốn ăn chút nào.

Anh nói: “Không cách xa được.”

Lương Vi: “Vậy thì đừng rời khỏi em.”

“Có ý gì?”

“Chúng ta ở bên nhau.”

Lục Trầm Ngân không thể tưởng tượng được mà nhìn cô, anh khẩn trương tới hơi run lên.

Anh nói: “Vì sao?”

Lương Vi thấy buồn cười: “Cái gì mà vì sao?”

Anh rũ mắt xuống, có vẻ không được tự tin: “Tôi không tốt.” Giọng nói thật nặng nề.

“Anh có chỗ nào không tốt?”

“Tôi không có gì cả.”

Lương Vi nói: “Em không muốn cái gì ở anh hết.”

“Nhưng tôi là đàn ông.” Là đàn ông nên phải gánh vác hết thảy.

“Vậy anh muốn cho em thứ gì?”

Lục Trầm Ngân nghẹn lời.

Anh cũng không trả lời được anh muốn cho Lương Vi thứ gì.

Lương Vi giúp anh bê mì tới trên bàn ăn, anh đi theo phía sau.

Lương Vi nói: “Ngồi xuống ăn đi.” Cô bắt đầu gỡ khăn ra lau tóc.

Lục Trầm Ngân ăn hai miếng, không nhận được lại ngẩng đầu hỏi: “Vi sao lại muốn ở bên tôi.”

Lương Vi cười cười: “Người anh đẹp.”

“...”

Lương Vi đứng dậy cảm xúc xịch tới cho anh, vừa đi vừa nói: “Em không thiếu gì, cũng không muốn có được gì từ chỗ anh. Chỉ cần vui vui vẻ vẻ yêu nhau, yêu rồi sau đó chúng ta kết hôn.”

“Khụ khụ khụ khụ ——” Anh bị sắc nước mì.

Lương Vi đẩy xúc xịch tới trước mặt anh, giúp anh vỗ lưng: “Em từng nói chưa? Không lấy kết hôn làm mục đích yêu đương thì đều là đùa giỡn lưu manh. Em không đùa giỡn lưu manh với anh.”

“Em thực sự nghĩ kĩ rồi?”

“Ừ, nghĩ kĩ rồi.”

Anh trầm mặc.

Bỗng nhiên Lục Trầm Ngân đứng lên, chân ghế ma sát với sàn nhà phát ra âm thanh chói tai.

Anh nói như đọc thoại: “Lương Vi, tôi thật sự không tốt. Tôi không có gì cả, về sau cũng không cho em được thứ gì. Nhà cửa, xe hơi, thậm chí cả nhẫn kim cương đều không cho được. Em tốt như vậy, có thể chọn người tốt hơn...”

Vi dụ như người đàn ông mặc âu phục ngày đó.

Anh và Lương Vi là người của hai thế giới, anh không thể hòa nhập cũng không thể hiểu được vòng tròn cuộc sống của cô.

“Lục Trầm Ngân.” Cô gọi tên anh, ổn định lại giọng nói.

“Đừng nhát gan, cùng em thử một chút xem.”

Lục Trầm Ngân đối mặt với cô.

Cuối cùng, anh duỗi tay ôm lấy Lương Vi. Mái tóc ướt sũng của cô dính chặt vào gò má anh, thế nhưng anh lại ôm càng chặt, siết chặt tới mức cô muốn ngạt thở.

Tay anh để trên tấm lưng trần trụi của Lương Vi, lòng bàn tay nóng rẫy vuốt ve da thịt bóng loáng như lửa cháy lan ra đồng cỏ vậy.

“Đến cùng là vì điều gì?” Anh nhẹ nhàng níu non hỏi lại.

Lương Vi cũng đưa tay ôm lấy anh, cô chớp mắt nghĩ nghĩ, không biết nghĩ đến điều gì lại cười một tiếng, sau đó nói: “Vậy anh thích em ở điểm gì?”

“Em xinh đẹp, lương thiện.”

“Xinh đẹp chỗ nào, lương thiện thế nào?”

“Chỗ nào cũng xinh đẹp, điểm nào cũng lương thiện.”

Lương Vi xinh đẹp, đây là sự thật không thể nghi ngờ.

Lý Đại Cường nói muốn đem chó ra làm thịt, Lương Vi nói không cần. Khoảnh khắc đó, anh cảm thấy Lương Vi là người hiền lành lại dễ mềm lòng.

Lương Vi đẩy anh ra, nói: “Tóc dính vào khó chịu, anh ăn mì trước đi, trương hết cả rồi.” Cô đi đóng cửa.

Lục Trầm Ngân: “Đóng cửa làm gì?”

“Giữ anh ở lại qua đêm.”

“...”

Lương Vi nói: “Em lên lầu sấy tóc, lát nữa anh ăn xong rửa bát rồi lên.”

Váy của cô rất ngắn, lúc bước lên cầu thang, Lục Trầm Ngân có thể nhìn thấy quần lót của Lương Vi. Mặt Lục Trầm Ngân như phải bỏng, anh thở hắt ra một tiếng thật dài.

Là màu đen.

Lục Trầm Ngân rửa bát đĩa xong cũng chỉ do dự trong chốc lát, lúc anh tiến vào phòng ngủ, Lương Vi đang ngồi trước máy tính xem mấy trang web, trên người cô khoác tấm chăn nhưng nhờ màu san hô.

Lương Vi thấy được bóng anh trên cửa kính, nhưng vẫn xem web tiếp: “Sao anh đi không có chút tiếng động nào vậy.”

Lục Trầm Ngân thấy chiếc áo sơ mi kia ở trên giường cô, là áo sơ mi của anh.

Anh nói: “Tôi cầm áo đi, em... đi ngủ sớm một chút.”

Lương Vi nháy ra từ ghế dựa, đưa tay kéo lấy tay anh: “Ai bảo anh đi.”

Lục Trầm Ngân nhếch môi nhìn Lương Vi. Ánh mắt cô thẳng tắp, câu chữ cũng thẳng thắn, bộ dạng không sợ hãi khiến anh không biết nên làm thế nào cho phải.

Sao anh có thể qua đêm ở nơi này được.

“Lương Vi, sẽ bị gièm pha.”

“Em nghe quen rồi.”

“Em mua nhà ở đây nhất định là muốn ở lại một thời gian, để người khác nói ra nói vào sẽ không tốt cho em.”

“Em không làm việc phạm pháp, em không sợ.”

Anh đã thấy được Lương Vi là người bướng bỉnh.

Lục Trầm Ngân nói: “Tôi không về, người trong nhà cậu tôi sẽ nghĩ thế nào.”

Lương Vi hơi buông tay, ngồi trên giường nhìn qua anh, nói: “Vậy được, anh về đi.”

Lục Trầm Ngân gật đầu, xoay người đi thật.

“Man show (1).” Lương Vi mắng một câu rồi ngã xuống giường, cô nằm ngửa ra rồi duỗi thẳng chân tay.

(1) 闷骚 [mēnsāo]: đây là dịch âm tiếng Anh của cụm từ “Man show”, cụm từ này rất được thanh thiếu niên và cư dân mạng ưa chuộng. Man show chỉ người có bề ngoài trầm lặng, nhưng nội tâm cực kỳ điên cuồng. Những người này không dễ biểu lộ các cung bậc cảm xúc và biến đổi tình cảm của mình. Nhưng trong trường hợp hoặc hoàn cảnh đặc biệt, biểu hiện của họ thường nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Cô nhắm mắt, bỗng nhiên nở nụ cười.

Có điều tươi cười chưa quá ba giây, trên người bỗng nhiên tràn xuống.

Đôi môi khô ráo phủ lên môi cô, trần trọc liếm mát thỏa thích.

Lương Vi bỗng dựng mở mắt ra.

Lục Trầm Ngân chống hai tay ở hai bên đầu cô, cả người đè nặng lên người Lương Vi rồi hôn cô.

Anh đã quay lại.

Lương Vi chen chân quần chặt lấy eo anh, hai tay cô đưa lên ôm cổ Lục Trầm Ngân và hưởng thụ cái hôn của anh.

Cái hôn này đã dịu dàng và thông thả hơn trước đó.

Hôn tới khi cô hít thở cũng khó khăn, anh vẫn không muốn buông ra.

Nơi đó, đâm vào người cô.

Lương Vi thấp giọng rên rỉ ra tiếng, âm thanh vụn vặt này tựa như kiến bò trong tim Lục Trầm Ngân, khiến anh như bị gặm cắn tới ngứa ngáy khó nhịn.

Anh hôn cổ cô, nơi đó phảng phất mùi sữa tắm thơm ngát.

Lương Vi ngửa đầu ra, phối hợp với anh.

“Sao lại quay lại?” Giọng nói của cô không hề giống với một giây trước đó mà mềm mại tới nhũn nước.

Anh liếm vành tai cô, khàn giọng nói: “Anh muốn hôn em rồi lại đi.”

Anh vẫn không có ý định ở lại qua đêm, Lương Vi hung hăng đánh vào lưng anh, nhưng cái đánh này với Lục Trầm Ngân mà nói là không đau không ngứa.

Hai chân cô cuốn chặt lấy anh rồi nói: “Đừng đi, đêm xuân đáng giá ngàn vàng.”

Một bên dây áo của cô trượt xuống, lộ ra một nửa áo ngực. Mắt Lục Trầm Ngân càng thêm căng thẳng khi thấy đường rãnh sâu hút kia.

Anh nhịn tới khó chịu, cũng không có ý định nhịn nữa nên vùi đầu xuống là gặm cắn.

Nhưng dùng cách nào cũng không được, nửa ngày vẫn cời không ra.

Lương Vi trở người phản công anh trên giường, cô cười trên người Lục Trầm Ngân. Cô cời váy ngủ và nút thắt trước mặt anh.

Lục Trầm Ngân muốn ôm rồi hôn cô nhưng bị Lương Vi đẩy trở về.

“Gấp cái gì.” Cô nói.

Gấp, đương nhiên là gấp rồi, anh căng cứng tới khó chịu.

“Lương Vi...” Giọng anh khàn đến không thể khàn hơn.

Lương Vi chậm rãi mở thất lưng của anh, tiếng kim loại và tiếng thờ đốc đan cài vào nhau, càng ngày càng mập mờ.

Khoảnh khắc bị chạm tới, đôi tay Lục Trầm Ngân nắm thành quyền, yết hầu lên xuống như thể hiện dục vọng của đàn ông.

“Lục Trầm Ngân... Không ngờ đấy nhé...” Cô nhếch khóe môi, một tay cầm không hết.

Thật không nhìn ra là kích thích này.

Lương Vi còn nói: “Ánh mắt em vậy mà thật tốt.”

Lương Vi còn chưa chạm tới mấy lần, anh đã xoay người đè lên người cô, đầu đá lung tung muốn tiến vào.

Anh tìm không thấy.

Lương Vi dẫn dắt anh.

Có điều vẫn hơi gian nan, Lục Trầm Ngân như muốn điên rồi. Anh mặc kệ đã tiến vào hay chưa, cứ ôm Lương Vi như vậy rồi va chạm một hồi giữa hai chân cô, cuối cùng phóng thích.

Anh ghé vào bên người Lương Vi thờ đốc thật lớn. Lương Vi giúp anh thuận khí, giữa hai chân cô là một mảnh sền sệt.

Anh không tiến vào.

Lục Trầm Ngân nói thật nhỏ: “Xin lỗi.”

Lương Vi không biết phải đáp lại lời xin lỗi này thế nào, chuyện này... cũng không có gì.

Cô trấn an anh: “Không sao.”

Sau khi bình ổn lại thật lâu, mỗi người đều chỉnh lý lại chính mình.

Lục Trầm Ngân nhìn Lương Vi không chút gọn sóng lau những thứ kia đi thì có chút áy náy. Anh chủ động giúp cô mặc quần áo, nhưng tới áo lót thì vẫn bó tay toàn tập.

Lương Vi nhìn bộ dáng của anh thì nở nụ cười.

“Bây giờ em không mặc, lát nữa muốn đi tắm.”

Anh quy quy củ củ buông áo lót xuống, rồi gật gật đầu. Đúng là tắm rửa rất quan trọng.

Anh như đứa trẻ làm sai, cứ ngồi ở mép giường như vậy, cũng không dám nhìn cô.

Lương Vi ôm lấy Lục Trầm Ngân từ phía sau, chọc chọc vào cơ bụng rắn chắc của anh, trêu chọc nói: “Thoải mái không?”

Anh không nói lời nào.

“Về sau sẽ còn thoải mái hơn.” Cô nhẹ giọng như mê hoặc.

Lục Trầm Ngân ho khan một tiếng.

Lương Vi: “Không có gì phải xấu hổ, em là người phụ nữ của anh.”

Anh quay đầu nhìn cô chăm chú.

Người phụ nữ của anh.

Cô là người phụ nữ của anh.

Lục Trầm Ngân ôm lấy Lương Vi, ôm lấy cô thật chặt rồi nhẹ nhàng nói: “Anh sẽ đối với em thật tốt, nhất định sẽ không để em khổ sở. Anh cũng sẽ cố gắng kiếm tiền.”

Anh là đàn ông, là đàn ông thì phải gánh vác trách nhiệm.

Lương Vi cắn tai anh: “Được.”

“Lương Vi...”

“Ừ?”

“Nếu về sau em hối hận, anh sẽ không ép em ở lại.”

“Anh có bệnh sao.” Lương Vi nheo eo anh.

“...”

“Đừng nghĩ tới mấy chuyện sẽ không xảy ra đó, không thú vị chút nào.”

Lục Trầm Ngân cứ ôm cô như vậy.

...

Lục Trầm Ngân đi ra từ nhà Lương Vi mà giống như ăn trộm vậy. Cát Vân đã cho Tiểu Oánh đi ngủ, Lý Đại Cường vẫn chưa trở về.

Tất cả mọi thứ đều bình yên như cũ.

Anh nhẹ nhàng thở ra, định tắm rửa một cái rồi đi ngủ.

Lúc gạt lúa cả người đầy mồ hôi, vừa rồi cũng đổ mồ hôi như tắm. Anh kéo quần áo ngủ ngủ, đầy mùi thể này, không biết Lương Vi chịu đựng thế nào nữa.

Anh cọ rửa ở trong nhà xong, sau đó ra ngoài múc nước, Cáp Mô ngâm điều thuốc nhìn anh cười cười.

Ông ta nói: “Sao cậu lại đi ra từ nhà cô gái kia?”

“Lấy quần áo.” Lục Trầm Ngân trả lời xong thì đi vào nhà.

Cáp Mô vẫn cười như cũ, thậm chí nói: “Làm như người khác không biết vậy.” Ông ta cong lưng, chậm rãi trở về phòng của mình.

Lục Trầm Ngân nhớ trước đó Lý Đại Cường nhắc đến tiền nên không khỏi có chút bận tâm, anh lo ông ta lại vay người khác hoặc đi vay nặng lãi.

Anh gõ cửa phòng một cái: “Đã ngủ chưa?”

Cát Vân nghe được tiếng động, mặc quần áo từ tã vào rồi ra mở cửa: “Vẫn chưa, sao vậy?”

“Số tiền cậu trả cho bà lão kia là từ đâu ra?”

Cát Vân cười nhạo một tiếng: “Còn có thể từ đâu nữa, nhất định là lấy từ chỗ ông ngoại, bà ngoại cậu chứ sao.”

Lục Trầm Ngân nhíu mày: “Ông bà sao có thể dễ dàng cho tiền như vậy được.”

“Đâu phải cậu không rõ cậu của cậu, ông ấy sẽ dùng tất cả mọi cách thôi. Tiểu Lục, có phải lần trước cậu đề cập với ông ấy về việc rời đi không? Buổi tối hai hôm trước ông ấy đột nhiên nói cuối năm nay hết hợp đồng sẽ rời đi. Như vậy hóa ra lại hay, ở chỗ này vừa lãng phí tiền, vừa lãng phí thời gian.”

“Rời đi?”

Lý Đại Cường chưa đề cập chuyện này với anh.

Trước đó thái độ của ông ta rất kiên quyết, một lòng muốn trông trọt để phát tài, sao đột nhiên lại thay đổi ý kiến.

Lục Trầm Ngân suy tư một lát rồi hỏi: “Cậu có nói vì sao muốn rời đi không?”

“Không, đột nhiên nửa đêm ông ấy nói với tôi về chuyện rời đi đó. Ai biết ông ấy nghĩ thế nào, tôi còn tưởng cậu thuyết phục ông ấy đấy.”

“Ừm, tôi biết rồi. Tôi chờ cậu trở về, hai người ngủ trước đi.”

Lục Trầm Ngân ngồi vào cạnh chiếc bàn hình vuông, trên bàn là thức ăn được Cát Vân đẩy kín.

Cậu muốn rời khỏi nơi này, anh cũng sẽ đi theo sao? Vậy Lương Vi phải làm sao bây giờ.

Hết chương 21.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Tôi có bạn trai rồi

Biên tập: Bọt

Lục Trầm Ngân chờ rất lâu nhưng cũng không đợi được Lý Đại Cường, vì vậy anh dứt khoát đi ngủ.

Sáng hôm sau trông thấy Lý Đại Cường, câu đầu tiên anh hỏi là: “Cậu định rời khỏi nơi này?”

Dường như đêm qua Lý Đại Cường ngủ không ngon, ông ta xoa xoa cổ rồi gật đầu.

“Sao đột nhiên lại quyết định như vậy?”

“Không phải cháu khuyên cậu đi nơi khác sao, trông trọt đã không kiếm được tiền thì đi tìm việc khác cũng được. Đợi đầu tháng hết hợp đồng thì dọn đi.”

Lục Trầm Ngân im lặng múc đồ ăn.

Lý Đại Cường nhíu mày, nói: “Có phải cháu thành đôi với cô gái kia không?”

Tay Lục Trầm Ngân run lên một cái, cháo sứt chút nữa bắn ra ngoài.

Lý Đại Cường nói: “Chúng ta không thể trêu vào loại người đó đâu. Đừng động lòng, biết không?”

“Con người cô ấy rất tốt.”

Lý Đại Cường đang lau mặt, nghe được lời này thì hung hăng ném khăn mặt vào chậu: “Không thể chọc vào, cháu có hiểu không! Cháu không nhìn ra người đàn ông ngày đó đến tìm cô ta có thân phận thế nào sao? Người như bọn họ sẽ để ý loại người như chúng ta?”

Người đàn ông kia.

Lục Trầm Ngân hít sâu một hơi, không tranh luận với Lý Đại Cường nữa.

Người đàn ông kia là ai, vì sao lại đến tìm Lương Vi.

Anh không muốn biết tất cả những việc này.

Cô không đề cập đến, chứng tỏ đó chỉ là người không quan trọng. Huống hồ, bạn bè trong vòng tròn cuộc sống của cô đều là người như vậy.

Anh và cô đến với nhau nhất định sẽ bị chỉ trích, nhất định sẽ phải đi trên một con đường dài.

Lúc Lục Trầm Ngân lái xe rời đi, biệt thự của Lương Vi rất yên tĩnh. Anh đoán cô vẫn còn đang ngủ.

Lúc Lương Vi tỉnh dậy, mặt trời đã chiếu tới mống. Cô nằm mà ngẩn người.

Có thể đã quá lâu không sinh hoạt tình dục, hôm qua lại vừa cùng anh như vậy nên buổi đêm cô đã mộng xuân.

Cô nghĩ lại giấc mơ đó mà cả người vẫn nóng lên như cũ.

Lương Vi đi tắm xong thì nhắn tin cho Lục Trầm Ngân, tin nhắn chỉ có ba chữ ngắn gọn: Đang làm gì?

Lục Trầm Ngân: Chuyển phát nhanh.

Lương Vi: Lát nữa em tới tìm anh đi ăn cơm.

Lục Trầm Ngân: Được.

Lương Vi vứt điện thoại xuống, đi trang điểm

...

Lương Vi gọi xong món ở cửa hàng mì hoành thánh kia rồi chờ anh, trong tiệm vẫn đông người như cũ, bởi hiện tại là giờ ăn cơm.

Trương Linh Linh thấy trên bàn có ba bát mì hoành thánh thì hơi giật mình, không thể tưởng tượng mà hỏi lại: “Đây là gọi cho tôi sao?”

Lương Vi gật đầu.

“Cảm ơn cô quá, cảm ơn nhé.”

Lương Vi cười cười, cô ngồi dịch vào trong, Lục Trầm Ngân ngồi bên cạnh cô.

Trương Linh Linh nhìn hai người có chút không thích hợp thì cười hi hi, hỏi: “Anh mà nói anh có hẹn thì tôi sẽ không tới. Quý rầy hai người rồi.”

Lương Vi nói: “Không sao, về sau cùng nhau ăn cơm. Tôi giành chỗ giúp hai người.”

Trương Linh Linh ăn mì hoành thánh, thực sự thấy rất cảm động, nói: “Thật cảm ơn cô.”

“Không cần cảm ơn.”

Lương Vi nghiêng đầu nhìn anh, bỗng nhiên cười một tiếng

Sao càng nhìn càng thấy thuận mắt thế nhỉ.

Lục Trầm Ngân cũng nhìn cô không chớp mắt, nói: “Mau ăn cơm đi.”

Trương Linh Linh thận trọng hỏi: “Hai người... Ở bên nhau?”

Lương Vi hào phóng thừa nhận: “Đúng vậy.”

Lục Trầm Ngân cũng ngầm thừa nhận.

Trương Linh Linh cười sang sảng thành tiếng, nói với Lương Vi: “Biết ngay hai người sẽ thành đôi mà, tôi đã biết từ lần trước gặp cô rồi. Đúng rồi, Lục Trầm Ngân, khoảng thời gian gần đây anh mất hồn mất vía không phải vì...”

Mất hồn mất vía?

Lương Vi nhìn anh đầy hứng thú.

Lục Trầm Ngân: “...”

Trương Linh Linh đúng là cái loa phóng thanh, cô ấy kể với Lương Vi rất nhiều chuyện, tất cả đều là những hành động thường ngày của Lục Trầm Ngân.

Cuối bữa ăn, Lục Trầm Ngân lôi Lương Vi bỏ chạy lấy người, để một mình Trương Linh Linh ở lại.

Anh kéo cô vào một con đường nhỏ trong hẻm ở mặt sau siêu thị Nông Và Công Nghiệp, bên ngoài tường rào là tòa nhà đồ sộ, dường như không có ai lui tới con hẻm này.

Lương Vi: “Em thấy cô ấy kể chuyện rất thú vị.”

“Thú vị chỗ nào.”

“Chỉ cần là về anh, thì đều thú vị.”

Lương Vi tiến đến trước mặt anh, không buông tha mà nhìn anh chăm chăm.

Cô ngửa cổ, Lục Trầm Ngân nhìn thấy rõ dấu hôn chi chít ở ngực cô.

Lương Vi mặc áo sơ mi trắng rộng thùng thình, cổ áo để mở hai cúc, Lục Trầm Ngân cài lên một cúc cho cô.

Không biết vừa rồi Trương Linh Linh có thấy không, cũng không biết những người khác có thấy hay không.

Khoác miệng Lương Vi ngậm ý cười: “Có gì mà phải che.”

“Bị người khác trông thấy sẽ không tốt, cổ áo cũng hơi thấp.” Chỉ cần cúi người là bị nhìn thấy hết tất cả.

“Đêm qua vào cửa, sao không thấy anh khoác quần áo cho em?”

“...”

“Thừa nhận đi, anh rất thích... bộ quần áo em mặc hôm qua.”

Lục Trầm Ngân cài cúc áo lại, nhìn cô bằng đôi mắt thâm thúy. Anh đứng ngược sáng, cả người dường như càng cao lớn hơn.

Lương Vi thuận thế ôm cổ anh, gục bên tai nói với anh: “Tôi lại coi cho anh xem.”

Cô nghĩ Lục Trầm Ngân sẽ đẩy cô ra, sau đó nghiêm túc nói đừng như vậy, không ngờ anh nắm cầm cô rồi hôn lên.

Ánh mặt trời an tĩnh rong chơi trong con hẻm nhỏ, đây thường xuyên bám đầy trên tòa nhà đồ sộ, những tầng lá ó vàng mang hương thu nồng đậm.

Anh học được rất nhanh, lần này anh lại là người chậm rãi dẫn dụ môi lưỡi của cô. Sau màn dịu dàng ngắn ngủi lại cực lực đòi hỏi như hồng thủy mãnh thú.

Lúc kết thúc hôn nộ hôn này, cánh môi Lương Vi tê dại, cả người cô như hóa nước trong ngực anh.

“Trong một đêm kỹ xảo lại tiến bộ vượt bậc nhỉ. Hôm qua anh luyện với không khí cả đêm?”

“Không.”

“Hừ.”

Lục Trầm Ngân vén sợi tóc ra sau tai cô, sau đó lập tức hôn lên mặt cô một cái. Lần này là nụ hôn chuồn chuồn lướt nước.

Lương Vi đột nhiên thấy mặt mình nóng lên, cổ cũng nóng, cảm giác như có thứ gì đó cào vào gan bàn chân cô, ngứa ngáy tới vô cùng.

“Tôi anh tới tìm em.” Anh nói.

“Được.” Lương Vi thần thò trong ngực anh, tim đập nhanh như cổ động.

Cô cảm thấy mình vừa mới bị anh trêu chọc.

Lương Vi nhẹ nhàng hít vào một hơi, hình như có chỗ nào đó hơi kì lạ.

Lục Trầm Ngân thấy cô như đang suy tư, cúi đầu hôn lên trán cô rồi nói: “Vậy anh về trước, em cũng về đi. Đi đường nhớ lái xe cẩn thận.”

Lương Vi chỉnh lại quần áo, một trước một sau cùng rồi đi với anh.

Đúng lúc đó, Chu Lâm gửi tin nhắn tới nói buổi tối sẽ tới nướng BBQ, lúc này Lương Vi mới nhớ hôm qua đã hẹn Chu Lâm qua chơi. Cô muốn nói với Lục Trầm Ngân một tiếng nhưng quay đầu lại thì đã không thấy người đâu.

Lục Trầm Ngân còn chưa bước vào cửa hàng chuyển phát nhanh đã nghe thấy tiếng “chặc chặc” của Trương Linh Linh.

“Quả dâu nhỏ ở ngực cô ấy là thế nào vậy? Nói xem, hai người phát triển tới mức nào rồi?”

Lục Trầm Ngân uống một ngụm nước, không để ý tới câu hỏi của Trương Linh Linh.

Cô ấy luôn nói nhiều lại còi mở nên đuổi theo hỏi: “Nói cho tôi biết đi, sao lại theo đuổi được vậy?”

Anh vẫn không trả lời như cũ.

Trương Linh Linh chọc vào cánh tay anh: “Anh theo đuổi cô ấy hay cô ấy theo đuổi anh?”

Lục Trầm Ngân nhặt kiện hàng bị rơi rồi ném lên giá dựa theo mã số, sau đó nói: “Tôi theo đuổi.”

“Anh trai thật lợi hại, theo đuổi thế nào? Tặng hoa? Viết thư tình?”

“Thuận theo tự nhiên.”

“Câu trả lời này của anh...” Trương Linh Linh lại nói: “Anh nói thật đi, có phải đã thích cô ấy từ lâu rồi không? Lần trước tôi hỏi mà anh còn không chịu thừa nhận.”

Anh chỉ nhàn nhạt đáp lại một chữ: “Ừm.”

“Vậy anh thích cô ấy ở điểm gì? Tôi thấy mặt mũi cô ấy rất xinh đẹp, dáng người ngon nghẻ, lại còn khí chất như thế. Quan trọng là cô ấy đối với anh cũng không tệ, rất cẩn thận, hôm nay còn gọi mì hoành thánh giúp tôi nữa.”

Lục Trầm Ngân: “Cô ấy là người tốt.”

Trương Linh Linh chống cằm: “Nhưng xem ra cô ấy rất có tiền.”

“Ừm.”

Trương Linh Linh há hốc miệng, không nói ra câu nói tiếp theo.

Nữ quá có tiền, có phải nam sẽ giống tiểu bạch kiểm(1) không?

(1) Tiểu bạch kiểm: những chàng trai trắng trẻo/trao bao (thường mang nghĩa châm chọc)

Lương Vi đứng ở ngoài cửa nghe thấy bọn họ nói chuyện nhưng không lên tiếng, cô đứng thêm một lát rồi rời đi.

Cô nhìn ra được Lục Trầm Ngân là người rất có trách nhiệm. Đồng thời, anh cũng là người thiên về chủ nghĩa đàn ông, cũng không tính hấn là chủ nghĩa đàn ông nhưng đại đa số đàn ông đều cảm thấy mình nên có tiền tài và quyền thế hơn đối phương, nếu không sẽ giống như kẻ bạc nhược.

Lúc anh muốn nói cho cô điều đó, cô đã biết. Ánh mắt lúc đó của anh có chút không tự tin.

Lương Vi không thích đàn ông không tự tin, như vậy sẽ rất nhu nhược. Nhưng cô cũng không hi vọng cô là người mang tới loại không tự tin này cho anh.

Có điều cũng không sao cả, cô cũng không phải người giàu có, không phải sao? Cô vẫn còn phải đi vay nợ kia.

...

Lúc mặt trời ngã về Tây, Lương Vi đang đứng ở giao lộ chờ người. Đoàn người Chu Lâm chia làm hai xe để tới, cũng may sân bên trong đủ lớn để chứa hết.

Hàng xóm xung quanh đảo mắt nhìn qua, Lương Vi nhàn nhàn liếc mắt vài lần, sau đó đưa mấy người Chu Lâm vào nhà.

“Cậu mua cái nơi rách nát gì thế này.” Trương Chí Vũ chỉ vào nhà kho cũ nát trước biệt thự rồi nói.

“Liên quan gì tới cậu.” Lương Vi nói.

Trần Khải Huy đem vỉ nướng ra, một đám người ra ra vào vào chuẩn bị bữa ăn.

Chu Lâm dạo quanh nhà một vòng, sau đó tổng kết: “Sao trong nhà vẫn trống hoác vậy.”

“Chưa kịp bài trí.” Lương Vi lấy giấy ăn từ trong tủ bát ra.

“Chị Lương, em mang ghế này ra ngoài nhé.” Tạ Gia Hoa chạy từ bên ngoài vào.

“Được, cậu mang ra đi.”

Chu Lâm nhún nhún vai: “Sao cậu không xây tường rào để phòng trộm.”

“Nơi này của tôi không có gì để trộm.”

“Cậu thật là...”

Lương Vi ném bao thuốc cho cô ấy: “Mấy ngày trước về thành phố Long mua được, đặc sản đấy, hút thử đi.”

Chu Lâm thấy hơi quen: “Thành phố Long? Quê cậu? Về đó làm gì?”

“Xử lý chút chuyện.”

Chu Lâm: “Vị không nồng, cũng được. Đúng rồi, cậu nghe tin gì chưa, vài ngày trước Trần Thụy mà Lâm Trí Thâm muốn kết hôn gặp tai nạn xe cộ chết rồi.”

Lương Vi sững sốt: “Tai nạn xe cộ? Cậu đừng nói đùa.”

“Cậu tự đi hỏi chẳng phải sẽ biết sao, nếu không hỏi mấy người Trương Chí Vũ một chút, bọn họ đều biết đấy.”

“Sao đang êm đẹp lại gặp tai nạn xe cộ rồi chết?”

“Đo số thôi. Mà nhắc tới chuyện đó, nếu Lâm Trí Thâm không có hôn ước nữa, vậy hai người...”

Lương Vi: “Tôi có bạn trai rồi.”

Chu Lâm suy nghĩ chút nữa thì bị bông vì tàn thuốc, cô ấy cực kì kinh ngạc: “Gì cơ?”

Quen Lương Vi nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên Chu Lâm nghe cô thừa nhận chuyện có bạn trai này. Trước đó vẫn cho rằng người đó là Lâm Trí Thâm, nhưng Lương Vi vẫn luôn phủ nhận, nói rằng mình độc thân.

Lương Vi nói: “Đợi lát nữa tôi gọi anh ấy đến giới thiệu cho mọi người quen nhau.”

Chu Lâm kinh ngạc mà gật đầu.

Tiểu Mỹ rất có lòng, cô ấy còn mua mấy thứ linh tinh như bóng đèn nhỏ tới trang trí. Màn đêm buông xuống, trong sân đều là ánh đèn lốm đốm, cộng thêm ánh lửa bập bùng trông lại càng náo nhiệt.

Lương Vi vẫn luôn ngồi trong sân chờ Lục Trầm Ngân về.

Tạ Gia Hoa rót cốc nước hoa quả cho cô: “Chị Lương, uống một chút đi.”

Lương Vi gẩy tàn thuốc rồi nhận lấy: “Cảm ơn.”

“Chị có thấy tin nhắn WeChat của em không?”

Lương Vi cười cười: “Lâu rồi không lên. Sao vậy, tìm tôi có việc?”

“Không có gì, tìm chị tâm sự.”

“Cậu học đại học năm 4 đúng không?”

“Vâng.”

Lương Vi: “Bộ đáng đẹp mắt như vậy, lại có tiền, chắc mấy học muội nhỏ bị cậu làm cho chết mê chết mệt nhỉ.”

Tạ Gia Hoa cúi đầu cười: “Đâu có.”

“Tiểu thị tươi luôn rất mê người.” Lúc Lương Vi nói lời này, xe của Lục Trầm Ngân cũng đang tiến đến, cô còn nói: “Tôi cũng thích tiểu thị tươi, giống kiểu kia.”

Kiểu kia.

Ánh mắt cô hướng tới Lục Trầm Ngân đang xuống xe ở phía bên kia.

Hết chương 22.

Chương 23: Lục Trầm Ngân, anh bắt đầu thích em từ khi nào?

Biên tập: Bọt

“Anh ơi! Ăn cơm thôi!” Lý Oánh chạy từ trong nhà ra đón anh.

Lục Trầm Ngân nhìn về phía sân nhà Lương Vi, ở đó đèn đuốc sáng trưng, dường như còn có rất nhiều người. Anh cũng nhìn thấy Lương Vi, cô đang ngồi nói chuyện với một người đàn ông bên cạnh vì nường.

“Anh ơi.” Lý Oánh kéo góc áo anh.

Anh lấy lại tinh thần, cầm tay Lý Oánh đi vào phòng.

“Cậu đâu?” Lục Trầm Ngân vừa đổi giày vừa hỏi.

Lý Oánh nằm nhòai ra bàn vẽ tranh, Cát Vân đảo đĩa xào đồ ăn, sau đó đập nắp nồi lên, nói: “Ồ trong nhà, không biết bị làm sao mà mặt mày hốt hoảng. Có hỏi ông ấy cũng không nói.”

Lục Trầm Ngân nhú mày, đi vào nhà tìm Lý Đại Cường.

Trong phòng rất tối, anh bật đèn thì thấy Lý Đại Cường đang ngồi cúi đầu trên giường. Lý Đại Cường bị ánh sáng chiếu đến thì giật thót, thấy người tới là Lục Trầm Ngân mới nhẹ nhàng thở ra.

“Cậu, có phải xảy ra chuyện gì rồi không? Tiền vẫn chưa...?”

Lông mày Lý Đại Cường xoắn chặt lại, sau đó lại xua tay nói không có việc gì.

Lục Trầm Ngân thở dài: “Cậu nói thật cho cháu biết đi, số tiền kia từ đâu mà có? Ông bà ngoại cho? Sao bọn họ lại tình nguyện đưa tiền cho cậu?”

“Là hỏi xin bọn họ, cậu nói đang nợ người khác tiền chữa trị rồi kể rõ mọi chuyện một chút, hai cụ liền cho tiền. Cậu cũng không thể lại đi vay tiếp, hơn nữa, chuyện này cũng không trách cậu được.”

Đúng vậy, chuyện này cũng không thể trách ông ta được.

Lục Trầm Ngân đưa thuốc lá lên, nói: “Tuyệt đối đừng hỏi vay những người kia, càng vay càng nợ. Cậu, cũng đừng đi đánh cược, cậu thấy ai phát tài vì đánh bạc chưa?”

Lý Đại Cường thở ra, bế tắc mà gật đầu.

Lục Trầm Ngân: “Nếu rời khỏi nơi này thì định đi đâu?”

“Đổi thành phố, tìm một công việc. Định kiếm chút tiền đã rồi lại tính tiếp.”

Lục Trầm Ngân hút một hơi thuốc lá, tựa trên tủ quần áo cũ: “Như vậy cũng tốt, không thể lại làm ăn lỗ vốn nữa. Tiểu Oánh càng lúc càng lớn, về sau chi tiêu sẽ nhiều hơn. Cả Lị Lị ở bên kia nữa, dù sao cũng phải có trách nhiệm với con bé một chút.”

Lý Đại Cường thở dài thườn thọt: “Mẹ nó, cả đời này đều khôn khổ vì tiền.”

“Ăn tết xong Lị Lị 16 tuổi rồi, sau đó sẽ thi cấp ba. Cậu cho con bé nhiều tiền một chút, con bé một thân một mình ở kí túc xá trường...” Ngay lúc đó, Lục Trầm Ngân không thể nghĩ ra được từ gì.

“Cậu biết, đứa nhỏ này phải chịu khổ rồi.”

Lị Lị là con của Lý Đại Cường và vợ trước, cô bé này không được ai chăm sóc, quanh năm suốt tháng đều ở trong kí túc xá của trường.

Lục Trầm Ngân: “Cậu, có thể cháu —— “

Anh còn chưa dứt câu đã bị chuông điện thoại cắt ngang.

Lục Trầm Ngân nhìn điện thoại gọi đến, bỏ thuốc lá xuống, sau đó vào phòng mình nghe điện thoại.

Lương Vi nói ở đầu điện thoại bên kia: “Anh ăn cơm chưa? Muốn qua đây cùng ăn chút gì không? Vẫn là mấy người lần trước, tới chơi một chút đi.”

Lục Trầm Ngân dập thuốc lá, nói thật nhỏ: “Không được, mọi người cứ chơi là được rồi.”

“Nhưng em muốn gặp anh.”

“Giữa trưa chúng ta đã gặp nhau rồi.”

“Anh lại khó chịu chuyện gì?”

Lục Trầm Ngân: “Đâu có.”

Lương Vi: “Bỏ đi, vậy tùy anh. Vốn muốn giới thiệu anh với bọn họ một chút, dù sao thân phận cũng không giống lần trước.”

Anh không lên tiếng.

Lương Vi cho rằng anh sẽ không tới, không ngờ ăn BBQ được một nửa, anh lại chậm rãi tiến tới từ đằng xa.

Chu Lâm trông thấy anh thì nhận ra ngay. Bởi trong vòng xã giao của cô ấy, Lục Trầm Ngân là người đàn ông duy nhất trầm mặc như vậy.

Chu Lâm chỉ vào anh rồi nói: “Sao cậu ấy lại ở đây?”

Lục Trầm Ngân đi dép lê bằng nhựa màu xám và áo sơ mi bình thường, đáng vẻ rất hưu nhân.

Lương Vi kéo anh từ trong bóng tối ra chỗ có ánh đèn: “Anh ấy ở bên cạnh.” Cô quay đầu nhìn về phía Lục Trầm Ngân: “Muốn ăn gì không? Tên kia nướng đồ cũng không tệ lắm.”

Cô kéo cánh tay anh trông cực kỳ tự nhiên.

Lục Trầm Ngân lắc đầu, cười nhàn nhạt với Lương Vi một tiếng.

Lương Vi uống nước hoa quả, ngược mắt hỏi: “Anh tới nhà em như vậy, cậu anh không hỏi gì sao?”

“Ông ấy không nhiều lời.”

Dường như Lý Đại Cường cũng không quan tâm lắm, ông ta không ăn cơm, chỉ đi tắm rồi vào ngủ.

Lương Vi lôi kéo anh ngồi xuống, cô nhận xiên nướng trong tay Trần Khai Huy rồi đưa tới miệng Lục Trầm Ngân: “Ném thử đi.”

Anh nhận lấy.

Lương Vi cười cười.

Đáng vẻ anh ăn thứ gì cũng rất tự nhiên, hào phóng. Lương Vi thấy như vậy cực kỳ “man”.

“Lương Vi, cậu nói không phải là ——” Chu Lâm liên tưởng với việc giới thiệu bạn trai trước đó, cô ấy khó tin nhìn về phía Lục Trầm Ngân.

Lương Vi gật đầu: “Ừ, là anh ấy.”

Tạ Gia Hoa nhìn Lương Vi, có chút không hiểu rõ tình hình.

Lương Vi còn nói: “Bạn trai tôi, Lục Trầm Ngân.”

Cô vừa nói như vậy xong, cả đám người nhao nhao trùng to đôi mắt, quét mắt nhìn Lục Trầm Ngân như đang đi xem sở thú vậy.

Lục Trầm Ngân hơi rũ mắt, lúc ngẩng đầu lên vừa vặn nhìn thấy Tạ Gia Hoa, cậu ta đang nhìn Lương Vi bằng ánh mắt phức tạp. Lục Trầm Ngân thuận thể cầm lấy tay Lương Vi.

Trương Chí Vũ: “Thực sự ở bên nhau rồi?” Người tên Lục Trầm Ngân này cũng không có hành động hay lời nói khoa trương nào.

Lương Vi: “Ừ.”

Sau khoảng thời gian trầm mặc ngắn ngủi, tất cả mọi người đều cười cười, người nên nướng đồ thì nướng đồ, nên chơi thì chơi, chỉ có Tạ Gia Hoa cau mày ở một góc khuất.

Lục Trầm Ngân có chút ngồi không yên: “Anh sang đình bên kia hút điếu thuốc.” Anh tránh thoát khỏi tay Lương Vi, lại bước vào trong bóng tối.

Lương Vi buông ly thủy tinh xuống, đuổi theo sau anh.

Anh tựa vào cột trụ bằng đá, quen thuộc châm thuốc nhưng hút lên lại không thấy có tư vị gì.

Lương Vi đưa tay đoạt lấy điếu thuốc, Lục Trầm Ngân cúi đầu nhả ra một hơi khói.

“Có phải người tóc vàng kia thích em không?” Anh hỏi.

Lương Vi kẹp điếu thuốc, nhấp một hơi: “Anh muốn nói Tạ Gia Hoa? Cũng có thể.”

Cũng có thể cậu ta có ý tứ với cô.

Trong vòng tròn người này, thích một người không cần lí do.

Lục Trầm Ngân nhìn về nơi khác, không muốn hỏi nhiều.

Lương Vi đã chọn ở bên anh, đương nhiên sẽ không có ý nghĩ gì với người đàn ông khác. Anh chỉ không quen trông thấy ánh mắt người kia nhìn Lương Vi mà thôi.

Trước kia anh chưa phải là gì, sẽ không có tư cách nói chuyện. Nhưng bây giờ không giống nữa, anh là người đàn ông của cô.

Mất Lương Vi mang ý cười, cô nói: “Anh ghen?”

Lục Trầm Ngân phui lớp lá khô trên ghế đá rồi ngồi xuống, nhẹ nhàng “ừ” một tiếng.

“Lục Trầm Ngân, anh bắt đầu thích em từ khi nào?”

Lương Vi nghĩ tới những chuyện Trương Linh Linh hỏi anh vào buổi trưa.

Thích từ rất sớm, nhưng sớm đó là từ khi nào.

Bọn họ quen nhau được hơn một tháng, có thể sớm tới bao nhiêu.

Lục Trầm Ngân thân nhiên nói: “Quên rồi.”

Lương Vi hút xong ngậm thuốc cuối cùng, cô vứt đầu lọc xuống đất, dùng giày cao gót dẫm dập lửa. Một tay cô để lên vai Lục Trầm Ngân, sau đó nhào vào trong ngực, ngồi trên đùi anh, một tay khác quàng lên ôm lấy cổ anh.

“Vậy nghĩ lại đi.”

Một tay Lục Trầm Ngân ôm lấy eo cô, sợ cô ngồi không vững sẽ bị ngã: “Em đừng làm loạn.”

“Anh đừng đánh trống lảng.”

Anh biết tính của Lương Vi, chính là kiểu đập vỡ nồi niêu để truy tới tận cùng.

Lục Trầm Ngân siết chặt vòng eo của Lương Vi, anh vùi đầu vào ngực cô rồi rầu rĩ nói: “Thích từ cái nhìn đầu tiên.”

Anh có thể cảm nhận được người Lương Vi cứng lại, sau đó bên tai truyền tới tiếng cười tinh tế của cô.

Lương Vi dán vào tai anh, nói nhỏ: “Thảo nào.”

Cô dùng một chút rồi nói: “Thảo nào anh đối với em tốt như vậy.”

“Về sau sẽ càng tốt với em.” Anh ngửi được mùi nước hoa nhàn nhạt trên người cô, nhìn không được hôn lên xương quai xanh lộ ra ngoài.

Lương Vi rướn eo lên, nghênh hợp anh.

Mười ngón tay của cô ôm lấy mái tóc ngắn ngắn của anh, khát cầu nụ hôn điên cuồng hơn.

Lục Trầm Ngân hôn lên cổ cô nhưng không dám dùng sức mà chỉ mỗ mỗ nhẹ nhàng, anh sợ dùng sức quá sẽ để lại dấu tích.

Tay Lương Vi không an phận chút nào, từ đầu anh trượt tới vai, sau đó tới lồng ngực, rồi lại từ cơ ngực chậm rãi hướng xuống dưới. Dù cách lớp quần áo, những nơi cô lướt qua vẫn dấy lên trận lửa như cũ.

“Đừng.” Lục Trầm Ngân bắt được tay cô, mà cô lại cách quần nắm lấy...

Lương Vi rũ mắt nhìn Lục Trầm Ngân, sau đó ngậm lấy môi anh.

Nụ hôn nóng rực truyền tới tiếng thở dốc đè nén.

“Bọn họ đều ở bên kia.” Lục Trầm Ngân buông môi cô ra, nặng nề lên tiếng.

Ánh trắng sáng tỏ càng khiến làn da trắng của Lương Vi thêm nổi bật, cũng càng khiến sắc đỏ trên mặt cô thêm mềm mại.

Cô mặc váy hai dây liền, bên ngoài khoác thêm cardigan dài tay màu vàng nhạt. Đây là bộ quần áo cực kì thuận tiện để gây án.

Nồng nàn qua đi, Lương Vi tránh thoát khỏi người Lục Trầm Ngân, sau đó quang minh chính đại đứng trước mặt anh chỉnh lại áo lót qua lớp váy.

Anh vừa sờ loạn một trận, cho dù khóa áo không bị cởi ra nhưng toàn bộ đều bị đẩy lên, đẩy tới mức khiến cô khó chịu.

Lục Trầm Ngân chuyển tầm mắt đi nơi khác.

“Lương Vi —— Hai người còn ăn không?” Chu Lâm vậy mà căn thời gian rất chuẩn

“Tới đây.” Lương Vi nhìn về phía Lục Trầm Ngân: “Bây giờ trong lòng thoải mái chưa? Đi thôi, cùng nhau ra ăn gì đó.”

“Anh đâu có không thoải mái.”

“Vậy giọng điệu lúc nãy trong điện thoại của anh là thế nào.”

Lục Trầm Ngân: “...”

Lục Trầm Ngân không tham gia vào đề tài của mấy người Trương Chí Vũ, thỉnh thoảng Lương Vi sẽ nói vài câu, nhưng thật ra cô có vẻ cũng không hứng thú lắm.

Trương Chí Vũ nói: “Trên đường tôi thấy trên trần có làng du lịch Bắc Dương gì đó, chơi vui không?”

Lương Vi nhìn về phía Lục Trầm Ngân, ánh mắt như hỏi anh ở đó chơi vui không.

Lục Trầm Ngân nói: “Chưa từng tới, nhưng đã mò nhiều năm rồi, có lẽ làm ăn cũng không ra gì.”

“Chỉ ăn BBQ thì quá nhàm chán, nếu không thì đi hát đi, lâu rồi không đi hát, ngứa họng rồi.” Tiểu Mỹ ý trên người Trần Khải Huy rồi nói.

Lục Trầm Ngân: “KTV ở đó có lẽ vẫn được, tôi thường thấy mấy học sinh tới nơi đó.”

Trương Chí Vũ: “Không biết thiết bị của họ có được hay không, âm thanh tự nhiên như ông đây thì micro rách nát hát vẫn hay.”

Mấy người đàn ông uống chút rượu vào sẽ không khống chế mà lớn tiếng, muốn mở giọng ca hát.

Lương Vi thấy Tạ Gia Hoa ngã người trên sofa nên hỏi Chu Lâm: “Tạ Gia Hoa không thoải mái?”

“Không, cậu ta uống say.”

“Bia mà cũng say được?”

“Cậu ta uống rượu trắng.”

Lương Vi nhìn thử thì thấy trên mặt đất có hai chai rượu trắng.

Cô nói: “Vậy mấy cậu xem thế nào khiêng cậu ta lên xe đi. Mà hai người lái xe đi, đừng để mấy tên điên kia lái, uống rượu không được lái xe.”

“Biết rồi.”

Lục Trầm Ngân yên lặng dọn vì nường, mang ghế vào giúp Lương Vi.

Lương Vi giữ chặt anh lại: “Anh có về thay giày không? Hay là cứ đi như vậy?”

Lục Trầm Ngân ngắt ra: “Bọn em đi chơi đi, anh không đi.”

“Vì sao?”

“Muộn quá, mai anh còn đi làm.”

“Đi một chút cũng không được sao, lát nữa chúng ta cùng về.”

Lục Trầm Ngân cười cười: “Anh không biết hát, qua bên kia cũng chỉ ngồi, không bằng nằm ở nhà.”

Lương Vi: “Có phải anh không quen với việc này không?”

Ý cười của anh dần nhạt đi, như ngầm thừa nhận tất cả.

Lương Vi giờ tay vuốt ve mặt anh: “Anh không cần quen với bọn họ, chỉ cần quen với em là được rồi. Em nhất định sẽ ở bên cạnh anh.”

Bạn đang đọc truyện *Trầm Ân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Cái eo nhỏ

Biên tập: Bột

Lục Trầm Ngân nhìn cô, anh không nhiều lời mà chỉ gật đầu đồng ý.

Trương Chí Vũ thuê phòng VIP, KTV quanh quẽ này không có ai, chỉ có nhóm người bọn họ.

Trần Khải Huy trêu ghẹo, nói: “Có loại cảm giác bao hết các phòng.”

Thiết bị trong phòng có vẻ rất mới, giá cả cũng không đắt.

Trương Chí Vũ gọi rượu và đồ ăn hơn một ngàn tệ.

Lục Trầm Ngân ngồi trên sofa bên cạnh Lương Vi.

Ghế sofa màu đỏ tươi rộng lớn mà mềm mại, Tạ Gia Hoa uống say khướt nằm cả người trên đó, vậy mà vẫn còn rất nhiều chỗ trống.

Tổng cộng có hai cái micro, Trương Chí Vũ và Chu Lâm tiên hạ thủ vi cường (1).

(1) Tiên hạ thủ vi cường: ra tay trước thì chiếm được lợi thế trước.

Tiểu Mỹ ngồi trên đùi Trần Khải Huy, hai người hôn môi triền miên.

Chu Lâm cầm micro quát: “Hai người có thể đừng đói khát như thế không! Churóng mắt!”

Trần Khải Huy ôm Tiểu Mỹ, tiện tay cầm một quả quýt ném tới chỗ Chu Lâm.

Chu Lâm “F*ck!”

Bọn họ không bị ràng buộc, Lục Trầm Ngân hơi ngửa tựa vào ghế sofa, yên lặng nhìn xem.

Lương Vi mở hai chai bia, đưa cho Lục Trầm Ngân một chai: “Turu lượng của anh được không?”

“Không tốt.”

“Nhiều nhất là mấy chai?”

“Không rõ lắm.”

Lương Vi nâng cốc tiến đến trước mặt anh: “Cầm đi, chúng ta chơi trò chơi, thế nào?”

Lục Trầm Ngân nhận lấy: “Em không cần để ý tới anh, anh ngồi nghe mọi người hát là được rồi, sẽ không chán.”

Lương Vi đập vào đùi anh một cái, cười nói: “Ai sợ anh chán. Biết chơi xúc xắc không?”

“Không.”

“Em dạy anh chơi.”

Lục Trầm Ngân giữ chặt tay Lương Vi: “Anh không chơi thật.”

Lương Vi nhìn anh vài lần, thu tay lại: “Vây được.” Cô cũng tựa trên sofa, ngửa cổ uống hết ngụm rượu này tới ngụm rượu khác.

“Cô ấy hát hay không?” Lương Vi nghiêng đầu, dán vào tai anh hỏi.

Lục Trầm Ngân trả lời đúng trọng tâm: “Hay.”

Lương Vi lại nhỏ giọng hỏi: “Hát hay hơn em?”

“... Em hát hay.”

Lương Vi cười hai tiếng: “Anh muốn nghe em hát bài gì, em hát cho anh nghe.”

Lục Trầm Ngân: “Anh không muốn nghe bài nào, em cứ hát tùy ý là được rồi.”

Hai chân Lương Vi nhẹ nhàng xếp lại một chỗ: “Có nghe nhạc khiêu dâm không?”

“Humm?”

Lục Trầm Ngân còn tưởng mình nghe nhầm thì Lương Vi đã đứng dậy đi chọn bài hát.

Chu Lâm đưa micro cho Lương Vi, sau đó gào to: “KTV này được đấy, bài hát cấm cũng có.”

Lương Vi: “Đúng là vừa khéo.”

Nhạc dạo của bài hát này vừa vang lên, Trương Chí Vũ kêu một tiếng, sau đó nói: “Tôi không hát bài này, cô Lương tự hát đi.”

Lương Vi cười khẽ một tiếng.

Lục Trầm Ngân nhìn thấy tên bài hát là “Cái Eo Nhỏ”, anh chưa từng nghe bài hát này bao giờ.

Đầu óc anh còn chưa rõ ràng, bên tai đã vang lên giọng hát cực kỳ gợi cảm của Lương Vi, cũng giống như âm thanh cô phát ra ngày đó khi thân mật với anh, mà âm thanh này vốn không giống âm thanh lần trước cô từng hát.

Lương Vi quay đầu nhìn anh chăm chăm, vừa nhìn vừa hát.

Tiếng hát mềm mại mà mị hoặc khiến cả người Lục Trầm Ngân như bị thiêu đốt.

Sau ca từ là những tiếng thở dốc không có quy luật của cô.

Lục Trầm Ngân nhếch miệng, không nhìn cô.

Lương Vi dạng chân ngồi trên người Lục Trầm Ngân, ngón tay mon trón cầm anh, ép anh phải đối mặt với mình. Tiếng thở dốc mập mờ quanh quẩn bên lỗ tai anh, còn cô lại cười tới mị hoặc.

Cô xoa lên cổ anh, móng tay nhẹ nhàng lướt qua, lòng bàn tay dừng lại ở yết hầu đang nhấp nhô.

Trương Chí Vũ huyết sáo, Chu Lâm ngồi bên cạnh hút thuốc, hí mắt nhìn bọn họ.

Lục Trầm Ngân chỉ thấy mặt mình nóng lên, nhỏ giọng nói: “Lương Vi, đừng như vậy.”

Lương Vi lấy micro ra, ghé vào bên tai rồi ngậm lấy vành tai anh, cô đè thấp giọng nói: “Để nghe không?”

Cổ họng anh như bị thắt chặt, không phát ra được âm thanh nào.

Lương Vi còn nói: “Thích không?”

Hai tay Lục Trầm Ngân đặt lên eo cô, không nói lời nào.

Lương Vi cầm micro tiếp tục hát, cô hơi hơn vịn eo thì cảm nhận được thứ gì đó chống lên.

Nụ cười của cô ngày càng sâu, mặt anh lại càng nóng bỏng.

Trương Chí Vũ nói với Chu Lâm: “Cậu ta có ngốc không vậy.”

Một người phụ nữ lấy lòng đàn ông tới mức này, nếu là bọn họ thì đã sớm nhào tới, hoặc kéo đi thuê phòng ngay rồi.

Chu Lâm nói: “Cậu cho rằng cậu ta giống mấy người?”

Đầu Tạ Gia Hoa đau như muốn nứt ra, lúc mờ mắt tỉnh lại, cậu ta thấy Lương Vi đang ngồi vắt ngang hông người kia, hát cho người đàn ông đó nghe bài hát cánh đàn ông muốn ngừng mà không được. Anh ta chống người dậy, đưa ánh mắt nặng nề nhìn sang chỗ bọn họ.

Tới khúc hát cuối cùng, lúc kết thúc cả phòng đều an tĩnh một giây, Lục Trầm Ngân chỉ thấy ù tai.

Lương Vi ném micro lên sofa, nhưng vẫn ngồi trên người anh. Cô chớp mắt mấy lần, tiếp tục nhìn anh chăm chú.

Lục Trầm Ngân: “Em xuống trước đi.”

Nhạc dạo của ca khúc mới vang lên.

Lương Vi: “Em xuống rồi, lều trại nhỏ của anh phải làm sao bây giờ?”

Lục Trầm Ngân: “... Anh đi vệ sinh.”

“Em đi cùng anh.”

Hai người một trước một sau đi ra ngoài, bóng lưng cả hai trông cực kỳ tương xứng.

Chu Lâm nói: “Thân thể người đàn ông kia trông cực kỳ ‘man’.”

Trương Chí Vũ đâm thùm thụp vào lồng ngực: “Chẳng lẽ tôi không ‘man’?”

Chu Lâm liếc mắt.

Lục Trầm Ngân đi thẳng vào nhà vệ sinh nam, anh mở vòi nước ra dùng nước lạnh rửa mặt thì phát hiện Lương Vi cũng đi theo vào nhà vệ sinh.

Lương Vi tắt vòi nước: “Rửa cái gì, có tác dụng sao?”

Cô kéo Lục Trầm Ngân vào gian phòng vệ sinh bên cạnh.

KTV vắng vẻ, nhà vệ sinh cũng lạnh tanh, không có mùi vị gì khác thường.

Lương Vi ấn anh vào vách ngăn, cả người dính sát lên trên. Cô vén áo của anh lên, hai tay dạo chơi khắp nơi.

Lục Trầm Ngân nuốt xuống một cái, bắt lấy tay cô rồi khó nhịn nói: “Không được.”

“Cũng đâu có người tiến vào, cho dù có người vào thì thế nào.”

Anh vẫn duy trì tia lý trí cuối cùng: “Đừng như vậy.”

Lương Vi tránh thoát khỏi tay anh, cô không nhiều lời vô nghĩa mà cời thắt lưng của Lục Trầm Ngân, cời cả khóa kéo xuống.

“Giúp anh bằng tay, được không?”

Bàn tay cô hơi lạnh, tạo thành thế tương phản tuyệt đối với nhiệt độ nóng hổi của anh.

Lục Trầm Ngân chế trụ đầu cô, cúi người hôn thật sâu.

Lúc miệng lưỡi giao hòa, Lương Vi nói: “Sờ em.”

Động tác của anh vẫn ngây ngô như cũ, nhưng lòng bàn tay thô ráp ma sát khiến Lương Vi không kìm lòng mà rơi vào vực sâu của dục vọng.

Tiếng thở dốc tràn ra từ cổ họng của bọn họ không chỉ đơn giản là một loại tình dục.

Tạ Gia Hoa dừng bước ở cửa, cậu ta đỏ bừng mắt, dừng lại mấy giây rồi rời đi thật nhanh.

...

Hơi thở trầm đục tràn ngập gian phòng nhỏ, Lương Vi tựa vào ngực anh thở dốc thật lớn.

Lục Trầm Ngân ngửa đầu hít vào một hơi, theo sau là giọng nói hơi khàn: “Đi rửa một chút đi.”

Cô rút tay: “Giúp em cài móc phía sau, biết cài không?”

Anh giúp Lương Vi kéo lại quần lót, nhưng sờ soạng một lúc vẫn không cài được móc áo lót phía sau.

Lương Vi nói: “Được rồi, đợi em rửa xong rồi tự làm, anh mở cửa đi.”

Lục Trầm Ngân cài lại thắt lưng, ôm cô ra ngoài.

Dòng nước rửa trôi mảng sền sệt trên lòng bàn tay cô, Lục Trầm Ngân giúp cô rửa tay.

Lương Vi nghiêng đầu hỏi: “Thoải mái không?”

“Ừm.” Chỉ một âm tiết trầm thấp.

“Anh có tự giải quyết không?”

Khóe miệng Lục Trầm Ngân cứng đờ, anh ho nhẹ một tiếng.

Lương Vi: “Tự làm thoải mái hay em làm thoải mái?”

Âm thanh nói chuyện của cô không lớn, nhưng mềm mại mà tinh tế như đang cào vào lòng anh.

“Rửa sạch rồi.” Anh rút khăn giấy lau tay cho cô.

Lương Vi bữu môi: “Có gì phải ngại.”

Lục Trầm Ngân giương mắt nhìn cô: “Em làm thoải mái.” Lời nói này rất nghiêm trang, trịnh trọng.

Lương Vi nghe được đáp án mình muốn thì ý cười trên khóe miệng càng sâu.

Vừa bước ra khỏi chỗ rẽ của nhà vệ sinh, Tạ Gia Hoa đã đánh một quyền về phía Lục Trầm Ngân. Lương Vi còn chưa kịp phản ứng lại, Lục Trầm Ngân đã bị Tạ Gia Hoa túm cổ áo rồi ấn lên tường.

“Anh là cái thá gì! Đồ nghèo hèn! Lương Vi là người anh được chạm vào sao?” Tạ Gia Hoa quát ầm lên.

Lục Trầm Ngân nắm chặt lấy cổ tay cậu ta, chậm rãi dùng lực hất tay Tạ Gia Hoa ra. Anh đẩy cậu ta sang một bên, không có ý định so đo.

Nhưng Tạ Gia Hoa không thuận theo, lại tiếp tục nhào tới cho Lục Trầm Ngân một đấm, xương ngón tay của anh ta trực tiếp đập thẳng vào mặt anh. Hăm răng va vào khoang miệng khiến cả miệng anh nổi lên mùi máu tươi.

“Anh là cái thá gì! Là cái thá gì!”

Lục Trầm Ngân đưa đầu lưỡi liếm vách khoang miệng trong, anh nhìn Tạ Gia Hoa, trở tay cho cậu ta một đấm. Tạ Gia Hoa uống nhiều tới không chịu nổi, chỉ một chút đã ngã xuống đất.

Lương Vi nhú mày, đưa tay xoa mặt bên của Lục Trầm Ngân: “Đau không?”

Lục Trầm Ngân lắc đầu.

Tạ Gia Hoa lung la lung lay bò dậy: “Anh có gì? Anh không có gì cả? Nghèo hèn! Anh có thể cho Lương Vi thứ gì? Chị Lương, loại người này có gì tốt? Chối chối là được, sao anh ta có thể làm bạn trai chị?”

Lương Vi nhàn nhạt hít vào một hơi: “Tạ Gia Hoa, cậu uống nhiều rồi.”

Tạ Gia Hoa vỗ vỗ ngực chính mình: “Em không say! Em rất tỉnh! Loại người hạ tiện như anh ta sao có thể xứng với chị!”

“Bốp!”

Lương Vi không chút nể mặt cho cậu ta một cái bạt tai, cường độ của cái bạt tai này lớn đến mức bàn tay cô cũng bắt đầu run lên.

“Anh ấy là hạng người gì không đến lượt cậu khua môi múa mép.”

Tạ Gia Hoa bị đánh tới choáng váng, cậu ta chậm rãi đưa tay lên đỡ má phải của mình, quay đầu về phía Lương Vi, cau mày nói: “Em có gì kém anh ta? Em quen chị sớm hơn anh ta. Vì chị, mấy tháng nay em chưa từng chạm vào phụ nữ, vẫn luôn đợi chị. Em mẹ nó đối tốt với chị như vậy!”

Lương Vi cười nhạo một tiếng: “Ồ, vậy cậu ghê gớm thật, vì tôi mà mấy tháng không chạm vào phụ nữ cơ đấy.”

“Chị Lương, em cũng có rất nhiều tiền. Thứ Lâm Trí Thâm có thể cho chị, em cũng có thể. Một năm anh ta cho chị bao nhiêu tiền? Em bỏ ra gấp đôi bao chị!”

Vừa dứt lời, Lục Trầm Ngân túm lấy cho cậu ta một cú đấm.

Tiếp đó anh vẫn không chịu buông tay, lại cho Tạ Gia Hoa một đấm nữa.

Lương Vi tiến lên kéo anh.

Cô không muốn so đo nhiều với Tạ Gia Hoa, dù sao cũng uống say tới như vậy rồi.

Lục Trầm Ngân dắt Lương Vi ra ngoài chòi, anh quay lại phòng bao lấy túi của Lương Vi rồi rời đi.

Lương Vi không nói một lời, nặc cho anh quyết định.

Những người còn lại trong phòng vẫn lơ mơ không hiểu gì.

...

Sau khi lên xe, Lương Vi cũng không vội nổ máy. Lục Trầm Ngân ngồi ở ghế phó lái, anh không nói một lời, cả người như còn ảm ảm chút lửa giận.

“Anh tức giận vì lời nào của cậu ta?”

“Không.”

Lương Vi cầm tay anh: “Câu nói nào của cậu ta khiến anh tức giận?”

“Cậu ta nói... Cậu ta bao dưỡng em.”

Lương Vi cười trong yên lặng: “Chuyện này giải thích ra có chút phức tạp, về sau sẽ nói với anh. Lục Trầm Ngân, anh cảm thấy em là hạng người như vậy sao?”

“Không phải!” Giọng nói rất kiên định.

“Ừ.”

Lục Trầm Ngân trở tay cầm lấy tay cô: “Lòng bàn tay đỏ lên rồi.”

Lương Vi: “Đó là đương nhiên, dùng hết sức bình sinh mà lại.”

Anh cẩn thận xoa xoa: “Em tức giận vì câu nói nào của cậu ta.”

Lương Vi: “Anh đừng biết rõ còn cố hỏi.”

Lục Trầm Ngân cười cười, cười tới có chút ảm ảm.

Bỗng nhiên anh kéo Lương Vi qua, nâng mặt cô rồi hôn lên. Một cái hôn nhẹ nhàng, lại là tình nghĩa sâu nặng.

Hết chương 24.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Em thích đáng về ghen tuông của anh

Biên tập: Bột

Lục Trầm Ngân thật ra là người rất cố chấp, dù cô trêu chọc anh tới mức muốn ngừng mà không được, nhưng anh vẫn kiên trì không muốn qua đêm ở nhà cô.

Buổi đêm trở về từ KTV là như vậy, mấy ngày sau đó cũng tương tự.

Lương Vi nằm trên giường, rúc trong ổ chăn, thấy tin nhắn chuyển phát nhanh thì nhắn tin cho Lục Trầm Ngân, nhờ anh giúp mang món đồ tới.

Cô bỗng bật cười.

Có bạn trai làm chuyển phát nhanh thật ra lại rất tiện.

Mười phút sau Lục Trầm Ngân mới trả lời: Bụng còn đau không?

Đêm từ KTV trở về, cô định cùng anh củi khô bốc lửa, không ngờ bà đi lại tới chơi.

Dường như anh cũng nửa biết nửa không với chuyện đó, phản ứng đầu tiên là: “Em đau không?”

Thật ra Lương Vi không đau, chỉ cảm thấy phản ứng của anh rất thú vị, vì thế gật đầu nói đau.

Đến bây giờ đã là ngày bị thứ 4, cách mấy tiếng anh sẽ hỏi cô có đau không.

Lương Vi trả lời tin nhắn: Không đau.

Cô lật qua lật lại món đồ, đây là chiếc váy cô mới mua được vào mấy hôm trước.

Lương Vi nghĩ tới quần áo thường ngày của Lục Trầm Ngân, tuy rất sạch sẽ nhưng lại hơi cũ.

Nam Thành vào thu sẽ lạnh rất nhanh, gần đây nhiệt độ ngày đêm chênh lệch rất lớn.

Cô tìm áo khoác nam thì có chút không nghĩ ra.

Đây là lần đầu cô mua quần áo cho đàn ông, lại không biết Lục Trầm Ngân thích phong cách gì.

Vóc dáng của Lục Trầm Ngân rất đẹp, mặt cũng ưa nhìn. Lương Vi nghĩ tới thân thể của anh thì nhướn mày cười, chọn chiếc áo khoác lông mỏng màu đen kèm mũ.

Nằm tới 5 rưỡi chiều, cô xuống giường nấu cơm, có lẽ lúc ăn cơm tối xong cũng vừa lúc anh sang đây.

“Có người ở nhà không?”

Lương Vi vừa cất hành xong, cô nghe tiếng thì ngo ra phía cửa nhìn thử, ngoài cửa có một bóng người, cô đi ra mở cửa.

Bà bác kia đưa phong thư cho Lương Vi: “Đây là hóa đơn tiền điện nước tháng trước.”

“Được, cảm ơn.” Lương Vi nhận rồi nhìn xem, lúc ngược mắt lên lại đối diện với ánh mắt dò xét vào trong phòng của bà bác, không biết bà ta đang nhìn cái gì.

Lương Vi: “Còn việc gì sao?”

Bà bác cười vài tiếng: “Không có gì, không có gì.” Sau đó cong lưng chậm rãi đi vào màn đêm.

Ánh mắt của Lương Vi vẫn luôn dõi theo bà ta, tới khi không nhìn thấy gì nữa.

Xe tải của Lục Trầm Ngân tiến vào từ giao lộ, ánh đèn chiếu thẳng vào sân nhà Lương Vi.

Lương Vi đứng ở cổng nhìn qua chỗ anh, nhìn anh tắt đèn, tắt máy rồi xuống xe.

Lục Trầm Ngân cũng thấy cô, bước chân của anh hơi dừng lại một chút rồi lập tức đi vào nhà.

“Tiểu Oánh đâu?” Lục Trầm Ngân vừa rửa tay vừa hỏi Cát Vân.

“Hoi bị tiêu chảy, đang nằm trong phòng.”

“Tiêu chảy? Ăn đồ ăn hỏng hay bị cảm lạnh?” Lục Trầm Ngân nhướn mày.

Cát Vân múc canh xong thì xoa xoa tay, nói: “Đại khái là bị cảm lạnh, hôm nay đùa nghịch vã mồ hôi rồi cởi áo khoác ra. Vừa cho con bé uống chút nước nóng.”

“Tôi đi xem một chút.”

Lý Oánh vui ở trên giường, cả người hơi nhô lên thành cái gò nhỏ, cô bé đã ngủ thiếp đi.

Lục Trầm Ngân đắp lại chăn giúp cô bé rồi rón rén ra ngoài.

Lý Đại Cường hâm một nồi rượu lên, cả phòng đều là mùi rượu: “Ăn cơm, lát nữa ăn xong cậu sẽ tới Bắc Hải, xem thử xem có thể đánh được ít cá không.”

Lục Trầm Ngân ngồi xuống, nhận một chén rượu từ tay Lý Đại Cường.

Lòng bàn chân vốn tỏa ra hơi lạnh, uống chút rượu vào cả cơ thể cũng bắt đầu ấm lên.

Lục Trầm Ngân: “Cậu uống ít một chút, lát nữa còn phải lái xe.”

“Được được được.”

Cát Vân lau hai tay vào tạp dề, bung đồ ăn và com lên.

Chỉ có ba món ăn đơn giản và một món canh.

Lục Trầm Ngân: “Có cần gọi Tiểu Oánh dậy ăn com không?”

Cát Vân: “Không cần, đang ngủ say sẽ không muốn ăn com. Nếu đêm con bé đói, tôi hâm lại đồ cho nó.”

Lục Trầm Ngân không tiếp lời nữa mà vui đầu vào ăn com.

Lý Đại Cường buông đũa uống một ngụm rượu, liếc nhìn Lục Trầm Ngân, như có như không nói: “Gần đây buổi tối cháu đi đâu? Sang bên cạnh?”

Lục Trầm Ngân nhàn nhạt “vâng” một tiếng.

Lý Đại Cường ngửa đầu uống một ngụm lớn, suy tư một lát rồi nói: “Không phải cậu ngăn cháu yêu đương, tuổi của cháu cũng không còn nhỏ, đúng là nên tìm vợ rồi, nhưng cô gái kia không thích hợp với cháu. Người ta coi trọng cháu ở điểm gì? Người cô ta tiếp xúc đều là người thuộc tầng lớp nào, cháu biết không?”

Lục Trầm Ngân gấp miếng sườn xào chua ngọt nhưng ăn lại không thấy có vị gì.

Anh nói: “Cháu biết hết.”

Lý Đại Cường uống chút rượu vào mặt đã đỏ lên, khuôn mặt thô ráp giờ phút này như nổi lên một tầng tàn độc, giọng điệu cũng nặng nề thêm mấy phần: “Cháu biết mà còn dây dưa không rõ với cô gái đó, nói thẳng ra là chúng ta không trào cao nổi! Tiểu Lục, từ 16 tuổi cháu đã tới ở với cậu, cậu biết tính cách cháu thế nào. Thoạt nhìn thì rất nghe lời, nhưng thật ra cháu còn ương bướng hơn lửa, tính tình giống mẹ cháu như đúc. Tuy điều kiện của chúng ta chẳng ra sao, nhưng cũng không sợ không tìm được vợ. Còn cô gái sát vách kia thực sự không thích hợp với cháu. Hơn nữa, tới cuối năm hết hợp đồng thì chúng ta sẽ đi, chính cháu nghĩ cho rõ ràng đi.”

Lục Trầm Ngân buông bát đũa xuống, cúi đầu trầm trầm nói: “Cô ấy... không phải là loại người như mọi người nghĩ, con người cô ấy rất tốt. Cũng không phải kiểu người chỉ nhìn vào vật chất.”

Không biết Lý Đại Cường nghĩ đến chuyện gì, sắc mặt ông ta rất kém, nghiêm nghị nói: “Không được! Không cần biết cô ta là hạng người gì, cô ta chính là không được!”

Cát Vân thấy ông ta bị men say bốc lên thì lắc cánh tay ông ta một chút, nháy mắt với Lý Đại Cường.

Lý Đại Cường thô lỗ vung tay lên: “Không được!”

Lục Trầm Ngân không muốn tranh luận nữa: “Cháu ra ngoài một chút.”

Cát Vân nói khẽ: “Anh xem tính tình anh kia, Tiểu Lục còn chưa ăn được bao nhiêu com.”

Lý Đại Cường không chịu nể mặt: “Anh nói không được là không được!”

Lục Trầm Ngân đã đi xa, anh không biết sau đó bọn họ còn nói gì, mà anh cũng không muốn biết.

Ông ta nói anh cứng đầu, nhưng tính tình Lý Đại Cường cũng nóng nảy như vậy.

Lục Trầm Ngân cầm gói đồ chuyển phát nhanh của Lương Vi, đi hướng về phía nhà cô.

Anh còn chưa tới cửa đã ngửi được mùi thơm, là canh cá.

Lương Vi: “Nhanh như vậy anh đã ăn xong rồi sao?”

Lục Trầm Ngân đóng cửa lại, để gói hàng lên bàn trà: “Để anh bung cho, nóng tay.”

Lương Vi cười cười rồi xới com. Anh bê canh cá tới trên mặt bàn.

Lục Trầm Ngân: “Em thực sự rất biết nấu ăn.”

Lương Vi xới hai bát cơm: “Trước kia một mình quen rồi, cũng không thể để mình chết đói được.”

Cô mặc áo ngủ ở nhà màu hồng phấn, rất đáng yêu.

Lục Trầm Ngân nghĩ đến lời của Lý Đại Cường thì dần rũ mắt xuống, hơi nóng của canh cá bốc lên trước mắt, ánh mắt anh có chút mơ hồ, sau đó đầu óc cũng bắt đầu mơ hồ.

Lương Vi cầm thìa gõ vào thành bát hai lần, anh mới bừng tỉnh.

“Anh nghĩ gì mà mất tập trung thế.” Cô đưa thìa cho anh.

Lục Trầm Ngân cũng không quá có khẩu vị, anh không động thìa: “Em ăn đi.”

Lương Vi ngồi đối diện anh, cô tùy ý buộc tóc ở phía sau, chợt có sợi tóc rũ xuống bên tai, dưới ánh sáng của ánh đèn lại tăng thêm mấy phần quyến rũ và nhã nhặn. Hơn nữa, cô còn chưa cời tạp dề ra.

Dáng vẻ như vậy không hề giống loại người mà Lý Đại Cường miêu tả.

Từ đầu tới cuối, Lương Vi luôn khác biệt với những người bạn của cô, dù anh không thể chỉ rõ là khác nhau ở điểm nào.

Có lẽ tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, anh cảm thấy Lương Vi không giống như họ, không phải kẻ có tiền vênh vênh tự đắc. Cô lương thiện lại dịu dàng, cũng cực kỳ đảm đang.

Lương Vi múc bát canh cá cho anh: “Anh cũng nếm thử đi.”

Anh nâng bát lên uống, uống một ngụm xong thì dừng lại rồi uống tiếp một hơi cạn sạch.

Lương Vi: “Anh vậy mà không sợ bị hóc xương.”

Lục Trầm Ngân thở phào một hơi thật dài.

Không biết do màn tự an ủi bản thân vừa rồi có tác dụng, hay Lương Vi ở ngay trước mắt khiến anh an tâm hơn nữa.

Lương Vi ăn cơm rất chậm, cực kì cẩn thận.

Cơm nước xong xuôi, Lục Trầm Ngân yên lặng giúp cô rửa bát, Lương Vi đuổi cái lưng nhúc nhích: “Có bạn trai thật tốt, chuyển phát nhanh không cần lo, rửa bát càng không phải sầu.”

Lương Vi ôm lấy anh từ phía sau, anh mặc áo khoác bò, mặt cô dán lên lưng anh. Dù áo khoác bò có hơi lạnh nhưng Lương Vi không thềm để ý, cô ôm anh càng chặt.

Cô cách quần áp chọc vào bụng anh: “Sao nơi này lại cứng vậy.”

Lục Trầm Ngân dùng bọt biển để rửa bát, nghiêm túc nói: “Luôn làm việc rồi luyện thành.”

Tay cô thuận thế hướng xuống dưới, trêu chọc nói: “Vậy sao nơi này lại cứng?”

Lục Trầm Ngân mím chặt môi, trầm giọng nói: “Đang rửa bát, đừng náo loạn.”

Lương Vi cười vài tiếng, xoay người ra phòng khách xem TV. Lục Trầm Ngân rửa bát xong, anh lau khô tay rồi tới bên cạnh, cùng xem với cô.

Gần đây cô mê mẩn một bộ phim gia đình, tuy anh không xem TV nhưng nghe Lương Vi kể rằng người phụ nữ kia uốn éo hai lần trên người người đàn ông đó là đã câu dẫn được anh ta.

Anh nghĩ nếu là Lương Vi, chỉ cần quyến rũ một chút là anh bị bắt đi luôn rồi.

Hai tay Lương Vi ôm đầu gối, cả người cuộn lại núp trong ngực Lục Trầm Ngân. Cánh tay của anh khoác lên vai cô, vững vàng áp chế nhưng cũng đem lại một loại cảm giác an toàn.

Lương Vi xem tới mê mẩn, cô điều chỉnh tư thế thoải mái, Lục Trầm Ngân phối hợp với cô.

Chỉ cần cô cảm thấy dễ chịu là được rồi.

“Bụng còn đau không?” Anh hỏi.

Lương Vi lắc đầu: “Sắp hết rồi, sao còn đau được.”

“Không đau thì tốt rồi.” Anh cũng không quá am hiểu phương diện sinh lý của phụ nữ: “Sắp hết? Lúc nào?”

Lương Vi không xem phim truyền hình nữa, con mắt xinh đẹp híp thành một đường liếc nhìn anh: “Anh rất gấp?”

Vì bà đi tới chơi, nên không thể làm.

Lục Trầm Ngân nhìn về phía màn hình: “Đâu có.”

Lương Vi vỗ xuống đùi anh, giống như nhớ ra việc gì, cô nói: “Đúng rồi, em định hai ngày này bắt đầu làm việc.”

“Là việc ca hát em nói sao?”

“Đúng vậy, vì thế đã mua quần áo mới trên mạng, em mặc cho anh xem thử một chút.”

Lương Vi lói anh lên lầu.

Lương Vi đứng cạnh giường cởi quần áo, Lục Trầm Ngân giúp cô bóc gói hàng chuyển phát nhanh ra.

Trong chiếc hộp hình vuông xa hoa là một chiếc váy liền màu đen, bên cạnh còn đính kèm một túi nhỏ màu vàng nhạt.

Anh ngược mắt thấy Lương Vi đã cởi chỉ còn đồ lót, tuy mấy ngày nay bọn họ thường xuyên lau sũng cướp cò, anh cũng đã nhìn thân thể cô vô số lần nhưng vẫn cảm thấy có chút không biết phải làm sao.

Lục Trầm Ngân đánh mắt đi chỗ khác rồi đưa quần áo cho cô.

Lương Vi đi đến trước gương rồi mặc váy vào. Cô hít sâu một hơi, nói thầm: “Có phải gần đây em béo lên không, vì sao lại hơi bó thế này. Anh qua đây kéo khóa giúp em.”

Đây là chiếc váy cúp ngực, chiếc váy ôm lấy bộ ngực ngạo nghễ của Lương Vi. Lục Trầm Ngân liếc tới vòng hông gần như trống không của cô thì không khỏi nhú mày, anh kéo khóa phía sau lưng cho Lương Vi rồi hỏi: “Muốn mặc váy này hát cho bọn họ nghe?”

“Ừ, nếu không thì sao.”

“Mặc cái khác không được sao?”

Lương Vi ngẩng đầu nhìn anh trong gương, anh đang cúi đầu chuyên tâm kéo khóa giúp cô. Anh cao hơn cô nửa cái đầu, đứng ở sau lưng lại càng như bao trùm lấy cô.

Lương Vi: “Anh không thích váy này sao? Dù mặc hơi bó nhưng vẫn không thành vấn đề.”

Tay Lục Trầm Ngân để ở hông của cô, anh cũng đối mắt với cô ở trong gương: “Không phải không thích. . .”

“Thấy lộ?”

“Ừm.”

Lương Vi quay người ôm lấy anh, bộ ngực kiêu ngạo dán chặt lấy lồng ngực của anh. Tầm mắt của Lục Trầm Ngân cũng chỉ có một mảng trắng xóa và mềm mại như tuyết, đầu óc anh như muốn ngất đi.

“Lương Vi. . .” Giọng nói đã khàn khàn thêm mấy phần.

“Khi đó em đoán không sai, đúng là anh thích phụ nữ bảo thủ.” Khóe miệng cô ngầm ý cười nhàn nhạt.

“Không phải. . .”

“Vậy thì là gì?” Cô biết còn có hỏi.

“Anh không muốn mấy gã đàn ông khác thấy em mặc quần áo như vậy.”

Hai tay Lương Vi khoác lên cổ anh, mười ngón tay đan lại một chỗ, cô nhón chân đặt một nụ hôn chuồn chuồn lướt nước lên môi anh. Cô ngược mắt nhìn lên, chậm rãi cười một tiếng rồi lại phủ lên môi Lục Trầm Ngân, cánh môi hơi mút vào như muốn cắn xé môi anh.

Lục Trầm Ngân ôm eo cô rồi nhấc lên trên, Lương Vi bị nâng lên cao hơn nhưng không thấy mỏi, bởi tất cả đều nhờ vào lực đỡ của anh.

“Em rất thích dáng vẻ ghen tuông của anh.” Giọng nói của Lương Vi rất mềm mại, tựa như lông vũ gại qua khiến lòng anh ngứa ngáy một hồi.

Hết chương 25.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Ân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26: Sẽ có một mái nhà

Biên tập: Bột

Anh tự tay kéo khóa lên, cũng tự tay kéo khóa xuống.

Váy tuột đến bên chân bị Lương Vi đá sang một bên, cô tự nhiên mà trần trụi hôn môi với anh.

Bàn tay của Lục Trầm Ngân rất rộng, bên trong mang theo hơi lạnh, xúc cảm ma sát thô ráp lướt mỗi nơi đều khiến Lương Vi có cảm giác.

Một tay anh nắm chặt ngực của Lương Vi, cảm xúc mềm mại khiến máu huyết của anh như muốn phun trào.

Lúc đầu chạm vào cơ thể Lương Vi, anh giống như đũa nhóc vất mũi chưa sạch không hay biết gì, chỉ biết hướng vào trong, mà tất cả mọi động tác đều rất thô lỗ. Nhưng dường như trời sinh đàn ông đều có cảm giác đặc thù với phương diện này, vì vậy họ học được rất nhanh, hơn nữa còn không thấy tự hiểu.

Lương Vi chưa từng dạy anh vuốt ve hay hôn môi thế nào để cô thấy thoải mái.

Ánh trắng sáng ngời chiếu rọi vào cửa sổ sắt đất khiến hai thân hình quấn lấy nhau nhiễm thêm một màu mềm mại.

Rèm cửa ở cửa sổ sắt đất chưa kéo lên toàn bộ, trước biệt thự của Lương Vi là đồng ruộng bao la, cách mấy ngàn mét mới có một cái thôn khác, vì vậy không cần lo bị nhìn trộm.

Hơi ấm của điều hòa rất ấm áp, thân thể Lục Trầm Ngân lại càng nóng hổi. Cùng lúc đó, anh cũng không vừa lòng với thực tại.

Lục Trầm Ngân cúi đầu đôi môi, đồng thời cũng từng bước ép sát vào Lương Vi.

Lương Vi hơi thiếu đường khí, cô đẩy vai anh ra nhưng anh lại hôn càng mãnh liệt, phiền môi cô bắt đầu hơi tê dại.

Lương Vi không chịu nổi lực này, thân thể cô không tự chủ mà ngã ra phía sau một chút. Mỗi lần cô lui về phía sau một bước, anh lại tiến lên phía trước một bước, không có ý định buông tha cho cô.

Lùi lại tới đường cùng, cô bị anh đỡ lên tì vào tủ quần áo. Lưng Lương Vi dán lên bề mặt lạnh lạnh của tủ quần áo, cô bỗng hơi co lại, Lục Trầm Ngân thừa dịp cô thả lỏng thì nắm lấy cổ tay cô rồi đặt lên tủ quần áo.

Anh dính vào người Lương Vi, chiếm đoạt như cuồng phong.

“Lục... Ừm...”

Không cho cô khoảng trống để thở dốc.

Dường như gió bên ngoài bắt đầu nổi lên, tiếng gió luồn qua khe hở của cửa sổ như đang nhạo báng hơi thở nồng đậm lúc hôn môi kịch liệt của bọn họ.

Sắc mặt Lương Vi hiện lên sắc hồng nhàn nhạt, cô mở mắt ra nhìn khuôn mặt sát gần trong gang tấc. Anh hôn tới mức quên mình mà thâm nhập, đôi mắt nhắm chặt kèm theo hàng mi nhẹ nhàng lay động. Kỹ thuật hôn môi của anh chưa thể nói là thành thục, nhưng lại mang theo tính chiếm hữu và chinh phục trời sinh của đàn ông.

Cũng không biết đột nhiên anh điên cuồng cái gì.

Cứ vội vàng và không dứt như vậy, giống như một giây sau cô đã rời khỏi nơi đây.

Lục Trầm Ngân bỗng nhiên buông môi cô ra, đối mặt một lát rồi hôn lên cổ cô, hôn từ xương quai xanh lên tới vành tai. Lương Vi nhẹ nhàng nhắm mắt lại, để mặc anh càn quấy.

Anh nâng đầu gối phải lên, thúc vào giữa hai chân cô.

Vì bà đi sắp đi nên Lương Vi chỉ dùng băng vệ sinh hằng ngày, loại này chỉ là một lớp đệm mỏng manh như có như không.

Vốn vì anh mà trong lòng dấy lên ngọn lửa, lại vì bà đi mà không được thoải mái, Lương Vi như muốn điên rồi. Lúc này lại bị anh thúc lên một cái không nặng không nhẹ nhưng mang khoái cảm trí mạng, lúc này đầu óc cô như trống rỗng.

“Ừm...” Cô không nhận được rên rỉ thành tiếng.

Lục Trầm Ngân vẫn chưa buông chân xuống, thấy cô có phản ứng thì lại tiếp tục thúc lên.

“Lục Trầm Ngân!” Lương Vi cắn răng. Hai tay cô bị anh giữ lấy nên không làm gì được, chỉ có thể mặc anh chi phối.

Anh không trả lời cô, chỉ tự mình liếm môi, đầu lưỡi nhẹ nhàng đảo qua từng tắc da thịt mẫn cảm của cô, Lương Vi không khỏi run rẩy vì hành động này.

Anh di chuyển mấy lần ở giữa chân cô rồi rời đi, Lương Vi đột nhiên cảm thấy trống rỗng nên không tự chủ mà đi tìm thứ có thể khiến mình thấy thoải mái. Cô kẹp lấy đùi anh, khát vọng anh lặp lại một lần nữa.

Lục Trầm Ngân hôn lên môi cô lần nữa, nỉ non: “Còn muốn như vậy không?”

“Muốn.”

Với anh thì đây chỉ là lời hỏi thăm, nhưng nghe vào tai Lương Vi lại mang ý nghĩa khác. Cô cảm thấy đây là sự phản kích của anh.

Thoải mái không, muốn không?

Trước đây đều là cô trêu chọc anh như vậy.

Lục Trầm Ngân buông một tay của Lương Vi ra, mà tay anh cũng thuận theo cơ thể cô lần xuống dưới. Sau khi tìm được nơi đã ướt át đến cực hạn nào đó, anh chậm rãi vờ về cách lớp vải nhỏ hẹp. Tuy không có kỹ xảo gì nhưng vẫn có thể nhen lên ngọn lửa trong cô như cũ. Không, đối với Lương Vi mà nói thì đây là đồ thêm dầu vào lửa.

Cô không cam lòng yếu thế, cũng vươn tay hướng xuống thân dưới của anh. Lương Vi dùng một tay cời thắt lưng, linh hoạt kéo khóa quần xuống.

Không bao lâu sau, hô hấp của Lục Trầm Ngân bắt đầu nặng nề như tới cực hạn.

Sau khi phóng thích, Lục Trầm Ngân vui ở hõm cổ của Lương Vi rồi thở hổn hển.

Lương Vi dựa vào cánh cửa tủ, cô hít một hơi thật sâu, cánh môi tê dại như vừa ăn lẩu Tứ Xuyên.

Lương Vi: “Có ai hôn như vậy sao?”

Lục Trầm Ngân hơi cử động, mặt vui vào càng sâu hơn.

“Lục Trầm Ngân...”

“Ừm?”

“Thoải mái không?”

“...”

Lương Vi nở nụ cười phóng đảng.

Lục Trầm Ngân cài lại thắt lưng, ôm ngang người cô rồi hướng về phía nhà vệ sinh.

Trên bụng Lương Vi vẫn còn lưu lại chất lỏng sền sệt.

Lương Vi bị anh ôm lấy, cô ngẩng đầu nhìn trời thở dài: “Đàn ông các anh thoải mái lên là làm càn...”

Lục Trầm Ngân: “...”

Anh giúp cô pha nước ấm, Lương Vi buộc tóc lên rồi cời đồ lót.

Lục Trầm Ngân: “Có cần... anh giúp em không?”

Anh có chút tự trách.

Lương Vi trước mắt anh mang cánh môi sưng đỏ, cổ và ngực chi chít những dấu hôn đậm nhạt, trên bụng cô còn có... Nhìn thế nào cũng thấy rất chật vật, mà kẻ cầm đầu gây ra chuyện đó lại là anh.

Lương Vi đứng cọ rửa dưới vòi hoa sen: “Không cần, anh ra ngoài chờ em.”

“Được.” Lục Trầm Ngân giúp cô đóng cửa nhà vệ sinh rồi ra ban công hóng mát.

Nơi Lục Trầm Ngân đang đứng chính là nơi lần trước Lương Vi đứng rồi gửi tin nhắn đùa giỡn anh. Tầm nhìn ở đây thật tốt, có thể nhìn tới tận sân nhà anh.

Vừa lúc, Lục Trầm Ngân trông thấy Lý Đại Cường lấy xe của anh rồi rời đi.

Nghĩ tới những lời nói kia của Lý Đại Cường, chân mày Lục Trầm Ngân không khỏi nhăn lại.

Cậu đối với anh rất tốt, nhiều năm như vậy, đó là người thân duy nhất mà anh có thể dựa vào.

Kế hoạch của cậu là rời khỏi nơi này khi hết hạn hợp đồng vào cuối năm, cậu cũng không cho phép anh và Lương Vi ở bên nhau. Nhưng bây giờ, anh vất vả lắm mới được ở bên Lương Vi.

Anh thậm chí không dám tưởng tượng về sau mình sẽ yêu người phụ nữ khác. Ngoại trừ Lương Vi, anh còn có thể yêu người khác sao?

Còn có người nào tốt hơn cô sao?

Gió lạnh từ từ thổi đến, anh chỉ mặc một chiếc áo dài tay, chưa kịp khoác áo ngoài nên hơi lạnh khiến ngón tay trắng bệch.

Lục Trầm Ngân thở dài rồi trở về phòng, không khí trong phòng ấm áp như xuân về.

Lương Vi vẫn luôn bất điều hòa, một ngày 24 giờ không ngơi nghỉ lúc nào. Không giống bọn họ, mùa đông không dám bật, mùa hè nóng tới chịu không nổi mới bật một chút.

Cậu nói không sai, bọn họ và Lương Vi không phải người cùng cấp bậc, Lương Vi có thể coi trọng anh ở điểm gì.

Lục Trầm Ngân ngồi trên thành giường, đầu rũ xuống, hai tay để trước ngực.

Anh thấy mình như lâm vào ngõ cụt.

Biết bản thân không xứng với Lương Vi nhưng vẫn không chịu từ bỏ. Cô nói cô không cần thứ gì từ anh, nhưng chính anh cũng cảm thấy là một người đàn ông, phải có năng lực chăm lo cho phụ nữ.

Dù là tiền tài hay sinh hoạt thì đều phải có năng lực đó.

Mà tiền tài, anh có nỗ lực thế nào cũng không thể dư dả.

Lương Vi quần khăn tắm bước ra ngoài, cô vào phòng ngủ thì thấy Lục Trầm Ngân ngồi cúi đầu bên giường. Cô thuận tay nhặt bao thuốc lá trên tủ đầu giường, cầm lấy một điếu ngậm vào môi. Đánh bật lửa hai lần mới được, điếu thuốc dài nhỏ cho nữ nằm gọn trên đôi tay thon dài của cô.

“Anh có tâm sự?” Lương Vi tựa lên tường, đôi mắt nhàn nhạt nhìn anh.

Từ lúc vào cửa cho tới bây giờ, dường như đều là tâm sự nặng nề.

“Cũng không hẳn.” Trả lời lập lờ nước đôi.

Lục Trầm Ngân nhặt áo khoác lên rồi mặc vào, đèn chùm thạch anh chiếu xuống thân ảnh cao lớn của anh một mảng đen kịt.

Ánh mắt Lương Vi rơi xuống bóng dáng anh, cô hút một hơi thuốc lá, dùng ngón trỏ và ngón cái kẹp đầu lọc thuốc, ngón giữa gõ nhẹ mấy lần vào đuôi điếu thuốc, toàn bộ tàn thuốc nhanh chóng rơi xuống gạt tàn bằng kính. Sau đó cô đưa mắt nhìn Lục Trầm Ngân đang đi tới trước cửa sổ sát đất.

“Bên cậu anh có vấn đề?” Cô đoán thử rồi hỏi.

Tay Lục Trầm Ngân đang rũ bên người hơi cứng lại: “Gần như vậy.”

Lương Vi ngậm lấy điếu thuốc, lấy đồ lót từ trong tủ quần áo ra ném lên giường. Cô nhanh chóng hút xong điếu thuốc, cởi bỏ khăn tắm rồi vừa mặc đồ vừa hờ hững hỏi: “Hình như anh rất thân thiết với cậu mình.”

Lục Trầm Ngân thấy bóng cô đang thay đồ lót qua cửa sổ sát đất, anh đánh mắt nhìn về phía cây dương lớn trong sân nhà bác sĩ Đồng, nơi đó chỉ còn lại những chiếc bóng trong màn đêm mờ tối.

Anh nói: “Mười sáu tuổi anh đã đi theo ông ấy.”

“Vậy bố mẹ anh... À, không đúng, bố anh đâu?” Lương Vi chợt nhớ ra, mẹ anh đã qua đời rồi.

“Ở quê.”

Lương Vi chọn váy ngủ màu lam rồi mặc lên: “Sao vậy, quan hệ với bố không tốt?”

“Ừ, chẳng ra sao.” Lục Trầm Ngân trả lời rất thẳng thắn.

Đôi tay đang kéo váy của Lương Vi dừng lại, khoe môi dấp ý cười, cô nói khẽ: “Vậy thì thật trùng hợp.”

Lục Trầm Ngân nói: “Cậu đối với anh rất tốt, gần như là người thân duy nhất của anh.”

“Vậy rốt cuộc cậu anh gặp chuyện gì, nói cho em nghe một chút, có lẽ em có thể giúp một tay.”

Lục Trầm Ngân xoay người nhìn cô chăm chú.

Lương Vi: “Nói đi.”

Mặt Lục Trầm Ngân hơi động: “Cũng không có gì quan trọng, ông ấy có thể giải quyết.”

Lương Vi nhún vai, ngồi xuống bàn trang điểm bôi mỹ phẩm dưỡng da.

Cô hỏi: “Vậy chuyện giữa anh và bố anh là thế nào?”

Lục Trầm Ngân ngược mắt, nghĩ nghĩ rồi nói: “Nói ra rất dài dòng.”

“Vậy nói ngắn gọn thôi.”

“Anh hại chết em trai mình.”

Anh tiếp lời rất nhanh, mấy giây sau Lương Vi mới phản ứng lại được. Cô nhìn về phía anh, bỗng nhiên không biết nên nói gì.

Lục Trầm Ngân như đang tự lẩm bẩm: “Là anh hại chết thằng bé... Đúng là anh...” Anh vò đầu như đứa trẻ phạm lỗi, giọng nói cũng dần run rẩy khi nhớ về quá khứ nặng nề.

Anh run run nhắm mắt lại, hô hấp dần gấp gáp.

Lương Vi đi đến trước mặt Lục Trầm Ngân, cô nắm chặt lấy tay rồi ôm anh, dịu dàng nói: “Có thể kể cho em nghe một chút không?”

Lục Trầm Ngân tựa trên vai cô, đem hết trọng lực tì ở trên, Lương Vi chỉ thấy nặng trĩu. Cô không đỡ được thể trọng của anh nên chỉ cắn răng đứng bất động, cố gắng chống đỡ.

“Do anh không tốt... Nếu như anh không giấu cột thằng bé, hoặc nói chuyện với nó bằng giọng điệu khác, nó sẽ không tự chạy tới bơi ở bờ sông...”

Suy nghĩ của Lục Trầm Ngân rất loạn, anh không biết phải làm thế nào để biểu đạt rõ ràng với Lương Vi.

Nhưng dù chỉ có dăm ba câu, Lương Vi vẫn nghe được rõ ràng.

Anh cho rằng chỉ vì một vài lời nói và cử chỉ của mình mà em trai chết đuối, tất cả trách nhiệm đều thuộc về anh.

Anh cảm thấy mình là kẻ tội đồ.

Lương Vi đỡ lấy anh, lại như đang đỡ lấy quá khứ của anh.

Cô ôm chặt Lục Trầm Ngân, vỗ nhẹ lên lưng anh thật lâu, thật lâu.

Môi cô mím thành một đường, ánh mắt thâm trầm như mực.

Chúng ta đều là kẻ tội đồ, ai sẽ tới chuộc tội đây.

Lục Trầm Ngân nói: “Vì anh hại chết thằng bé nên bố anh... Anh rời khỏi căn nhà đó gần 10 năm, 10 năm ông ấy cũng không tới tìm anh, ngay cả một cuộc điện thoại cũng không có.”

Anh tự trách nhưng vẫn luôn không cam lòng: “Anh cũng là con của ông ấy... Vì sao...”

Lương Vi không được lời nào có thể an ủi anh, cô không thể nói với anh rằng mọi thứ đã qua được, bởi lời nói đó thật quá giả dối. Thật sự không có trở ngại sao? Chỉ có người trong cuộc mới có thể hiểu rõ mà thôi.

Cơ thể Lục Trầm Ngân ghì xuống thấp hơn.

Lương Vi: “Thật ra anh rất muốn sống cùng bố, đúng không? Nói cách khác là anh muốn có một cái nhà, một mái ấm thực sự.”

Lục Trầm Ngân ngậm thừa nhận.

Lương Vi nắm lấy hai cánh tay của anh: “Sẽ có.”

Lục Trầm Ngân ngồi thẳng người rồi nhìn cô chăm chú. Sau đó anh đưa tay chế trụ đầu cô, đặt xuống một nụ hôn.

Sẽ có, tất cả những mơ mộng đều sẽ trở thành hiện thực, tỉ như anh, tỉ như một mái nhà.

Làm bạn cả đời với em, từ đây không còn phiền lo về những khổ đau nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Anh bằng lòng kể rõ mọi chuyện với em không?

Biên tập: Bọt

Cát Vân gọi điện thoại tới cắt ngang việc hôn môi của bọn họ, Lương Vi ra hiệu cho anh đi nghe điện thoại, còn cô tiếp tục thoa kem.

Cát Vân lo lắng nói: “Tiểu Oánh phát sốt, vừa rồi còn nôn mửa không ngừng. Cậu đang ở đâu? Mau về đi, gọi điện thoại cho cậu của cậu mà không được, bây giờ phải làm sao đây!”

Tim Lục Trầm Ngân như bị siết chặt: “Phát sốt? Tôi về bây giờ đây.” Anh cúp điện thoại xong, sắc mặt rất kém.

Lục Trầm Ngân chỉ thấy đầu óc mình ong ong lên.

Đầu anh không ngừng tưởng tượng tới hình ảnh Lục Quang Hải nằm trong quan tài, năm đó Lục Quang Hải chỉ mới 8 tuổi.

Lương Vi quay đầu thì thấy sắc mặt anh không thích hợp, cô nhẹ nhàng cầm chặt tay anh, hỏi: “Ai phát sốt?”

Lúc đối diện với ánh mắt của Lương Vi, cảm xúc trong anh mới dần lắng xuống.

“Tiểu Oánh lên cơn sốt, anh phải đưa con bé đi bệnh viện. Anh đi trước đây.”

“Được, mau đi đi.”

Lục Trầm Ngân vừa đi cầu thang xuống dưới lầu thì phát hiện xe của anh bị cậu lái đi mất, anh nhanh chóng trở lại căn phòng: “Lương Vi, xe anh không có ở đây, có thể ——”

Anh còn chưa nói hết câu, đã nghe thấy Lương Vi đáp: “Được.” Rất thẳng thắn.

Lúc hai người chạy đến, Cát Vân đang ôm Lý Oánh rồi lau miệng cho cô bé. Buổi tối cô bé không ăn cơm, sau đó còn nôn mửa không ngừng nên nôn hết cả cả mặt xanh mặt vàng trong dạ dày ra, giờ đây sắc mặt bé đã tái nhợt.

Lương Vi: “Mọi người chuẩn bị một chút, tôi lái xe ra giao lộ.”

Cát Vân nhìn Lương Vi vài lần, nói với Lục Trầm Ngân: “Cậu đi lấy hai cái khăn mặt và tấm chăn nhỏ lại đây, đừng quên phiếu chữa bệnh, cả giấy chứng nhận nữa, tất cả đều để ở ngăn kéo tủ thứ hai.”

“Được.” Lục Trầm Ngân sờ trán của Lý Oánh rồi xoay người vào nhà.

Cát Vân nhìn bộ dạng khó chịu của con gái thì mi tâm không thể buông lỏng.

Lục Trầm Ngân nhanh chóng thu thập xong đồ đạc, nói với Cát Vân: “Để tôi ôm con bé, dù sao lớn rồi cũng nặng hơn.”

Đúng là tay Cát Vân đã có chút tê dại: “Cẩn thận, đừng đè vào bụng con bé.”

Lý Oánh xịu miệng, yếu ớt nói: “Anh ơi, em váng đầu...”

“Bị ốm nên váng đầu, chúng ta tới bệnh viện gặp bác sĩ.”

Lý Oánh nghĩ đến việc phải tiềm nên hơi bài xích, bàn tay nhỏ nắm lấy quần áo của Lục Trầm Ngân, nắm một chút nhưng không có sức nên đành buông thõng xuống, yên lặng để Lục Trầm Ngân ôm.

Xe của Lương Vi đỗ ở giao lộ, Lục Trầm Ngân bước nhanh qua đó, Cát Vân cũng theo sát phía sau.

Lương Vi giúp anh mở cửa xe: “Trong xe em không có đồ, cứ ngồi thoải mái.”

Cát Vân đứng sau lưng Lương Vi, cô ấy nhìn chiếc xe thể thao màu đỏ thì có chút không biết phải làm sao.

Lương Vi: “Không vào sao?”

“À được.” Cát Vân cầm theo một túi đồ, dè dặt ngồi vào trong xe.

Xe chạy ra khỏi trấn, Lục Trầm Ngân vững vàng ôm Lý Oánh, mắt nhìn Lương Vi đang lái xe: “Không cần chỉ đường sao? Em biết đường à?”

Lương Vi: “...”

Lương Vi lẩm bẩm: “Muốn đi bệnh viện nào, bệnh viện trung tâm hay bệnh viện nhân dân?”

Cát Vân: “Bệnh viện nào gần?”

Cô mở chỉ đường ra: “Bệnh viện nhân dân gần nhưng không phải bệnh viện đứng đầu, có điều truyền nước thì vẫn được.”

“Vậy tới bệnh viện đó đi, xa quá con bé không chịu được.”

Lương Vi nhìn qua gương chiếu hậu, Lục Trầm Ngân nhìn Lý Oánh không chớp mắt. Anh rất căng thẳng, như thể đây là lần đầu tiên Lý Oánh bị ốm.

Cát Vân cầm tay Lý Oánh, thì thầm: “Mỗi lần con bé bị ốm, tim tôi như vọt lên tận cổ họng, cả người đều luống cuống. Có thể ăn thêm gì để tăng cường sức đề kháng không? Lúc nào cũng bị cảm rồi sốt.”

Lương Vi nghĩ nghĩ: “Viên vitamin C?”

“Có tác dụng không?”

Lương Vi: “Có lẽ tác dụng không lớn, mà bây giờ tiệm thuốc đã sớm đóng cửa rồi. Sức đề kháng của trẻ nhỏ yếu là chuyện bình thường, về sau lớn rồi sức đề kháng sẽ tăng lên.”

Cát Vân thở dài: “Cô Lương, cô không hiểu lòng người mẹ.”

Giọng điệu của cô ấy mang mùi phần trưởng thành, Lương Vi hơi hoài nghi người phụ nữ này thực sự nhỏ hơn cô một tuổi sao? Nghe lại như cô ấy lớn hơn cô mấy tuổi vậy.

...

Thời tiết thay đổi chính là lúc bùng phát cảm mạo, trong phòng cấp cứu đều là người, trong đó có rất nhiều trẻ nhỏ, mỗi ông bố bà mẹ của các em đều vội vã, sắc mặt ngưng trọng.

Mà sắc mặt của Lục Trầm Ngân cũng không khác bọn họ là bao.

Cát Vân đi đăng ký, còn cô và Lục Trầm Ngân ngồi trên ghế dài ở đại sảnh. Lý Oánh mơ mơ màng màng mở mắt ra, lẩm bẩm: “Nóng quá...”

Lương Vi vừa sờ lên trán cô bé, sờ cả lên trán của mình rồi nói: “Sao lại nóng thế này, ở nhà đã đo nhiệt độ thử chưa?”

“Chưa, ở nhà không có nhiệt kế.”

Lương Vi: “Lát nữa mua một cái, chỉ có mấy tệ thôi.”

Lục Trầm Ngân: “Được.”

Cát Vân cầm một đồng giấy tờ và thẻ chạy tới: “Người kia nói đi tìm y tá để đo nhiệt độ cơ thể trước, nhưng y tá đâu rồi?” Cô ấy nhìn bốn phía chỉ toàn người chen người, hoàn toàn không nghĩ được gì khác.

Lương Vi: “Có lẽ đang ở bên kia, tôi đi xem một chút, mọi người chờ nhé.”

Lương Vi mặc áo măng-tô dài màu be và đi boots thấp có gót, gót giày giẫm xuống nền đá cẩm thạch tạo nên âm thanh thanh thúy. Cát Vân nhìn bóng lưng của cô tới mức sững sờ, cô ấy cúi đầu nhìn mũi giày của mình, đó là một đôi giày da đế bằng màu đen, phía trên có đính thêm mơ bướm nhưng đã rơi mất viên đá trên cùng, mép giày cũng bị mài mòn đi rất nhiều.

Cô ấy lại nhìn tay mình, mùa thu đông khiến tay Cát Vân có chút thô ráp, móng tay cô ấy còn cắt cụt ngắn, nhìn vừa vụng về vừa buồn cười.

Có người đàn ông trung niên cúi đầu bước thật nhanh lướt qua người cô ấy, Cát Vân vẫn không để ý.

Bỗng dưng cánh tay bị người đàn ông kia va vào thật mạnh, cô ấy nhất thời không kịp phản ứng nên trượt chân, vì không tìm được nơi để vịn vào, cả người Cát Vân bị lùi về phía sau mấy bước, mấy tờ giấy trong tay cũng rơi là tả trên nền đất.

Lục Trầm Ngân ôm Lý Oánh thấy vậy thì mau chóng đứng dậy, anh đang ôm cô bé trong tay nên không tiện đỡ Cát Vân: “Vẫn ổn chứ? Có bị va vào đâu không?”

Cát Vân lắc đầu, lúc ngẩng đầu lên đã không thấy người đàn ông xô ngã cô đâu. Một màn này tạo ra động tĩnh không nhỏ, mấy người xung quanh thỉnh thoảng lại ném ánh mắt tới đây.

Cát Vân cúi đầu nhặt giấy tờ lên.

Lúc cô ấy nhặt tới tờ giấy cuối cùng, cánh tay đột nhiên bị một lực nhẹ nhàng đỡ lấy, bên tai là giọng nói nhàn nhạt của Lương Vi: “Không sao chứ?”

“Không sao...”

Lương Vi chỉ vào quầy bên kia, nói: “Đo nhiệt độ cơ thể ở bên kia.”

Cát Vân đột nhiên nói với Lục Trầm Ngân: “Cậu đã ôm cả đường rồi, để tôi ôm tiếp.” Thỉnh thoảng cô ấy lại mím môi như có chút không tự nhiên.

“Vây được, cô mang Tiểu Oánh đi đo nhiệt độ, tôi vào nhà vệ sinh.”

Lương Vi đưa hai người đi đo nhiệt độ.

Lương Vi đứng bên cạnh mang đồ giúp Cát Vân. Cô cũng không cảm thấy có gì không ổn, nhưng Cát Vân cứ luôn nói cảm ơn, Lương Vi cười cười: “Không có gì phải cảm ơn.”

Đêm dần khuya, giờ đã là hơn 9 giờ nhưng trong bệnh viện vẫn đông người như cũ.

Nhiệt độ cơ thể Lý Oánh là 39.2 độ.

Rất cao.

Y tá nói: “Lên tầng 2 đi, lên đó để bác sĩ pha thuốc, sau đó đi lấy thuốc rồi tới quầy bên kia của tầng 2 để y tá truyền nước cho.”

Cát Vân bị nhiệt độ này dọa sợ, y tá nói lại nhanh, cô ấy như lọt vào sương mù, run run hỏi lại: “Có thể lặp lại lần nữa không?”

Y tá hơi mất kiên nhẫn bởi người xếp hàng đo nhiệt độ ở phía sau còn nhiều, cô ta lớn tiếng: “Bảo cô lên tầng 2 tìm bác sĩ pha thuốc.”

Lương Vi lạnh lùng nhìn y tá kia, nói với Cát Vân: “Lên tầng 2 tìm bác sĩ trước đi, lát nữa đi lấy thuốc nước là được rồi.”

Cát Vân thầm nói: “39.2 độ, 39.2 độ, cao như vậy...”

Lương Vi cảm thấy có lẽ cô thực sự không thể hiểu được nỗi lòng của người mẹ.

Từ nhỏ thể chất của cô cũng không tệ, rất ít khi bị cảm mạo hay phát sốt. Lần duy nhất cô có ấn tượng là lúc bị rơi xuống sông vào mùa đông, đêm đi ngủ lại đá chăn nên nửa đêm sốt cao. Đêm ấy Từ Vệ Mai đã vội vàng đưa cô đến bệnh viện. Khi đó không phải nhà nào cũng mua được xe điện, bà đã đạp xe chở cô tới bệnh viện. Giữa đêm mùa đông khuya khoắt, bà bọc cô thành gấu nhỏ, còn mình thì bối rối tới quên quàng khăn. Năm đó, tai và mặt của Từ Vệ Mai bị toác da nghiêm trọng.

Bà là một người mẹ tốt, làm gì cũng đều suy nghĩ cho Lương Vi. Nói cách khác, Lương Vi là người quan trọng nhất trong sinh mệnh của bà.

Lương Vi hiểu rõ điều này.

Cô lại nhớ tới ngày bà an tĩnh nằm trong áo quan.

Cô lặng lẽ chớp mắt, con người màu nâu nhạt dần lấy lại chút bình tĩnh.

Cát Vân lấy được tờ đơn của bác sĩ thì hỏi Lương Vi: “Bây giờ đi lấy thuốc nước sao?”

Lương Vi lấy lại tinh thần: “Ừ, lúc này tôi thấy rồi, ở ngay phía trước thôi.”

Không có giường để truyền nước mà chỉ có chỗ ngồi, tới lượt của Cát Vân đã là số 46.

Lương Vi nhíu mày, hỏi y tá: “Truyền một bình này mất bao lâu?”

“Khoảng 2 – 3 tiếng.”

Lương Vi: “Không có giường sao?”

Y tá cười miệt thị: “Lấy đâu ra giường chứ.”

“Không có phòng VIP sao?”

Y tá quan sát kỹ Lương Vi: “Có thì có, nhưng rất đắt.” Cô ta nhìn Cát Vân thì hơi không hiểu, rõ ràng hai người này nhìn khác nhau một trời một vực.

Lương Vi nói: “Làm thế nào để được vào phòng VIP?”

Cát Vân kinh ngạc, vội vàng nói: “Không, không cần, qua bên kia ngồi truyền nước là được rồi.”

Lương Vi: “Dù mới 5, 6 tuổi nhưng trọng lượng cũng không nhỏ. Cô ôm đứa nhỏ truyền nước, con bé không thoải mái mà cô cũng vậy. Ban đêm nhiệt độ không khí cũng thấp, không cần thiết.”

Cát Vân lắc đầu như trống bỏi: “Không cần không cần, thật sự không cần đâu.”

Lục Trầm Ngân chạy vội từ cửa cầu thang tới: “Sao gọi điện thoại cho hai người đều không được?”

Lương Vi: “Em... không mang điện thoại.” Vừa rồi đi rất gấp.

Cát Vân sờ túi, ánh mắt hơi ngưng lại: “Điện thoại của tôi đâu rồi?”

Lục Trầm Ngân: “Có phải cô cũng quên không?”

Cát Vân: “Không đâu, tôi còn muốn gọi điện cho cậu của cậu, tôi nhớ tôi có mang theo mà. Có lẽ vẫn để trong túi, lát nữa tôi sẽ tìm lại. Còn chuyện kia, cô Lương, thật sự không cần đâu.”

Lục Trầm Ngân nhìn về phía Lương Vi: “Sao vậy?”

Lương Vi: “Em muốn thuê phòng VIP, dù sao ngồi truyền nước cũng không dễ chịu, mà lại không có giường bệnh bình thường.”

Lục Trầm Ngân trầm mặc: “Không cần, truyền xong sẽ về, cũng không ở lại viện.”

Anh và Cát Vân đều kiên trì, vì vậy Lương Vi cũng không cưỡng cầu. Cô nhìn mắt Lục Trầm Ngân thì như hiểu được điều gì đó.

Y tá ghim kim cho Lý Oánh, cô bé không khóc cũng không làm loạn, cực kỳ nhu thuận.

Chỗ ngồi nào cũng bị người ta chiếm mất, người nhà bệnh nhân khác dường như đều chiếm được vị trí tốt, Lương Vi và Lục Trầm Ngân đứng bên cạnh có vẻ hơi chật trội.

Lục Trầm Ngân đắp tấm chăn nhỏ lên cho Lý Oánh: “Tiểu Oánh ngoan đừng cử động, nếu không bị sưng lên thì đau lắm.”

Cát Vân: “Ở đây chật trội lại không có chỗ ngồi, hai người ra ngoài tìm chỗ nghỉ ngơi đi.”

Lục Trầm Ngân gật đầu: “Có việc gì thì gọi tôi.”

Cát Vân: “À đúng rồi, gọi điện thoại báo với cậu của cậu một tiếng, tránh để đêm về ông ấy không thấy chúng ta.”

“Được, tôi biết rồi.”

Cát Vân gọi Lương Vi lại: “Cảm ơn.”

“Không có gì.” Lương Vi cong khóe miệng.

Hành lang bệnh viện hơi lạnh, ánh đèn lại âm ỉ, trong không khí đều là mùi thuốc sát trùng đậm đặc.

Lương Vi chọn ngồi xuống ghế ở cuối hành lang, bên cạnh không có ai cả nên rất thanh tịnh.

Lục Trầm Ngân cũng ngồi xuống bên cạnh cô, anh đưa tay vuốt mi tâm.

Cả hai người đều trầm mặc.

Lương Vi tựa vào tường, cô nhìn về phía trước rồi ngẩng người một lúc. Lúc sau thấy không thú vị thì quay sang nhìn Lục Trầm Ngân. Hai cánh tay của anh đang để trên đùi, tay chấp trước ngực, đầu hơi cúi xuống như có điều suy nghĩ.

“Vì sao anh thích đứa nhỏ này đến vậy?” Cô hỏi, tiếng nói nhàn nhàn theo gió truyền tới tai anh.

Đường như anh coi cô bé là con gái ruột thịt của mình vậy.

Lục Trầm Ngân cắn chặt hàm dưới, yết hầu nhấp nhô nhưng lại không nói ra được lí do.

Lương Vi nâng đùi phải đặt lên chân trái: “Vì anh là anh của cô bé sao?”

Lưng Lục Trầm Ngân khom xuống thấp hơn, một lúc lâu sau mới truyền tới tiếng “ừ” buồn buồn của anh.

Lương Vi đưa tay khẽ vuốt lưng anh: “Anh bằng lòng kể rõ mọi chuyện với em không?”

Kể ra sự việc đó, nhắc lại một chút về quá khứ của anh, về gia đình anh.

Hết chương 27.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Ân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Gọi một tiếng mẹ cuối cùng

Biên tập: Bọt

Huyện Ngân, năm 2000.

Năm 1998, điện thoại vừa mới bắt đầu phổ cập, đối với vùng nông thôn lạc hậu thì điện thoại vẫn là một món đồ thần kì. Năm 2000, huyện Ngân vẫn lạc hậu như cũ, chỉ có vài gia đình dùng bếp ga.

Cách chân núi ở đó không xa có một thôn nhỏ ẩn sâu, nhìn từ xa giống như tranh sơn thủy.

Gần tới giờ ăn cơm trưa, Lục Trầm Ngân thái đồ ăn, sau đó dịch chuyển ghế đầu, đứng ở trên cầm xẻng xào rau trong nồi. Cậu đổ dầu hạt cải với hương thơm mộc mạc nhà làm vào, dầu gặp nước phát ra tiếng nổ tí tách, phía trên bếp lò còn có làn khói trắng nhẹ nhẹ, nhưng rất nhanh sau đó khói đã tản ra.

Lục Trầm Ngân thêm muối và bột ngọt, lượng cho vào rất chuẩn xác.

Đào qua mấy lần, đợi rau mềm xuống xong cậu mới đổ thêm nước rồi đẩy nắp nồi lên, sau đó nhảy từ ghế đầu xuống, lấy rom ra cho thêm vào bếp lò.

Cậu đứng chống cằm nhìn ra cửa sân, con đường khô cứng ngoài kia không có một bóng người.

Mùa xuân vẫn còn hơi lạnh, cỏ non ven đường mang màu xanh biếc, ánh nắng ôn hòa mà an yên khiến lòng người tĩnh lặng.

Cậu căn thời gian thật chuẩn rồi sắp đồ ăn và bát đũa, nhưng nhìn đồng hồ đã 12 rưỡi mà bố mẹ còn chưa về.

Lục Bình và Lý Phương đều là người trung thực nhưng không được đi học, thu nhập một năm chỉ có thể dựa vào trồng trọt. Mùa xuân là mùa gieo hạt, mỗi ngày họ đều vội vã từ sáng đến tối. Bình thường sau lúc tan học hay cuối tuần, Lục Trầm Ngân đều tới giúp đỡ, cơm trưa cậu cũng sẽ nấu trước giống hôm nay.

Đồ ăn đã lạnh, Lục Bình và Lý Phương vẫn chưa trở về. Lục Trầm Ngân thấy kì lạ nên khóa cửa, chạy ra ruộng tìm người.

Vừa đi đến ven đồng ruộng đã thấy có rất nhiều người vây quanh, Lục Trầm Ngân nhanh chân chen vào đám người.

“Mẹ ơi!”

Lý Phương đang ngồi dưới đất, nghiêng người dựa vào ngực Lục Bình, găng tay trên tay vẫn chưa cởi ra, đôi môi bà tái nhợt như tuyết đọng nứt nẻ.

Lý Phương hơi mờ mắt, cật lực giơ tay lên, nói khẽ: “Mẹ không sao...”

Lục Bình hỏi: “Bây giờ đã khá hơn chút nào chưa? Có thể đứng lên không?”

Lý Phương: “Ừ... Em ngồi đây một chút, anh đi lấy cuốc về đây, về nhà thôi.”

Lục Trầm Ngân vừa nóng nảy lại vừa đau lòng: “Bố đỡ mẹ đi, để con đi lấy, mau đưa mẹ về nghỉ!”

Lục Bình đỡ Lý Phương trở về, trên đường Lục Trầm Ngân không ngừng hỏi có vấn đề gì sao, đã tốt hơn nhiều chưa.

Đội Lý Phương nằm trên giường, cậu mới nhỏ giọng hỏi Lục Bình: “Mẹ bị sao vậy ạ?”

Lục Bình rót nước uống: “Không biết, đột nhiên ngất xỉu, có lẽ quá lao lực.”

“Vậy buổi chiều con ra làm, để mẹ ngủ một giấc.”

Lục Bình “ừ” một tiếng rồi rửa tay ra ăn cơm.

Lần thứ hai Lý Phương bị ngất xỉu là lúc bà đang quét rác trong sân, Lục Trầm Ngân vừa tan học về thì trông thấy.

Lục Bình vội vàng dùng xe ba gác đưa Lý Phương đến bệnh viện ở trấn trên.

Lý Phương mơ mơ màng màng tỉnh lại vẫn lẩm bẩm dừng đi bệnh viện, nói là lãng phí tiền.

Cũng may hai người kiên trì, thực hiện một loạt các loại kiểm tra xong thì chờ bác sĩ phát kết quả.

Lục Trầm Ngân ngồi một chút rồi lại đứng lên, cả người nôn nóng bất an.

Thân thể Lý Phương vốn không tốt, trước kia còn phải phẫu thuật vì tai nạn xe cộ nên càng tổn thương lớn hơn.

Lý Phương thở dài, nói: “Phí tiền vào chuyện này làm gì, có thể có vấn đề gì chứ.”

Lục Bình mặt ủ mày chau: “Anh ra ngoài hút thuốc, lát nữa sẽ quay lại.”

Lý Phương gật đầu, bà nhìn về phía Lục Trầm Ngân rồi cười cười: “Con đi tới đi lui làm gì, ngồi một chút đi, đợi có kết quả rồi chúng ta về nhà.”

Lông mày của Lục Trầm Ngân vẫn nhăn chặt như cũ, cậu rất sợ bà bị ốm.

Ngoài ngất xỉu, đôi khi bà còn nói mình bị tức ngực, khó thở, đôi khi không ăn được cơm.

Lý Phương biết cậu đang nghĩ gì: “Mẹ không sao đâu.”

Năm ấy Lục Trầm Ngân 8 tuổi nhưng lại thành thực hơn những đứa trẻ cùng lứa, cậu nhìn Lý Phương, hốc mắt đỏ quanh một vòng.

Cậu nghĩ rất nhiều, những ý nghĩ này khiến lòng cậu nảy lên một cái.

Bác sĩ gọi một mình Lục Bình đi, việc này khiến có mọi người đều bất an.

Lý Phương ôm Lục Trầm Ngân, đưa tay xoa xoa đầu cậu.

Lục Trầm Ngân cũng ôm lại Lý Phương, cậu vùi đầu vào bên hông bà, chớp mũi chưa xót không thôi.

Đội thêm hơn 20 phút nữa, Lục Bình đi ra, ông cố kéo lên nụ cười rồi nói: “Bác sĩ sợ em nghĩ nhiều nên gọi anh vào nghe. Gan có chút vấn đề, anh còn tưởng có việc gì lớn mà phải gọi một mình anh đi. Bệnh viện đều dọa người ta, không sao cả, nằm viện điều trị là được rồi.”

Lục Trầm Ngân ngẩng đầu nhìn về phía Lục Bình, trong mắt lấp lánh.

Lý Phương cũng cười cười: “Phải nằm viện? Uống thuốc không được sao?”

“Không được, nếu uống thuốc mà hết bệnh thì bác sĩ cũng không cần gọi anh vào. Nhưng thực sự không nghiêm trọng như vậy, chỉ cần nghe theo sắp xếp của bệnh viện rồi điều trị là có thể tốt lên. Bây giờ đi làm thủ tục nhập viện luôn, làm xong anh sẽ về mang mấy vật dụng hàng ngày tới đây.”

“Vậy... phải ở bao lâu? Liệu có tốn nhiều tiền không?” Lý Phương cẩn thận hỏi từng li từng tí.

Lục Bình quýnh lên: “Bác sĩ nói ở bao lâu thì ở bấy lâu, tiền để khám bệnh là đáng giá!”

Lý Phương nhếch môi nhưng không nói lời nào, tất cả đều nghe theo sắp xếp của Lục Bình.

Hiếm khi ông nổi cáu như vậy, lần này giọng điệu rất nặng nề.

Một người ôn hòa đột nhiên nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn đó lại càng có sức uy hiếp.

Lục Trầm Ngân cùng về nhà theo Lục Bình, hôm sau cậu còn phải đi học.

Lục Bình không nói lời nào mà đi thu dọn quần áo và khăn mặt, Lục Trầm Ngân tựa vào cạnh cửa gỗ nhìn ông.

Bóng lưng nặng nề của ông hòa cùng màn đêm không trăng cũng không sao, nhìn qua trông ông như già hơn nhiều tuổi.

Năm 30 tuổi Lục Bình mới có Lục Trầm Ngân, không giống như những người đàn ông khác có con ở tuổi hơn 20.

Lục Trầm Ngân do dự nhưng vẫn hỏi: “Bố, đến cùng là mẹ bị bệnh gì?”

“Nói con cũng không hiểu, gan có vấn đề.” Giọng của ông rất thấp lại buồn bực.

Lục Bình còn nói: “Trong khoảng thời gian này có lẽ bố sẽ ở bệnh viện, con phải tự chăm sóc bản thân, cuối tuần bố đón con tới viện thăm mẹ.”

“Vâng, việc ở ruộng bố không cần lo, sau khi tan học con sẽ tới làm.”

Lục Bình dừng lại, xoay người nhìn anh: “Biết bây giờ trồng cây gì không?”

“Cây cải dầu.”

Ánh mắt Lục Bình sâu thêm mấy phần: “Ở nhà một mình phải cẩn thận một chút, đêm hôm không được chạy loạn, để bố bắt gặp coi chừng bị đánh.”

“Con biết rồi.”

Tháng 4 cây cải dầu sẽ nở hoa, tới lúc đó trong núi đều là một màu vàng lóng lánh, hương thơm cũng rất nồng đậm.

Có lẽ lúc đó bệnh của mẹ đã được chữa khỏi rồi.

Đêm nay, Lục Trầm Ngân ngủ thiếp đi trong hương thơm đó.

Lý Phuong lại không ngủ được, trong phòng bệnh kê tới mấy chiếc giường, Lục Bình chen chúc trên cùng một chiếc giường với bà, Lý Phuong nghe ông thở dài thì biết ông cũng không ngủ được, bà nhỏ giọng hỏi: “Đến cùng là bệnh gì? Cần bao nhiêu tiền?”

Lục Bình chật vật xoay người đưa lưng về phía bà: “Nửa đêm rồi không ngủ còn đoán mò cái gì.”

“Không phải... Em chỉ muốn biết là bệnh gì?”

“Bác sĩ nói anh không hiểu, dù sao cũng không phải bệnh gì quá nghiêm trọng, mau ngủ đi.”

Lý Phuong nhìn trần nhà đen kịt, những tiếng hô hấp và tiếng ngáy to xung quanh vang lên liên tiếp, bà bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện: “Tiểu Ngân ở nhà một mình không sao chứ, anh đừng ở đây trông em, về nhà chăm sóc con đi.”

“Từ nhỏ đã lớn lên trong núi, có thể có chuyện gì.”

“Không được, em vẫn không yên tâm.”

“Không có gì phải bận tâm, thằng bé rất hiểu chuyện.”

Lý Phuong chợt cười: “Cũng đúng, con chúng ta rất hiểu chuyện.”

Bà nghĩ đây là một loại may mắn.

Loại điều trị này kéo dài trong một khoảng thời gian, mỗi cuối tuần Lục Trầm Ngân đều trông ở bệnh viện, người ở giường bên cạnh đều nói Lý Phuong có đứa con trai ngoan.

Bọn họ đều nghĩ mọi chuyện rồi sẽ tốt lên.

Ngày đó sau khi được trả bài thi, Lục Trầm Ngân nhận lấy rồi nhét vào cặp, chuẩn bị đến bệnh viện. Dù thành tích chưa phải rất tốt, nhưng cuối cùng lần này cậu cũng chen chân được vào một trong mười vị trí đầu tiên.

Cây cải dầu nở hoa tươi tốt, hơn nữa còn được đắm mình dưới ánh sáng ấm áp nên càng căng tràn sức sống.

Cậu muốn khoe điểm số này với mẹ, có lẽ bà sẽ vui lắm.

Vì Lý Phuong và Lục Bình đều không được đi học, vậy nên Lý Phuong luôn đốc thúc cậu phải học hành giỏi giang, tương lai về sau mới nổi bật được.

Cậu ở nhà chờ Lục Bình về đón, mỗi tối thứ Sáu Lục Bình đều về đón cậu tới bệnh viện.

Đội 2 tiếng vẫn không thấy người, Lục Trầm Ngân luôn đứng ngóng ở giao lộ. Sắc trời dần tối, phía giao lộ xa xa cũng dần mờ mịt.

Hơn 12 giờ đêm, cậu mới thấy được Lục Bình. Ông đi xe ba gác gấp gấp trở về, lục tung tất cả đồ đạc.

Chân tay Lục Trầm Ngân run lên: “Sao vậy bố? Sao hôm nay bố không đón con —— “

“Mẹ con phải phẫu thuật, cần chuẩn bị tiền!”

“Phẫu thuật...”

Đầu óc Lục Trầm Ngân trống rỗng: “Không phải chỉ cần uống thuốc là được sao.”

Lục Bình không muốn giải thích với cậu, chỉ cảm sốt tiết kiệm rồi hỏi: “Muốn đến bệnh viện không?”

Lục Trầm Ngân cấp tốc đi giày xong xuôi: “Muốn!”

Lúc xế chiều, Lý Phương nói trong người khó chịu, tối đêm đột nhiên hôn mê bất tỉnh nên chỉ có thể phẫu thuật.

Lục Trầm Ngân đứng đợi ở cửa phòng phẫu thuật có chút không kiềm được: “Bố ơi! Rốt cuộc mẹ bị bệnh gì, vì sao phải phẫu thuật!”

Lần trước Lý Phương gặp tai nạn giao thông phải phẫu thuật đã gây rộc cả người, lúc đó chỉ có thể nằm bẹp trên giường, chân cũng bất động. Vì vậy trong ấn tượng của cậu, phẫu thuật không phải chuyện gì tốt.

Lục Bình khom người, cúi thấp đầu nhưng không trả lời.

Lục Trầm Ngân đứng ở đó: “Có phải việc trị bệnh của mẹ không có chuyển biến tốt không?” Giọng cậu bé non nớt quanh quẩn trong hành lang trống trải, âm thanh ấy trong veo mà cũng thật bi thương.

Lục Bình thờ dãi: “Chờ mẹ con ra rồi lại nói.”

Lý Phương nhạt lại một mạng sau khi phẫu thuật, Lục Bình cũng không để cập tới gốc vấn đề, chỉ com bung nước rớt, chăm sóc bà như cũ.

Thế nhưng cơ thể Lý Phương ngày càng yếu đi.

Cuối tháng 6 có thành tích thi cuối kì, Lục Trầm Ngân xếp cuối từ dưới lên. Cô giáo gọi điện cho Lục Bình, Lục Bình xông về nhà đánh cho Lục Trầm Ngân một trận.

Lục Trầm Ngân không rơi một giọt nước mắt.

“Học dốt rồi về sau không có tiền đồ! Mẹ con đã nói thế nào! Con muốn làm bà ấy tức chết sao?”

Lúc đánh mắng tới cuối, giọng Lục Bình đã có chút nghẹn ngào.

Lục Trầm Ngân ngồi bất động trên nền đất, nói: “Con không muốn đi học.”

“Ngữ không có tiền đồ!”

Lục Trầm Ngân gào lên: “Mỗi ngày đi học đều không được gặp mẹ! Bây giờ không gặp, về sau sẽ không được gặp nữa!”

Mọi phần nộ của Lục Bình đều nghẹn lại trong cổ họng, sau khi hết ki sẽ là nghỉ hè, ông cũng không muốn quản cậu nữa.

“Vậy nghỉ hè năm nay ngoan ngoãn ở bên cạnh mẹ, không được nói cho mẹ thành tích lần này, tránh để bà ấy tức chết!”

Lục Trầm Ngân hít mũi một cái.

Lý Phương cũng hiểu rõ thân thể của mình, dù không ai nói gì nhưng trong lòng bà cũng rõ ràng, khi màn đêm buông xuống bà thường vụng trộm rơi nước mắt.

Nếu cứ vậy mà đi sẽ để lại cục diện rối rắm cho cả hai bố con. Tiểu Ngân còn nhỏ, về sau Lục Bình sao có thể một mình lo tiền học phí, tiền sinh hoạt hay tiền lấy vợ cho cậu được. Huống chi, lần này nằm viện đã tiêu tốn không ít tiền.

Bà cũng trách chính mình không khỏe mạnh, vì sao lại mắc phải loại bệnh này chứ!

Lý Phương cũng rất sợ hãi, vì vậy bà bắt đầu thích cần nhàn, thường xuyên nói với Lục Trầm Ngân rằng: “Về sau con nhất định không được chơi với mấy người không đứng đắn, đi học cho giỏi, xã hội bây giờ chỉ có đi học mới vực lên được, tuyệt đối không được học thói xấu...”

Mấy cậu nhóc dễ học phải thói xấu, lại càng dễ gặp rắc rối, bà không hi vọng Lục Trầm Ngân sa vào con đường đó.

Lý Phương ra đi vào một buổi chiều giữa tháng 9.

Lục Bình vừa mới cho bà ăn com xong, ông ra ngoài rửa bát trở lại, hỏi chuyện thế nào bà cũng không đáp.

Bát sứ trong tay ông rơi xuống đất “choang” một tiếng rồi vỡ tan.

Nước mắt của người đàn ông cứ liên tiếp chảy dài.

Ông và Lý Phương quen nhau qua mai mối, dù chưa nói chuyện yêu đương nhưng nhiều năm như vậy vẫn luôn dựa vào nhau, vì thế tình cảm cũng nồng hậu.

Lúc bà mới giới thiệu đã nói với ông thế này: “Cô gái kia sạch sẽ thanh tú, khuôn mặt xinh đẹp lại cần cù, hát còn hay như chim hoàng yến vậy. Tính tình tương đối tốt, tìm quanh đây tám trăm cây số cũng không thấy cô gái nào tốt như vậy đâu. Sau này hai người kết hôn rồi sinh con, sinh ra con trai giống cô ấy nhất định sẽ tuần tú muốn chết.”

Lục Bình ghé vào giường khóc nức nở, Lục Trầm Ngân vừa rẽ vào phòng bệnh đã nghe thấy tiếng khóc của ông.

Lục Bình ngược mắt nhìn về phía Lục Trầm Ngân. Đúng vậy, con trai giống bà nên rất tuần tú.

Ông vẫy tay với Lục Trầm Ngân, run rẩy nói: “Gọi mẹ đi.”

Gọi một tiếng mẹ cuối cùng.

Hết chương 28.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Ân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Cố gắng thế nào cũng không phải người một nhà

Biên tập: Bột

Một tháng sau đó, tính cách Lục Bình thay đổi không ít, tuy cả người gầy rộc đi nhưng vẫn không quên giám sát Lục Trầm Ngân đi học thật tốt.

Sau khi Lý Phương qua đời, Lục Trầm Ngân tiếp tục đi học, Lục Bình lại bận rộn việc ở đồng. Thời gian như lại quay về quỹ đạo vốn có của nó.

Điểm khác nhau lớn nhất của đàn ông và phụ nữ là thái độ xử sự và phương pháp làm việc. Lục Bình vốn là người ít nói, cũng tương đối sơ ý, không giống như Lý Phương, bà có thể xử lý hết mọi chuyện mà vẫn chăm lo cho con học tập thật tốt.

Dường như hai bố con bọn họ không trao đổi gì với nhau, cũng không tìm được chủ đề chung để nói.

Lúc ăn cơm tối, Lục Bình sẽ ngẫu nhiên hỏi cậu gần đây đi học có hiểu không, Lục Trầm Ngân gật đầu thì Lục Bình tin ngay.

Thật ra trong khoảng thời gian đó, thành tích của Lục Trầm Ngân cực kỳ không tốt. Cậu không có cách nào để tập trung khi ở trên lớp, cũng không có tâm trạng làm bài tập. Cô giáo tìm cậu nói chuyện không chỉ một lần, cậu cũng nói rõ sự thật, hi vọng cô không báo lại với phụ huynh, cậu chỉ cần một khoảng thời gian mà thôi.

Mẹ hi vọng cậu học giỏi, như vậy cậu nhất định sẽ cố gắng học giỏi.

Lục Bình dựa vào việc bán dưa hấu để kiếm chút tiền, nhưng nếu so với những gia đình khác trong thôn thì gia đình họ nghèo rớt mùng tơi. Một người lớn dựa vào trồng trọt để nuôi thêm một đứa trẻ thì có chút hao tâm tổn sức.

Cuối Đông, Lục Bình bắt đầu thích rượu, ông thường uống tới mặt mũi đỏ bừng, mùi rượu ngập trời. Nhưng may rằng ông không uống tới mức say khướt, có điều khi uống vào sẽ thích lái nhái, thích lôi Lục Trầm Ngân ra cảm râm cả ngày, mượn rượu để nói ra những chuyện ngày thường cất giấu trong lòng.

Ông nói: “Con trai à, việc bố có thể giúp con chỉ là cho con học phí thôi.”

“Tự bản thân con phải cố gắng, cả đời mẹ con đều trông mong con có tiền đồ. Về sau nếu giống chúng ta, đời này con sẽ phải chịu uất ức.”

“Con nói xem rốt cuộc con người sống vì điều gì...”

Rốt cuộc con người sống vì điều gì.

Tới bây giờ, Lục Trầm Ngân vẫn không nghĩ thông được câu nói này.

Mùa thu một năm sau khi Lý Phương qua đời, Lục Bình mang một người phụ nữ chừng 35 tuổi, dáng người hơi mập trở về.

Người phụ nữ kia còn dắt theo một bé gái khoảng 4 – 5 tuổi.

Lục Bình để người phụ nữ kia vào nhà, quay đầu kéo Lục Trầm Ngân vào trong phòng ông để nói chuyện.

Lục Bình nói: “Mẹ con ra đi, bố sống một mình cũng vất vả, cũng nên có người bầu bạn. Chồng trước của dì Hứa xảy ra chuyện ngoài ý muốn, con người cô ấy rất tốt, bố định sống chung với cô ấy. Bé gái bên ngoài là con gái dì Hứa, mới được 4 tuổi rưỡi, sau này đó sẽ là em gái con.”

Hai tay rũ xuống bên người của Lục Trầm Ngân dần nắm thành quyền, cậu cố kìm nén bức bối nhìn bố mình.

Lục Bình đưa tay vỗ vỗ vai cậu: “Bố biết con không vui, nhưng bố sống một mình thật sự rất mệt mỏi. Cuộc sống nhiều việc cần phải lo toan như vậy, quá mệt mỏi.”

“Vậy con không đi học nữa, con giúp bố làm việc.”

“Con nói vớ vẩn gì vậy! Bố kiếm tiền là để con đi học!”

“Nhưng con không muốn bà ta làm mẹ con!”

“Cô ấy không phải mẹ con, bố cũng không bắt con nhận, gọi một tiếng dì là được rồi.”

Lục Trầm Ngân đẩy Lục Bình rồi ra ngoài.

Cậu trốn ở gò núi sau rừng trúc khóc một trận thật lớn.

Năm thứ hai, người phụ nữ kia sinh được một bé trai, lấy tên là: Lục Quang Hải.

Dù Lục Trầm Ngân không có cảm tình gì với người phụ nữ kia, nhưng cũng không quá bài xích. Sống chung hơn một năm nay, bà ta chưa từng làm khó cậu, tuy không tính là thân thiết nhưng cũng khách khách khí khí.

Năm 2007, cậu học lớp 10, Lục Bình ra ngoài làm việc bị cốt thép đâm trúng mắt phải, ông được đưa đến bệnh viện gấp, lần này nằm viện cần chăm sóc cũng là hơn nửa năm.

Người phụ nữ kia phải chăm sóc hai đứa bé, còn phải lo cho Lục Bình nên thực sự không nhịn được nữa. Bà ta cảm đồ vật trở về từ bệnh viện thì thấy Lục Trầm Ngân đang nấu cơm, cậu chuẩn bị đem đến bệnh viện cho Lục Bình.

Bà ta giật lấy xẻng trong tay cậu rồi nện xuống nền đất xi măng: “Mày cũng 15 tuổi rồi, bây giờ trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy, sao chỉ biết ăn với uống! Đi học cái gì! Không bằng sớm tìm việc mà kiếm tiền, mày biết bố mày nằm viện phải tiêu bao nhiêu tiền không! Mày biết chúng tao muốn ăn cơm cũng không có mà ăn không!”

Lục Trầm Ngân đứng ở nơi đó, vóc dáng của cậu bé 15 tuổi đã sớm cao vượt người phụ nữ kia. Cậu không nói một lời, chỉ dùng ánh mắt nặng nề nhìn bà ta.

“Mày trừng mắt với tao làm gì! Đi học đi học, ai cho mày học phí lên học cấp ba? Tao cho mày biết, tao không trả nôi! Con tao cũng phải đi học, không rảnh để ý tới mày!”

Lục Trầm Ngân nhặt xẻng lên, mức nước rửa sạch rồi nói: “Tôi không cần bà quan tâm.”

Người phụ nữ kia nghe xong thì càng tức giận: “Tao mặc kệ mà mày có thể sống tốt được thế này? Không có tao, nhà họ Lục mấy người có thể sống dễ chịu sao?”

Lục Quang Hải đi học về thấy mẹ và anh trai cãi nhau, cậu không biết nên giúp ai, chỉ có thể đứng sững người nhìn xem.

Lục Trầm Ngân nhìn thoáng qua cậu, nói với người phụ nữ nhiều lời kia: “Quang Hải về rồi.”

Lục Quang Hải rất thích và rất dính cậu, nhưng trong lòng Lục Trầm Ngân như luôn có một cục u, cậu không thể nói là ghét bỏ nhưng cũng không thể thích toàn tâm toàn ý được.

Lục Trầm Ngân tham gia thi cấp ba, sau đó nhận được thư báo trúng tuyển, cùng lúc đó Lục Bình vẫn chưa hồi phục, không thể làm việc được. Mọi chi tiêu trong nhà đều do người phụ nữ kia chèo chống.

Cậu đặt thư báo trúng tuyển ở tận cùng của ngăn kéo.

Đối mặt với hiện thực, cậu chọn từ bỏ.

Sau khi Lục Bình biết chuyện chỉ có thể mở miệng thật lớn, nhưng không nói được câu trách cậu.

Lục Trầm Ngân nói: “Bố, thực sự không có cách nào khác.” Thực sự không có cách nào tốt hơn.

Mùa xuân năm 2008, Lục Trầm Ngân tới ruộng gieo hạt, Lục Quang Hải vẫn hấp tấp đi theo cậu như cũ.

Lục Trầm Ngân làm việc mà vẫn phải để ý tới cậu ấy nên nói: “Em về nhà đi, đừng chơi ở đây.”

Mùa hè trước đó mưa to, dòng sông cuộn trào hung mãnh, rất nhiều trẻ con trong thôn trượt chân rơi xuống nước rồi mất mạng.

“Mùa xuân là phải vui chơi.” Lục Quang Hải xốc cặp xách lên, đi theo cậu xuống đồng.

Lục Trầm Ngân: “Em đừng chạy loạn khắp nơi.”

Về sau, Lục Quang Hải bị người phụ nữ kia kéo tai lôi về.

“Không làm bài tập tới ruộng làm gì? Muốn tạo phản?”

Lục Trầm Ngân nhìn vài lần rồi vui đầu tiếp tục làm việc.

Thật ra Lục Quang Hải rất nghịch ngợm và hiếu động, tính cách hoàn toàn tương phản với Lục Trầm Ngân. Cậu bé rất thích gây ồn ào, tính cách giản đơn như một chú khỉ. Lần đầu tiên cậu thi được thứ nhất, người đầu tiên cậu tìm đến khi về nhà không phải bố mẹ mà là Lục Trầm Ngân. Cậu vung vẩy bài thi chạy đến bờ ruộng, hô: “Anh ơi, em thi được 100 điểm này!”

Đây là sự kiện khác sâu nhất trong trí nhớ của Lục Trầm Ngân, bởi vào khoảnh khắc này, cậu quay đầu nhìn đáng về bùng bùng của người đứng bên bờ ruộng mà thấy xúc động.

Có người cản cậu, mà người ấy lại là con trai của bố và mẹ kế.

Đêm mùa hạ luôn có tiếng sấm rền vang, hôm sau bầu trời lại quang đãng vô vân.

Trẻ nhỏ nghịch ngợm, cuối cùng sẽ kết bạn với nhau đi trèo cây móc trứng chim, trộm dưa chuột hay bắt cá. Lục Quang Hải đã trải nghiệm những việc này và thấy rất vui vẻ, cậu một mực quán lấy Lục Trầm Ngân đi chơi cùng mình.

Ban ngày Lục Trầm Ngân làm việc cả buổi, đến tối đã mệt tới mức không muốn động đậy. Lục Quang Hải lại luôn lải nhải bên tai như ruồi vậy, nói nhiều tới mức cậu thấy phiền.

“Em tìm người khác chơi đi.”

“Không! Anh theo giúp em đi, bọn họ không cho em trèo cây, lúc nào cũng bắt em đứng gác, em cũng muốn gia nhập đội chiến đấu!”

Lục Trầm Ngân vắt khăn lau mặt: “Anh nhiều việc lắm, không rảnh.”

“Chỉ một chút thôi, hôm qua Triệu cầu xuống sông bơi bắt được nhiều cá lắm. Chúng ta cũng đi nhé, được không?”

“Không đi.” Cậu đổ nước đi, chuẩn bị lên giường đi ngủ.

“Đi đi, đi đi mà, được không? Chỉ đi chơi một lát thôi? Gần đây thời tiết oi bức, xuống bơi sẽ dễ chịu lắm.”

Lục Trầm Ngân hung hăng ném khăn mặt xuống: “Muốn chơi thì em tự đi mà chơi, không thấy gần đây anh rất bận sao?”

Lục Quang Hải bị giật mình, cậu chưa từng thấy Lục Trầm Ngân nổi giận, vì vậy cậu nhỏ giọng nói: “Vì em muốn đi cùng anh...”

Lục Trầm Ngân: “Em thi không phải lo nghĩ gì rồi, nhưng anh không như vậy! Muốn chơi thì em tự chơi, anh không muốn, cũng không rảnh để chơi với em! Em sống thoải mái là thế, nhưng anh thì sao?”

Thân thể Lục Quang Hải cứng ngắc, cậu mở mắt thật lớn trong giây lát, sau đó yên lặng đi ra ngoài.

Lục Trầm Ngân cắn răng, nhặt khăn mặt lên.

Cuối tuần đó, Lục Quang Hải không tìm tới quán lấy cậu nữa mà tự ra ngoài chơi.

Đến tối Lục Trầm Ngân trở về thấy trong nhà không có một bóng người, Lục Bình cũng không có ở đây, cậu thấy hơi hoảng hốt. Cậu cứ chờ mãi chờ mãi, giống như cái ngày cậu chờ bố tới đón đi bệnh viện nhưng mãi mà không chờ được.

Cậu ngồi ở bậc thềm đá trước cửa, cuối cùng vẫn không yên lòng nên ra ngoài tìm người.

Mấy người Lục Bình không có nhà là chuyện bình thường, nhưng Lục Quang Hải và con gái của người phụ nữ kia thì chắc hẳn phải ở nhà.

Lúc chạy qua nhà bên cạnh, một người đàn ông trung niên hô to: “Tiểu Lục! Cháu vớt được chưa?”

Đầu óc Lục Trầm Ngân đại đi: “Vớt gì ạ?”

Tay người đàn ông cầm ủng đi mưa: “Cháu... không biết?”

“Biết gì ạ?”

“Không thấy... Quang Hải đâu. Nghe nói là chết đuối ở sông lớn phía Tây... Mọi người đang bận vớt người.”

Thật lâu sau Lục Trầm Ngân cũng không phát ra âm thanh gì.

Khi được vớt lên vào sáng sớm hôm sau, thi thể đã bị nước làm cho trắng bệch, bên trên cũng có rất nhiều vết thương chồng chất.

Dưới sông lớn phía Tây đều là đá ngầm, mùa hè mưa rào nhiều, dòng nước chảy cực siết.

Người phụ nữ ôm thi thể Lục Quang Hải kêu trời trách đất, suýt chút nữa thì nghẹt thở.

Lục Bình như bạc đầu qua một đêm, ông ngồi một bên không nói gì.

Người phụ nữ đột nhiên nhìn về phía Lục Trầm Ngân, sau đó bỏ nhào tới dẫm đá loạn xạ: “Đều tại mày! Đều tại đồ tạp chủng là mày! Tiểu Hải muốn đi chơi, vì sao mày không đi cùng nó! Mày cho rằng tao không biết? Tao nghe được hết lời ngày đó mày nói với thằng bé rồi! Đồ tạp chủng như mày sao không chết đi! Mày đi chết đi!”

Lục Trầm Ngân nghe được hai chữ “tạp chủng” thì giận tới phát run, cậu đẩy bà ta ra: “Bà nói ai là tạp chủng? Bà nói ai?”

Lục Bình vội vàng đỡ bà ta dậy, nói với Lục Trầm Ngân: “Con tức giận cái gì, dì đang đang lòng đầy con biết không?”

Lục Trầm Ngân nhìn chằm chằm Lục Bình: “Con là tạp chủng sao? Có phải bố đã quên sạch mẹ con là ai rồi không?”

Lục Bình quát: “Con đừng nào loạn nữa!”

Lục Trầm Ngân tức giận tới mức không sáng suốt: “Chết cũng đáng!”

Lục Bình đang tức giận nên tiện tay cầm cây gập than đánh lên người cậu, cái đánh sau càng nặng hơn cái đánh trước. Lục Trầm Ngân đưa hai tay bảo vệ đầu, nhưng cậu che chỗ nào Lục Bình liền đánh chỗ đó. Cây gập than đánh lên đầu cậu, cũng may chỉ là sướt qua, Lục Trầm Ngân hít vào một hơi rồi che tai phải, cậu đau tới mức không thể tự bảo vệ mình được nữa.

Lục Bình đánh cậu rất đau, cây gập than bỗng dừng lại giữa không trung.

Nắm tay của Lục Trầm Ngân dần buông lỏng, lòng bàn tay của cậu đầy máu tươi, máu từ tai phải cứ vậy mà chảy xuống khiến ai trông thấy cũng phải giật mình.

Cậu nhìn Lục Bình, nói: “Về sau một nhà mấy người tự sinh sống đi, cậu tạp chủng như tôi tự sinh tự diệt!”

Ngày Lục Quang Hải qua đời cũng là ngày giỗ của Lý Phương, Lý Đại Cường về huyện Ngân để tế bái, còn Lục Trầm Ngân chạy một đường về nhà họ Lý.

Lý Đại Cường nhìn cháu trai một đầu đầy máu thì giật nảy, sau đó lửa giận lập tức bốc lên: “Mẹ nó, ai đánh! Cậu đi tìm người đó tính sổ!”

Vành mắt Lục Trầm Ngân đỏ lựng, cậu nói: “Cậu, cậu dẫn cháu đi đi. Cháu ra ngoài làm ăn với cậu, cậu làm gì cháu đều đi theo.”

Lý Đại Cường mù mờ: “Cháu sao vậy? Bố cháu không quan tâm tới cháu nữa?”

Lục Trầm Ngân đưa tay che mặt rồi bật khóc.

Mấy năm này cậu luôn ẩn nhẫn lại chỉ như trò đùa, dù có cố gắng thế nào cũng không phải người một nhà.

Thiếu niên 16 tuổi mang vết thương lòng chẳng chịt, cứ đổ lệ không ngừng.

Hết chương 29.

Bộ: Tìm tôi đau quá man

Bạn đang đọc truyện *Trầm Ân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Ít nhất đêm nay hãy ở bên em

Biên tập: Bột

Lục Trầm Ngân kể không nhanh không chậm, giọng điệu khi kể lại chuyện cũ rất bình ổn, chỉ có lúc nhắc tới việc Lục Quang Hải qua đời, ánh mắt anh mới có chút ngưng trọng. Ánh sáng trong hành lang âm trầm cũng ngày một nặng nề, tựa như mặt mày của anh vậy.

Lương Vi nhìn đường viền ở góc tường vừa thẳng vừa mịn, nó như có thể cắt đứt sợi tơ mỏng, càng giống như cây trường kiếm sắc bén mà tàn nhẫn.

Chuyện xưa kết thúc, hai người đều trầm mặc hồi lâu.

Lương Vi liếm hàm trên, nói: “Câu nói kia là giả.”

Tại nơi tịch mịch hẻo lánh, giọng cô càng có lực xuyên thấu.

Cô nói: “Câu nói chết cũng đáng kia.”

Lục Trầm Ngân đưa tay lau mặt, sau đó hít vào một hơi thật sâu.

Lương Vi: “Lục Trầm Ngân, em không biết nên nói thế nào. Dù em có nói việc đó không phải lỗi của anh, anh cũng vẫn cảm thấy đó là lỗi của mình. Dù có làm thế nào cũng không gạt bỏ được cảm giác tội lỗi đó. Nhưng anh nên nhìn về phía trước, nhìn về phía trước...” Sau cùng cô lại như lẩm bẩm, không biết đang nói cho ai nghe.

Cô mấp máy môi nói: “Nhìn về phía trước.”

Lục Trầm Ngân nặng nề “ừ” một tiếng.

Lương Vi nắm chặt áo khoác của anh: “Có từng hận bố anh không? Bây giờ còn hận không?”

“Ngày đó từng hận ông ấy. Anh biết không thể trách ông ấy vì mọi chuyện, anh biết tất cả. Nhưng anh rời đi 14 năm, ông ấy chưa từng gọi cho anh một cuộc điện thoại. Lúc sau anh từng trở về một lần, anh tới trước mộ của mẹ, tuy không gặp ông ấy nhưng cậu nói từng đưa số điện thoại của anh cho ông ấy. Về sau anh vẫn luôn chờ đợi. Bây giờ... anh muốn biết ông ấy sống có ổn không, mất có bị di chứng gì không.”

Anh từng oán từng hận, nhưng những thứ này đều phai nhạt theo thời gian. Cuối cùng chỉ còn lưu lại máu mù tình thân.

“Vậy đã không oán không hận, thì vì sao không trở về gặp ông ấy.”

Lục Trầm Ngân: “Không muốn về.”

“Không có lí do gì cả.”

Anh suy nghĩ thật lâu nhưng vẫn không nghĩ ra lí do.

Lương Vi nói: “Có phải anh không muốn đối mặt với việc em trai qua đời rồi không, anh đặt sự áy náy của mình trên đứa con của cậu, anh đây là đang chuộc tội.”

Cô nói một lời trúng đích.

Lục Trầm Ngân quay đầu đi chỗ khác, vẫn tiếp tục tránh né.

Lương Vi đứng dậy đi đến trước mặt anh, bóng người đen kịt của cô phủ lên người anh, cô nói: “Nếu chuộc tội có thể khiến lòng anh dễ chịu hơn một chút, thì cứ như vậy đi...”

Những lời an ủi kia đều quá tốt đẹp, chỉ có chính mình mới biết rõ vì sao đến cùng vẫn không vượt qua được vết thương lòng ấy.

Lục Trầm Ngân ngẩng đầu nhìn cô, Lương Vi cũng đang nhìn anh chăm chú, đôi mắt sáng màu của cô lại tĩnh mịch vô cùng.

Cô chưa từng và cũng sẽ không dùng lời nói dễ nghe, từng câu từng chữ của cô luôn nói trúng tim đen. Cô dùng cách thức của mình để ra sức chống đỡ giúp anh.

Lương Vi nói: “Có từng kể những chuyện này với người khác không?”

Anh lắc đầu.

“Bây giờ kể với em có cảm thấy ổn hơn nhiều không?”

Lục Trầm Ngân nhàn nhạt cười: “Ừm.”

Lương Vi cũng cười: “Thật ra anh không cần người an ủi, anh đã vượt qua được rồi, anh tự điều tiết rất tốt.”

Anh bây giờ không oán không hận, luôn cố gắng sống và trân trọng ngôi nhà hiện tại, anh yêu thương cháu gái của mình và chăm sóc cho người nhà, Lương Vi thích một anh như vậy.

Nếu có thể thoả mãn một chút, cuộc sống sẽ hoàn toàn khác biệt.

Cô nhớ tới Lâm Trí Thâm, Lâm Trí Thâm vẫn luôn bị vây khốn trong gông xiềng của quá khứ.

Lương Vi gạt đi suy nghĩ đó, nói với Lục Trầm Ngân: “Em thích tính cách như vậy của anh.” Khiến người ta thấy thoải mái, dễ chịu lại ảm áp.

Lương Vi đứng trước mắt anh, anh chân chân thật thật mà bắt được cô. Anh lại nhớ tới tất cả những chuyện vừa kể lúc này, mọi thứ tựa như giấc mộng dài đằng đẳng, mà cô là cả đời sau khi anh dậy từ giấc mộng.

Bỗng tiếng chuông điện thoại của Lục Trầm Ngân đánh vỡ yên lặng.

Lý Đại Cường ở đầu bên kia sốt ruột hỏi: “Mọi người đâu rồi, cậu đi tìm xung quanh một vòng mà không thấy ai!”

“Cậu đừng vội, Tiểu Oánh phát sốt, bọn cháu đang ở bệnh viện nhân dân.”

“Phát sốt? Bao nhiêu độ? Bây giờ cậu đến ngay đây!”

Lục Trầm Ngân còn chưa kịp trả lời, Lý Đại Cường đã sốt ruột cúp điện thoại, tính tình ông ta luôn như vậy.

Lương Vi: “Mấy giờ rồi?”

“11 giờ 24 phút.”

“Vậy có lẽ đã truyền xong một bình rồi.”

Hai người vừa đi vào phòng chuyên dụng để truyền nước thì đã ngửi thấy một mùi chua loét, mấy người xung quanh đều phải che mũi.

Đến gần xem mới thấy Lý Oánh nôn đầy đất.

Cả người Cát Vân cũng bị nôn lên, cô ấy ôm đứa trẻ không biết phải làm thế nào cho phải.

“Đề tôi ôm, cô vào phòng vệ sinh rửa sạch đi, tiện thể gọi người tới quét dọn một chút.” Lục Trầm Ngân tiếp Lý Oánh từ trong tay Cát Vân, thấy sắc mặt trắng bệch của Lý Oánh, mặt anh cũng nhăn lại: “Sao lại nôn tới mức này? Tôi còn chưa ăn cơm mà.”

Cát Vân nói: “Tôi nghĩ tôi qua con bé không ăn gì mà lại truyền nước, vẫn nên ăn gì đó sẽ tốt hơn, ngộ nhờ bị tụt huyết áp. Vừa hỏi ông lão bên kia bán cho hai quả lê móm cho con bé ăn, tưởng sẽ thanh nhiệt giải độc, ai ngờ ăn vào đã nôn hết ra.”

Lương Vi: “Nôn mửa lúc bị sốt là chuyện bình thường.” Cô nhìn từ đầu tới chân Cát Vân: “Tôi đưa cô vào phòng vệ sinh tẩy rửa.”

“Không cần không cần, tự tôi đi là được rồi.” Cát Vân nhìn dáng vẻ già dặn khoan khoái của Lương Vi thì cúi đầu thật thấp, nhanh chân bước ra ngoài.

Lương Vi nhìn chằm chằm bóng lưng cô ấy như có điều suy nghĩ, sau đó nói với Lục Trầm Ngân: “Em ra ngoài mua mấy món đồ rồi quay lại.”

Giờ đã là nửa đêm, rất nhiều cửa hàng trên phố đều đóng cửa. Lương Vi lái xe vòng đi vòng lại mấy lượt mới tìm được một cửa hàng quần áo nữ đang chuẩn bị đóng cửa.

Lương Vi nhanh chóng đẩy cửa thủy tinh xuống: “Chờ một chút, tôi muốn mua bộ quần áo.”

“Đóng cửa, không bán.”

“Chỉ một bộ thôi, nhanh lắm, bây giờ tôi cần gấp.” Lương Vi nhìn qua một vòng, sau đó chọn áo khoác da màu nâu đậm.

Cát Vân lau bãi nôn ô ւế trên người xong thì áo khoác đã ướt đẫm, mảng nước lớn đọng lại phía trước vẫn có vị chua mơ hồ.

Cô ấy trở lại phòng bệnh không thấy Lương Vi đâu thì thuận miệng hỏi một câu: “Cô Lương đâu?”

“Nói là đi mua đồ.”

Cát Vân “à” một tiếng nhưng cũng không quá để ý, nói: “Tôi đi mua chai nước cho con bé súc miệng.”

Cô ấy mua xong chuẩn bị lên lầu thì vừa lúc gặp Lương Vi đi vào cửa, trong tay cô là chiếc túi mua sắm.

Lương Vi nhanh chân bước tới chỗ cô ấy, Cát Vân cầm chặt chai nước khoáng trong tay.

Lương Vi: “Thay bộ quần áo đi.” Cô đưa túi mua sắm cho cô ấy.

Cát Vân không tin được nhìn về phía cô, kinh ngạc không thốt ra lời.

Lương Vi: “Không cần trả lại, coi như quà tặng.”

Cát Vân xua tay liên tục: “Không cần không cần, tôi không cần quần áo.”

Lương Vi nói: “Quần áo của cô ướt hết rồi, còn có mùi nữa, cô không thấy khó chịu nhưng đứa nhỏ người được sẽ không thoải mái. Phát sốt vốn đã buồn nôn, cô không cần cầu nệ cũng không cần khách khí, cô khá gầy nên cỡ này sẽ vừa thôi.”

Cát Vân do dự nhận lấy: “Cảm ơn cô, quần áo này bao nhiêu tiền?”

“Không đắt, cô không cần trả, tính rạch rồi quá thì thật xa lạ.”

Câu nói này của Lương Vi khiến Cát Vân suy nghĩ thật lâu. Cô ấy nhìn mình trong gương, áo khoác da màu nâu đậm rất hợp thân, trong chớp mắt cô ấy như hiểu được ý của Lương Vi.

Vì quan hệ với Lục Trầm Ngân mà Lương Vi tình nguyện đối tốt với cô ấy.

Cát Vân cất áo cũ vào túi mua sắm, trong lòng có đủ loại tư vị.

Lục Trầm Ngân thấy Lương Vi tay không trở về thì hơi lạ: “Không mua được sao?”

Lương Vi chỉ cười cười rồi chuyển đề tài: “Tiểu Oánh khá hơn chút nào chưa?”

Đàn ông rất ít khi chú ý tới cách ăn mặc của phụ nữ, Lục Trầm Ngân cũng không phát hiện Cát Vân đã đổi áo khoác khác. Cô ấy kiên trì muốn tự ôm Lý Oánh.

Nhân viên vệ sinh đã sớm quét dọn sạch sẽ bãi nôn trên đất, nhưng vẫn còn lưu lại mùi. Lục Trầm Ngân hơi gật đầu, nói xin lỗi người bên cạnh.

Lục Trầm Ngân nói: “Cậu gọi điện thoại cho tôi, có lẽ lát nữa sẽ đến.”

Nói đến điện thoại, Cát Vân chợt nhớ ra điều gì rồi ảo não: “Tôi vừa định gọi điện thoại cho ông ấy tới, nhưng không tìm thấy điện thoại. Không biết tôi không mang hay đánh rơi nữa...”

Lương Vi nhú mày, đột nhiên nói: “Có lẽ bị trộm rồi, không phải người đàn ông ở sảnh tầng 1 va vào cô sao, ông ta là kẻ trộm.”

“Hả? Trộm?” Cát Vân trở nên hoảng loạn.

Lương Vi: “Vị tiền và giấy chứng nhận không bị trộm là tốt rồi.”

Cát Vân cắn môi, cũng không muốn nhiều lời.

Điện thoại kia mới mua vào nửa năm trước.

Lúc Lý Đại Cường chạy đến, Lục Trầm Ngân và Lương Vi đang ngồi nói chuyện. Chỉ trong chốc lát, ông ta đã trông thấy bọn họ nhưng không nhìn sang Lương Vi mà chỉ nói với Lục Trầm Ngân: “Cháu cũng không gọi điện thoại cho cậu sớm một chút! Bây giờ hơn 12 giờ rồi, ngày mai cháu còn phải đi làm, mau về đi, xe đỗ ở bên kia.”

Lý Đại Cường quay đầu hỏi Cát Vân: “Còn phải truyền nước bao lâu? Đo được bao nhiêu độ?”

“Còn phải truyền một bình, sốt 39.2 độ.”

“Cao như vậy...” Lý Đại Cường thấy Lục Trầm Ngân còn đang đóng cọc tại đó thì nói: “Về nghỉ ngơi đi, để cậu ở đây.”

“Cháu lái xe đi rồi, nửa đêm mọi người về kiểu gì?”

Lý Đại Cường ngẹn lời, đúng là ông ta chưa nghĩ tới chuyện này. Rạng sáng cũng khó gọi được xe.

Lục Trầm Ngân nói: “Cháu ngồi xe Lương Vi trở về.”

Lý Đại Cường thở ra, xem như ngẫm đồng ý.

Trên đường về, Lục Trầm Ngân nói: “Hình như cậu có chút hiểu lầm với em.” Anh cũng không biết cậu bắt đầu chán ghét Lương Vi từ lúc nào, mới đầu còn rất khách khí mà, không lẽ vì bọn họ yêu nhau sao?

Lương Vi: “Không quan trọng.”

Cô vẫn luôn phóng khoáng như vậy.

Lúc trở về thôn Giang Tâm đã là rạng sáng, xe lái vào trong thôn khiến lũ chó tru lên một hồi. Gió lạnh thổi tới lay động hàng cây, lá cây đua nhau rụng xuống, đêm thu đông thực sự rất đìu hiu.

Trông Lục Trầm Ngân hơi mệt, anh nói: “Em về ngủ sớm một chút, hôm nay thật cảm ơn em, anh về đây.”

Lương Vi gật đầu.

Anh quay người rời khỏi sân nhà cô, chậm rãi bước vào bóng đêm nhàn nhạt. Ánh mắt Lương Vi chưa từng rời khỏi bóng dáng ấy. Anh đi rất chậm, mỗi bước đều như mang tâm sự nặng nề nhưng bóng lưng lại cao lớn, kiên cường.

Thế nhưng, đêm khuya là lúc con người ta yếu ớt nhất.

Anh của tuổi 16 ngập tràn đau đớn, vậy cô năm 16 tuổi thì sao.

Lương Vi đột nhiên bước nhanh tới chỗ anh, cô nghĩ chắc chắn những năm đó cô vẫn thoải mái hơn anh một chút.

Cô giữ chặt tay Lục Trầm Ngân từ phía sau khiến anh phải dừng bước, Lương Vi nói: “Anh đừng về, ở cạnh em.”

Nhưng anh không hiểu ý cô.

Lương Vi: “Ít nhất đêm nay hãy ở bên em.”

Lục Trầm Ngân cầm ngược lại tay cô: “Anh không sao.”

Cô nhìn thẳng vào anh: “Em có sao.”

Trời đêm bắt đầu nổi lên sương mù, sương trắng ngưng kết thành giọt nước mềm mại trên tóc cô. Đầu ngón tay Lương Vi hơi lạnh, Lục Trầm Ngân ra sức cầm chặt thêm chút nữa.

“Lương Vi...”

“Sang nhà em” Cô nói.

Cô của hôm nay càng bướng bỉnh hơn so với ngày thường.

Lục Trầm Ngân nắm tay cô trở về.

Cầu anh mau cứu lấy em, để em trở nên giống anh. Cầu anh nắm chặt lấy em, để em cảm thấy có người cần mình. Cầu anh làm bạn với em, để em không còn trôi dạt nơi nơi.

Người đó chỉ có thể là anh, em cũng chỉ nguyện người đó là anh.

Đêm khuya là lúc con người ta yếu ớt nhất, mỗi người đều như vậy.

Hết chương 30.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Lục Trầm Ngân... Đủ rồi...

Biên tập: Bột

Vừa lên gác, Lương Vi đã đi thẳng vào nhà vệ sinh rửa mặt. Lục Trầm Ngân vào phòng ngủ của cô. Vừa rồi đi gấp gáp, quần áo cô thay ra vẫn đang

cuộn thành búi trên giường, anh treo từng món đồ vào tủ quần áo giúp cô.

Lương Vi nhìn bản thân trong gương trước bồn rửa mặt. Cô hung hăng nhìn mình chăm chăm, càng nhìn càng rối rắm.

——“Mau cứu tôi... Mau cứu tôi...”

——“Mấy người làm gì vậy! Có chứng cứ gì chứng minh là tôi làm!”

——“Tôi tận mắt trông thấy!”

——“Lương Vi! Mấy nói bậy bạ gì đó!”

——“Mọi người biết không, nó là con gái của người kia. Nghe nói mẹ nó cũng rất không biết xấu hổ, mấy ngày trước còn bị người ta đuổi tới tận cửa náo loạn một trận đấy.”

——“Con của kĩ nữ thì cũng làm kĩ nữ thôi, cho rằng chuyện trường thì người khác không biết chuyện trước kia của mày sao?”

——“Lương Vi, ở lại bên anh, về sau sẽ không có ai dám nói em nửa câu.”

Lương Vi cắn chặt răng, xương gò má căng cứng tới phát run. Cô cố kìm nén cảm xúc nhưng vừa mở vòi hoa sen thì tay đụng phải nước khiến vai cô không nhịn được mà run lên, nước lạnh lập tức khiến cô tỉnh táo lại.

Cô hắt nước lạnh lên mặt, sau đó cả hồ hớp cũng run rẩy. Bọt nước trắng xóa văng khắp nơi, bồn rửa mặt bằng sứ màu trắng cũng dính đầy bọt nước.

Những âm thanh này như ma quỷ cuốn lấy tâm trí khiến đầu cô đau như muốn nứt ra, những sắc mặt ghê ghĩc kia đều như muốn cắn xé người ta.

Đêm, an tĩnh khiến con người kinh hoàng.

Ánh đèn màu vàng nhạt nhưng lại khiến người ta hoa mắt ù tai mà không ảm áp chút nào.

Hai tay Lương Vi chống trên bồn rửa tay, giọt nước trượt xuống trên mặt cô, nước khiến lông mi của cô ướt nhẹp. Không biết có phải vì mắt bị dính nước không mà hốc mắt cô hơi đỏ lên.

Cô chậm rãi rũ mắt, ánh mắt dừng trên dòng nước chảy ào ào.

Dòng nước trôi tuột xuống đường ống sẽ không tràn ra ngoài.

Mọi thứ đều đã là quá khứ, rồi cũng sẽ tan biến thôi.

Lúc Lương Vi bước vào phòng ngủ, Lục Trầm Ngân đang ngồi ngẩn người bên giường.

Cô cởi áo khoác ra rồi tiện tay vắt sang một bên, bắt đầu thoa kem: “Anh đi tắm đi.”

“Hả, ừ.”

Lương Vi thoa mỹ phẩm xong thì thay áo ngủ, đột nhiên nhớ ra mình chưa thay băng vệ sinh nên cô mặc lại váy ngủ rồi đi tới nhà vệ sinh.

Lục Trầm Ngân không khóa cửa, anh đang tắm mà cả cửa thủy tinh cũng không hoàn toàn khép lại. Lương Vi mở ngăn kéo, lấy ra một miếng băng vệ sinh hàng ngày.

Lục Trầm Ngân nghe được tiếng động thì tưởng mình nghe nhầm, anh tiện tay kéo cửa thủy tinh ra thì thấy Lương Vi đang xoay người bóc miếng băng vệ sinh trên quần lót xuống, chuẩn bị dán miếng mới lên. Anh vội vàng kéo cửa lại, tắt vòi hoa sen.

Lương Vi: “Anh căng thẳng cái gì? Đầu phải chưa từng thấy.” Trên miếng băng vệ sinh không có dấu vết màu đỏ mà chỉ có một đám dịch nhầy, đây là dấu vết thân mật còn lưu lại trước khi bọn họ đi bệnh viện.

Lục Trầm Ngân: “Em xong chưa?”

Lương Vi kéo quần lót lên, lấy khăn lông mới trong tủ ra: “Khăn lông em đặt trên nắp bồn cầu cho anh là mới.”

Lúc Lục Trầm Ngân sấy khô tóc rồi trở lại phòng ngủ, Lương Vi đã cuộn người lại trong chăn như đã ngủ.

Anh tắt đèn, rón rén nằm xuống bên người cô.

Lương Vi: “Ôm em.” Thanh âm của cô rất nhỏ, giống như nửa tỉnh nửa mê.

Lục Trầm Ngân duỗi cánh tay ôm cô vào lòng, cảm anh để ti trên đỉnh đầu cô.

Lục Trầm Ngân không quen ngủ chung hai người. Huống hồ ở cùng một chỗ với cô sẽ rất khó ngủ. Dù có nhắm mắt muốn ngủ, nhưng trạng thái tinh thần như chạy nhảy điên cuồng, đại não cực thanh tỉnh, suy nghĩ càng rõ ràng.

Anh nghĩ rất nhiều, mà tất cả những suy nghĩ đó đều liên quan tới anh và Lương Vi, quay đi quay lại cũng chỉ gói gọn trong hai chữ “tương lai”.

Trước kia có thể nào anh cũng chấp nhận, bởi đó là số mệnh, anh không thể thay đổi được.

Nhưng hiện giờ, anh phải sống thật tốt và trân quý cuộc sống hơn so với trước kia.

Một đêm này Lương Vi ngủ không ngon.

Sinh nhật năm 14 tuổi ấy, bầu trời vốn quang đãng lại đột nhiên đổ trận mưa rào. Cô đạp xe đi đưa áo mưa cho Lương Cương nhưng cuối cùng lại chạy trời chết. Giữa lúc đó, cô rơi xuống vực sâu, xung quanh có hàng ngàn hàng vạn ánh mắt nhìn cô đau đầu. Những đôi mắt đó đang đỏ lệ, nước mắt đỏ au. Thời gian dần trôi qua, những con mắt kia lại bị bóp méo thành miệng, sau đó chúng khê hé mở nhưng chỉ lập lại một câu —— mau cứu tôi.

Cô che tai ngồi xổm xuống ở nơi đó, hét lên những tiếng tê tâm liệt phế.

Cảnh trong mơ ngày càng chân thực, nỗi sợ trong mơ như bị phóng đại tới cực hạn.

Lương Vi bỗng bật dậy, yết hầu như bị siết chặt. Căn phòng vẫn tối đen, cô không nhìn thấy gì cả nhưng đôi mắt mở lớn như phảng phất hiện lại hình ảnh trong mơ.

“Sao vậy?” Lục Trầm Ngân ngủ không sâu, tinh thần cũng bước vào trạng thái thanh tỉnh, chỉ cần có chút động tĩnh là anh đã tỉnh lại. Anh chống người ngồi dậy, đỡ lấy bả vai của Lương Vi.

Lương Vi đưa tay lau mặt mấy lần, cô lắc đầu nói khẽ: “Em không sao, em vào nhà vệ sinh một chút.”

Cô đứng dậy ra khỏi phòng, bước chân có chút lảo đảo.

Lúc vào nhà vệ sinh, Lương Vi phát hiện băng vệ sinh đã sạch sẽ, vì vậy cô bóc nó ra.

Lục Trầm Ngân nằm ngủ nghiêng, tấm chăn bên trên để lộ ra đường cong cơ thể. Lương Vi đứng ở cửa lẳng lặng nhìn bóng lưng anh, tâm trạng cô như được an ủi một chút.

Lương Vi chui vào chăn rồi ôm lấy anh từ phía sau. Tay cô khoác lên bụng anh, Lục Trầm Ngân bao lấy tay cô vỗ vỗ hai lần, ra hiệu cho cô ngủ đi.

Lương Vi cách lớp quần áo hôn lên lưng anh. Sau đó dần di chuyển lên trên, cô hôn lên gáy của Lục Trầm Ngân, sau đó hôn lên cả gò má.

“Lương Vi.”

“Ừ.”

Lục Trầm Ngân trở mình, cô vốn đang nằm úp sấp trên lưng anh, hai người họ bốn mắt nhìn nhau, Lương Vi vuốt ve khuôn mặt anh, hỏi: “Mệt không?”

Lục Trầm Ngân nhìn cô chăm chú hồi lâu nhưng không trả lời. Bỗng nhiên anh bắt lấy tay cô rồi xoay người đè Lương Vi dưới thân, chặn đắp trên người cũng trượt xuống.

Anh chỉ mặc áo phông và quần tứ giác, đôi chân thon dài thẳng tắp và rắn chắc đặt ở cạnh hai chân Lương Vi, màu da của anh cũng đen hơn Lương Vi không ít. Trời sinh đàn ông đều có nhiều lông chân hơn phụ nữ, anh ma sát trên da thịt khiến Lương Vi cảm nhận được một hồi xúc cảm thô ráp, nhưng cô lại yêu chết loại cảm giác này.

Lương Vi dịch chân chuyển ra ngoài, sau đó từ từ ôm lấy eo của anh.

Lương Vi hơi hást cằm, nói: “Bà đi đi rồi.”

Mắt Lục Trầm Ngân trầm đi mấy phần, người anh phủ xuống là một hồi khô nóng nhộn nhạo. Anh gấp gáp chôn ở cổ cô gặm cắn.

Lương Vi ngửa cổ lên, khát vọng anh dùng sức hôn lấy.

Cô vén áo phông của Lục Trầm Ngân lên, bàn tay chạy khắp sống lưng rộng lớn của anh. Lòng bàn tay cô hơi lạnh, Lục Trầm Ngân cảm nhận được hơi lạnh thì hít vào một hơi. Tia lạnh đó cũng không khiến cho người ta khó chịu mà càng kích thích trí giác, trong thân thể như có tia lửa chạy khắp bốn phía. Lương Vi vuốt ve khiến anh ngày càng cứng rắn hơn.

Anh nhẹ nhàng liếm qua xương quai xanh của Lương Vi, sau đó ngậm lấy vành tai của cô, thổi vào đó luồng khí nóng rực khiến lòng Lương Vi rung động.

Vì Lương Vi vận vẹo thân mình nên vấy ngủ chậm rãi vén lên, lộ ra nơi anh muốn công thành phá trì. Anh giương lên vũ khí chống ở cửa thành, như cố ý lại như vô tình đẩy vào giữa hai lớp vải mỏng.

Lục Trầm Ngân nghiêng người cởi áo phong, thân thể trắng kiện cứ như vậy mà ép xuống. Lương Vi dùng ngón trỏ lướt qua môi anh, sau đó tay cô lướt xuống dưới theo đường thẳng: lướt qua yết hầu, lướt qua ngực, lướt qua cơ bụng của anh, lướt qua đám lông thưa thớt ở bụng dưới, cuối cùng dừng ở mép quần lót.

Cô không mặc áo lót, thân thể dưới lớp váy lụa đã hưng phấn rõ rệt, Lục Trầm Ngân cách lớp váy hôn lên đó.

Lương Vi nâng ngực lên, sau đó hô hấp cũng dần hỗn loạn.

Lục Trầm Ngân không còn tay chân luống cuống giống lần đầu tiên nữa. Anh đã vuốt ve thân thể Lương Vi tới quen thuộc, anh có biện pháp khiến cô tan rã.

“Không có ‘áo mưa’, anh vào thẳng đi.” Cô nói.

Lương Vi thấy anh do dự nên bổ sung: “Mai em uống thuốc là được, không sao.”

Lục Trầm Ngân ngẩng đầu lên từ giữa hai chân cô, anh leo tới rồi nhẹ nhàng hôn lên trán cô, sau đó phá thành mà vào.

Anh luôn cho rằng vuốt ve Lương Vi là chuyện thoải mái nhất. Nhưng giờ khắc này anh hiểu được, đây mới là chuyện thoải mái nhất.

Ngón tay Lương Vi cắm trên vai anh, cô có chút không tiếp nhận được.

Lục Trầm Ngân thấp giọng thờ dốc.

“Thoải mái không?” Anh hỏi.

Lương Vi cười, sau đó hưng hăng đánh xuống lưng anh.

Lục Trầm Ngân cũng cười, anh hôn lên môi cô nhưng động tác dưới thân chưa từng dừng lại.

Một hồi chiến dịch cao thấp trùng điệp, có người kêu rên có người thờ dốc. Anh vùng vẫy khí xuyên thủng linh hồn cô, khiến cô phải kêu lên đầu hàng.

Mồ hôi của anh nhỏ giọt trên mặt cô, từng hồi đung đưa kịch liệt khiến chiếc giường kêu lên kéo kẹt từng tiếng. Giường va phải mặt tường, từng tiếng từng tiếng sục sôi như trống vang. Bọn họ mê say cuồng dã, tất thấy những tiếng động vang lên đều khiến hai người họ phấn chấn cực hạn.

Ngón chân Lương Vi co quắp lại, có chút chịu không thấu.

“Lục Trầm Ngân... Đủ rồi...”

“Không đủ...” Anh trầm thấp đáp lại.

Lương Vi không biết mình bị giày vò bao lâu, cảm giác tê dại chạy xuyên suốt từ lòng bàn chân cho tới đỉnh đầu cô. Khoảnh khắc anh tách ra, cô thấy mình như vừa đi dạo một vòng qua cổng âm phủ.

Lương Vi xụi lơ ở đó, cô vẫn còn đang bình ổn hô hấp, tay chân mệt tới mức không muốn động, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn anh.

Lương Vi thấy anh rút khăn giấy lau thì nói: “Lấy mấy tờ cho em lót phía dưới.”

Anh lấy hai tờ, Lương Vi nói: “Không đủ, anh còn không biết anh bắn nhiều hay ít sao?”

Giọng điệu của cô mang chút oán trách.

Lục Trầm Ngân cười.

Cô oán trách bởi anh không dừng lại lúc cô xin buông tha, nhưng chuyện này cũng đâu thể trách anh được.

Lương Vi lấy điện thoại ra nhìn thì thấy mới 5 giờ, bởi vậy ngoài trời vẫn tối đen như cũ.

Lục Trầm Ngân lấy chăn rơi dưới đất lên đắp kín cho cô: “Ngủ đi.”

Lương Vi nhìn trần nhà, cảm thấy trước nay chưa từng nhẹ nhõm như vậy.

Lục Trầm Ngân nằm bên cạnh Lương Vi, anh ôm cô thật chặt, bất tri bất giác lại hôn môi triền miên.

Hôn một lúc, Lương Vi bỗng đẩy anh ra, nói: “Lục Trầm Ngân, nếu có một ngày anh muốn rời khỏi em, vậy chúng ta nhất định sẽ không dễ chịu. Em nhất định sẽ không buông tha cho anh.”

Nói là uy hiếp cũng được, thề nguyện cũng được, tất thấy đều không quan trọng.

Đáp lại cô là nụ hôn sâu của anh, khi miệng lưỡi giao hòa, cô nghe được anh nói: “Không đâu.”

Lương Vi nhớ tới vừa rồi bị anh chinh ra nông nổi đó thì không cam tâm. Cô quả quyết vung chần ra, không cam lòng yếu thế nên xoay người dạng chân ngồi trên người anh.

“Có dám làm lần nữa không?”

Lục Trầm Ngân thở dài khe khẽ: “Em mệt rồi, mau ngủ đi. Lát nữa 6 giờ anh còn phải dậy đi làm.”

“Bây giờ còn sớm, thêm một lần nữa, không phải anh không được đấy chứ?”

Lương Vi vừa dứt lời đã cảm nhận được một vật góc đầu dưới hông mình.

Lục Trầm Ngân đỡ lấy eo của cô: “Em xác định?”

Lương Vi: “Em muốn ở trên.”

Cô muốn nắm quyền chủ đạo, ít nhất cũng để anh nếm thử tư vị bị tra tấn nhưng không thể phản kháng.

Có điều sự thật đã chứng minh, tuyệt đối đừng phân cao thấp với đàn ông trong phương diện này.

Buổi sáng, lúc Lục Trầm Ngân rời giường đánh răng rửa mặt, Lương Vi đã ngủ không biết trời đất là gì. Giữa lúc hành sự trước đó, cô suýt nữa đã ngất đi khiến anh hốt hoảng không thôi.

Lục Trầm Ngân rửa mặt xong thì trở lại phòng giúp cô đắp lại chăn, sau đó lấy bút và giấy ghi chú viết.

“Anh đi làm, dậy nhớ ăn gì đó. Tối gặp.”

Nắng ban mai trong suốt trải rộng nơi nơi, Lục Trầm Ngân mang tâm tình khoáng đạt bước ra từ nhà cô, đi hướng về phía nhà mình.

Hết chương 31.

Bột: Vật vã với cái chương này cả tối...

Bạn đang đọc truyện *Trầm Án* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Nếu em có, anh sẽ làm thế nào?

Biên tập: Bột

Lý Đại Cường cũng dậy sớm vì muốn tới chờ bày quầy bán hàng. Đêm qua bắt được rất nhiều cua, mùa thu đông là lúc chúng béo tốt nhất.

Ông ta nhét lưới ở cốp phía sau, ngược mắt đã thấy Lục Trầm Ngân nhưng cũng không nói chuyện.

Lục Trầm Ngân càng không muốn giải thích nhiều mà chỉ về phòng thay quần áo. Trên áo phông vẫn còn lưu lại hương vị triền miên của đêm qua, cẩn thận người sẽ nhận ra đó là mùi hương của Lương Vi.

Cát Vân gõ cửa phòng anh, trong tay còn bung lọ thủy tinh, bên trong là dưa muối.

Cô ấy nói: “Đưa cái này cho cô Lương giúp tôi đi.”

Lục Trầm Ngân mặc áo khoác vào: “Sao lại muốn đưa cho cô ấy thứ này?”

“Cảm ơn cô ấy vì ngày hôm qua, nếu không nhờ cô ấy thì Tiểu Oánh không thể kịp thời tới bệnh viện được. Con người cô ấy rất tốt, thấy quần áo của tôi bị bẩn nên mua giúp tôi áo khoác mới, tôi muốn gửi tiền nhưng cô ấy nhất định không chịu. Tôi cũng không có đồ gì tốt cho cô ấy, chỉ có dưa này đã muối xong, giờ có thể ăn luôn, chỉ là chút tâm ý nhỏ thôi.”

“Cô ấy mua quần áo cho cô?” Lục Trầm Ngân nhận lọ thủy tinh thì hơi giật mình.

Cát Vân gật đầu: “Cô ấy rất tốt, tối qua tôi đã kể chuyện này với cậu của cậu rồi.” Cô ấy muốn nói lại thôi, tôi cũng vẫn không nói gì.

Lục Trầm Ngân định tối về sẽ đem dưa muối cho Lương Vi.

Anh lái xe đưa Lý Đại Cường lên trần trên, tiện thể đi ăn bát mì hoành thánh.

Lý Đại Cường khó chịu cả một đường, lúc gần đến trần trên mới mở miệng: “Cháu tự cân nhắc cho tốt, đến cùng cô ta có phải người thích hợp hay không. Dù sao cậu cũng sẽ không đồng ý, có nghe cậu hay không là tùy cháu. Cậu cũng không phải bố mẹ cháu mà quản nhiều như vậy.”

“Cậu, chuyện gì cháu cũng nghe theo cậu, chỉ có chuyện này là không được.”

Lý Đại Cường: “Cậu cũng tùy cháu làm gì cũng được, chỉ có chuyện này là không được!”

“Lương Vi đã làm gì để cậu bức bối sao? Cô ấy tình nguyện ở bên cháu cũng không phải nhất thời xúc động.”

Lý Đại Cường quanh co nửa ngày mới phun ra một câu: “Cô ta quá có tiền, kẻ có tiền đều không phải người tốt!”

Lý Đại Cường gờ tay lên nói: “Cậu cũng mặc kệ hai người, dù sao cuối năm hết hạn hợp đồng sẽ đi, cháu có theo cậu hay không cũng tùy.”

Lục Trầm Ngân nhú mày, không đáp lại ông ta.

Việc này khiến anh có chút dao động.

Lục Trầm Ngân dừng xe ở cửa siêu thị, anh giúp Lý Đại Cường chuyển đồ hải sản, sau đó vào tiệm mì hoành thánh kia ăn sáng. Lúc anh trở lại cũng là lúc siêu thị mở cửa.

Anh nghĩ tối qua không tránh thai thì hơi lo cho Lương Vi.

Sáng sớm, siêu thị vừa mở cửa cũng không có ai cả. Lục Trầm Ngân đứng ở quầy thu ngân nhìn một vòng, tiện tay cầm một hộp đồ ra tính tiền. Nhân viên thu ngân trông không có gì bất thường, anh lại cực kỳ không được tự nhiên.

Vội vàng tính tiền hộp đồ kia rồi nhét vào túi, anh ngồi trên xe tải chờ tới 7 giờ. 7 giờ tiệm thuốc mới mở cửa.

Trong lúc rảnh rỗi, Lục Trầm Ngân lật chiếc hộp nhỏ kia nhìn thử, anh xé mở vỏ bên ngoài rồi lấy một cái ra nhìn thử, trông như gói gia vị vậy.

Trên bao bì có ghi: Okatomo 003 Plantinum (1).

(1) Okamoto – top đầu nhãn hiệu bao cao su dai và siêu mỏng.

Đây là loại đắt tiền nhất trên kệ hàng, anh nghĩ đắt nhất có lẽ dùng sẽ tốt. Thứ dùng trên người Lương Vi vẫn nên đắt một chút thì tốt hơn.

Rất mau đã tới 7 giờ, nhìn gương chiếu hậu thấy người bán thuốc đã mở cửa, anh xuống xe.

Ông chủ còn chưa kịp thay áo blouse trắng đã nghe Lục Trầm Ngân nói: “Cho hộp thuốc tránh thai.”

Ông chủ đang rửa tay: “Muốn loại nào?”

Lục Trầm Ngân ngần ra, sau đó nói: “Loại tốt nhất.”

Ông chủ: “Cần mấy hộp?”

“Một hộp.”

Ông chủ: “Một hộp là đủ rồi sao? Không uống mấy ngày liền sẽ không có tác dụng. Cậu hỏi vợ xem có đúng là muốn mua một hộp không?”

Tại Lục Trầm Ngân hơi nóng lên: “Chỉ uống một lần.”

“Một lần? Cái này phải dùng dài hạn mới có tác dụng.”

“...”

Lục Trầm Ngân cầm thuốc tránh thai nhìn trước sau một chút: “Nghe nói ăn cái này không tốt cho cơ thể, sao lại dùng lâu dài được?”

Ông chủ cười cười: “Chàng trai à, cậu vẫn nên gọi điện thoại hỏi xem vợ cậu cần mấy hộp, phụ nữ đến chỗ tôi mua đều lấy 4, 5 hộp một lần.”

Lục Trầm Ngân thực sự không xác định được, vì thế dù biết cô đang ngủ nhưng vẫn phải gọi điện thoại cho Lương Vi.

Chuông điện thoại vang lên thật lâu nhưng không có ai tiếp, tới lần thứ hai mới được kết nối.

Lương Vi miễn cưỡng “A lô” một tiếng.

Lục Trầm Ngân cầm điện thoại tới chỗ hẻo lánh, nhẹ giọng hỏi: “Anh đang mua thuốc cho em, ông chủ nói bình thường đều bán 4, 5 hộp, cần uống nhiều như vậy sao?”

Lương Vi không hiểu gì cả, một lúc lâu sau mới ngộ ra. Cô phì cười, trong nháy mắt đó đã tỉnh cả ngủ.

Cô nói: “Anh mua sai rồi.”

Lục Trầm Ngân: “...”

“Nói với ông chủ lấy loại tránh thai khẩn cấp. Anh mua là loại tránh thai trường kì.”

Lục Trầm Ngân ho một tiếng: “Biết rồi.”

Ông chủ: “Vợ cậu bảo muốn mấy hộp?”

Lục Trầm Ngân hơi xấu hổ: “Cô ấy nói tránh thai khẩn cấp.”

Ông chủ hiểu ra, sau đó lấy một hộp nhỏ từ tủ kính: “32 tệ, uống trong vòng 72 giờ.”

Lục Trầm Ngân: “Nếu tối nay mới uống, liệu có hết tác dụng không?”

Ông chủ nhắc lại: “Trong vòng 72 giờ, không phải tất cả thuốc tránh thai đều có thể tránh thai, chắc chắn vẫn có rủi ro.”

Lục Trầm Ngân mua xong thì gọi điện thoại cho Lương Vi.

Giọng Lương Vi rõ ràng đã nhẹ nhàng, khoan khoái hơn nhiều so với vừa nãy, cô mỉm cười hỏi: “Mua xong rồi?”

“Ừ, có cần mang về luôn cho em không?”

“Không cần, anh đi làm đi, em ngủ tiếp đi. Tối đưa cho em là được.”

“Tối nay uống cũng không sao à?”

Lương Vi: “Nếu em có, anh sẽ làm thế nào?”

“Chúng ta kết hôn.”

Lương Vi: “Vậy được rồi, về sau chúng ta không cần tránh thai nữa.”

Hôm nay ánh nắng chói lọi, Lục Trầm Ngân vừa đi vừa nói: “Lương Vi, đừng nao loạn.” Với giọng điệu cung chiêu.

Lương Vi thấp giọng nói: “Em ngủ tiếp đây, mắt không mở ra nổi.”

“Ừ, em nghỉ ngơi thật tốt đi, trưa nhớ ăn gì đó. Tối có muốn ăn gì không? Anh mua về cho em.”

“Lục Trầm Ngân, anh có biết nấu ăn không?”

“Ừ, có.”

“Vậy em muốn ăn canh gà, gà tươi nấu canh, tối sang nấu cho em đi.”

“Được, em ngủ đi, anh cúp đây.”

...

Lương Vi ngủ một giấc tới 3 giờ chiều, cô bị đói mới tỉnh. Cô nằm trong chăn mãi nhưng thực sự không chịu được cơn đói nên phải rời giường. Vào lúc hai chân chạm đất, cô suy chút nữa đã khụy xuống.

Cô vốn không có sức đứng thẳng.

Hai đùi cô suy yếu bất lực như trứng Nhuyễn Cân Tán (2), Lương Vi bấu môi ngồi xuống mép giường.

(2) Nhuyễn Cân Tán: có tên gọi đầy đủ là Thập Hương Nhuyễn Cân Tán, đây là loại độc được được quận chúa Triệu Mẫn trong tiểu thuyết Ý Thiên Đồ Long Ký sử dụng với Trương Vô Kỵ. Người bị trúng độc Thập hương nhuyễn cân tán thường bị tê liệt, trở nên hoàn toàn vô lực, yếu ớt, không còn khả năng kháng cự.

Trong thùng rác đều là khăn giấy màu trắng, trên đó vẫn lưu lại chất lỏng sền sệt. Cô nhớ buổi sáng lau xong đã tiện tay ném dưới sàn, nhất định là sáng

nay anh đã nhặt lên giúp cô.

Túi giấy ăn kia mới mở ra đã dùng hết một nửa, vậy mới biết hai màn say mê sáng nay kịch liệt tới mức nào.

Nhớ tới dáng vẻ ra sức trên người mình của Lục Trầm Ngân, Lương Vi lại mềm người, chân cũng run lên, dường như có thứ gì đó chảy ra từ bên trong.

Cô kéo quần lót xuống, bên trên là một mảng sền sệt, có của anh cũng có của cô.

Lương Vi cúi đồ lót, chậm rì rì bước vào nhà vệ sinh.

Tắm rửa thoải mái xong, tuy chân vẫn mềm như cũ nhưng cả người cô đã có chút tỉnh thần.

Lương Vi ộp hai quả trứng và hâm cốc sữa tươi, đơn giản lại đỡ đói.

Cô mở TV, trên đó đang chiếu chương trình thực tế, cô không thích nên lập tức chuyển kênh khác, có điều tìm mãi không thấy chương trình nào hợp ý. Cuối cùng cô dừng lại ở chương trình pháp trị xã hội, nữ MC đang nói về một vụ án giết người.

Lương Vi cuộn mình trên sofa, vừa uống sữa tươi vừa xem.

Xem tới lúc cao trào thì quảng cáo nhảy ra.

Điện thoại trên bàn rung lên, là Chu Lâm gọi điện thoại đến.

Lương Vi bỏ lòng đỏ trứng đi, ăn lòng trắng rồi nghe máy.

Câu đầu tiên của Chu Lâm là: “Đây là chuyện gì vậy!”

Lương Vi nghẹn lời: “Chuyện gì?”

“Chuyện gì chuyện gì chuyện gì, cậu không tự xem Weibo của mình sao? Đã hot lắm rồi!”

“Weibo của tôi luôn hot.”

Chu Lâm “Không phải, tôi muốn nói là... Cậu xuất hiện trên mục ‘hot search’ đấy, cậu biết không hả?”

Lương Vi: “Ồ? Tôi gặp may?”

“Ai da! Trên mạng nói cậu là tiểu tam bức chết vợ cả!”

“Phụt ——” Ngụm sữa bò trong miệng Lương Vi đều phun hết ra ngoài: “Lũ khốn nói vớ vẩn gì vậy.”

“Người ta lên Weibo mắng chửi cậu thành chó rồi. Bọn tôi biết cậu không làm việc đó, nhưng lũ dân mạng tinh thần trọng nghĩa bất diệt kia thì không biết đâu.”

Lương Vi: “Trên mạng đều như vậy cả.”

“Có người nói cậu mưu sát vợ cả, tính chất của việc này đâu giống bức chết.”

“Bỏ đi, đồn đại trên mạng thì lời nào chẳng có. Đừng để trong lòng, đợi một thời gian là tốt rồi.”

Chu Lâm “Cậu nghĩ thoáng thật đấy, không phải gần đây cậu muốn phát sóng trực tiếp sao? Cậu muốn trên màn hình là một đồng mưa bình luận ‘kĩ nữ’ với ‘hung thủ tiểu tam’ sao?”

Lương Vi hít vào một tiếng, nheo mắt lại: “Cúp đã, tôi lên Weibo xem thử.”

Vừa làm mở Weibo đã thấy 3596 PM, 28751 bình luận, 2788 @ cô.

Lương Vi ấn mở xem bình luận, tất cả đều là mắng chửi cô, mắng tới cả 18 đời tổ tông nhà cô.

Cô lại mở ‘hot search’ của Weibo ra, từ khóa tìm kiếm đầu tiên là: Chủ bá tiểu tam chen chân vào hôn nhân của người khác, dẫn đến vợ cả tai nạn giao thông bỏ mình.

Nội dung bài viết bên trong bao gồm ảnh của Lương Vi bị làm mờ, ở dưới viết đại khái là cô làm thế nào để chen chân vào cuộc hôn nhân của người khác, khiến nhà trai mê luyến tới choáng váng. Vợ cả khó tiếp nhận chuyện này nên đã bỏ mình trong tai nạn giao thông trước ngày hôn lễ.

Bình luận xếp thứ nhất trong bài viết đó là: Theo nguồn tin đáng tin cậy, cái chết của vợ cả không chỉ đơn giản là một vụ tai nạn giao thông.

Lương Vi thấy mực cười đến đỉnh điểm, cô tắt bình luận rồi đăng Weibo: Ăn không nói có, một vừa hai phải thôi.

Vợ cả gặp tai nạn giao thông bỏ mình.

Lương Vi nhớ tới vị hôn thê của Lâm Trí Thâm, tên là Trần gì đó.

Rõ ràng là việc không hề liên quan tới cô, vì sao trên mạng lại lan truyền tới mức độ này.

Lúc Lục Trầm Ngân về đến nhà, mấy người nhà Lý Oánh vẫn đang ở bệnh viện chưa về. Anh cầm bình đưa muối và nửa con gà sang nhà Lương Vi.

Lương Vi vẫn đang xem chương trình pháp luật kia, câu chuyện trên đó cũng sắp kết thúc.

Lục Trầm Ngân đặt hộp đồ ăn lên bàn trà, nói: “Đây là mẹ Tiểu Oánh cho em, cô ấy tự muối nên ngon lắm, mùa đông ăn cùng cháo là hợp nhất.”

Lương Vi mở ra chọn một miếng ném thử: “Cái này... hơi giống dưa muối đặc sản ở quê em”

“Quê em ở đâu?”

“Thành phố Long.”

Lục Trầm Ngân đang rửa gà, động tác trên tay đột nhiên dừng lại: “Anh nhớ cô ấy cũng là người của thành phố Long.”

Lương Vi: “Trùng hợp vậy, bảo sao em thấy khẩu âm của cô ấy quen quen.”

Điện thoại của Lương Vi reo lên, là số máy lạ gọi đến, cô hơi do dự nhưng vẫn bắt máy.

Đầu bên kia mở miệng đã mắng chửi người một hồi.

Lương Vi lấy điện thoại ra nhìn một chút, là điện thoại từ nơi khác: “Cô à, có phải cô gọi nhầm số không?”

“Không gọi nhầm! Chính là gọi cho mày đây, đồ hồ ly tinh! Đồ kĩ nữ không biết xấu hổ!”

“Thần kinh.” Lương Vi dập máy, cho số điện thoại đó vào danh sách đen.

Lục Trầm Ngân thấy giọng điệu của cô không đúng lắm thì hỏi: “Ai gọi điện thoại vậy?”

Lương Vi nhìn chằm chằm điện thoại như suy nghĩ điều gì: “Người lạ, có lẽ gọi nhầm số.”

Hết chương 32.

Lời của tác giả: Hôm qua có thật nhận được nhiều ủng hộ của các tiên nữ, rất cảm kích.

Bột: Bên này cũng nhận được nhiều ủng hộ lắm, tự nhiên thấy lượng view tăng vọt luôn ==))) Bà tác giả này tả rất thật nhớ, hồi đầu mới đọc truyện này cũng sốc, giờ cũng quen rồi. Mà tiện thể, không chỉ mình Ngân ngu ngơ vụ thuốc tránh thai với áo mưa, tui phải đi tra cũng chóng cả mặt ==))

Bạn đang đọc truyện *Trầm Ân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Lục Trầm Ngân, nếu anh chọn em, đời này em sẽ ở bên anh đến già đến chết

Biên tập: Bột

Lục Trầm Ngân rửa sạch nửa con gà rồi cho cả gà lẫn nước vào trong nồi áp suất, anh cắt hành tây cho vào, chỉnh lửa nhỏ.

Lương Vi ném điện thoại xuống, chạy vào phòng bếp: “Anh còn mua thứ khác sao...” Trong túi áo khoác của anh còn có rất nhiều thứ, có sữa chua, bánh mì, bánh quy, còn có một số loại bim bim, các loại bánh kẹo.

“Đồ ăn vặt này là mua cho cháu gái anh?” Cô hỏi.

Lục Trầm Ngân đóng vòi nước: “Mua cho em.”

Lương Vi hơi giật mình, sau đó cười rộ lên. Cô bóc vỏ kẹo bỏ vào trong miệng rồi nói: “Em đâu phải trẻ nhỏ, ăn những thứ này sẽ béo.”

Lục Trầm Ngân xoay người lấy gạo: “Không thích thì lát nữa anh mang đi.” Lời nói này có chút ý vị.

Lương Vi: “Em chưa nói không cần mà, đồ bạn trai mua cho sao có thể không cần.”

Cô ôm lấy anh từ phía sau, tay đặt lên thắt lưng của anh. Lục Trầm Ngân muốn vo gạo lại bị cô ôm tới không cử động được.

“Anh phải rửa đồ.” Giọng điệu đã dịu dàng hơn lúc nãy ba phần.

Lương Vi tiếp tục ghim eo anh lại: “Không phải sức lực của anh rất lớn sao? Không phải rất giỏi giang à? Thế nào, không tránh thoát được em?” Có ẩn ý.

Lục Trầm Ngân nắm lấy tay cô, chậm rãi kéo cô dịch đến bên cạnh bồn rửa. Còn Lương Vi lại như con lười bám lấy lưng anh.

Anh nói: “Đồ ăn vặt đúng là mua cho trẻ nhỏ.”

Lương Vi: “Ừ, đúng thế, đồ ăn vặt là cho... Lục Trầm Ngân, anh lại châm chọc em?”

Anh vẩy nước: “Đâu có.”

Lương Vi dựa vào cảm giác mà cời thắt lưng của anh, Lục Trầm Ngân nhấn nút nấu cơm, một tay còn lại cấp tốc giữ chặt tay Lương Vi: “Đừng nào loạn.”

Lương Vi cời rất nhanh, cô đã kịp kéo khóa xuống, nơi mềm mại kia vốn hơi dài, có điều đang dần dần lớn hơn.

“Thuốc anh mua đâu?” Cô đùa giỡn một chút rồi thu tay lại.

Lục Trầm Ngân kéo khóa lên, móc ra chiếc hộp trong túi rồi đưa cho cô.

Lương Vi: “... Ồ, anh còn mua ‘áo mưa’ sao.”

Lục Trầm Ngân cứng đờ: “Cầm nhầm.” Anh móc thuốc tránh thai từ một bên túi khác ra đưa cho Lương Vi: “Nghe nói uống cái này rất không tốt.”

Lương Vi nhận lấy thuốc, rót một cốc nước: “Uống một lần cũng không thành vấn đề. Anh lo lắng cái gì, không phải ‘áo mưa’ cũng mua rồi sao.”

Lục Trầm Ngân ngăn cô lại: “Chờ một chút, ăn cơm xong rồi hãy uống, bụng rỗng uống không tốt.”

“Được.”

Lương Vi lại bóc một viên kẹo, hỏi: “Cháu anh thế nào rồi?”

“Sáng nay hình như vẫn chưa ổn lắm, phải truyền nước mấy ngày nữa.”

“Anh lấy xe đi làm, bọn họ đến bệnh viện bằng cách nào?”

“Đi xe buýt.”

Lương Vi tựa lên bàn lưu ly: “Tối nay anh bảo với bọn họ, mai em lái xe đưa họ đi.”

Lục Trầm Ngân: “Thật ra mẹ Tiểu Oánh rất sợ người lạ, có lẽ cô ấy sẽ không đồng ý. Không sao đâu, em không cần ——”

“Em muốn giúp đỡ.”

Lương Vi nói rất tùy ý, giọng điệu cực kỳ nhẹ nhõm nhưng lòng Lục Trầm Ngân lại nóng lên.

Cô thiện lương hơn bất kỳ ai, chân thành hơn bất kỳ ai. Cô có thể thành thạo mà điều luyện đứng trước sóng gió, cũng có thể tiêu sái tự do tiến vào vùng bùn.

Lương Vi còn nói: “Dù sao em cũng rảnh.”

Lục Trầm Ngân: “Vậy được rồi, trở về anh sẽ nói với cô ấy một chút.”

Lương Vi vẫy tay với anh: “Lại đây.”

Lục Trầm Ngân nhú mào đi qua.

Cô ôm lấy Lục Trầm Ngân, kiễng chân hôn lên môi anh. Lục Trầm Ngân cũng thuận thế ôm lấy cô, Lương Vi cạy mở môi anh, đẩy kẹo bạc hà vào trong miệng anh, vì vậy mà màn giao hòa mật thiết của môi lưỡi tràn ngập vị bạc hà tươi mát.

Lục Trầm Ngân đẩy kệ sang một bên khoang miệng, sau đó gấp gáp ngậm lấy đầu lưỡi của Lương Vi, thỏa sức mút vào.

Lương Vi mặc áo ngủ nhung màu san hô vừa mềm mại vừa hiền lành, Lục Trầm Ngân ôm cô như đang ôm một con gấu gầy teo vậy. Anh đưa tay Lương Vi để ra sau gáy mình, sau đó摸摸 xuống môi cô.

“Ăn ngon không?” Lương Vi hỏi.

“Không tệ lắm”

Lương Vi đưa ngón trỏ lướt qua môi anh, cũng giống như buổi sáng, tay cô dần dần đi xuống, lướt qua yết hầu, qua nếp nhăn trên quần áo rồi dừng ở trước khóa thắt lưng.

Lục Trầm Ngân cho rằng cô muốn mở thắt lưng của anh: “Đừng làm loạn.”

Lương Vi nói khẽ bên tai anh: “Sao anh luôn không chịu được một chút trêu chọc vậy.” Chỉ hơi động chạm một chút đã cứng rắn.

Lục Trầm Ngân trầm mặc mấy giây: “Chân em không mềm?”

Lương Vi: “...”

Khóc miệng Lục Trầm Ngân cong lên, sau đó anh bỏ sữa chua vào tủ lạnh.

Điện thoại của Lương Vi rung lên không ngừng, là tin nhắn gửi đến.

Cô đánh vào mộng Lục Trầm Ngân một cái, sau đó đi đến bên bàn trà, cầm điện thoại di động lên. Hơn 100 tin nhắn không rõ danh tính, mở ra nhìn thì đều là mấy câu chữ khó coi, Lương Vi cho tất cả vào danh sách đen.

Lương Vi mở Weibo ra xem thử, dù cô đã khóa bình luận nhưng họ vẫn có thể chia sẻ bài đăng trên Weibo của cô, vì thế Lương Vi vẫn nhìn thấy mấy lời bình luận kia.

Có người nói cô giáo biện, có người nói loại phụ nữ như cô miệng đầy lời nói láo, có người nói cô nên đi chết đi.

‘Hot search’ trên Weibo đã tăng thêm 6 hạng.

“Em xem gì mà thần thờ vậy?” Lục Trầm Ngân đứng phía sau cô nhìn thử, màn hình điện thoại tối đen nhưng cô lại nhìn tới từng người.

Lương Vi xua tay ngồi xuống, nghĩ thử rồi nói: “Có phải em đắc tội với ai rồi không?”

Cô và Lâm Trí Thâm có hại đối với người nào? Trừ người phụ nữ đã chết kia, còn đắc tội với ai nữa...

Bỗng nhiên Lương Vi nghĩ đến nhiều gì.

“F*ck!” Cô mắng nhỏ một tiếng.

Lục Trầm Ngân sững sờ.

Lương Vi cầm điện thoại di động lên: “Em ra ngoài gọi điện thoại.”

Lục Trầm Ngân nhìn cô đi ra khỏi biệt thự, sau đó đứng ở đình hóng mát.

Anh đột nhiên có cảm giác mình không hiểu Lương Vi chút nào, không một chút nào.

Sắc trời tối dần, nhiệt độ không khí cũng xuống thấp nhưng lửa giận khiến Lương Vi chỉ thấy nóng bức.

Cô gọi cho dãy số quen thuộc.

“Lương Vi.” Anh ta gọi tên cô với giọng điệu lạnh lạnh.

Lương Vi cố gắng đè nén lửa giận, cô hít sâu một hơi: “Lâm Trí Thâm, hôn thê của anh qua đời thì liên quan gì tới tôi? Anh nói với mẹ anh rằng chúng ta đã tách ra rồi, người phụ nữ kia gặp tai nạn giao thông không liên quan chút nào tới tôi, bà ta đừng nhọc lòng vợ vẫn nữa!”

Thật lâu Lâm Trí Thâm vẫn không lên tiếng, giống như đang tự hỏi.

Lương Vi còn nói: “Mẹ anh bây giờ lợi hại rồi, còn biết dùng sức mạnh của mạng xã hội. Bà ta đúng là ghê gớm! Lúc trước cho người tới quán bar chặn tôi lại, sau đó sai người tới đập phá xe của tôi, làm giả ảnh khỏa thân rồi gửi cho bạn bè tôi, sao bà ta lại làm trò vậy? Bây giờ còn muốn vu cho tôi là hung thủ giết người, thuê người gọi điện quấy rối tôi. Phiền anh cảnh cáo bà ta giúp tôi, tôi sẽ dùng tới pháp luật.”

“Lương Vi.” Lâm Trí Thâm dừng một chút: “Có lẽ việc này không phải do bà ấy làm.”

“Trừ bà ta thì còn ai vào đây? Có chuyện gì mà mẹ anh không làm được? Không phải nhà họ Lâm mấy người còn rất nhiều biện pháp để trị tôi sao?”

“Bà ấy biết chúng ta tách ra rồi.”

Lương Vi chống nạnh: “Được, việc này tôi sẽ tra cho rõ. Nếu là mẹ anh làm, lần này tôi nhất định sẽ không tha cho bà ta.”

Lâm Trí Thâm biết đây là lời nói trong lúc tức giận của cô, bởi Lương Vi vốn không có năng lực ấy.

Anh ta nói: “Anh biết việc trên Weibo rồi, anh đang điều tra, em đợi tin của anh là được.”

Bỗng nhiên Lương Vi có chút không nói nên lời.

Lâm Trí Thâm nói: “Ở lại bên cạnh anh, sẽ không có ai dám nói em nửa câu.”

Ý anh ta rất đơn giản, chính là bây giờ em đã rời khỏi anh, cục diện rối rắm này nổi lên em cũng không giải quyết được.

Lương Vi: “Vậy anh sẽ kết hôn với tôi sao? Anh có thể kết hôn với tôi à? Anh yêu tôi sao? Hả?”

Lâm Trí Thâm: “Khi nào có kết quả anh sẽ báo cho em.”

Anh ta cúp điện thoại.

Lương Vi nghiêng răng, cô để hai tay chống nạnh mắt nhìn lên trời, sau đó hít sâu tới mấy lần.

Lục Trầm Ngân đứng ở cửa sổ nhìn cô, dù không biết Lương Vi nói gì nhưng trông cô rất tức giận, mà anh lại không biết nguyên nhân của việc đó.

Lòng dần bình lặng trở lại, Lương Vi mới phát hiện mình thấy hơi lạnh. Cô xoa tay vào nhà thì đối diện với ánh mắt nặng nề của Lục Trầm Ngân.

Lương Vi châm thuốc rồi hút vài hơi, ngẩng đầu lên thì phát hiện Lục Trầm Ngân vẫn đang nhìn cô như vậy.

“Sao thế?” Cô hỏi.

“Anh nên hỏi em mới đúng, xảy ra chuyện gì không vui sao?”

Lương Vi gảy tàn thuốc: “Có chút chuyện.”

Hơi nóng của nồi áp suất bốc lên phát ra tiếng ‘xì xì’, Lục Trầm Ngân đi tắt bếp.

Anh im lặng không nói một lời, Lương Vi nhìn anh rồi vẫn tự mở miệng trước: “Vị hôn thê của một người bạn gặp tai nạn giao thông, có người nói em là hung thủ, đại khái chính là như vậy. Em vừa gọi điện thoại tính sổ.”

Lục Trầm Ngân đổ canh gà vào bát rồi cho thêm chút muối.

Lương Vi tiếp tục nói: “Anh cũng biết em hát trên mạng rồi đấy, cũng coi như có chút tiếng tăm. Giống như người nổi tiếng, chỉ cần có lời đồn hoặc phạm sai lầm gì thì sẽ có rất nhiều người chạy tới nãng chửi. Mấy cuộc điện thoại và tin nhắn em vừa nhận cũng là gọi tới quấy rầy. Nghĩ đến việc số điện thoại của mình bị người khác công khai nên hơi khó chịu.”

Lục Trầm Ngân nhũn mày: “Chuyện của em có liên quan gì tới mấy người đó sao?”

Lương Vi cười nhạo: “Còn không phải ăn no rửng mỡ sao, cho rằng mình có tinh thần trọng nghĩa. Dù sao bọn họ nói gì cũng không cần chịu trách nhiệm, không khác gì mấy bà cô ông bác hay nói luyên thuyên trong thôn này. Em cũng không quá quan tâm, nhưng quấy rầy tới đời sống hiện tại thì hơi phiền.”

Lục Trầm Ngân nhớ tới miệng lưỡi của mấy bà bác đó, bỗng nhiên hiểu đám người trên mạng kia là hạng người gì.

“Ăn canh đi, anh xới cơm cho em.”

Lương Vi đập tắt điếu thuốc: “Sao chỉ có canh, gà đâu?”

“Đợi lát nữa lấy cho em, ăn như vậy sẽ ngon hơn.”

“Cùng ăn đi, sao chỉ lấy cho mình em?”

Lục Trầm Ngân bê cơm lên: “Em ăn nhiều để bồi bổ một chút, thể lực của em không tốt lắm. Lát nữa anh về ăn cùng với cậu.”

Lương Vi dùng chân đạp anh một cái dưới bàn.

Nói đến cậu, Lục Trầm Ngân bỗng nhớ tới lời nói lúc sáng của Lý Đại Cường. Anh nhìn Lương Vi, hơi do dự xem có nên nói sớm với cô hay không.

“Muốn gì cứ nói thẳng.” Lương Vi nhìn anh.

“Cuối năm bên này đến hạn thuê nhà, mấy người nhà cậu định rời khỏi Nam Thành.”

“Ừ.” Lương Vi uống một ngụm canh, độ mặn nhạt rất vừa phải. “Vậy còn anh?”

Lục Trầm Ngân chấp tay trước ngực: “Vẫn chưa xác định.”

Cô ăn canh tiếp, sắc mặt không có gì thay đổi: “Em sẽ không đi, sẽ ở lại nơi này.”

“Về sau em định sống ở đâu? Hay định cả đời đều ở đây?”

Lương Vi: “Em vẫn chưa xác định, muốn đi thì đi, muốn ở thì ở, làm theo lòng mình là được rồi.”

“Lương Vi, em đừng tức giận. Không phải anh không muốn ở lại, chỉ vì cậu là người thân duy nhất của anh mà thôi.”

Lương Vi gật đầu: “Em biết, nhưng Lục Trầm Ngân, nếu anh chọn em, đời này em sẽ ở bên anh đến già đến chết. Anh có thể tới thành phố khác để sinh sống, em không có vấn đề gì với loại rời đi này. Có điều, nếu anh muốn rời khỏi em, như vậy chúng ta chắc chắn sẽ không dễ chịu.”

Lựa chọn anh đã chặt đứt mọi đường lui, không thể lùi bước cũng không thể hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Lương Vi, không có ai tốt hơn em

Biên tập: Bột

Lương Vi buông bát xuống, đáy bát chạm vào bàn thủy tinh vang lên âm thanh nho nhỏ. Cô đứng dậy đi lấy thuốc tránh thai, uống một hơi cạn sạch cùng với nước lọc.

Anh ôm lấy cô từ phía sau, để cằm ti lên vai cô, Lục Trầm Ngân nặng nề nói: “Đừng tức giận.”

Lương Vi quay đầu đi chỗ khác: “Em không giận.”

Lục Trầm Ngân ôm cô thật chặt, anh khẽ thở dài, trầm mặc một hồi rồi nói: “Muốn ăn kẹo không?”

Lương Vi: “...”

Lục Trầm Ngân cầm một viên kẹo, bóc ra rồi đưa tới bên miệng cô: “Thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng, anh cũng đâu có nói sẽ rời khỏi em.”

Lương Vi ngậm lấy kẹo: “Anh không thể đi theo cậu mình cả đời, anh cũng phải lập gia đình rồi gây dựng cơ nghiệp.”

“Lương Vi... Anh không có năng lực cho em một mái nhà.” Lục Trầm Ngân dần buông eo cô ra, anh đứng ở phía sau Lương Vi, bóng dáng cao lớn bao phủ cô lại.

Một người đàn ông thừa nhận mình không có bản lĩnh cũng giống như đã vứt bỏ tất cả mặt mũi của mình.

Lương Vi nhú mày: “Em không muốn gì ở anh.”

“Nhưng anh là đàn ông, không thể cái gì cũng dựa vào phụ nữ được.”

Từ đầu đến cuối Lương Vi vẫn chưa xoay người: “Em cũng không có gì để anh dựa vào, nhà này là em vay tiền để mua. Nếu anh đồng ý thì có thể cùng em làm việc rồi trả nợ. Cùng em gánh vác một phần, có phải trong lòng sẽ cảm thấy thoải mái hơn không?”

“Em định cả đời đều ở nông thôn sao?”

Lương Vi: “Em muốn an an tĩnh tĩnh sinh sống, tích góp chút tiền về sau muốn đi đâu chơi thì đi đó. Khi trở về, nơi này vẫn luôn có một ngôi nhà khiến ta an tâm.”

Có thể đi khắp đó đây, có thể lưu lạc chân trời góc bể, nhưng không muốn phiêu bạt không nơi nương tựa.

“Lương Vi, anh chỉ có thể nói anh sẽ cố gắng.”

“Em thật sự không muốn thứ gì ở anh, giống như bây giờ là tốt rồi. Anh muốn làm chuyển phát nhanh, vậy em mua đồ cũng tiện. Anh muốn đi đánh cá, vậy mỗi ngày em ăn hải sản cũng rất thoải mái. Anh muốn trồng trọt, vậy chúng ta cũng tự làm ông chủ như cậu của anh. Mọi thứ đều có tính hai mặt, đừng chỉ dùng tiền để định nghĩa tốt xấu.”

Lục Trầm Ngân cười: “Em luôn nhân nhượng người khác.”

Lương Vi vung tay lên, chuyển chủ đề: “Không phải anh nói em lương thiện sao?” Cô không muốn lại tiếp tục kéo dài đề tài này với anh nữa. Không có tiền chính là không có tiền, nói thế nào cũng sẽ không ra tiền, không bằng cứ trân trọng những gì trước mắt. Mà cô cũng hiểu được chủ nghĩa đàn ông và tinh thần trách nhiệm của Lục Trầm Ngân. Đàn ông mà, tất cả đều như vậy.

Thế nhưng tiền có nhiều mà không thật lòng thì đâu được gì.

Cô đã ngán ngẩm những tháng ngày như vậy rồi.

Lương Vi vừa bước đi một bước thì bị Lục Trầm Ngân kéo lại, anh nắm chặt eo Lương Vi rồi nhắc cô đặt lên bồn rửa tay. Bồn rửa lưu lý sáng trong phản chiếu bóng dáng cô, còn anh đang khom người hôn xuống.

Chân anh chen vào giữa hai chân cô, nụ hôn mạnh mẽ càng ngày càng sâu.

Lục Trầm Ngân đã nâng mông Lương Vi để cô ngồi lên bàn, nhưng dù là vậy cô vẫn phải ngửa đầu mới đủ để hôn anh.

“Lương Vi, không có ai tốt hơn em.” Anh hôn vành tai cô rồi nhẹ nhàng ní non.

Lương Vi thoáng nhìn qua tai phải bắt thương của anh, vết thương màu trắng kết vảy có chút lồi lõm. Cô không tưởng tượng được bố anh phải dùng tới sức lực thế nào mới có thể đánh thành thế này. Cô nhẹ nhàng vuốt ve tai anh, vuốt ve từ ngoài tới vành tai.

Cô nói: “Đúng vậy, em tốt như thế, anh tuyệt đối đừng buông tay.”

Nhịp thở dốc của anh nặng thêm mấy phần, anh giữ chặt tay Lương Vi: “Đừng chạm vào tai anh.”

Dường như Lương Vi hiểu ra điều gì: “Nơi mẫn cảm của anh cũng không ít.” Eo không thể chạm, tai cũng không thể chạm.

Lục Trầm Ngân vừa vói tay vào đã nắm chặt, Lương Vi hít vào một hơi: “Lạnh!”

Anh bóp nhẹ mấy lần: “Nơi mẫn cảm của em cũng không ít.”

Lương Vi cong khóe miệng: “Lục Trầm Ngân, bây giờ anh còn —— Ứm ——”

Anh hôn xuống, cắt ngang lời Lương Vi.

Áo ngủ màu san hô mềm mại bị đẩy lên cao, ở nhà Lương Vi luôn có thói quen không mặc áo lót. Da thịt tuyết trắng của cô bại lộ dưới ánh đèn màu hoàng hôn, anh đưa mắt nhìn Lương Vi mấy lần, sau đó nâng eo cô lên, xoay người hôn xuống.

Hai tay Lương Vi chống sau lưng, không thể phản kháng mà chỉ có thể nhìn người đàn ông đang gấp gáp trước ngực mình.

Quần ngủ rất rộng nên bị anh kéo xuống dễ như trở bàn tay. Lương Vi run rẩy, mặt bàn thực sự rất lạnh.

Ánh mắt của anh sâu thêm mấy phần.

“Còn một không?” Anh hỏi.

Lương Vi cầm khóa thắt lưng của anh, nhanh chóng mở ra: “Đã cởi hết quần áo của em rồi còn hỏi gì nữa.”

Lục Trầm Ngân cởi giày và quần, dùng chân trần đứng trên mặt đất. Anh không cảm thấy lạnh mà ngược lại là nhiệt huyết sôi trào.

Tư vị buổi sáng khiến anh khó lòng quên được.

‘Áo mưa’ là Lương Vi đeo lên cho anh, cũng là cô đỡ để anh tiến vào.

Mặt bàn lưu lý dưới nơi kết hợp có vệt nước loang lổ.

Bên ngoài có một chiếc xe điện chạy sượt qua, đèn xe chọt lóe khiến Lục Trầm Ngân ý thức được nơi này rất dễ bị nhìn trộm.

Anh ôm lấy Lương Vi rồi đi lên lầu.

Trên cầu thang xoắn bằng gỗ, mỗi bước anh đi đều xóc nảy một lần. Hai mươi sáu bậc thang, hai mươi sáu bước, hai mươi sáu lần xâm nhập.

Vừa lên lầu, Lục Trầm Ngân thực sự không nhịn được nữa nên xoay người chống Lưong Vi trên tường, đỡ chân cô lên rồi làm.

Thế lực và sức eo của anh đều rất tốt, Lưong Vi dường như bị treo lơ lửng trên không, cô chỉ có thể dựa vào mặt tường lạnh băng và cơ thể ấm áp của anh.

Xâm nhập như vậy mang đến cảm giác đau, Lưong Vi cúi đầu cắn vào vai anh: “Anh nhẹ thôi!”

Nhẹ thì nhẹ, nhưng tần suất này là thế nào.

Lưong Vi cào lên lưng anh: “Lục Trầm Ngân!”

Anh chạy nước rút lợi hại hơn: “Lưong Vi... A...”

Lần này kết thúc rất nhanh, Lưong Vi nằm sấp trên người anh thở dốc.

Lục Trầm Ngân vẫn ôm cô như cũ mà không rút ra. Anh ôm Lưong Vi tiến vào phòng ngủ rồi đặt cô lên giường, thân dưới của hai người chưa từng tách rời. Anh cúi người hôn cô, lại bắt đầu chậm rãi lướt động.

Lưong Vi nhìn trần nhà, chỉ thấy trời đất u ám.

Tinh thần bị đâm tới hoảng hốt, Lưong Vi nhìn người đàn ông phía trên rồi hỏi: “Em thật sự rất tốt sao? Anh biết em là người thế nào sao?”

Lục Trầm Ngân lướt nhẹ qua mồ hôi ở thái dương của cô: “Không có ai tốt hơn em...”

Lưong Vi nghĩ đến điều gì, cô cười tới an tâm, sau đó nhắm mắt lại, hưởng thụ vui vẻ và kích thích anh mang đến.

Lúc thực sự kết thúc, Lưong Vi mệt tới mức không mở nổi mắt. Lục Trầm Ngân nói một tràng cô cũng không nghe rõ, cô tiến vào mộng đẹp nên quên sạch những lời đó.

Lục Trầm Ngân dùng khăn ẩm lau cả người cho cô, sau đó lại có chút tự trách, anh chưa từng muốn để Lưong Vi không xuống giường được.

Vết nước từ phòng bếp lan tới phòng khách rồi đến phòng ngủ, Lục Trầm Ngân đã phải thu dọn rất lâu. Anh để canh gà trong nồi, dù không biết lúc này Lưong Vi có nghe thấy lời dặn dò của mình hay không.

Ánh trăng dài đằng đằng, anh đi ra khỏi biệt thự, con đường phía trước rõ ràng hơn bất kì lần nào.

...

Ngày 28 tháng 6, đầu hè năm 2003.

Đây là ngày đầu tiên của đợt thi cuối kì.

Từ Vệ Mai đưa Lưong Vi tới cổng trường học, bà xoa đầu Lưong Vi, dặn câu thi cho tốt rồi rời đi.

Người đi lại xung quanh đều là học sinh, Lưong Vi đứng tại chỗ tiếp nhận ánh nhìn soi mói của mọi người. Cô nhìn theo bóng lưng của Từ Vệ Mai, lòng chưa bao giờ có cảm giác nặng nề tới vậy.

Vẫn chưa tới giờ thi, tất cả học sinh đang ôn tập trong phòng.

Lưong Vi đi đến chỗ ngồi, cũng không có ai nói gì với cô.

Cô nhìn về phía mấy bạn nữ ngồi ở một bên, đây là mấy người bạn hàng ngày thường chơi với cô.

Mấy bạn học nữ đó bị cô nhìn chăm chăm thì hơi ngượng ngùng, họ đi tới nói vài câu, bảo Lưong Vi đừng phân tâm, cổ thi thật tốt.

Mọi người đều hiểu rõ, chỉ không đề cập tới mà thôi. Nhưng họ lại đang dùng ánh mắt để lăng trì cô.

Lưong Vi nhìn về phía cửa sổ, thời tiết rất quang đãng, trên sân thể dục còn có người chơi bóng.

Bỗng nhiên cô nói: “Có lẽ kì sau tớ sẽ không học ở đây nữa.”

Mấy bạn nữ kia lập tức sững sờ, sau đó cười lúng túng: “Thật sao? Định tới trường nào?” Họ không hỏi lí do.

Lưong Vi lắc đầu: “Tớ không biết.”

“Sẽ đi một nơi rất xa sao?”

“Tớ không biết.”

“Sẽ không trở về sao?”

“Tớ không biết.”

Cô không biết bất kì điều gì về tương lai.

“Lương Vi... Cậu đừng buồn quá... Không phải lỗi của cậu.” Có người an ủi cô.

Lương Vi lại lắc đầu: “Tớ không buồn.”

Cô đã sớm chết lặng với những lời nói châm chọc khiêu khích, những ánh mắt xem thường đó rồi.

Qua ba tiết thi, tâm trí Lương Vi không còn ở đây nữa, cô chỉ điền hết bài thi, rồi thành tích tốt xấu thế nào cũng không liên quan đến cô.

“Mấy cậu nhìn Lương Vi lớp 3 kia, là cậu ta đấy, người mấy ngày trước tôi kể với mấy cậu ấy, đứa con gái đó chính là cậu ta.”

“Đúng là không nhìn ra, một cô gái nhỏ điềm đạm, nho nhã như vậy mà...”

“Ui không nhìn ra cái gì, bố mẹ thế nào thì con thế đó thôi.”

“Tôi nghe nói mẹ cậu ta cùng người kia như vậy như vậy, là thật sao?”

“Đã lan truyền hết rồi, cậu còn nghĩ là giả sao?”

Lương Vi chợt dừng bước, cô ôm ba lô quay người lại, mấy nữ sinh ríu rít kia lập tức im lặng.

Lương Vi đi tới chỗ bọn họ, ném ba lô trong tay về phía mấy nữ sinh đó.

“Bệnh tâm thần à! Cậu làm gì vậy!”

“Cậu đánh người làm gì!”

Mấy bạn học đi ngang qua đều tự động chuyển sang đường khác.

Cô giáo vừa thu dọn từ trường thi đi ra nhìn thấy một màn này, Lương Vi đang dùng sách vở ra sức đánh các bạn nữ khác.

“Dừng tay! Làm gì vậy!”

Lương Vi nhìn chằm chằm mấy nữ sinh kia rồi đánh, không nghe được tiếng quát lớn của cô giáo.

Từ đầu đến cuối cô chưa từng nói một câu, nhưng ánh nước trong mắt như có thể nhấn chìm người khác.

Cô bị giữ lại tới sẩm tối, Từ Vệ Mai vội vàng chạy đến.

Chủ nhiệm lớp nói: “Tôi cũng nghe nói việc trong nhà của mọi người, dù thế nào trẻ con cũng vô tội. Con bé đang ở tuổi dậy thì, việc phát triển tâm lý khỏe mạnh là quan trọng nhất, làm bố mẹ phải chăm sóc cho thật tốt.”

Từ Vệ Mai kéo Lương Vi khom người cúi chào cô giáo.

Chủ nhiệm lớp nhìn Lương Vi một chút, nói lời thăm thía: “Trước nay em đều không sai, cô hi vọng em sinh hoạt và học tập thật tốt.”

Tất cả mọi người đều nói cô không sai, đều nói cô đã làm chuyện đúng đắn.

Nhưng cô thực sự không sai sao?

Trên đường trở về, hai mẹ con cô không hề nói gì với nhau.

Lương Vi ngồi trong phòng ngủ xem TV, cô không hề nhúc nhích nhưng bắt đầu chán ghét hết thảy mọi thứ ở nơi này.

Từ Vệ Mai thu dọn ít đồ, nói: “Mẹ đến bệnh viện, mấy ngày nay ở nhà phải cẩn thận, ngày kia mẹ về.”

Lương Vi rũ mắt: “Bà vẫn ổn chứ?”

“Sao có thể ổn được...”

“Mẹ, chúng ta rời khỏi nơi này thì sẽ đi đâu?”

Từ Vệ Mai nhìn Lương Vi dần dần môi, bà nói: “Vi Vi, mẹ cũng không biết, nhưng mẹ nhất định sẽ bảo vệ con thật tốt.”

Lương Vi bỗng ngẩng đầu nhìn bà: “Mẹ, con không sai thật sao?”

Từ Vệ Mai gật đầu: “Chuyện đó không liên quan tới con.”

Nhưng những âm thanh đó lại vang lên bên tai Lương Vi —— Mau cứu tôi... Mau cứu tôi...

Cô dùng hai tay ôm lấy đầu gối rồi vùi đầu vào.

“Thật xin lỗi... Thật xin lỗi...”

...

Lương Vi bỗng nhiên mở mắt ra, đập vào mắt cô là bóng tối vô tận. Cô sờ bên cạnh thì không có người.

Lục Trầm Ngân không có ở đây.

Lương Vi bật đèn, mở điện thoại xem thời gian, giờ là hơn một giờ sáng.

Có một lá thư điện tử chưa đọc liên quan tới thể tín dụng. Lương Vi nhớ mình còn chưa trả nên tiện tay ấn mở.

Trên màn hình đột nhiên hiện ra ảnh thi thể đầy máu tươi, bỗng trên bức hình xuất hiện mấy chữ: Lương Vi, mày sẽ không được chết từ tể.

Trong đầu còn lưu lại những hình ảnh trong mơ, Lương Vi nhìn hàng chữ kia tới ngẩn người.

Chết không từ tể.

Cô thật sự sẽ không được chết từ tể sao?

Điện thoại bỗng nhiên rung lên, cô giật mình, lại là một thư điện tử nữa. Lương Vi mở ra xem, là một đoạn băng có hình con rối bị đâm nhiều lần, mặt con rối là ảnh của cô, cuối đoạn băng hiện lên câu: Vì sao mày không chết đi?

Lương Vi không sợ những món đồ kinh khủng đó, nhưng những kẻ ẩn nấp trên mạng kia lại khiến tim cô đập nhanh.

Điện thoại lại rung lên.

Lương Vi hung hăng ném điện thoại ra ngoài. Điện thoại đập vào ngăn tủ và rơi trên mặt đất, màn hình bỗng chia năm xẻ bảy rồi mọi thứ dần yên tĩnh.

Cô khoác áo choàng rồi đi ra ngoài ban công. Gió lạnh tới thấu xương, cô run tay châm thuốc, hai chân cũng run rẩy không ngừng. Vừa lạnh vừa không có sức lực, cô chống lên lan can của ban công, cảm thấy có chút châm chọc.

Xung quanh là một mảng đen kịt, trừ ánh đèn trong phòng ngủ của cô thì không còn nhà nào sáng đèn.

Nửa liều thuốc bị đốt cháy, suy nghĩ của cô mới chậm rãi động lại.

Lương Vi muốn gọi điện thoại cho Lâm Trí Thâm nhưng lại nhớ ra mình vừa ném điện thoại, cô bóp trán, thấy có chút đau đầu.

Xe tải của Lục Trầm Ngân đỗ giữa sân nhà anh, chìm trong ánh trắng màu bạc. Lương Vi muốn đi tìm anh, cô muốn gặp anh.

Vì thế cô càng hối hận vì đã ném điện thoại.

Lương Vi vừa dập liều thuốc xong đi vào nhà thì thấy Lục Trầm Ngân bung bát canh gà lên.

“Sao anh lại...”

Lục Trầm Ngân nói: “Thấy em ngủ tới vã mồ hôi, còn nói mơ nữa, anh nghĩ em sắp tỉnh nên xuống nhà hâm lại đồ ăn cho em.”

Hai chân Lương Vi như bị cố định tại chỗ: “Đêm nay anh ngủ lại đây?”

“Ừ, đợi mấy người Tiểu Oánh ngủ rồi mới sang.”

Lương Vi khép kín áo khoác: “Còn tưởng anh không có ở đây.”

Lục Trầm Ngân kéo cô vào phòng ngủ: “Không phải hôm nay em vẫn chưa ăn gì từ tể sao? Là anh làm em... Anh phải chịu trách nhiệm. Có đói không?”

Có muốn ăn không?”

Lương Vi nhận lấy canh gà.

Lục Trầm Ngân: “Vừa nãy nghe thấy tiếng động, là tiếng truyền tới từ phòng em sao?”

Lương Vi: “Em ném đi động.”

Anh nhìn xuống mặt đất, quả nhiên là vậy.

Lương Vi: “Lại nhận được mấy tin nhắn và thư điện tử như vậy, thật phiền.”

Lục Trầm Ngân đi qua nhặt chiếc điện thoại đã vỡ tan tành: “Mai mai anh đi mua điện thoại mới với em.”

“Được, tiện thể đổi số điện thoại luôn.”

“Ngày mai chúng ta đi chơi đi.”

Lương Vi khẽ giật mình: “Em nghe nhầm sao?”

Lục Trầm Ngân nói: “Nếu mấy thứ này làm em không vui thì đừng xem nữa, đi ra ngoài giải sầu thì sao?”

“Đi đâu?”

“Anh còn chưa nghĩ ra...”

Lương Vi: “...”

Bạn đang đọc truyện *Trầm Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Lương Vi, đây là lần đầu tiên anh thấy em có chút đáng yêu

Biên tập: Bột

Nắng sớm trong veo mà sáng rõ, xa xa có mấy cây thùy sam đã bắt đầu rụng lá. Sáng sớm ở nông thôn cũng chẳng hề yên tĩnh, những người kia đã sớm rời giường tới chợ đi làm rồi.

Thế nhưng Lương Vi đứng trước cửa sổ sát đất quan sát lại thấy tất cả những cảnh này đều cực kỳ an tĩnh.

Chợt có chim bay ngang qua, đậu trên dây điện rĩa lông vũ rồi quay đầu nhìn quanh. Ánh nắng dần phá tan màn sương mù hôm qua, mọi thứ cũng dần trở nên rõ ràng.

“Sao sáng ra đã hút thuốc?”

Lục Trầm Ngân đi chân trần tới phía sau cô, Lương Vi nghe được giọng nói mới lấy lại tinh thần, cô cầm gạt tàn ra gạt tàn thuốc.

Lục Trầm Ngân thấy trong gạt tàn đã có 5, 6 đầu lọc thuốc, anh giúp Lương Vi khoác chăn lên: “Vẫn bận tâm về chuyện kia sao?” Giọng anh hơi khàn, có lẽ do vừa mới tỉnh dậy.

Lương Vi rũ mắt xuống nhìn ra ngoài cửa sổ: “Xem như cũng có một chút đi.”

“Sắp tháng 12 rồi.” Cô nói.

Lục Trầm Ngân nghĩ cô nói tới ngày tháng là chỉ việc rời đi, anh ôm lấy Lương Vi từ phía sau: “Anh sẽ không rời khỏi em.”

Lương Vi “ừ” một tiếng, ánh mắt phiêu dạt tới nơi xa.

Ánh ban mai xuyên qua cửa sổ chiếu lên người bọn họ thành những cái bóng thật dài.

“Hôm nay thời tiết rất đẹp, thích hợp để đi chơi. Anh không đi làm cũng không sao à?” Lương Vi nói.

“Lát nữa anh gọi điện xin nghỉ.”

“Nếu ảnh hưởng đến công việc của anh thì không cần ——”

“Không ảnh hưởng. Ông chủ cửa hàng chuyển phát nhanh là người tốt, có việc xin nghỉ ông ấy cũng không nói gì. Huống hồ trừ ngày giỗ của mẹ, anh chưa từng xin nghỉ ngày nào.”

Anh muốn hôn cô lại bị Lương Vi che miệng lại, Lương Vi nói: “Em chưa đánh răng còn hút thuốc, vị không tốt. Kịch bản thân tượng hôn môi thâm tình vào sáng sớm vẫn nên bỏ qua đi.”

Lục Trầm Ngân cười, anh mở xuống lòng bàn tay cô một chút. Lương Vi thấy hơi ngứa nên dịch chuyển tay, cô cúi đầu nhìn thoáng qua thấy anh không đi dép lê: “Không lạnh sao?”

“Vẫn ổn.”

Lương Vi: “Đi đánh răng rửa mặt, em thay quần áo trước —— A —— Lục Trầm Ngân!”

Cô bị anh ôm lấy.

Lục Trầm Ngân: “Em ngủ tiếp đi, anh đi làm đồ ăn sáng, sau đó thu dọn đồ ra ngoài chơi.”

Anh đắp chăn thật kín cho cô, Lương Vi tức giận mà cười.

“Lục Trầm Ngân, em không phải trẻ 3 tuổi.”

Anh đi dép vào: “Sáng muốn ăn cháo hay món khác?”

Lương Vi: “Trứng ốp đi, sữa tươi nữa.”

“Được.”

Chỗ Lục Trầm Ngân nằm vẫn còn lưu lại hơi ấm, Lương Vi dịch sang bên đó, trên gối vẫn vương lại mùi hương của anh.

Đây là lần đầu tiên trong 27 năm cô có loại cảm giác này.

Như thể tất thảy đều bình yên.

Lương Vi rửa mặt rồi xuống nhà, Lục Trầm Ngân cũng đã làm xong bữa sáng và đang rửa nồi.

Lương Vi nhìn bánh mì thêm trứng ốp và dăm bông trên đĩa thì bật cười: “Anh làm đồ ăn cho trẻ con?”

Còn xếp thành hình mặt cười, tuy có hơi xấu nhưng rất đáng yêu.

“Làm cho em.” Lục Trầm Ngân nói.

Dường như Lương Vi đã quen với việc ném đá giấu tay này của anh, cô ngồi xuống ăn sáng, cắn bánh mì một cái làm rơi miếng dăm bông.

Anh nói: “Em ăn trước đi, anh về lấy ít đồ.”

Lương Vi bê sữa tươi lên rồi gạt đầu, nhiệt độ của sữa rất vừa vặn.

Lục Trầm Ngân là người tỉ mỉ.

Lương Vi nhìn bàn bếp lưu ly thì lại nhớ tới một màn điên cuồng hôm qua. Cô thậm chí còn không thể tưởng tượng nổi, tính tình như Lục Trầm Ngân mà lại ở phòng bếp...

Có anh, sinh hoạt cũng không tệ nhạt, vô vị đến vậy.

...

Hai người bàn bạc qua rồi quyết định tới công viên bách thảo chơi, đây là công viên bách thảo duy nhất và cũng lớn nhất ở Nam Thành.

Lục Trầm Ngân lái xe của Lương Vi, Lương Vi ngồi ở vị trí phó lái trang điểm.

Lục Trầm Ngân liếc cô một chút: “Không trang điểm trông cũng đẹp rồi.”

Xe chạy hơn 40 phút, cô ngồi tô tô vẽ vẽ với gương hơn 40 phút.

Lương Vi nói: “Trang điểm xong sẽ càng đẹp.”

“Còn phải đánh son sao?”

“Ừ.”

Lục Trầm Ngân đánh tay lái: “Thật ra có thể không đánh. ... Mỗi lần hôn đều là vị son môi. ...” Anh nói với giọng rất nhỏ.

Lương Vi: “...”

Mùa này đang là mùa ế ẩm, nhưng trông công viên vẫn náo nhiệt như cũ. Có vài đoàn du lịch tới thăm quan, họ đứng chụp một bức ảnh mang tính tiêu trí trước tấm bia đá ở cổng công viên.

Lương Vi đứng ở một bên cầm gậy tự sướng tìm góc và ánh sáng, Lục Trầm Ngân thì đứng xếp hàng mua vé.

Gậy tự sướng này được tặng kèm lúc mua điện thoại di động mới, cán gậy màu đỏ khiến lòng người cũng thấy vui vẻ hơn.

Lương Vi tìm được góc, chuẩn bị nhấn nút chụp thì màn hình bỗng xuất hiện mặt của Lục Trầm Ngân. Cô giật mình, còn Lục Trầm Ngân nói: “Mua vé xong rồi, vào thôi.”

“Vội cái gì.” Lương Vi kéo anh tới trước bia đá, gậy tự sướng lên, nói: “Anh cười một cái đi.”

Lục Trầm Ngân cười, nụ cười tỏa nắng này thật nhẹ nhàng mà sạch sẽ. Trong bức ảnh chụp chung xinh đẹp này có khuôn mặt cô gái xinh đẹp và chàng trai ngũ quan cân đối.

Vừa vào công viên sẽ thấy biển hoa nhân tạo trải dài. Vào mùa thu, các loại hoa cúc đậm chồi tươi tốt, nhưng đài phun nước không mở tất cả mà chỉ mở một vòng ngoài.

Trên cành cây còn treo lồng chim, bên trong là chim sáo. Có mấy ông lão bà lão trong đoàn du lịch đang trêu chọc chim chóc.

Công viên có hai con đường chính, một lối là cửa vào, một lối là cửa ra, ở giữa có hàng cây thủy sam ngăn cách. Những cây thủy sam này đã nhiều năm tuổi, rễ đâm sâu bị cỏ dại mọc trùm lên, nhân công của công viên lại chưa cắt tỉa nên chúng vẫn tự do sinh trưởng, giống như những sinh mệnh ở rừng rậm nguyên thủy vậy.

Cây cối hai bên vững chắc sừng sững, dưới mặt đất phủ đầy lá cây thủy sam rụng xuống. Lốp lá cây chi chít rậm rạp, giẫm lên sẽ thấy có chút mềm mại. Lá cây màu quýt trải dài khắp một con đường, tuy hiện giờ cây cối tiêu điều chỉ còn thân cành nhưng vẫn mang một hương vị khác.

Lục Trầm Ngân cầm túi đeo trên vai Lương Vi, nắm tay cô đi vào trong.

Lương Vi nói: “Trước đây em cũng tới nơi này mấy lần, hiện giờ cũng không thay đổi lắm. Chỉ là trước kia đều đến chơi vào mùa hè nhưng không bị nóng tí nào, ánh nắng đều bị bóng cây che khuất nên râm mát lắm.”

“Đi cùng ai?”

“Gi cơ?”

“Trước kia đi cùng ai?” Anh hỏi rất nhẹ nhàng, giống như không để ý quá khứ của cô.

“Lúc học đại học có đến chơi cùng bạn, sau đó tới thêm lần nữa cũng mấy người Chu Lâm.”

Lục Trầm Ngân gật đầu: “Em học đại học ở đây à?”

“Ừ.” Lương Vi chỉ vào chỗ thuê xe đạp: “Muốn đạp xe đi dạo không?”

“Được, muốn đi xe đôi hay xe đơn.”

“Xe đôi.”

Lương Vi chọn xe đạp màu cam, Lục Trầm Ngân trả tiền.

Lục Trầm Ngân: “Lâu rồi anh không đạp xe, có lẽ sẽ hơi loạn choạng.”

Lương Vi: “Ừ, em cũng lâu rồi không đạp xe.”

Hai người đứng đối diện nhau, Lục Trầm Ngân nói: “Thử trước một chút.” Trước kia anh chưa từng đi xe đạp đôi bao giờ.

Vừa giẫm lên bàn đạp đã bắt đầu lung lay, Lục Trầm Ngân giữ chặt ghi-đông. Lương Vi thấy buồn cười nên ở phía sau cười ra tiếng.

Có một trường học tổ chức buổi dã ngoại cho học sinh, đội ngũ học sinh rất dài nhưng xếp hàng cực kì ngay ngắn, các em đều yên lặng đứng cùng cô giáo dẫn đầu ở bên đường.

Nhưng yên lặng chưa quá 3 giây, bọn trẻ bắt đầu lú lo.

“Hai anh chị kia trông buồn cười quá, sao xe đạp mà cũng không biết đi.”

“Ha ha ha, tớ còn biết đạp đây này, thế mà bọn họ lại không biết.”

Ghi-đông rung lắc quá mạnh, Lục Trầm Ngân bắt đầu đi phải dùng chân chống trên mặt đất, Lương Vi chọc vào eo anh: “Anh đã nghe thấy chưa, học sinh tiểu học đang cười nhạo anh không biết đạp xe kia.”

Lục Trầm Ngân rầu rĩ “ừm” một tiếng, sau đó lại tiếp tục để chân lên bàn đạp:” Ngồi cho chắc.” Anh nhún chân xuống một cái rồi đạp đi một đường thẳng tắp, tuy nhiên xe vẫn hơi rung lắc.

Đi một đoạn thì tìm lại được cảm giác, anh cảm lái cũng thuận tay hơn rất nhiều.

Tần suất đạp xe của hai người đồng nhất, cả hai đều đạp rất nhẹ nhàng, thoải mái.

Vòng qua vườn hồng tiến vào khu hồ, ở đó có thảm cỏ trải dài mãi, trên bãi cỏ xanh mát có ba tảng đá lớn, du khách có thể dừng lều thả điều ở đây. Bên cạnh khu hồ còn dựng một chiếc máy xay gió cỡ lớn, giống như ngôi nhà cối xay gió trong truyện cổ tích vậy, cối xay gió cứ chậm rãi chuyển động đón những cơn gió mơn man của thu về.

Lương Vi thích phong cảnh khoáng đạt như vậy, cô nhìn mãi mà không biết chán.

“Muốn đi chơi trò gì không?” Lục Trầm Ngân quay sang hỏi cô.

“Được, chơi gì?”

Bọn họ đạp xe tới khu giải trí. Công viên này được xây từ mấy chục năm trước, tới nay vẫn luôn nổi tiếng về hệ sinh thái. Mà mấy công trình trò chơi ở đây cũng không quá xuất chúng, lại càng không có nhiều trò chơi.

Lương Vi nhìn quanh một vòng, nói: “Thuyền Hái Tặc thì sao, có mỗi trò đó là chơi được.”

“Có cả dạo chơi trên hồ nữa, muốn đi không?” Lục Trầm Ngân nhìn bảng danh sách rồi nói.

“Vậy chọn hai trò này đi.”

Lục Trầm Ngân trả tiền mua vé, còn Lương Vi không nhắc gì tới chuyện tiền. Không phải cô yên tâm thoải mái hưởng thụ, mà điều Lục Trầm Ngân muốn cũng chính là cô hưởng thụ.

Có rất nhiều người chơi Thuyền Hái Tặc, Lương Vi thấy đó là một nhóm học sinh: “Hôm nay mấy trường đều tổ chức dã ngoại mùa thu sao?”

Lục Trầm Ngân: “Ừ, có lẽ vậy, anh nghe Tiểu Oánh nói trường con bé cũng sẽ đi dã ngoại mùa thu.”

Hai người đợi mười mấy phút mới đến lượt mình, nên phải đi cùng lượt với nhóm học sinh.

Mấy em học sinh đều sợ ngồi ở đuôi thuyền, vì thế chỗ trống để chừa lại cho Lương Vi và Lục Trầm Ngân.

Lúc cài dây an toàn xong, Lương Vi nói: “Thật ra em sợ độ cao.”

Tay Lục Trầm Ngân cứng lại: “Vậy chúng ta xuống thôi.”

Lương Vi dè tay anh lại: “Không cần.”

Khi đối mặt với điều làm mình sợ hãi, trong khoảnh khắc đó tâm trí sẽ chỉ nghĩ đến hiện tại. Cô hiểu điều gì là quan trọng hơn với mình, những thứ khác không cần quan tâm nữa.

Lục Trầm Ngân trở tay cầm lấy tay cô: “Lát nữa mà sợ thì kêu lên, nắm chặt tay anh.”

Tiếng ‘ding’ vang lên, thân thuyền bắt đầu chậm rãi lay động. Thuyền hái tặc xây ở bên hồ, lúc vung lên chỗ cao thì nhìn xuống sẽ chỉ thấy mặt nước, như vậy sẽ khiến người ta bất an hơn khi nhìn thấy mặt đất.

Những học sinh ngồi ở phía trước có người cười, có người phụng phịu.

Lương Vi lơ đãng nhìn thoáng qua, còn Lục Trầm Ngân từ đầu tới cuối chỉ nhìn cô.

“Em không sao —— A!” Lời còn chưa dứt, thân thuyền đột nhiên vung lên trong phạm phi lớn. Lương Vi hét lên, Lục Trầm Ngân nhanh tay lẹ mắt ấn cô vào trong ngực mình.

Mấy học sinh ngồi đối diện bọn họ cười hi hi nhìn xem, sau đó hơi ngượng ngùng nên nghiêng đầu sang nơi khác.

Thân thuyền vung càng ngày càng cao, dù Lương Vi không nhìn thấy hết tất cả mọi thứ nhưng có thể cảm nhận được. Cô túm lấy góc áo Lục Trầm Ngân, giữ mãi không buông.

Lục Trầm Ngân ôm cô chặt thêm một chút, anh cười nói bên tai cô: “Lương Vi, đây là lần đầu tiên anh thấy em có chút đáng yêu.”

Lương Vi nghe được tiếng tim đập kịch liệt của mình, nhưng đó không phải do Lục Trầm Ngân đùa giỡn, mà là an tâm anh mang đến cho cô.

Ba phút này là ba phút dài nhất trong đời cô. Trừ tiếng hét lên lúc đầu kia, Lương Vi không phát ra thêm một âm thanh nào khác. Cô không thích càn rỡ kêu to, cô luôn cảm thấy như vậy thật giống người điên hoặc quá mực cười.

Lúc hai chân chạm đất khi bước từ trên thuyền xuống, chân Lương Vi vẫn còn hơi run run. Cô nhú chặt mày, hít sâu một hơi.

Mặt mày Lục Trầm Ngân đầy ý cười mà nhìn cô.

Lương Vi: “Rất kích thích.” Đúng là khiến toàn thân sáng khoái.

Lục Trầm Ngân nhìn cô chăm chú, Lương Vi cười tới mềm mại. Rõ ràng còn chưa tỉnh lại nhưng trông lại rất phóng khoáng, rộng rãi. Đến cùng, anh vẫn không chỉ ra được cô không giống ở đâu, khác biệt ở điểm nào, nhưng Lương Vi như vậy đúng là rất có sức hút với anh.

Có mấy học sinh đứng trong hàng nghiêng đầu nhìn bọn họ. Mấy em nhỏ thấy anh trai cúi đầu nói gì đó bên tai chị gái, mặt chị gái dần đỏ lên. Cô ngẩng đầu lên nói chuyện với anh, đáng vẻ có chút không cam lòng yếu thế.

Anh trai dùng một tay ôm chầm lấy cô, một tay khác cầm túi rồi đi về phía tàu du lịch.

Một cô bé nói với bạn tốt của mình: “Về sau tớ cũng sẽ tìm bạn trai như vậy rồi ngồi Thuyền Hải Tặc cùng cậu ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Trầm Ẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Anh rất thành thực sao, em trai nhỏ...

Biên tập: Bọt

Có hai loại tàu du lịch, một loại dùng mái chèo và một loại chạy bằng điện. Kiểu dáng thì rất đa dạng, tuy có hơi tróc sơn nhưng nhìn thế nào vẫn thấy rục rờ.

Đa số du khách đều chọn thuyền chạy bằng điện, Lương Vi cũng không ngoại lệ.

“Đi thuyền mái chèo có lẽ đến tối chúng ta cũng không về đến nơi.”

Lục Trầm Ngân cười rồi đưa áo phao cho cô.

Người cho thuê nói: “Thời gian là 30 phút, đi quá giờ về phải trả thêm tiền, 10 phút thêm 10 tệ. Nhớ chú ý an toàn.”

“Được, cảm ơn.” Lục Trầm Ngân xuống thuyền trước, sau đó đưa tay đỡ Lương Vi: “Cẩn thận một chút.”

Lương Vi chọn thuyền có cờ Trung Quốc ở trên, bên cạnh còn có mấy cái tua rua màu hồng.

Nguyên lý làm việc của thuyền rất đơn giản, Lục Trầm Ngân lần mò vài lần đã thuận tay.

Thuyền dần rời khỏi bờ, Lục Trầm Ngân hỏi: “Muốn đi đâu?”

Lương Vi liếc nhìn xung quanh: “Cứ đi thẳng đi, đến đâu thì đến.”

Trên mặt hồ dần có nhiều thuyền du lịch hơn, ở bến tàu bên kia cũng có học sinh xuống chơi, bọn họ đi cùng cô giáo hoặc đi cùng người lái thuyền chuyên nghiệp.

Lương Vi dựa vào ghế: “Thật náo nhiệt.”

Lục Trầm Ngân lái không nhanh, chỉ đi chậm chậm, gió tạt vào cũng không lạnh: “Ở đây còn gì chơi vui không?”

Lương Vi: “Hình như còn có khu leo núi, không phải kiểu leo núi kia mà là loại cho trẻ con chơi, họ dùng lưới và gỗ dựng lên. Em nhớ bên trong còn có mê cung. Những thứ khác... chắc chỉ còn phong cảnh thôi, nghe nói khu vườn hoa quả sẽ có hươu hay ngựa xuất hiện, nhưng chưa lần nào em trông thấy.”

“Công viên sẽ không nuôi thả động vật hoang dã đâu.”

“Hình như có nguyên tắc đó thật.”

Lương Vi nhìn sang một bên mặt hồ, nước hồ xanh biếc có sóng hồ lấp lánh. Cô đưa tay khỏa nước, thật mát mẻ.

Lục Trầm Ngân lái thuyền tới dưới tòa nhà hình vòm. Khi nhìn lại, người ở bến tàu bên kia giờ đây nhỏ xíu, nhìn không rõ, bọn họ đã cách nơi đó rất xa rồi.

Anh đập phanh, đậu thuyền ở đây.

Cầu ngăn trở ánh nắng và chắn mất tầm mắt, lại thêm cấu tạo của thuyền nên nơi bọn họ ngồi tạo thành một nơi ẩn náu nho nhỏ.

“Lạnh không?” Lục Trầm Ngân hỏi cô.

Lương Vi lắc đầu: “Thời tiết hôm nay rất dễ chịu.”

Cô lấy son ra đánh lại, Lục Trầm Ngân vẫn luôn nhìn cô chăm chú bỗng níu tay Lương Vi lại: “Đội lát nữa hãy đánh.”

Anh tiến lại gần hôn lên môi Lương Vi. Cánh môi mềm mại cọ sát đôi môi vốn có son của Lương Vi, hương vị đào mật tràn ngập khoang miệng của Lục Trầm Ngân.

Hai người đều mặc áo phao nên không thể tiếp xúc thân mật được, Lục Trầm Ngân giữ đầu cô hôn sâu mấy lần rồi buông ra.

Trên môi anh cũng hiện lên màu son môi long lanh.

Lục Trầm Ngân dùng mu bàn tay lau môi, quay sang lại phát hiện Lương Vi đang cong khóe miệng nhìn anh chăm chăm.

Xung quanh không có người, chiếc cầu ở trên phủ một tầng bóng râm bao bọc bọn họ lại.

Lương Vi lắc lắc môi son trong tay: “Vị được không?”

Lục Trầm Ngân: “Không giống hôm qua.”

“Vậy anh thích vị nào?”

“Cái này đi... Giống vị quả đào mật.”

“Lại đây.”

Đôi môi đỏ của Lương Vi khẽ hé mở, Lục Trầm Ngân không hiểu lắm nhưng vẫn tới gần cô hơn.

Lương Vi giữ cằm muốn đánh son cho anh, Lục Trầm Ngân mím môi, dùng ánh mắt để kháng nghị.

Lương Vi: “Đánh một lần thôi.”

Anh lắc đầu.

Lương Vi: “Anh đừng mím môi.”

Lục Trầm Ngân mím môi càng chặt.

Lương Vi sờ soạn thân dưới của anh một cái, anh hít vào một hơi, cô nhanh tay vòng qua tồ lên vệt cung xinh đẹp màu quýt nhạt cho anh.

Lục Trầm Ngân: “Phụ nữ bọn em đều thích như vậy sao?”

Lần trước Trương Linh Linh nói chuyện phiếm với anh cũng kể cả chuyện thú vị giữa cô ấy và bạn trai. Cô ấy trang điểm cho bạn trai, sau đó đánh môi màu đỏ khiến miệng người ta thành hai cái lạp xường.

Lúc đầu Lục Trầm Ngân nghe xong thấy không có gì thú vị, anh chỉ không ngờ Lương Vi cũng sẽ làm vậy với mình.

Lương Vi còn vuốt cằm anh, hơi nhướn mày, nói: “Lục Trầm Ngân, em phát hiện mặt mũi anh rất xinh đẹp.”

Lục Trầm Ngân: “...”

Về sau Lục Trầm Ngân hỏi Trương Linh Linh mới biết đây là một loại ác ý thú vị của phái nữ, mà ác ý thú vị sẽ sinh ra tình yêu. Vì thế nên đây cũng coi như một loại tình thú khác.

Lương Vi: “Chúng ta chụp một bức ảnh đi.”

Lục Trầm Ngân muốn lau đi nhưng bị Lương Vi ngăn lại.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Lục Trầm Ngân trối ngược lại tay cô khiến Lương Vi không thể động đậy. Thế lực là thứ phụ nữ vĩnh viễn không thể so bì với đàn ông.

Anh bỗng kéo Lương Vi qua khiến chiếc thuyền có chút chòng chành. Lương Vi ngã ngổ trên người anh, áo phao màu trắng ánh lên khiến khuôn mặt anh càng thêm rõ ràng rõ góc.

Lục Trầm Ngân nói khẽ: “Đừng nghịch...” Giọng điệu có chút cưng chiều.

Anh vén tóc cô ra sau tai, nói: “Lương Vi, thật ra là em một đứa trẻ không chịu lớn.”

Cô cao quý xinh đẹp, mọi hành động cử chỉ đều già dặn hào phóng, nhưng cô lại là một đứa trẻ. Cô xử lý rất nhiều chuyện một cách cố chấp, mà cũng thật ngây thơ.

“Vậy anh thành thực đến đâu, hử?” Lương Vi đến gần anh, giọng điệu có chút khiêu khích.

Bàn tay của Lục Trầm Ngân nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô. Bàn tay anh to lớn lại có vết chai mỏng, mang đến xúc cảm hết sức chân thực.

Lương Vi nhìn môi anh chằm chằm: “Anh rất thành thực sao, em trai nhỏ...”

Em trai nhỏ...

Ánh mắt Lục Trầm Ngân trầm xuống, anh không phản bác lại được, bởi đúng là anh nhỏ hơn Lương Vi 2 tuổi.

Lương Vi nhướn mày cười một tiếng, cô ôm cổ Lục Trầm Ngân rồi hôn anh.

Cô ngậm lấy môi của Lục Trầm Ngân, chỉ mút vào một chút thôi đã khiến lớp son môi trên môi anh biến mất.

Một nam một nữ ngồi ôm hôn nhau trên thuyền du lịch, viễn cảnh này nhìn thế nào cũng khiến người ta say lòng.

Mấy chiếc thuyền du lịch dần lái về phía bọn họ. Có một học sinh tiểu học nhìn thấy cảnh này thì chọc chọc vào người các bạn mình, nói: “Cậu nhìn bên kia kia... Nhìn đi!”

Thuyền đập vệt màu vàng ở giữa hồ có ba học sinh tiểu học, hai cậu bé và một cô bé.

Cô bé rất nhát gan, chỉ ngồi yên lặng để ngắm cảnh. Còn mấy cậu bé trời sinh hiếu động nên cứ lác qua lác lại không ngừng.

Người lái thuyền nhìn cậu bé nghịch ngợm thì nhớ tới cháu trai nhà mình, ông cười vài tiếng: “Đúng là hiếu động mà!”

Cậu bé mặc quần áo màu đen nói: “Tớ biết lái thuyền! Bố, cậu và bác của tớ đều biết lái thuyền! Tớ đã tới nơi này rất nhiều lần rồi!”

Cậu bé mặc áo màu lam cất ngang: “Cậu bớt khoác lác đi! Suốt ngày khoác lác, tớ không tin cậu đâu!”

“Tớ không nói khoác! Dù sao người nhà tớ đều biết lái thuyền!”

Cậu bé mặc áo màu lam hất nước lên người cậu bé mặc đồ đen, cười ha ha nói: “Bảo cậu nói khoác đó!”

Người lái thuyền nhìn thấy thì quát lớn: “Đừng nghịch ngợm! Ngồi cho tử tế!”

Hai cậu bé giữ im lặng, giả vờ ngồi ngoan ngoãn.

Đội người lái thuyền quay lưng lại, cậu bé mặc đồ đen cũng hứng nước vẩy lên người cậu bé mặc áo lam. Hai cậu bé cùng cậu hát tôi, tôi hát cậu ngày càng hưng hơn.

“Chuyên nói khoác, vua khoác lác!”

“Tớ không nói khoác!”

“Cả lớp đều biết cậu là vua khoác lác!”

Cậu bé mặc áo đen muốn đánh cậu bé kia nhưng bị dây an toàn ghim lại. Cậu mở dây an toàn ra, giờ nắm đấm tới chỗ cậu bé mặc áo lam: “Tớ không nói khoác! Tớ không hề!”

“Cậu dám đánh tớ!”

Hai cậu bé túm chặt lấy nhau, người lái thuyền thấy tình hình không ổn nên tranh thủ dừng thuyền lại, quát: “Làm gì thế hả! Ngồi đằng hoàng cho bác!”

Cô bé ngồi phía trước thấy thuyền chòng chành thì rất sợ hãi, chỉ biết nắm chặt lấy quần áo của mình.

Thuyền của cô giáo ở cách đó không xa nhìn thấy cảnh này thì hô lớn: “Chu Hạo, Lý Gia Lượng! Ngồi đằng hoàng cho cô, không được phép đánh nhau!”

Đến cùng vẫn là cô giáo khá có sức uy hiếp, Chu Hạo đang nhào vào người Lý Gia Lượng phải cản rằng đứng dậy. Lý Gia Lượng bị cậu đánh đến mức khóe miệng sưng cục lên, cậu bé dùng ánh mắt hung dữ nhìn Chu Hạo chằm chằm.

Chu Hạo vừa định ngồi xuống, Lý Gia Lượng đã hung hăng đẩy cậu bé.

Trong thuyền có nước, Chu hạo trượt chân nên ngã khỏi thuyền. “Ùm” một tiếng, cậu bé đã rơi xuống hồ.

Cô giáo ở xa nhìn thấy cảnh này thì bị dọa sợ tới mức hét lên. Lý Gia Lượng vẫn còn giữ nguyên tư thế đẩy người, cậu bé cũng trở mặt, cứng người tại chỗ.

Người lái thuyền còi dây an toàn, vội vã ngoi xuống mạn thuyền nhìn thử. Giữa hồ là nơi nước sâu nhất, có thể loáng thoáng thấy được hai cánh tay đang vùng vẫy trong nước. Thấy cậu bé càng ngày càng chìm xuống, người lái thuyền không biết phải làm thế nào cho phải, ông đã tuổi cao nên không biết bơi.

Sau đó họ lại nghe thấy “ùm” một tiếng, sau đó là tiếng mấy đứa bé gọi cô giáo.

Cô giáo trẻ tuổi nhảy từ trên thuyền xuống, liều mạng bơi lại bên này. Hồ nước tháng 10 thực sự lạnh tới thấu xương.

Người lái thuyền hét hoảng hô lớn: “Cứu mạng! Cứu mạng!”

Lục Trầm Ngân và Lương Vi cũng nghe thấy tiếng động, hai người liếc nhau, Lương Vi xuống khỏi người anh rồi trở về chỗ của mình. Lục Trầm Ngân lái thuyền ra ngoài.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Lương Vi nhìn về phía giữa hồ: “Không biết, nhìn không rõ, chỉ nghe thấy có người hô cứu mạng. Có phải có ai rơi xuống nước không?”

Phần lớn những người ở trên hồ đều là học sinh, có thể có bao nhiêu người trưởng thành biết bơi đây.

Người lái thuyền nhìn thấy Lục Trầm Ngân và Lương Vi thì dùng hai tay đập vào đầu gối, hô lớn: “Hai người có biết bơi không? Cứu mạng! Đứa bé kia rơi xuống nước, một cô giáo cũng nhảy xuống theo, nhưng đã nửa ngày... mà không thấy bóng người! Đúng là nghiệp chướng mà!”

Lương Vi nhìn qua thấy trên thuyền chỉ còn lại hai đứa bé, đúng là thiếu một bé. Cậu bé ngồi ở phía sau như bị đóng băng, sắc mặt trắng bệch.

Lương Vi còn chưa tỉnh táo lại đã thấy thuyền khê chòng chành. Cô quay đầu lại thì không thấy Lục Trầm Ngân đâu nữa, trên chỗ ngồi chỉ còn lại áo khoác và áo phao của anh.

“Lục Trầm Ngân!” Lương Vi nhìn xuống hồ nước thì chỉ thấy thân ảnh của anh càng ngày càng lặn sâu xuống.

Người lái thuyền cũng giật mình, chàng trai này không nói hai lời đã nhảy xuống, ông ấy lắp bắp: “Cậu ấy... Cậu ấy... có biết bơi không?”

Lương Vi nhìn mặt hồ chăm chú: “Có lẽ là có.” Cô thả tay vào trong nước, một phút sau, cô đã bắt đầu thấy lạnh.

Lương Vi: “Nơi này sâu nhất là bao nhiêu mét?”

Người lái thuyền: “Gi cơ? Tôi cũng không biết...”

Lương Vi: “Mấy người bên này chắc phải có biện pháp khẩn cấp chứ? Ví dụ như đội cứu viện, đã liên hệ chưa? Nếu không có thì báo cảnh sát!”

Người lái thuyền run tay: “Có thì có... nhưng... không có ai nói phải báo cho bọn họ thế nào!”

Lương Vi ‘ha’ một tiếng: “Công viên của mấy người tội tệ quá vậy! Nếu bây giờ xảy ra án mạng thì ai sẽ chịu trách nhiệm!” Lương Vi gọi 110 và 120.

Mặt hồ ngày càng bình lặng, bọt nước trước đó đã sớm vỡ tan.

Thuyền chờ cô giáo lúc trước đi tới, mấy học sinh đều hướng xuống mặt hồ gọi cô giáo.

Một học sinh vừa khóc vừa nói: “Cô của bọn cháu có nói cô ấy không biết bơi! Cháu nghe cô ấy từng nói vậy mà! Cô ơi...”

Lương Vi mắng một tiếng thật thấp, cô buộc tóc lên rồi cời áo khoác.

“Không biết bơi thì nhảy xuống nước làm gì, anh hùng làm không xong lại thành quỷ!” Cô cời giày ra, không chút do dự mà nhảy xuống nước.

Người lái thuyền hô lên một tiếng: “Việc này phải xử lý thế nào đây! Tổng cộng đã có ba người nhảy xuống rồi!”

Vì đây là hồ nhân tạo nên không có nhiều cây rong.

Lương Vi tìm một vòng không thấy bóng người nào, cô ngoi lên mặt nước lấy thêm đường khí rồi tiếp tục lặn xuống.

Phía Đông Nam có bóng người lơ mơ đang giãy dụa, Lương Vi bơi rất tốt nên nhanh chóng bơi quá đó. Là cô giáo kia, cô trò tay ôm lấy cổ cô ấy rồi bơi lên trên. Cô giáo không biết bơi và cũng không những kiến thức liên quan, nên vì sợ hãi mà ra sức giãy dụa. Vì cử động của cô ấy mà Lương Vi bơi càng phí sức.

Trên mặt nước nhô lên một cái đầu, người lái thuyền chỉ vào chỗ sâu hơn 10m hô to: “Cậu lên đi, lên đi!”

Lục Trầm Ngân tóm cậu bé lên, người lái thuyền cũng kéo cậu lên thuyền.

Phía công viên cũng đã biết việc này nên phái nhân viên cứu hộ và bác sĩ đến, nhân viên cứu hộ đã chuẩn bị xuống nước rồi.

Lục Trầm Ngân vẫn đang ở dưới nước, anh lau mặt, nói: “Tôi không biết hô hấp nhân tạo, mau cho thuyền vào bờ, bác sĩ đã tới rồi.”

Anh nhìn về phía thuyền của mình, trên thuyền không có ai cả.

Lòng Lục Trầm Ngân như bị siết chặt: “Cô gái bên kia đâu?”

Có một đứa bé nói: “Vừa nãy chị ấy nhảy xuống cứu người.”

Lục Trầm Ngân lại lặn xuống nước, mặt hồ nhanh chóng khôi phục như cũ.

Nước hồ xanh biếc nhưng có rất nhiều tạp chất, thế giới dưới nước như bị bóp méo, tầm nhìn bị hạn chế đi rất nhiều.

Lương Vi bị kéo tới mức không có sức lực, cô muốn hướng lên trên nhưng không chống lại được sự giãy dụa của cô giáo sắp chết đuối kia.

Cô sẽ chết đi như vậy sao.

Cô sợ sinh tử.

Khi đối mặt với điều làm mình sợ hãi, trong khoảnh khắc đó tâm trí sẽ chỉ nghĩ đến hiện tại. Cô hiểu điều gì là quan trọng hơn với mình, những thứ khác không cần quan tâm nữa.

Nếu như chết đi, sẽ không được gặp lại anh nữa.

Nước hồ tháng 10 lạnh lẽo tới thấu xương.

Bỗng nhiên cô thấy có người cật lực bơi vọt tới, mà cô lại bị tóm xuống càng sâu.

Liệu cô sẽ chết đi như vậy sao.

Không đâu. Bởi anh sẽ đến.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Ẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Lương Vi, nếu không tìm thấy em, anh sẽ phát điên! Anh sẽ phát điên...

Lục Trầm Ngân nắm chặt lấy tay Lương Vi, anh không dám lơ lửng dù chỉ một chút. Thứ anh nắm lấy chính là sinh mệnh của anh.

Lương Vi đã từ bỏ việc giãy dụa, anh ôm Lương Vi bơi hướng lên trên. Lục Trầm Ngân không biết biện pháp cứu trợ chuyên nghiệp, anh không biết tư thế nào mới là chính xác, anh chỉ muốn đưa Lương Vi lên trên.

Nhân viên cứu hộ cũng giữ lấy cô giáo kia rồi đưa cô ấy lên.

Lương Vi thấy mình đã sức cùng lực kiệt, cô nắm chặt góc của Lục Trầm Ngân, hoàn toàn dựa vào anh.

Lương Vi đỡ Lương Vi lên, nhân viên cứu hộ kéo hai người họ lên. Lương Vi ngồi tê liệt ở một bên hô hấp không kiêng nể gì, tóc dài lộn xộn dán vào gò má cô.

Lục Trầm Ngân quỳ gối trước mặt cô, giúp cô điều tiết hơi thở: “Không sao chứ? Có bị sặc không?”

Lương Vi lắc đầu, cô nhìn về phía Lục Trầm Ngân, nước từ tóc anh chảy xuống ngực trên cằm, một giọt rồi lại một giọt rơi xuống không ngừng. Lòng mày và lông mi của anh đều bị ướt tới mức dính vào nhau, nước trên lọn tóc của anh tỏa ra ánh sáng trong suốt.

Anh luôn như vậy, luôn tỏa sáng rực rỡ.

Anh thở phào một hơi, cánh tay dài bao lấy, ôm thật chặt Lương Vi vào trong ngực.

Cô biết anh lo lắng cho mình, Lương Vi vỗ vỗ lưng anh ra hiệu rằng mình không sao.

Lục Trầm Ngân tựa trên vai cô, nhớ lại vừa rồi nếu không thấy thân ảnh của cô thì bắt đầu run lên.

“Sao anh lại run lên? Có phải lạnh không?”

“Lương Vi, nếu không tìm thấy em, anh sẽ phát điên! Anh sẽ phát điên...”

Nụ cười nhạt treo trên khóe miệng của Lương Vi dần dần biến mất.

Cô ngẩng đầu nhìn ánh sáng chói chang khiến người ta không thể mở được mắt, thuyền nổi lênh đênh trên hồ hơi chòng chành, tiếng gào trầm thấp của anh lại vang dội lòng người.

“Lục Trầm Ngân...” Cô gọi tên anh, trừ câu đó ra Lương Vi khó có thể đưa ra đáp án nào khác.

Cô thích gọi tên anh, một lần lại sâu sắc hơn một lần, một lần lại xác định hơn một lần. Cô cho rằng anh biết: sự quan tâm của cô chỉ có anh, về sau cũng chỉ có anh.

Hai người ôm nhau đến lúc run lấy bầy trong gió thu.

Đến bến tàu, nhân viên quản lý đưa khăn lông và nước ấm đến. Lục Trầm Ngân phủ khăn lên cho Lương Vi rồi xoay người lên thuyền lấy áo khoác và túi.

Cậu bé được cứu lên bị động nước trong phổi đã được đưa tới bệnh viện, cô giáo kia cũng không có gì đáng lo ngại, nhưng vì còn sợ hãi nên chân run tới không đứng nổi.

Chủ nhiệm tổ chức đã ngoại mùa thu đang răn dạy cậu bé đẩy bạn xuống nước. Cậu bé đứng ở đó bị tất cả các thầy cô và học sinh vây xem, cậu cúi đầu, ngón tay găm chặt vào da thịt của mình.

Lương Vi uống nước xong thì nhìn cậu bé kia.

Âm thanh răn dạy của chủ nhiệm bay xa tới trăm cây số, mỗi câu mỗi chữ không thô tục chút nào, nhưng lại có thể dẫn người ta vào chỗ chết.

Lương Vi chen vào đám người, thản nhiên nói: “Đủ rồi, phê bình và dạy dỗ thì về trường học thương lượng với lãnh đạo rồi thực thi sau. Chưa hiểu rõ ngọn nguồn mà cứ phê bình trước mặt mọi người như vậy sẽ tạo ảnh hưởng không tốt tới tâm lý của trẻ nhỏ.”

Chủ nhiệm trông thấy Lương Vi thì gật đầu liên tục rồi cười cười: “Cô nói cũng đúng, thực sự rất cảm ơn cô và bạn trai cô. Nếu không có hai người, có lẽ hôm nay đã xảy ra án mạng rồi. Tôi đại diện cho trường học cảm ơn hai người.”

Lương Vi nhìn về phía cô giáo đang phát run ở bên cạnh rồi nói với chủ nhiệm: “Liều mình cứu người là chuyện tốt, nhưng điều kiện tiên quyết là không cứu người mù quáng. Cô giáo kia vốn không biết bơi, nhảy xuống chính là chịu chết.”

Chủ nhiệm nói: “Haiz, cô Lâm cũng sốt ruột quá, nếu chẳng may đưa bé xảy ra chuyện gì, đừng nói tới cô ấy, cả trường đều phải gánh tội rất lớn. Tuy lần này cô giáo Tiểu Lâm nhất thời xúc động, nhưng cũng do cô ấy quá lo lắng thôi. Thầy cô giáo lấy học sinh làm gốc, nhìn theo một mặt khác thì cũng giống các nhân viên chữa cháy.”

Lương Vi nhủ mảy, cô không nói nhảm với chủ nhiệm nữa mà ngồi xổm xuống đưa cốc nước ấm vào tay đứa bé: “Không sao, bạn của em không có vấn đề gì. Đợi cậu bé khỏe rồi, nếu em thấy áy náy thì có thể mang món quà nhỏ tới nhận lỗi. Không có ai không phạm sai lầm, chỉ cần về sau không tái phạm là được.”

Lý Gia Lượng đỏ mặt, cậu ngẩng đầu nhìn Lương Vi, sau đó nước mắt lăn chã rơi xuống.

Lương Vi xoa đầu cậu, cô xoay người thấy Lục Trầm Ngân đang nhìn cô cách một đám người.

Cô cười cười với anh, Lục Trầm Ngân lại nhìn cô thật sâu.

Nhân viên quản lý chuẩn bị phòng nghỉ cho họ. Hai người vào phòng tắm đơn giản, định thay quần áo nửa ẩm nửa khô kia ra rồi rời đi. Để biểu lộ lòng cảm kích, công viên trả lại tiền vé vào cửa và tặng họ thêm bốn tấm vé vào cửa khác nữa.

Lương Vi tìm một làng du lịch ở gần công viên, chỉ cách ở đó 500 – 600 mét. Công viên không có chỗ giặt quần áo, cũng không có phòng đầy đủ, cô không tiếp tục chờ nữa, cô cần vào khách sạn hoặc nhà khách để tắm rửa, nghỉ ngơi.

Vì bây giờ đang là mùa ế ẩm, trong làng du lịch cũng không có nhiều người, giá phòng cũng rất phải chăng.

Lương Vi nhìn bảng giá một chút rồi nói với Lục Trầm Ngân: “Em đói, hình như bên kia là siêu thị, mua hộ em chút đồ ăn. Em muốn uống sữa.”

Nhân viên lễ tân nói: “Đúng vậy, rẽ trái 10 mét có một siêu thị. Nếu hai vị muốn ăn cơm thì có thể lên lầu hai của chúng tôi để dùng.”

Lương Vi nhìn nhân viên tiếp tân một chút rồi nói với Lục Trầm Ngân: “Nhanh lên, em muốn uống sữa tươi.”

Lục Trầm Ngân rút ra 100 tệ từ ví da, sau đó đưa ví cho Lương Vi: “Dùng của anh để trả.”

Lúc đầu Lương Vi định đặt phòng đôi, nhưng cô cầm ví của Lục Trầm Ngân nên chỉ thuê một căn phòng bình thường, 388 tệ một đêm.

Lương Vi tự dùng 200 tệ của mình làm tiền thế chấp, dù sao cô vẫn đau lòng cho anh.

Cô đứng ở cửa thang máy chờ anh, Lục Trầm Ngân mua một túi đồ ăn trở về. Lương Vi cũng không giặt mình, có lẽ lại là một túi đồ ăn vặt.

Gian phòng ở tầng 11 rất sạch sẽ, thoáng mát, tầm nhìn lại tốt. Phóng mắt ra là có thể nhìn thấy bãi cỏ chơi golf quy mô lớn và bể bơi xanh lam của làng du lịch.

Lương Vi bật điều hòa lên rồi bắt đầu cởi quần áo. Cô treo áo khoác và đồ lót ở trước chỗ điều hòa không khí thổi tới.

Lục Trầm Ngân sờ mũi, đứng ở bên tường nhìn cô.

Lương Vi đưa lưng về phía anh cởi móc khóa áo lót, lúc cô xoay người lại để treo áo lót thì thấy anh vẫn đang mặc bộ quần áo nửa ẩm nửa khô kia.

“Anh không cởi? Mặc không khó chịu sao?” Cô để chân trần đi trên thảm tới chỗ anh, cả người đều trần truồng.

Lương Vi cởi thắt lưng giúp anh, tiếng ‘cạch’ tinh tế của kim loại vang lên khiến lòng người ta ngứa ngáy.

“Cùng nhau tắm chứ?” Cô hỏi anh.

Một câu hỏi đơn giản lại đủ để khiến anh miên man bất định, anh không cự tuyệt cũng không lên tiếng.

Lương Vi cười nhẹ một tiếng.

Cô kéo quần lót của anh xuống, mà ý nghĩ trong anh không đánh đã khai.

Lục Trầm Ngân ôm ngang Lương Vi lên rồi đi vào nhà tắm.

Phòng tắm có lắp bồn tắm cỡ lớn, còn được lau dọn không dính một hạt bụi nào. Lương Vi mở vòi hoa sen trước, nước nóng nhanh chóng đầy lên, anh ôm cô bước vào bồn tắm lớn.

Lương Vi ngồi ở giữa hai chân anh, cô cầm mấy cái chai lọ bày ở một bên xem một lúc, sau đó chọn chai màu trắng trong đó.

Lục Trầm Ngân chống hai tay ở hai bên, mắt vẫn nhìn bóng lưng cô chăm chú. Đầu gối phải của anh lộ ra trên mặt nước, Lương Vi dựa vào đầu gối anh. Cô thoa sữa tắm cho mình, sữa tắm mau chóng lên bọt rồi trôi ra khắp bồn tắm.

Lương Vi lách vào, đập lên ngực anh: “Nước hồ rất dính, cứ tắm như vậy sẽ không sạch.”

Một tay của Lục Trầm Ngân bỗng nhiên nắm lấy eo cô, bàn tay to rộng đặt trên bụng mềm mại của Lương Vi.

“Về sau đừng làm vậy.” Anh nói.

Lương Vi hơi nghiêng người sang, lòng bàn tay đầy bọt bời lên đùi anh: “Vậy anh thì sao, được sự đồng ý của em chưa? Nói cũng không nói đã nhảy xuống nước, anh biết tâm trạng lúc đó của em thế nào không?”

“Thời gian không chờ người.”

Lương Vi đánh vào đùi anh, cái đánh trộn lẫn với nước tạo nên âm thanh vang dội.

Cô nói: “Sao nguyên tắc đều do anh nói ra vậy.”

Lục Trầm Ngân nghiêng người, anh đưa hai tay ôm lấy eo cô rồi cúi đầu hôn xuống.

Anh nói: “Lương Vi, anh không thể trơ mắt nhìn trẻ con bị chết đuối, anh không thể...”

Anh rũ mắt, con ngươi sâu thẳm có chút bất lực, lại có chút tự trách.

“Ừ, em hiểu.”

Anh nói: “Nhưng anh rất sợ em xảy ra chuyện, đừng để anh chân tay luống cuống như một đứa trẻ.”

Lòng ngực của anh có cơ ngực tráng kiện, bả vai rộng lớn, là dáng vẻ của đàn ông con trai đội trời đạp đất. Thế nhưng dáng vẻ lúc khủng hoảng của anh cũng giống như những gì anh nói, tựa một đứa trẻ.

“Lục Trầm Ngân, em không thể trơ mắt nhìn người khác xảy ra chuyện.”

Đã từng phạm sai lầm, bây giờ làm thế nào cũng chỉ là sự an ủi ngắn ngủi của bản thân mà thôi.

Anh ôm chặt cô, giữa hai người không có lớp quần áo ngăn cách. Hai thân thể cực nóng quyện lại một chỗ, một cơ thể mềm mại, một thân thể cứng rắn.

Lục Trầm Ngân hôn xuống vai cô: “Chuyện nguy hiểm để anh làm là được rồi.”

Lương Vi thoa sữa tắm lên cho anh, cô thoa khắp cả tấm lưng của anh: “Được, em biết rồi.”

Cô biết dù có thảo luận nữa thì cũng không có được kết quả vừa lòng cho vấn đề này. Còn anh lại luôn mang trách nhiệm nặng nề và cả chủ nghĩa đàn ông cao cả.

Anh chỉ biết mất đi cô anh sẽ phát điên, lại không nghĩ đến việc nếu anh xảy ra chuyện, cô sẽ thế nào.

Cô nói: “Chúng ta cũng coi như đã trải qua sinh tử nhỉ.”

“Xem như vậy đi.”

Lương Vi nói: “Thật tốt.”

Lục Trầm Ngân nắm chặt hai vai của Lương Vi, nửa người của cô đều chìm trong nước, khe rãnh như ẩn như hiện theo sự dịch chuyển lững lờ của làn nước.

Anh thấy được ánh sáng không biết tên nổi lên trong con ngươi màu nâu nhạt của cô, tất thấy đều rất tĩnh lặng nhưng lại như bao hàm sức mạnh sâu sắc có thể vực anh dậy, cũng có thể phá hủy anh.

“Muốn em xả nước cho anh không?” Cô đứng dậy cầm vôi hoa sen, trên đùi cô vẫn còn dính bọt trắng, Lục Trầm Ngân không nhịn được đưa tay vuốt xuống. Anh tinh tế xoa nắn bắp chân cô, lúc ngược mắt lên lại thấy được nơi tư mật nhất kia.

Cô đứng trước mặt Lục Trầm Ngân, xoay người cọ sạch bọt biển trên lưng anh. Anh đang hưởng thụ, hưởng thụ xúc cảm nhẹ nhàng của dòng nước, cũng như hưởng thụ cảnh tượng kích thích thị giác khiến người ta huyết mạch phun trào.

Lương Vi nói: “Đêm nay chúng ta ở lại đây đi, em đặt phòng không giới hạn thời gian. Sáng mai xuất phát sớm một chút, anh về đi làm, em về nhà, mai tan tầm em lái xe tới đón anh.”

Lục Trầm Ngân đưa tay phủ lên đùi ngoài của Lương Vi, nặng nề nói câu “được”.

“Muốn em tẩy rửa nơi đó cho không?” Lương Vi nhìn xuống anh từ trên cao, khóe môi nhếch lên như cười như không.

Lục Trầm Ngân tắt vôi hoa sen rồi để sang một bên, sau đó kéo Lương Vi xuống: “Không cần.”

Lương Vi nhớ tới lần đầu gặp anh, cô nói: “Anh tắm rửa cạnh ao, là dùng nước lạnh... dội vào nơi đó?”

“Ừm.”

Không biết Lương Vi nghĩ đến điều gì mà cười “ha ha” thành tiếng.

Cô nói: “Lục Trầm Ngân, lúc tắm rửa nóng lạnh giao hòa, không phải anh sẽ thoải mái muốn chết sao.”

Lục Trầm Ngân cong đầu gối lên vòng qua cô, anh lôi tay Lương Vi hướng tới nơi nào đó. Từ lúc cởi quần áo trong phòng cho tới tận bây giờ, nơi đó vẫn luôn duy trì trạng thái đứng thẳng.

Hôm nay Lương Vi trang điểm rất tinh tế. Như cô đã nói, trang điểm xong sẽ càng xinh đẹp, dù có dính nước cũng không bị nhòe đi. Khoảnh khắc anh cứu cô lên khỏi mặt nước, lớp trang điểm ấy vẫn mê người như vậy. Có lẽ hình ảnh hoa sen mới nở cũng dùng để hình dung cảnh tượng đó.

Bây giờ cũng rất đẹp, một cái nhìn mảy, một nụ cười đều khiến anh rung động không thôi.

“Nơi này thoải mái nhất.” Anh vuốt ve cô, chân thành nói.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Ân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Ai là em trai nhỏ, hửm?

Biên tập: Bột

Lương Vi đứng trong bồn tắm, hai tay chống trên tường. Trên mặt tường men sứ là hơi nước ngưng kết thành giọt, bàn tay của cô đặt ở trên tạo thành dấu vết. Làn da trắng nõn mềm mại ánh lên màu vàng nhạt của men sứ càng thêm động lòng người.

Lục Trầm Ngân giữ nhẹ lấy eo cô, anh đứng ở phía sau, chậm rãi tiến vào.

Được xúc cảm căng chặt bao quanh và được lấp đầy thỏa mãn, hai người đồng thời cùng ngâm thành tiếng.

Lục Trầm Ngân đưa tay bao lấy tay cô, mười ngón tay đan vào chặt chẽ.

Anh cúi người hôn lên lưng Lương Vi, không bỏ sót một nơi nào, từng cái hôn chuồn chuồn lướt nước tỉ mỉ và ôn nhu cứ rơi xuống như vậy.

Anh không còn tiến thẳng vào như trước, anh đã học được cách dịu dàng, có thể mài mòn tất cả phòng ngự của cô.

“Thích như vậy không?” Tay anh giữ eo cô dần đi lên, nhào nặn một bên gò núi đầy đặn.

“Anh đừng nói chuyện.”

“Không thích sao?” Lục Trầm Ngân dừng việc hôn lại, ngẩng đầu nhìn cô.

Tính cách ngay thẳng, không làm bộ làm tịch của anh khiến Lương Vi vừa bực mình vừa buồn cười.

Lương Vi nghiêng đầu, nhìn anh qua dư quang: “Thích.”

Lục Trầm Ngân cong khoe miệng, con ngươi đen thâm trầm dần sáng ngời. Anh chậm rãi lật động.

Lương Vi sờ lên bụng nhỏ của mình, vì loại thâm nhập này quá sâu nên sinh ra đau đớn. Cô thề lần sau tuyệt đối không cho anh vào từ phía sau nữa.

Mặt nước lay động vì sự lay động kịch liệt của hai người. Hai loại tiếng nước đan xen với nhau nghe càng điên cuồng hơn.

Vào lúc kịch liệt nhất, Lục Trầm Ngân hơi hưng hân đánh xuống mông của Lương Vi, anh thở dốc, hỏi: “Ai là em trai nhỏ, hửm?”

Lương Vi bị đâm tới nước muốn quỳ xuống xin tha. Cô không ngờ anh còn nhớ chuyện trêu chọc trên thuyền kia, bờ mông nóng bỏng và tê dại của cô hằn lại dấu năm ngón tay nhàn nhạt.

Anh ôm cô thật chặt rồi tăng tốc.

Anh dán bên tai cô: “Lương Vi, anh là người đàn ông của em.” Tiếng nói trầm thấp có lực lại khàn khàn gợi cảm.

“Là... Anh Lục...” Lương Vi phối hợp để thỏa mãn chủ nghĩa đàn ông của anh.

Tiếng gọi anh Lục nũng nịu kia như đâm thẳng vào tim Lục Trầm Ngân, anh mãnh liệt nhấn lên, toàn bộ đều giao cho cô.

Lục Trầm Ngân ghé trên lưng cô thật lâu mà vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh, bên tai anh vẫn quanh quẩn âm thanh gọi anh Lục kia. Anh vẫn luôn cảm thấy mình đã nghe nhầm.

Anh chậm rãi rút ra khiến chất lỏng sền sệt chảy xuống, chúng chảy dọc theo đùi Lương Vi rơi xuống nước trong bồn tắm lớn.

Anh không dùng ‘áo mưa’, Lương Vi cũng tùy tính.

Lương Vi kéo tay anh: “Anh Lục, tắm giúp em đi?”

Lục Trầm Ngân đứng đối diện liền hôn cô. Lương Vi bị anh đặt trên tường, lớp gạch men sứ lạnh băng dán vào lưng cô, cô hít vào một tiếng, Lục Trầm Ngân càng hung hăng hôn xuống.

Lương Vi cắn môi anh, nói: “Anh đúng là mặt người dạ thú.”

Nhìn thì thành thành thật thật, thật ra lúc lên giường lại không hề khác những người đàn ông khác.

Lục Trầm Ngân không phản bác lại, hai người lại triển miên thêm một lần nữa anh mới buông tha cho cô.

Nhưng anh không phải người thỏa mãn xong rồi xách mông bỏ đi, anh vẫn luôn tỉ mỉ giúp cô xử lý tất cả.

Lục Trầm Ngân xả nước trong bồn tắm đi, mở vòi hoa sen tắm cho Lương Vi, anh tắm cho cô cẩn thận từ trên xuống dưới.

Lương Vi để tay chống trên vai anh, cô trêu chọc: “Anh Lục, sao anh lại lợi hại như vậy?”

Lục Trầm Ngân nhìn cô một cái rồi bắt đầu dỗi dằn đầu.

Lương Vi còn nói: “Anh Lục, anh rất đẹp trai đấy nhé.”

“Anh Lục, sao anh lại tốt vậy...”

“Anh Lục, anh luyện thể nào được cơ bắp thể này?”

“Anh Lục, sao em lại thích anh thể cơ chứ.”

“Anh Lục, làm với em thoải mái không?”

Lục Trầm Ngân vừa lau người cho cô vừa cười.

Lục Trầm Ngân ôm cô ra khỏi bồn tắm lớn, anh trùm khăn tắm lên cho Lương Vi nhưng quần thể nào cũng không được. Lương Vi vẫn phải tự quấn khăn.

Cô nói: “Anh Lục, cái khác anh có thể không rành nhưng trên giường thì siêu giỏi.”

Lục Trầm Ngân cũng hết cách với cô, anh lại vào trong tắm qua.

Hai người đều không mặc đồ lót, cũng không giặt quần áo. Lương Vi cầm một chiếc khăn lông khác qua cho Lục Trầm Ngân quấn quanh hông.

Anh vừa gội đầu xong, giọt nước chảy xuống từ lọn tóc lướt qua lồng ngực trắng kiêu, sau đó lặn vào đám lông ở bụng.

Lương Vi tựa vào bên cạnh bồn rửa mặt nhìn anh: “Sao anh Lục của em lại gợi cảm như vậy chứ...”

Lục Trầm Ngân cảm thấy sấy ra sấy tóc, trong gương là hai người một cao một thấp, rất xứng đôi.

Sấy xong tóc mình, anh sấy lọn tóc cho Lương Vi. Trước đó đã gội qua đầu ở phòng nghỉ của công viên nên vừa rồi tắm rửa cô chỉ bị ướt lọn tóc mà thôi.

Sấy khô rồi, Lục Trầm Ngân tắt máy, anh nhìn Lương Vi trong gương, nói: “Không dùng ‘áo mưa’, liệu có thể...”

“Nếu lần này mang thai, anh sẽ lấy em sao?” Lương Vi cũng nhìn về anh trong gương.

Lục Trầm Ngân: “Không có con cũng sẽ lấy em.”

Lương Vi nói: “Em không muốn kiểu tắm kiểu lớn rước, chỉ cần đi lãnh giấy đơn giản là được rồi.”

“Sao có thể qua loa như thế được...”

Lương Vi xoay người, chọc vào ngực anh: “Lục Trầm Ngân, anh có ngực không hả. Anh ra ngoài tìm xem có thể tìm người phụ nữ không cần gì như em không hả. Anh hết lần này tới lần khác còn muốn cho đi, được tiện nghi lớn như vậy phải tranh thủ thời gian đút túi mang về nhà mà vui thăm chứ.”

Anh bị giọng điệu của cô chọc cười: “Lương Vi, người ngực chính là em.” Anh nói nhẹ nhàng, còn nhéo vành tai của Lương Vi.

Việc cả đời chỉ có một lần như vậy, vì sao cô có thể tùy ý đến thế.

“Anh Lục của chúng ta đúng là người đàn ông tốt có một không hai.” Lương Vi vỗ vỗ vào cơ ngực của anh, khoe miệng ngậm ý cười.

Lục Trầm Ngân bị cô gọi tới mức tai cũng hơi nóng lên: “Lương Vi, đừng nghịch nữa.”

Lương Vi sờ lên yết hầu ở cổ của anh: “Không phải anh thích nghe sao? Không phải anh nói anh là người đàn ông của em à?”

Lục Trầm Ngân ôm ngang Lương Vi về phòng ngủ, sau đó anh cũng áp người xuống.

Đã tới lúc mặt trời lặn, hôm nay mây đỏ nhuộm quá nửa trời. Ánh hoàng hôn đỏ tím chiếu vào gian phòng, ra giường màu trắng cũng nhuộm thêm một lớp màu vỏ quýt nhạt. Cảnh mặt trời lặn luôn yên tĩnh tựa như thước phim của thế hệ trước, mà Lương Vi và anh lại là người trong phim.

Anh đè hai tay Lương Vi lên giường, dùng cằm cọ vào cổ cô.

Những người yêu nhau lúc nào cũng muốn dính lấy nhau.

“Lương Vi, anh sẽ lấy em.”

Lương Vi nhìn trần nhà: “Lúc nào?”

“Sinh nhật em là lúc nào?”

“27 tháng 5.”

“Vậy tháng 5 sang năm, anh lấy em.”

“Được thôi, khi đó em cũng già thêm một tuổi rồi.”

Lục Trầm Ngân: “Em rất xinh đẹp, không già.”

Lương Vi: “Thật ra tìm một người nhỏ tuổi hơn mình cũng tốt, đợi 2 – 3 năm nữa em 30 tuổi như lang như hổ, mà đúng lúc đó anh cũng tình lực bùng bùng, đúng không, anh Lục?”

Lục Trầm Ngân hôn lên trán cô: “Anh sẽ không chán em.”

Lương Vi: “Anh thả em ra trước đã, em hút điếu thuốc.”

Lục Trầm Ngân buông cổ tay cô ra, anh kéo Lương Vi lên: “Không uống sữa tươi sao?”

Nhắc đến sữa tươi, Lương Vi nhớ đến ví da của Lục Trầm Ngân, sau đó cô lại nhớ tới chứng minh nhân dân của anh.

Lương Vi lấy chứng minh nhân dân của anh từ trong ví ra lắc lắc: “Lục Trầm Ngân, em quên hỏi anh, vì sao ảnh chứng minh thư của anh lại xấu như vậy? Rõ ràng đáng đẹp rất đẹp, vì sao chụp ảnh lại không như thế, anh đi phẫu thuật sao?”

Lục Trầm Ngân rút chứng minh thư trong tay cô: “Không phải chứng minh thư đều như vậy à?”

Aảnh chứng minh thư của anh chụp là bộ dạng ngây ngô của tuổi 16, gương mặt gầy ốm và đen hơn bây giờ rất nhiều.

Lương Vi đứng dậy lấy thuốc lá trong túi, tiện thể lấy chứng minh thư của mình gõ gõ lên bàn. Cô châm thuốc, nói: “Xinh không?”

“Ừ, xinh.”

“So với bây giờ thì sao?”

Lục Trầm Ngân ngồi ở mép giường xem kỹ ảnh chụp chứng minh thư của Lương Vi: “Chụp lúc bao nhiêu tuổi?”

“Chụp mấy năm trước, khi đó mắt chứng minh thư nên chụp bỏ sung.”

Mấy năm trước, chính là khoảng năm 22 tuổi.

“Khi đó còn học đại học?”

“Ừm.” Lương Vi đi đến rồi mở cửa sổ ra, cô tựa vào cánh cửa và nhìn về nơi xa. Sân cỏ màu vàng xanh cũng bị ráng chiều lưu lại dấu tích, cả mảnh sân rộng lớn như nhuộm thêm màu phiền muộn.

Trên ảnh là nụ cười nhẹ nhàng của Lương Vi, mặt mày cô thanh tú, vẫn còn mang chút ngây thơ. Nếu để so sánh thì dường như bây giờ có chút thành thực hơn.

Lục Trầm Ngân giúp cô cất chứng minh thư: “Trước kia rất xinh đẹp, hiện giờ cũng thế.”

Gió chiều hơi lạnh vờn quanh sợi tóc của Lương Vi, cô híp mắt nhìn mặt trời dần lặn xuống nơi trời Tây. Sắc trời càng ngày càng đỏ, cũng càng ngày càng tối đi.

“Không lạnh sao?” Anh hơi cưỡng chế mà đóng cửa sổ lại.

Anh đứng ở sau lưng cô, hai tay vòng ra phía trước.

Lương Vi kẹp đầu lọc rồi phả ra một hơi khói lên tấm cửa thủy tinh. Cô đưa thuốc lá đến bên miệng Lục Trầm Ngân: “Anh Lục, lại đây, hút một hơi nào.”

Lục Trầm Ngân bóp mũi cô, sau đó đưa miệng đến hút một hơi: “Đừng gọi anh như vậy.”

“Sao vậy?”

“Sợ khiếp vía.”

Lương Vi cười: “Nơi đó khiếp vía?”

Lục Trầm Ngân đưa cánh tay lên trước mắt cô: “Em nhìn xem, nổi hết da gà lên rồi này.”

“Vậy anh muốn em gọi anh là gì? Chồng?” Lương Vi híp nửa mắt, có ý dò xét.

Yết hầu của Lục Trầm Ngân căng chặt, anh trịnh trọng nói: “Xưng hô như vậy... để sau khi kết hôn gọi là được.”

Lương Vi: “Cũng phải, em vẫn thích gọi là anh Lục cơ.”

“Lương Vi.” Anh rất bất đắc dĩ.

Dưới lầu bông truyền tới một đợt ồn ào, ở ven bể bơi có rất nhiều người, Lương Vi mở cửa ra nhìn thử.

Ở đó có một người đàn ông ôm bó hoa hồng rồi quỳ gối xuống cầu hôn, những người khác đều cầm bóng và hoa tươi, sắc mặt của ai cũng tươi roi rói.

Lục Trầm Ngân cũng nhìn thấy.

Anh nói: “Anh hôm nay cũng coi là cầu hôn sao?”

Lương Vi: “Ừ, cũng được, có thể coi là bị bức hôn.”

“Lương Vi, anh không có gì cả.” Không có hoa tươi, đến nhẫn cũng không có, chỉ có một lời chân thành rằng anh sẽ lấy em.

Dưới lầu bông nhiên yên tĩnh lạ thường, cô gái được cầu hôn đột nhiên ném nhẫn và hoa hồng của người đàn ông kia đi, sau đó nói một tràng gì đó rồi giận dữ rời đi.

Lương Vi hít vào một hơi, nói với Lục Trầm Ngân: “Anh nhìn xem, anh ta có mọi thứ nhưng lại không lấy được con gái người ta.”

Bỗng nhiên có hai tiếng “vút vút” vang lên, sau đó một vệt sáng trắng bay thẳng lên trời, bùng ra những bông pháo hoa chói lọi.

Bầu trời nửa hoàng hôn nửa sẫm tối, tầng mây vẫn còn lộ ra một tia sáng, khói lửa lại sáng chói rực rỡ khiến khung cảnh mặt trời lặn này có chút náo nhiệt hơn.

Lương Vi tựa vào trong ngực anh, cảm khái: “Hình như lâu lắm rồi em không ngắm pháo hoa, không biết vì sao tâm trạng lại tốt như vậy.”

Người đàn ông dưới lầu đang nổi trận lôi đình, anh ta quát ầm lên: “Đáng chết, tắt pháo hoa cho tôi! Tắt ngay!”

Những người ở bên dưới rất bối rối, còn pháo hoa trên không trung lại cực kỳ xinh đẹp.

Hai tay của Lục Trầm Ngân ôm lấy cô, gió lạnh tạt vào cánh tay anh.

Lương Vi: “Tâm trạng thật tốt, thật tốt.”

Lục Trầm Ngân: “Đừng vui sướng khi người gặp họa.”

Anh liếc mắt một cái đã nhìn thấu nội tâm của cô.

“Lục Trầm Ngân, lần sau mua thêm nhẫn cho em đi, cái này nhất định phải có.”

“Được, anh biết rồi.”

“Chọn cái nào đẹp một chút, đồ vật đeo cả đời.”

Lục Trầm Ngân: “Anh dẫn em đi, tự em chọn.”

Pháo hoa cứ một bông lại một bông nối tiếp nhau đổ sặc trên nền trời, tất thảy như biến thành biển hoa, mà những âm thanh cũng vang lên không ngớt. Những ô cửa sổ chính tề của tòa nhà cao tầng đang đóng cửa cũng như những ô vuông nhỏ đang liếc nhìn ô cửa sổ rộng mở ở căn phòng sáng đèn nhất kia.

Người phụ nữ cười nói: “Sao anh không tinh thú chút nào vậy, cho em chút kinh ngạc cũng không được sao?”

Còn người đàn ông ở dưới bể bơi kia vẫn còn đang gào thét: “Tắt pháo hoa cho ông! Con mẹ nó!”

Hết chương 38.

Lời của tác giả: Có lẽ chương này là chương tôi thích nhất, cũng là chương chán ngắt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Ân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Bố em sắp ra tù rồi

Biên tập: Bột

Ngủ thư thái một đêm, hai người ngủ sớm dậy cũng sớm.

Họ trả phòng để về thôn Giang Tâm, lúc đến trấn cũng là lúc mặt trời vừa ló rạng, phiên chợ tràn ngập tiếng rao của những người bán hàng rong.

Lương Vi dừng xe trước cửa siêu thị, sau đó lôi Lục Trầm Ngân đi ăn sáng.

Cửa hàng bánh bao ở trấn trên có loại bánh bao 5 tệ một cái có thể ném chết chó, sữa đậu nành thì pha loãng với nước, cả hai loại không thể ăn cũng không đủ no. Vì thế Lương Vi luôn cảm thấy tiệm mì hoành thánh kia rất ngon, vỏ mỏng nhân nhiều, còn tươi mới nữa.

Hai người vừa ngồi xuống đã nghe thấy tiếng nói sang sảng.

Trương Linh Linh: “Sao hai người cũng ở đây? Lục Trầm Ngân, không phải anh xin nghỉ phép đi du lịch à? Sao nhanh thế đã về rồi?”

Lương Vi chuyển chỗ, để Trương Linh Linh ngồi bên cạnh cô.

Lục Trầm Ngân: “Xin nghỉ một ngày thôi.”

Trương Linh Linh rất có thiện cảm với Lương Vi, cô ấy cười cười chào bà chủ rồi gọi mì, sau đó nói với Lương Vi: “Hôm qua tôi quét thấy đồ chuyển phát nhanh của cô đấy. Lục Trầm Ngân nói rồi, đồ chuyển phát nhanh của cô đều muốn tự lấy. Tôi để trong ngăn tủ, lát nữa tiện đường qua lấy đi.”

Lương Vi nhìn Lục Trầm Ngân, sau đó cười nói: “Được, lát nữa ăn xong sẽ đi lấy.”

Trương Linh Linh luôn nhanh nhẹn nhanh miệng, cô ấy hỏi lung tung này kia, từ việc hôm qua hai người đi chơi ở đâu tới tối ăn gì, thế nhưng Lương Vi đều kiên nhẫn trả lời từng câu một.

Trương Linh Linh rất cảm kích lần trước cô gọi mì hoành thánh giúp, nên lần này cô ấy chủ động bỏ tiền thanh toán. Lương Vi rất thích cô gái nhiệt thành như vậy, cô cũng không từ chối mà nói tiếng cảm ơn.

Trương Linh Linh lôi Lương Vi đi Đông đi Tây, Lục Trầm Ngân chỉ yên lặng đi phía sau hai người.

Lương Vi chợt nhớ ra gì đó, cô nói: “Gần đây tôi không mua đồ gì cả.”

Trương Linh Linh kéo cửa cuốn: “Có phải bạn cô gửi đồ cho cô không, tôi thấy vẫn còn một hộp lớn.”

Lục Trầm Ngân tìm kéo cắt bỏ túi chuyển phát nhanh, bên trong là một hộp hình vuông màu đen.

Trương Linh Linh nói: “Nhất định là người khác tặng quà cho cô, đóng gói đẹp như vậy mà.”

Lương Vi cầm thử, sau đó liếc mắt nhìn Lục Trầm Ngân.

Cô trái lo phải nghĩ cũng không nghĩ ra ai sẽ gửi đồ cho mình, địa chỉ bên này chỉ có vài người biết, có điều những người đó đâu phải người tí mĩ như vậy? Không lẽ là Chu Lâm? Nhưng mấy năm nay cũng đâu có thân thiết tới mức đó.

Trọng lượng của hộp này không nặng.

Lương Vi mở nắp ra, vì tò mò nên Trương Linh Linh cũng lại gần nhìn thử.

“A ——” Trương Linh Linh không khống chế được mà hét lên một tiếng: “Cái này... Cái này... Là gì vậy?”

Trong chiếc hộp màu đen là một cái tai dằm máu.

Lương Vi cũng không quá kinh hãi: “Không phải sợ, tai mô phỏng thôi, là giả.”

Dưới cái tai có một tờ giấy với nét chữ mạnh mẽ, cứng cáp, có lẽ là chữ của đàn ông.

‘Kĩ nữ, nợ máu trả bằng máu!’

Trương Linh Linh sợ run người: “Chị Lương Vi, có người đe dọa chị sao? Có cần báo cảnh sát không, bên cạnh là đồn cảnh sát đấy.”

“Không cần.” Lương Vi đóng nắp hộp lên.

Hôm trước là điện thoại quấy rầy và thư điện tử, hôm qua là đồ chuyển phát nhanh, người kia đã có kế hoạch từ sớm rồi.

“Lương Vi.” Lục Trầm Ngân gọi cô: “Có phải em đặc tội với ai rồi không?”

“Em đặc tội với nhiều người lắm.”

Lục Trầm Ngân giữ vai cô: “Không báo cảnh sát thật sao? Lần trước em nói vị hôn thê của bạn xảy ra tai nạn giao thông phải không, bọn họ còn vu khống em là hung thủ giết người nữa, bạn em có biết việc này không? Có cần mời bọn họ hỗ trợ làm sáng tỏ không? Để những người trên mạng kia biết em không liên quan tới chuyện này, như vậy có lẽ sẽ không bị quấy rối nữa.”

Qua một lần nhắc nhở của anh, Lương Vi nghĩ đến Lâm Trí Thâm, không biết anh ta điều tra thế nào rồi.

Trương Linh Linh lấp bắp: “VẬY... chị Lương Vi là người nổi tiếng sao?”

Lương Vi liếc nhìn Trương Linh Linh rồi mỉm cười, Lục Trầm Ngân kéo cánh tay cô: “Anh đưa em đi.”

Lương Vi nắm chắc chiếc hộp trong tay, cô càng nghĩ càng thấy chuyện này quá hoang đường. Nếu việc này không phải do mẹ Lâm Trí Thâm gây ra, thì việc chửi bới như vậy sẽ có lợi với ai.

Trong vòng tròn của cô không tồn tại lợi ích doanh nghiệp, cũng không tồn tại bí mật thương nghiệp. Những năm này có đặc tội với người khác thì cũng chỉ là vài tay ăn chơi quen được lúc vui đùa mà thôi, nhưng cũng chỉ ầm ĩ vài trận, sau đó mọi người đều phải mộng quay đầu, không ai quen ai.

Lương Vi ném chiếc hộp vào ghế phó lái, cô đứng lại bên người Lục Trầm Ngân: “Anh về làm việc trước đi, em không sao. Em sẽ hỏi chuyện này cho rõ.”

“Có việc gì thì gọi điện cho anh, tôi tan làm anh đến tìm em.” Lục Trầm Ngân nhìn cô chăm chú.

Lương Vi mỉm cười: “Em thật sự không sao.”

“Được, anh đi đây.”

Lương Vi nhìn Lục Trầm Ngân đã đi xa rồi, cô mới bấm gọi đây số quen thuộc.

Có lẽ vì cô đổi số điện thoại mới nên Lâm Trí Thâm không bắt máy.

Cô gửi tin nhắn tới, một giây sau thì nhận được điện thoại của anh ta.

Lâm Trí Thâm nói: “Lương Vi, anh đang ở Nam Thành, gặp anh một lần đi.”

Lương Vi tựa trên cửa xe, hai đùi hơi đan vào nhau: “Tra được chưa?”

“Rồi, gặp nhau rồi nói.”

“Anh đến đây khi nào?”

“Hôm qua.”

Lương Vi ngẩng đầu lên, ánh nắng bên ngoài thật khiến người ta chói mắt, cô nói: “Ừm, làm phiền anh.”

“Phòng 501 khách sạn Hân Duyệt trong đường núi, anh và người đó chờ em ở đây.”

“Người đó? Là ai?”

“Em đến thì biết.”

Lương Vi cúp điện thoại rồi lên xe lái về phía trung tâm thành phố mà không chút do dự.

Người đó.

Lâm Trí Thâm dùng từ rất vi diệu.

Không đâu, bây giờ còn chưa tới tháng 12, sẽ không được mãn hạn sớm như vậy.

Lâm Trí Thâm biết chuyện kia của cô, chắc chắn anh ta sẽ không làm chuyện chưa thương lượng mà đã thả người.

Lương Vi cảm vô lăng, móng tay như vô tình mà cố ý gõ xuống đó.

Tìm cô như trào lên tận cổ họng, cô quay sang liếc nhìn chiếc hộp màu đen rồi dần tỉnh táo lại.

Người kia không cần hại cô theo cách này, nhất định không phải ông ta.

...

Lương Vi vừa lái đến cửa khách sạn đã thấy mấy người quen thuộc, là người của Lâm Trí Thâm.

Người đàn ông đứng đầu xoay người về phía cô: “Cô Lương, tổng giám đốc Lâm bảo chúng tôi tới đón cô, để tôi đỗ xe giúp cô.”

Lương Vi vút chìa khóa cho anh ta, sau đó tiện tay cầm chiếc hộp màu đen đi theo hai người khác vào thang máy.

Gian phòng đó ở ngay lối rẽ thứ nhất, gian phòng này mang phong cách cổ.

Lâm Trí Thâm đứng thẳng tắp, hai tay đút túi quần ở chỗ tượng gỗ trước cửa sổ, bộ vest thủ công màu đen tinh xảo là tiêu chuẩn cơ bản của anh ta.

Bên cạnh tấm màn chắn chạm trổ hoa văn là một không gian khác, ở đó có một ghế sofa, một bàn trà và một TV LCD. Có một người ngồi trên chiếc sofa màu xám, cậu ta đang khom lưng rồi dùng tay che mặt, không nhìn thấy rõ biểu cảm.

Có điều đó không phải người kia.

Lương Vi quăng chiếc hộp lên trên bàn tròn: “Nói đi.”

Lâm Trí Thâm vẫn đưa lưng về phía cô như trước rồi lạnh lùng nói: “Trần Thụy uống rượu lái xe rồi xảy ra tai nạn xe cộ qua đời, không liên quan gì đến em.”

Lương Vi kéo ghế ra ngồi xuống, chân ghế ma sát xuống mặt đất phát ra âm thanh rất chói tai.

“Đương nhiên không liên quan tới tôi.”

Lâm Trí Thâm: “Trầm Trạ, cậu rõ chưa?”

Lương Vi liếc người đàn ông ngồi trên ghế sofa.

Trầm Trạ vẫn vò đầu bứt tai như cũ, giọng điệu cứng rắn: “Anh, dù chị em không kết hôn với anh nhưng em vẫn tôn trọng anh. Em gọi anh một tiếng anh, nhưng chỉ cần anh bảo cô ta không liên quan là không liên quan sao? Nếu không phải do cô ta, chị em sẽ uống say sao? Anh phải kết hôn mà loại phụ nữ này còn tiếp tục dây dưa, đúng là đồ kĩ nữ hạ lưu!”

“Ha...” Lương Vi cười lạnh một tiếng, bật lửa mấy lần nhưng vẫn chưa châm thuốc. Cô có chút phát cáu nên tiện tay quơ lấy hộp đen kia nện xuống bên chân Lâm Trí Thâm.

“Chuyện trong nhà mấy người không thể đóng cửa giải quyết sao?” Lương Vi nhìn về phía Trần Trạh: “Này, cậu biết không, tư tưởng của cậu rất nguy hiểm, về sau không lấy được vợ đâu.”

Đàn ông muốn kết hôn, bên ngoài có phụ nữ khác thì nhất định sẽ dây dưa với người phụ nữ đó sao? Logic chó má gì vậy.

Trần Trạh bỏ tay xuống, sau đó nhìn Lương Vi hằm hằm.

Lương Vi cũng coi như nhìn thấy rõ bộ dạng của cậu ta, vậy mà rất giống chó đội lốt người.

Trần Trạh hất hàm: “Cô quản mình cho tốt đi, dù sao cũng là đồ thối nát sống dưới đống quần đàn ông vì tiền thôi!”

“Trần Trạh!” Lâm Trí Thâm nặng nề gọi cậu ta một tiếng, Trần Trạh nhún vai xoay mặt đi chỗ khác.

Lương Vi: “Lâm Trí Thâm, anh nói đi.” Nghe chó đại sủa bậy chắc chắn sẽ không biết được nguyên nhân.

Lâm Trí Thâm liếc nhìn chiếc hộp bên chân, sau đó xoay người nhìn về phía Lương Vi. Anh ta chống gậy đi đến bên người cô, sau đó ngồi xuống cầm điều thuốc bên miệng cô, thân nhiên nói: “Cậu ta không hiểu chuyện nên gây phiền toái cho em, anh sẽ giải quyết tất cả. Hôm nay dẫn cậu ta đến để xin lỗi em.”

Lương Vi nhướn mày: “Cậu ta tung tin đồn trên mạng về tôi, còn gửi cho tôi chỗ đồ chơi kia có xem như phạm pháp không? Ai da, hiểu biết pháp luật của tôi không tốt, tội này phải xử thế nào? Sẽ bị xử bao nhiêu năm đấy nh?”

Trần Trạh nghe thấy cô giễu cợt mình thì lửa giận bốc lên: “Ông đây ăn cơm tù cũng phải trị chết cô!”

Lâm Trí Thâm mỉm môi, đôi mắt thâm thúy: “Em cũng biết nhà họ Trần sẽ không để cậu ta ngồi tù. Và lại, Lương Vi, em cũng không có năng lực đó.”

“Đúng vậy nh, tôi không quyền không thế, không phải chỉ là đồ thối nát sống dưới đống quần đàn ông sao?” Lương Vi nhìn Lâm Trí Thâm chằm chằm, nói ra lời không mặn không nhạt.

Lâm Trí Thâm gõ mạnh gậy xuống hai lần, anh ta nhìn Lương Vi chăm chú nhưng lại nói với Trần Trạh: “Trần Trạh, cậu qua đây.”

Lương Vi hừ nhẹ một tiếng rồi quay đầu đi chỗ khác.

“Trần Trạh, hôm qua tôi đã nói rất rõ với cậu rồi.” Lâm Trí Thâm ngồi xuống rót trà, ngón tay thon dài của anh ta vuốt ve cốc thủy tinh nhưng lại như có thể bóp nát nó trong khoảnh khắc.

Trần Trạh như nhớ đến chuyện gì, tuy lòng còn sợ hãi nhưng vẫn nghiêm mặt, kiêu ngạo như cũ.

Lương Vi không hoảng sợ vì mấy cuộc điện thoại, thư điện tử quấy rối hay mấy món đồ đe dọa, cô chỉ thấy phiền vì số điện thoại của mình bị công khai, cuộc sống bên ngoài bị quấy rầy. Nhưng bây giờ nhìn bộ dạng kiêu kì cứng đầu của Trần Trạh, cô có chút khó chịu.

Lương Vi nhíu mày: “Thôi đi, bắt thiếu gia lớn xin lỗi thứ thối nát như tôi? Lâm Trí Thâm, anh là người làm ăn mà hồ đồ như vậy sao?” Cô cũng rót một chén trà rồi uống một hơi cạn sạch nhưng không phân biệt được vị trong đó.

“Lương Vi, chắc em cũng biết nguyên do của việc này.”

“Đúng vậy, biết quá rõ rằng vị hôn thê của anh chết rồi, em trai cô ta trăm phương ngàn kế trị tôi. Đáng tiếc mấy người đều là nhân vật lớn, tôi không đắc tội nổi.”

Đôi mắt thâm trầm của Lâm Trí Thâm nhìn Lương Vi, trong mắt lại hiện ra một tia bất đắc dĩ.

Trần Trạh không nuốt trôi cục tức này, anh ta quát: “Chẳng lẽ không phải cô hại chết chị tôi sao? Cô không làm gì cho tử tế lại đi làm tiểu tam, biết người ta muốn kết hôn mà còn dây dưa, loại người như cô có chết 100 lần cũng không đủ!”

Lương Vi vợ lấy cốc nước trong tay ném về phía Trần Trạh với lực rất lớn, cốc nước nện vào trán cậu ta, mấy giây sau trán bắt đầu rỉ máu.

Cậu ta kinh ngạc đưa tay sờ lên trán mình, sau đó đối mắt với Lương Vi, lời nói sắp bật ra rõ ràng đã bị chặn lại.

“Trần Trạh, lần sau thứ tôi ném vào cậu không đơn giản là một chiếc cốc như thế này đâu.” Lương Vi nheo mắt lại, giọng điệu lạnh lẽo nhiễm thêm tia tàn nhẫn.

Trần Trạh nuốt nước miếng, có chút không rét mà run. Dù sao cũng chỉ là chàng trai 20, vẫn còn rất trẻ.

Lương Vi cảm bật lửa lên châm thuốc, hút sâu vài hơi tâm tình mới bình thường trở lại.

“Việc này cứ như vậy đi, tôi cũng không cần lời xin lỗi vô dụng và dối trá của cậu.” Lương Vi đứng trước mặt Trần Trạh, vì đứng cao hơn nên khóe đầu phả vào mặt cậu ta.

Phụ nữ mạnh mẽ khiến người ta sợ hãi, mà mềm mại lại khiến người ta thấy âm lãnh.

Lương Vi còn nói: “Tiểu tam trong miệng cậu, cậu thích nghĩ thế nào cũng được, thời tôi và Lâm Trí Thâm quen nhau cậu còn đang xem phim hoạt hình đấy.”

Từ nhỏ Trần Trạh đã được nuông chiều, chưa từng trải qua trận lòi đình như vậy, lại còn do một người phụ nữ phát hỏa. Cậu ta nắm chặt tay thành quyền, cắn răng không phát ra tiếng.

Lâm Trí Thâm uống xong một chén trà, vị hơi ngọt mà chất.

Anh ta nói: “Trần Trạh, coi như lần này tôi không nể mặt hai vị nhà họ Trần.”

“Anh!”

Lương Vi biết, dù bây giờ cô có chặt tay Trần Trạh, Lâm Trí Thâm cũng sẽ không chớp mắt.

Nhà họ Trần đối với anh ta có là gì.

“Nhà họ Lâm và nhà họ Trần chỉ là quan hệ hợp tác, tiếng anh này nên miễn đi.”

Trần Trạh trừng to mắt: “Vậy chị em thì sao? Chị ấy thì là gì? Há?”

“Người đã mất.” Lâm Trí Thâm nói nhẹ như gió.

Trần Trạh cười to hai tiếng, xem như đã hoàn toàn hiểu thấu.

“Được, anh đưa tôi đến đây chỉ để người phụ nữ này xả giận phải không? Hai người vẫn còn nhưng nhớ lẫn nhau, vậy sao anh không lấy cô ta còn cười chị tôi làm gì? Không lẽ anh thiếu chút tiền này của nhà họ Trần chúng tôi?”

Lâm Trí Thâm không muốn nhiều lời, hai vệ sĩ đứng ở ngoài cửa khoát tay làm bộ mời Trần Trạh ra ngoài.

Trong chớp mắt cửa bị đóng chặt, mọi thứ đều trở nên yên tĩnh. Cốc thủy tinh dính máu nằm trên mặt đất, Lương Vi kẹp nửa liều thuốc trong tay, Lâm Trí Thâm uống xong chén trà, không khí vậy mà không có chút ngọt ngào nào.

Lương Vi im lặng một lúc rồi đập tắt thuốc, đứng dậy muốn đi.

“Hôm nay cảm ơn.”

Lâm Trí Thâm ngược mắt: “Bố em sắp ra tù rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Trầm Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Lục Trầm Ngân, có phải anh ngốc không đó

Biên tập: Bọt

Lương Vi dừng chân, bóng lưng cao gầy hiện lên vẻ quật cường.

Lâm Trí Thâm: “Cần anh hỗ trợ không?”

“Không cần, tự tôi xử lý được.”

“Em hận nhiều năm như vậy, có thể xử lý tốt sao.”

Lương Vi: “Nhiều năm như vậy... Ha, dù là bao nhiêu năm thì điều gì đến cũng sẽ đến, quá khứ chỉ là quá khứ.”

“Em thay đổi rất nhiều.”

Lâm Trí Thâm còn nhớ hành động và lời nói của Lương Vi vào 6, 7 năm trước rất ngang ngược, can rở. Cô không sợ trời không sợ đất, ánh mắt nhìn người khác đều rất ác liệt. Anh ta cũng nhớ rõ lần Lương Vi kể về bố mình, cô nói cô hận không thể giết ông ta!

Những năm gần đây cô càng khôn khéo, thu mình hơn. Có nhiều thứ cô không muốn trốn tránh nữa, dù vẫn thoải mái tùy ý như cũ, nhưng vẫn là thay đổi.

Lương Vi nói: “Không có ai không thay đổi.”

“Anh sẽ không.” Lâm Trí Thâm dùng gậy chống đỡ cơ thể rồi đứng lên, chân phải anh ta bước tới một bước, âm hiểm lặp lại: “Anh sẽ không.”

“Vậy anh tìm được chưa? Nhiều năm như vậy, anh đã tìm được chưa?” Lương Vi cao giọng hỏi, cô xoay người nhìn anh ta chăm chăm.

Lâm Trí Thâm đứng ngược sáng, vóc dáng anh ta vẫn rõ ràng như vậy nhưng bộ vest màu đen mang đến cảm giác áp bách, đôi mắt đen như mực kia cũng lộ ra cảm giác u ám cùng cực.

Lương Vi nhìn kỹ anh ta, cô nói với giọng điệu mềm xuống: “Lâm Trí Thâm, rõ ràng anh có mọi thứ, rõ ràng sống trong phú quý như vậy, nhưng vẫn luôn tự đặt mình trong địa ngục.”

Lâm Trí Thâm từng bước tới gần cô, anh ta cúi đầu, dường như hai khuôn mặt đã kề sát, lúc này anh ta nhẹ nhàng nói: “Chúng ta đều như vậy, Lương Vi, chúng ta đều như vậy.”

Lương Vi quay đi, cô không nhìn lại rồi đi thẳng ra ngoài, giày cao gót giẫm xuống hành lang phát ra tiếng vang hỗn loạn.

Phải, bọn họ đều như vậy.

Vi là cùng một loại người, nên mới cộng sinh mà dựa vào nhau nhiều năm như vậy. Vi là cùng một loại người, nên anh ta không tin một chữ vào cái cô gọi là ‘quá khứ chỉ là quá khứ’. Vi là cùng một loại người, nên cả hai đều biết người kia sống một môi biết bao nhiêu.

Lâm Trí Thâm đứng bên cửa sổ, anh ta nhìn thấy chiếc xe thể thao màu đỏ kia ra khỏi bãi đỗ xe rồi hòa vào dòng xe cộ, sau đó chậm rãi biến mất trong tầm mắt của anh ta.

Hai câu nói kia của Lâm Trí Thâm luôn quanh quẩn bên tai Lương Vi, cô nắm lấy vô lăng như có thể nghiền nát nó vậy.

Trong lòng Lâm Trí Thâm mang hận, nội tâm của cô đầy oán trách, đây là thứ duy trì mối quan hệ của hai người bọn họ.

Anh ta cảm thấy cô hiểu anh ta, thông cảm cho anh ta.

Vì thế khi cô thử buông bỏ mối quan hệ của mình và Lâm Trí Thâm, mối quan hệ này cũng mau chóng đứt đoạn.

Cô gấp đèn đỏ giữa ngã tư đường.

Lương Vi thấy miệng mình khô khốc, cô quay cửa kính xuống rồi châm điếu thuốc.

Cô nheo mắt lại, khói thuốc lượn lơ trước mắt khiến cô không thấy rõ phía trước.

Nhưng lại thấy rõ chính mình.

Cô chơi vài chục năm, phóng đảng vài chục năm, luôn nhìn nhận Lương Cương và Từ Vệ Mai, cũng nhìn nhận bản thân từ đó tới giờ, tới lúc tuổi càng nhiều thì càng thấy bất an.

Có lúc nửa đêm tỉnh giấc, cô không biết đến cùng mình sống vì điều gì, điều gì sẽ xảy ra khi cô sống trên đời này.

Vì sợ hãi nên trốn tránh, vì áy náy nên tự trách, vì oán hận nên phóng đảng bản thân. Cô luôn mang những tâm tình này mà chống đỡ nhiều năm như vậy.

Mà chính chúng cũng tra tấn cô nhiều năm đến thế.

Điện thoại ở ghế lái phụ reo lên, Lương Vi phun ra một hơi khói rồi cầm điện thoại nhìn thử. Là điện thoại của Lục Trầm Ngân, trước đó anh đã gọi 10 cuộc rồi.

Lương Vi dập tắt thuốc, hít nhẹ vào một hơi rồi mới nghe máy.

Đèn xanh sáng, cô giẫm xuống chân ga.

Điện thoại được nối thông, Lục Trầm Ngân như nhẹ nhàng thở ra: “Trước đó anh gọi sao không nghe, em có nhà không?”

Lương Vi nhìn đường phía trước, ánh mắt có chút mơ hồ. Cô hít vào một hơi, cố đè nén lại cảm xúc rồi dừng xe ở bên đường.

Lục Trầm Ngân: “Sao không nói chuyện? Có phải chuyện đó xử lý không tốt lắm không?”

“Không... Đều giải quyết ổn thỏa rồi, không sao.”

“Lương Vi, anh vừa lấy tiền, 5 giờ chiều em đến tìm anh đi, chúng ta đi mua nhẫn.”

Lương Vi nhẹ giọng “ừ” một tiếng, cô còn nói: “Sao anh không lãng mạn chút nào vậy, cho em ngạc nhiên không được sao?”

“Anh sợ anh chọn không đẹp em sẽ không thích. Và lại, phải thử nhẫn nữa, nếu không mua to hoặc nhỏ quá cũng phiền. Anh mua nhẫn cho em mà em không đeo được thì phải làm sao.”

“Lục Trầm Ngân, mảnh khỏe của anh cũng chỉ có thể của được em, nếu là những phụ nữ khác, không ai đồng ý ở bên anh đâu.”

“Anh chỉ cần em.” Anh nặng nề nói.

Lương Vi mím môi, nửa ngày mới nói: “Bây giờ anh còn biết nói lời âu yếm nữa.”

Giọng nói trầm thấp của Lục Trầm Ngân mang theo vui vẻ: “Ừ, đang vui.” Nghĩ đến việc mua nhẫn cho em nên vui, nghĩ đến việc cưới em nên vui.

Đàn ông uống rượu say mới vâng đầu, đối với anh mà nói, một câu của Lương Vi chính là một chén rượu.

Lương Vi không nói gì, nhưng lại nở nụ cười với điện thoại.

Hai mươi bảy năm, cô sống cũng ra gì lắm.

Dường như cuối cùng cô cũng có đáp án cho vấn đề này.

Buổi tối, Lương Vi tới cửa hàng chuyển phát nhanh tìm anh, Trương Linh Linh “woa” lên một tiếng rồi khen: “Chị Lương Vi, hôm nay chị xinh lắm nhé!”

Cô mặc áo len màu xanh sẫm và váy chữ A, trang điểm nhẹ, tóc đuôi ngựa buộc cao khiến cả người trông nhẹ nhàng khoan khoái, lại rất hào phóng.

Lục Trầm Ngân tự nhiên ôm lấy cô: “Đi thôi.”

Bà chủ cửa hàng nhỏ đến lấy đồ chuyển phát nhanh nhìn qua vài lần, sau đó nhỏ giọng hỏi Trương Linh Linh: “Kia là bạn gái cậu ta sao, tôi nghe nói rất có tiền đó, sao lại coi trọng Lục Trầm Ngân vậy.”

Trương Linh Linh để hộp đồ chuyển phát nhanh trước mặt cô ta: “Chị à, người ta có coi trọng hay không đâu liên quan gì tới chị.”

Bà chủ cửa hàng nhỏ lại liếc mắt nhìn, nói thầm vài câu rồi rời đi.

Hôm nay Lương Vi đã lái xe mấy tiếng nên hơi mệt, cô để Lục Trầm Ngân lái tiếp.

Anh biết Lương Vi mặc gì cũng đẹp, nhưng lần nào anh cũng cảm thấy như vậy là xinh đẹp quá mức.

“Chỉ mặc áo len có lạnh không?” Lục Trầm Ngân vừa lái xe vừa hỏi.

Lương Vi xoa xoa mu bàn tay: “Vẫn ổn, áo len dày.”

“Đội lát nữa mua cho em cái áo khoác.”

“Không cần, em nhiều áo khoác lắm.”

Lục Trầm Ngân: “Buổi tối nhiệt độ thấp, vẫn nên mua một cái đi. Ở nhà chỉ mặc áo len đương nhiên sẽ không lạnh.”

Lời này vừa nói ra, Lương Vi đã nghe ra chút manh mối: “Lục Trầm Ngân, lòng chiếm hữu của anh rất mạnh sao?”

“...”

“Có phải những người khác cũng có suy nghĩ như vậy không, ví dụ như nên cất giữ đồ vật, cảm thấy chỉ có mình mới có thể chiêm ngưỡng vẻ đẹp của nó.”

“Đâu có.” Anh rầu rĩ nói.

Lương Vi cong khóe miệng: “Vây lát nữa mua áo khoác đi, buổi tối hơi lạnh.”

Lương Vi mở đài rồi chọn kênh âm nhạc. Cô bỗng nhớ tới đêm mới gặp hôm đó, anh đưa cô đi tiệm, cô cũng bật đài lên nghe.

Nếu để so sánh điệu dân gian nhẹ nhàng lúc này với bản tình ca tê tâm liệt phế ngày đó, thì giờ phút này vẫn tốt hơn.

Lục Trầm Ngân lái xe rất chuyên tâm, không giống Lương Vi thích nhìn Đông nhìn Tây.

Cánh tay phải của cô chống lên bên cạnh cửa xe, cô nghiêng đầu nhìn mặt bên của anh, đường nét khuôn mặt anh thật rõ ràng, mi thanh mục tú. Hoàng hôn chiếu vào từ cửa sổ xe như dát lên mặt anh một tầng sắc ấm. Lương Vi trông thấy tai phải hơi dị dạng của anh, vết sẹo kết vảy dưới ánh chiều tà lại càng thêm rõ ràng hơn.

Hai mươi lăm tuổi, anh không sốc nổi làm bậy mà rất thành thực ổn trọng, dám làm dám chịu.

Cầm anh đã mọc râu hơi xanh bởi tối qua trong khách sạn không có dao cạo râu, sau đó cũng không về nhà mà đi làm luôn.

Lương Vi nhìn tới si mê, ánh mắt có thể nói là xích lố.

Lục Trầm Ngân có thể thoáng thấy cô qua dư quang.

“Lương Vi, đừng nhìn anh như thế.” Mắt anh vẫn nhìn thẳng phía trước.

“Em phát hiện anh rất ưa nhìn.” Lương Vi nói: “Người ta nói tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, em thấy đúng là như vậy thật.”

Lương Vi ngả ghế ra phía sau, cô nằm ngửa, nói: “Về sau em cũng chỉ có anh.” Bằng giọng điệu nhàn nhạt.

Cô phiêu bạt đủ rồi, hận đủ rồi, giờ cũng đã mệt.

Lục Trầm Ngân đưa một tay ra nắm lấy tay cô: “Lời như vậy nên để anh nói mới đúng.”

Lương Vi cũng nắm chặt tay anh, cô vuốt nhẹ mu bàn tay của anh. Đôi tay to lớn nổi lên gân xanh, thể hiện rõ sức mạnh và mùi vị của đàn ông.

Cô nói: “Ngoài em, anh còn có cậu này, cả Tiểu Oánh nữa...”

“Về sau bọn họ cũng là người thân của em.”

Lương Vi cười: “Em chỉ cần anh.”

Gió lạnh bên ngoài đang gào thét, trong xe tình ý vẫn triền miên, thật ra ngày hôm nay vẫn ấm áp lắm.

Lục Trầm Ngân vốn muốn đưa Lương Vi vào trung tâm thành phố để mua, đến cửa hàng tốt một chút mua nhẫn cũng sẽ có bảo hành. Có điều Lương Vi lại ngại xa nên hai người tới đường đi bộ lớn thứ 2 ở Nam Thành, dù không thể so với chợ trung tâm phồn hoa nhưng cũng coi là cần gì có đó.

Nắm bắt sức nóng của ngày 11/11, các cửa tiệm bên đường đều có biển ưu đãi giảm giá, cây cối được chăng đèn sáng chói, người người đi tới đi lui trên đường rất tấp nập.

Lục Trầm Ngân nắm tay Lương Vi, mười ngón tay của hai người đan cài vào nhau, đi trên đường đột nhiên lại thành điểm thu hút ánh nhìn.

Có đàn ông nhìn Lương Vi, có cả phụ nữ liếc nhìn cô.

Có người nói: “Thật kì lạ!”

Có người nói: “Cô gái này thật xinh đẹp.”

Có người nói: “Thật ra bên nam cũng đẹp lắm, chỉ là...”

Lương Vi lôi anh vào một cửa hàng quần áo nữ, bên trong đó có rất nhiều người, có cô gái còn cởi hảnh áo khoác ra để thử quần áo. Trong cửa tiệm chỉ có mình anh là nam, Lục Trầm Ngân thấy hơi ngượng nên bảo ra ngoài chờ, Lương Vi lại tóm anh lại không cho đi.

Bà chủ tiệm chọc: “Cậu thanh niên đừng ra ngoài, không sao đâu, có gì phải ngượng, cậu giúp bạn gái chọn đi.”

Lục Trầm Ngân khề thờ dài, hỏi Lương Vi: “Em thích cái nào?”

“Anh mua cho em?”

“Ừ, mua cho em.”

Lương Vi chọn một chiếc áo măng tô mỏng màu đen, áo này có giá 398 tệ. Cô mặc thử rồi đi đến trước gương bên trong, Lục Trầm Ngân vẫn đứng không nhúc nhích ở cửa.

Bà chủ nói: “Cô gái mặc đẹp thật đấy! Đúng là rất đẹp!”

Lương Vi nhìn Lục Trầm Ngân ở phía xa xa, nói với bà chủ: “Tôi cho bà 200, lát nữa bạn trai tôi hỏi thì bà nói được giảm giá, chỉ cần trả 198 tệ.”

Bà chủ luôn miệng nói được, chỉ cần kiểm được tiền là được rồi.

Lục Trầm Ngân không hiểu giá quần áo nữ, bà chủ bảo anh trả bao nhiêu thì anh trả bấy nhiêu, mắt cũng không chớp một cái.

Lương Vi cắt mác rồi mặc áo lên, sau đó kéo anh ra ngoài.

Khí chất của cô trong đám người vẫn xuất chúng như cũ.

Cửa hàng đồ trang sức kia cũng không phải hàng hiệu gì, có điều cũng là cửa hàng đã mở mười mấy năm.

Cả quầy kim cương lấp lánh khiến người ta hoa mắt.

Lục Trầm Ngân rất nghiêm túc chọn kiểu dáng.

Chủ cửa hàng là một dì hơn 40 tuổi, dì rót cho Lương Vi một chén trà táo đỏ. Có lẽ đây là phương thức họ tiếp khách.

Lương Vi ngồi trên ghế cao uống trà, dì chủ cửa hàng hỏi rất thân thiết: “Muốn mua kiểu gì?”

Lương Vi chỉ Lục Trầm Ngân rồi nói: “Xem anh ấy chọn kiểu gì.”

Dì chấp tay cười: “Lên kế hoạch kết hôn rồi phải không, lúc nào kết hôn vậy?”

“Sang năm.”

“Tháng mấy sang năm? Nốt một tháng nữa là sang năm mới rồi.”

Lương Vi nhấp một ngụm trà: “Anh ấy nói là tháng Năm.”

“Tháng Năm được đấy, thời tiết ấm áp mà không quá nóng.”

Lương Vi: “Đúng vậy, tháng Năm thật tốt, đây có lẽ là tháng Năm đẹp nhất trong đời tôi.”

Dì nói: “Đương nhiên rồi, kết hôn là thời điểm đẹp nhất của phụ nữ.”

Lục Trầm Ngân như ngắm hoa trong sương, anh nhìn mấy loại nhẫn đều thấy không khác nhau lắm. Nhưng khi cân nhắc đến giá cả thì đã loại bỏ một nhóm.

Anh chọn một chiếc nhẫn không lớn, kiểu dáng rất đơn giản, giá 5888 tệ, giá này anh có thể mua được.

Dì mở ngăn tủ ra lấy chiếc nhẫn kim cương này rồi nói: “Nhẫn này giá tương đối cao, kiểu dáng nền nã.”

Lục Trầm Ngân cầm nhẫn đi đến trước mặt Lương Vi: “Em thấy được không?”

Lương Vi vươn tay ra: “Thử một chút xem sao.”

Tay Lương Vi tinh tế lại trắng nõn, thật ra anh thấy cô đeo gì cũng đều rất đẹp.

Kích thước của nhẫn rất phù hợp, viên kim cương nho nhỏ lóe lên ánh sáng lấp lánh.

Lương Vi nói: “Đẹp lắm.”

Lục Trầm Ngân nhẹ nhàng phủ lên tay cô, không biết vì sao tâm trạng lại có chút kích động. Anh cười vài tiếng, Lương Vi nói anh ngốc.

Dì chủ cửa hàng cũng cười tươi như hoa, đây là lần đầu tiên dì thấy một người đàn ông thật thà, chất phác như vậy. Mấy người đàn ông hiện tại đều miệng lưỡi ngọt xớt.

Tới lúc trả tiền, Lục Trầm Ngân vẫn còn kìm nén tâm trạng của mình. Lúc hai người ra khỏi cửa hàng, anh không chờ được mà ôm lấy Lương Vi, siết chặt cô tới mức không thở nổi.

Người đi đường đều dùng ánh mắt mang ý cười nhìn bọn họ.

“Lục Trầm Ngân, anh —— “

“Lương Vi, anh rất vui.”

Lương Vi bị anh ôm vào ngực, cô có thể nghe thấy tiếng tim đập thình thịch của anh. Mà lồng ngực của anh có thể che chắn mọi rét lạnh, Lương Vi hơi co người lại.

Anh giống như một đũa nhóc vậy, dùng cái ôm chân thành nhất để biểu lộ rằng mình đang vui.

Lương Vi nhẹ nhàng nói: “Lục Trầm Ngân, có phải anh ngốc không đó...”

“Lương Vi, anh yêu em, rất yêu em” Anh vùi ở tai cô nói như vậy.

Anh nhìn thấy thẻ bài trên chiếc nhẫn viết: Vừa gặp đã yêu định cả đời.

Đó là lí do anh chọn chiếc nhẫn đó.

Anh đối với Lương Vi cũng là vừa gặp đã yêu, gắn kết cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Ân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Chỉ cần một người là anh, đời này đã đủ rồi

Biên tập: Bột

Hơi thở ấm áp của anh thổi lộ bên tai cô, ấm áp lại trêu chọc lòng người.

Lương Vi dùng tay chống lên lồng ngực của anh, cô rất muốn nói gì đó nhưng lời nói đến bên miệng đều nghẹn lại. Cô không thể nói ra bất kì lời nào.

Cũng giống như hôm qua khi anh nói không tìm thấy em, anh sẽ điên, cô cũng không nói nên lời vậy.

Có lẽ cô không phải người quen nói những lời sến rện.

Thật lâu sau, Lương Vi mới thốt ra một câu: “Nhiều người đang nhìn kia...”

Lục Trầm Ngân hôn lên tai cô một chút rồi buông Lương Vi ra. Đèn hoa rực rỡ mới lên, cây được chăng đèn càn phát ra ánh sáng chói mắt. Ánh sáng ấy ánh lên người hai người lại càng thêm ôn hòa.

Lục Trầm Ngân cầm tay cô, vô tình hay cố ý vuốt ve ngón tay cô.

Người đến người đi trên đường hơn một nửa đều nhìn một chút rồi quay đi, dù sao người yêu ôm nhau trên đường cũng không phải chuyện gì lớn.

“Đi ăn cơm hay về nhà?” Anh hỏi rất tự nhiên.

Lương Vi khép chặt cổ áo khoác: “Lần đầu đi dạo phố cùng anh, dù sao cũng nên ăn một bữa cơm.”

Anh hỏi Lương Vi muốn ăn gì, quanh đi quẩn lại Lương Vi lại chọn một tiệm mì hoành thánh. Đây cũng là cửa hàng có thâm niên mấy chục năm, vệ sinh tuy kém mấy nhà hàng cao cấp, nhưng bà chủ rất nhiệt tình hiếu khách, bàn ghế cũng đều sạch sẽ, mì hoành thánh được làm thủ công nên có rất nhiều nhân.

Lương Vi nói: “Trước kia một mình hay chạy lung tung, lúc tới đây trên người chỉ có mùi mấy tệ nghèo nàn. Ăn một bát mì hoành thánh 7 tệ ở đây đã thấy rất ngon rồi.”

Lục Trầm Ngân rút đũa: “So với trần trên thì sao?”

“Vị không khác nhau lắm, nhưng cảm giác lại không giống.”

Mì hoành thánh được đưa lên rất nhanh. Vì đang là thời gian ăn tối nên chẳng mấy chốc trong nhà hàng nhỏ đã chật kín người, phần lớn đều là những người trên 40 tuổi, hai thanh niên như bọn họ trông ra lại không quá hợp với nơi này.

Lục Trầm Ngân: “Thật ra em không cần tiết kiệm tiền cho anh.”

Lương Vi đang mức tương ớt, hơi nóng của mì hoành thánh bốc lên nghi ngút, cô không thấy rõ ánh mắt của anh.

Lương Vi: “Anh không hiểu, nhà hàng cũng không sánh nổi với hương vị xưa.”

Lúc này anh mới phát hiện Lương Vi là người vô cùng hoài niệm chuyện cũ.

Cô rất quyến luyến thứ gì đó.

Khỏe miệng Lục Trầm Ngân hơi cong lên, anh hỏi: “Muốn uống gì không?”

“Không khát.”

Mặt Lương Vi bị hơi nóng hun tới hồng hồng, khuôn mặt nhẹ nhàng khoan khoái để lộ thần thái rất tốt.

Lục Trầm Ngân nghĩ đến hôm qua, anh còn nói: “Ngày mai anh đi mua bò câu hầm canh cho em.”

“Ừ?”

“Em quá gầy.” Anh dùng lời giảm tránh.

Em quá gầy, trên giường không đủ sức.

Em quá gầy, không chịu được gầy vò.

Em quá gầy, đụng vào làm anh cũng thấy đau.

“Ừm, em gầy quá.” Anh lại khẳng định mà lặp lại một lần nữa.

Sau đó anh vui đầu ăn mì hoành thánh, câu nói kia lại quá chân thành tha thiết, cộng thêm đôi mắt ấy đen ấy cũng quá trong suốt. Dù có nghĩ thế nào Lương Vi cũng không thể liên tưởng tới phương diện kia, cô chỉ nói câu anh muốn mua thì mua đi.

Hai người ăn xong đi ra khỏi tiệm ăn thì trời đã tối hẳn, gió thổi như mang theo vị mưa. Hai người đã ăn uống no say cũng không cảm thấy lạnh, nắm tay vào còn thấy lòng bàn tay có chút mồ hôi.

Một câu ‘anh muốn cưới em’ đơn giản, một chiếc nhẫn kim cương đơn giản, một bát mì hoành thánh nóng hổi lớt dạ... Đây là những gì anh có thể cho, mà trùng hợp thay, đó cũng là thứ Lương Vi muốn.

Lâu rồi Lương Vi không đi dạo phố, lần dạo phố trước là đi mua sắm trước khi đến thôn Giang Tâm với hội Chu Lâm. Lúc đó cứ mua bán tùy ý, sau đó thành ra mua một đồng đồ vô dụng.

Lục Trầm Ngân cầm tay cô rồi nhét vào túi áo của mình, tay hai người quấn lấy nhau rất thân mật.

Cô không muốn mua bất cứ món đồ gì như mọi lần dạo phố khác, mà chỉ muốn yên lặng đi cùng anh cả đoạn đường này. Đi qua mấy quầy bán đồ ăn vặt ven đường, giẫm lên ánh đèn phồn hoa của ban đêm, cứ đi thong thả, thư thái như vậy.

Bên đường có một cửa hàng đồ điện mới khai trương, họ chuẩn bị mở rút thăm trúng thưởng nhân dịp khai trương nên dựng lên một sân khấu nhỏ, xung quanh treo bóng màu tím. Họ còn bày một đường lẵng hoa trái dài, xung quanh sân khấu có rất nhiều người vây quanh.

MC cầm micro đứng nói trên sân khấu: “Quy tắc thi rất công bằng và đơn giản, chúng tôi đã thiết lập điểm số của ba hạng đầu tiên, ai hát đạt được điểm đó thì sẽ nhận được sản phẩm tương ứng. Mỗi người chỉ có thể hát một lần, phần thưởng của giải nhất là một TV LCD 42 inches, giải nhì là một nồi cơm điện, giải ba là một đôi micro hát karaoke. Nào nào, ai muốn thi thì qua bên kia quét mã QR, mau mau lấy số thứ tự để tranh giải! Mọi người hãy tham dự nhiệt tình, tham dự nhiệt tình nào!”

Lục Trầm Ngân và Lương Vi đứng ở bên ngoài, anh hỏi Lương Vi: “Sẽ được tặng thật sao?”

Lương Vi cười: “Tặng thì sẽ tặng, nhưng có lẽ sẽ khó đoạt giải.”

Có một chàng trai dẫn đầu xông lên sân khấu, cậu ta cầm micro đứng đối diện với màn hình để chuẩn bị hát. Chỉ cần hát đủ số điểm là có phần thưởng. Sau ca khúc đó, chàng trai bụm mặt khóc không ra nước mắt, người bên dưới sân khấu trông thấy đều nở nụ cười.

Đó là bài “*Cao Nguyên Thanh Tàng*”.

Đoạn âm cao kia cũng giống như tiếng dao mổ heo vậy.

Lương Vi kéo Lục Trầm Ngân, cô tựa vào bên cạnh anh, cả hai người đều cười.

Người thứ hai lên sân khấu là một bà mẹ có tuổi, tuy hát khá tốt nhưng vẫn cách hạng 3 một đoạn.

Lương Vi nói: “Anh thấy chưa, đâu có dễ đoạt giải như vậy.”

Lục Trầm Ngân: “Ừ, người kia hát rất hay.”

Lương Vi: “Em đi thử xem. Anh thích cái nào?”

Lục Trầm Ngân kéo căng tay không cho cô đi. Anh có chút dờ khóc dờ cười, đôi khi anh thấy Lương Vi giống như một người đàn ông vậy.

“Anh kéo em làm gì, hát vài câu có mất miếng thịt nào đâu.”

Lục Trầm Ngân vỗ đầu cô: “Em muốn cái nào trong ba thứ kia?”

Lương Vi: “Đương nhiên đều muốn, có tiện nghi có ai không chiếm.”

“Nhưng một người chỉ được nhận một thứ.”

Lương Vi: “Nói như anh có thể đoạt giải vậy, không phải anh không biết hát à?”

Lục Trầm Ngân hơi nhú mày, nói: “Anh thử một chút, nhớ trúng thì sao.”

Lương Vi: “Được đấy, nếu trúng thì tặng em làm sinh lễ.”

“Vớ vẩn, ai lấy mấy thứ này làm sinh lễ.” Lời của Lục Trầm Ngân rất bình tĩnh nhưng giọng điệu lại khá dịu dàng.

Anh cầm điện thoại của Lương Vi quét mã QR. Thật ra không có nhiều người đăng kí thử sức, đông là người vây quanh xem náo nhiệt mà thôi.

Lương Vi bỏ hai tay vào túi áo rồi nhìn anh bước lên sân khấu. Lục Trầm Ngân đứng hơi chệch chỗ của cô.

Nhạc dạo của bài “Người Yêu” đột nhiên vang lên.

Lục Trầm Ngân hơi sững sờ, cả Lương Vi cũng thế.

Giai điệu nhịp nhàng có tiết tấu vang lên khiến nhóm người trung niên ở phía dưới bắt đầu ồn ào.

Đây là bài hát vào thời đại của bọn họ.

Lương Vi nghĩ Lục Trầm Ngân không biết hát, không ngờ anh mở miệng lại hát thành tiếng.

Âm điệu hơi khàn, trầm thấp mà có lực.

Lương Vi bị giọng hát của anh cột chân ở nơi đó. Cô nghĩ Lục Trầm Ngân không biết hát nhưng có lẽ sẽ không quá kém, lại không ngờ giọng anh tốt như vậy.

Còn tốt hơn bất kì những người đàn ông hát trên mạng cô biết, lại còn là dùng loại thiết bị ấy vẫn có thể hát hay được.

Lục Trầm Ngân hát rất thành thạo.

Màn hình hiện lên một số đường âm thanh, Lương Vi hít vào một hơi.

Cô không cần nôi com điện hay TV gì đó, đôi micro kia thật ra cũng không tệ.

Lời bài hát và giai điệu đều dễ nhớ, lúc Lục Trầm Ngân đứng trên sân khấu hát lời thứ hai, anh như ẩn như hiện trong ánh đèn mà nhìn về phía Lương Vi.

Bài hát không hợp với khẩu vị nhạc của Lương Vi đột nhiên trở nên rất dễ nghe.

Lời bài hát còn say lòng người hơn giai điệu, mà thứ khiến người ta động lòng hơn cả lời bài hát chính là anh hát cho cô nghe.

Em là người yêu của anh, là người con gái đẹp tựa đoá hồng.

Em dùng bờ môi nóng bỏng, khiến đêm đêm anh tiêu hồn vô tận.

Em là người yêu của anh, là người con gái thanh thuần tựa bách hợp.

Em dùng nhiệt độ cơ thể ấm áp, an ủi vết thương lòng trong anh.

Hai đầu lông mày của anh đều để lộ sự tự tin nhàn nhạt, anh nhìn về phía Lương Vi với ánh mắt kiên định.

Bài hát không dài, rất nhanh sau đó đã kết thúc. Người bên dưới sân khấu đều vỗ tay, vỗ tay vì bài hát mà cũng vỗ tay vì người đang hát.

Điểm số cao tới đa, vượt xa cả số điểm dự liệu của hạng nhất.

MC đi xuống sân khấu thương lượng với người phía sau rồi lại đi lên nói: “Chúc mừng chàng thanh niên đã giành được chiếc TV LCD 42 inches của chúng tôi. Hãy qua bên kia đăng kí phương thức liên lạc và địa chỉ với nhân viên cửa hàng, chúng tôi sẽ ship tới! Đương nhiên, dù là ai mua đồ, chúng tôi cũng sẽ ship tới!”

Lương Vi chen qua đám người đi vào cửa hàng, Lục Trầm Ngân đang viết địa chỉ.

Anh viết người nhận hàng là Lương Vi.

Lương Vi gấp tờ giấy lại, hỏi nhân viên cửa hàng: “Bây giờ lấy luôn không được sao?”

Nhân viên cửa hàng: “Hả?”

“Chúng tôi có xe, bây giờ có thể mang về luôn.”

“Cái này... tôi hỏi lại cửa hàng trưởng một chút.”

Lục Trầm Ngân: “Không cần phải gấp.”

Lương Vi: “Không muốn ở nhà chờ họ ship đến, dù sao cũng lái xe tới, có thể mang về luôn. Hơn nữa ——” Cô hí hóp nhìn anh chăm chăm: “Không phải anh nói không biết hát à? Không phải anh sống chết không chịu hát sao? Sao lúc đó kĩ năng diễn xuất lại tốt vậy, bảo anh hát thế nào cũng từ chối.”

Lục Trầm Ngân sờ mũi, có chút chột dạ.

“Anh...”

“Ừm?”

“Lúc đó có mặt bạn em nên hơi ngại, anh cũng chưa từng tới nơi đó.”

Lương Vi khoanh hai tay: “Vậy vì sao hôm nay lại hát trước mặt nhiều người lạ thế?”

“Em muốn, vậy anh giúp em giành giải.”

Em muốn nên anh sẽ dốc toàn lực vì em.

Lòng Lương Vi khê động, anh vốn là như vậy, đột nhiên tung ra một câu đâm thẳng vào trái tim cô.

Lương Vi “ừ”, sau đó còn nói: “Anh Lục rất cưng chiều người ta.” Cô dùng giọng điệu đùa giỡn nhàn nhạt để che giấu tình cảm dịu dàng của mình.

Nhân viên cửa hàng đi tới: “Thật có lỗi, cửa hàng trưởng nói hôm nay không thể ship được. Chúng tôi có thể ship hàng tới tận nơi, tới hôm đó sẽ liên lạc với hai người.”

Lương Vi: “Vậy TV này giá bao nhiêu?”

“Giá gốc 4888 tệ.”

“Vậy sao...” Lương Vi nói: “Tôi giảm giá cho mấy người, tôi không lấy TV mà đổi thành 4000 tệ tiền mặt thì sao?”

Nhân viên cửa hàng: “Hả?”

Lương Vi: “Thế nào?”

“Tôi đi hỏi cửa hàng trưởng một chút...”

Lục Trầm Ngân ho khan hai tiếng rồi quay sang: “Không có cửa hàng nào đưa tiền mặt đâu.”

Trên đường trở về, Lục Trầm Ngân lái xe, Lương Vi ngồi ở ghế phó lái —— đếm tiền.

“Dù chỉ có 3000 tệ nhưng vẫn thực tế hơn chiếc TV kia rất nhiều.” Lương Vi nhét tiền vào túi áo khoác của Lục Trầm Ngân.

“Không cần, Lương Vi, em không cần đưa —— “

“Tích góp tiền mua áo cưới cho em”

Lương Vi cười rồi nhìn về cảnh đêm ngoài cửa sổ.

Thật ra cô không có nhiều mơ ước với áo cưới, cô chỉ muốn có một chiếc nhẫn và một tờ giấy chứng nhận, cả anh nữa.

Có thể anh đang rất vui nên bắt đầu nói nhiều.

Lục Trầm Ngân nói: “Lương Vi, kết hôn là chuyện lớn, có cần nói một tiếng với bố mẹ em không? Về sau có thời gian vẫn nên đi thăm hỏi một chút.”

Sắc mặt Lương Vi dần ảm đạm, cô không tức giận cũng không buồn bã. Chỉ là Lục Trầm Ngân khiến cô nghĩ đến lời nói lúc sáng của Lâm Trí Thâm, bố

em sắp ra tù rồi.

Xe rời khỏi đường phố phồn hoa rồi rẽ vào đường nhựa nhỏ ở nông thôn, ở đây ngay cả đèn đường cũng thưa thớt dần.

Lương Vi: “Mẹ em bị bệnh qua đời vào tháng 10 rồi, lần đó chính là đi gặp bà ấy.” Giọng nói của cô hơi lạnh, để lộ một tia tỉnh táo.

Lục Trầm Ngân nhớ tới cuộc điện thoại trước khi Lương Vi đi và cả sắc mặt cô sau khi trở về, anh hoàn toàn không cảm nhận được một chút bi thương nào ở cô. Là cô che giấu quá tốt hay vẫn còn nguyên do khác.

Lương Vi nhìn về phía Lục Trầm Ngân, tay cô để lên đùi anh, cô khẽ mỉm cười: “Anh không cần lo lắng, muốn hỏi gì thì hỏi. Em cũng không phải trẻ con, sẽ không bị đá kích vì mấy lời này.”

“Lương Vi, anh hầu như không biết gì về chuyện của em, anh muốn hiểu em... nhưng cũng sợ...”

“Em biết, em cũng rất muốn nói cho anh, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu. Không biết nên kể chuyện của bố em trước, mẹ em trước hay kể từ em trước.”

Lương Vi lắc đầu, cô còn nói: “Chuyện chúng ta kết hôn không cần thông báo cho bất kì ai. Bọn họ cũng không tính là người nhà em, em chỉ cần anh là được rồi, về sau cũng chỉ có một mình anh.”

Gió bên ngoài đang gào thét, mưa phùn rả rích cũng theo đó mà tới.

Qua một quãng thời gian giản đơn, sáng sớm tỉnh lại có anh, ban đêm chìm vào giấc ngủ cũng có anh.

Chỉ cần một người là anh, đời này đã đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Lương Vi, cô ấy rất tốt

Biên tập: Bột

Cuối cùng Lương Vi cũng không kể chuyện bố mẹ với anh, cô vẫn không biết kể thế nào, hoặc là nói cô khó có thể mở miệng được.

Lại hoặc là, cô không có cách nào nói ra những lời có thể lãng trí bản thân.

Tạm bợ qua ngày, lúc ấy đầu cô đã hiện lên những chữ ấy.

Lục Trầm Ngân không muốn giấu Lý Đại Cường nên trở về nói rằng mình đã cầu hôn Lương Vi, tháng Năm năm sau sẽ đi đăng kí kết hôn với cô.

Lý Đại Cường vốn đang thành thói uống rượu lâu năm, ông ta vừa nghe thấy lời ấy đã đập bát rượu xuống đất “choang” một tiếng, chiếc bát chia năm xẻ bảy, vụn bay đầy đất.

“Cháu muốn sống với cô ta thì đừng nhận người cậu này nữa!”

“Rốt cuộc cậu có thành kiến gì với Lương Vi?”

“Ai cũng được nhưng cô ta thì không! Không được!”

Hai người đàn ông trong gia đình ít khi tranh chấp, vì vậy Cát Vân chỉ dám ôm Tiểu Oánh ngồi bên cạnh mà không dám lên tiếng.

Mặt Lý Đại Cường âm trầm: “Cậu thấy cậu đã dung túng cho cháu quá mức rồi! Mấy ngày nay cháu qua đêm ở nhà cô ta, xin nghỉ làm để ra ngoài chơi với cô ta cậu cũng không nói một chữ, đó là cậu muốn đợi cháu suy nghĩ cho rõ! Cháu bây giờ thì hay rồi, còn muốn kết hôn nữa!”

Lục Trầm Ngân nắm hai tay, sống chết không chịu nhượng bộ: “Rốt cuộc cậu có thành kiến gì với cô ấy, cô ấy đã làm gì sai sao? Chỉ vì cô ấy có tiền?”

Lý Đại Cường kìm nén bức bối: “Đúng vậy! Chính bởi vì cô ta có tiền!”

Lục Trầm Ngân thấy lý do này rất buồn cười, anh vẫn không hiểu đến cùng Lý Đại Cường đang nghĩ gì.

Lý Đại Cường hung hăng giậm chân xuống, quát: “Cháu không biết gì cả! Nếu muốn thấy cậu cháu chết thì cứ kết hôn với cô ta đi!”

Lục Trầm Ngân khẽ giật mình, càng thêm không hiểu.

Lý Đại Cường lắc đầu, lông mày nhíu chặt, một giây trước vẫn còn hung hãn, một giây sau bỗng nhiên sợ hãi: “Tùy cháu tùy cháu, cháu muốn ở lại đây và kết hôn cùng cô ta thì tùy cháu. Về sau đừng đề cập đến cậu là được rồi... Chúng ta cứ xem như không quen biết nhau...”

Ông ta lảo nhao rồi đi vào buồng trong, cả người vẫn còn run rẩy.

Cát Vân nói khẽ: “Mấy ngày nay cậu của cậu ngủ không ngon, không biết đã xảy ra chuyện gì. Chỉ còn 1,2 tháng nữa là đến cuối năm rồi, việc này cứ từ từ lại đã, không biết ông ấy đang giấu giếm chuyện gì.”

Mưa phùn bên ngoài giờ đã biến thành mưa rào tầm tã. Chỉ mưa một chút thôi nhưng nhiệt độ không khí đã giảm sâu khiến người ta vô cùng kinh ngạc.

Lục Trầm Ngân giữ im lặng, sau đó đi nhặt mảnh vỡ trên mặt đất.

Cát Vân nói: “Tôi thấy cô ấy rất tốt, nói chuyện với cô ấy cũng rất dễ chịu. Về phần tiền có thể có khoảng cách, nhưng cô ấy tình nguyện ở bên cậu, như vậy là đủ rồi.”

Tiểu Oánh sốt cao mới hạ, giờ vẫn còn bị họ khan, cô bé khàn giọng nói: “Anh đừng đi...”

Thật ra trẻ nhỏ hiểu tất thấy, cô bé mơ hồ có thể hiểu được những điều người lớn nói.

Lục Trầm Ngân quét sạch mảnh vỡ: “Anh không đi.”

Cát Vân đứng dậy ôm con vào nhà, nói: “Đàn ông cũng nên lập gia đình dựng nghiệp, cậu cũng không thể đi theo cậu của cậu cả đời. Về sau lấy vợ không lẽ để vợ cậu chung sống với chúng tôi sao? Làm gì có người phụ nữ nào đồng ý như vậy. Hợp đồng đến hạn chúng tôi sẽ đi, cậu muốn thì cứ ở lại, tự quyết định là tốt rồi. Cậu của cậu phiếu bạc quen rồi, sẽ không có chỗ ở ổn định. Chuyện đoạn tuyệt chỉ là nói nhảm thôi, chắc cậu cũng hiểu.”

“Ừm.”

Anh thu dọn xong thì ngồi hút thuốc ở cửa ra vào. Hạt mưa rơi xuống vừa nặng vừa nhanh, hòa với bùn loãng bắn lên chân anh.

Cáp Mô vui trong phòng của mình cũng nghe được loáng thoáng đoạn đối thoại của hai người, ông ta đi dọc theo mái hiên đến bên cạnh Lục Trầm Ngân rồi nói: “Lúc nào cậu và cô gái kia kết hôn?”

Lục Trầm Ngân vẫn hút thuốc tiếp, lời ông ta đi.

Cáp Mô dựa trên tường, trên người ông ta là bộ quần áo vừa bản vừa cũ nát, khuôn mặt nhăn nhúm, ông ta toét miệng cười, nói: “Sao vậy, cậu của cậu không đồng ý? Ngại người ta có tiền? Logic khốn kiếp gì vậy, mình nghèo còn không để cho người ta có tiền, nếu là tôi thì chỉ ước mau cưới được cô gái giàu có đó về thôi.”

Ông ta nhìn Lục Trầm Ngân vài lần, thấy anh không nói lời nào lại tiếp: “Vận may của cậu tốt lắm mới vợ được một cô vợ xinh đẹp. Mà cậu có biết người đàn ông lần trước ngồi ô tô tới là ai không? Tôi nghe nói đó là ông chủ lớn bao nuôi cô ta, biệt thự này cũng là ông chủ lớn đó mua, cậu đừng để bị người ta lừa rồi bị cầm chừng!”

Thôn này rất nhỏ nên chỉ cần một biến động nhỏ đã truyền đi khắp nơi.

Mấy lời đồn đại mọi người cũng đã nghe qua rồi, Lục Trầm Ngân không sợ, vì anh quyết tâm muốn cưới Lương Vi, còn Lương Vi cũng sẽ không quan tâm. Tính cách cô đã như vậy rồi, hoặc có thể nói là cô đã nghe nhiều tới miễn dịch. Cát Vân biết dân bản xứ ở nơi này đều bài xích người từ bên ngoài đến, cả Lý Đại Cường trước nay cũng không có quá nhiều cảm xúc về mấy việc này.

Nhưng lời này nói trước tai người khác thì không khác gì là phóng hỏa.

Eo Lục Trầm Ngân còn chưa vươn thẳng lên, anh đã tiện tay cưa lấy con dao ở góc tường nện vào chân Cáp Mô. Hành động đó dọa Cáp Mô sợ hãi tới kêu to, ông ta kêu lên mấy tiếng ‘giết người, giết người’.

Lục Trầm Ngân nhìn ông ta chăm chăm: “Quản miệng của ông cho tốt.” Anh ném thuốc đi, dùng chân đạp tắt thuốc.

Cáp Mô bụm miệng, bị nhìn chăm chăm khiến lông tóc ông ta dựng đứng hết lên, sau đó cong lưng chậm rì rì rồi đi.

Vừa đi ông ta còn vừa nói: “Cưới một người phụ nữ dơ bẩn thì có gì hơn người!”

Lời còn chưa dứt, Lục Trầm Ngân đã xông vào trong màn mưa rồi dùng một tay nắm lấy gáy áo của Cáp Mô, sau đó quăng ông ta xuống đất. Trên mặt đất là hồ nước nông, Cáp Mô bị ném vào đó làm bọt nước văng ra khắp nơi.

Một ông già đầu chau chúi hành hạ như thế, ông ta ngửa mặt lên trời kêu cứu mạng.

Mưa nặng hạt xối xuống người Lục Trầm Ngân, anh nín lấy quần áo của ông ta: “Ông lặp lại một lần nữa!”

Cáp Mô co mình lại: “Tôi sai rồi tôi sai rồi, sạch sẽ, cô ấy sạch sẽ!”

Cát Vân và Lý Đại Cường nghe được tiếng động nên chạy ra xem, hai người tranh thủ thời gian kéo Lục Trầm Ngân ra.

Lý Đại Cường quát lớn: “Cháu nổi điên gì đó, đánh người ta thành tàn phế rồi lấy gì đền!”

Cáp Mô ngã nhào trở về phòng của mình.

Lục Trầm Ngân lau mặt, nhìn về phía Lý Đại Cường rồi nói: “Lương Vi, cô ấy rất tốt.”

Lương Vi đứng ở cổng sân, cô có thể thấy cũng như nghe được rõ ràng.

Cô bỗng nhiên ý thức được: Giữa anh và cô, xưa nay anh chưa từng hỏi về quá khứ của cô, chỉ biết đối tốt với cô, tín nhiệm cô.

Mưa to mờ mịt, Lương Vi vẫn che ô đi từ trong bóng tối tới. Vững bền làm bản giày của cô, cô chỉ nhìn Lục Trầm Ngân mà không để ý tới tất thấy những người còn lại.

Lý Đại Cường nhìn thấy Lương Vi thì nói với Lục Trầm Ngân: “Tùy hai người! Dù sao hai người kết hôn cũng đừng kéo thêm tôi!”

Cát Vân đỡ Lý Đại Cường vào nhà: “Ông bớt tức giận đi, đã huyết áp cao rồi.”

Lương Vi che ô cho anh, cả người Lục Trầm Ngân ướt đầm, bất lực như một đứa nhóc. Mà người khiến anh biến thành bộ dạng đó lại chính là cô.

Lương Vi nói: “Đi theo em đi, sang nhà em tắm một cái, đừng để bị cảm.”

Cô vươn tay tới, trên tay còn đeo nhẫn cầu hôn anh mới mua hôm nay.

Lục Trầm Ngân bị nước mưa trôi vào mắt, nhưng anh vẫn thấy được. Anh nhìn thấy Lương Vi, thấy chiếc nhẫn kia, và thấy rõ cả tương lai nữa.

...

Anh đứng cời quần áo trong phòng tắm, Lương Vi pha nước ấm giúp anh.

“Vì sao lại âm ỉ như vậy?” Lương Vi hỏi.

Cô không gọi điện thoại được cho anh, vừa xuống nhà định gọi anh thì tới cửa đã nghe thấy câu nói chắc chắn kia của Lục Trầm Ngân: Lương Vi, cô ấy rất tốt.

Lục Trầm Ngân đứng trước bồn rửa mặt, anh dùng nước sạch lau mặt một cái, lưng quần của anh mới cời một nửa, thắt lưng vẫn còn treo một nửa trên đó.

“Anh nói muốn kết hôn với em.”

Anh khát vọng tiến tới hôn nhân. Có người chân tình với mình, được bề trên ủng hộ, như vậy mới là mỹ mãn.

“Cậu anh không đồng ý?”

“Ừm.”

Lương Vi đã pha xong nước ấm: “Ông ấy nói thế nào?”

“Nói một đồng lời không giải thích được.”

“Thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng, còn rất nhiều thời gian để thuyết phục cậu của anh.”

Lục Trầm Ngân mím môi, trong miệng khô khốc mà vô vị.

Lương Vi cời quần giúp anh: “Không cần vì chuyện này mà tranh cãi như thế, sao còn cãi nhau trong mưa nữa vậy.”

Lục Trầm Ngân bắt được đúng tay của cô: “Không phải anh...”

“Không phải cái gì?”

Anh nhìn cô chăm chú, có mấy lời không thể nói ra khỏi miệng.

Anh không thể nói với Lương Vi rằng anh vừa tranh chấp với Cáp Mô vì ông ta nói cô...

Lục Trầm Ngân lắc đầu: “Không có gì, hôm nào anh sẽ nói chuyện cẩn thận với cậu.”

Lương Vi gỡ tay Lục Trầm Ngân ra, cô kéo quần anh xuống rồi nói: “Bình thường cũng chưa thấy anh xúc động như thế bao giờ.”

“Ừm, xúc động.”

Lương Vi: “Còn đứng đó làm gì, nước pha xong rồi, quần cũng giúp anh cởi. Sao nào, em còn phải hầu hạ anh tắm rửa nữa? Chưa cưới được em đã biết hưởng thụ rồi đúng không?”

Bộ dạng người phụ nữ nhỏ ‘chanh chua’ khiến anh thấy cực kì đáng yêu.

Lục Trầm Ngân kéo tay Lương Vi rồi hôn lên một chút.

Trên tay người phụ nữ của anh đeo chính chiếc nhẫn anh tặng.

“Đồ ngốc.” Lương Vi nói.

Anh cười một tiếng nhàn nhạt mà không phản bác lại.

Lục Trầm Ngân ôm Lương Vi cùng tiến vào phòng tắm. Anh cởi áo len màu xanh sẫm của cô xuống, kéo khóa váy và cởi quần leggings của cô.

Người khác chỉ nhìn thấy bề ngoài, còn anh có thể chiêm ngưỡng tất thấy.

Những tâm tình và cảm xúc này có lẽ bao gồm cả lòng chiếm hữu mà Lương Vi nói, tất cả đều xuất hiện sau khi anh gặp cô.

Anh không hiểu vì sao Lý Đại Cường lại cực lực phản đối, nhưng anh lại như bị bùa trù mà chỉ cần Lương Vi. Anh chỉ cần Lương Vi.

Lần này anh rất dịu dàng, dịu dàng đến lạ thường.

Lương Vi bị đặt lên tường nhà vệ sinh, cô có thể nhìn thấy ánh đèn chói mắt của phòng tắm, có thể nghe được tiếng nước chảy róc rách và tiếng thở dốc gọi cảm của anh, còn có thể cảm nhận được ấm áp và dịu dàng của anh.

Có lẽ hôm nay cũng không hoàn mỹ, nhưng cô đã rất thỏa mãn.

Không biết do cảm giác của anh có vấn đề hay vốn là như vậy, bây giờ trên tay cô có thêm một chiếc nhẫn làm Lục Trầm Ngân cảm thấy động tác vuốt ve của Lương Vi dịu người hơn bình thường. Phần lõm của chiếc nhẫn lướt qua lưng Lục Trầm Ngân khiến anh thấy hưng phấn.

Vui thích qua đi, Lương Vi tùy ý chụp bộ áo lót vào rồi đứng trước cửa sắt đất ngấm cảnh mưa, trước mắt là cảnh nhà kho lâu năm bị màn mưa cọ rửa.

Lục Trầm Ngân vừa lau tóc vừa đi tới.

Lương Vi ngắm cảnh tới thất thần, cô cũng không cảm giác được anh đang đứng ngay sau lưng mình.

“Sao vậy, vì sao gần đây em luôn nhìn bên ngoài tới ngần người.” Rất nhiều lần.

Lương Vi nói: “Sắp tới tháng 12 rồi.”

Lục Trầm Ngân cầm áo khoác choàng thêm lên cho cô: “Ừ, sắp rồi.”

“Một khoảng thời gian nữa em phải về thành phố Long.”

Tay anh khoác lên vai cô bỗng dừng lại.

Lương Vi nói: “Sẽ quay lại, anh đừng lo.”

Lục Trầm Ngân nặng nề “ừ” một tiếng: “Đi làm gì?”

“Đón bố em.” Lương Vi cup mắt, cô thấy dưới lầu có một mảnh đất hoang.

Trên đường về, anh chỉ biết Lương Vi nói mẹ cô bị bệnh qua đời vào tháng 10, nhưng cô lại không nhắc một chữ tới bố mình.

“Em muốn đón ông ấy tới đây à?”

Lương Vi lắc đầu: “Em đón ông ấy ra tù.” Giọng điệu hời hợt.

Cô thấy Lục Trầm Ngân hơi kinh ngạc thì lập lại: “Em đón ông ấy ra tù.”

Lương Vi dựa vào trong ngực anh, xem ra cô cũng không kích động, thậm chí còn tỉnh táo và bình thản hơn bất lúc nào.

Cô nói: “Ông ta phạm tội bị kết án 13 năm 6 tháng, tháng 12 là lúc ông ta mãn hạn. Em vẫn nên đi đón ông ta.”

Bạn đang đọc truyện *Trầm Ân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Chính đứa con gái tốt của tao là mày, đã tự tay tống tao vào tù!

Biên tập: Bọt

Về sau Lương Vi không nói thêm gì nữa, cô chỉ an tĩnh dựa vào ngực anh. Thế giới bên ngoài cuồng phong mưa rào, mà cô lại đang tránh gió.

Lục Trầm Ngân cũng không hỏi, đây có thể nói là chuyện tri kỉ mà an ủi nhất đối với cô.

Anh ôm cô, cực kì dịu dàng xoa xoa đầu cô.

Lương Vi nói: “Em có thể xử lý tốt.”

“Anh biết.” Lục Trầm Ngân nắm chặt cánh tay cô: “Có gì không thuận lợi, chúng ta có thể cùng đối mặt.”

“Trong cuộc sống có rất nhiều chuyện không như ý, không cần để anh gánh thêm một chuyện nữa. Chờ em thu xếp chuyện của bố êm xuôi, đợi anh thuyết phục được cậu anh nữa. Thật ra cũng không có gì, dường như mọi thứ đều đang tốt đẹp lên.”

Cô vứt bỏ quá khứ để tới đây rồi gặp được anh, từ giờ trở đi cũng xác định được tương lai giống như sinh mệnh vậy.

Lục Trầm Ngân nói: “Đúng vậy, đều sẽ tốt đẹp lên.”

Ngày mùng 7 tháng 12, Lương Vi về thành phố Long. Cửa hàng chuyển phát nhanh quay cuồng vì ngày 11/11, Lục Trầm Ngân cũng bận tới tám mắt mày.

Mấy ngày này trời qua cũng như trong mật thêm dầu, ban ngày Lương Vi mở phát sóng trực tiếp, anh tan làm sẽ tới nấu cơm làm đồ ăn cho cô, tới đêm họ xem TV rồi “vận động”. Lý Đại Cường nói mặc kệ anh là mặc kệ thật, lúc Lục Trầm Ngân nhắc lại chuyện Lương Vi với ông ta, rõ ràng giọng điệu của Lý Đại Cường đã hòa hoãn không ít. Có điều ông ta vẫn quyết tâm muốn rời khỏi đây, sau đó còn dặn Lục Trầm Ngân cứ ở lại Nam Thành, không cần đi theo ông ta.

Tới cùng Lục Trầm Ngân vẫn không biết ông ta đang suy nghĩ điều gì, nhưng càng gần tới cuối năm, lòng anh cũng đã có quyết định. Anh sẽ không rời khỏi Lương Vi, mà cũng sẽ không làm kẻ bất hiếu. Thứ anh có thể cho Lý Đại Cường chỉ có tiền, có thể giúp trả được phần nợ nào thì hay phần nợ đó.

Tháng ngày đơn giản tuy vẫn luôn có chuyện phiền lòng, nhưng như vậy mới là là sinh sống.

Lương Vi muốn sinh sống, anh cũng vậy.

Mỗi ngày cứ kiên định như vậy, người nhà làm bạn, người yêu kẻ bên.

Vào buổi sáng Lương Vi đi, Lục Trầm Ngân đang làm việc. Cô cố ý đến chỗ anh một chút, nói tới nói lui vẫn là mấy câu: Những ngày này nhiệt độ xuống thấp, anh đừng mặc ít thế, buổi sáng đừng chỉ ăn cháo với dưa muối.

Không biết có phải anh trẻ hay không, cô luôn thấy trời lạnh mà anh mặc quá ít, chỉ mặc một chiếc áo khoác và một chiếc áo len mỏng. Người khác sợ lạnh đều mặc quần ni bên trong, còn anh chỉ luôn mặc một chiếc quần.

Nhân dịp 11/11, Lương Vi cũng mua cho anh không ít quần áo, một số thứ đã lấy về rồi nhưng anh không mặc.

Ở chung một chỗ lâu ngày, cô phát hiện buổi sáng anh đều ăn cháo với dưa muối, hoặc trộn với đồ ăn thừa hôm trước để ăn. Có lẽ cô đã quen với cuộc sống hoàn mỹ, cô luôn dặn anh buổi sáng phải ăn nhiều một chút.

Buổi sáng Lương Vi không dậy được, mà Lục Trầm Ngân 6 giờ đã rời giường, sáng sớm cô không có chút sức lực nào dậy nấu đồ ăn sáng cho anh. Trời lạnh cô càng thích nằm lỳ trên giường.

Hai người đứng nói chuyện ở góc phòng, Trương Linh Linh vừa quét mã hàng vừa nhìn hai người.

Đội Lương Vi đi rồi, Trương Linh Linh mới nói với Lục Trầm Ngân: “Sao hai người lại giống vợ chồng đã kết hôn nhiều năm vậy. Sao chị Lương Vi tốt thế, đòi trước Lục Trầm Ngân anh tu được phúc phận gì thế hả”

“Có lẽ đã cứu thế giới.” Anh khó có được một câu nói đùa.

Trương Linh Linh cắt ngang: “Câu này lỗi thời từ lâu rồi.”

Lục Trầm Ngân: “...”

Lộ trình từ Nam Thành tới thành phố Long phải mất 7, 8 tiếng.

Ngày 8 tháng 12 Lương Cương ra tù, Lương Vi muốn đến trước thời hạn để chuẩn bị một chút.

Lúc tới thành phố Long sắc trời đã tối, Lương Vi tìm một khách sạn gần nhà tù để ở lại, sau đó cô tự mình đi mua sắm chút đồ.

Ban đêm ở thành phố Long lạnh hơn một chút, Lương Vi trở về khách sạn mà tay cầm đồ đã đông cứng tới độ bùng.

Dù trong phòng có điều hòa 27 độ nhưng Lương Vi tắm xong ra ngoài vẫn phải run lên. Tóc cô nửa ẩm nửa khô, lọn tóc còn vẫn còn tích nước.

Áo choàng tắm của khách sạn rất mỏng, cô chụp thêm áo khoác rồi ngồi bên giường nhìn điện thoại.

Đã 10 giờ hơn rồi.

Cô nhắn tin cho Lục Trầm Ngân hỏi anh đang làm gì, chờ mấy phút không nhận được hồi âm, cô vào phòng tắm sấy tóc tiếp.

Tắm gương bị phủ thêm một tầng hơi nước, trong gương là bóng hình mơ hồ không rõ của cô.

Cô cầm khăn lau mặt gương, dần dần có thể trông thấy quang mắt thâm sâu của mình. Mấy hôm nay 2, 3 giờ sáng cô mới miễn cưỡng chìm vào giấc ngủ.

Càng nghĩ càng trần trọc, tuy nghĩ nhiều nhưng lại không biết mình đang nghĩ gì.

13 năm, cô chưa từng tới nhà tù thăm viếng. Sau khi tốt nghiệp trung học, cô cũng không trở về thành phố Long, trừ lần trước Từ Vệ Mai bị bệnh qua đời.

Cô cực lực muốn chạy trốn khỏi thành phố này, thế nhưng đến cùng vẫn phải trở về đây. Giống như cô không muốn nhắc lại những việc kia, nhưng cuối cùng vẫn phải đối mặt với Tôn Tường, đối mặt với Lương Cương.

Lương Vi chỉ thấy càng ngày càng lạnh, cô sấy khô tóc rồi chui vào chăn. Chăn đệm của khách sạn dù sao cũng không bằng ở nhà, tuy nhẹ nhưng lại không bao lấy người.

Lương Vi buộc tóc lên cao, để lộ càn cổ mảnh khảnh, cả người nửa tựa vào đầu giường. Ngọn đèn nhỏ mờ nhạt trong phòng chiếu lên khiến làn da trắng nõn của cô nhiễm thêm một tầng sắc ảm.

Màn hình TV HD đang đưa tin tức về thành phố Long, tất cả đều là chuyện của dân bản xứ. Trên TV là một bà lão không nói tiếng phổ thông, bà ấy chỉ dùng tiếng địa phương của thành phố Long để trả lời. Lương Vi vừa châm thuốc lá vừa xem.

Chương trình này rất dài, Lương Vi khó có được kiên nhẫn mà xem chương trình gia đình này.

Nửa đêm, 12 giờ kém 1 phút, chương trình kết thúc, cô cũng dập tắt thuốc. Trong gạt tàn vậy mà có thêm rất nhiều tàn thuốc, mùi khói trong phòng cũng rất nồng.

Lục Trầm Ngân gọi điện thoại tới, giọng điệu xen lẫn với hơi thờ gấp gáp.

Lương Vi thờ hất ra rồi nói với anh: “Anh làm gì mà thờ gấp đến mức đó.”

“Anh vừa tan làm, hôm nay phải làm thêm giờ. Đồ cần chuyển phát nhanh nhiều quá, bận đến tối mất nhưng cũng có thêm tiền ngoài giờ.”

“Anh vẫn còn ở cửa hàng?”

“Ừ, rửa tay, khóa cửa rồi về đây.”

Lương Vi nghe thấy tiếng nước chảy: “Mau về đi, mai còn phải làm sớm. Tăng ca nên một ngày chỉ có thể ngủ 5,6 tiếng thôi.”

“Cũng ít khi tăng ca, một ngày được 200 tệ.”

“Tiền lương tăng gấp đôi sao.”

Nghe giọng Lục Trầm Ngân có vẻ rất vui vẻ, anh nói: “Kiếm được tiền thì vất vả một chút cũng không thành vấn đề.”

Lương Vi cười nhẹ: “Nhớ ăn sáng cho tốt.”

Đầu bên kia vang lên tiếng kéo cửa cuốn, một lúc lâu sau Lục Trầm Ngân mới nói.

Anh nói: “Không ngủ được sao? Mai mấy giờ đi?”

Lương Vi nhìn về phía cánh cửa ngoài cửa sổ: “Hôm nay em gọi điện thoại qua hỏi rồi, sáng mai 10 giờ.” Dù là điện thoại hỏi thăm cô cũng không muốn cầu hòa mà nói chuyện với Lương Cường, chỉ để nhân viên ở đó thông báo với Lương Cường rằng ngày mai con gái ông ta sẽ đến đón.

Cô không biết đêm nay Lương Cường mang tâm trạng gì, nghe được cô nói sẽ đón ông ta sẽ là tâm trạng gì.

Lục Trầm Ngân khởi động xe: “Đón xong sẽ về đâu?”

“Tìm một nơi ở cho ông ta, thu xếp êm xuôi cho ông ta xong em sẽ trở lại.” Cô cũng không muốn ở chỗ này lâu.

Mà cô, cũng không biết phải đối mặt với Lương Cường như thế nào.

Lục Trầm Ngân không biết cô nghĩ gì về bố mình nên không dám quá thiên vị, chỉ có thể nói: “Trở về nhớ gọi điện cho anh, anh làm đồ ăn ngon cho.”

Lương Vi: “Anh đang lái xe sao? Tập trung lái xe đi, lát nữa ngủ cho ngon. Cúp đây.”

“Được, em cũng mau ngủ đi, không còn sớm nữa.”

“Ừm.”

Lương Vi không ngủ cả một đêm, cô xem chương trình TV đêm, hút thuốc đến mức nôn khan.

Đêm càng sâu, cô càng tỉnh táo.

Trên tủ bát chất lên 4,5 cái túi mua sắm, đó là quần áo, tất giày đến áo khoác lông cừu, quần và áo len cô mua cho Lương Cường.

Cô cũng không biết Lương Cường bây giờ gầy hay béo, kích thước để chọn mua cũng dựa vào dáng vẻ trước kia. Cô càng không biết ông ta đã già đi nhiều hay ít, những bộ quần áo này liệu có hợp với bộ dáng của ông ta không.

Chín giờ sáng, Lương Vi xuất phát từ khách sạn.

Lái xe tới nhà tù chỉ cần mười mấy phút.

Hôm nay không có nắng, chỉ có mấy nghìn cây số mây đen xám xịt. Trời âm trầm gió lại lớn, cây cối ven đường bị thổi tới lung lay sắp đổ, những cây còn sót lại chút lá cũng bị gió cuốn đi.

Bảo an đứng ở cổng chính của nhà tù, tay anh ta nâng lấy ấm trà nóng, đưa mắt nhìn bốn phía một hồi rồi quay trở lại phòng an ninh.

Lương Vi đỗ xe ở ven đường, bây giờ vẫn chưa tới 9 rưỡi.

Khu vực này rất quanh quẽ, trên đường cũng có ít người lui tới. Vì vậy xe thể thao màu đỏ của Lương Vi trở nên cực kì bắt mắt.

Hai bảo an đứng ở cửa sổ phòng an ninh, vừa uống trà vừa nhìn xe của Lương Vi rồi nói gì đó.

Mỗi phút chờ đợi đều dài đằng đẵng, Lương Vi có chút đứng ngồi không yên, thậm chí lòng bàn tay của cô còn toát mồ hôi. Cô nhìn chằm chằm cánh cổng lớn kia, bên trong chỉ có tòa nhà băng lạnh, không có một bóng người. Cô không dám tưởng tượng lát nữa Lương Cường đi tới, cô nên dùng sắc mặt thế nào để đối mặt với ông ta.

9 giờ 50, Lương Vi đi ra từ trong xe. Cô đứng chờ bên cạnh xe.

Một chiếc áo khoác dài màu đen, một đôi giày cao gót bằng da, khí chất của cô quả nhiên không hợp với nơi này.

Người đứng trong gió lạnh mấy phút sẽ bắt đầu rét run, Lương Vi lại thấy mình như không hề cảm nhận được. Nước đã đến chân, cô bây giờ tựa như chết lặng, tâm trạng phức tạp trước đó giờ đã tan thành mây khói.

Chỗ rẽ bên cạnh cửa sắt xuất hiện một thân ảnh đi tập tễnh. Người đàn ông mặc chiếc áo tời tàn cũ nát, hai tay cắm vào trong túi áo, lưng đeo một chiếc túi màu đen, bước chân đi có chút gấp gáp.

Lương Vi đứng ở ngoài cửa nhìn ông ta chằm chằm.

Người đàn ông ngẩng đầu nhìn đường, ông ta cũng nhìn thấy Lương Vi nhưng không có biến hóa cảm xúc nào mà cứ tự đi về phía trước.

Bảo an mở cửa cho ông ta ra ngoài.

Người đàn ông nhìn đường, sau đó nhìn lên bầu trời, nhìn về phía tòa nhà cao tầng phía xa rồi có chút thần thờ.

13 năm, từ năm 2003 đến năm 2016, Trung Quốc có nhiều biến hóa khiến người ta trông thấy mà than thở.

Ông ta lau mặt, nơi hốc mắt hõm sâu có chút nước mắt vòng quanh, ông ta tự nhủ: “Không nhận ra nữa... Không nhận ra...”

“Vậy ông còn nhớ tôi không?” Lương Vi đi đến trước mặt ông ta, mà cô lại cao hơn ông ta một chút.

Lương Cương hít mắt dò xét cô.

Nhìn dáng vẻ của ông ta là biết, ông ta không nhận ra cô.

Lương Vi hé miệng nhưng không gọi thành tiếng “bố” kia. Từng có lúc, cô hận không thể tự tay giết chết ông ta.

Lương Vi nói: “Tôi tới đón ông.”

Lương Cương sững sờ tại chỗ, gió lạnh tấp vào mặt ông ta như con dao nhỏ cứa vào da thịt.

Trong ấn tượng của ông ta, Lương Vi vẫn là bộ dáng đứa trẻ 13 tuổi như trước: Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng và buộc tóc thành bím, các nét trên mặt rất thanh tú. Bây giờ Lương Vi đứng trước mặt đây, ông ta không dám nhận, mà cũng không muốn nhận.

Lương Cương kêu lên một tiếng đau đớn, sau đó quay đầu chọn một hướng khác định đi.

Lương Vi đuổi theo, giữ chặt cánh tay ông ta: “Bây giờ ông có thể đi đâu? Về nhà sao?”

“Ai cần mày lo? Tao vận rủi 8 đời mới sinh ra nghiệt chủng như mày!” Người đàn ông 54 tuổi nổi giận lên, khí lực vẫn bùng bùng 10 phần.

Lương Vi không muốn tranh chấp với ông ta: “Tôi dẫn ông vào khách sạn ở, ngày mai sẽ tìm nhà cho ông.”

Lương Cương tỉ mỉ đánh giá quần áo và chiếc xe sau lưng Lương Vi, sau đó nghiêng răng nói: “Sao nào, phát tài? Có tiền rồi?”

“Không.”

“Không à? Không mà mày mặc quần áo đẹp như thế, lái xe xịn thế này? Ha, đón tao làm gì! Tao ở trong tù, mày từng tới thăm tao chưa? Đừng quên, chính đứa con gái tốt của tao là mày, đã tự tay tống tao vào tù!” Lương Cương bày hai tay ra, cảm tức tới mức run rẩy, lửa giận bùng bùng.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Ấn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Chỉ có anh mới xứng đáng trao mọi thứ cho cô

Biên tập: Bột

Lương Vi buông tay ra, môi mím thẳng thành một đường. Cô bình tĩnh nhìn Lương Cương đang tức sùi bọt mép.

“Do tôi sao? Chính tôi tống ông vào tù? Chính tôi khiến tòa án kết tội sao? Chẳng lẽ ông không rõ bản thân đã làm ra loại chuyện gì?” Giọng cô còn lạnh hơn gió băng bên ngoài.

Lương Cương hơi nhếch miệng nhưng không còn đường chối cãi, tay ông ta dần nắm thành quyền, đồ hết tất cả lửa giận lên người Lương Vi: “Còn không phải tại mày! Nếu không phải vì mày thì sao tao lại bị kết án?”

Hai bảo an đứng ở cổng quan sát bọn họ như đang xem kịch.

Lương Vi: “Tôi không muốn đôi co với ông nữa. Nếu ông có nơi để đi, tự mình sinh sống được thì tôi sẽ không quản nhiều nữa.”

Cô xoay người rời đi, Lương Cương lại bước nhanh tới chặn cô lại.

“Mày! Lương Vi! Mày có còn coi tao là bố mày nữa không!”

Lương Vi nhìn ông ta với ánh mắt sắc bén, ánh mắt ấy như có thể đâm xuyên qua người Lương Cương. Cô hít sâu một hơi, mấy lời cuối cùng vẫn không nói ra miệng, chỉ thân nhiên: “Lên xe đi, tôi đưa ông tới khách sạn.”

Lương Cương biết mình không có chỗ để đi, trên người cũng không có tiền nên chỉ có thể dựa vào Lương Vi. Xe thể thao màu đỏ chói mắt khiến ông ta yêu thích không buông tay, ông ta sờ soạng một lượt rồi mới ngồi vào.

Lương Vi: “Dây an toàn.”

Lương Cương không hiểu.

Ông ta chưa từng ngồi xe ô tô từ bao giờ, lúc đó trong nhà chỉ có một chiếc xe đạp và một chiếc xe máy. Từ Vệ Mai đi xe đạp, ông ta chạy xe máy.

Lương Vi cúi người giúp ông ta cài dây an toàn.

Lương Cương tròn mắt nhìn bốn phía, sau đó còn đưa tay sờ Đông sờ Tây, nói: “Bây giờ mày có tiền rồi, làm việc gì?”

Lương Vi: “Nói ông cũng không hiểu.”

Lương Cương trào phúng hừ lạnh một tiếng: “Đương nhiên là tao không hiểu rồi! Tao phải ở tù 13 năm! 13 năm đấy!”

Lương Cương nhìn những tòa cao ốc san sát và các cửa hàng phồn hoa bên đường không rời mắt, tất cả những thứ này đều chói lóa và xa lạ với ông ta.

Mười ba năm trước thành phố Long đầu có tòa cao ốc như vậy, cũng không có đường đi sạch sẽ, xinh đẹp đến thế. Nơi này biến đổi nghiêng trời lệch đất khiến Lương Cương sợ hãi thán phục, mà cũng khiến ông ta muốn nổi nóng.

Lương Cương: “Bên ngoài thay đổi tới không nhận ra nữa rồi. Ha, tao mới bước nửa bước xuống mồ, không biết lúc nào đi hẳn, may mà còn có mày.”

Lương Vi không muốn để ý tới những lời châm chọc và khiêu khích của ông ta.

Lương Cương đột nhiên hỏi: “Mẹ mày đâu?”

Xe nhanh chóng chạy qua làm nổi lên một trận gió, sau đó tất thảy bỗng nhiên an tĩnh.

Chỉ nghe thấy một câu nhàn nhạt của Lương Vi: “Bà ấy qua đời rồi.”

Về mặt Lương Cương cực kỳ kinh hãi, ông ta xoa xoa đôi bàn tay: “Đi thế nào?”

“Xuất huyết não.”

“Qua đời lúc nào?”

“Tháng 10 năm nay.”

Lương Cương ‘ờ’ một tiếng, nói: “Mày với mẹ mày giống nhau.”

Lương Vi nắm chặt tay lái, máu huyết khắp người đều như đang sôi trào. Cô ấn mở khóa cửa sổ, gió lạnh bên ngoài tràn vào khiến tóc Lương Cương bay lên, thờ thối cũng khó khăn.

Tay ông ta còn bận bịu chắn gió, sau đó quát: “Mày muốn tao chết công à!”

Cô nhàn nhạt lắng tri ông ta một chút rồi đóng cửa sổ lại.

Lương Cương thầm nói: “Nói vài câu mà cũng không được, con mẹ nó tao nói sai sao, mẹ mày là cái thứ gì? Mày cho rằng tao không biết?”

Từ đầu đến cuối Lương Vi vẫn không phản ứng ông ta.

Đừng bao giờ vọng tưởng một người có thể thay đổi bản chất của mình.

Trở về khách sạn, Lương Vi thuê cho ông ta một gian phòng. Lương Cương khắp khời đi theo sau cô, đây là lần đầu tiên ông ta bước vào một khách sạn tráng lệ như vậy.

Gian phòng phổ thông này ở tầng 8, phòng Lương Vi ở tầng 11.

Lương Vi: “Có thể tắm bằng nước nóng ở đây, tôi có mua quần áo mới cho ông, lát nữa tắm xong thì mặc đồ đó đi. Qua 1, 2 tiếng nữa tôi đưa ông ra ngoài ăn cơm.”

Lương Cương ngồi trên giường, đưa tay sờ chăn đệm mềm mại thì cực kì cảm khác: “Bao lâu không được ngủ trên chiếc giường thư thái như vậy... Sao bây giờ mày có tiền thế, một năm kiếm được mấy vạn?”

“Tôi đi lấy quần áo cho ông, đừng đi lung tung.” Lương Vi không trả lời ông ta mà quay người rời đi.

Lương Cương mở cửa ra, không hề sợ lạnh mà nhìn xuống cảnh dưới phố. Ông ta vẫn còn say đắm sự tiến bộ của xã hội hiện tại.

Lương Vi cầm theo 4, 5 túi đi đến rồi quăng lên giường: “Không biết có vừa với ông không.”

Lương Cương lật ra, trong đó có một chiếc áo len màu xám đậm rất đẹp. Ông ta chưa từng mặc quần áo nào đẹp như vậy nên vui vẻ tới không ngậm được miệng.

Lương Vi lẳng lặng nhìn ông ta, nói: “Ngày mai tôi dẫn ông đi tìm nhà để thuê. Tìm nhà nhỏ thôi, rồi tự ông tìm một công việc, về sau tự mình sinh sống.”

Lương Cương nghe xong mấy lời này thì không cười nữa: “Tao tuổi cao rồi mày còn để tao đi tìm việc làm? Tìm được việc mới là lạ!”

Lương Vi rút một tấm thẻ ngân hàng trong túi ra: “Tôi không có nhiều tiền như ông nghĩ đâu. Trong thẻ có 14 vạn, tôi chỉ có chút tiền này, có thể cho ông hết.

Nghe 14 vạn xong, cầm Lương Cương suýt chút nữa rơi xuống đất. Trước kia ông ta làm thợ mộc một năm cũng chỉ được hơn một vạn. Ông ta thực sự không theo kịp 14 vạn này, ông ta nhận thẻ ngân hàng rồi cho vào trong túi.

“Còn nói không có tiền, tao thấy mày phát tài rồi không muốn để ý đến tao mới đúng.”

“Nếu mặc kệ thì tôi sẽ không tới đón ông, không cho ông tiền. Nếu tôi không đến tìm ông, đời này ông cũng sẽ không tìm thấy tôi.”

Lương Cương cười nhạo một tiếng: “Tao sinh ra mày, nuôi mày lớn lên, bây giờ già rồi muốn dựa vào mày thì có gì là sai? Mày thử ngồi trong tù 13 năm xem, con mẹ nó, tao không cho mày một cái tát đã là khách khí lắm rồi! Mày và mẹ mày chỉ hận tao không chết sớm hơn một chút, bà ta chết cũng đáng đời! Mày thực sự cho rằng tao không biết? Thông đồng với người đàn ông khác làm chuyện xấu sau lưng tao, cho tao là kẻ mất đức tại nơi hay sao? Chết cũng đáng lắm! Loại đàn bà như thế nên đi gặp Diêm Vương sớm một chút!”

Ông ta càng nói càng kích động, giọng cũng cao lên, có lẽ cả tầng này đều nghe thấy được.

Lương Vi thực sự rất phiền những lời này của ông ta, lửa giận bốc lên, cô cũng đối nghịch với Lương Cương: “Ông nuôi tôi lúc nào? Ông đã bao giờ giữ lời chưa? Ông nói tôi không coi ông là bố, vậy ông có từng coi tôi là con gái không? Ông tự hỏi lương tâm mình xem, trước kia ông đối với tôi và mẹ thế nào. Ông bị kết án là lỗi của tôi sao? Đó là chuyện xấu do ông gây ra! Bà cũng bị ông làm cho tức chết! Nợ của ông cũng do mẹ quản quật làm việc để trả mà vẫn còn! Sau khi kết hôn bà ấy sinh ra tôi, ông đã cho bà ấy được cái gì? Ông từng nỗ lực gì vì cái nhà này? Ông cho rằng ông ngồi tù 13 năm là khổ nhất sao? Ông cho rằng tôi và mẹ ở bên ngoài sống thoải mái à? Một mình tôi phải gánh tội lỗi của các người, một mình tôi! Một mình tôi...”

Một mình cô phải tiếp nhận ánh mắt khác thường của người đời, một mình cô phải đón nhận những lời nói như dao cắt của người ta. Một mình cô đau khổ vùng vẫy trong vùng bùn. Không tìm được nơi cư trú, không gặp được một tấm lòng chân thật.

Hai tay rũ xuống bên thân của Lương Vi dần dần nắm lại, móng tay cô đâm vào máu thịt.

“Tao thấy mày sống tốt lắm! Ăn mặc đẹp, còn để được nhiều tiền như vậy! Mày thì biết cái con khi gì, chỉ biết nghe mẹ mày nói vớ vẩn! Mày biết tao đã làm gì để kiếm tiền không! Mẹ mày chê tao không có tiền đồ, trước năm mày 10 tuổi tao luôn ở ngoài nghĩ trăm phương nghìn kế để kiếm tiền, mạng sống cũng lao đao! Mẹ mày thì tốt rồi, còn cho tao bị cấm sùng! Mẹ nó, đồ đê tiện! Mày cho rằng tao ra ngoài không bị người ta chi trò à? Mẹ mày đáng đời lắm! Tất cả đều đáng đời!”

“Vậy tôi cũng đáng đời sao? Đáng đời có một cặp cha mẹ như vậy, bị người ta coi như kĩ nữ, bị coi là tội phạm mà phải nhốt?” Giọng Lương Vi run run, đôi mắt đỏ lên nhìn ông ta chằm chằm.

Lương Cương có chút nghẹn họng, nhưng sau đó đã lập tức cười lạnh, nói: “Mày thì có nhiều bản lĩnh rồi! Bản lĩnh của mày lớn tới tận trời! Mày thấy đứa con gái nào tự tay tổng bố mình vào tù chưa? Khắp xã hội này cũng chỉ có một mình mày thôi! Mày không phải đáng đời đâu, mà là rất có bản lĩnh!”

“Nếu ông vẫn muốn đổ hết mọi chuyện lên đầu tôi thì tôi không còn gì để nói nữa! Bị giam 13 năm ông chưa từng suy nghĩ rõ ràng sao! Nếu như tôi có thể phán xử ông, Lương Cương, tôi chỉ hận không thể tự tay giết ông! Việc ông làm chính là việc làm của quân súc sinh!”

“Giết tao? Ồ, con gái tao ghê gớm thật đấy nhỉ, còn muốn giết tao cơ đấy!”

Lương Vi cắn răng: “14 vạn này là tất cả những gì tôi gom góp được, tìm nhà và cho ông ít tiền là việc tận hiếu duy nhất tôi có thể làm. Đó là để trả lại việc ông sinh ra và nuôi tôi, về sau đừng mong gì hơn nữa.”

Lương Cương cầm lấy tiền, không vui giờ tay lên: “Tùy mày, tao cũng không cần mày chăm sóc lúc tuổi cao sức yếu!”

Lương Vi phát hiện, có cùng ông ta nhiều lời cũng vô dụng. Cô quay người muốn đi, nhưng nghĩ đến điều gì lại dừng chân ở cửa, nói: “Đừng đánh bạc, tôi sẽ không thu dọn cục diện rồi rấm cho ông như mẹ, cũng sẽ không cho lại tiền. Về sau nếu người khác muốn lấy mạng ông, tôi sẽ không đưa tiền.”

“Biết rồi biết rồi, có tí tiền bắt đầu già bộ hơn người.”

Lúc Lương Vi đi ra còn sập cửa lại, một tiếng “ầm” cực lớn vang lên chấn động cả tầng lầu. Tiếng động ấy cũng dọa Lương Cương tới cứng đờ.

Cô đứng ở cửa ra vào mấy phút mới rời đi. Trên hành lang lờ mờ, những tia sáng ảm đạm trong mắt cô cũng như tắt lịm.

Buổi chiều, Lương Vi dẫn ông ta tới khách sạn ăn cơm, thức ăn ở đây rất phong phú. Đã lâu rồi Lương Cương chưa được ăn thức ăn nào ngon như vậy. Lúc ăn cơm, Lương Vi không nói một chữ với ông ta, để ông ta ở một bên tự lải nhải. Ông ta kể từ việc mỗi ngày trong tù ăn gì đến những việc phải làm trong đó.

Lòng Lương Vi không ở đây, mà cô cũng không muốn nghe.

Lương Cương ăn uống no say rồi, ông ta trông thấy Lương Vi chơi điện thoại thì nói: “Thứ mày đang cầm là điện thoại à? Cao cấp thật đấy, bây giờ điện thoại loại này đang thịnh hành sao, mua cho tao một cái đi.”

Lương Vi nhìn về phía ông ta mà không nói một lời.

Lương Cương: “Được rồi được rồi, tao tự đi mua.”

Lục Trầm Ngân lại nhấn tin tới bảo cô nhớ giữ ấm, ngày mai không khí lạnh tràn tới thành phố Long, nhiệt độ sẽ hạ xuống thấp hơn.

Lương Vi nhấn lại một chữ “Được.”

Lương Cương: “Nhà ở kia vẫn còn chứ?”

Lương Vi ngước mắt: “Còn.”

Sau khi cô và Từ Vệ Mai rời đi cũng không quan tâm căn nhà kia nữa, hai người không trở về nơi đó. Dù sao, cũng không có mặt mũi để trở về.

Lương Cương: “Về tìm người bán đi, có thể đổi ra ít tiền.”

“Tự ông tìm đi.”

Lương Cương cắn càng cưa: “Tao có biết ai đâu. Mày có tiền, chắc chắn cũng quen nhiều kẻ có tiền, thử hỏi xem họ muốn mua không.”

Lương Vi uống nước, sau đó cốc thủy tinh “keng” một cái đập xuống mặt bàn, cô nói: “Tự ông tìm đi.”

“Mày nổi giận cái gì! Có chút tiền thôi mà tự xem mình là Bò Tát!”

“Ông làm gì tôi cũng không quản, chuyện đó cũng không liên quan tới tôi. Hôm nay tôi đã nói rõ rồi, về sau dù có người muốn lấy mạng ông, tôi cũng không quan tâm.”

Cô đối với ông ta, đã là hết lòng tận nghĩa rồi.

Những năm qua, vì Lương Cương mà cô phải đón nhận hết sỉ nhục và chửi rủa, vì Từ Vệ Mai mà bị người ta xem thường và nghị luận. Cô là con gái của tù nhân, cô là con gái của tiểu tam. Tuy cô không làm gì nhưng lại thành đối tượng bị chỉ trích trong miệng bọn họ. Cô không làm gì, nhưng lại bị người ta nói này nói kia.

Mỗi một ngày sau năm 13 tuổi đó, mỗi một năm, cô đều tồn tại như vậy.

Ngay cả những người được cho là đồng tình cũng coi đó là trò vui. Không có ai thực sự quan tâm cô, không có ai thật lòng tới gần cô, không có ai chân thành yêu cô.

Những người được gọi là bạn tốt lại đâm sau lưng cô. Những người đàn ông được cho là yêu mến chẳng qua chỉ muốn ngủ với cô. Những người bạn nhậu gặp gỡ cô chỉ để lợi dụng lẫn nhau, giúp nhau tiêu khiển trong con tịch mịch.

Dù là Lâm Trí Thâm, anh ta cho cô một cái vỏ mang danh nhà, một cuộc sống sinh hoạt tốt. Thế nhưng Lâm Trí Thâm đối với cô, vẫn không có nửa phần thật tình.

Trong vòng tròn cuộc sống của cô, chỉ có lợi dụng mà thôi.

Lương Vi cup mắt xuống, lại thấy một tin nhắn khác của Lục Trầm Ngân.

Anh nói: Lương Vi, anh muốn tiết kiệm một khoản tiền, về sau đưa em đi tuần trăng mật.

Mất cô đột nhiên trở nên chua xót.

Chỉ có anh, chỉ có anh mới ngốc nghếch trao mọi thứ cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 45: Lúc này đã có một người dạy cho cô thế nào là ước mơ

Biên tập: Bột

Lương Cương nói buổi trưa muốn ra ngoài, Lương Vi không đồng ý nên cho ông ta ít tiền mặt để tự đi. Lương Cương có tiền thì cũng không nói thêm gì, chỉ cầm mấy trăm tệ toét miệng rồi rời đi.

Lương Vi nằm một mình trên giường xem TV, mọi thứ đều kết thúc khi cô hơi buồn ngủ, lúc tỉnh lại đã là ban đêm.

Cô đi gõ cửa phòng Lương Cương nhưng không ai đáp lại.

Đã hơn 11 giờ đêm, ông ta vẫn chưa trở lại.

Cô cũng không liên lạc được với ông ta.

Lương Vi đợi đến hơn 2 giờ sáng, Lương Cương vẫn không trở về như cũ.

Cô có chút không yên lòng nên lái xe đi tìm người.

Lương Cương có rất nhiều thứ chưa quen với xã hội bây giờ, cô cũng lo sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Mà lo nhất là ông ta không tìm được đường về.

Cô đi vòng quanh khu vực gần đó một hồi lâu. Ở đây không phải trung tâm thành phố nên không quá ồn hoa. Đêm hôm khuya khoắt, trên đường trống trải không có một bóng người.

Cuối cùng, Lương Vi dừng xe trước cửa một phòng game. Quy mô của phòng game này không lớn, trông giống như một phòng game tư nhân. Ở cửa có mấy thanh niên tóc vàng đang hút thuốc lá. Trông thấy Lương Vi, mấy cậu trai đó hí hửng mở cửa rồi huýt sáo mấy tiếng.

Lương Vi không nhìn mà đi thẳng vào.

Gian phòng này không lớn, ở đây bày 3, 4 máy đánh bạc (1) và hai bàn Snooker (2). Không khí bên trong rất ngột ngạt, mùi khói có thể hun chết người.

(1) Máy đánh bạc hay còn gọi là Slot Machine: Máy này còn được gọi là máy đánh bạc fruit machine hoặc được gọi là máy chơi bài poker là một loại máy được thiết kế dùng cho trò chơi đánh bạc ở các sòng bạc. (Nguồn: Wikipedia)

(2) Snooker: Môn chơi gồm cây gậy đẩy những trái bi trên một mặt bàn, đang là môn thể thao thịnh hành ở nhiều nơi. Ở châu Âu, người ta bắt đầu chơi bida từ thế kỉ 13, trên những chiếc bàn bằng đất nện, xung quanh có bờ cỏ. Có tài liệu chép vào năm 1469, tức là 16 năm sau khi bị quân Thổ xâm chiếm, đã có bàn bida. (Nguồn: Wikipedia)

Trước mỗi chiếc máy đều có mấy người đàn ông, Lương Vi liếc nhìn về phía kẻ đang vui đùa bên máy đánh bạc, miệng liên tục phun ra lời thô tục kia.

Cô đột nhiên tự trào mà cười một tiếng.

Câu nói “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời” chính là dùng để tả Lương Cương.

Cô đứng một bên, yên lặng mà chờ đợi.

Mấy thanh niên tóc vàng dần vây quanh rồi bắt chuyện với cô: “Có muốn chơi một ván Snooker không?”

Hai tay Lương Vi nhét trong túi áo khoác. Ánh sáng ở đây âm u, áo khoác màu đen của cô càng lộ thêm vẻ bí ẩn.

Thấy cô không để ý, cậu trai cao nhất trong đó nói: “Mời cô chơi đó, hay muốn đi hát không?”

Lương Vi ngược mắt, tỉ mỉ đánh giá bọn họ một lượt. Dù là mấy kẻ hút thuốc, nhuộm tóc, nhưng gương mặt vẫn còn non choẹt. Lương Vi nói: “Tốt nghiệp trung học chưa?”

“Thôi học lâu rồi.” Cậu trai cao ráo kia cà lơ phát phơ nói.

Lương Vi nhìn về phía cậu ta, rõ là mi thanh mục tú, gương mặt như vậy có lẽ sẽ mê đảo không ít nữ sinh nhỏ.

Cô mỉm cười, nói: “Đã làm với các nữ sinh khác chưa?”

Cậu trai nhú mày, tới gần cô: “Cô thích xử nam?”

Lương Vi hơi ngửa ra sau, kéo dài khoảng cách với cậu ta rồi nói: “Chẳng qua tôi cảm thấy, mấy kẻ cận bã đều mang dáng vẻ như cậu.”

Sắc mặt cậu trai cứng đờ, nhưng sau đó đã lập tức cười đùa tí tưng: “Đẹp trai là lỗi của tôi?”

Lương Vi thấy đùa đủ rồi nên đưa tay ra, nói: “Tôi kết hôn rồi.”

“Phụ nữ đã lập gia đình sao? Cát, đúng là lãng phí thời gian. Dáng dấp thì non mà lại là bà thím.” Mấy cậu trai lập tức giải tán.

Lương Vi cười.

Đối với mấy người trẻ tuổi như bọn họ mà nói, đã kết hôn chính là bà thím, mà mười mấy tuổi chính là em gái nhỏ, lớn hơn mấy tuổi là chị nhỏ. Em gái và chị gái đều là những người có thể của.

Lương Vi bỗng nhớ đến thời trung học của mình, thời đó cô cũng đêm không về ngủ, phản nghịch điên cuồng như vậy. Giống như cả thiên hạ có sụp xuống cũng sẽ không sợ.

Mà trong kiếp sống thanh xuân đó, những cậu trai từng cùng cô điên cuồng kia cũng có tính tình như vậy.

Cô thi cấp 3 ở thành phố Long, tuy không phải danh tiếng tốt gì nhưng vẫn tính là một trường trung học. Mà học sinh ở trường trung học đó nổi danh phóng đảng, ăn chơi trác táng.

Rất nhanh về sau, cô cũng trở thành một thành viên trong đó, giúp trường học càng thêm nổi tiếng.

Lần đầu tiên sau hai năm chuyển trường, cô đã rất kiểm chế rồi. Dù có đổi trường học, thế nhưng vẫn ở thành phố Long. Mà trên đời này, không có bức tường nào không lọt gió.

Tới năm lớp 12 rời khỏi nông thôn, rời khỏi những điều rắc rối kia, tiến vào khu phồn hoa nhất của thành phố, lúc ấy cô có thể phát tiết tất cả những điều không thoải mái nhất.

Không ai biết 2 năm đó cô đã phải kiểm chế bao nhiêu. Cũng không ai biết cô khát vọng được sống một cuộc đời bình thường đến nhường nào.

Cô của tuổi 17 yêu sớm, người theo đuổi cô là một học trưởng lớp 11, đó là một cậu hot boy.

Mỗi nữ sinh đều khao khát một đoạn tình yêu hoàn mỹ, huống hồ đó còn là thời thanh xuân dao động. Nhưng Lương Vi thực tế hơn các nữ sinh bình thường kia.

Cô đứng trước mặt anh chàng đó rồi hỏi ba câu.

“Anh yêu em không?”

“Anh sẽ kết hôn với em sao?”

“Thật lòng sao?”

Về sau, Lương Vi nhớ lại ánh mắt lúc ấy của anh ta rồi cảm thấy có chút manh mối. Rõ ràng anh ra ngăn cản cả người, sau đó không kịp chờ câu trả lời.

Anh ta vội vàng muốn có được cô, vì vậy cũng không để tâm suy nghĩ ba câu hỏi này.

Anh chàng đó có thể là người để lại ấn tượng khá sâu sắc trong đời Lương Vi. Bởi anh ta dạy cho cô cái gì gọi là chơi đùa, cái gì gọi là thanh xuân.

Dù cũng đau khổ, nhưng cô không lưu luyến anh ta.

Vì anh ta dạy cho cô quá nhiều thực tế.

Anh muốn kết giao với em, vì anh muốn ngủ với em.

Anh chia tay với em, vì có lẽ nên chia tay.

Anh kể với người khác đã ngủ với em, vì anh không quên được tư vị khi làm với em.

Không liên quan tới tình yêu, không dính dáng tới tình cũ, mà từ đầu tới cuối chỉ là một hồi vui thích của thể xác.

Chia sẻ bí mật với bạn bè cuối cùng lại biến thành lưỡi dao sau lưng người khác. Yêu đương với con trai cuối cùng lại biến thành trò cười, dù có muốn che giấu thế nào cũng sẽ bị lật ra.

Đó là ba năm điên cuồng nhất, cũng là ba năm tàn khốc nhất.

Miệng mỗi người đều là một thanh kiếm lợi hại, chúng đâm cô bị thương nhưng khuôn mặt vẫn mỉm cười.

Lương Vi không nhớ nổi khuôn mặt của anh chàng kia, cô chỉ biết rằng có một người như vậy. Một người như anh ta, giúp bạn thành thực rồi trưởng thành.

Nhưng cô nhớ kỹ anh chàng đó cũng là một đầu tóc vàng, đáng vẻ phóng đảng không bị trói buộc giống cậu trai vừa rồi.

Cô đứng ở nơi hẻo lánh cố gắng nhớ lại, nhưng lại không thực sự nhớ ra một việc cụ thể gì. Cô chỉ biết rằng có một người như vậy, và có một đoạn quá khứ như thế.

Thời gian có thể làm mờ vết thương, nhưng không thể xóa bỏ vết thương đó.

Có một số việc sẽ mãi mãi khắc lên, để rồi mỗi lần nghĩ đến sẽ nhớ lúc ấy đau đớn tới nhường nào.

Lương Cương thua sạch số tiền, ông ta hung hăng đập vào chiếc máy rồi ừ rừ rề đám người mà đi ra. Lúc nhìn thấy Lương Vi đứng ở cổng thì sắc mặt ông ta có chút mất tự nhiên.

Lương Vi nhìn điện thoại, 3 giờ 3 phút sáng.

Bên cạnh phòng game là khách sạn, xung quanh có mấy chiếc ô tô đỗ lại, có cả mấy chiếc xe đạp tạp nham nữa. Bên dưới là một khoảng đất đều hiu mà trống trải, bốn bề gió thổi hun hút. Lương Vi đứng trên khu đất trống đó với ông ta, không tránh gió, cũng không e sợ bóng tối.

Lương Cương mặc áo khoác lông có mũ lên, đầu hơi rụt lại như có chút e sợ, ông ta nói: “Chỉ chơi một chút.”

“Lời này ông đã nói vài chục năm rồi.” Cô đã không còn kiên nhẫn để tin một người đánh bạc thành nghiện.

“Thế nên mày muốn nói gì? Bảo tao không được chơi? Mày thì biết cái gì, vài chục năm không chơi rồi, chơi một chút thì có làm sao? Ra tù tao đang vui! Đang vui!”

Lương Vi: “Tôi nói với ông một lần cuối: Nếu đánh bạc tới tắng gia bại sản cũng đừng đến tìm tôi. Người khác đòi mạng ông tôi cũng sẽ không quan tâm. Sang năm ông đã 55 tuổi rồi, cũng giống như lời ông nói đấy, mới bước nửa bước xuống mồ thôi. Đưa cho ông tiền là để ông yên ổn dưỡng lão, đừng hết lần này tới lần khác dùng thời gian vào việc đánh bạc.”

Lương Cương ho khan vài tiếng, như bị nhiễm khí lạnh ban đêm.

Lương Vi dẫn ông ta lên xe, thấy ông ta ho khan nặng thì nói: “Thân thể ông thế nào tự ông biết, có bệnh thì khám, không có bệnh thì tự sống cho tốt. Nếu ông chết rồi, cũng làm tôi cho người mua một khu mộ.”

“Mày chỉ ước gì tao chết đi! Khụ khụ khụ...”

“Có mấy người còn mong ông chết hơn tôi đấy. Nếu ông có chút lương tâm thì mau quy y cửa Phật, làm nhiều chuyện tốt một chút.”

Lương Cương: “Tao bị giam 13 năm, 13 năm đấy! Quyền lợi đều trả lại hết cho nó rồi! Bái Phật cái gì, làm chuyện tốt cái gì! Tao trong sạch lắm!”

Đáng sợ nhất là người nghiệp chướng nặng nề lại xem thường tất cả.

Lương Vi cắn chặt răng, nói chuyện với ông ta không quá ba câu sẽ khiến người ta nổi trận lôi đình.

“Trà sạch sao? Cả một đời người đều bị hủy hoại, mà ông còn trong sạch sao! Có chết cũng không hết tội!”

“Chết chết chết, mày chỉ mong tao chết đi! Tao vận rủi tám đời mới sinh ra quân súc sinh như mày! Mày cũng chỉ mong tao chết đi như mẹ mày, đồ đệ tiện!”

“Tôi cho là ông bị nhốt vài chục năm sẽ thay đổi một chút, có phải ở trong tù cũng rất thoải mái không! Lương Cương, ông là đồ không có lương tâm! Việc ông làm tắng tận lương tâm không bằng heo chó! Bà cũng bị ông bức chết! Ông sống trên đời này làm gì! Ông còn sống làm gì!”

“Được, không sống được thì cùng chết, chết chung! Sinh ra đứa đệ tiện tổng tao vào ngục như mày, chúng ta cùng chết!”

Lương Cương giận đỏ mắt, sau đó nhào tới đoạt vô lăng của Lương Vi.

“Ông điên rồi sao! Lương Cương!”

“Không phải muốn tao chết sao, vậy chết chung! Cùng xuống dưới đó gặp mẹ mày!”

Sức của đàn ông vẫn lớn hơn phụ nữ, Lương Vi vốn không giữ được vô lăng.

Đầu xe bắt đầu xiêu xiêu vẹo vẹo trên đường. Vì rẽ đột ngột nên lớp xe lưu lại dấu vết dài trên đường nhựa, ngay cả tiếng ma sát cũng chấn động lòng

người.

“Ông buông tay!”

Lương Vi sống chết ghi lấy tay lái, móng tay cô cũng đứt mất một đoạn, máu từ khe móng tay tràn ra ngoài. Vì đứt tay nên cô rụt lại, chính vì vậy mà có chút buông lỏng. Lương Cương thuận thể đánh tay lái, không biết đã tăng tốc bao nhiêu, khiến xe bay thẳng tắp ra một đoạn.

Sau đó xông lên khỏi ngã tư đường là đèn đỏ.

Xe bị văng ra rồi mất khống chế.

Trên đường chữ thập có một chiếc xe tải chở hàng đang chậm rãi lái tới.

Lái xe không kịp phanh lại, mà xe của Lương Vi lại đột nhiên lao ra từ chỗ khuất.

Ầm——

Xe của Lương Vi đâm thẳng vào chiếc xe tải kia. Vì lực va vào quá lớn nên xe bị lật ngược, cửa kính xe vỡ vụn thành bột phấn.

Từng hơi từng hơi khói trắng phieu đảng trong đêm tối. Đèn đường ở nơi này mờ nhạt, không gian càng thêm yên tĩnh.

Mảnh vụn thủy tinh phát ra tia sáng lấp lánh dưới ánh đèn, thời gian càng trôi đi, màu sắc nhạt này lại nhiễm thêm một tầng huyết sắc.

Người lái xe tải bị đâm quá mạnh dẫn tới hôn mê bất tỉnh.

Không gian tĩnh mịch chỉ còn sót lại tiếng nước chảy.

Một chiếc xe thể thao đi ngang qua, chủ xe nhanh chóng phanh xe lại rồi báo 120.

Chủ xe thấy trong chiếc xe thể thao màu đỏ bị lật nghiêng có hai người. Người đàn ông được túi khí an toàn đỡ lấy, trên mặt đầy máu tươi. Sau đó, anh ta lập tức vòng sang bên kia nhìn thử.

Một tay của người phụ nữ duỗi ra ngoài, cánh tay nhiễm máu đỏ tới dọa người.

Ngón tay cô khẽ nhúc nhích như còn có tri giác.

“Cô ơi, cô ơi, có nghe thấy tôi nói không? Cố chịu một chút, tôi gọi xe cứu thương rồi! Sẽ đến nhanh thôi!”

Tiếng điện thoại di động trong xe vang lên phá tan mọi yên tĩnh.

Ngón tay người phụ nữ run lên hai lần.

Chủ xe kia ghé vào thì nghe thấy âm thanh yếu ớt của cô.

“Điện... Điện thoại... Lục...”

Cô bỗng nhiên không phát ra âm thanh nào nữa, thế giới lại lần nữa lâm vào tĩnh lặng.

Hoàng hôn đầu thu buông xuống, cô nhớ kỹ anh. Một ánh nhìn đó tựa như vụn năm.

Một người đàn ông luôn nói muốn chịu trách nhiệm với cô, một người đàn ông lặng lẽ ở bên cô qua đêm Trung thu, một người đàn ông dốc hết sức lực trao cho cô hết thảy.

Anh dùng tất cả những gì mình có để giải đáp ba câu hỏi kia.

Anh yêu cô, anh sẽ lấy cô, tất cả đều là thật tình.

Nếu từng có người dạy cho cô thế nào là hiện thực, vậy thì lúc này đây đã có một người dạy cho cô thế nào là ước mơ.

Cuộc đời này dài đằng đẵng như vậy, cuối cùng cô cũng may mắn tìm được một nơi trú ẩn, tìm được một tấm lòng chân thành mà tha thiết.

Cô nói: “Tôi là Lương Vi. Vi trong cây tử vi.”

“Ừ.”

“Cậu tên gì?”

“Lục Trầm Ngân.”

Hết chương 45.

Bộ: Ôi khóc huhu. Định làm 2 chương này để tặng quà Trung thu cho mọi người mà sao nó buồn dữ vậy T^T

Dù sao thì cũng chúc mọi người Trung thu vui vẻ, đầm ấm bên gia đình và bạn bè nhé <3

Bạn đang đọc truyện *Trầm Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Muốn chết cũng đừng kéo Lương Vi theo

Biên tập: Bộ

Lục Trầm Ngân bận đến hơn 2 giờ sáng mới về đến nhà. Lúc anh tẩy rửa tắm giặt xong, lên giường chuẩn bị đi ngủ rồi, Lương Vi vẫn chưa trả lời tin nhắn của anh. Gọi điện thoại cho cô thì mãi không có người bắt máy.

Lúc Trầm Ngân nhìn thì thấy bây giờ đã hơn 3 giờ sáng rồi nên đoán chắc Lương Vi đã ngủ say. Không muốn làm phiền cô là một, phần còn lại cũng vì quá mệt mỏi, anh chầm chần lên rồi nhanh chóng thiếp đi.

Thời gian lặng lẽ trôi đi, trong bóng đêm tĩnh mịch, gió mùa đông lạnh lẽo dần cuốn lấy lá khô phiêu dạt nơi nơi.

Anh mơ thấy ác mộng, lúc tỉnh dậy cả người đầy mồ hôi.

Ánh trăng vẫn chiếu rọi vào từ khung cửa sổ cũ nát. Trong không khí bụi bặm tràn ngập ánh trăng yếu ớt, anh chợt mở choàng mắt ra.

Lục Trầm Ngân ngồi dậy thì thấy bầu trời bên ngoài đã hừng sáng rồi. Anh cầm điện thoại xem thử, lúc này đã gần 5 giờ sáng. Đột nhiên điện thoại trong tay anh vang lên.

Là điện thoại của Lương Vi, anh vừa bấm nhận máy đã nói câu “A lô” trầm thấp, tiếng nói của anh sạch sẽ, nhẹ nhàng mà khoan khoái như gió trong khe núi vậy.

Giọng nữ nhẹ nhàng bên kia dường như rất sốt ruột: “Xin chào, anh có phải Lục Trầm Ngân không? Chúng tôi thuộc bệnh viện trung tâm thành phố Long, di động này là tài sản của người gặp tai nạn giao thông. Hiện giờ cô ấy đang được tiến hành cấp cứu, xin hỏi anh có phải người nhà của cô ấy không?”

Đầu óc Lục Trầm Ngân tối đen, cảm giác khủng hoảng trong mơ kia lại ào đến lần nữa.

Một khoảng yên lặng ngắn ngủi qua đi.

Cuối cùng anh cũng phản ứng lại được: “Bị thương nghiêm trọng không? Bị thương ở đâu?”

“Bây giờ đang phẫu thuật, xin hỏi anh là người nhà hay bạn của cô ấy?”

“Tôi là bạn trai cô ấy.”

“Vậy anh mau liên hệ với người nhà của cô ấy được không, hoặc anh cứ đến đây trước đã?”

Lục Trầm Ngân mau chóng đứng dậy: “Được, bệnh viện trung tâm đúng không? Cô ấy bị thương nghiêm trọng không? Sao lại gặp tai nạn giao thông?” Anh cuống tới mức không đi cả dép lê mà chân trần giẫm lên mặt đất. Một tay anh cầm điện thoại, một tay lấy quần áo để mặc.

Lục Trầm Ngân chòng chát lung vào mãi mà không được, anh xô vào mấy lần cũng không xong nên đột nhiên bực dọc tới phát cáu.

“Đang trong quá trình phẫu thuật. Đợi anh tới đây rồi, bác sĩ sẽ nói chuyện cụ thể với anh.”

Y tá nói lập lòe nước đôi càng khiến anh hoảng hốt hơn. Lục Trầm Ngân cúp điện thoại, không để ý tới chuyện khác nữa mà cầm ba lô chạy thẳng sang nhà Lương Vi.

Trong tủ của Lương Vi có rất nhiều quần áo, anh tiện tay lấy mấy cái áo len, còn nhét thêm một ít đồ lót của cô vào trong.

Anh đứng trong phòng ngủ nhìn quanh một vòng nhưng nghĩ mãi không ra còn cần thêm thứ gì. Sau đó, anh trở về nhà đánh thức Lý Đại Cường, để ông ta lái xe đưa mình ra bệnh viện.

Sáng sớm đã có tiếng động vang lên không ngừng, Lý Đại Cường tỉnh dậy mà không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Cậu mặc quần áo vào đi, rồi đưa cháu ra bến xe.”

Lý Đại Cường đi giày rồi nhìn anh: “Sao giày của cháu lại cộc cạch thế kia? Giày mà cũng đi sai được... Cuồng đến mức đó làm gì, trời sắp sập hay sao?”

Lục Trầm Ngân bỏ tiền và giấy chứng nhận vào trong túi đồ, sau đó cúi đầu nhìn thì thấy mình đi giày sai thật.

Anh nhú mồm: “Cháu muốn tới thành phố Long.”

“Cái gì? Tới thành phố Long? Tới đó làm gì?”

“Lương Vi gặp tai nạn giao thông.” Vi đứng dưới ánh đèn lớn trong phòng nên dáng người của anh càng thêm rõ nét và thâm trầm hơn.

Cát Vân đứng ở cửa phòng: “Tai nạn giao thông? Đang yên đang lành sao tự nhiên lại gặp tai nạn giao thông? Có nghiêm trọng không?”

Lục Trầm Ngân lắc đầu: “Không biết, tôi muốn đến chỗ cô ấy. Tôi không thể để cô ấy ở đó một mình được.”

Cát Vân: “Sao cô ấy lại đến... thành phố Long?”

“Cô ấy đi gặp bố, cô ấy là người thành phố Long.”

Cát Vân ‘à’ một tiếng: “Vậy cũng là đồng hương với tôi...”

Nghe được mấy chữ tai nạn giao thông, Lý Đại Cường không lên tiếng mà định cứ im lặng đưa anh ra bến xe.

Cát Vân cầm gì đó trong nhà tới rồi gọi Lục Trầm Ngân lại: “Nằm viện tốn nhiều tiền lắm, tiền trong người cậu đủ không? Rồi ai trả tiền thuốc men? Cầm trước 2000 tệ này đi.”

Anh không biết phẫu thuật hết bao nhiêu tiền nhưng anh biết mình không đủ sức.

2000 tệ này có thể làm gì đây.

Lý Đại Cường nói: “Cháu cầm đi, để phòng bất trắc.”

Lục Trầm Ngân nhận lấy rồi lên xe.

Lý Đại Cường hiếm khi hòa nhã: “Nếu cháu thực sự thích cô ta, sau này hai người muốn kết hôn hay làm gì thì tùy. Thật ra cậu không phải người không rõ đạo lý, chỉ là... Có những chuyện rất bất đắc dĩ, cậu không thể nói với cháu được. Về sau hai người sống cuộc đời của hai người, cứ như vậy đi.”

“Vâng.” Lục Trầm Ngân xoa mi tâm, anh chỉ thấy cả người nặng trĩu, lòng bàn tay cũng đỏ rất nhiều mồ hôi.

Bây giờ anh không còn tâm trạng nào để nghĩ đến những việc khác, anh chỉ muốn mau mau nhìn thấy Lương Vi mà thôi.

Xe cộ trên đường cái thưa thớt, bọn họ chạy xe theo hướng mặt trời mọc. Tầng mây trắng nhàn nhàn đã hé ra một chút, chỉ một tia nắng yếu ớt lộ ra thôi cũng đủ để chiếu sáng cho cả thế giới này.

Dù là hoàng hôn hay bình minh cũng mang theo một cảm giác phiền muộn không tên.

...

Y tá vừa cúp điện thoại của Lục Trầm Ngân xong thì điện thoại lại vang lên lần nữa, y tá cũng tốt bụng bắt máy hộ.

Người ở đầu kia nói: “Anh đang ở thành phố Long, em ở đâu?”

Y tá nghe xong thì đoán đây là người quen, cô ấy lại tua lại những lời vừa rồi một lần nữa.

Người kia không nói không rằng đã cúp máy, y tá cũng sờ nghĩ thầm: Đúng là vô lễ.

...

Lục Trầm Ngân lên chuyến ô tô đường dài sớm nhất, vậy mà 4 rưỡi chiều mới tới thành phố Long. Lúc ấy, Lương Vi và Lương Cường cũng đã phẫu thuật xong xuôi.

Anh không hề ngại nghỉ mà tiếp tục lên xe đi đến bệnh viện trung tâm.

Bệnh viện ở thành phố Long lớn hơn nhiều bệnh viện ở Nam Thành, anh tìm một lúc lâu mới thấy khu nội trú.

Y tá ở quầy lễ tân cho anh biết đã có người làm thủ tục nhập viện và nộp viện phí cho cô rồi.

“Có thể cho tôi biết là ai không?” Là bố cô hay là người thân khác đây? Lương Vi luôn chỉ có một mình, làm gì có họ hàng thân thích nào bằng lòng đứng ra trả tiền thuốc men thế này.

Y tá đưa chữ ký cho anh xem.

—— Lâm Trí Thâm

Lục Trầm Ngân chỉ thấy cái tên này rất quen thuộc, nhưng lại thật sự không nghĩ ra được là ai.

Có điều, trước mắt anh cũng không nghĩ quá nhiều, anh chỉ muốn nhìn thấy Lương Vi mà thôi. Anh hỏi y tá phòng bệnh rồi vội vàng lên thang máy.

Người kia đăng kí phòng VIP cao cấp cho Lương Vi, hành lang ở đây sạch sẽ mà yên tĩnh. Phòng bệnh cơ bản vốn không thể sánh được với nơi này.

Phòng bệnh 809 nằm ở hành lang phía Tây, ánh trời chiều chiếu sắc vàng ấm lên gạch men sứ mang lại chút ấm áp mà mát mẻ.

Lục Trầm Ngân hít một hơi thật sâu mới dám mở cửa bước vào.

Cô đang đeo mặt nạ dưỡng khí nằm trên giường bệnh. Có thể y tá đã lau giúp nên mặt cô cũng coi như sạch sẽ, có điều lại cắt không còn một giọt máu. Khuôn mặt cô tái nhợt, máu kết lại trên sợi tóc, có mấy sợi tóc còn bết lại trên trán. Trên đó còn có những vết thương nhỏ đã kết vảy, má phải của cô bị dán thêm một miếng gạc.

Cô của giờ phút này mới lộ vẻ yếu ớt, mỏng manh như một tờ giấy.

Trong phòng bệnh chỉ có tiếng “tít tít” đầy quy luật của điện tâm đồ, còn lại thì cực yên tĩnh.

Lục Trầm Ngân nhẹ nhàng để ba lô trên vai xuống, một tay anh chống bên thành giường, một tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô.

Trên trán cô có một cục máu đọng xanh tím khiến người ta nhìn vào mà giật mình, còn anh lại khom người dịu dàng hôn lên đó.

“Lương Vi...” Anh run rẩy gọi tên cô như phải dùng tất cả sức lực để phát ra tiếng.

Anh nhẹ nhàng thở ra một hơi, nhìn thấy người rồi, có lẽ cũng không gặp chuyện gì quá lớn.

Tối hôm trước ngủ 5 tiếng, tối hôm qua chỉ ngủ 2 tiếng, cả ngày hôm nay lại không ăn uống gì nên bờ môi Lục Trầm Ngân trắng bệch mà khô nứt. Râu dưới cằm cũng chưa kịp cạo đi, vì vậy trông anh vừa tiêu tụy vừa chật vật.

Cô đang ở đây. Lục Trầm Ngân đưa mắt nhìn một lúc lâu mới khiến nỗi lo trong lòng dần lắng xuống.

Y tá đến kiểm tra thì thấy một người đàn ông sừng sững như thạch cao đang ngồi bên giường bệnh, nhìn bệnh nhân chằm chằm.

Nghe được tiếng động, Lục Trầm Ngân mới bừng tỉnh. Đôi mắt anh hơi đỏ.

Y tá hỏi: “Người nhà phải không?”

“Phải.”

“Bệnh nhân vừa phẫu thuật xong, thuốc mê vẫn còn nên tạm thời chưa tỉnh, nên giữ yên tĩnh tuyệt đối để bệnh nhân được nghỉ ngơi. Nếu có họ hàng khác đến thăm thì không nên ở lại trong thời gian quá dài, để một người ở lại đây chăm sóc là được rồi.”

“Được... Cô ấy bị thương ở đâu? Bao lâu mới tỉnh lại được?”

Trừ những vết thương trên mặt Lương Vi ra, dường như khó có thể nhìn ra những vết thương ở nơi khác.

Y tá lật ca bệnh rồi nói: “Mất máu quá nhiều dẫn đến sốc, gãy xương bảp chân, cộng thêm một số vết thương bên ngoài và chấn động não nhỏ. Cũng coi như chết đi sống lại đấy, mất nhiều máu như thế, không biết hết thuốc mê có tỉnh lại được không nữa. Nhập viện cùng cô ấy còn một người đàn ông và một ông cụ nặng lớn, chỉ bị gãy xương thôi, nhưng như thế cũng đủ đau đớn rồi.”

Lục Trầm Ngân vén một góc chăn lên, quả nhiên bảp chân phải của Lương Vi bị bó thạch cao dày cộp.

Y tá nói: “Để biết chi tiết thì anh đi hỏi bác sĩ, bác sĩ Thẩm Chí Bình ở phòng 301, tầng 2. Anh ấy phụ trách ca phẫu thuật này.”

“Được, cảm ơn.” Lục Trầm Ngân lại gọi lại y tá đang muốn rời đi: “Cô vừa nói đi cùng cô ấy có một người đàn ông và một ông cụ, cô có biết đó là ai không?”

“Một người là người lái xe tải, nghe nói một người khác là bố cô ấy.”

“Bố cô ấy ở phòng nào?”

“Ngay phòng bên cạnh.”

“Được, cảm ơn.”

“Không có gì.”

Lục Trầm Ngân vào phòng vệ sinh rửa mặt, sau đó đi tìm bác sĩ Thẩm. Lúc đi ngang qua phòng bệnh 808, anh chỉ vội liếc qua. Hình như bố Lương Vi vẫn chưa tỉnh lại.

...

Phòng bệnh 808.

Lương Cương tỉnh lại thì chỉ thấy đau nhức toàn thân, thân dưới không cử động được. Đùi ông ta nhói lên từng cơn, cảm giác đó như kẻ cầm ăn thuốc đắng, thống khổ mà không nói thành lời.

Ông ta than nhẹ vài tiếng, cảm thấy mình đúng là tự chuốc khổ vào thân.

“Tỉnh rồi?”

Nghe được tiếng người nói chuyện, Lương Cương cũng tỉnh táo thêm một chút. Tuy nhiên thuốc mê chưa tan hẳn, cơ thể ông ta vẫn bất lực như cũ.

“Ai vậy?” Ông ta há miệng, giọng khàn đặc cả đi.

Người đàn ông ngồi trên sofa sát tường chống gậy chậm rãi đứng dậy, sau đó ung dung đi đến trước giường bệnh. Lương Cương chỉ nghe thấy tiếng gậy nện xuống nền đất ngay một gần, mỗi tiếng như đánh thẳng vào màng nhĩ của ông ta.

Lâm Trí Thâm đứng trước giường, rũ mắt hững hờ nhìn ông ta: “Mới ra tù đã muốn vào lại rồi đúng không?”

Lương Cương hít thật cẩn thận phân biệt người trước mắt, lúc ngược mắt lên thì nhanh chóng chú ý tới nốt ruồi ở khóe mắt người đàn ông. Ông ta lại hạ tầm mắt thì thấy tay phải của người đàn ông cầm gậy, đùi phải trông không được tự nhiên. Nhưng khi nhìn mặt người này thì còn rất trẻ, có lẽ chỉ khoảng 30 tuổi thôi.

Lương Cương thấy yết hầu của mình hơi nghẹn lại, mắt ông ta trừng lớn như cá chết.

“Anh... Anh là ai?”

Lâm Trí Thâm: “Ông muốn chết cũng đừng kéo Lương Vi theo.”

“Anh biết Lương Vi?”

Ánh trời chiều chiếu trên người Lâm Trí Thâm, bộ vest trắng thơm trên người anh ta đón lấy ánh sáng nên càng âm trầm mà thâm sâu hơn.

Lâm Trí Thâm: “Nếu có lần sau thì ngồi tù tiếp đi.” Anh ta nói chuyện luôn bình thản mà tỉnh táo, hôm nay giọng nói lại mang theo chút âm trầm khó có được.

Lương Cương không động đậy được, ông ta chỉ có thể trở mắt nhìn kẻ què chân như anh ta đi ra ngoài. Bóng lưng anh ta khiến lòng Lương Cương run lên.

Cửa phòng bệnh đóng lại “ầm” một tiếng, tiếng động đó không lớn nhưng lại khiến ông ta phải rùng mình.

Khóe mắt có nốt ruồi giọt lệ, người đàn ông gầy chân...

Tròng mắt Lương Cương đảo quanh, sau đó đầu óc cũng lộn tung phèo cả lên, những chuyện cũ năm xưa lại ùn ùn kéo lên.

“Không đâu... Không đâu...” Ông ta lải nhải một mình, cả người hoảng loạn như vừa gặp Diêm Vương.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Án* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Anh vẫn muốn là người che gió chắn mưa vì cô, dù cho anh không có gì cả

Biên tập: Bột

Lâm Trí Thâm ra khỏi phòng Lương Cương rồi vào phòng bệnh của Lương Vi.

Trên mặt đất có thêm một chiếc ba lô màu đen nổi bật, anh ta lách qua rồi nhìn xuống Lương Vi.

“Đây là có thể xử lý tốt mà em nói đấy à?” Anh ta vẫn chất vấn dù cho cô không nghe được.

Lâm Trí Thâm xoay người, vén chăn lên rồi nắm lấy tay cô, một vật rắn trên tay cô đã đáp trả anh ta. Lâm Trí Thâm đưa tay cô lên nhìn thì thấy đó là một chiếc nhẫn.

Đó là một chiếc nhẫn kim cương bình thường tới không thể bình thường hơn, vốn không thể so sánh với chiếc nhẫn trước kia anh ta tặng được.

Ánh mắt Lâm Trí Thâm thâm sâu và nặng trĩu như nước, anh ta nhẹ nhàng hỏi cô: “Quyết định chưa? Có điều, anh ta có thể cho em cái gì?”

Ngón tay Lương Vi khẽ nhúc nhích như có tri giác.

Lâm Trí Thâm buông tay cô xuống rồi phủ chăn lên. Anh ta nhìn chiếc ba lô trên mặt đất, suýt nữa đã trào phúng mà cười một tiếng.

Đúng lúc đó, hộ sĩ anh ta thuê đã tới. Trước khi đi, Lâm Trí Thâm còn để lại một câu: “Khi nào cô ấy tỉnh lại thì báo cho tôi.”

Tới khi không nghe được âm thanh kia nữa, Lương Vi mới từ từ mở mắt ra rồi âm thầm nhìn trần nhà trắng phau.

Hộ sĩ đi hứng nước nóng về thấy cô đã tỉnh thì định gọi Lâm Trí Thâm, có điều Lương Vi đã ngăn lại: “Đừng cho anh ta biết.”

Lương Vi nhìn ra ngoài cửa sổ, ngoài kia lại là một màn đêm tăm tối.

Y tá thấy cô thở đều và nói chuyện rõ ràng thì gỡ mặt nạ dưỡng khí xuống, sau đó cô ấy nghe thấy Lương Vi hỏi: “Bây giờ là lúc nào? Người đi cùng tôi... thế nào rồi?”

“Sắp 6, 7 giờ rồi. Người đi cùng cô? Tôi không biết, tôi được người vừa rồi thuê đến chăm sóc cô. Cô thấy thế nào rồi?” Hộ sĩ nhấn vào chuông cửa bệnh và chăm sóc: “Để tôi gọi bác sĩ giúp cô, lát nữa kiểm tra thử xem sao.”

“Tôi không sao...”

Lục Trầm Ngân cũng vội vàng chạy đến sau bác sĩ Thâm. Trong đám người mặc áo blouse trắng thì chỉ có anh mặc đồ đen, Lương Vi liếc mắt một cái đã thấy anh.

Hai người bốn mắt nhìn nhau nhưng đều không nói gì.

Lục Trầm Ngân yên lặng đứng một bên nhìn bác sĩ kiểm tra cho Lương Vi.

Bác sĩ kiểm tra xong nói đã không còn vấn đề gì nữa, giờ chỉ cần tĩnh dưỡng cho tốt là được.

Bác sĩ Thâm vừa ghi chép vừa nói: “Lúc cô được đưa tới, nhịp tim chỉ còn hơn 40, còn bị sốc vì mất máu, bây giờ tỉnh nhanh như thế cũng coi như kì tích. Mạng này là đoạt lại từ tay Diêm Vương đấy. Mấy ngày này phải nằm tĩnh dưỡng thật tốt, không được vận động kịch liệt.” Bác sĩ vừa nói vừa liếc nhìn Lục Trầm Ngân.

Lục Trầm Ngân vừa gật đầu vừa ghi nhớ từng chuyện, thế nên cũng không phát hiện ra hàm nghĩa khác trong lời nói của bác sĩ.

Lương Vi mím môi cười nhàn nhạt khi thấy đáng về trung thực của anh.

Lương Vi gọi bác sĩ lại: “Người cùng xe với tôi... Cả tài xế kia thế nào rồi?”

“Người đàn ông trung niên không sao, tay bị gãy xương. Ông cụ kia bị gãy xương đùi nên nặng hơn. Hơn nữa tuổi cao nên xương cốt lâu lành, phải cần thận hơn mới được.”

“Cảm ơn.”

Sau khi bác sĩ và y tá đi rồi, căn phòng cũng yên tĩnh hơn rất nhiều. Hộ sĩ nói: “Để tôi lau mặt cho cô.”

Lương Vi nhìn về phía Lục Trầm Ngân rồi nói với hộ sĩ: “Cô nói với anh ta là tôi không cần hộ sĩ. Tiền lương của cô, anh ta vẫn sẽ trả như cũ.”

Hộ sĩ hơi khó xử.

Lương Vi nói: “Anh ấy chăm sóc tôi được rồi, thế nên tôi không cần hộ sĩ.”

Lục Trầm Ngân nhận khăn mặt rồi nói: “Cảm ơn cô, nhưng cô ấy có tôi là đủ rồi.”

Bệnh nhân đã lên tiếng, hộ sĩ chỉ có thể yên lặng ra ngoài nói rõ với Lâm Trí Thâm.

Lúc này, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ.

Lục Trầm Ngân bật một cái đèn khác lên, cả căn phòng lại sáng rõ như ban ngày.

“Muốn uống nước không?” Anh hỏi.

Lương Vi nhìn anh chăm chăm, được hỏi một đằng lại trả lời một nẻo: “Sao anh lại tới đây?” Giọng nói chuyện của cô không lớn, mà cô cũng không thể vận quá nhiều sức được.

Lục Trầm Ngân nghe mà đau lòng, anh kéo chăn ra rồi ngồi bên giường xoa tay cho cô: “Nhận được điện thoại của bệnh viện.”

Lương Vi: “Anh uống ngụm nước đi.” Môi khô nứt đến mức đó rồi.

“Anh không khát.” Anh không khát cũng không đói, như thể anh vẫn chưa kịp hoàn hồn sau khi trải qua một lần thừa sống thiếu chết vậy.

“Lục Trầm Ngân, em đau.” Cô nói.

Lúc này bác sĩ kiểm tra, cô không nói đau nữa chứ, sao mới một lúc đã đau rồi? Cô nói đau khiến lòng anh xoắn lại như bánh quai chèo.

“Đau ở đâu? Anh đi gọi bác sĩ!”

Lương Vi: “Trán hơi đau, chân cũng hơi đau, cả người đều khó chịu.”

Lục Trầm Ngân thờ phào một hơi, sau đó kiên nhẫn nói: “Thuốc mê đang tan thôi. Anh hỏi bác sĩ rồi, lát nữa còn đau hơn, phải cố chịu đựng một chút. Trán em sưng thành cục to rồi, lát nữa anh lấy khăn lạnh lau chườm cho em.”

“Có phải mặt mày em hốc hác lắm không?”

“Không, chỉ bị vài vết thương nhỏ thôi, một đợt nữa sẽ hết.”

“Anh cứ đến đây thế này, còn công việc thì sao?”

“Việc có thể tìm lại, nhưng không có em thì không tìm được nữa.”

Lương Vi dùng sức đưa tay lên muốn bám lấy tay anh: “Em muốn về nhà.”

Con ngươi màu nhạt của cô lóe lên tia nước, tay cô bám chặt nên đọng vào đoạn móng tay, Lương Vi suýt xoa một tiếng vì đau. Sau đó cô cau đôi mày thanh tú và lặp lại lần nữa: “Em muốn về nhà.”

Lục Trầm Ngân cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn lên môi cô, hai đôi môi khô nứt đồng thời chạm vào nhau. Lương Vi đáp lại, cô cũng nhẹ nhàng mút lấy môi anh.

Nụ hôn này ngắn ngủi mà triền miên.

“Khi nào bác sĩ cho xuất viện, anh sẽ đưa em về nhà.”

Anh ngược mắt lên nhìn, đôi mắt dài mang hơi lạnh hơi híp lại, bóng người ở cửa đã biến mất rồi.

Vừa rồi có một người đàn ông đứng ở cửa.

Anh đoán, người đàn ông đó tên là Lâm Trí Thâm.

Tầm mắt Lương Vi bị một bên tường ngăn trở nên cô không thấy gì cả, cũng không biết người đàn ông vừa rồi còn thành thành thật thật này mới đùa giỡn cơ mưu.

Lương Vi: “Đồ của em để ở khách sạn hết rồi, mai anh đến lấy hộ em, giấy chứng nhận và ví tiền cũng còn ở đó. Em phải trả viện phí và tiền phẫu thuật nữa.”

Cô không nhắc đến Lâm Trí Thâm, anh cũng không hỏi nhiều mà chỉ nói “được”.

Lương Vi bảo anh đi ăn gì đó nhưng anh không đi, cứ ngồi ngốc như vậy nhìn cô.

Lương Vi cười anh rồi nói: “Anh xem anh đi, râu cũng không thềm cạo.” Anh nhìn mình xem, trong mắt toàn là tia máu.

Lục Trầm Ngân cười cười: “Đi vội quá, gần đây cũng bận việc.”

Lương Vi nói: “Anh không đói nhưng em hơi đói rồi. Đi mua cơm đi, chọn đồ ăn ngon một chút.”

“Em phải ăn đồ thanh đạm” Nói câu này xong anh đã mau chóng đi mua cơm.

Chuyện gì cũng nghe theo cô hết.

Lúc ăn cơm, Lương Vi trêu anh: “Em không ăn, anh cũng không ăn hả? Có phải nếu tối qua em bị đâm chết, anh cũng tự tử vì tình không?”

Tay cầm thìa của Lục Trầm Ngân cứng đờ, sắc mặt anh ngưng trọng thêm mấy phần, sau đó anh nói: “Anh sẽ ở vậy cả đời.”

Anh nói: “Nếu không có người nhà, vậy anh sẽ đi theo em. Nhưng anh còn cậu và Tiểu Oánh, cả bố anh nữa... Nếu thực sự xảy ra chuyện như em nói, vậy thì Lương Vi, việc anh có thể làm cho em là ở vậy cả đời.”

Lương Vi cứ nhìn anh chăm chú, sau đó chớp mũi cũng dần chua xót.

Anh bòn cho cô: “Em ăn nhiều vào, bác sĩ nói em mất nhiều máu, bây giờ sắc mặt cũng kém lắm. Mai anh mua ít tiết heo gì đó để bồi bổ nhé? Còn cái gì bổ máu nữa?”

“Lục Trầm Ngân, không thì cứ gọi hộ sĩ đi.” Lương Vi bỗng nhớ đến chuyện gì nên đổi ý.

“Hộ sĩ không nấu cơm đâu.”

Lương Vi: “... Em... không xuống giường được, vấn đề sinh lý...”

Lục Trầm Ngân vừa nghe đã hiểu: “Em xấu hổ đấy à?”

“Không phải... Mà là bản...”

“Không bản. Em là người phụ nữ của anh, đây là việc anh nên làm. Ăn cơm trước đã, đang ăn cơm không nói mấy chuyện này.”

Lương Vi không tưởng tượng được đến chuyện “giải quyết” mà cũng phải nhờ tới anh.

Lục Trầm Ngân nhìn cô chăm chú, sau đó trong mắt xuất hiện ý cười nhàn nhạt: “Có chỗ nào trên người em mà anh chưa thấy đâu?”

Anh nói: “Bây giờ em là bạn gái anh, về sau là vợ anh, chúng ta còn ở bên nhau cả đời, đây chỉ là chuyện còn con thôi, cần gì phải che che đậy đậy. Biết đâu một ngày nào đó anh còn cần em chăm sóc, ăn cơm, đi vệ sinh, đi tắm đều phải dựa vào em thì sao.”

Lương Vi chỉ biết đáp lại bằng một tiếng “ừ”.

Suy nghĩ của đàn ông khá thô kệch, nhưng lại tràn đầy chân thành.

Anh pha một chậu nước ấm để lau người cho Lương Vi.

Lục Trầm Ngân đồ quần áo trong ba lô ra, anh giờ áo lót lên hỏi: “Có cần mặc không? Liệu có bị chật chội rồi khó chịu không?”

Lương Vi: “Không mặc.”

Anh cởi hàng cúc trên áo bệnh nhân của Lương Vi, trên cơ thể nhỏ bé còn chồng chất rất nhiều vết thương, bên trong cô cũng không mặc gì. Đây là lần đầu tiên Lương Vi thấy hơi xấu hổ, trước đây khi đứng trước mặt anh, cô chưa từng có cảm giác này.

Cô đưa tay ra che thì bị anh ngăn lại.

“Đừng xấu hổ, nào, ngồi dậy một chút.” Anh đỡ cô dậy, sau đó hơi xích lại gần.

Anh cởi quần áo bệnh nhân của Lương Vi xuống: “Lạnh không?”

“Vẫn ổn.”

Lục Trầm Ngân vắt khăn rồi ngồi ở mép giường tỉ mỉ lau cho cô. Từng ngón tay vụng về lúc này lại cẩn thận từng li từng tí.

Anh nói: “Lúc nhận được điện thoại của bệnh viện, anh chẳng nghĩ được gì nữa.”

Lương Vi nhìn anh: Mặt mày anh thanh sạch, làn da vì lao động quanh năm mà mang màu lúa mạch khỏe mạnh nhưng hơi thô ráp. Gương mặt anh có cạnh có góc, thêm chút râu lại càng đàn ông hơn. Mắt anh cũng không phải kiểu mắt hai mí quá sâu, đôi mắt ấy hơi hẹp mà thâm thúy, con ngươi đen đặc hơn mực, thăm thẳm mà ôn nhu như rơi xuống hồ nước đầy sao vậy.

Anh nói: “Về sau anh không để em đi một mình nữa.” Giọng anh trầm thấp mà chảy trôi như nước.

Có lẽ đây cũng là điểm khác biệt giữa anh và Lâm Trí Thâm.

Lâm Trí Thâm hỏi cô, Lục Trầm Ngân có thể cho cô thứ gì.

Anh ta thuê hộ sĩ cho cô, còn Lục Trầm Ngân bỏ việc để đến đây chăm sóc cô.

Thứ Lục Trầm Ngân cho cô, là tất cả.

...

Lau người xong, Lương Vi nằm xuống, sắc mặt cô hơi ngưng trọng.

Lục Trầm Ngân nhìn qua đã biết cô có tâm sự nên nói: “Bố em đang ở phòng bên cạnh, cần anh sang xem thử không?”

Lương Vi nói: “Đi xem thử một chút đi.”

Thật ra, anh đã mua ba bát cháo.

Lục Trầm Ngân mang bát cháo ấm còn lại sang phòng bên cạnh.

Phòng Lương Cương tối đen, chỉ có ngọn đèn nhỏ ở đầu giường hơi le lói. Anh mở cửa ra, tiếng tay cầm chuyển động vang lên trong đêm tối càng rõ ràng hơn, anh đi ngược sáng vào nền thân hình vốn cao lớn lại càng cao lớn hơn.

Lương Cương nghe được âm thanh thì trong lòng khẽ run rẩy. Ông ta nhìn lại chỉ thấy bóng một người đàn ông đang chậm rãi đi tới. Ông ta bị dọa sợ nên chỉ biết kéo chăn lên, sau đó không ngừng run rẩy.

Ông ta cứ nhắc đi nhắc lại: “Đừng tới tìm tôi... Không phải tôi... Không phải tôi...”

Lục Trầm Ngân thấy hơi kì lạ nên bật đèn còn lại trong phòng lên rồi vỗ vỗ vào mặt chăn của Lương Cương. Hành động đó vậy mà khiến Lương Cương sợ hãi tới thốt ra tiếng.

“Không phải tôi! Thực sự không phải tôi đâu!”

“Chú à, chú vẫn ổn chứ?”

Nghe thấy âm thanh khác, Lương Cương mới thò đầu ra, sau đó trong thấy gương mặt của đàn ông xa lạ.

Lục Trầm Ngân để cháo sang một bên: “Chú ăn gì chưa? Lương Vi bảo cháu tới xem chú thế nào rồi.”

Lương Cương vẫn chưa hoàn hồn, mãi ông ta mới thốt ra được câu “ăn rồi”.

Lục Trầm Ngân không nói thêm gì nữa, anh quay lại phòng bệnh của Lương Vi.

Sau khi rửa mặt và chân tay ra xong, anh hơi lưỡng lự nhưng cuối cùng vẫn hỏi: “Lương Vi, có phải thần kinh của bố em hơi có vấn đề không? Vì tuổi cao à?”

Lương Vi cười nhạo: “Ông ta chính là người bệnh thần kinh.”

“Sắc mặt và những lời ông ấy nói lúc nãy rất kì lạ.”

“Có lẽ bị đâm đến hỏng đầu rồi.”

Giọng điệu của Lương Vi rất tùy ý, Lục Trầm Ngân cảm nhận được cô không có cảm tình với bố mình.

Anh nói: “Sao lần này lại xảy ra chuyện?” Trước nay Lương Vi chưa bao giờ lái nhanh.

Lương Vi quay mặt sang chỗ khác, thân nhiên nói: “Em xảy ra tranh chấp trên xe với ông ta, ông ta muốn em chết chung.”

Việc này khiến người ta nghe mà không tưởng tượng nổi, có người làm cha nào mà lại muốn con gái mình chết chung. Việc ấy thế mà lại xảy ra đối với người thân cận nhất của mình.

Lục Trầm Ngân nắm chặt tay cô, đôi tay ấy mảnh khảnh, mềm mại mà thật yếu ớt.

Ánh đèn chiếu xuống một màu xanh trắng nhàn nhạt, sắc màu ấy cũng bình thản như lời nói của Lương Vi vậy.

Cô nói: “Ông ta là một tên điên, là người bệnh thần kinh.”

“Lương Vi.” Anh đan 10 đầu ngón tay vào tay cô: “Kể với anh đi.”

Anh là người bên gối của cô, có thể chia sẻ niềm vui, cũng có thể gánh vác những nỗi khổ đau của cô.

Có lẽ anh không có gì cả, nhưng anh vẫn muốn là người che gió chắn mưa vì cô. Dù cho anh không có gì cả.

Hết chương 47.

Lời của tác giả: Hai ngày nay viết chương này thật đau khổ. Rất muốn viết thể loại điền văn anh yêu em, em yêu anh đơn giản, ngọt ngào một chút. Lúc nào rảnh sẽ viết điền văn ngắn.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Em không cho anh chạm vào là hận anh hay có người khác bên ngoài rồi?

Biên tập: Bột

Tháng 5 năm 2003

Lúc Lương Cương trở về là năm 2001, trước đó ông ta luôn đi làm thuê ở nơi khác. Kí ức của Lương Vi với ông ta rất ít ỏi, trước khi lên nhà trẻ gần như cô không gặp được ông ta.

Sau khi trở về hơn hai năm, hai bố con cô đã thân lên khá nhiều.

Bài tập xếp hình ở trường không biết làm đã có bố rồi. Bố sẽ làm máy xay gió xinh đẹp, sẽ làm khung gỗ tinh xảo cho cô. Trung thu cô sẽ có đèn thỏ con chính tay bố làm, còn có xe tăng nhỏ nữa. Rõ ràng tất cả chỉ là đồng giấy vụn, vì sao vào tay bố lại biến thành nhiều hình dạng như thế đây?

Khả năng lĩnh ngộ của đứa nhỏ 13 tuổi không nhiều, nhưng cũng không quá ít.

“Mẹ muốn đi đâu thế?” Lương Vi thấy Từ Vệ Mai lên xe chuẩn bị ra ngoài.

“Mẹ lên trấn mua ít đồ, con muốn ăn gì không?”

Lương Vi lắc đầu: “Mẹ về sớm một chút.”

Hôm nay trong xưởng mất điện, Từ Vệ Mai được nghỉ.

“Con ở nhà xem TV, làm bài tập ngoan nhé. Đừng chạy đi lung tung.” Từ Vệ Mai thay bộ quần áo khác. Giờ là mùa xuân nên thời tiết ấm áp, bà mặc chiếc áo len màu trắng mỏng trông rất đẹp. Từ Vệ Mai vốn xinh đẹp thanh tú, tóc dài dùng cặp tóc hình bướm bướm cài lên lại càng trẻ trung.

Lương Vi lặng lẽ đứng ở cửa nhà, chăm chú nhìn bà rồi đi.

Bà nội vội vàng chạy tới từ trong phòng nhỏ bên cạnh: “A Vi —— mau lại đây, mau lại đây!”

Lương Vi nghe thấy tiếng gọi thì chạy tới, bà nội nói: “Cháu nhìn cái này xem, muốn giữ lại không?”

Trong tay bà đang đỡ một ổ chim non, bên trong ổ chim có hai chú chim nhỏ há mỏ kêu chiêm chiêm.

Lương Vi mừng rỡ nhận lấy: “Ồ đâu thế ạ? Bé quá.”

“Con chim kia làm tổ trên cây bên cạnh ruộng nhà mình, không rõ tại sao rể cây kia gãy lìa, sáng nay cũng bị đổ mà không rõ nguyên nhân. Tổ chim rơi xuống nên bà nhặt về cho cháu chơi.”

“Cháu cho chúng nó ăn đây.”

Lương Vi đặt tổ chim ở trên tường, sau đó bón từng hạt com cho hai chú chim non. Chú mèo bà nuôi uể oải tới ngửi chúng một chút rồi quay đầu rời đi.

Có điều hai chú chim non này như không biết no, chúng vẫn luôn mở rộng mỏ hướng lên trời.

Cô cho ăn tới có mắt kiên nhẫn nên vào nhà xem TV.

Từ Vệ Mai không về nhà ăn com trưa, Lương Vi ăn com cùng với bà.

Bà gấp đũa thức ăn: “Mẹ cháu đi đâu rồi?”

“Cháu không biết.”

Bà cụ cũng không hỏi nhiều nữa, chỉ bảo Lương Vi ăn nhiều để lớn thêm một chút.

Buổi chiều, bà cụ phải ra ruộng nhỏ cỏ. Lương Vi không muốn ở nhà cũng không muốn làm bài tập nên mang theo rổ nhỏ rồi chạy theo bà ra chơi trong ruộng.

“Cháu đừng chạy loạn khắp nơi, cẩn thận ngã tọt xuống ruộng đấy!” Bà cụ cầm nhắt cô suốt, ai bảo khi còn nhỏ có lần cô leo cây hái dâu rồi ngã xuống ruộng, khiến bà tuổi cao sức yếu cũng suýt nữa nhảy xuống ruộng vớt cô. Cũng may mà rãnh ruộng nông, bên trên còn có những người khác nên họ đã giúp vớt cô lên.

Lương Vi “vâng” một tiếng, sau đó an tĩnh hơn trước kia rất nhiều.

Cô ngồi ngơ ngẩn hóng mát dưới tàng cây.

Bà cụ thấy cô có gì đó không đúng lắm. Bình thường đứa bé này riu rít suốt ngày, hôm nay sao lại yếu ớt như thế được. Vì thế bà nói với Lương Vi: “Cháu đi theo nhỏ cỏ cho bà, tối về cho cháu ăn thịt dê.”

Lương Vi nghe lời lắm, thấy bà nói vậy thì đi nhỏ cỏ ngay.

Bà cụ hô: “Không được chạy xa đâu đấy.”

Tới lúc mặt trời xuống núi, hai bà cháu mới dọn dẹp trở về nhà. Không biết Từ Vệ Mai đã trở về từ lúc nào, lúc này bà đang múc đồ ăn trong sân. Bà thấy khuôn mặt nhỏ của Lương Vi đỏ rực, tay chân lấm bùn đất cũng không mắng nhiếc mà chỉ cười dịu dàng, sau đó bảo cô mau đi rửa tay, bà đã mua sữa chua cho cô uống rồi.

Thế nhưng Lương Vi lại không quá hào hứng với sữa chua. Cô chạy về phòng xem tổ chim thì thấy hai chú chim bên trong đã bất động, chúng chết mất rồi.

Chúng yếu ớt đến mức không được cho ăn bữa trưa mà đã chết mất.

Lương Vi đào một cái hố rồi chôn lũ chim xuống. Cô lại nhớ tới một chú chó từng nuôi khi còn nhỏ, chú chó đó cũng đột nhiên chết mất. Với cô mà nói, động vật thực sự rất yếu đuối.

Lương Cương làm thợ mộc nên luôn đi sớm về muộn.

Từ Vệ Mai nấu hai món ăn đơn giản, ánh đèn u ám chiếu xuống một vòng người vây quanh bàn com. Lương Cương thích uống rượu, ông ta thích nhất vừa uống rượu vừa nhai lạc.

Lương Vi cũng thích ăn lạc nên thường tranh với ông ta.

Lương Cương đẩy đĩa sang chỗ Lương Vi: “Thích ăn đến thế à? Mai bảo mẹ con mua thêm một ít.”

Từ Vệ Mai cười: “Nó đâu có thích ăn, đói con mất mà thôi, thấy anh ăn ngon nên mới vậy. Mấy đứa trẻ đều như thế hết.”

Lương Cương nhai mấy lần, sau đó tay cầm bát rượu của ông ta khựng lại, tiếp đó để bát xuống bàn rồi nói: “Có phải sắp tới sinh nhật Vi Vi nhà ta rồi không?”

Từ Vệ Mai: “Ừ, nửa tháng nữa.”

“Năm nay bố mua bánh ga tô to cho con nhé?”

Lương Vi cười: “Thật à? To thế nào?”

Lương Cương cố vờn tay một cách khoa trương: “To thế này này! To đến mức người chui được vào trong ấy!”

“Đừng nghe bố con nói bừa, già rồi còn khoác lác.” Từ Vệ Mai dịu dàng nói vậy.

Lương Vi cười ha ha không ngừng: “Bố nói rồi nhé, không được nuốt lời đâu đấy, nhất định phải to như thế này!” Cô cũng vươn tay theo.

Sinh nhật năm ngoái của Lương Vi không có gì cả, ngay cả bánh ga tô cũng không có, bởi tiền trong nhà đều bị Lương Cương cầm đi trả tiền đánh bạc. Cuộc sống sinh hoạt bình thường của họ cũng đã rất khó khăn rồi.

Năm nay ông ta bỏ bài bạc, làm một công việc bình thường nên cũng dễ được chút tiền.

Lương Cương vừa uống rượu vừa nói: “Về sau có tiền mua cho con bánh ga tô làm nhà, đôi thì cần một cái, cả đời không lo ăn uống.”

Lương Vi cười không ngừng, cô nghe giọng điệu khoa trương và sắc mặt của bố mình thì thấy rất thú vị.

Lương Cương nói: “Con ăn nhiều một chút, gầy quá. Trông thể mà lừa thật, ăn cơm cũng muốn người ta và vào miệng mình trước. Về sau sẽ treo cái bánh nướng trên cổ con, nghe chuyện về bánh nước chưa? Ở phía Đông có bà cụ cũng lừa như con ấy. Có người sợ bà ấy chết đói nên treo bánh nướng ở cổ bà ấy, nhưng về sau bà ấy vẫn chết đói, con biết vì sao không?”

Lương Vi phối hợp hỏi lại: “Vì sao ạ?”

Lương Cương lấy đũa gõ bát: “Vì bà ấy cần roi bánh trước, sau đó lừa đến mức không nhặt bánh lên nên cứ chết đói như vậy.”

“Bố nói lung tung! Sao con chưa nghe chuyện về bà ấy?”

“Con không tin hả? Không tin thì mai sang phía Đông hỏi đi.”

“Con không tin đâu! Bố ăn lạc của bố đi!”

Lương Cương ngửa mặt lên trời cười to.

Hai bố con cứ tranh luận như thế, còn Từ Vệ Mai gấp đồ ăn cho Lương Vi rồi nói: “Con mau ăn cơm đi, bố đùa thôi.”

Sau bữa cơm tối, Lương Cương luôn có thói quen ngồi uống bình trà bên bàn cơm. Lương Vi rửa chân xong cũng ngồi trên ghế lắc qua lắc lại, Từ Vệ Mai thì vào trong nhà tắm rửa.

Lương Vi vươn tay: “Bố cho con chơi điện thoại.”

Lúc Lương Cương trở về dù không kiếm được tiền nhưng lại dùng chiếc điện thoại hay xuất hiện trên quảng cáo về. Màn hình điện thoại có độ phân giải cao, bên trong còn có hai trò chơi mà Lương Vi rất thích chơi nữa.

Lương Cương rút điện thoại trong túi quần ra đưa cho Lương Vi rồi nói: “Suốt ngày chơi chơi chơi, làm bài tập xong chưa?”

“Mai con làm.”

“Ha ha, lẽ mà lẽ mê y hết mẹ con.”

Trò Lương Vi chơi có âm thanh vang dội, cô nói: “Nhưng bọn họ đều nói con giống tính bố, mẹ nói con vừa nóng tính vừa không kiên nhẫn.”

“Đừng nghe mẹ con nói lung tung.”

Uống trà xong, tắm rửa xong, chơi trò chơi xong, cả nhà họ tắt đèn lên lầu đi ngủ. Lương Vi cầm điện thoại của Lương Cương chạy vào phòng mình để nghe nhạc.

Lương Cương khóa cửa phòng lại rồi nói: “Sau này nó tốt nghiệp rồi cũng không cho mua điện thoại di động, si mê điện thoại như thế là không được.”

Từ Vệ Mai vẫn im lặng ngồi lau tóc bên giường, lọn tóc của bà vẫn chưa khô hẳn.

Lương Cương bật TV, cởi quần áo rồi lên giường. Ông ta nhìn thoáng qua tấm lưng tinh tế mềm mại của Từ Vệ Mai rồi nói: “Hai năm nay em chẳng béo lên tí nào, đợi cuối năm chúng ta có tiền rồi, em mua đồ ăn mà bồi bổ.”

Từ Vệ Mai thấp giọng nói: “Không cần. Gả cho anh nhiều năm như thế cũng không được ngày nào tốt lành. Nếu cuối năm anh có tiền thì giữ lấy đi, về sau Vi Vi còn phải lên cấp 3 rồi đại học, tất cả đều là các khoản chi lớn. Nợ trước đó của anh cũng chưa trả hết...” Càng nói, giọng điệu của bà càng thay đổi.

Lương Cương nhú mày: “Không phải anh đã bỏ bài bạc rồi à, mấy tháng nay lấy được tiền đều đưa cho em. Anh cũng đang cố vun đắp cho gia đình mà.”

Từ Vệ Mai đưa lưng về phía ông ta, sắc mặt bà rất lạnh nhạt: “Anh ra ngoài 6,7 năm cũng không kiếm được đồng nào, cái nhà này chưa từng dựa vào anh. Em và Vi Vi không có anh cũng sống tốt được.”

Đàn ông nhà khác ra ngoài làm thuê không có nhiều thì cũng có ít, tóm lại có thể mang chút tiền trở về. Nhưng ông ta thì sao, lúc trở về vô cùng chật vật,

một đồng tiền cũng không mang về được mà còn thiếu nợ. Ông ta nói mình ở bên ngoài cũng khổ sở lắm, số kiểu gì mà kiếm được một ít dầ mắt. Vì thế Từ Vệ Mai mới không tin những lời này của ông ta.

Lương Cương đặt hai tay ra sau đầu, vừa xem TV vừa nói: “Anh biết em trách anh, anh cũng đâu muốn như vậy, nhưng em không biết anh ở bên ngoài khổ đến thế nào đâu. Ngày nào cũng ngủ ở chỗ đầy đàn ông, mùa hè nóng chết, mùa đông cóng chết, em nghĩ anh ở ngoài sung sướng thoải mái à? Hai năm anh ở bên ngoài đều là làm không công cho người khác, ông chủ đó cuỗm tiền chạy mất, anh có thể làm gì!”

Từ Vệ Mai kéo cái chăn khác qua, cách xa ông ta rồi nói: “Nói chung anh nói thế nào cũng là đúng, em không muốn nghe anh giải thích nữa.”

“Bây giờ anh sẽ chăm chỉ kiếm tiền, có ai không muốn ổn định đâu. Không phải như bây giờ cũng tốt à?”

Từ Vệ Mai nằm nghiêng: “Tùy anh, dù sao em cũng chỉ nhẫn nhịn vì Vi Vi.”

Lương Cương tắt đèn, trên TV lại chiếu bản tin thời sự, ông ta xem một lúc thì mệt quá thiếp đi mất.

Từ Vệ Mai co lại ở một bên gửi tin nhắn. Bà học văn hóa không cao, chiếc điện thoại cũ kỹ chỉ có bàn phím nổi, có chút chữ thôi mà cũng phải nhấn tới mấy lần mới đúng.

Bản tin thời sự kết thúc, Lương Cương lại ngủ không sâu nên tiếng TV hơi to đã đánh thức ông ta. Ông ta tắt TV định đi ngủ thì thấy ánh sáng nhỏ bên phía Từ Vệ Mai.

Ông ta lẩm bẩm: “Mau ngủ thôi, mai em không đi làm à?”

Từ Vệ Mai tắt điện thoại di động rồi để dưới gối.

Lương Cương nhìn bóng lưng bà thì trong lòng hơi ngứa ngáy, ông ta chui vào cùng một ổ chăn với bà.

Tay ông ta vừa đụng vào eo đã bị Từ Vệ Mai gạt xuống. Bà nói bằng giọng mắt kiên nhẫn: “Mệt lắm rồi, mau ngủ đi.”

Lương Cương vẫn chưa từ bỏ ý định, tay ông ta vói vào trong quần áo của bà nhưng Từ Vệ Mai vẫn cực lực kháng cự.

Ông ta nhỏ giọng: “Lâu lắm rồi không chạm vào em.”

Từ Vệ Mai vẫn trái ý ông ta, dù thế nào cũng gạt tay Lương Cương ra. Bà nói: “Anh ở bên ngoài nhiều năm như thế, chẳng nhẽ không có em thì không nhịn được?”

Một người đàn ông ở bên ngoài 6, 7 năm lại không có vợ bên cạnh, ai có thể nhịn lâu đến thế.

Một đám đàn ông ở cùng một phòng, lúc hứng thú lên cũng kết bầy thành bạn đi tìm gái. Lương Cương cũng đi.

Nhưng Lương Cương sẽ không nói cho bà biết chuyện đó, ông ta chỉ nói: “Em nói linh tinh gì thế.” Vừa dứt lời, ông ta đã xoay người đè lên.

“Em mệt lắm, em muốn ngủ.” Bà sống chết không đồng ý.

Lăn qua lộn lại một lúc Từ Vệ Mai vẫn không đồng ý, mà chuyện này cũng không cưỡng cầu được, ngộ nhờ gây ra tiếng động để Lương Vi nghe được sẽ không hay.

Người đàn ông nào cũng sẽ khó chịu ra mặt khi bị cự tuyệt trong việc này. Lương Cương lại càng kinh ngạc hơn, ông ta tựa ở một bên rồi nói: “Em không cho anh chạm vào là hận anh hay có người khác bên ngoài rồi?”

Từ đầu đến cuối, Từ Vệ Mai vẫn đưa lưng về phía ông ta: “Em không muốn dài dòng với anh nữa, em muốn ngủ.”

Bạn đang đọc truyện *Trầm Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Dù sao đi theo anh cũng sống không bằng chết!

Biên tập: Bột

Ngày ấy, Lương Cương làm thợ mộc cho một gia đình. Gia đình kia đang sửa sang lại nên trong ngoài nhà đều là công nhân. Một đám đàn ông làm việc cả ngày, tới chạng vạng tối mới chuẩn bị thu dọn đồ đạc về nhà ăn cơm chiều.

Có người nói: “Trên trần mở phòng tắm đấy, lên đó tắm rửa không?”

Vào thời đó, có rất nhiều nhà còn không có cả phòng tắm. Dù có lắp bình năng lượng mặt trời thì ngày mưa dầm cũng không có nước nóng. Mà phòng tắm thì không như vậy, nước ở đó vừa mạnh vừa nóng, có cả điều hòa, muốn thoải mái đến đâu cũng được.

“Tắm một lần mất bao nhiêu tiền?”

“Nam 10 tệ, nữ 7 tệ.”

“Không đi, không đi, có 10 tệ đó đem đi mua ít tai heo về gặm còn hơn.”

Người đàn ông đó thu dọn dụng cụ xây tường, sau đó chỉ vào nói: “Đúng là đồ con rùa không có tiền đồ. Hỏi anh có đi không mà, tôi mời đấy người anh em! Lương Cường cũng đi đi!”

Lương Cường phúi mảnh gỗ vụn trên người, ông ta ngậm điều thuốc rồi cười hai tiếng: “Không đi, vợ con còn ở nhà chờ tôi về ăn cơm kia.”

Người đàn ông đến bên cạnh Lương Cường, ông ta lặng lẽ khua tay: “Ngoài tắm rửa ra còn thứ đồ tốt khác nữa, bên trong xoa bóp dễ chịu lắm!”

Lương Cường gảy tàn thuốc rồi cho ông ta một đập: “Anh bịp bợm như thế không sợ vợ biết à?”

“Chỉ có anh sợ thôi!” Người đàn ông hô hào: “Các anh em, hôm qua tôi thắng hơn mấy trăm tệ. Nào nào, tôi mời mấy anh đi tắm!”

Lương Cường ngồi trên xe máy chuẩn bị rời đi lại bị người khác giữ lại: “Đi đâu mà đi! Đi tắm! Tên này, đừng hòng trốn nhé, lát nữa tắm xong người anh em đây mời anh ăn cơm!”

Mấy người đàn ông thay nhau oanh tạc nên rất khó từ chối. Sau khi đến phòng tắm, Lương Cường mới gọi điện về cho Từ Vệ Mai. Mà dường như bà cũng không phản ứng lại quá nhiều, dù ông ta có về lúc nào cũng chỉ thản nhiên nói câu biết rồi.

Phòng tắm không lớn, trang trí cũng khá đơn sơ. Ở cửa dựng bảng hiệu màu lam, trước đó có rất nhiều xe to nhỏ đỗ chen lấn nhau, thì ra người đến tắm nhiều như vậy.

Chỗ tắm bên trong cũng có hạn, buổi tối còn có nhiều người nên nhóm họ có 7,8 người đàn ông thì chỉ có 5 người được vào.

Lương Cường ngồi xuống sofa bên ngoài rồi nói: “Mấy anh vào trước đi, chờ người bên trong tắm xong tôi sẽ vào.”

Một người đàn ông khác nói: “Tôi cũng chờ, tôi sang bên cạnh cạo cái đầu đã.”

Một nhóm người cuối cùng chỉ còn lại Lương Cường ngồi chờ bên ngoài. Ông ta cũng thoải mái ngồi hút điều thuốc rồi bắt chuyện với bà chủ phòng tắm.

Bà chủ là người noi khác nên tiếng phổ thông nát bét. Lương Cường cũng vậy, giọng nói chuyện của ông ta mang đặc về nông thôn. Hai người cứ nói lung tung qua lại, coi như giết thời gian.

Cách âm của phòng tắm không tốt nên bên trong có tiếng động gì đều bị nghe thấy hết.

Ở ngoài có người gọi bà chủ ra, trong phòng chỉ còn lại một mình Lương Cường. Ông ta đứng dậy đi loanh quanh, sau đó đứng nghiên cứu bảng giá.

Ở trên còn viết gì mà xoa bóp tắm muối, Lương Cường cười nhạo một tiếng, đây rõ ràng là nhà chứa trá hình mà.

“Kiến Bân, có cần tôi gọi người xoa bóp giúp anh không?” Trong phòng tắm truyền ra tiếng của đàn ông.

“Thôi, tôi không cần, anh đợi lát nữa gọi giúp Lương Cường đi, anh ta hơi trống vắng đó!”

Nghe thấy có người nhắc đến tên mình, lực chú ý của Lương Cường bỗng bị rời đi.

Người kia nói: “Lương Cường cần đấy, xem chừng đến vợ mà anh ta cũng không ăn được. Có ai không biết cái nón xanh kia phát sáng đến thế nào chứ, thế mà anh ta vẫn kìm nén được con tặc.”

“Không kim thì làm gì được đâu, anh ta cũng đâu phải người tốt lành gì. Tự mình phóng đảng bên ngoài nhiều năm như vậy, nếu tôi là vợ anh ta thì cũng ra ngoài tìm người khác thôi. Đi theo anh ta thì có thể sống tốt được chắc!”

“Ồi dào, anh ta về 2, 3 năm rồi đúng không, nghe nói tiền nợ đánh bạc vẫn chưa trả hết đâu. Đúng là không thể dính vào bài bạc, món đồ chơi đó táng gia bại sản đó!”

“Anh ta thì sống ra gì chứ, chó thì vẫn mãi ăn phân, đời này của anh ta cũng chỉ như vậy thôi. Tiếc thay cho vợ anh ta, bộ dáng xinh đẹp như thế, để được đưa con gái cũng xinh đẹp.”

“Ha ha, người ta có xinh đẹp cũng không làm người tình của anh, anh có thêm thường cũng vô dụng thôi. Tôi nghe nói gia đình nhà kia đang đòi ly hôn, vợ anh ta biết chuyện nên âm ỉ đòi ly hôn đấy.”

“Vậy thì có trò hay để xem rồi, nam bỏ vợ, nữ cũng bỏ nhà, hai người ở bên nhau là vừa đẹp!”

“Lương Cương cái loại đó còn lâu mới chịu ly hôn, ly hôn rồi anh ta còn tìm vợ thế nào nữa.”

Hai người đàn ông trào phúng một lúc rồi không nói gì, có lẽ đã cởi quần áo đi vào khu tắm rửa.

Lương Cương cứng đờ ở bên kia, mặt ông ta tái lại, thuốc cháy vào quần cũng không để ý tới.

Lương Cương ném thuốc đi rồi dùng chân hung hăng nghiêng lên. Ông ta nắm hai tay thành quyền rồi bay thẳng vào phòng tắm nam. Lúc vén rèm lên thì sương mù bên trong hầm hập, có mấy người đàn ông xa lạ mặc quần áo nhưng để trần cánh tay, Lương Cương đẩy họ ra rồi hung hăng xông tới khu tắm gội. Bên trong khu này sương mù càng dày đặc hơn, Lương Cương phân biệt cẩn thận một lúc mới bắt được hai tên chó má kia.

Ông ta không màng tới quần áo bị nước làm ướt, mà chỉ vùng nắm đấm lên đánh một cú.

Vì Lương Cương dùng lực rất lớn và mặt đất lại trơn trượt nên người đàn ông kia bị đánh tới mất trọng tâm rồi ngã phịch một cái xuống đất. Mặt đất bằng men sứ cứng rắn đập vào khiến ông ta đau tới nhe răng trợn mắt.

“Lương Cương, anh làm gì đó!” Một người đàn ông khác giật mình, anh ta muốn đỡ người kia nhưng cũng bị ăn một đấm.

Mấy người khác thấy tình hình không ổn thì nhao nhao lên kéo người.

Lương Cương vùng lên quát: “Mẹ nó lũ khốn, tưởng tai ông đây không nghe được à? Tao đánh bạc liên quan quái gì đến mày, vợ tao ngủ với người nào mày cũng biết rõ như thế? Đánh nát cái miệng khốn khiếp của mày!” Ông ta nhào tới muốn đánh tiếp thì bị người phía sau giữ chặt.

“Lương Cương, đang bình thường mà làm gì vậy!”

“Đừng vậy, có gì từ từ nói chuyện.”

Hai người đàn ông ngã trên mặt đất cũng tức giận, cả hai đều đang trần truồng mà cũng đứng dậy gào lên: “** mày! Tao nói sai chỗ nào hả? Vợ mày qua lại với lão Tôn thôn bên cạnh không biết bao năm rồi, người trong thôn ai cũng biết đấy! Vợ mày nằm vui vẻ trên giường của người khác rồi chỉ ước gì mày không trở lại thôi, mày về vợ mày không hỏi hả? Mày chính là trò cười!”

Lương Cương tức giận tới trán nổi đầy gân xanh, âm thanh gầm thét của ông ta tới 18 phố cũng nghe được.

“Cmn mày lặp lại lần nữa xem! Lặp lại lần nữa! Bên ngoài thì khách khí xưng em gọi anh, sau lưng lại đâm tao như thế? Há? Thằng khốn này! Hôm nay tao phải giết mày! Giết chết mày!”

“Lương Cương, bình tĩnh lại đã! Bình tĩnh lại đã!”

“Kiến Bân, anh cũng yên lặng chút đi.”

“Phải phải phải, mọi người đều bình tĩnh lại đã, có gì từ từ nói chuyện.”

Lương Cương phẫn nộ nói: “Các người nói thì dễ lắm, lúc bị người khác đâm sau lưng rồi mới biết có đau không!” Ông ta vùng tay rồi đi nhưng càng nghĩ càng giận, vì thế phi xe máy như điên về nhà, trên đường còn suýt bị ngã.

Từ Vệ Mai và Lương Vi vừa bắt đầu ăn cơm thì thấy ông ta nổi giận đùng đùng trở về, sau đó không nói câu nào đã lên phòng trên lầu.

Lương Vi khẽ hỏi: “Mẹ ơi, bố sao thế?”

Từ Vệ Mai ra hiệu bảo cô ăn cơm, còn mình thì bỏ thìa bát xuống lên lầu xem: “Mẹ đi xem bố con thế nào.”

Lương Cương chống nạnh đi đi lại lại trong phòng. Lúc Từ Vệ Mai mở cửa đi vào thì thấy ông ta đi loạn như con ruồi mất đầu.

“Anh sao vậy?” Giọng bà luôn nhu hòa.

Lương Cương thấy khuôn mặt xinh đẹp của Từ Vệ Mai thì đầu óc ong ong như nổ tung, trong đầu ông ta đều là những lời khốn khiếp của hai tên trong phòng tắm kia.

Lương Cương nhìn Từ Vệ Mai, hàm trên của ông ta căng cứng trông hơi dữ tợn.

“Rốt cuộc là thế nào?” Từ Vệ Mai đóng cửa lại.

Lương Cương: “Cô nói thật cho tôi biết, có phải cô thông đồng với ai bên ngoài rồi không?” Ông ta đang tức giận nên rất to tiếng.

Mặt Từ Vệ Mai tái đi.

Lương Cương chỉ về phía bà rồi nói: “Cô thành thật cho tôi! Có phải cô đội nón xanh cho tôi rồi không?”

“Anh nghe được gì ở bên ngoài rồi?”

“Cô nói cho tôi là có hay không!”

Từ Vệ Mai có chết cũng không thừa nhận.

Lương Cương nửa tin nửa ngờ trong lòng: “Được, chính cô cũng nói không phải. Nếu bị tôi bắt được, tôi sẽ đánh gãy chân cô!”

Từ Vệ Mai: “Lương Cương, anh tự hỏi lương tâm mình xem, từ khi gả cho anh, anh cho tôi được cái gì? Tôi đi theo anh đã được sống ngày nào yên ổn chưa? Vừa gả tới, nợ của bố mẹ anh cũng là tôi trả, về sau anh đánh bạc nợ tiền cũng là tôi trả. Mẹ tôi sống chết không cho lấy anh nhưng tôi vẫn lấy, tôi như bây giờ cũng coi như tự chuốc khổ vào thân.” Không thể nào bà cũng chịu được, thế nhưng người lấy bà lại không thêm quan tâm chút nào tới bà.

“Cô lại còn chê tôi nghèo! Tôi cũng muốn phát tài chứ, tôi cũng muốn cho cô sống thoải mái chứ! Có ai không muốn có tiền đâu!”

“Anh thì suốt ngày mạnh miệng! Anh đánh bạc thua bao nhiêu tiền cũng lấy tiền tôi vất vả dành dụm để trả. Tôi làm việc từ sáng tới tối rồi tiền cũng bị đem đi trả nợ cho anh. Năm ngoái, tôi không mua được cho Vi Vi một bộ quần áo mới, một bộ cũng không có! Ba lô của con bé bị hỏng, tôi chỉ biết rút nước mắt rồi bảo thông cảm cho mẹ một chút, cuối cùng ba lô đó vẫn chập chập vá vá đến tận bây giờ. Anh không quan tâm đến gia đình này, không quan tâm đến tôi cũng không sao, nhưng dù thế nào anh cũng nên đau lòng cho con gái mình chứ? Chẳng lẽ anh muốn về sau nó không được đọc sách, rồi cũng thức khuya dậy sớm làm công trả nợ cho anh à?!”

Lương Cương quay đầu đi chỗ khác, mỗi lần Từ Vệ Mai nói tới những chuyện này, ông ta đều biết mình đuối lý nên không giải biện nhiều.

“Anh đi một lần là 6, 7 năm mà không gửi được một đồng nào về. Tiền học, ăn mặc, tiêu dùng của Vi Vi đều đề lên vai tôi. Con trẻ nhà khác được mặc quần áo mới, đeo cặp mới, cả mua sách và đồ ăn vặt nữa. Vì thế tôi cũng không muốn để người khác xem thường con bé. Nhưng một mình tôi rất mệt mỏi, một tháng tiền lương còn chưa tới 1000 tệ, anh biết tôi mệt mỏi đến thế nào không!”

“Tôi biết mấy năm nay cô tủi hổ, nhưng không phải bây giờ tôi đang cố gắng kiếm tiền à!”

“Anh nói một câu tủi hổ là xong à? Một câu tủi hổ của anh là tóm gọn được quãng thời gian mình tôi chật vật à? Anh chẳng hiểu gì cả. Cứ coi như tôi có người bên ngoài rồi đội nón xanh cho anh đi, thì Lương Cương ạ, đó cũng là do anh đáng đời! Bây giờ tôi không còn tình cảm gì với anh nữa, nếu không phải vì Vi Vi thì tôi đã ly hôn với anh từ lâu rồi.”

Lời nói này quá đa nghĩa, mấy giây sau Lương Cương mới phản ứng lại rồi quát lớn: “Quả nhiên! Quả nhiên cô có người bên ngoài!”

Từ Vệ Mai khóc: “Vậy anh đánh gãy chân tôi là được rồi! Anh đánh đi! Dù sao đi theo anh cũng sống không bằng chết!”

Bà vừa khóc vừa nói làm Lương Cương thấy hơi mềm lòng, càng nghĩ càng thấy dù sao cũng là lỗi của mình, nhưng ông ta vẫn kìm nén một bụng tức giận như cũ.

“Cô đừng khóc, đừng có khóc! Hôm nay đã bức rồi cô còn khóc, phiền chết đi được! Tôi nghe mấy con rùa khôn khiếp kia nói lung tung, sau đó hỏi cô có ngủ với đàn ông khác không, cô lại trả lời như vậy, còn nhắc lại chuyện cũ năm xưa nữa chứ.”

Từ Vệ Mai cúi đầu lau nước mắt, trông thì có vẻ yếu đuối nhưng thật ra lại kìm nén vẻ quật cường.

Lương Vi đứng ngoài cửa nghe được tất cả.

Bên trong bỗng nhiên yên lặng, cô sợ bọn họ đột nhiên mở cửa ra nên rón rén đi xuống nhà. Cô đi mỗi bậc thang đều dừng lại rất lâu, cô sợ nên chỉ dám phất ra âm thanh nhỏ xíu. Bởi an tĩnh thật đáng sợ, mà vào lúc này thì âm thanh nhỏ bé thôi cũng như bị phóng đại tới vô hạn.

Cô trở lại bên bàn cơm, thức ăn đã nguội lạnh, ăn vào cũng không còn vị gì nữa rồi.

Trời bên ngoài tối tối đen đặc, cả thế giới cũng lâm vào yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Cô hằng hái lao vào màn mưa, đi đưa áo mưa cho bố

Biên tập: Bột

Cả thôn đều biết chuyện lùm xùm trong phòng tắm kia, bởi loại tin bất quái như thế lan đi còn nhanh hơn cảm cúm.

Tin đồn đó nói Từ Vệ Mai là nhân tình của Tôn Tường, đỉnh đầu Lương Cương đã xanh mon mớn, còn nói cả nhà này đều làm chuyện không ra gì.

Dù bên ngoài họ khách khách khí khí nhưng sau lưng đều buồn chuyện về người trong nhà này. Ngày hôm sau Lương Cương tới gia đình kia làm việc cũng không nói chuyện với bất cứ ai. Thế nhưng hai gã đàn ông trong lòng đầy lửa giận kia vẫn luôn trào phúng Lương Cương, hơn nữa còn có ý nói lớn tiếng. Lúc đầu Lương Cương nghĩ nhin một chút coi như xong, làm hết việc rồi sẽ đi luôn.

Nghĩ là vậy nhưng đầu biết hai gã kia càng nói càng hăng. Ông ta nghe được đã cố nén giận, cuối cùng vung cửa lên muốn đánh nhau thì bị mấy gã thợ mộc khác ngăn lại.

Loáng một cái đã qua 10 ngày, trong những ngày này ông ta nghe được rất nhiều lời đồn đại nói Từ Vệ Mai và Tôn Tường ở bên nhau thế nào, nói ông ta hăng hái tranh giành ra sao.

Nhưng khi về đến nhà thấy dáng vẻ uất ức của Từ Vệ Mai, ông ta cũng hơi lưỡng lự. Sau đó trông thấy Lương Vi, Lương Cương lại quyết định nuốt con tức này xuống bụng.

Ông ta đi tới đâu cũng cảm thấy người khác đang nhìn mình, về nhà Từ Vệ Mai lại xa cách nên đám lửa trong lòng ông ta không có chỗ phát tiết. Sau khi tan làm, ông ta phóng xe máy lên trần tìm gái.

Thoải mái xong, Lương Cương nằm hút thuốc. Cô gái kia hỏi tên và địa chỉ nhà của ông ta, rồi chỉ có vậy mà biết ông ta là ai.

Cô ta hỏi: “Vợ anh là Từ Vệ Mai à?”

“Sao? Quen à?”

“Không phải, nhưng trong 10 dặm thôn này có ai không biết chuyện kia nhà anh đâu. Chuyện tốt không ra cửa, chuyện xấu đồn ngàn dặm. Lần sau tới anh lại tìm em đi thôi, dù sao vợ anh cũng không để ý, lần sau em tính rõ hơn cho anh một chút.”

Lương Cương: “Cmn cô nghe được từ miệng ai?”

“Mấy ngày trước có một người đàn ông ở trần các anh đến đây tìm vui, anh ta kể cho chị Tường nghe, sau đó chị Tường kể lại với bọn em.”

“Tên hần là gì? Trông thế nào?”

“Tên là Hoàng... Kiến Bàn? Chắc là cái tên này, anh ta đến mấy lần đều tìm chị Tường.”

“Được lắm đồ con rùa khôn kiếp! Cmn đúng là biết cách đâm tao mà! Trước kia còn xưng anh gọi em, tao giết chết thằng khôn đó!”

Lương Cương phóng xe máy tới nhà Hoàng Kiến Bàn nhưng lần nào nhà ông ta cũng tối om, không có một bóng người. Nhà hàng xóm bên cạnh nói cả nhà đi ăn cưới rồi.

“Được, chờ đó, chờ đó cho tao!” Ông ta uất hận lắm lắm.

Ông cụ hàng xóm nói: “Anh làm thợ mộc đúng không, lúc nào rảnh thế? Nhà tôi có mấy chỗ cần sửa lại, cửa này, trần nhà nữa, đang muốn tìm người đây.”

Lương Cương: “Mấy ngày nữa tôi làm xong việc bên kia rồi tới.”

“Được được được, nhưng đừng quên đấy, thợ mộc khó tìm lắm. Nhớ đừng quên.”

“Ông yên tâm đi, sẽ không quên đâu.”

Trong khoảng thời gian này, bầu không khí trong nhà cô luôn cứng ngắt. Lương Vi cũng vì nghe được chuyện ngoài cửa ngày đó mới biết vợ chồng họ không hòa hảo. Mâu thuẫn vốn sâu nên lúc cả nhà ở cùng nhau cũng chỉ có bữa cơm tối mà thôi. Gần đây Lương Cương lại không hay về nhà nữa, Lương Vi cũng không dám nhắc đến ông ta với Từ Vệ Mai.

Có một ngày, Lương Cương uống say khướt mới về, sau đó chỉ vào Từ Vệ Mai nằng câu kĩ nữ, rồi tất cả những từ ngữ khó nghe nhất ông ta cũng tuôn ra được.

Lương Cương uống vào sẽ say ngay bởi tư lượng không tốt. Ông ta về chưa đến 2,3 năm nhưng Lương Vi cũng hiểu được tính ông ta.

Từ Vệ Mai giả vờ không nghe thấy rồi tiếp tục thu dọn bát đĩa. Lương Vi vốn định lên lầu để tránh cảnh này nhưng vừa bước lên bậc thang đầu tiên đã nghe thấy tiếng bát sứ vỡ vụn vì rơi xuống đất.

Từ Vệ Mai bị đau nên kêu lên, đây cũng là lần đầu tiên bà tức giận tới phát cáu: “Lương Cương, anh điên lên gì thế hả!”

Lương Cương đưa một tay bóp cổ bà rồi lẳng cả người Từ Vệ Mai ra đất. Tầng da trắng của bà mau chóng hằn lên năm dấu tay.

“Cả ngày cô mặt ử màu chau cho ai xem!” Ông ta say rượu nên mũi và mặt đều đỏ hết lên, hai con ngươi rệu rã nhưng sức mắng chửi người thì không

yếu chút nào.

Lương Vi nhanh chóng chạy tới đỡ Từ Vệ Mai dậy, Lương Cương còn tiếp tục nói: “Hôm nay tôi hỏi cô có muốn ly hôn hay không, đừng lòi con vào, con cho cô đấy, tôi không cần! Ngày mai chúng ta ly hôn đi, sáng mai đi luôn!”

Đôi mắt Từ Vệ Mai đỏ lên: “Ly hôn thì ly hôn, mai đi luôn!”

Lương Cương đập bàn: “Ai không ly hôn được thì đó là đồ hèn!”

Ông ta loạng choạng lên lầu đi ngủ, Từ Vệ Mai lau nước mắt rồi bảo Lương Vi đi làm bài tập, còn bà lại lặng lẽ quét dọn chỗ bát đĩa vỡ vụn trên mặt đất.

Đêm đó Từ Vệ Mai ngủ cùng Lương Vi. Bà luôn nghĩ con còn nhỏ nên cũng không nói gì nhiều, một vụn tẻ trong nhà cứ chia đôi là được rồi.

Lương Vi âm thầm nhìn bà.

Từ Vệ Mai nói: “Về sau mẹ đưa con ra ngoài thuê nhà. Không sao, có mẹ đây rồi.”

Lương Vi xoa người tiếp tục làm bài tập.

Từ Vệ Mai đến phòng Lương Cương rồi để tiền ở cạnh gối của ông ta. Ông ta thì đã nằm ngáy o o từ sớm rồi.

Sáng hôm sau ngủ dậy, Từ Vệ Mai chờ ông ta đi ly hôn. Thế nhưng Lương Cương bỗng nhiên sợ hãi, ông ta quỳ gối cầu xin bà đừng ly hôn.

“Hôm qua anh uống nhiều quá nên nói lung tung, làm gì có ai muốn ly hôn với em chứ, không ly hôn không ly hôn!”

Từ Vệ Mai vẫn quyết tâm.

Lương Cương: “Ly hôn đâu có tốt cho Vi Vi, con vẫn còn nhỏ, tối qua là anh làm bừa! Lỗi của anh!”

Từ Vệ Mai thấy mắt Lương Vi sưng đỏ nên cũng không đành lòng. Tối qua Lương Vi đã vụng trộm khóc một mình.

Bà thấy hình như Lương Vi rất thích Lương Cương. Dù ông ta là kẻ đốn mạt, nhưng sau khi trở về, Lương Vi cũng vui vẻ hơn trước kia khá nhiều.

Có bố và không có bố đúng là vẫn khác nhau.

Nhìn một chút lại là người một nhà.

Từ Vệ Mai nhìn.

Đêm đó qua đi, Lương Cương và Từ Vệ Mai giống như ly thân. Ông ta ngủ một mình, còn bà ngủ với Lương Vi.

Về sau không khí hòa hoãn lại vì sắp đến sinh nhật Lương Vi. Từ Vệ Mai nói sẽ thưởng cho cô 20 tệ, nếu thi cuối kì đạt điểm tốt sẽ thưởng cho cô thêm 20 tệ nữa. Còn Lương Vi chỉ nghĩ đến bánh sinh nhật của Lương Cương thôi. Cô biết sẽ không to như Lương Cương miêu tả đâu, thế nhưng vẫn bất giác mà mong mỏi không thôi.

Vào ngày sinh nhật đó, Lương Cương tới nhà hàng xóm của Hoàng Kiến Bản làm mộc.

Buổi sáng hôm ấy trời vẫn quang đãng, tới xế chiều mưa bắt đầu rơi tí tách tí tách. Lương Vi không có tâm trí nào ở nhà xem TV, cứ một lúc cô lại đi ra đi vào, trong đầu chỉ nghĩ đến bánh ga tô tối nay.

Lương Cương nói tối nay sẽ mua bánh về.

Từ Vệ Mai nói tối nay sẽ làm mì hoành thánh.

Đây sẽ là một buổi tối vui vẻ, thế nên cô chờ mong lắm.

Lương Cương làm cửa đặt riêng cho nhà kia nên phải đo kích thước. Ông ta tìm khắp xe máy mới phát hiện mình không mang túi đồ nghề nhỏ kia, chủ nhà cũng không có thước cuộn.

Ông cụ chủ nhà nói: “Anh sang nhà Hoàng Kiến Bản bên cạnh mượn đi. Anh ta là thợ nề, chắc trong nhà đầy thước. Trời mưa quá, tôi ra ruộng gọi vợ về cái đã.”

Trong lòng Lương Cương không muốn nhưng cũng không còn cách nào khác, ông ta cứng nhắc nói: “Được, tôi đi mượn một cái.”

Trước nhà Hoàng Kiến Bản là đồng ruộng, phía Tây cũng là đồng ruộng, nhà ông cụ lại ở phía Đông so với nhà anh ta, vì thế muốn sang đó phải đi qua một con sông nhỏ. Trời đổ mưa nên nước sông mau chóng dâng lên, đi qua cây cầu thôi đã ướt nửa đôi giày rồi.

“Này, có ai ở nhà không?” Lương Cường ghé cổ hô lên.

Có vẻ như không có ai ở nhà.

Ông ta lại hỏi vài câu nữa nhưng không có ai đáp lại. Mưa ngày càng nặng hạt, Lương Cường đưa tay che trán, đôi mắt cũng phải nhắm lại, sau đó định rời đi.

“Chú tìm ai ạ?” Đột nhiên trên ban công có một cô bé khoảng 13,14 tuổi bước ra.

Lương Cường nhìn lên thì thấy bé gái trùm khăn tắm, tóc ướt sũng, có lẽ là vừa tắm xong.

Ông ta nói: “Chú đến mượn thuốc cuộn!”

Bé gái che ngực, nhút nhát nói: “Chú chờ một chút, cháu đi lấy cho chú.”

Lương Cường run rẩy nép vào dưới mái hiên, chờ cô bé ra mở cửa.

Cô bé ở trên lầu một lúc, sau khi đi xuống đã thay quần áo, lấy khăn cuộn tóc lại nhưng lọn tóc vẫn còn đọng nước.

Cô bé mở cửa: “Chú chờ một chút, cháu đi tìm thử xem, không biết có không nữa...”

“Được, cháu tìm đi.”

Lương Cường đứng hút thuốc ở cửa, mặt mũi đầy nước mưa ông ta cũng không thèm để tâm. Ông ta hí hóp nhìn cô bé kia, gương mặt cô bé khá giống Hoàng Kiến Bản. Mà vừa nghĩ tới Hoàng Kiến Bản, ông ta lại hận tới nghiến răng.

Cô bé mặc váy ngủ rộng thùng thình màu trắng, phần sau lưng cũng là màu trắng nên khi hơi cúi xuống, lớp váy đã mau chóng dán vào người khiến thân thể nhỏ bé của cô hơi lộ ra. Ngay cả đồ lót bên trong là màu gì, có họa tiết thể nào cũng bị nhìn thấy rõ ràng.

Cái đùi trắng bóng, cánh tay cũng trắng trẻo như ngó sen, giọng nói chuyện vừa rồi của cô bé cũng mềm mềm mại mại.

Cô bé đang tìm đồ trong hộp dụng cụ: “Chú xem thử có phải cái này không?”

Lương Cường ngậm thuốc lá đi vào nhà, ông ta cầm lấy nhìn thử: “Có cái khác không, cỡ to hơn một chút.”

Cô bé lại xoay người tìm tiếp.

Mắt Lương Cường thoáng nhìn được cổ áo trễ xuống của cô bé, bên trong cô bé không mặc gì cả nên để lộ ra bộ ngực trắng nõn.

Đầu óc Lương Cường bị dụ dỗ tới dần mờ hồ, ông ta cắn đầu lọc thuốc mà suýt chút nữa cắn cả vào lưỡi.

Lương Cường: “Bố mẹ cháu đâu? Không có nhà à?”

“Không có ạ.”

“Trong nhà còn người lớn nào không?”

“Ông cháu đi đánh bài rồi.”

Khuôn mặt nhỏ bé ấy thật thanh tú, đôi mắt to, cái miệng nhỏ, cả người vừa tắm xong nên thơm tới ngào ngạt.

Gần đây Lương Cường không đi tìm gái, một là do không có tiền, hai là do nơi kia cũng làm ông ta bức bối. Tất cả đều xem thường ông ta, bởi tên Hoàng Kiến Bản khốn kiếp kia luôn đi nói bậy nói bạ khắp nơi.

Ông ta ngửi được hương thơm thì máu toàn thân đều sôi trào.

Cô bé tìm qua tìm lại rồi nói: “Chú ơi, không có cái khác đâu, chỉ có cái này thôi.”

Lương Cường dập tắt thuốc rồi cười hai tiếng.

Cô bé nhìn ông ta rồi lùi về phía sau một bước, giọng như sắp khóc: “Chú còn muốn mượn gì ạ?”

Lương Cường ném thuốc cuộn đi, sau đó tiến lên giữ đầu cô bé lại. Một tay ông ta bịt miệng cô, sau đó khiêng người cô lên đi vào gian phòng bên cạnh.

Nước mắt của cô bé chảy xuống, tiếng khóc có lớn hơn nữa cũng bị che thành tiếng nức nở.

“Không được... Cứu mạng... Không...”

Lương Cương hơi lỏng tay ra một chút cô bé đã kêu lên, ông ta hơi căng thẳng nhưng lại thấy rất kích thích. Tiếp đó ông ta đưa tay và cô bé một cái: “Còn kêu nữa sẽ tát chết mày!”

Lương Cương ra tay rất nặng nên mặt cô bé mau chóng sưng lên.

Gian phòng bên cạnh là phòng ngày thường Hoàng Kiến Bản dùng để nghỉ ngơi. Ở đó có một ghế sofa, một TV và đối diện cửa là khung cửa sổ bằng kính.

Lương Cương đè cô bé xuống sofa rồi áp người lên. Cái miệng đầy mùi rượu của ông ta hôn xuống khiến cô bé phát buồn nôn.

“Mày ngoan một chút, không được kêu loạn. Nếu người khác biết rồi, mặt mũi bố mẹ mày cũng mất hết, rồi bọn họ sẽ không cần mày nữa đâu. Mày ngoan một chút thì tao sẽ nhẹ thôi. Tao cho mày biết, muốn trách thì phải trách cái miệng thói của thằng bố mày! Dám nói vợ tao ngủ với người khác phải không, vậy tao sẽ ngủ với con gái nó, giết chết nó!”

“Không được! Cứu mạng cứu mạng!” Cô bé nghe xong thì gào khóc, cực lực kêu tới khàn giọng.

Thật ra Lương Cương vẫn sợ hãi nên lại bịt chặt lấy miệng cô bé.

“Cmn mày còn kêu lên nữa, tao giết mày!”

Ông ta điên rồi, ánh mắt của ông ta khiến cô bé sợ hãi. Cô bé chỉ có thể khóc, khóc cầu xin ông ta, khóc đến nói không nên lời, khóc... đến toàn thân run rẩy.

Mưa bên ngoài ngày càng nặng hạt, màn mưa như từng hạt ngọc trai đứt chỉ, cứ lộp bộp nặng nề rơi xuống mặt đất.

Lương Vi đứng ở cửa nhìn màn mưa, ống quần cô cũng bị nước mưa bắn lên.

Cô bỗng nhớ ra hình như hôm nay Lương Cương ra ngoài không mang áo mưa.

Cô nghĩ mãi rồi cũng nhớ được Lương Cương nói hôm nay sẽ tới nhà nào làm việc.

Đó là một nhà ở gần trường tiểu học Hồng Châu bị bỏ hoang. Ở đó cách nhà cô hơi xa, nhưng nếu đi xe đạp qua chắc chỉ mất khoảng 45 phút.

Có lẽ đội mưa đến đó sẽ mất thêm chút thời gian nữa.

Lương Vi vui vẻ lấy áo mưa, cô tự mặc áo mưa vào rồi đạp xe đi.

Cô hăng hái lao vào màn mưa, đi đưa áo mưa cho bố.

Bạn đang đọc truyện *Trăm Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Mẹ, nhưng con thấy mình làm sai rồi...

Biên tập: Bọt

Đi đến gần trường tiểu học Hồng Châu, Lương Vi đã thờ hồng hộc. Thật ra mặc áo mưa trong trời này cũng không có tác dụng là bao, nước mưa vẫn lọt vào từ cổ áo cô rồi trượt xuống, khiến cô lạnh tới run lên. Cũng may bây giờ là tháng Năm, nếu là mùa đông khắc nghiệt, có lẽ cô đã đông thành băng rồi.

Nhà ở đây san sát, mấy đường làng nhỏ giao nhau nên cô cũng không biết chính xác là nhà nào. Cô nhìn chăm chú trong màn mưa, mắt cũng phải híp lại để nhìn từng nẻo đường một.

Xe máy của Lương Cương dừng dưới mái hiên nhà người ta, Lương Vi đi ngang qua một chút đã nhận ra. Nhưng sân nhà đó rất yên tĩnh, cô đi một vòng dọc theo mái hiên mà không thấy một bóng người.

“Bố ơ?” Cô đi vào phòng khách rộng mở rồi thử gọi vài tiếng nhưng không có ai đáp lại.

Lương Vi còn đi một vòng quanh chuồng dê chuồng gà nhà họ, ra cả hố vệ sinh cũ bên kia tìm mà cũng không có ai.

Cô đứng đợi dưới mái hiên một chút, tới lúc thực sự không đợi được nữa mới ra xem xe máy của Lương Cương. Trên đó không có gì cả, bánh ga tô cũng chưa mua.

Lương Vi hơi nhụt chí, cô đợi tới phát chán rồi đi ra xung quanh tìm người. Cô đi qua cây cầu kia, sau đó nhìn về phía trước đồng ruộng thì thấy một gia đình đang mở cửa.

Cô chạy tới thì nghe thấy những tiếng nước nổ nhỏ vun.

Lương Vi đứng ở cổng nhìn vào nhưng không thấy ai trong phòng khách và phòng bếp. Thế nhưng tiếng nước nổ kia rất rõ ràng.

Tiếng kêu đó khiến Lương Vi sợ hãi, cô không dám đi vào trong mà chỉ dám sừng sốt ở cửa một lúc rồi xoay người đi men theo bờ tường. Tiếng mưa rơi vẫn ào động như vậy, toàn bộ thế giới như chỉ còn tiếng mưa rơi và tiếng nước nổ khiến người ta sợ hãi kia.

Giấy bị nước mưa bắn vào nhưng Lương Vi vẫn đi tiếp, cô không dám phát ra bất kì âm thanh nào. Tuy sợ hãi nhưng cô vẫn nghe xem âm thanh kia truyền tới từ đâu, hay ai đang phát ra những âm thanh như thế.

Cứ đi cứ đi rồi chân cô bắt đầu run rẩy, âm thanh kia cũng ngày một rõ ràng hơn.

“Cầu xin ông... Cứu với!”

Đột nhiên có tiếng kêu cứu khiến tim Lương Vi như vọt ra ngoài cổ họng. Tiếng kêu chói tai ấy của cô bé như lưỡi dao đâm rách mạch máu của cô. Lương Vi che ngực, tiếp tục nghe.

“Bảo mày không được kêu lên rồi đứng không, tao... tao giết mày!” Giọng trầm đục xen lẫn tức giận của người đàn ông vang lên, tuy nhiên âm thanh này xen lẫn với tiếng mưa nên vẫn khá mơ hồ.

Lương Vi nhú mảy, cô lơ mơ nhận ra hình như còn một người đàn ông.

Cô bé bỗng hét lên một tiếng đau thấu tim gan.

Lương Vi găm chặt ngón tay vào quần áo, bờ môi cô cũng trắng bệch. Cô như đoán được chuyện gì đó nhưng vẫn không xác định được. Bởi từ trước tới nay chưa có ai dạy cô, nếu gặp chuyện như vậy thì phải làm thế nào.

Cô tìm kiếm bốn phía, sau đó tìm được một con dao ngắn. Lương Vi cầm con dao lên định đi vào nhà, mồ hôi từ lòng bàn tay cô làm ướt cả chuôi dao.

Cô ngẩng đầu lên thì thấy chéch đó có một khung cửa sổ bằng kính. Tuy cửa sổ đã kéo rèm nhưng không kéo hết nên ở giữa vẫn còn khe hở.

Cô trông thấy một bé gái trạc tuổi mình bị một người đàn ông đè ép, hai tay người đàn ông ghim chặt lấy tay cô ấy, sau đó ông ta vùi đầu vào hôn tung tung lên cô bé.

Lương Vi lại gần cửa sổ, bỗng nhiên tay cầm con dao của cô rũ xuống.

Quần của người đàn ông đã tuột xuống gót chân, ông ta ghé vào người cô bé rồi động thân. Cô bé kia giãy dụa trong bất lực, nước mắt cô ấy cứ chảy xuống không ngừng.

Cô bé khóc tới nấc lên, bỗng nhiên cô ấy nghiêng đầu thì thấy Lương Vi đang đứng ngoài cửa sổ.

Cô ấy há miệng: “Mau cứu tôi... Mau cứu tôi...”

Cô bé không còn hơi sức nữa, còn Lương Vi đứng bên ngoài chỉ nhìn thấy khẩu hình. Nhưng dù không nghe được âm thanh, cô vẫn hiểu cô bé kia đang cầu cứu cô.

Đôi mắt ngọt ngào vừa sưng vừa đỏ lại tràn ngập nước mắt kia đang nhìn Lương Vi chòng chọc. Vì động tác của người đàn ông mà cơ thể cô bé cũng nhấp nhô lên xuống, thế nhưng ánh mắt ấy vẫn một mực dừng trên người Lương Vi. Miệng cô ấy há ra rồi khép lại, cô ấy đang dùng tất cả sức lực của mình để cầu cứu cô.

Miệng Lương Vi mở lớn, cô cảm giác lúc này hô hấp thôi cũng rất khó khăn. Cả người cô đều run lên, đôi mắt cũng dần đỏ, nước mắt bên trong cứ thế chảy xuống.

Lương Vi nhìn về phía người đàn ông kia, ông ta mặc bộ quần áo lao động thô ráp, để tóc húi cua và lộ ra bên mặt hơi sần sùi. Lương Vi lắc đầu, nước mắt cô rơi xuống như mưa. Cô nắm chặt con dao trong tay, chặt đến mức móng tay cắm vào da thịt của lòng bàn tay. Mười ngón tay Lương Vi lạnh buốt, dường như lúc này cô có thể nắm gãy chuôi dao đó.

Bỗng đôi mắt của cô bé tái đại, cô ấy ngất đi, ngay cả bàn tay đang hướng về phía Lương Vi cũng rũ xuống.

Người đàn ông kia dừng động tác, ông ta vỗ vỗ vào mặt cô bé rồi bứt ra, sau đó còn mắng nhỏ vài câu.

Lương Vi ngồi sụp ngay xuống, cô nhẹ nhàng buông bỏ con dao rồi bịt miệng mình lại. Cô cứ ngồi xồm rồi chậm chạp lết về phía trước.

Cô sợ ông ta sẽ đi ra ngoài, cô sợ phải đối mặt với ông ta.

Đi kiệu này rất tốn sức, nhưng cô không muốn tạo ra tiếng động mà cũng không muốn rời đi chậm như vậy.

Có lẽ đây là đoạn đường gian nan nhất trong đời cô.

Khi rời khỏi sân nhà đó, Lương Vi co chân chạy mất. Cầu dẫn bị nước mưa bao phủ, cô chạy đi vội nên suýt nữa bước hụt rồi rơi xuống sông. Mưa tầm tã kết hợp với gió mạnh khiến thân thể mỏng manh của cô như bị thổi tung, lung lay tới sắp đổ. Lương Vi đi ngược chiều gió, nước mưa tạt vào mắt nhưng cô cố mở mắt thật to rồi chạy về phía trước, cứ chạy mãi chạy mãi về phía trước như vậy.

Cô muốn rời khỏi nơi này, cực lực rời khỏi nơi này.

Cô không mặc cả áo mưa mà cứ lên xe đạp rồi đạp đi như điên.

Cô cũng không biết mình đã đạp xe bao lâu, chỉ nhớ rằng chiếc xe kia luôn lao đảo. Mưa gió tấp vào người khiến cô lạnh tới run lên, trong đầu cô chỉ còn lại ánh mắt của cô bé kia. Lương Vi đạp hụt chân rất nhiều lần, chân cô cứ run lên mãi, mà lúc này cô chỉ muốn rời đi mà thôi.

Khi về đến nhà, cô vút xe đạp rồi chạy vào phòng mình. Cô cứ để cả người ướt sũng rồi ngồi khóc tới run rẩy bên giường như vậy, càng khóc lại càng hung.

Cô chỉ cần nhìn bóng lưng của người đàn ông kia là đã nhận ra.

Cô đưa tay che mắt, khóc tới thút tha thút thít, có thể nào cũng không dừng lại được.

Cô không hiểu, vì sao ông ta phải làm ra chuyện như thế... Vì sao...

“Mau cứu tôi... Mau cứu tôi...”

Cô nhắm mắt lại, đáng về bắt lực của cô bé kia lại hiện lên trước mắt. Cô thậm chí còn nghe thấy ảo thanh, câu nói cứu tôi kia cứ mãi quanh quẩn bên tai Lương Vi, có muốn gạt đi cũng không được.

“Thật xin lỗi... Thật xin lỗi...” Lương Vi che tai rồi ngồi sụp xuống đất gào khóc, khóc đến mức mắt không mở nổi nữa.

Từ Vệ Mai tan làm về nhà sẽ gọi Lương Vi xuống theo thói quen, đôi lúc bà còn mua đồ ăn vặt ở siêu thị về cho Lương Vi.

Lần này gọi mãi mà không có tiếng trả lời, bà cầm một túi khoai tây chiên lên lầu rồi gọi thêm mấy lần nữa, thế nhưng vẫn không có ai trả lời như cũ.

Bà đẩy cửa phòng ra thì thấy Lương Vi ngã trên mặt đất, quần áo trên người cô vẫn còn nhỏ nước. Trong nhà không lắp đặt gì cả, hơn nữa nền là đất xi măng nên vệt nước đọng càng thêm rõ ràng.

Từ Vệ Mai cả kinh, bà vội vã đỡ Lương Vi lại nhưng cô đã ngất đi rồi, cả người Lương Vi không còn tri giác khiến Từ Vệ Mai đỡ rất phí sức.

“Vi Vi, Vi Vi!” Bà bế cô lên giường nhưng gọi thế nào cô cũng không phản ứng lại.

Từ Vệ Mai sờ trán Lương Vi, trán cô nóng vô cùng.

Bà sợ nhất là con bị bệnh phát sốt. Tuy từ nhỏ thể chất của Lương Vi cũng không tệ, những lần phát sốt chỉ đếm trên đầu ngón tay, thế nhưng chỉ cần Lương Vi không khỏe là Từ Vệ Mai đã hoảng hốt như ruồi mất đầu. Tim bà cũng treo lơ lửng, không thể yên ổn được.

Bà đi đun nước nóng rồi lau người và thay quần áo cho Lương Vi. Lương Vi không còn chút ý thức nào, nên bà không thể đạp xe đưa Lương Vi đi bệnh viện được.

Bà gọi điện cho Lương Cương nhưng không có ai bắt máy.

Từ Vệ Mai ngồi bên giường cầm tay Lương Vi, sốt ruột tới mức rơi nước mắt.

Bà không có cách nào hết, nên chỉ có thể tìm thuốc hạ sốt cho vào nước để Lương Vi uống tạm. Trời dần tối đen, bà chỉ biết cầu cho Lương Vi tỉnh lại, có như vậy bà mới đưa cô tới bệnh viện được.

Lúc trở về, sắc mặt Lương Cương cũng không tốt lắm. Trong tay ông ta là hộp bánh ga tô xinh đẹp đầy màu sắc. Thế nhưng trong nhà không có ai, chỉ có chiếc xe đạp nằm chổng trơ của Lương Vi, xe của Từ Vệ Mai cũng đổ trong nhà.

Từ Vệ Mai xuống nhà vì nghe thấy tiếng động. Bà chạy xuống trong lo lắng: “Vi Vi bị sốt rồi, anh có người bạn có xe tải đúng không, nhờ anh ta giúp đưa chúng ta tới bệnh viện đi!”

Lương Cương mặt ử mày chau, ông ta chỉ “ừm” một tiếng nhặt nhẹo rồi đi gọi điện cho bạn.

Tất cả quá trình đều do từ Vệ Mai xử lý, Lương Cương chỉ ngồi ở ghế hành lang bệnh viện mà không quan tâm, nhưng cũng không ngủ cả một đêm.

Mười ngày sau Lương Vi mới hết sốt, nhưng sau đó cô không nói lời nào, cũng không để ý đến ai. Từ Vệ Mai còn tưởng rằng cô bị sốt tới hỏng người

nên khóc không thành tiếng.

Lương Vi thấy bà khóc như vậy, cuối cùng cũng nói một câu con không sao.

Sau khi hạ sốt rồi về nhà, Lương Vi trông thấy chiếc bánh ga tô còn nguyên trên bàn. Vì thế cô lại nhớ tới ngày ấy, nhớ tới ánh mắt cô bé kia nhìn cô. Cô quá sợ hãi nên ném bánh ga tô xuống đất, vừa lẩm bẩm vừa dùng đồ bên cạnh đập nát, sau đó dùng chân tay dẫm dẫm lung tung.

Từ Vệ Mai nhanh chóng ôm lấy Lương Vi, sau đó hai mẹ con cùng khóc.

Lương Vi nói: “Mẹ ơi, con sợ...”

Bà không biết Lương Vi đang sợ gì, chỉ thấy sau khi sốt xong thì tinh thần cô không còn bình thường nữa. Vì sao đời này của hai người lại khổ sở như vậy, Từ Vệ Mai cảm thấy tất cả đều là lỗi của mình. Bà ôm Lương Vi thật chặt rồi nói có mẹ ở đây rồi, mẹ sẽ bảo vệ con.

Có điều trên đời này không có bức tường nào không lọt gió, chỉ không biết Lương Cường đã dùng cách gì mà về sau cô bé kia cũng không nói lại với người nhà. Thế nhưng sự sợ hãi và tinh thần thất thường của cô bé mau chóng khiến bố mẹ cô nhận thấy điều bất thường. Mẹ cô bé muốn thay quần áo giúp nhưng cô bé kháng cự, lúc cởi ra xem thì thấy cả người cô đều là máu đọng.

Cô bé nhả nhin được vài ngày rồi cũng từ thân khóc lên, người lớn hỏi một chút, cô bé đã kể lại toàn bộ sự việc.

Hoàng Kiến Bản hùng hổ cầm dao vọt tới nhà Lương Cường. Ông ta chém một dao lên cửa gỗ rồi gào lên: “Lương Cường! Tao ** tám đời tổ tông nhà này! Hôm nay không làm thịt mày thì tao không phải người!”

Từ Vệ Mai vừa gấp quần áo trên lầu xuống thì bị ông ta dọa sợ.

Lương Cường vẫn chưa về nhà.

Lương Vi tan học về nhà, vừa rẽ vào sân thì nghe thấy câu nói này. Cô suýt nữa đã ngã ra đất, dự cảm cho cô biết chính là ngày hôm nay.

Bà cụ nghe thấy âm thanh thì đi từ phòng nhỏ ra. Bà biết Hoàng Kiến Bản, lại thấy anh ta đang cầm dao thì khuyên can: “Thế này là thế nào? Có gì thì từ từ nói chuyện, từ từ nói chuyện!”

Hoàng Kiến Bản vung dao về phía bà cụ: “Từ từ nói chuyện? Mẹ nhà nó, làm sao từ từ nói chuyện được! Bà nuôi được thằng con trai tốt lắm, đồ chó chết! Đồ khốn không biết xấu hổ! Cả nhà mấy người đều là lũ khốn không biết xấu hổ!”

Từ Vệ Mai thấy ông ta như người điên thì vẫy tay với Lương Vi để cô lại gần, sau đó bà ôm chặt lấy Lương Vi.

Lưỡi dao lóe lên tia sáng của ánh trời chiều, bà cụ phải lùi về phía sau tới mấy bước, sau đó bà giơ tay lên nói: “Trời đất ơi, có gì từ từ nói, rồi cuộc là thế nào? Anh từ từ nói xem, từ từ nói xem nào. Nhà chúng tôi không làm gì có lỗi với anh, sao đột nhiên lại...”

Mắt Hoàng Kiến Bản trừng to: “Không làm gì có lỗi với nhà tôi? Ha! Cmn bà không có mặt mũi nói ra mấy câu này! Bà biết con bà làm gì không? Tên chó chết đó đâu rồi! Đi ra đây cho tôi! Hôm nay tôi phải chém nó!”

Tiếng ồn ào quá lớn khiến láng giềng xung quanh mau chóng vây lại. Họ nhao nhao khuyên can nhưng thấy con dao trong tay Hoàng Kiến Bản thì không dám tới quá gần.

Sau khi Lương Cường về thì thấy trong sân đầy là người. Lúc rẽ xe máy vào trong sân, ông ta mới trông thấy Hoàng Kiến Bản đang cầm dao chửi ầm ĩ.

Hoàng Kiến Bản thấy Lương Cường về thì lửa giận vọt lên, ông ta đưa chân đạp vào xe máy của Lương Cường. Lương Cường không đỡ được nên ngã từ trên xe xuống. Hoàng Kiến Bản vung dao muốn chém người.

“Tao chém mày! Đồ chó chết!”

“Kiến Bản! Kiến Bản!” Một người phụ nữ bỗng lao ra từ trong đám người rồi kêu khóc: “Đừng! Đừng!”

Bà ấy ôm lấy Hoàng Kiến Bản: “Báo cảnh sát, em báo cảnh sát rồi, cảnh sát sẽ đến nhanh thôi. Không được chém người, anh ngồi tù rồi, mẹ con em phải làm sao bây giờ. Linh Linh đã như thế rồi, anh không thể cũng gặp chuyện được!”

Hoàng Kiến Bản nghe thấy vợ mình nói thì chậm rãi buông con dao trong tay xuống. Ông ta quăng con dao “choang” một tiếng xuống đất rồi chỉ vào Lương Cường đang ngã trên mặt đất: “Tao làm gì có lỗi với mày mà mày cường hiếp con gái tao! Đồ chó chết này, mày không phải là người! Con bé mới 14 tuổi thôi! 14 tuổi đấy! Tao đánh chết mày!”

Ông ta hất vợ mình ra rồi lại nhào tới cho Lương Cường mấy đấm.

Nghe được hai chữ cường hiếp xong, cả đám người hít vào một hơi rồi bàn tán ầm ĩ.

Tay Từ Vệ Mai ôm Lương Vi cứng lại, bà thậm chí còn tưởng mình mới nghe nhầm.

Lương Cương không đánh lại mà chỉ né tránh.

Vợ Hoàng Kiến Bân khóc lóc ở một bên: “Tạo nghiệp, đúng là tạo nghiệp mà! Nhà tôi làm gì có lỗi với anh mà anh chà đạp con gái tôi như thế? Linh Linh nhà tôi mới 14 tuổi thôi, về sao nó phải sống thế nào đây! Chính anh cũng có con gái lớn, sao anh không nhận được mà làm ra chuyện như thế hả!”

“Cường hiếp? Sao lại gây ra chuyện đó được chứ?”

“Đúng là không bằng sức sinh! Không ngờ lại là loại người này!”

“Những kẻ nhậu nhẹt, cá cược, chơi gái có thể làm ra chuyện đó đây!”

“Đúng là nghiệp chướng! 14 tuổi thì chỉ bằng cháu ngoại tôi thôi! Muốn bị trời phạt sao!”

Bà cụ nghe xong thì tim co thắt kịch liệt, bà che ngực, mắt trợn ngược lên rồi hôn mê bất tỉnh.

“Bà ơi!” Lương Vi hô lên rồi vùng ra từ vòng tay Từ Vệ Mai để chạy tới.

Hàng xóm thấy bà cụ tức giận tới ngắt đi thì đều tới giúp đỡ, có người đang gọi xe cứu thương.

Từ Vệ Mai vốn đang sững sờ tại chỗ bỗng nhiên nở nụ cười khổ khi nhìn cảnh sân nhà đầy người, Lương Cương bị đánh, rồi vợ Hoàng Kiến Bân khóc lóc kể lể, cả mẹ già vừa ngắt đi nữa.

Tất cả đều là báo ứng.

Lương Cương bị đánh cũng không nhận được, ông ta không còn nhẫn nại để Hoàng Kiến Bân lao vào sâu xé mình nữa.

“Mày không làm gì có lỗi với tao? Mày đi khắp nơi rêu rao vợ tao ngủ với người khác còn gì, mày dám nói mày không làm thế không? Cmm mày thì hơn gì ai? Không phải mày cũng suốt ngày ngủ với mấy con ả trên trần à!”

Lương Cương nói với vợ Hoàng Kiến Bân: “Cô nghĩ chồng mình là thứ tốt đẹp chắc? Không biết đã ra ngoài ngủ với bao nhiêu gái rồi đây!”

Người phụ nữ kia nghe xong thì không khóc nữa mà chỉ nhìn Hoàng Kiến Bân dăm dăm.

Hoàng Kiến Bân nghe vậy thì càng tức giận: “Tao nói mày đấy! Có ai không biết vợ mày ngủ với Tôn Tường đâu! Cả nhà mày đều là kĩ nữ! Đồ khôn kiếp không biết xấu hổ! Thứ con hoang!”

Lúc cảnh sát tới, mặt mũi hai người đàn ông đã sưng tới bầm dập, vết máu cũng loang lổ. Xe cứu thương cũng theo đó cùng đến, Từ Vệ Mai yên lặng đi theo xe. Lương Vi cũng muốn lên xe nhưng lại nghe thấy Lương Cương hô hoán khi bị cảnh sát bắt: “Mấy người làm gì vậy! Có bằng chứng gì chứng minh là tôi làm!”

Lương Vi không lên xe cứu thương nữa mà đi đến trước mặt cảnh sát, cô nhìn Lương Cương rồi nói: “Tôi đã tận mắt trông thấy!”

“Lương Vi! Mày nói bậy bạ gì đó!” Lương Cương cực kì sợ hãi.

“Chính ông đã làm thế! Tôi đã tận mắt trông thấy ngày ấy ông đè cậu ấy xuống sofa, tôi đã tận mắt trông thấy...”

Hoàng Kiến Bân cười ha hả: “Báo ứng! Chính con gái ruột của mày cũng bán đứng mày! Đáng đời đồ súc sinh nhà mày!”

“Lương Vi! Cmm mày nói bậy bạ gì đó!” Hai tay Lương Cương bị gông lại chết cứng.

Cảnh sát: “Có phải hay không về cục cảnh sát điều tra sẽ rõ. Bạn nhỏ, cháu tới cục cảnh sát với chú một chuyện.”

Lương Vi cúi đầu nói “vâng”.

Người còn chưa bị áp giải lên xe, từ xa đã có một người phụ nữ phóng xe tới. Bà ta không màng tới cảnh sát đứng bên cạnh Lương Cương mà cứ thế cầm nhánh cây ven đường đánh vào người ông ta, vừa đánh còn vừa chửi bới: “Sao anh không quản vợ mình cho tốt đi! Dám đi quyến rũ người khác này! Nó là đồ *! Đi quyến rũ người khác này! Con trai tôi đã 10 tuổi rồi mà anh ta còn muốn ly hôn với tôi! Con ** Từ Vệ Mai! Con ** đó đâu rồi!”

Xe cứu thương đã rời đi từ lâu rồi.

Người phụ nữ nổi điên đánh Lương Cương bị cảnh sát ngăn lại. Bà ta trông thấy cảnh sát thì bỗng cười lên: “Bọn họ bắt anh làm gì? Tổng vào tù à? Ha ha, cả nhà đều là đồ đê tiện! Đáng đời! Mẹ nó đáng đời lắm!”

Lương Vi ở một bên thản nhiên nhìn người phụ nữ này.

Bà ta nói không sai, đúng là mẹ cô đã nhúng tay vào cuộc hôn nhân của bà ta. Cô biết chuyện đó từ lâu rồi. Từ trước khi Lương Cương trở về, cô đã biết rồi.

Người phụ nữ nhìn về phía Lương Vi rồi trào phúng: “Con gái con ** đó trông cũng như hồ ly tinh! Tiểu tử nữ!”

Lương Vi vẫn nhàn nhạt nhìn bà ta như cũ.

Hôm đó, Lương Vi đã kể lại tất cả những gì mình trông thấy cho cảnh sát, sau đó cảnh sát đưa cô về nhà.

Trong nhà không có ai cả, trong sân vẫn còn xe máy của Lương Cương. Rõ ràng bây giờ là lúc giao mùa xuân – hè ảm áp, vậy mà cô đứng đó lại cảm thấy lạnh thấu xương.

Chỉ vòn vẹn một buổi tối mà việc này bị truyền đi khắp nơi.

Ban đêm, Lương Vi ở trong phòng ngủ cũng nghe được tiếng nói chuyện của nhà hàng xóm bên cạnh. Bọn họ nói rất to, lúc kể chuyện còn rất kích động nữa.

Trong gian phòng yên tĩnh, cô có thể nghe được tất cả những lời nói kia.

Hôm sau cô đi học, tất cả những ánh mắt dồn vào cô đều rất kì dị. mỗi người đều đang nói xấu sau lưng cô, tuy rằng bên ngoài họ vẫn khách khách khí khí.

Từ Vệ Mai luôn ở bệnh viện với bà cụ, 2 ngày bà trở về một lần vì không yên tâm khi Lương Vi ở nhà một mình.

Lương Vi không làm bài tập mà mỗi lần về nhà chỉ ngồi xem TV tới gần người. Cô luôn thân người rồi nhớ tới ánh mắt bất lực và đáng thương ngày đó của cô bé kia.

Vậy mà cô lại sợ hãi rồi chạy trốn.

Nếu lúc ấy cô nghe thấy âm thanh đó rồi chạy vào, nếu lúc ấy cô không chạy trốn, nếu lúc ấy...

Cô vùi đầu rồi ôm lấy đầu gối.

Nhưng tất cả đã không còn kịp nữa rồi.

Từ Vệ Mai trở về rồi nói với cô: “Vi Vi, đợt con học xong kỳ này, chúng ta sẽ dọn nhà, chuyển trường được không?”

Lương Vi nhớ đến câu nói kia của Hoàng Kiến Bân: “Mẹ, con làm sai à?” Cô bán đứng bỏ mình là sai sao?

“Con không sai, con không sai chút nào hết. Tất cả là lỗi của chúng ta. Vi Vi, mẹ xin lỗi, về sau mẹ nhất định sẽ bảo vệ con thật tốt.” Từ Vệ Mai ôm lấy Lương Vi rồi nhẹ nhàng xoa đầu cô.

“Mẹ, nhưng con thấy mình làm sai rồi...”

Sao lúc ấy cô có thể bỏ trốn, sao có thể vì sợ hãi mà bỏ trốn chứ?

Cả đời cô bé kia đã bị hủy hoại rồi.

Lương Vi lại nhớ tới ánh mắt của cô bé kia, giờ đây cô chỉ biết run lấy bầy mà ôm lấy Từ Vệ Mai.

Hết chương 51.

(*) Ở tên của nhân vật Hoàng Kiến Bân, do 2 chữ 建[jiàn] – Kiến nghĩa là xây dựng và 健[jiàn] – Kiện nghĩa là khỏe mạnh, sung sức chỉ hơn kém nhau thêm 2 nét chữ mà phiên âm lại giống nhau nên chắc tác giả bị nhầm. Ở 3 chương này, lúc thì tác giả viết là Hoàng Kiến Bân, lúc thì viết là Hoàng Kiện Bân nên tớ đoán thế. Nhưng vì thấy số lần tác giả dùng tên Hoàng Kiến Bân nhiều hơn nên tớ đoán có lẽ tác giả muốn để tên này, vì thế tớ cũng để là “Kiến Bân” nhé.

Bột: Tim tôi đau quá...

Bạn đang đọc truyện *Trầm Án* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Một người phụ nữ ở bên anh lâu tới vậy, không chỉ là vì tiền đâu

Trong bóng đêm dày đặc và dưới ngọn đèn ảm của phòng bệnh, anh dùng đôi bàn tay dày dạn mà rộng lớn nắm lấy tay Lương Vi. Còn cô kể lại tất cả những khúc mắc đã giằng xé mình gần đây năm cho anh nghe.

Khi nhớ lại quá khứ kia, Lương Vi thuật lại bằng giọng điệu nhàn nhạt như thể đó là chuyện của người khác vậy.

Lục Trầm Ngân vẫn an tĩnh và kiên nhẫn ngồi nghe bên giường bệnh.

Lương Vi: “Ông ta đã làm ra chuyện táng tận lương tâm như thế đấy, ông ta chính là kẻ bệnh tâm thần.”

“Thì ra ông ấy phạm tội này, anh còn nghĩ là tội trộm cắp.”

Lương Vi trầm mặc rồi nhìn sang nơi khác.

Lục Trầm Ngân nâng tay cô lên rồi đặt một nụ hôn xuống mu bàn tay Lương Vi: “Lương Vi, anh thấy cuối cùng anh cũng hơi hiểu em rồi.”

Anh vẫn biết cô thật tình với anh, nhưng anh luôn không xen được vào thế giới của cô. Bởi cô luôn cho anh thấy đáng về ung dung nhất, chuyện gì cũng không nhiều lời, như cô có thể giải quyết hết tất cả vậy.

Lương Vi: “Trước kia cảm thấy không hiểu rõ em?”

Anh lắc đầu: “Cũng không hẳn, nhưng như bây giờ thấy tốt hơn.” Anh hiểu rõ quá khứ của cô, hiểu rõ nỗi khổ tâm lý của cô. Cứ như vậy, về sau anh sẽ không làm gì khiến cô khó xử, hay sẽ không nói lời gì khiến cô tức giận. Anh biết mình nên nói hay làm gì.

Lúc đầu anh cẩn thận từng li từng tí khi nhắc tới bố mẹ cô. Anh sợ sẽ giẫm phải mìn, nhưng bây giờ không như vậy nữa.

Lương Vi: “Không muốn nói với anh vì hơi khó mở miệng, thậm chí đến chính em cũng không muốn nhớ lại. Dù sao cũng không phải hồi ức đẹp để gì để kể lại với anh.”

Lục Trầm Ngân nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng mà chăm chú: “Về sau chuyện gì cũng có thể kể với anh.”

Anh nhớ tới phản ứng của Lương Vi vào đêm nghe anh kể chuyện ở bệnh viện ấy, cô không an ủi anh, cũng không nói mấy lời vô nghĩa. Cô chỉ nói, nếu làm thế khiến anh thoải mái hơn thì cứ làm như vậy đi. Cô nói cô thích tính anh như vậy.

“Lương Vi...” Anh nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô nhưng ngón tay luôn tránh những vết thương và băng gạc.

Bây giờ nhớ lại, mọi thứ đều đã thông suốt.

Cô cũng giống anh, cũng bị vây hãm trong ngục giam, cô không thoát khỏi đó được nên cũng cảm động lây.

Lương Vi: “Có phải em rất đáng thương không?” Cô thẳng thắn nhìn anh, giọng nói cũng hơi khàn khàn.

“Không, dù vậy cũng là chuyện đã qua rồi. Bây giờ em sống tốt lắm, cực kỳ tốt. Lương Vi, anh cũng thích em như vậy.”

Cô vùng vẫy trong đau khổ nhưng vẫn cố gắng sống, có lẽ chỉ tốn nhiều thời gian hơn một chút thôi.

Lương Vi chợt cười một tiếng.

Có lẽ, cô và Lục Trầm Ngân mới là cùng một loại người.

Lương Vi: “Nói ra xong hình như cũng nhẹ nhõm hơn một chút.”

Cô chưa từng kể lại toàn bộ chuyện này cho người khác nghe bao giờ, kể cả với Lâm Trí Thâm. Anh ta chỉ biết bố cô đang ngồi tù và cô không thích gia đình mình mà không biết Lương Cương vào tù vì tội gì. Bởi chính Lương Vi cũng không muốn cho anh ta quá nhiều. Nếu anh ta quan tâm thì có thể biết được ngay, nhưng Lương Vi biết Lâm Trí Thâm sẽ không quan tâm tới vậy.

“Vậy em định về sau sắp xếp cho bố mình thế nào?” Anh hỏi.

Lương Vi nhún mày: “Em cho ông ta 14 vạn. Lúc đầu định tìm nhà cho ông ta rồi mỗi người một ngả, bây giờ... Ông ta như vậy sẽ không sống được một mình. Thôi, qua một khoảng thời gian nữa rồi tính sau.”

Cô nhìn đôi mắt đầy tia máu dày đặc của Lục Trầm Ngân thì thấy hơi đau lòng: “Muộn lắm rồi, mau ngủ đi.”

Lục Trầm Ngân yên lặng mở mắt, đúng là mắt anh đã cay lắm rồi, hai ngày nay đều không ngủ ngon được.

“Anh đi giặt quần áo đã rồi ngủ.” Vừa lau người xong nên quần áo đang chất đống trong chậu.

“Mai rồi giặt, mắt anh đỏ lắm rồi, mau ngủ đi.”

Lục Trầm Ngân cười, sau đó anh hơi khom người hỏi nhỏ: “Buồn đi vệ sinh không?” Từ lúc tỉnh lại đến giờ cô vẫn chưa đi vệ sinh, hơn nữa còn truyền hai mình nước muối và uống một cốc nước ấm như thế, sao có thể không buồn đi vệ sinh đây.

Mặt Lương Vi hơi mất tự nhiên, cô quay mặt sang chỗ khác: “Không buồn.”

Lục Trầm Ngân chống hai tay ở bên người cô, anh cố ý đưa mặt tiến lại gần, chớp mũi anh đối chớp mũi cô, hơi thở của anh đều phả vào môi cô.

“Anh ôm người em đi hay là lấy —— cho em”

“Anh ôm”

Lương Vi có chết cũng không dùng bỏ.

Lục Trầm Ngân sợ làm cô đau nên ôm cô vừa chậm vừa nhẹ: “Cẩn thận chân em một chút, đừng lộn xộn.”

Lương Vi ôm lấy cổ anh, bó thạch cao bị kéo đi nên khá đau. Có lẽ do mới phẫu thuật xong, vết thương chưa khép lại hẳn nên cô vốn không cử động được.

Lương Vi chịu đựng.

Lục Trầm Ngân ôm cô vào phòng vệ sinh. Lương Vi nhìn mình trong gương thì thấy trán bị đọng máu tới tím bầm, mũi và mặt cũng có rất nhiều vết thương nhỏ, còn cả miếng gạc để thấy bên mặt cô nữa.

Anh ôm cô ngồi lên bồn rửa tay: “Anh cởi quần cho em đã.”

Quần bệnh nhân là cạp chun nên kéo nhẹ một cái là cởi được ngay.

Lục Trầm Ngân để cô bám lấy vai mình, sau đó cẩn thận kéo quần cô xuống đầu gối.

Lương Vi hít vào một hơi vì mông đột nhiên dán vào bồn rửa mặt bằng sứ nên hơi lạnh.

Nơi riêng tư bị lộ ra ngoài, Lương Vi cố kéo áo để che khuất chỗ khu rùng kia. Lục Trầm Ngân thấy được nhưng vờ như không, sau đó anh bế cô ngồi lên bồn cầu.

Chân Lương Vi không thể mở ra biên độ quá lớn, càng không thể thả lỏng để chống xuống đất được, vì thế anh nhẹ nhàng nâng phần đùi phải bị thương của cô lên.

Lương Vi: “... Anh ra ngoài đi, tự em làm được.”

Lục Trầm Ngân ngồi xổm trước mặt cô, tay anh nâng lấy chân cô, mắt còn nhìn thẳng vào nơi đó, như vậy bảo sao cô có thể đi tiểu được đây.

Lục Trầm Ngân: “Em mới phẫu thuật xong nên người còn yếu lắm. Anh đỡ giúp em, chân em không thể lại làm sao được. Lương Vi, không bắt em dùng bỏ là anh đã nhượng bộ lắm rồi đấy.”

Lương Vi ngồi không rồi giương mắt nhìn anh như vậy.

Lục Trầm Ngân: “Không có gì phải ngại.” Sắc mặt anh rất tự nhiên, giọng nói trầm thấp như đang dỗ trẻ con.

Lương Vi nín thở tập trung nhưng vẫn đi không được. Cô không vượt qua nổi ranh giới trong lòng.

“Anh cứ ra ngoài trước đi.”

Lục Trầm Ngân nhắm mắt lại nói: “Thế em bịt tai anh lại, như vậy anh không nhìn mà cũng không nghe thấy gì hết.”

Lương Vi đưa tay bịt tai anh lại. Lúc sờ đến phần xương dị dạng ở tai anh, cô lại bất giác sờ thêm một chút. Anh hơi run lên rồi thấp giọng nói: “Đừng có sờ.”

Lương Vi quên mất là anh rất mất cảm.

Lương Vi bịt rất chặt, chỉ sợ anh nghe được âm thanh gì.

Xong việc, anh mở mắt ra rồi đưa tay kéo giấy vệ sinh.

Lương Vi: “Em tự lau.”

Anh đỡ cô dậy: “Chân phải của em phải giờ lên một chút, đừng chạm vào mấy món đồ bên cạnh. Lại đây, bám vào người anh.”

Lương Vi dựa vào người anh như một chú gấu lông xù. Lục Trầm Ngân ôm cô bằng một tay, một tay còn lại cầm khăn giấy lau cho cô.

“Anh nhẹ thôi.”

Anh lau không biết nặng nhẹ, sau đó chỉ thấy đầu ngón tay mình hơi ướt.

Lục Trầm Ngân: “Anh... chưa lau giúp người khác bao giờ, làm em đau à?”

Lương Vi: “Thôi được rồi, làm gì có ai lau nhiều lần thế!” Khăn giấy vừa mềm vừa mỏng khiến cô cảm nhận được ngón tay anh di chuyển qua lại theo khe hẹp kia.

Cô chưa từng có cảm giác xấu hổ như thế bao giờ.

Lục Trầm Ngân vứt giấy vệ sinh đi, sau đó xả nước rồi mặc quần cho Lương Vi.

Lục Trầm Ngân ôm cô về giường rồi mới vệ sinh cá nhân cho mình. Anh chỉ rửa mặt và rửa chân đơn giản, thế mà không biết còn bận làm thêm việc gì, tới lúc làm xong đã là nửa đêm.

Vì đây là phòng bệnh cao cấp nên có một ghế sofa dài. Anh cầm áo khoác phủ lên người, nằm xuống sofa cũng không thấy có gì bất tiện, không bao lâu sau đã thiếp đi.

Anh mệt mỏi vô cùng.

Lương Vi nằm trên giường bệnh, cô không thể vờn mình cũng không thể đứng dậy được. Cô nằm nhìn trần nhà mà không ngủ được.

Lúc nghĩ đến Lâm Trí Thâm, cô không biết anh ta ở đây làm gì, vì sao lại trùng hợp xuất hiện ở thành phố Long, còn đúng lúc thanh toán tiền phẫu thuật và viện phí lúc cô gặp tai nạn giao thông.

Nếu anh ta đến tìm cô, thì tìm cô để làm gì?

Cô quen Lâm Trí Thâm vào năm 21 tuổi, sau khi ném đủ cay đắng cuộc đời thì cô gặp anh ta. Anh ta là người đàn ông có tiền, có quyền, có tướng mạo, tuy anh ta có thương tật nhưng cô có gái nào không động lòng trước một người đàn ông như thế đây.

Lương Vi từng động lòng với anh ta.

Mới đầu là vì tiền, vì tìm kiếm kích thích nên cô mới lên giường rồi ở bên anh ta. Dù thanh danh có tàn tạ cô cũng không quan tâm, thế nên Lâm Trí Thâm cảm thấy cô là người rất phóng khoáng, không bị ràng buộc, cực kỳ tùy tiện. Cô muốn làm chuyện gì thì làm chuyện đó, cô vốn không e ngại ánh mắt của người khác.

Nhưng anh ta không biết, sở dĩ cô không e ngại vì cô đã phải chịu đủ loại ánh mắt, vì thương tích đầy mình rồi nên giờ đây không còn gì phải sợ hãi nữa.

Anh ta không hề biết.

Anh ta không biết Lương Vi từng động lòng với mình. Anh ta cũng không biết sự động lòng của cô đã dần bị anh ta làm cho hao mòn. Tới cuối cùng, tình cảm đó chỉ còn kẹt lại giữa mức bạn bè và tình nghĩa mỏng manh mà thôi.

Lương Vi nhớ đến Lâm Trí Thâm thì bắt đầu mệt dần.

Ngày hôm sau, Lương Vi bảo Lục Trầm Ngân đến khách sạn lấy hành lý, sau đó bảo anh đi mua một chiếc điện thoại và thẻ sim mới. Cô phải liên hệ với Lâm Trí Thâm để thanh toán tất cả.

Lúc cô đang nằm trên giường xem TV thì cửa phòng bị đẩy ra, tiếng gậy gõ xuống đất kia thật dễ nhận ra. Lương Vi biết anh ta tới rồi, cũng đúng lúc Lục Trầm Ngân không có ở đây.

Lâm Trí Thâm đưa chiếc điện thoại vỡ nát cho cô: “Người lái xe bị em đâm vào đòi bồi thường 50 vạn, xe của em được công ty bảo hiểm bồi thường 20 vạn.”

Lương Vi nhận lấy điện thoại, vẫn còn hơi động được. Nhưng màn hình vừa bật lên đã tắt ngóm vì hết pin.

Anh ta nói: “20 vạn ở trong tài khoản của em, đã giúp em bồi thường 50 vạn rồi.”

Lương Vi nhìn về phía anh ta: “Tiền phẫu thuật và tiền nằm viện tổng cộng là bao nhiêu?”

Lâm Trí Thâm: “Muốn trả lại?”

“Ừm.”

“Khi nào về sẽ bảo thư kí gửi hóa đơn cho em.”

“Được.” Cô đưa di động cho Lâm Trí Thâm: “Lát nữa ra ngoài vứt cái này đi giúp tôi.”

Lâm Trí Thâm cảm thấy, từ đầu tới cuối đôi mắt thâm thúy của anh ta vẫn luôn quanh quẩn bên người cô: “Anh ta không có gì cả, ngay cả nhẫn tặng em cũng chỉ có thế.”

“Không liên quan đến anh.”

Lâm Trí Thâm tiến về phía cô, anh chống tay lên thành giường rồi cúi người xuống: “Lương Vi, em có tim không?”

Lương Vi dựa trên giường, cô ngược mắt đối diện với đôi mắt tinh mịch của Lâm Trí Thâm rồi hỏi ngược lại bằng giọng lạnh nhạt: “Vậy anh có không?”

Lâm Trí Thâm nhìn cô thật sâu rồi mím môi không nói.

Anh ta nhẹ nhàng giữ cầm Lương Vi, đôi con ngươi màu nâu nhạt của cô rất bình tĩnh, không có chút hỗn tạp nào mà cứ trong suốt như vậy. Anh ta nhìn thấy bóng dáng mình trong mắt cô.

“Anh ta có gì tốt.”

“Lâm Trí Thâm, vậy tôi có gì tốt?” Đáng để người như anh không buông bỏ được.

Lương Vi đẩy tay anh ta ra rồi nói: “Cho tới giờ, người không có tim là anh. Anh có đau khổ khi không có tôi không? Không có tôi, vẫn còn ngàn vạn phụ nữ khác có thể bầu bạn với anh. Không có tôi, anh chẳng qua chỉ mất đi một đối tượng để tiêu khiển tịch mịch mà thôi.”

“Anh chỉ có một mình em.”

Rõ ràng đây là một câu nói khiến người ta động lòng, thế nhưng Lương Vi lại không dao động chút nào.

Cô biết Lâm Trí Thâm không phải kiểu gặp phụ nữ nào cũng ôm quàng. Từ góc độ nào đó mà nói, anh ta giữ mình rất trong sạch. Những năm này, ngoài cô ra, dường như anh ta chưa từng có người phụ nữ nào khác.

Tất cả mọi người đều coi Lương Vi là người trong lòng anh ta, đều cho rằng anh ta rất thâm tình với cô. Cho dù lời đồn ra ngoài là bao nuôi, nhưng họ đều thay đổi cách nhìn với Lương Vi, vì thế mẹ Lâm mới hận Lương Vi đến vậy.

Hai người ở bên nhau tới 6, 7 năm, cả hai đều chỉ có đối phương nhưng lại không phải yêu. Dù thế nào đi nữa, anh ta cũng không yêu cô.

Vì thế mới nói, anh ta là kẻ không có tim.

Lương Vi: “Anh có từng thích tôi không? Anh yêu tôi à? Anh hỏi anh ấy có thể cho tôi cái gì, vậy anh thì sao, anh có thể cho tôi cái gì? Ngoài nhà, xe, tiền ra thì còn gì nữa không? Anh còn cho tôi được thứ gì nữa?”

Lâm Trí Thâm nâng người lên rồi nhìn xuống cô: “Lương Vi, giống như trước đây không tốt sao?”

“Tôi 27 rồi, tôi đã 27 tuổi rồi, sẽ sang 28 nhanh thôi, khoảng thời gian tươi đẹp nhất của tôi đều dành cho anh.”

Lâm Trí Thâm mãi mãi không cho được thứ mà cô khao khát, dù có quan quần bên anh ta đi nữa cũng sẽ tốn công vô ích.

Lâm Trí Thâm dường như đã hiểu, đúng là anh ta không thể cho Lương Vi thứ cô muốn.

Anh ta nói: “Em nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Anh ta xoa người rồi đi.

Lương Vi đột nhiên nói: “Một người phụ nữ ở bên anh lâu tới vậy, không chỉ là vì tiền đâu.” Bằng chất giọng nhàn nhạt.

Lâm Trí Thâm để lại bóng lưng cho cô: “Em muốn trở về lúc nào cũng được.” Nếu có một ngày cô không chịu được nữa, chỉ cần cô đồng ý, anh ta đều chấp nhận. Chỉ cần là cô.

Lương Vi: “Tôi sẽ không trở về. Anh và tôi đều là người dứt khoát, đừng dây dưa lằng nhằng nữa, tách ra là tách ra, không cần anh nhúng tay vào cuộc sống của tôi. Anh ấy rất tốt, tốt hơn bất kì ai khác.”

Cô từng yêu Lâm Trí Thâm, cũng từng hận Lâm Trí Thâm. Thế nhưng hiện tại cô lại thực sự cảm ơn anh ta, bởi nếu trong khoảng thời gian cần đỡ kia không có anh ta, không biết cô sẽ sống thành thế nào, và có lẽ sau đó cô cũng sẽ không gặp được Lục Trầm Ngân.

Lâm Trí Thâm cần Lương Vi, nhưng anh ta chưa từng yêu cô.

Cả đời này, anh ta cũng không cần yêu.

Anh ta chỉ để lại một câu “được” rồi rời khỏi phòng bệnh.

Lương Vi mở âm lượng của TV to lên rồi tiếp tục xem, như thể anh ta chưa từng tới, như thể mấy năm đó chỉ là một giấc mơ.

Cô cũng không muốn hỏi vì sao anh ta lại xuất hiện ở thành phố Long. Vì cô hay vì chuyện gì khác, cô đều không muốn biết.

Sau khi quyết định rời khỏi anh ta từ 2 tháng trước, cô đã buông bỏ anh ta rồi.

Cô không muốn cho ai biết từ lúc mình yêu anh ta, không chiếm được anh ta tới bắt đầu quên rồi cuối cùng là buông bỏ anh ta. Dù cho đó là một quá trình thống khổ và dài đằng đẵng.

Thế nên, cô thật may mắn khi gặp được người dịu dàng như Lục Trầm Ngân. Mà tình cảm của anh với cô cũng đậm sâu bền rĩ như vậy.

Có lẽ tất cả đều là sự an bài của số mệnh: Anh xuất hiện là vừa đúng lúc.

Lương Vi nhìn chiếc nhẫn trên tay mình, viên kim cương nho nhỏ trên đó đang tỏa sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Hết chương 52.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Ân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Đàn ông không thể nói không được

Biên tập: Bột

Lương Vi nằm viện một tháng, Lục Trầm Ngân chăm sóc cô rất chu đáo. Dù nằm trên giường xương cốt đều đau nhưng sắc mặt của Lương Vi đã khá lên nhiều. Những vết thương nhỏ trên mặt cô cũng đã mờ đi, chỉ còn vết thương phải băng lại kia vẫn còn đang kết vảy. Có lúc ngứa quá, nửa đêm đang ngủ cô sẽ đưa tay lên gãi.

Gãi một chút xong hôm sau soi gương lại hối hận.

Có lẽ do tuổi tác nên Lương Vi rất chú ý tới mặt mình, cô vừa hối hận vừa nói với Lục Trầm Ngân: “Chỗ này có khép lại được không? Em có cần đi phẫu thuật không nhỉ? Còn gãi nữa thì lúc nào mới khỏi đây.”

Vì thế mấy đêm sau đó anh đều trông coi để phòng cô gãi vào vết sẹo.

Mấy buổi sáng liền Lương Vi dậy đều thấy anh vẫn còn nằm lì trên giường, lúc đầu cô không hiểu, về sau mới hiểu được.

Cô nói: “Em không phải trẻ con, bây giờ ban đêm em sẽ kiểm chế không gãi nữa.”

Lục Trầm Ngân cười rồi hôn lên trán cô, sau đó anh dậy đi làm bữa sáng.

Không có từ ngữ nào có thể diễn tả được sự quan tâm chu đáo của người đàn ông này.

Anh muốn Lương Vi hồi phục nhanh nên đã mua nồi cơm điện, ngày nào cũng nghiên cứu một công thức nấu canh cho cô.

Điều hòa trong phòng bệnh rất ấm áp, anh mặc áo len xám và quần bò ngồi một bên vừa xem công thức vừa cho thêm gia vị. Ánh nắng từ cửa sổ chiếu vào, Lương Vi nhìn bóng dáng anh thì thấy đây đúng là cảnh đẹp và bình an khó mà hình dung được.

Lương Vi trêu anh: “Tay nghề tốt như thế đừng để lãng phí, về sau anh có thể mở nhà hàng ở trên trần đấy, anh nấu ăn em đếm tiền.”

Lục Trầm Ngân biết cô đùa nên cũng phụ họa: “Được, anh nấu ăn em đếm tiền.”

Thật ra anh luôn cảm thấy tài nấu ăn của mình so ra thì không bằng Lương Vi. Đồ ăn do phụ nữ nấu vẫn mang lại cảm giác ngon hơn, hơn nữa còn có một hương vị khó nói rõ được.

Ăn uống và sinh hoạt của Lương Vi thường ngày đều có hộ lý chăm sóc, Lương Vi cũng lười quản, cô cũng không cho Lục Trầm Ngân sang đó. Mấy lần Lục Trầm Ngân hỏi cô có muốn mang bát canh qua đó không nhưng Lương Vi không đồng ý.

Anh biết thật ra cô rất mềm lòng, nhưng vì ông ta mà suýt mất mạng, trước nay cô lại luôn nhẫn nhịn Lương Cường nên lúc này không thể đối tốt với ông ta được.

Có điều, dù Lương Vi quyết định thế nào, anh cũng sẽ tôn trọng cô.

Mỗi ngày vẫn trôi qua, khoảng thời gian nằm trên giường bệnh không thể trở mình thực sự rất khó chịu. Tay cô cũng có vết thương nhỏ, có lần đột nhiên bị sưng rộp lên nên ngày nào Lục Trầm Ngân cũng giúp cô chườm nước ấm rồi xoa bóp một chút, sau đó uống thêm ít rượu thuốc mới dần xẹp xuống. Tới lúc tay có thể hoạt động được bình thường, lúc rảnh rỗi Lương Vi sẽ chơi game trên điện thoại với anh.

Lại sau nữa, lúc đã xem phim truyền hình cũng phát chán, chơi game cũng phát chán rồi nhưng đùi cô vẫn chưa thể rời giường.

Lương Vi nhìn ra bầu trời ngoài cửa sổ, cả những tòa cao ốc kia nữa. Dù biết bên ngoài là mùa đông khắc nghiệt, nhưng cô vẫn muốn hít chút không khí trong lành.

Cô nói muốn ra ngoài một lúc nhưng Lục Trầm Ngân không đồng ý.

Lúc mở lịch ra xem thì đã là giữa tháng 1 rồi.

Lương Vi nói: “Chưa đến nửa tháng nữa là sang năm mới rồi.”

Lục Trầm Ngân đang bóc quả óc chó, nhân màu trắng bên trong đã chất lên thành ụ rồi.

Lục Trầm Ngân: “Lần sau bác sĩ tới, anh hỏi xem có được xuất viện không.”

Anh đẩy bát nhỏ ra trước mặt Lương Vi: “Ăn đi.”

Lương Vi: “Anh đừng tổng cho em ăn nữa, hình như đợt này em béo lên rồi.”

Tuy là bệnh nhân phải phẫu thuật và có thương tích nhưng nằm trên giường dài ngày và ăn nhiều đồ bổ dưỡng nên Lương Vi vẫn tăng cân.

“Không béo, ăn xong chỗ này anh không bóc nữa.” Anh xoa xoa tay rồi cầm một hạt óc chó to đút cho cô.

Lương Vi bỗng sờ mặt anh rồi nói: “Anh gầy đi nhiều quá.” Mặt anh gầy đi rất nhiều, nhìn một chút là nhận ra được ngay.

Những ngày này anh luôn giặt quần áo, nấu cơm, đêm trông cô ngủ, ban ngày chăm sóc sinh hoạt thường ngày cho cô. Mọi thứ, đều do một tay anh làm cả.

“Vậy thì về sau, tối em làm nhiều đồ ăn cho anh bù lại là được.”

Về sau.

Anh tan làm về nhà, cô nấu xong bữa tối chờ anh. Đồ ăn không cần quá phong phú, chỉ cần đủ hai người ăn là tốt rồi. Cô sẽ xới cho anh nhiều thêm một bát cơm, cô sẽ hâm nóng một bát rượu cho anh, cô sẽ gấp nhiều đồ ăn cho anh hơn.

Những suy nghĩ xa xôi của anh cũng là khát vọng của Lương Vi.

Bọn họ ở bên nhau có thể không xa hoa, có thể bọn họ cũng không giàu có nhưng thời gian ấy sẽ thật an ổn. Sáng sớm có sương mai và ánh mặt trời, tối muộn có đồ ăn và người thương.

Lương Vi run rẩy “ừ” một tiếng.

Giữa trưa, Lục Trầm Ngân nhận được điện thoại của Lý Đại Cường. Lúc đó Lương Vi đang ăn canh, cô thấy anh có điện thoại thì nhìn mình vài lần, sau đó ra ngoài nghe bắt máy.

Lý Đại Cường nói: “Lúc nào cháu mới về? Sắp qua Tết rồi! Còn đến hạn hợp đồng nữa, cháu định thế nào?”

“Đội Lương Vi được xuất viện rồi cháu về.”

Lục Trầm Ngân đứng ngoài hành lang, bên ngoài cửa sổ là một tòa cao ốc khác, dường như có thể lờ mờ thấy được hình ảnh của cửa sổ phòng bệnh đối diện trên đó. Cây cối phía dưới chỉ còn cành khô, một trận gió lạnh thổi qua cũng khiến cành cây nhỏ ấy run rẩy.

Lý Đại Cường im lặng một lát rồi nói: “Cô ta thế nào rồi? Không gặp vấn đề gì lớn chứ? Tiền trong người cháu còn đủ không? Thằng nhóc, cứ thế là chạy đến chỗ khác, đến cả việc cũng không cần. Đúng là mê muội vì đàn bà.”

Dù trách anh nhưng giọng điệu của Lý Đại Cường cũng không quá cứng rắn.

“Bây giờ không còn nhiều vấn đề lắm, chỉ cần dưỡng bệnh cho tốt là được. Cháu tự có tiền, năm sau... cháu định đi đâu?”

“Vẫn chưa nghĩ kĩ, qua Tết rồi đi.”

Lục Trầm Ngân day mi tâm, giọng nói hơi trầm xuống: “Nghĩ kĩ đi đâu rồi bảo cháu, sau này cháu tới thăm cậu.”

“Được. Thế cô ta tự trả tiền thuốc men à?”

Rất lâu sau đó Lục Trầm Ngân cũng không nói tiếng nào.

Lý Đại Cường: “Cháu trả lời đi.”

“Cô ấy tự trả.”

“Cô ta đúng là có tiền, cậu xem về sau cô ta đối xử với cháu thế nào. Loại người có tiền này chẳng có mấy kẻ thật lòng đâu!”

Lục Trầm Ngân không muốn tiếp tục chủ đề này nữa, vì Lý Đại Cường không hiểu rõ Lương Vi. Vì thế hai đang cậu cháu nói qua lại vài câu thì điện thoại bị Lý Oánh cướp mất.

Lục Trầm Ngân nghe được tiếng gọi “anh” kia thì cười cười, giọng điệu cũng mềm đi không ít. Anh hỏi cô bé có ăn cơm ngoan không, đi học ở trường có được phiếu bé ngoan không.

Cuộc điện thoại này cũng không lâu lắm. Lương Vi nhìn đồng hồ, là 21 phút.

Lục Trầm Ngân vừa đi vào, Lương Vi đã hỏi: “Cậu anh à?”

“Ừ.”

“Hỏi anh lúc nào mới về?”

“Ừ.”

Lương Vi: “Em cũng muốn biết lúc nào mới được về.” Cô nhìn anh rồi lại nói: “Về rồi công việc của anh phải làm thế nào bây giờ, không phải anh nói cậu anh vẫn còn thiếu nợ ——”

Lục Trầm Ngân rót nước cho cô: “Việc có thể tìm lại. Về sau anh gom tiền rồi lại trả nợ giúp ông ấy.”

Lương Vi nhận nước nhưng không uống, hơi ấm của nước bốc lên mặt cô.

“Lục Trầm Ngân, có phải áp lực của anh rất lớn không?”

Anh lắc đầu rồi cười ảm áp.

Lương Vi muốn nói lại thôi.

Cô biết anh là người rất có trách nhiệm và luôn gánh vác mọi thứ. Anh hi vọng có thể trả một phần nợ giúp Lý Đại Cường, anh cũng hi vọng có thể cho cô đời sống vật chất đầy đủ. Thế nhưng anh cũng chỉ là một người bình thường thôi, sẽ rất khó để làm được việc đó.

Anh ngồi dựa lưng về phía nắng, gương mặt mặt gầy gò ẩn chứa đôi mắt đen như mực, nhưng ánh mắt ấy nhìn cô lại dịu dàng đến thế.

Ánh mắt Lương Vi dần rơi từ ngũ quan của anh xuống dưới, sau đó rơi xuống yết hầu hơi nhấp nhô của anh.

Bỗng nhiên cô nảy ra một ý, sau đó đôi mắt đều sáng lên.

Tiếp đó cô lại nhìn về mặt anh lần nữa, khuôn mặt đẹp đẽ thế này nếu không “hot” thì thật đáng tiếc.

Lương Vi uống một ngụm nước rồi nói: “Lục Trầm Ngân, về sau anh nấu ăn, em đếm tiền.”

Anh khẽ giật mình: “Em định mở tiệm cơm thật à?” Đó cũng đâu phải món tiền nhỏ.

Lương Vi cười tới bả vai rung lên, cô nói: “Đội chúng ta về Nam Thành rồi, mọi thứ sẽ ổn hơn.”

Trong khoảng thời gian này, có lúc chán quá Lương Vi sẽ bảo anh hát cho mình nghe. Anh cũng không khó chịu hay từ chối như trước mà hát rất tự nhiên, cô nghe tới hường thụ không thôi.

Trước đó chưa từng nghĩ tới, vừa nảy cô chợt ý thức được người đàn ông của mình muốn có gì thì có cái đó, vào thời đại phát sóng trực tiếp này sao có thể không “hot” chứ.

Nhưng cô không biết anh có đồng ý hay không, dù sao trước đây anh vẫn luôn ngượng ngùng rồi từ chối khi có mặt người khác. Lương Vi không muốn anh nghĩ nhiều nên không nhắc lại chủ đề này, cô chỉ nghĩ khi nào về Nam Thành sẽ hỏi ý kiến anh. Nếu anh vẫn có khuynh hướng muốn tìm một công

việc nghiêm túc, thì cô vẫn sẽ tôn trọng anh.

Lục Trầm Ngân: “Nếu em muốn mở tiệm cơm thật thì phải thuê đầu bếp đi. Anh không được.”

Lương Vi trêu anh: “Đàn ông không thể nói không được.”

Lương Vi khôi phục tốt lắm nhìn sang thấy anh đêm nào cũng ngủ trên sofa thì thấy rất đau lòng, vì thế cô muốn anh nằm chung với mình. Giường bệnh cũng không quá nhỏ, vẫn đủ cho hai người nằm.

Lúc đầu Lục Trầm Ngân không đồng ý, Lương Vi phải thẳng thắn nói em muốn ngủ với anh.

Nhưng anh vẫn không đồng ý.

Đêm đó, Lương Vi phải lừa anh lên giường thế này.

“Em muốn xem phim với anh, em tìm được bộ phim này được lắm.” Cô chỉ vào điện thoại rồi nói.

Lúc đầu Lục Trầm Ngân ngồi bên cạnh xem cùng cô, nên Lương Vi nói: “Ngồi thế này mệt lắm, anh nằm xuống cạnh em xem đi.”

Anh nửa tựa vào bên giường, tay để ra cho cô gối, còn cô dựa vào ngực anh, mặt dán lên lớp áo len mềm mại mà ấm áp của anh.

Lương Vi bỗng kéo chăn lên đắp cho anh: “Anh đừng để bị lạnh.”

Anh mặc quần áo và đi giày rồi, nửa người còn nằm trên giường thì sao lạnh được đây.

Phim kết thúc sau một tiếng rưỡi, Lương Vi hơi buồn ngủ nên rúc vào trong ngực anh. Anh đang rón rén rút tay ra định xuống giường thì bị cô ôm chặt lại.

“Cứ ngủ thế này luôn đi.” Cô nói.

Không còn cách nào khác, cô đành phải ôm ờ dụ anh lên giường của mình.

Anh dịch hết ra mép giường để chừa lại chỗ cho cô. Lương Vi bị thương ở chân phải, anh nằm ở bên trái, như vậy sẽ không chạm vào vết thương của cô.

Anh ôm cô, sau đó đặt một nụ hôn lên gò má của Lương Vi: “Ngủ đi, muốn gối lên tay anh hay là ——?”

Lương Vi: “Gối lên.”

Lương Vi nghiêng đầu nhìn về phía anh, anh cũng quay sang nhìn cô. Trong ánh sáng yếu ớt của chiếc đèn nhỏ, hai người bốn mắt nhìn nhau. Hơi thở của Lương Vi phả vào cằm anh như lông vũ gại vào lòng người vậy.

Lương Vi ngửa mặt lên: “Lại hôn một chút.”

Lục Trầm Ngân hôn nhẹ một cái.

Tay Lương Vi lần đến người dưới của anh, cô vừa luồn vào khe khóa quần đã nắm lấy nó thật chặt. Quần lót cotton dán vào da thịt anh, còn cô nhẹ nhàng xoa nắn.

Cả người anh đều phải nhả nhip mà hít vào một hơi.

Anh đè lại bàn tay không yên phận của cô, sau đó cúi đầu hôn cô thật mãnh liệt, môi và lưỡi của họ xoắn quện vào nhau như cắn như xé.

Nhưng anh không cho phép cô trêu chọc anh.

Sau khi cái hôn qua đi, anh ngã người vào gối mà thở nặng nề, nhưng vẫn nắm chặt lấy tay của Lương Vi.

Lương Vi: “Muốn không?”

Cũng giống như lần đầu tiên trong nhà kho nhỏ, cô cũng trêu chọc và câu dẫn anh như thế.

Lục Trầm Ngân hít sâu mấy hơi rồi nói: “Người em vẫn chưa khỏe, không được.”

Lương Vi: “Dùng tay.”

“Không cần —— Ss —— “

Lời còn chưa dứt, tay cô đã phủ lên.

Cô nhẹ nhàng nói: “Có phải mỗi lần lau người giúp em nhện vất vả lắm không?”

Thật ra anh cũng không nhện, mà đây chỉ là phản ứng sinh lý bình thường thôi.

Lương Vi hơi nghiêng người, chỉnh lại tư thế giúp anh thoải mái.

Lục Trầm Ngân ôm cô thật chặt.

Lần này, anh nhện nhện thật vất vả.

Anh không chịu được trêu chọc của Lương Vi.

Có lẽ vì lâu rồi không làm, Lương Vi chưa mà sát nhiều anh đã giao nộp vũ khí đầu hàng.

Gió lạnh bên ngoài vẫn rít gào, hai người trên giường lại gấn bó tới sít sao.

Hết chương 53.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Mẹ đau thì khóc đi

Biên tập: Bột

Ngày ấy, Lương Cương bỗng co giật toàn thân rồi ngất đi. Sau khi cấp cứu, bác sĩ mới phát hiện Lương Cương bị ung thư gan giai đoạn cuối, sau đó nói với Lương Vi rằng ông ta không sống nổi quá 1 tháng nữa.

Lương Vi cũng không đau buồn chút nào, cô không cần bất kì lời an ủi nào.

Cô nói với Lục Trầm Ngân rằng: “Đây chính là báo ứng.”

Vất vả lắm mới ra tù được, tiếp đó lại nghênh đón khoảng thời gian cuối đời. Đây đều là báo ứng.

Ngày Lương Vi xuất hiện, cô cũng giúp Lương Cương làm thủ tục xuất viện. Cô không nói việc bị ung thư gan cho Lương Cương, sau đó định đưa ông ta tới viện dưỡng lão để quãng đời còn lại ông ta được sống nhẹ nhõm hơn một chút.

Sau khi làm thủ tục xong xuôi, Lục Trầm Ngân về phòng bệnh thu dọn đồ đạc nhưng không thấy Lương Vi đâu.

Mà phòng bệnh bên cạnh lại truyền đến âm thanh rất lớn.

Lương Cương hỏi cô người đàn ông lần trước là ai, Lương Cương không muốn đòi hỏi với ông ta nên nói rõ sẽ đưa ông ta tới viện dưỡng lão, cô sẽ chịu mọi chi phí. Thế nhưng Lương Cương vẫn đuổi theo cô hỏi người đàn ông kia là ai.

Lương Vi bảo ông ta đó là Lục Trầm Ngân, còn tiện thể nói đó là bạn trai cô.

Lương Cương đột nhiên nổi điên lên rồi xua tay: “Không được là người đàn ông đó! Tao không muốn ngồi tù! Tao không muốn!”

Lương Vi nghĩ có lẽ tinh thần ông ta có vấn đề rồi, vì thế cô cũng không hiểu ông ta nói vớ vẩn cái gì.

Ông ta vẫn luôn lặp lại một câu: Ông ta không muốn ngồi tù.

Sau đó lại như tự lẩm bẩm: “Khó quá rồi, khó quá rồi, tao không thể lại ngồi tù nữa... Không thể...”

Trong khoảng thời gian nằm viện này, Lương Vi chưa từng sang thăm mà cũng không hề quan tâm tới ông ta. Cô không biết Lương Cương rất muốn gặp mình để hỏi xem người đàn ông kia là ai, có điều lại luôn không gặp được cô. Một tháng này ngày nào ông ta cũng mơ thấy ác mộng, trong mơ đều là bóng của người đàn ông kia, dáng đi khập khiễng của anh ta khiến ông ta lâm vào sợ hãi và khủng hoảng kinh hoàng.

Lục Trầm Ngân đứng ở cửa, sau đó đẩy xe lăn đưa Lương Vi ra ngoài.

Anh nói: “Bố em bị chuyện gì kích thích nhỉ, cảm giác tinh thần hơi có vấn đề. Có cần mời bác sĩ khoa thần kinh khám thử không?”

Lương Vi: “Em thấy mất ông ta còn có thần lắm.”

Sau khi ra tù có thể ngang ngược can rở tới mức kéo cô chết chung, thì có thể bị đá kích vì chuyện gì đây.

Tuy vậy nhưng cũng không thể mất điếc tai ngơ được, vì thế hai người gặp bác sĩ hỏi kỹ lại tình trạng tinh thần của Lương Cương. Bác sĩ nói có thể tuổi tác đã cao, lại thêm lần này gặp tai nạn giao thông nên ông ta quá hoảng sợ, cơ thể chưa bình phục lại được và cần chăm sóc cẩn thận hơn.

Lương Vi liên hệ với viện dưỡng lão tốt nhất ở thành phố Long rồi chờ người đến đón.

Cô và Lục Trầm Ngân thu dọn đồ đạc xong thì ngồi chờ ở phòng bệnh của Lương Cương. Hộ lý cho Lương Cương ăn cơm nhưng ông ta không chịu ăn, mà chỉ nhìn chăm chăm Lương Vi và Lục Trầm Ngân.

Sau đó ông ta chỉ vào Lục Trầm Ngân: “Cậu ta là ai?”

Dù Lương Vi mất hết kiên nhẫn nhưng vẫn đáp: “Bạn trai.”

Lương Cương hơi giật mình nên hỏi lại: “Thế người què chân lần trước kia là ai?”

Lúc này Lương Vi mới hiểu người đàn ông mà Lương Cương hỏi lần trước là Lâm Trí Thâm.

“Là ai?” Lương Cương gằn giọng hỏi.

Lương Vi rũ mắt xuống, nhìn thoáng qua đôi giày của Lục Trầm Ngân rồi thản nhiên nói: “Bạn.”

“Anh ta... Tên là gì?”

Lương Vi không trả lời mà lơ đã, mặc kệ ông ta gào hỏi như người điên.

Lục Trầm Ngân nói với Lương Vi: “Muốn đưa ông ấy vào viện dưỡng lão ở đây thật à? Lương Vi, nếu nói câu không dễ nghe thì sau này em vẫn phải lo hậu sự cho ông ấy. Người già rất dễ xảy ra chuyện, chỉ bằng đưa ông ấy về Nam Thành, bố trí cho ở viện dưỡng lão Nam Thành thì sao? Có việc gì cũng dễ xử lý hơn.” Anh nói bóng gió ý chỉ việc Lương Cương bị ung thư giai đoạn cuối, cũng không thể sống lâu được nữa.

Lương Vi ngồi im như đang tự hỏi.

Lương Cương ngồi tù 13 năm, mấy năm trước đó ông ta làm việc ở bên ngoài nên cơ thể cũng gặp nhiều thương tổn, bây giờ lại càng không chịu nổi đá kích đến thế. Thêm chuyện tai nạn giao thông tới gãy xương đùi lần này, nửa người dưới của ông ta gần như đã tê liệt rồi. Ở tuổi này của ông ta, xương cốt và vết thương đều rất lâu lành.

Nhìn lại bộ dạng điên rồ của Lương Cương bây giờ, Lương Vi thậm chí còn nghĩ, có lẽ ông ta sẽ không sống được quá nửa tháng.

Cô gọi điện tới viện dưỡng lão để hủy đăng ký chỗ.

Lương Vi: “Thế đưa về Nam Thành vậy, không cần vào viện dưỡng lão nữa mà ở nhà em đi. Em đi đứng không tiện cũng cần thuê người chăm sóc, một công đôi việc luôn.”

Sáng sớm hôm sau, Lục Trầm Ngân bao hết xe buýt nhỏ về Nam Thành. Lương Cương nằm ở hàng ghế cuối cùng, anh và Lương Vi ngồi ở hàng ghế giữa.

Cả đường Lương Cương cũng không nói gì, như thể thản nhiên tiếp nhận cái chết vậy. Ánh mắt ông ta đã không có thần nữa mà chỉ như một vũng nước đọng. Ông ta cũng không dám hỏi Lương Vi những chuyện liên quan đến người đàn ông kia nữa.

Trực giác cho ông ta biết, ông ta trốn không thoát.

Lúc về đến Nam Thành đã là 4 giờ chiều, trời chiều vẫn còn chút tà dương.

Xe vừa ngoặt vào đường nhỏ, chó trong thôn đã sủa loạn lên khiến thôn nhỏ vốn an tĩnh bắt đầu ồn ã.

Cát Vân nghe được động tĩnh cũng đoán là họ trở về. Hôm qua Lục Trầm Ngân đã gọi điện báo 4, 5 giờ chiều hôm nay sẽ về tới nơi.

Cô ấy xoa xoa tay, cời tạp dề xuống rồi vội vàng đi ra ngoài. Lúc Cát Vân đi ra thì thấy Lục Trầm Ngân đang đẩy một ông già, còn Lương Vi chống nạng, nhảy lò cò vào trong.

Trên đường có rất nhiều đá, hành động này của Lương Vi khiến Cát Vân kinh hãi nên cô ấy vội chạy tới.

“Bị thương đến mức này sao không ngồi xe lăn.” Cát Vân đỡ Lương Vi.

Lương Vi cười cười với cô ấy: “Không sao, đỡ hơn rồi.”

Lục Trầm Ngần đẩy Lương Cường vào trong phòng, sau đó lại quay ra ngoài bê hành lý. Nằm viện hơn một tháng nên bao lớn bao nhỏ này đều là đồ dùng sinh hoạt thường ngày. Lương Vi nói không cần phải mang về nhưng mấy cái chậu rồi nồi cơm đồ đều là đồ mới, anh không muốn lãng phí nên vẫn mang về.

Cát Vân nói: “May quá rồi, thấy Tiểu Lục bảo cô gặp tai nạn giao thông nghe sợ quá.” Cô ấy có ấn tượng rất tốt với Lương Vi.

Lương Cường ngồi trên xe lăn trong phòng khách quay lưng về phía cửa. Cát Vân nhìn thấy đầu tóc bạc của ông ta thì đoán được đây là bố Lương Vi. Cô ấy cũng không nói nhiều mà đỡ Lương Vi tới sofa: “Tôi ra giúp Tiểu Lục bê đồ, cô ngồi đây một lát đi.”

Lương Vi: “Phiền cô rồi.”

Cát Vân nhỏ hơn cô một tuổi nhưng lại rất già dặn. Có lẽ do cuộc sống lam lũ, nên Lương Vi cũng phải lau mắt mà nhìn thân thể gầy yếu của cô ấy bê đồ vật gì. Ấy vậy mà cô ấy nói chuyện vẫn rất dịu dàng và ấm áp.

Cát Vân cười lắc đầu, ý bảo không có gì. Cô ấy xoay người ra ngoài thì liếc nhìn đáng vẻ và khuôn mặt tang thương của Lương Cường.

Cô ấy đi thêm được mấy bước thì bỗng dừng lại, sau đó nụ cười trên mặt dần cứng đờ.

Cát Vân còn lảng máng nghe được lời nói chuyện trong phòng.

Lương Vi nói: “Đây là nhà tôi, về sau ông cũng sẽ ở đây. Tôi sẽ thuê người giúp việc tới chăm sóc ông.”

Thật ra Lương Cường không muốn đi theo cô, nhưng ông ta không còn lựa chọn nào khác, bởi thái độ của Lương Vi rất cương quyết. Chính ông ta cũng tò mò vì sao Lương Vi luôn cấm hặn ông ta, mà bây giờ lại quan tâm tới vậy.

Lương Cường hừ lạnh: “Mày hặn không thể giết tao cơ mà, đưa tao theo làm gì! Tao không cần mày quan tâm!”

Sắc mặt Lương Vi bình tĩnh: “Về sau ông cứ chờ trong yên lặng là được rồi.”

Nếu không phải ông ta không sống được lâu nữa, Lương Vi cũng sẽ không đưa ông ta về Nam Thành. Bởi với cô mà nói, việc lo hậu sự cho Lương Cường cũng dễ dàng thôi. Giống như Lục Trầm Ngần từng nói, nếu để ở thành phố Long thì cô còn phải về đó lo hậu sự cho ông ta, sẽ rất phiền phức.

Lương Cường nhớ tới Lâm Trí Thâm thì hai tay dần run rẩy, ông ta lại hỏi: “Người đàn ông què kia còn đến tìm mày không?”

“Không.”

Rõ ràng Lương Cường đã thở ra một hơi. Ông ta gục đầu xuống không nói gì nữa, ánh mắt cũng mang ý tránh né.

Lương Vi thấy có điều gì đó hơi khác thường.

Cát Vân đứng bên ngoài đang chậm rãi đi vào. Cô ấy không giúp bê đồ mà đi rất chậm, mỗi bước đi như đeo cả ngàn cân. Dưới bóng trời chiếu, bóng lưng của cô ấy càng thêm bé nhỏ mà thảm thương.

Về đến nhà, cô ấy tiếp tục nhặt rau nấu cơm. Điều khiến Cát Vân tỉnh táo lại là lúc bị con dao phay quẹt vào tay, cô ấy hít vào một hơi thì nước mắt đã ứa ra, sau đó nhìn ngón tay rỉ máu mà giật mình. Cô ấy đưa tay lên ngậm vào miệng, dần dà trong miệng cũng đầy mùi máu tươi.

Lý Oánh thấy mẹ bị đứt tay thì lay lay ống quần hỏi cô ấy có sao không.

Cát Vân nhìn đáng vẻ ngây thơ trong sáng, thông minh lại ngoan ngoãn của con gái mình thì nước mắt chảy càng nhiều hơn. Cô ấy xoa đầu Lý Oánh rồi nói: “Mẹ không sao.”

Lý Oánh ôm lấy Cát Vân: “Mẹ đau thì khóc đi.”

Lý Đại Cường trở về thấy hai mẹ con đang ôm nhau, ông ta rửa tay rồi hỏi: “Khóc cái gì?”

Lý Oánh: “Mẹ bị dao làm đứt tay, đau lắm.”

Lý Đại Cường liếc Cát Vân một cái: “Có thể thôi mà cũng phải khóc, trong nhà không còn băng dán cá nhân à? Còn thì băng vào. Phụ nữ đúng là phiền phức, lúc trước anh bị người ta đuổi theo chặt chém cũng có rơi giọt nước mắt nào đâu.”

Cát Vân lau nước mắt mà không để ý tới Lý Đại Cường. Cô ấy tiếp tục nấu cơm, chỉ để lại cho ông ta cái bóng lưng.

Lý Đại Cường uống một ngụm nước rồi nói: “Vừa trả tiền đất rồi, tiền trong thẻ cũng không còn bao nhiêu. Bán xong chỗ hành tây cuối cùng, chúng ta sẽ đi ngay.”

Cát Vân nhẹ nhàng “vâng”: “Mấy người Tiểu Lục về rồi.”

“Thấy rồi.” Lý Đại Cường chống nạnh: “Nó quyết tâm nhào vào người phụ nữ kia, để xem nó thất nghiệp thì sống làm sao.”

Cát Vân không đáp lại.

Lương Vi để Lương Cường vào ở căn phòng trống phía Đông dưới tầng 1. Cô bảo Lục Trầm Ngân vác sofa ở tầng 1 vào đó, coi như giường cho ông ta.

Hiện tại cơ thể Lương Cường vẫn phải nằm, vì ngồi trên xe lăn trong một thời gian dài nên xương cốt già nua cũng dần rạn nứt.

Lương Vi được Lục Trầm Ngân ôm lên gác, với anh mà nói thì Lương Vi cũng cần nằm nghỉ ngơi cho tốt.

“Cầu thang nhà em rất nguy hiểm, em cũng không xuống nhà được. Về sau có việc gì thì gọi anh.” Anh nói.

Lương Vi: “Em cần thuê người giúp việc, liên hệ với công ty quản lý gia đình thế nào bây giờ?”

Lục Trầm Ngân đặt cô xuống giường: “Hôm nay nghỉ ngơi trước đã, ngồi xe về lâu quá. Ngày mai anh nghĩ cách liên hệ cho em. Em muốn thuê người giúp việc ở lại nhà hay làm ban ngày thôi?”

“Người giúp việc ở lại nhà đi, dưới nhà vẫn còn phòng trống, ông ta cũng luôn cần người chăm sóc, mà em đi đứng cũng đang không tiện. Đúng rồi, có rãnh thì mua miếng đất ở nghĩa địa giúp em.”

Lục Trầm Ngân ngồi xuống cời giày cho cô: “Đừng vội, cứ từ từ.”

Lương Vi kéo tay anh: “Công việc của anh phải làm thế nào bây giờ?”

“Mai anh lại đi tìm”

“Lục Trầm Ngân...”

“Ừ?”

“Hát trên mạng như em được không?”

Anh cười nhàn nhạt một tiếng: “Có ai biết anh đâu, hát cũng vô ích. Anh cũng không giống em”

Lương Vi thấy anh không quá phản cảm nên nói: “Cứ thử trước xem sao, lâu dần sẽ có nhiều người biết đến, rồi tự nhiên sẽ có tiền.”

Lục Trầm Ngân đỡ cô nằm xuống: “Ừ, nghe em. Nhưng mai anh phải ra ngoài tìm một việc đang hoàng đã.”

Lương Vi gật đầu: “Cũng đúng, việc phát sóng trực tiếp này cũng không gấp được, không có ai thành danh sau một đêm.”

Lương Vi nhớ tới Lâm Trí Thâm, còn cả số tiền đi vay để mua căn nhà này nữa. Cô thấy chính mình cũng nợ nần chồng chất.

Cô nói: “Ở nhà cũng rảnh, từ mai em sẽ mở phát sóng trực tiếp.”

Lục Trầm Ngân nhớ tới chiếc váy lần trước cô mặc thì ánh mắt trầm xuống: “Bây giờ em không được mặc bừa loại váy kia đâu, chân không tiện.”

Lương Vi cong môi cười lên: “Anh tưởng em không biết anh đang nghĩ gì à?” Cô đưa hai tay lên ôm lấy rồi kéo Lục Trầm Ngân xuống, sau đó dán lên tai anh: “Về sau không mặc nữa, chỉ mặc cho anh xem”

Hai người thân mật một lúc lâu rồi mới tách ra. Lục Trầm Ngân định về nhà nấu cơm cho Lương Vi ăn thì thấy Cát Vân đã nấu rồi, còn nói lát nữa sẽ mang đồ ăn sang cho Lương Vi và bố cô nữa.

Lý Đại Cường nói: “Em giống giúp việc nhà đó rồi đấy.”

Nhắc đến giúp việc, Lục Trầm Ngân mới hỏi: “Nếu muốn thuê người giúp việc ở đây thì phải tìm ở đâu?”

Cát Vân ngồi bên cạnh đột nhiên hỏi: “Lương Vi muốn thuê người giúp việc à?”

“Ừ, cô ấy không xuống nhà được, bố cô ấy cũng cần người chăm sóc 24/7.”

Bàn tay đặt trên đầu gối của Cát Vân dần siết chặt, cô ấy nói: “Nếu không tôi sang giúp chăm sóc một chút? Đợi mọi người tìm được người giúp việc rồi thì tôi nghỉ.”

Lý Đại Cường: “Em có bệnh hả, rãnh đến ngớ ngẩn đúng không?”

Cát Vân cúi đầu xuống: “Giúp chút việc cũng không thành vấn đề.”

Lục Trầm Ngân nói: “Không phiền, để tôi thử bảo với Lương Vi xem, là người trong nhà nên cũng yên tâm hơn.”

Lý Đại Cường: “Sang nhà cô ta làm không công? Đúng là đầu óc có bệnh!”

“Cậu, Lương Vi sẽ trả tiền.”

Lý Đại Cường vung tay lên: “Tùy mấy người, đầu óc người nào cũng có bệnh.”

Tay Cát Vân siết vào càng chặt, chặt đến mức cả người cô ấy run lên nhè nhẹ.

Hết chương 54.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Ân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Nói là ích kỷ cũng được, lòng chiếm hữu mạnh cũng được, em hi vọng anh chỉ thích em, đời này chỉ yêu mình em

Biên tập: Bọt

Lục Trầm Ngân ngủ lại nhà Lương Vi nên cũng chăm sóc cả cô và Lương Cường. Đêm tới anh nói với Lương Vi chuyện để Cát Vân sang giúp đỡ một thời gian. Lúc đầu Lương Vi không đồng ý vì thấy như thế rất ngại, sao có thể để một người trẻ tuổi mình chăm sóc cuộc sống hàng ngày của cô và một ông già hơn 50 tuổi được.

Lục Trầm Ngân nói vì là người trong nhà nên anh ra ngoài đi làm cũng yên tâm hơn. Anh nói Cát Vân rất tốt, lại cẩn thận nữa.

Lương Vi tin vấn đề người tốt lại cẩn thận này. Hơn nữa, đương nhiên cô cũng muốn gửi lương cho cô ấy.

Lục Trầm Ngân cũng không từ chối mà nói: “Cũng nên gửi tiền.”

Lương Vi dựa vào ngực anh: “Mai anh phải ra ngoài tìm việc rồi, đã nghĩ ra sẽ tìm việc gì chưa?”

“Anh vừa hỏi cậu, ông ấy nói có người quen giới thiệu anh đi làm lao động phổ thông. Hình như một ngày 200 tệ.”

“Lao động phổ thông là làm gì?”

Hai người rúc vào nhau khiến phòng ngủ nhỏ nhoi cũng ấm áp như xuân về, sau đó còn bình thản đối thoại trong đêm như những cặp vợ chồng ngoài kia.

Lục Trầm Ngân nắm chặt tay cô, như vô tình mà lại cố ý vuốt ve ngón tay cô rồi đáp: “Đào hố trồng cây, trồng cây gây rừng ấy.”

Môi Lương Vi mím lại thành một đường, cô im lặng trong chốc lát rồi nói: “Đó là việc chân tay, sẽ vất vả lắm.”

Cánh tay dài của anh ôm lấy cô, còn cô dựa vào ngực anh. Cầm Lục Trầm Ngân cũng ti lên đầu cô, cung chiều mà cọ qua cọ lại mấy lần.

“Đàn ông không làm việc chân tay thì ai làm?” Anh đè thấp giọng xuống rất thấp.

Cô nói: “Vậy anh từng làm việc chân tay nào chưa?”

Anh nói như đương nhiên: “Trồng trọt.”

Lương Vi: “Còn gì nữa?”

Lục Trầm Ngân nghĩ một lúc lâu cũng không nghĩ ra nữa.

Lương Vi bóp chỗ eo cứng rắn của anh, lực cô dùng để bóp cũng như gãi ngứa vậy. Anh không đau đớn chút nào mà chỉ thấy ngứa ngứa.

“Đừng chạm vào eo.” Lục Trầm Ngân bắt lấy tay cô rồi bổ sung: “Không được chạm vào eo và tai.”

Lương Vi biết hai chỗ này là điểm mẫn cảm của anh nên giờ trò xấu, cố ý ngứa đầu lên liếm vành tai anh.

Lục Trầm Ngân lo không cẩn thận sẽ khiến chân cô bị đau, nên chỉ có thể chịu đựng cô làm vậy.

Anh vừa nhắm nhin vừa nói: “Lương Vi, mai mua kẹo cho em ăn nhé, thích không?”

Lại ngấm ngấm nói cô ném đá giấu tay, Lương Vi cũng mặc kệ.

Đầu cô tựa ở cổ Lục Trầm Ngân, hô hấp nóng hổi phả lên da thịt anh. Lương Vi vén áo anh lên, năm ngón tay chạm đến phần cơ bắp ở bụng, cơ bụng theo hô hấp của anh mà như ần như hiện. Ngón tay cô lướt qua cơ bụng và những đường cong gợi cảm rồi hướng xuống dưới. Lúc lướt qua đám lông tóc thưa thớt thì chậm lại thêm chút nữa.

Lục Trầm Ngân cũng không cản cô mà chỉ nhìn chăm chăm theo tay cô.

Lúc tay sắp đưa vào, cô bỗng thu tay lại rồi hỏi: “Mai mấy giờ anh rời giường?”

Lục Trầm Ngân ôm cô thật chặt: “Năm giờ.”

“Năm giờ thì trời còn chưa sáng. Vậy lúc nào mới về.”

“Chắc 4, 5 giờ.”

“Com trưa thì sao?”

“Bên kia sẽ có com.”

Lương Vi để tay trên cơ bụng của anh rồi nói: “Vất vả rồi.”

Đôi mắt xinh đẹp của cô hơi cong lên rồi ngược mắt nhìn anh. Yết hầu Lục Trầm Ngân nhấp nhô rồi anh chọt ấn tay cô vào trong quần của mình.

“Em đừng trêu chọc anh.” Trêu chọc còn không cho làm.

Anh nói vội vàng như rất khó nhịn.

Thật ra sau khi phát sinh quan hệ lần đầu tiên, số lần ân ái của họ cũng không phải quá nhiều. Dù có khoảng thời gian đêm đêm sênh ca, nhưng cũng không coi là nhiều. Sau đó cô lại gặp tai nạn giao thông nên không thể chạm vào. Trong khoảng thời gian này anh cũng mệt mỏi vô cùng, nên luôn không để ý đến phương diện này, kể cả lúc tắm rửa và thay quần áo cho Lương Vi. Nhưng một người đàn ông mới nếm thử mùi vị tình dục sao có thể chịu được trêu chọc, vậy mà cô lại hết lần này tới lần khác trêu chọc anh.

Lương Vi nắm nhẹ tay thành quyền, cố ý không nắm chặt.

Anh ấn tay cô sát vào: “Đừng nghịch nữa.” Anh muốn để cô chạm vào.

Lương Vi cười mỉm: “Khó chịu lắm à?” Cô nói nhẹ nhàng lại càng giống như đang trêu đùa.

Lục Trầm Ngân giữ chặt đầu cô rồi hôn xuống thật sâu, có chút bất đắc dĩ lại hơi nghiêng răng nghiêng lợi: “Lương Vi, đợi em khỏe rồi ——” Anh chỉ nói một nửa, nửa còn lại Lương Vi có thể đọc hiểu từ đôi mắt thâm thúy của anh.

Cô hất hàm: “Em chờ.”

Lục Trầm Ngân nhũn mày cười, cô đã quyết định rồi, hiện giờ anh bắt cô cũng không còn cách nào khác.

“Đừng nghịch, giúp anh một chút. Lương Vi, giúp anh một chút...” Giọng người đàn ông trầm thấp, giọng nói khàn khàn lại nhuốm đầy màu dục vọng.

Cô mang đến vui thích cho anh, mà anh cũng muốn để cô hưởng thụ.

Anh vui ở cổ cô mà hôn xuống, đôi tay to lớn cũng nhẹ nhàng ôm lấy má cô.

Ánh mắt Lương Vi tan rã, cổ họng cô cũng tràn ra tiếng rên rỉ nhỏ bé.

Cô nói: “Kích thích đấy...”

Hai người họ tìm kiếm tia an ủi vào tình huống không thể ân ái nên phải cẩn thận từng li từng tí một, lại không nhận được mà bị kích thích.

Đêm tối yên tĩnh nhưng luôn có người tìm kiếm ánh sáng nhạt trong bóng đêm. Dù chỉ là ánh sáng chợt lóe thôi, nhưng chỉ cần có thể khiến lòng người ấm áp thì đã đủ lắm rồi.

Lần triển miên này cũng không kéo dài lâu, mà cực hạn của hai người đều tới rất nhanh. Anh không chịu nổi một chút trêu đùa của cô nên rất nhanh đã giao nộp vũ khí, mà chính cô cũng như vậy.

Lương Vi nói: “Phụ nữ cũng làm công việc tay chân.”

Loại động tác trên dưới thế này mệt chết đi được.

Lục Trầm Ngân đang lau tay cho cô. Lương Vi nhìn anh, tóc anh đã dài ra nên dần chuyển thành một kiểu tóc khác. Trên trán Lục Trầm Ngân có ít tóc con rũ xuống, đèn chiếu vào tạo thành đường viền để lộ ra đôi mắt đen càng tinh mịch.

Cô nằm trên chiếc giường mềm mại mà thoải mái. Ánh đèn trong phòng cũng ấm áp và sáng sủa, ngay cả không khí trong phòng cũng rất dễ chịu. Vì thế cô lại liếc nhìn về phía cửa sổ sát đất kia. Lúc trước cô đã đứng ở đó và nói với anh rằng: Hi vọng một ngày nào đó thức dậy, người yêu cô sẽ ôm lấy cô từ phía sau, mà lúc ấy bên ngoài sẽ là ánh nắng sáng lạn. Sau đó có một ngày hình ảnh ấy trở thành hiện thực, mà người kia lại đứng là anh.

Ánh mắt Lương Vi lại đổ lên người anh, cô hững hờ nói: “Nếu ngày đó em chết, em từng nghĩ không biết anh sẽ phản ứng thế nào. Liệu anh có đau khổ không, vì dù sao thời gian chúng ta ở bên nhau cũng không dài. Dù đã đồng ý lời cầu hôn của anh, nhưng em luôn muốn biết anh yêu em bao nhiêu.”

Động tác trên tay anh dừng lại, lúc ngược mắt lên thì thấy đáy mắt ôn hòa của Lương Vi.

Cô nói: “Em rất hài lòng với đáp án ở vậy cả đời ngày đó của anh. Nói thật, kể cả em có chết rồi, em cũng không muốn thấy anh tình nồng ý đậm, hạnh phúc một đời với người phụ nữ khác.”

Cô luôn không che che đậy đậy, mà cứ nói thẳng ý nghĩ của mình như vậy.

Lương Vi: “Nói là ích kỉ cũng được, lòng chiếm hữu mạnh cũng được, em hi vọng anh chỉ thích em, đời này chỉ yêu mình em.”

Lục Trầm Ngân hôn lên trán cô, sau đó thấp giọng cười ra tiếng.

Hạnh phúc đến quá đột ngột, vì Lương Vi có lòng chiếm hữu với anh.

Cũng giống như lần trước cô nói nếu anh rời khỏi cô, vậy thì họ sẽ đều không dễ chịu.

Anh rất vui, bởi nói theo cách khác thì anh chiếm một vị trí quan trọng trong lòng Lương Vi. Cô chấp nhất với anh, cô cũng nhận định người đó chính là anh.

Mà anh cũng vậy.

Xác định tâm lý kiểu này có thể đẩy lùi mọi cực khổ.

Lương Vi nói rất chân thành nhưng anh lại luôn cười, trong con người đen thẫm cũng là bóng dáng của cô. Lương Vi bị nhìn chăm chăm tới không tự nhiên, vì thế cô đưa tay đánh mạnh xuống vai anh.

“Em nói chuyện anh không nghe thấy à?”

Lục Trầm Ngân vuốt ve mặt cô: “Ừm, có nghe thấy.”

“Đời này, anh cũng chỉ yêu mình em.” Anh biểu thị công khai trong đêm tối.

Cô ôm chặt lấy cổ anh, sau đó dán chặt bên tai anh nói một lời kia. Đó là câu nói mà Lương Vi chưa từng nói với bất kì ai trong đời này.

Hơi thở phả ra lúc nói chuyện của cô khiến tai anh ngứa ngáy, hơn thế nữa là gai cả lòng anh ngứa ngáy.

Sáng sớm hôm sau tỉnh lại, khóe miệng Lục Trầm Ngân vẫn còn cong lên. Không ai biết anh đã vui cả một đêm, mà đây cũng là giấc ngủ thoải mái nhất của anh trong một tháng qua.

Anh xuống nhà xem Lương Cương thì thấy ông ta vẫn còn ngủ say.

Vừa mới sáng sớm, Cát Vân đã lên trần mua thức ăn để nấu cơm, cũng đã chuẩn bị xong bữa sáng cho mấy người Lương Vi.

Lục Trầm Ngân nói: “Nếu ông ấy muốn đi vệ sinh thì cô đi tới nhà vệ sinh thôi.”

Dù sao nam nữ cũng khác biệt, anh không muốn Cát Vân phải khó xử.

Cát Vân cười nhạt một tiếng: “Không sao, tôi có thể xử lý tốt được.”

Lý Đại Cường vừa rời giường xong, ông ta vẫn phản đối Cát Vân sang chăm sóc cha con nhà kia nên lại lăm bằm một lúc. Sau đó ông ta nói với Lục Trầm Ngân: “Cháu tranh thủ tìm người giúp việc cho cô ta đi, một thời gian nữa nhà cậu đi rồi, lấy ai hầu hạ bọn họ nữa.”

Lục Trầm Ngân “vâng” một câu, sau khi com nước xong xuôi thì tới địa chỉ Lý Đại Cường đã đưa.

Lý Đại Cường nói với Cát Vân: “Anh tranh thủ cắt cỏ hành tây còn lại trong hai ngày này rồi bán đi, sau đó đi sớm một chút.”

Cát Vân bỏ bát đĩa xuống, không ăn nhiều mà chỉ nói: “Không cần vội thế, cắt nhiều rồi không bán được lại phí. Năm sau rồi đi, không phải mùa cũng không khó bán.”

Lý Đại Cường hừ lạnh: “Trước đó người làm loạn muốn đi là em, bây giờ còn vờ thông thả cái gì.”

Cát Vân đứng dậy thu dọn bát đĩa mà không nói thêm lời nào.

7 giờ sáng, cô ấy bụng đồ ăn nóng hôi sang cho Lương Vi.

Đây là lần đầu tiên cô ấy đi lên lầu, cả phòng được trang hoàng khiến cô ấy thấy mình thực sự không thuộc về nơi này. Sàn nhà sáng bóng loáng khiến cô ấy soi thấy bóng dáng của mình trong đó. Cát Vân cúi đầu nhìn dáng vẻ hèn mọn của mình, mà mọi thứ trong căn biệt thự này đều xa hoa trân quý, có lẽ chúng là thứ cả đời này Cát Vân cũng không chạm tới được.

Lương Vi chống nạng nửa mặt xong giờ đang đắp mặt nạ, cô đắp mặt nạ màu đen khiến Cát Vân giật mình.

“Mấy món bình thường không biết có hợp khẩu vị của cô không.” Cát Vân bụng khay đồ ăn, không biết nên để ở đâu.

Lương Vi: “Đề trên bàn đi, cảm ơn cô đã giúp đỡ.” Cô đến gần nhìn xem: “Đây là dưa muối lần trước cô cho tôi à? Vị ngon lắm, tôi rất thích, chỗ lần trước cô cho đã ăn hết rồi.”

Cát Vân mím môi cười mỉm: “Dưa muối bình thường thôi, nếu cô thích thì bên nhà tôi vẫn còn.”

Lương Vi kéo mặt nạ xuống, định ăn cơm: “Nghe nói cô cũng là người thành phố Long. Cô đừng đứng, ngồi đi.” Cô chỉ vào ghế dài trước bàn trang điểm.

Cát Vân rụt rè ngồi xuống, sau khi nhìn thoáng qua đồ trang điểm của Lương Vi thì cúi thấp đầu “ừ” một tiếng nhỏ như muỗi kêu.

“Cô ở đâu ở thành phố Long?” Lương Vi ăn một miếng dưa muối, vị của món này thật ngon.

Cát Vân vừa định mở miệng thì chợt dừng lại, sau mấy giây mới trả lời: “Tiêu Sán.”

“À, ở đó sao, nhưng nghe giọng cô rất giống thôn nhà tôi.”

Cát Vân: “Đều là người thành phố Long nên khẩu âm giống nhau.”

Nói chuyện phiếm được vài câu thì Cát Vân đứng lên: “Bố cô vẫn chưa ăn cơm, tôi xuống cho ông ấy ăn cơm. Đồ ăn trong nồi vẫn còn nóng.”

Lương Vi chợt nhận ra Cát Vân chuẩn bị mấy món ăn khác nhau, có lẽ vì nghĩ đến việc có người già. Đúng như Lục Trầm Ngân đã nói, Cát Vân là người rất tỉ mỉ.

Lương Vi: “Cô không cần chuẩn bị đồ ăn riêng cho ông ta, mọi người ăn như nhau là được rồi.”

Cát Vân vẫn cười hiền hậu như một viên ngọc: “Tôi làm canh trứng, người già ăn món này cho mềm, ăn với cơm cũng tốt nữa.”

Lương Vi nói cảm ơn rồi đưa phong bì màu trắng cho Cát Vân.

“Đây là tiền mua thức ăn và tiền lương một tuần, trong một tuần này tôi sẽ cố gắng tìm người giúp việc. Thực sự rất cảm ơn cô.”

Cát Vân từ chối mấy lần xong cũng nhận lấy nhưng lại hơi đỏ mặt.

Lương Vi thấy cô ấy là người da mặt mỏng, thế nên cô nhắc tới chuyện Lý Oánh để giảm bớt xấu hổ.

Từ lúc hai người bắt đầu nói chuyện đến giờ cũng coi như hợp pháp.

Cát Vân về nhà thì quăng phong bì lên bàn, sau đó vô cảm múc canh trứng và xới cơm sang nhà Lương Vi. Mỗi bước đi của cô ấy đều thật kiên định, thậm chí còn hơi dùng sức.

Lúc cô ấy bước vào, Lương Cường đang cố ngồi dậy. Ông ta thấy Cát Vân thì đưa tay ra đòi giúp đỡ: “Đỡ tôi một chút...”

Cát Vân đứng ở cửa nhìn ông ta chăm chăm một lúc.

Cô hít một hơi, sau đó bỏ đồ ăn xuống rồi đi tới đỡ Lương Cường: “Có muốn đi vệ sinh không?”

Lương Cường gật đầu.

Cát Vân đẩy ông ta vào nhà vệ sinh tầng một, Lương Cường khó khăn lắm mới đứng lên được từ xe lăn. Cát Vân đỡ ông ta, sau khi ngửi được mùi hôi và bản thủ trên người ông ta thì thấy buồn nôn không thôi.

Cô ấy cắn răng đỡ lấy ông ta.

Lương Cường tự ăn cơm, Cát Vân chỉ đứng bên cạnh chờ ông ta ăn xong.

Động tác của ông ta không còn nhanh nhẹn nên ăn rất chậm. Cát Vân tận mắt chứng kiến ông ta ăn từng miếng canh trứng tươi kia.

Lúc ra ngoài, Cát Vân còn nói: “Lát nữa tôi sang thăm ông, có chuyện gì thì báo tôi.” Bằng giọng nhàn nhạt.

Lúc cô ấy đóng cửa lại thì gió lạnh lách qua khe cửa tràn vào bên trong khiến Lương Cường run lên cảm cập.

Hết chương 55.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Ân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Mười ba năm chuộc được tội của ông ta không?

Biên tập: Bọt

Ánh nắng mùa đông là ấm áp, thoải mái và dễ chịu nhất. Buổi chiều Lương Vi ngồi sau bức tường chắn gió trong sân nhà nói chuyện phiếm với Cát Vân. Hôm nay đang là cuối tuần nên Lý Oánh cũng được ở nhà. Trẻ nhỏ không thể rời khỏi mẹ được, nên cô bé cũng chạy đến nằm ngoài bên người Cát Vân.

Cát Vân đùa con: “Con xấu hổ à? Sao lớn rồi vẫn bám người thế.”

Lương Vi cảm thanh kẹo đưa cho Lý Oánh, chỗ kẹo và đồ ăn vặt này là đồ lần trước Lục Trầm Ngân mua về. Cô không quá thích ăn đồ ăn vặt nên vẫn còn thừa ở nhà.

Lương Cường nằm trong phòng phía Đông, Cát Vân có thể trông thấy giường của ông ta qua tấm cửa sổ thủy tinh màu xanh lá cây.

Cô ấy bóc kẹo ra đút cho Lý Oánh rồi hỏi Lương Vi: “Sao bố cô và cô lại bị thế này...”

Lục Trầm Ngân không nói kỹ với họ về việc tai nạn giao thông lần này, anh chỉ nói rằng quan hệ của Lương Vi và bố không quá tốt đẹp.

Cát Vân nhìn sắc mặt của Lương Vi qua dư quang, cô đang hí hửng hưởng thụ ánh nắng với biểu cảm thân nhiên.

Lương Vi cũng bóc kẹo cho vào miệng rồi ôn hòa nói: “Nói ra thì dài lắm, trên đường xảy ra tranh chấp nên đâm vào xe tải lớn.”

Cát Vân: “Bây giờ nhiều tai nạn giao thông lắm, lái xe phải cẩn thận một chút. Dù thế nào cũng không đem tính mạng ra đùa được.”

Lương Vi nghịch giấy gói kẹo nhỏ nhỏ, giấy gói kẹo dưới ánh mặt trời phát ra rất nhiều màu sắc đẹp mắt. Cô cười nhạt rồi nói: “Ông ta muốn chết, bây giờ cũng theo ý nguyện của ông ta rồi...” Câu nói phía sau kia cô nói rất nhỏ nên Cát Vân không nghe rõ.

Cát Vân nói: “Sao lại có người muốn chết chứ?”

Lương Vi: “Ông ta vốn đáng chết.”

Cát Vân ngẩng đầu bị ánh nắng mặt trời chiếu vào tới không mở mắt được, mặt của cô ấy cũng bị phơi nắng tới đỏ bừng. Da Cát Vân hơi thô ráp, chứ không được như làn da bóng loáng được chăm sóc tỉ mỉ của Lương Vi. Thời gian lam lũ kéo dài có thể khiến phụ nữ mau chóng già đi. Cát Vân nắm hai tay thành quyền như muốn tìm cách để giấu giếm bản thân.

Cô ấy cất giọng êm ái: “Bố cô đã gây ra chuyện gì à?”

Giữa bầu trời xanh thẳm, mây trắng bồng bênh và không gian yên tĩnh này, bỗng phía xa có một tiếng gào to xé nát tất cả phong cảnh.

Lương Vi cúi đầu gấp giấy gói kẹo thành hồng hạc: “Ngồi tù 13 năm” Cô không muốn kể ra sự việc kia nên chỉ dùng thời gian ngồi tù để thay thế cho tội danh của ông ta.

Cát Vân “à” một câu thật dài: “13 năm chuộc được tội của ông ta không?”

Lương Vi: “Có dùng cả đời cũng không chuộc hết tội.” Cô cầm giấy gói kẹo của Lý Oánh qua rồi đưa hồng hạc cho cô bé.

Cát Vân kéo Lý Oánh lại rồi hỏi: “Cầm đồ của người khác thì phải nói gì?”

Lý Oánh vuốt hồng hạc như rất thích, sau đó chân thành nói câu cảm ơn.

Cát Vân nói: “Bây giờ cô chuẩn bị nuôi bố mình à?”

“Không hẳn là nuôi, chỉ để ông ta ở đây thư thái vài ngày thôi.”

Đôi mắt cười của Cát Vân cong lên rất đẹp, lúc này Lương Vi mới phát hiện thật ra cô ấy rất thanh tú. Kể cả các nét trên mặt cũng vậy, có lẽ chỉ vì không chăm sóc nên trông hơi già mà thôi.

Cát Vân đổi sang chủ đề khác: “Hai hôm nay Tiểu Lục về muộn lắm nhì.”

“Ừ, việc kia rất vất vả.”

“Tôi cũng không biết cậu của cậu ấy phản đối cái gì. Tuy đúng là điều kiện gia đình có khác nhau, nhưng tôi thấy cô cũng không phải kiểu phụ nữ coi trọng tiền bạc kia.”

Kẹo trong miệng tan ra rất nhanh, Lương Vi ăn ngọt tới ê răng. Cô cười nói: “Lục Trầm Ngân rất tốt.”

Cát Vân: “Lúc tôi gả về đây thì cậu ấy đã đi theo cậu của mình rồi. Ở chung mấy năm nay tuy không có tiền nhưng con người đúng là rất tốt. Cậu ấy không giống cậu mình, tính tình tốt lại cẩn thận, khiến người khác quý mến lắm. Tiểu Oánh cũng rất thân với cậu ấy.”

Lương Vi nhẹ nhàng “ừ” một câu, khoe môi cũng nở nụ cười nhàn nhạt mà hạnh phúc vô cùng.

Cát Vân liếc nhìn cô một chút thì đánh mắt đi chỗ khác. Ánh nắng bỗng nhiên bị mây che khuất, không khí chợt lạnh xuống khi không có ánh nắng mặt trời. Mùa đông chính là như vậy, âm áp rất ngán ngủ, mà bản chất vẫn là lạnh lẽo.

Ngày này cũng rất kì lạ, ban ngày bầu trời vốn trong trẻo, tới chạng vạng tối trời bỗng nhiên nổi gió rồi đổ mưa, sau đó nhiệt độ giảm xuống 10 độ trong nháy mắt. Trời đột nhiên có chênh lệch nhiệt độ lớn như thế khiến người ta cực kì khó chịu.

Lương Vi đứng trước cửa sổ sát đất ở phòng ngủ rồi nhìn ra cảnh sắc phía xa, cả đồng ruộng trải dài chỉ có những khoảnh cây khô thật lớn. Gió thổi quét qua khiến cột điện cũng phải đung đưa.

Cô gọi điện cho Lục Trầm Ngân mà rất lâu sau đó anh mới bắt máy.

Lương Vi nghe được âm thanh ồn ào bên kia, cộng thêm tiếng gió thổi qua khiến tiếng thở hổn hển của anh lại càng rõ rệt hơn.

Anh thở gấp rồi hỏi Lương Vi có chuyện gì thế.

Trong phòng mở điều hòa nên rất ấm áp, Lương Vi nghĩ đến anh dãi nắng dầm mưa bên ngoài thì hơi đau lòng.

“Hôm nay bao giờ anh mới về? Ngoài trời mưa thế, vẫn phải làm đến tối à?”

Lục Trầm Ngân: “Ừ, đột nhiên trời mưa mà bên này còn hai xe cây chưa trồng xong. Chắc phải muộn mới xong, em ngủ sớm đi.”

“Anh...” Lời đến miệng lại bị Lương Vi sửa lại: “Anh nhớ cẩn thận, đừng để bị thương.”

Cô vốn muốn hỏi anh có lạnh không, trưa có ăn cơm đầy đủ không. Nhưng nghĩ lại anh nhất định sẽ nói không lạnh, vì anh không thấy lạnh thật, đại khái chính là như vậy.

Mấy ngày anh về muộn, Lương Vi sẽ để đèn cho anh. Để một đèn trong phòng khách, một đèn ở hành lang tầng 2 và một đèn trong phòng ngủ. Buổi đêm cô mở phát sóng trực tiếp nên cũng ngủ muộn, có lúc vừa thiếp đi chưa bao lâu thì anh đã về. Cô nghe được tiếng động mà không thấy đèn sáng lên sẽ biết anh đã về rồi.

Phát sóng trực tiếp của cô không có hiệu quả tốt như trước kia. Có người nói muốn xem cô mặc quần áo gợi cảm, nhưng Lương Vi lại mặc quần áo ngủ để hát, cô cũng không trang điểm hay làm tóc gì nữa. Có người nói cô đang biến thân từ “ngự tỷ” thành học muội thanh thuần.

Những lời đồn trước đó trên mạng đã lắng xuống. Trên mạng luôn là như vậy, dân mạng đâm một dao rồi đi thôi, họ cũng không nhớ kĩ rằng mình đã khiến người khác tổn thương bao nhiêu, luôn cho rằng tam quan và ý nghĩ của mình là đúng nhất, nếu có gì khác biệt thì đó mới là điều không đúng.

Lương Vi nhớ Lục Trầm Ngân nói hôm nào sẽ thử một chút nên cô chỉnh lại micro rồi nói: “Hôm nào để bạn trai tôi hát một bài thì sao? Âm sắc của anh ấy còn hay hơn tôi.”

Lời này vừa nói ra, bình luận đã nhiều hơn lúc này gấp 5 lần, những hàng chữ viết thi nhau chạy qua khiến người ta hoa mắt.

Có người nói: Bạn trai cô có phải tổng giám đốc kia không?

Có người nói: Nữ thần lại có đàn ông!

Có người nói: Hai người lên giường chưa?

Có cả lời ác ý cũng có lời chúc phúc ngọt ngào, còn có cả lời kêu khóc inh ỏi nữa.

Cô làm nghề này lâu rồi nên có thể tự động loại bỏ những lời nói ác ý kia.

Lương Vi nhìn mura bình luận kia thì cười nhẹ một tiếng rồi nói: “Bạn trai tôi đẹp trai lắm.”

Câu nói này khiến không ít em gái gào thét muốn xem ảnh một lần.

Nguyên nhân khiến Lương Vi thu hút người hâm mộ nữ là cô không phẫu thuật, ca hát hay, lại không kênh kiệu giống mấy cô ả lòi lẹt khác.

Lương Vi: “Hôm nào anh ấy rảnh tôi sẽ bảo anh ấy lên hát.”

Cô chỉ mở phát sóng trực tiếp 2 tiếng, từ 6 đến 8 giờ tối.

Cát Vân gõ cửa phòng, lúc cô ấy bê đồ ăn vào thì Lương Vi đang làm việc. Lương Vi nhận lấy, sau đó vừa ăn vừa nói chuyện phiếm với những người ở trên mạng kia.

Có người hỏi: Cô ăn gì thế, trông ngon quá.

Lương Vi: “Đồ ăn bạn tôi làm, thịt nhồi cà tím, thịt kho tàu, canh cá.” Nói xong cô còn nhìn về Cát Vân đang đứng ở cửa rồi cười nói cảm ơn.

Chữ “bạn” kia khiến mắt Cát Vân mở thật lớn, cô ấy nhìn cô bằng đôi mắt tỉnh mạch, lời muốn nói vẫn không nói ra được, cuối cùng đành xoay người xuống nhà.

Tay nghề nấu nướng của Cát Vân rất tốt, hoặc có thể cùng là người thành phố Long nên đồ ăn cô ấy làm rất hợp với khẩu vị của Lương Vi.

Có người nói: Chủ bá ăn ít chút đi, béo lên rồi không còn V-line nữa đâu.

Có người nói: Thứ cho tôi nói thẳng, chủ bá béo lên nhiều quá.

Lúc Cát Vân tới phòng của Lương Cường, ông ta đang nhào người sang một bên giường rồi nôn mửa. Com trưa cũng bị nôn ra hết, khắp nơi đều là mùi chua loét, mùi này cũng ám vào quanh người ông ta.

Cát Vân bình tĩnh nhìn Lương Cường. Đợi ông ta nôn xong rồi, cô ấy mới ra ngoài lấy cây nhau nhà, tiện thể mang cho ông ta một cái chậu.

“Lát nữa còn muốn nôn thì nôn vào đây.”

Lương Cường đưa tay muốn tóm lấy quần áo cô ấy nhưng Cát Vân đã né sang bên cạnh nên ông ta bắt hụt mất.

“Khăn mặt... Đưa... Khăn mặt cho tôi...” Ngay cả nói chuyện Lương Cường cũng không nói lưu loát được.

Cát Vân cầm khăn mặt ra nhưng cũng không lau giúp ông ta.

Lương Cường: “Cô là kiêu... giúp việc gì thế, có biết... có biết chăm sóc người khác không...”

Cát Vân đưa lưng về phía ông ta rồi dọn bãi nôn sạch sẽ. Cô ấy cầm chuôi cây lau nhà thôi cũng thấy hai tay mình bị ám mùi.

Dọn dẹp xong, cô ấy cho ông ta ăn com nhưng Lương Cường lại lắc đầu nói ăn không vào.

Khó lắm Cát Vân mới mở miệng nói chuyện với ông ta: “Không ăn com sẽ không có sức, ông già rồi, sẽ dễ xảy ra chuyện.”

Cô ấy trộn lẫn đậu vào com rồi cho Lương Cường ăn: “Ăn mấy miếng cũng được.”

Lương Cường ăn được một phần ba bát com thì thực sự không nuốt nổi nữa.

Lương Cường: “Bụng tôi không thoải mái... Cô bảo Lương Vi... để... để nó đưa tôi tới viện khám.”

Cát Vân: “Ông chỉ không quen với khí hậu ở đây thôi, chịu đựng chút đi.”

Lương Cường phát cáu, ông ta nghĩ sao người giúp việc này không hiểu tiếng người vậy. Ông ta muốn nổi giận thì dạ dày lại như thiêu như đốt. Cảm giác như dãi sông lấp biển này lại dội lên làm ông ta lại nôn tiếp, chỗ com vừa ăn xong cũng bắn hết ra chân.

Cát Vân: “Tôi đi giặt chăn cho ông, đợi ở đây đi.” Cô ấy ôm chăn của Lương Cường đi khiến ông ta nằm trơ trọi tới phát run ở đó. Ông ta muốn hô to nhưng lại không còn sức mà hô.

Bên ngoài mưa to gió lớn, thỉnh thoảng còn có sấm chớp đánh ngang trời, bây giờ là mùa đông nên vốn hiếm có sấm chớp mới đúng. Cát Vân ôm chăn vào nhà vệ sinh tầng một để giặt. Sau khi bị sấm chớp kia làm cho giật mình thì cô ấy lập tức nở nụ cười khổ.

“Nếu ông trời thực sự muốn sét đánh trúng ông, thì hi vọng Ngài thực sự có mắt.” Cô ấy nói.

Hơn 7 giờ 45 phút, Cát Vân lên chỗ Lương Vi hỏi lấy chăn mới. Cô ấy nói Lương Cương làm bản chăn nên hiện giờ không có chăn đắp.

Lương Cương bị đông lạnh hơn một tiếng thì toàn thân đã cứng ngắc. Lúc Cát Vân mang chăn tới ném lên người, ông ta cũng không còn hơi sức để mặc mà chỉ có thể dùng cặp mắt già nua kia để trừng cô ấy.

Cát Vân đắp chăn cho ông ta xong thì nhẹ nhàng nói: “Không bị chết công là tốt lắm rồi.” Cô ấy nói rất nhẹ nhàng, nhưng trong đêm tối lời nói ấy lại như con dao, rõ ràng không thấy tăm hơi lại có thể khiến người ta rùng mình.

Tám giờ đúng, Lương Vi tắt phát sóng trực tiếp. Đáng ra cô đã tắt từ lâu rồi nhưng thấy có sấm chớp nên lại thôi, tới lúc sau lại không có nữa.

Thời tiết này đúng là rất quái dị. Lương Vi thậm chí còn nghĩ không biết tia chớp trắng đó có phải ảo giác của mình không.

Cô chống nạng đi về phòng, vừa nằm xuống thì đèn ngủ đã tắt ngóm. Cô nhìn ra cửa sổ thì thấy đèn dưới nhà cũng không sáng.

Lương Vi bật đèn pin trong điện thoại rồi lần mò ra.

Gió kết hợp với mưa lớn tấp vào cửa sổ thủy tinh, từng tiếng “lộp bộp” vang lên như trận đại chiến nghìn quân vạn mã thời cổ đại vậy.

Cô nhón vào công tắc nhưng không được.

Bên ngoài bỗng có tiếng sấm chớp chấn động, bóng trắng mang theo tia điện lóe lên như giáng xuống đầu người ta vậy. Lương Vi bị tiếng sấm làm giật mình, cô nắm chặt nạng rồi đi ra ngoài, sau đó phải đứng lại ở đầu cầu thang. Cô không xuống dưới được, lúc xế chiều xuống nhà phơi nạng cũng phải nhờ Cát Vân dìu xuống, mà dù như thế cô cũng phải tốn rất nhiều sức lực.

“Cát Vân, cô đâu rồi?” Lương Vi cầm đèn pin chiếu xuống, đèn pin của điện thoại không quá sáng nên không thấy rõ được gì.

Phía dưới không có ai đáp lại.

Lương Vi lại đi ra ban công, trong sân tối đen nhưng nhà Lục Trầm Ngân vẫn còn đèn.

Có lẽ bị nhảy cầu dao.

“Cát Vân —— Cát Vân ——” Lương Vi hô hướng xuống dưới, hình như Cát Vân cũng không có trong phòng Lương Cương.

Lương Vi không thấy ai đáp lại nên quay về phòng ngủ, chờ Lục Trầm Ngân về rồi tính vậy.

Nhưng cô vừa đi tới hành lang đã nghe thấy tiếng “ssh ssh”.

Cô dừng bước rồi cẩn thận nghe xem, đúng là có tiếng động thật, mà lại không phải vọng từ bên ngoài vào.

Bên ngoài có tia chớp giật ngang trời, trong khoảnh khắc ấy hành lang bỗng được chiếu sáng, sau đó Lương Vi thấy ở đầu bậc thang có một con rắn vừa thè lưỡi vừa hướng về phía mình.

Lương Vi giật mình, cô nín thở để mình không phát ra chút âm thanh nào. Dù ánh sáng kia chỉ lóe lên trong giây phút, nhưng cô chắc chắn rằng mình không nhìn lầm. Trước mặt cô là một con rắn đang sống sò sò, đôi mắt đen của nó giống như cái động không đáy vậy.

Xung quanh rất yên tĩnh, một tiếng “ssh ssh” nhỏ cũng lộ ra bao tia nguy hiểm.

Đầu óc Lương Vi vô cùng hỗn loạn, cô không biết vì sao nơi này lại có rắn, cũng không biết vì sao rắn lại vào được nhà mình.

Trong lúc hoảng hốt, cô đột nhiên nhớ Lục Trầm Ngân nói kho hàng bên kia có rắn. Lúc trước anh bắt được, còn mang đi bán nữa.

Lại một tia chớp nữa giật ngang trời, con rắn đó vẫn duy trì tư thế kia, mà Lương Vi cũng không dám động đậy.

Lương Vi chậm rãi đưa tay ra sau rồi mở khóa màn hình điện thoại theo bản năng để gọi điện thoại cho Lục Trầm Ngân.

Hết chương 56.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Ân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Mấy hôm nay luôn có ảo giác chúng ta đã kết hôn rồi

Biên tập: Bột

Cô không xác định được con rắn kia có độc hay không, nhưng theo lý mà nói thì ở Nam Thành không có rắn độc.

Vì là điện thoại cảm ứng nên Lương Vi không tìm chuẩn được. Trong sim điện thoại này của cô chỉ có số của Lục Trầm Ngân và Cát Vân, sau khi cô ấn xuống thì nghe được tiếng tút tút mơ hồ.

Tiếng rắn “ssh ssh” ngày càng gần, cả người Lương Vi cũng dần căng cứng. Cô kẹp nặng ở nách, một tay còn lại nắm chặt lấy thân rắn.

Đột nhiên đèn trong hành lang sáng lên, con rắn chỉ còn cách cô mấy bước, nó bỗng dừng lại bên cạnh rồi uốn éo thè lưỡi như đang quan sát cái gì.

Lương Vi không dám làm gì thiếu suy nghĩ.

Cô không hiểu về chủng loại rắn, nhưng nhìn qua thì hình như là rắn bình thường, không có độc.

Cát Vân đột nhiên rón rén đi lên đầu cầu thang, cô ấy giờ tay ra hiệu để Lương Vi không lên tiếng.

Sau đó cô ấy chột tiến lên, chuẩn xác ép chặt đầu và đuôi rắn rồi cấp tốc treo đuôi nó lại.

Cát Vân nói: “Không có độc.”

Lương Vi chỉ thấy rắn khi đi chơi ở ruộng thời còn bé, về sau cũng không thấy nữa. Mà dù con vật này có độc hay không thì cũng khiến người ta phải nổi da gà.

“Phải cho nó vào cái gì à?” Lương Vi hỏi.

Cát Vân: “Không cần, lát nữa tôi mang đi giết. Vừa rồi bị nhảy cầu dao, tôi đi mở lại rồi lên tìm cô thì nghe thấy tiếng rắn. Trước đây khi còn ở trong nhà kho tôi cũng thường gặp rắn.”

Chỉ mấy câu ngắn ngủi lại chứa rất nhiều tin tức.

Lương Vi: “Cảm ơn, không có cô, tôi thực sự không biết phải làm gì.”

Cát Vân lắc đầu, nắm chặt đuôi rắn rồi xuống nhà.

Trước kia cô ấy từng ở trong nhà kho? Là loại nhà kho để chất rom rạ như ở đối diện biệt thự của cô hay sao? Đường như cuộc sống của cô ấy rất cực khổ.

Lương Vi để tay lên ngực, cô vẫn còn chưa bình tĩnh lại được.

Sau khi Cát Vân xuống nhà thì cầm dao chặt chết con rắn, máu rắn tung tóe đầy đất, thậm chí còn bắn lên cả lò vi sóng và tủ lạnh trong phòng bếp nữa. Mỗi dao của cô ấy chặt xuống lại nặng tay hơn một chút, cuối cùng con rắn cũng nát bươm.

Cát Vân cho thịt rắn vào trong túi giữ tươi rồi ném ở một bên, sau đó bắt đầu lau những vết máu kia. Cô ấy không thể để phòng bếp của Lương Vi bị bẩn được, đây là phòng bếp đẹp để biết bao nhiêu chứ.

Lúc Lục Trầm Ngân về thì cả người đã ướt đẫm, mà bên ngoài vẫn đang mưa to.

Lương Vi càng nghĩ càng không ngủ được, nghe thấy tiếng anh về thì cô rời giường ra đầu cầu thang chờ anh đi lên. Cô đứng ở đó vẫn không rét mà run, dù sao một tiếng trước từng có rắn bò lên đó.

Nước mưa từ người anh nhỏ xuống, quần anh cũng đẫm nước, cả người đều là nước.

Anh ngược mắt nhìn thấy Lương Vi thì hỏi: “Sao còn chưa ngủ?”

“Không ngủ được, sao anh ướt hết thế này.”

Anh đi thẳng vào nhà vệ sinh: “Cả tối mọi người đều đợi mưa rào hỏ trồng cây. Không hiểu sao đột nhiên trời lại mưa nữa.”

Lương Vi cũng khập khểnh đi vào nhà vệ sinh. Anh mau chóng cởi hết đồ trên người ra, quần áo ướt sũng dần chất thành đồng trên mặt đất.

Anh đã tạo thành thói quen trần truồng trước mặt cô, không đến mức không chịu nổi chút trêu chọc như trước kia.

Lương Vi xả nước vào bồn tắm cho anh rồi đóng cửa phòng tắm lại.

“Anh lau trước đi đã.” Lương Vi đưa khăn mặt cho anh, sau đó muốn thử xem nước nóng chưa thì bị Lục Trầm Ngân nắm chặt tay lại.

Anh đưa cô ra ngồi trên nắp bồn cầu. Ánh mắt Lương Vi vẫn nhìn vào nơi lông tóc dày đặc nào đó, bên dưới tuy mềm xuống nhưng rất lớn, chỗ lông đen rậm rạp mọc lên càng cao thì càng thưa thớt hơn. Dưới ánh đèn màu quýt ấm trong phòng tắm, cơ bụng trên người anh trông càng rắn chắc mà có lực.

Lục Trầm Ngân: “Anh tự làm là được rồi, em đừng lộn xộn, ở đây có nước.”

Anh vắt khăn bông trắng trên cổ rồi đứng súc miệng trước bồn rửa tay. Lương Vi đánh mắt đi nơi khác rồi nói: “Vừa rồi có rắn vào nhà.”

Động tác của Lục Trầm Ngân chậm lại, bọt kem đánh răng vẫn còn dính nguyên trên miệng. Anh quay đầu lại nhìn Lương Vi: “Rắn? Sao lại vào trong nhà được? Bắt được chưa? Em không sao chứ?” Lòng anh chợt siết chặt, sau đó nhanh chóng bước đến trước mặt Lương Vi rồi xoay tới xoay lui xem cô có bị cắn không.

Lương Vi có chút dở khóc dở cười, vật kia cứ lắc tới lắc lui trước mặt cô. Dù đã trông thấy vô số lần nhưng vẫn không thể nói chuyện đứng đắn được.

Anh khề khom người sát lại gần cô hơn, Lương Vi có thể ngửi được mùi đàn ông trên người anh.

“Có bị cắn không?”

“Không.” Cô vừa chuyển tầm mắt đã thấy tay Lục Trầm Ngân khoác lên bả vai mình có vết máu, mu bàn tay anh có một vết sây sát đỏ.

Cô kéo tay anh qua nhìn xem: “Anh bị sao đây, bị cái gì quẹt vào nên rách à?”

“Lúc chuyển cây bị cành cây sượt vào, không sao.” Anh vỗ lên tay cô, sau đó tiếp tục quay lại đánh răng: “Về sau em làm thế nào với con rắn kia?”

Anh đứng chéo tầm mắt cô, Lương Vi trông thấy đường cong đùi rắn chắc, bắp chân rậm lông của anh, cánh tay chống lên bồn rửa cũng nổi lên gân xanh rõ ràng, cơ bắp có lực, dáng người và khuôn mặt nhìn thế nào cũng khiến người ta nghĩ đến tiểu thít tươi. Nhưng anh lại thành thực, ôn trọng hơn những người đồng trang lứa. Đôi vai rộng lớn mà trẻ tuổi của anh có thể gánh vác tất cả mọi thứ.

“Cát Vân bắt, hình như cô ấy quen tay lắm.”

Lục Trầm Ngân gật đầu: “Không sao là được rồi, ở đây không có rắn độc.”

“Em chỉ không hiểu sao con rắn kia lên được tầng 2.”

Lục Trầm Ngân dùng nước nóng rửa mặt xong quay lại thì thấy Lương Vi đang nhìn anh tới ngây ngốc, dường như ánh mắt cô còn khó dấu được vẻ si mê. Thấy vậy, khỏe miệng anh khó kiềm được ý cười: “Ngồi đây chờ anh tắm hay về phòng?”

Lương Vi chống nạng đứng dậy: “Anh tắm đi.”

Lục Trầm Ngân lại chặn trước mặt không cho cô đi.

Lương Vi: “Anh không lạnh à?”

Anh bỗng ôm lấy cô rồi thủ thỉ: “Mấy hôm nay luôn có ảo giác chúng ta đã kết hôn rồi.”

Cô đợi anh tan làm, để đèn lại cho anh, lo lắng chuyện ba bữa một ngày của anh. Nếu như lúc trước Lương Vi rất gai góc, thì bây giờ cô như được anh bào mòn, sau rồi cô cũng dần thể hiện những dịu dàng, quan tâm của mình.

Mặt anh đầy nước chạm vào khiến tai Lương Vi thấm ướt. Cơ thể để trần ấm nóng ấy ôm lấy cô thật chặt. Lương Vi mặc áo ngủ bông cực kỳ mềm mại, nhưng cách lợp áo ngủ dày anh vẫn cảm nhận được vòng eo nhỏ không đủ một nắm tay của cô. Cô luôn nghĩ rằng mình béo lên nhưng thật ra thì không phải vậy.

Lương Vi đưa tay lên vuốt ve lưng anh, tay cô mát lạnh dán lên khiến Lục Trầm Ngân hít vào một hơi. Lương Vi cười cười nhưng vẫn tiếp tục vuốt ve lưng anh.

Cô nói: “Chỉ là một tờ giấy thôi.”

Giống như bây giờ là tốt rồi, giống như bây giờ đã đủ lắm rồi.

Cô không cần gì nhiều, chỉ cần thế này là đã thỏa mãn rồi.

Anh muốn cưới Lương Vi, dù cô nói không cần làm hôn lễ nhưng chuyện cả đời chỉ có một lần, anh vẫn muốn cô lưu lại hồi ức đẹp đẽ nhất. Vì thế, anh nhất định phải cố gắng kiếm tiền.

Lục Trầm Ngân nghĩ đến khoản viện phí thì ánh mắt bỗng tối lại.

Lương Vi không đề cập tới người kia, dù anh tin tưởng cô nhưng...

Anh luôn thấy trong lòng như có một cái mụn nhỏ, thỉnh thoảng chạm vào sẽ nhói đau.

Anh nói: “Nếu mai trời mưa thì không ra ngoài làm việc được. Em dạy anh việc ca hát kia xem, anh thử một chút.”

Lương Vi: “Được, anh còn công việc khác, coi việc ca hát như tiêu khiển thôi.”

Lương Vi nghĩ dù lương tháng của Lục Trầm Ngân chỉ khoảng 2, 3 ngàn thì cô cũng không thấy khổ. Cô có thể tích tiền, sau này mở cửa hàng để anh buôn bán.

Trước kia cô mở phát sóng trực tiếp chỉ để chơi thôi, ba ngày mở một lần, sau đó nghỉ tới hai ngày, làm việc không có quy luật chút nào. Một tháng người khác có thể kiếm được trăm vạn, còn cô chỉ kiếm được mấy vạn tiêu xài nhỏ nhỏ thôi.

Hai người đều có suy nghĩ riêng, dù không nói rõ nhưng đều là vì đối phương.

Anh hôn Lương Vi một cái rồi vào đi tắm.

Sáng sớm hôm sau, trời mới hừng sáng mà bên ngoài vẫn còn mưa. Lục Trầm Ngân mặc quần tứ giác, ngồi hút thuốc bên cửa sổ sát đất. Trời đất u ám một màu, những vũng nước đọng kia rất sâu, đường đi ra nhà kho đều bị nước nhấn chìm.

Anh không quá nghiện thuốc, chỉ khi nào buồn bực mới hút vài điếu. Thực ra Lương Vi còn nghiện thuốc hơn anh, dường như hút thuốc đã trở thành thói quen của cô rồi.

Hút xong một điếu, Lục Trầm Ngân mở hé cửa sổ thông gió ra, gió lạnh tràn vào vẩn vút quanh người anh. Anh quay lại giường nằm bên cạnh Lương Vi rồi cầm điện thoại xem tin tức.

Lương Vi gặp ác mộng nên bừng tỉnh, sau lưng cô đã thấm đẫm mồ hôi lạnh.

Cô nhận ra kia là cảnh trong mơ thì mới thở phào một hơi, sau đó lẩm bẩm: “Em mơ thấy con rắn kia.”

Lục Trầm Ngân nắm chặt tay trái của cô rồi nói: “Hồi còn nhỏ nghe người ta nói mơ thấy rắn hình như là có điềm, anh đi tra xem.”

Nửa phút sau, Lục Trầm Ngân cười đầy thâm ý rồi nhìn Lương Vi mà không nói lời nào.

Lương Vi: “Anh tìm được gì? Điềm hung hay cát?”

Lục Trầm Ngân: “Trên mạng nói mơ thấy rắn là dục cầu bất mãn, tính dục tràn đầy... (1)” Nói xong anh còn đưa điện thoại cho cô xem.

(1) Dục cầu bất mãn: không được thỏa mãn dục vọng; Tính dục tràn đầy: tràn đầy ham muốn

Lương Vi véo eo anh: “Nói lung tung gì đó, em ngày nghĩ đêm mơ thôi.”

Lục Trầm Ngân: “Ừ, mấy lời trên mạng cũng không đáng tin.”

Lương Vi thấy Lục Trầm Ngân còn cười thì lườm anh: “Có gì buồn cười, không cho cười.”

Lục Trầm Ngân: “Được được được, không cười...”

Sau khi vui đùa ầm ĩ xong, Lương Vi mới nói: “Hôm nay vẫn mưa to thế này, anh không đi làm chứ?”

“Ừ.”

Cô đan chặt mười ngón tay với anh: “Vậy để Cát Vân nghỉ ngơi một hôm đi, cô ấy còn phải chăm con.”

“Ừ, hôm nay anh tiện đi xung quanh xem có công ty quản lý gia đình nào không.”

Sáu giờ sáng, Lục Trầm Ngân rời giường trở về nhà. Thế nhưng, anh vừa mở cửa ra đã bị cảnh trước mắt làm cho ngây ngẩn.

Nấm ô cửa kính dưới nhà bị viết lên bằng sơn đỏ: “Đi chết đi! Đi chết đi!”

Mùi sơn vẫn còn vẩn vút trong không khí, dù mưa có gột rửa cũng không tan đi được.

Lục Trầm Ngân vội vàng lấy cây lau nhà ra lau, thế nhưng chỗ sơn kia đã kết lại mất rồi. Dù hôm nay là ngày mưa, sơn kết lại tuy không chắc nhưng vẫn không xóa hết được.

Anh không muốn Lương Vi trông thấy cảnh này.

Lý Đại Cường ra cửa xem hành tây có bị úng nước không thì thấy Lục Trầm Ngân đang lau tới lau lui. Ông ta che ô đi vào trong sân nhà Lương Vi mới thấy Lục Trầm Ngân đang làm gì.

Lý Đại Cường cũng giật mình trước dòng chữ bằng sơn đỏ này: “Đắc tội với ai đây?”

“Không biết.” Lục Trầm Ngân lau thế nào cũng không được, lớp sơn chỉ bong đi một chút.

Lý Đại Cường nói: “Mấy ngày nay không thấy cháu đâu, muốn nói mấy câu cũng không được. Còn mấy ngày nữa là hết năm rồi, ăn nốt cái Tết này với cậu đi, sang năm cậu đi rồi.”

Lục Trầm Ngân đã đi theo ông ta gần 10 năm rồi, dù sao ông ta cũng rất thích đứa cháu này.

Lục Trầm Ngân gạt đầu đồng ý.

Lý Đại Cường thấy anh lau tốn sức thì nói: “Lau bằng cái này cũng vô ích, sao lau sạch dễ thế được. Lên trên trần hỏi xem lau sơn thế nào, mua thuốc gì đổ về rồi lại lau.” Ông ta đứng dưới mái hiên châm thuốc lá, sau đó còn hỏi: “Bố cô ta ở trên gác à?”

Lục Trầm Ngân buông cây lau nhà xuống, sau đó chỉ vào gian phòng sau lưng Lý Đại Cường: “Ở phòng kia.”

Lý Đại Cường cũng muốn xem thử người mấy hôm nay Cát Vân bận rộn chăm sóc trông thế nào. Rèm cửa không kéo kín, Lý Đại Cường dán trán vào cửa kính, tay hơi khom lại nhìn trộm người đàn ông như đang thoi thóp trên giường kia.

Lý Đại Cường: “Có phải... người này sắp chết không?”

Lục Trầm Ngân: “Vâng, cậu nói nhỏ thôi.”

Lý Đại Cường hơi nheo mắt lại, lúc thấy rõ khuôn mặt người kia thì con ngươi đột nhiên mở lớn, sau đó cả người lùi ra sau mấy bước.

Lục Trầm Ngân thấy biểu cảm của ông ta không ổn lắm thì hỏi: “Sao thế ạ?”

Răng môi Lý Đại Cường đều run lên, điều thuốc không giữ được cũng rơi xuống đất rồi bị nước mưa thấm ướt, sau đó nhanh chóng tắt ngóm.

Lý Đại Cường thất thần như tượng gỗ, ông ta cũng không trả lời lại mà mắt đảo quanh như bánh xe.

“Cậu?”

Lý Đại Cường: “Cháu đừng âm ỉ.” Ông ta run run thò tay vào túi quần rút ra điều thuốc khác rồi châm lửa.

Im lặng được một lúc lâu, Lý Đại Cường mới nói: “Tất cả đều là nghiệt duyên, đúng là tạo nghiệt.”

Lục Trầm Ngân nghe thì không hiểu thế nào: “Cậu đang nói gì thế?”

Lý Đại Cường nhớ tới chuyện gì đó, sau đó bắt lấy cánh tay của Lục Trầm Ngân: “Người đàn ông có tiền ngồi ô tô lần trước còn đến tìm Lương Vi không? Cậu nhớ là không tới, đúng không? Người kia chưa từng tới, đúng không?”

Lục Trầm Ngân nghĩ đến Lâm Trí Thâm thì sắc mặt cũng dần trầm xuống, sau đó nặng nề “vâng” một tiếng.

Lý Đại Cường chợt buông lỏng, tiếp đến lại nghe thấy Lục Trầm Ngân nói: “Nhưng có tới lúc Lương Vi nằm ở bệnh viện thành phố Long.”

Hết chương 57.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Điều là số cả, sao trên đời này lại có việc trùng hợp đến thế

Biên tập: Bọt

Lương Vi vốn còn đang ủ oải, mơ mơ màng màng thì chuông điện thoại vang lên. Số điện thoại mới này cô hầu như không có ai biết, bao gồm cả mấy người Chu Lâm, vì thế thường ít có điện thoại hoặc tin nhắn.

Cô mở ra xem thì thấy là tin nhắn chuyển phát nhanh.

Sau khi gặp tai nạn giao thông, rõ ràng cô không mua đồ gì trên mạng nữa.

Lương Vi nhìn chằm chằm tin nhắn này một lúc lâu rồi thấy hơi không thể tưởng tượng được. Cô nghe thấy tiếng nói chuyện dưới nhà, nên chống nạng đi đến ban công gọi Lục Trầm Ngân.

Lục Trầm Ngân đang hỏi Lý Đại Cường nguyên nhân nhưng ông ta chỉ lắc đầu, từ đầu đến cuối đều không biết phải nói gì.

Nghe thấy tiếng Lương Vi, anh sợ cô nhìn thấy mấy chữ trên cửa kính nên cũng không cố hỏi Lý Đại Cường nữa, mà bỏ cây lau nhà xuống rồi lên gác.

Lý Đại Cường che ô đi vào trong màn mưa, sau đó cười khỏ nói: “Rồi cũng phải trả nợ, rồi cũng phải trả thôi...”

“Ngoài trời đang mưa, em đừng ra ban công, ngoài đó ướt lắm.” Lục Trầm Ngân đỡ Lương Vi rồi đóng cửa ban công lại.

Lương Vi đưa tin nhắn trên điện thoại cho anh xem: “Em không mua đồ mà cũng chỉ vài người biết số điện thoại này thôi.”

Lục Trầm Ngân xem nội dung tin nhắn xong cũng trầm mặc. Anh và Lương Vi cùng liếc nhìn nhau, rồi cùng bất giác nghĩ đến chuyện chuyển phát nhanh lần trước.

Lương Vi: “Hôm nay anh có lên trần không? Nếu đi thì qua lấy cho em.” Cô không sợ những thứ này, chỉ không đoán được là ai làm mà thôi. Mà trực giác cho cô biết, lần này không phải là Trần Trầm nữa.

Lục Trầm Ngân nghĩ đến chữ viết bằng sơn đỏ dưới nhà, anh suy nghĩ một lát rồi nói: “Có đi, lát nữa anh đi mua ít đồ, tiện thể hỏi công ty quản lý gia đình. Em đừng lo.”

Anh để Lương Vi ngủ tiếp rồi xuống nhà tiếp tục lau cửa kính.

Cát Vân định lên trần mua thức ăn thì thấy Lục Trầm Ngân bận rộn ở bên kia. Nghe Lý Đại Cường kể chuyện sơn đỏ, cô ấy cũng che ô chạy tới bảo: “Nếu lau bằng nước không được thì lấy xăng mà lau.”

“Xăng à?” Lục Trầm Ngân không quá hiểu chuyện này.

Cát Vân: “Ừ, xăng. Nhưng mà... Sao lại bị viết sơn đỏ thế này? Hôm qua lúc tôi đi về vẫn còn bình thường mà, Lương Vi có biết không?”

Lục Trầm Ngân: “Cô ấy không biết, tôi cũng không định cho cô ấy biết. Lần trước...” Anh dừng một chút rồi nói: “Tối qua lúc tôi về cũng chưa có mấy chữ này.”

Cát Vân nói: “Có báo cảnh sát không? Tiếc là ở đường này không có máy quay.”

“Không báo cảnh sát, cô cũng đừng kể với Lương Vi. Tôi không muốn cô ấy nghĩ nhiều.” Lục Trầm Ngân thấy cô ấy có vẻ sắp lên trần nên đưa tiền cho Cát Vân: “Cô mua xăng giúp tôi, tiện thể lấy hộp đồ chuyển phát nhanh nữa, mã đơn hàng là 191.”

Cát Vân lập đi lập lại mã đơn hàng để nhớ kỹ rồi lái xe ba gác điện lên trần. Mưa dần nhỏ lại, cô ấy lái được nửa đường thì trời bắt đầu mưa phùn, từng hạt mưa lúi búi rơi xuống mặt Cát Vân khiến cô ấy không mở mắt ra được. Cát Vân lái xe nhanh hơn, tay lái xe ba gác hơi rung lên, đầu ngón tay cô ấy bị gió tạt tới trắng bệch.

Trời càng ngày càng lạnh như thể sắp có tuyết rơi.

Lương Vi tựa trên giường cũng không ngủ được. Cô bấm một chuỗi số điện thoại sau đó lại xóa đi, tiếp đó lại bấm rồi lại xóa đi, cứ lặp đi lặp lại như thế nhưng cuối cùng vẫn không gọi đi.

Chưa đến 7 giờ Cát Vân đã trở lại. Cô ấy vội vàng đưa xăng và hộp đồ chuyển phát nhanh cho Lục Trầm Ngân, sau đó còn định về nấu cơm cho Lương Cương và Lương Vi.

Lục Trầm Ngân nói: “Hôm nay cô nghỉ ngơi đi, tôi ở nhà thì để tôi làm là được rồi.”

Cát Vân hơi sững sờ, nhưng sau đó đã nhanh chóng phản ứng lại: “Để tôi làm cho, cậu lau chỗ sơn kia đi, đừng để Lương Vi nhìn thấy. Tôi đã nhận tiền của Lương Vi thì cũng nên làm việc đến nơi đến chốn.”

Lục Trầm Ngân chỉ một lòng muốn xóa chỗ sơn kia nên cũng không để ý tới phòng Lương Cương.

Bữa sáng rất đơn giản, Cát Vân nấu cháo khoai lang cho Lương Vi. Lục Trầm Ngân nhờ cô ấy bê lên vì trên người anh đều là mùi xăng.

Lúc Cát Vân lên gác, Lương Vi đang ngồi thoa kem trước bàn trang điểm.

“Lục Trầm Ngân đâu?”

Lương Vi chỉ tiện miệng hỏi thôi, đâu biết Cát Vân lại sợ hãi tới lắp bắp mà không nói ra lời.

Động tác thoa kem của Lương Vi dần dừng lại, Cát Vân đã bê cháo tới bên bàn trang điểm cho cô.

Lương Vi: “Anh ấy không có nhà à?”

Cát Vân cúi đầu xuống, ấp úng nói: “Ồ dưới nhà, cậu ấy...”

“Anh ấy sao vậy?”

Cát Vân: “Đại khái là đang bận. Cô ăn trước đi, tôi đi lấy com cho bố cô.”

Lúc đầu Lương Vi không để ý tới dáng vẻ kì lạ của Cát Vân, nhưng lúc ăn xong bát cháo lại phát hiện được điểm không thích hợp. Dù cô tiếp xúc với Cát Vân không lâu, nhưng cô biết Cát Vân là người da mặt mỏng, cô ấy đơn thuần đến mức không giấu nổi chuyện gì.

Cát Vân nấu cháo hoa cho Lương Cương, ăn kèm một bát thịt xào thơm ngào ngạt.

Gần đây khẩu vị của Lương Cương rất kém, vì thế người cũng gầy đi rất nhiều. Cát Vân bón cháo tới tận miệng nhưng ông ta không ăn nổi.

Ông ta nói: “Bụng tôi... Khó chịu... Đau quá...”

Cát Vân trộn thịt vào trong cháo cho ông ta ăn: “Ăn một chút đi, bổ cơ thể.”

Lương Cương ngửi thấy mùi tanh nồng thì nhũn mày quay đi. Ông ta không muốn ăn.

Cát Vân: “Đây là thịt rắn, bổ cơ thể.” Cô ấy nói rất nhẹ nhàng.

Lương Cương không nuốt trôi được miếng nào, Cát Vân cũng không còn cách nào khác là bùng bữa sáng đi. Lục Trầm Ngân thấy đồ ăn không vui đi nên hỏi thăm tình hình ăn uống của ông ta.

Cát Vân nhẹ nhàng lắc đầu: “Hình như mấy hôm nay ăn không ngon miệng, còn nôn mửa nữa.”

Lục Trầm Ngân nhớ Lương Cương bị ung thư gan giai đoạn cuối nên cơ thể dần suy yếu cũng là chuyện bình thường.

Anh đã lau sạch cửa kính nhưng người lại bị ám mùi, Lục Trầm Ngân rửa sạch mấy lần bằng nước xong mới thả lỏng. Lúc này anh mới nhìn hộp đồ chuyển phát nhanh bên chân, cầm lên ước lượng thì thấy rất nhẹ, dường như có cùng trọng lượng với chiếc hộp lần trước.

Anh cầm lên gác cho Lương Vi nhưng cô không có trong phòng ngủ, cũng không có ngoài hành lang.

Lúc anh ra ban công xem thử thì thấy Lương Vi đang đứng ở chỗ quẹo phía Đông, mà từ đó nhìn xuống có thể thấy cửa sổ của căn phòng phía Đông bị viết bằng son đỏ.

Dường như Lương Vi cũng không hoảng loạn, cô chỉ nhàn nhạt hỏi: “Sao không kể với em?”

Lục Trầm Ngân ôm cô vào nhà: “Sợ em lo.”

Lương Vi: “Em không đắc tội với ai ở nơi này.”

Anh và Lương Vi cũng ngồi trên giường, Lục Trầm Ngân đưa hộp đồ chuyển phát nhanh cho cô: “Chắc không phải đồ gì tốt.”

Lương Vi xé băng dính trên hộp ra, bên trong là một con rắn chết bị chặt thành hai đoạn, mắt rắn trợn trừng. Đây là một con rắn sọc đốm đỏ nhỏ.

Lương Vi nhìn chỉ thấy buồn nôn, cô nắm chặt hai tay thành quyền rồi ném nó vào thùng rác.

Lương Vi đột nhiên nhớ đến chuyện gì, sau đó nhìn Lục Trầm Ngân: “Con rắn tối qua, chỗ son dưới nhà và hộp đồ chuyển phát nhanh này chắc chắn là do một người làm. Trong nhà không thể tự nhiên mà có rắn được, còn bỏ cả lên tầng 2 nữa.”

Lục Trầm Ngân cũng không quá kinh ngạc, lúc anh nhìn thấy hộp đồ chuyển phát nhanh thì đã sớm móc nối những sự kiện này với nhau rồi.

Anh nói: “Liệu có phải người lần trước...”

Suy đoán của anh không phải không có lý, lần trước Trần Trạ có thể biết được địa chỉ và số điện thoại của cô, thì lần này cũng vậy.

Lương Vi im lặng mấy giây rồi nói: “Không giống người kia.”

Cô luôn cảm thấy không phải Trần Trạ. Nhà họ Trần cần nguồn đầu tư và hậu thuẫn của nhà họ Lâm, Trần Trạ không thể gây ra chuyện sóng gió gì được, vì cậu ta phải dè chừng Lâm Trí Thâm.

“Nếu còn lần sau thì chúng ta báo cảnh sát đi.” Lục Trầm Ngân nắm chặt tay cô.

“Được.”

Lục Trầm Ngân thất nút túi rác rồi để sang một bên, định lát nữa sẽ đi vứt. Anh bỗng nhớ đến Lương Cương nên nói: “Mấy hôm nay hình như bố em không ăn được gì. Cát Vân bảo ông ấy không ăn nổi cơm, còn nôn mửa nữa.”

Lương Vi: “Người ung thư giai đoạn cuối rồi, bây giờ có chết cũng không có gì là lạ.”

Anh ôm Lương Vi xuống nhà xem Lương Cương, hai người chưa tới gần căn phòng kia đã nghe thấy tiếng nôn mửa.

Cát Vân đỡ Lương Cương rồi vỗ nhẹ vào lưng giúp ông ta thuận khí. Ông ta không ăn cơm nên không nôn ra được gì, chỉ nôn ra ít mật xanh mật vàng.

Cát Vân cầm khăn mặt lau miệng cho ông ta. Lúc cô ấy thấy hai người Lương Vi tới thì sốt ruột nói: “Có cần cho ông ấy uống thuốc gì không, hay là mời bác sĩ Đồng đến xem?”

Lương Cương trông thấy Lương Vi thì vờn tay: “Bác sĩ... Tao muốn... Bác sĩ...”

Lúc Lương Cương ngẩng đầu lên, hai bên mũi ông ta bị chảy máu cam khiến ba người ở đó đều giật mình. Cát Vân vội vàng chạy đến đỡ Lương Cương rồi lau mũi cho ông ta.

Lương Vi: “Còn uống thuốc lấy về từ bệnh viện không?”

Cát Vân: “Vẫn uống, nhưng sao không đỡ?”

Lương Vi thản nhiên nói: “Đang uống là được rồi. Đã chữa rồi mà không khỏi thì do số cả.” Cô nhìn Lương Cương bằng ánh mắt bình tĩnh, lời nói lại càng lạnh lùng.

Cát Vân quay lưng lại đắp chăn cho Lương Cương, tim cô ấy vốn đang đập thành thịch nhưng bây giờ lại thờ phào nhẹ nhõm. Cô ấy nhếch môi lên cười nhạt với Lương Cương, khóe miệng cô ấy cong lên như con dao nhỏ cắt ngang yết hầu ông ta.

Sau khi gặp tai nạn giao thông, Lương Vi không hề hút thuốc, một là do bác sĩ dặn dò, hai là Lục Trầm Ngân quản cô rất chặt.

Cô ngồi dưới mái hiên với Lục Trầm Ngân. Con mưa phùn mờ mịt này giống như bức tranh sơn thủy vậy, nơi xa là rừng cây và đồng ruộng, cây leo khô bám trên tường nhà kho mục nát bị gió thổi lay động, trời mưa tầm tã trong ngày giá rét, khí ẩm quanh quẩn cũng lạnh tới thấu xương. Vì thế mà động tác châm thuốc của Lương Vi cũng run rẩy theo.

Hôm nay anh không cần cô hút thuốc, vì anh biết cô đang rất phiền lòng.

Sau khi hút được nửa điếu thuốc, Lương Vi nói: “Em không có tí đầu mối nào cả.”

Trực giác cho cô biết không phải là Trần Trầm, nhưng trừ cậu ta ra, cô lại không nghĩ nổi người thứ hai.

Lục Trầm Ngân vào phòng khách lấy chăn lông ra phủ lên đùi cô rồi nói: “Em không phải thám tử cũng không phải cảnh sát, sao biết sự thật dễ thế được.”

“Trên cửa viết gì?” Lương Vi gảy thuốc rồi đột nhiên hỏi.

“Hất sơn đỏ vào thôi.”

“Nói thật đi.”

Hơi thở của Lục Trầm Ngân khá nặng nề, anh không nói được mấy lời kia.

Lương Vi: “Bảo em chết đi?”

“Đại khái thế.”

“Phong cách này lại khá giống với người kia.”

Cát Vân đi từ trong nhà ra, cô ấy giật khăn mặt rồi phơi ở ngoài, sau đó nói với Lương Vi: “Cô nghĩ kĩ lại xem có đắc tội với ai không, hoặc là có làm gì khiến người ta ghi thù không?”

Lương Vi ngẩng đầu nhìn Cát Vân, hôm nay cô ấy không buộc tóc mà để xõa ra khiến khuôn mặt càng nhỏ và đáng vẻ cũng dịu dàng hơn.

Lương Vi: “Tôi không biết...”

Cát Vân ngẩng đầu nhìn trời rồi nói: “Đêm qua mưa to lắm.”

Lương Vi dập tắt thuốc, cô chợt nhớ tới ngày mưa của mười mấy năm trước.

Lục Trầm Ngân nấu com trưa cho Lương Vi. Anh cũng bảo Cát Vân nghỉ ngơi đi, anh sẽ nấu com cho cả hai nhà.

Đồ ăn để trong nhà Lương Vi, lúc đầu Lý Đại Cường không muốn sang ăn com, về sau Lục Trầm Ngân phải cưỡng ép mãi mới kéo ông ta sang được.

Đối với Lục Trầm Ngân mà nói, về sau sẽ khó có được một bữa com như thế này.

Cát Vân nói: “Sắp hết năm rồi, lâu lắm mới có bữa com vui vẻ thế này.”

Lý Đại Cường vừa uống rượu vừa đánh giá Lương Vi, lời đến khoe miệng rồi lại bị ngum rượu nuốt xuống.

Lương Vi cảm nhận được ánh mắt của ông ta, vì cậu của Lục Trầm Ngân bảo giọng cô nghe quen quá nên cô hỏi sao thế.

Lý Đại Cường lắc đầu, sắc mặt của ông ta cũng rất khó giải thích.

Sau khi uống vài chén rượu, đầu óc Lý Đại Cường bắt đầu mơ màng, sau đó thô lỗ hỏi: “Bố cô, có phải trước đây bố cô từng tới thành phố Kinh không?”

Lương Vi nắm được trọng điểm nên hỏi ngược lại: “Ông biết ông ấy à?”

Lý Đại Cường đập bàn: “Cô cứ nói xem ông ta có từng tới đó không!”

Lương Vi: “Trước năm 2000, ông ta đi làm bên ngoài, hình như từng tới thành phố Kinh.”

Mặt mũi Lý Đại Cường nhúu chặt lại, ông ta chống lên mặt bàn rồi nói: “Tên bố cô là gì?”

“Lương Cương.”

Lý Đại Cường nghiêng răng thật chặt, như thể thứ bị nghiền là hi vọng cuối cùng bị dập tắt vậy.

Sau đó ông ta không nói thêm gì nữa mà chỉ uống rượu như nước. Lục Trầm Ngân và Cát Vân chưa từng thấy ông ta uống nhiều rượu vào ban ngày như thế bao giờ, họ muốn ngăn lại nhưng lại bị Lý Đại Cường găm lên.

Sau bữa com, Lục Trầm Ngân dọn dẹp bát đĩa, còn Cát Vân đỡ Lý Đại Cường về nhà.

Mưa phùn rơi xuống người bọn họ, tóc họ nhanh chóng bị một tầng nước phủ lên, trên trán cũng ướt đầm.

Lý Đại Cường lao đảo mấy bước rồi nói với Cát Vân: “Đây đều là số cả! Sao trên đời này lại mẹ nó có việc trùng hợp như thế! Diêm Vương đã lấy mạng thì có chạy cũng không thoát! Nếu anh chết thì em tìm nhà nào tốt mà gả đi... Đúng là số cả! Không! Chúng ta phải chuyển nhà nhanh lên, đi nhanh một chút! Không kéo dài được nữa! Bỏ hành tây đi, tiền cũng không cần nữa, ngày mai chúng ta đi luôn!”

Từ lượng của Lý Đại Cường vốn không tốt, Cát Vân đã nghe mấy lời lảm nhảm này vài năm rồi, nhưng hôm nay cô ấy thấy ông ta nói một câu rất đúng.

Đều là số cả, sao trên đời này lại có việc trùng hợp đến thế.

Hết chương 58.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Cô ấy tự tay giết ông ta, việc này thống khoái đến thế nào chứ

Biên tập: Bột

Lâm Trí Thâm bước từng bước tới gần, nước mưa đục ngầu làm ướt ống quần và giày da của anh ta. Lý Đại Cường ngã ngòai trên mặt đất, ông ta vùng vẫy rồi lùi về phía sau mấy bước.

Lâm Trí Thâm đứng trước mặt ông ta, ánh mắt anh ta rơi xuống ngón tay gãy của Lý Đại Cường.

Mưa to trút xuống, từng giọt nước mưa lớn như hạt đậu rơi xuống đất rồi tóe thành từng bông hoa nước. Khí ẩm mù mịt trên đồng ruộng như phủ thêm một tầng khói nhẹ. Ngày mưa ở nông thôn thật yên tĩnh, trong không gian chỉ có tiếng mưa rơi “lộp độp” mà thôi.

Lâm Trí Thâm nhìn ông ta chầm chầm bằng đôi mắt sắc bén mà lạnh băng. Anh ta cảm gậy gỗ nhẹ hai lần xuống bên cạnh Lý Đại Cường, sau đó nhẹ nhàng nói: “Mười sáu năm, tôi tìm ông 16 năm rồi.”

Lý Đại Cường chợt run rẩy cả người, sắc mặt ông ta vàng như nền, đôi hốc mắt hăm sâu sợ hãi nhìn Lâm Trí Thâm. Ông ta đột nhiên vùng dậy đập đầu với Lâm Trí Thâm “Không phải tôi, không phải tôi...”

“Ông quên à? Ông có quên, nhưng tôi vĩnh viễn sẽ không quên.”

Lâm Trí Thâm sẽ mãi mãi không quên ngón tay bị gãy và giọng nói của ông ta.

Lý Đại Cường đập đầu tới trán chảy máu, sau đó cầu khẩn nói: “Cầu xin anh thả tôi đi, lúc ấy tôi bị ma quỷ xui khiến, tôi... Bây giờ con gái tôi mới học nhà trẻ, cầu xin anh.”

Lâm Trí Thâm nói như bưng bình: “Thả ông?” Anh ta cười khê: “Lúc đầu tôi cầu xin ông thả tôi, ông có thả không?”

“Cầu xin anh, tôi thực sự bị ma quỷ xui khiến, cầu xin anh...”

Lâm Trí Thâm rũ mắt nhìn sang nơi khác, anh ta nắm chặt gậy trong tay rồi lạnh lùng ra lệnh: “Đưa ông ta lên xe.”

Lý Đại Cường thấy vệ sĩ cao lớn muốn lại gần bắt mình thì run rẩy đứng lên muốn trốn. Thế nhưng giữa trưa đã uống rượu nên cả người không có chút sức lực, ông ta cố vùng ra mấy lần mà vẫn bị vệ sĩ giữ chặt.

Vệ sĩ đưa Lý Đại Cường lên xe, lái xe thấy Lâm Trí Thâm đứng trong mưa không có ai che ô cho thì nhanh chóng chạy đến che cho anh ta.

Lâm Trí Thâm thấy biệt thự nhà Lương Vi mở cửa, nhưng bên trong lại không có người. Anh ta đi lên tầng 2 thì thấy ban công phơi mấy món quần áo của đàn ông, trong nhà vệ sinh cũng có dép lê và bàn chải đánh răng của hai người, phòng ngủ có mùi thuốc lá nhàn nhạt, thất lung và áo len nam đều vắt lên lưng ghế.

Cô không có nhà, người đàn ông kia cũng thế.

Lâm Trí Thâm đi vòng qua căn phòng phía Tây, bên trong rất gọn gàng và đơn giản, anh ta liếc mắt nhìn đã biết đây là phòng Lương Vi dùng để phát sóng trực tiếp. Trên bàn sách có một chiếc điện thoại, Lâm Trí Thâm ấn nút mở máy, màn hình hiện lên 21 cuộc gọi nhờ của anh ta.

Lâm Trí Thâm để lại điện thoại di động rồi xuống nhà.

“Đừng đưa tôi tới cục cảnh sát, đừng!” Lý Đại Cường thấy Lâm Trí Thâm xuống xe thì cầu khẩn trong đau khổ.

Lâm Trí Thâm ngồi vào vị trí phó lái, sau đó ngược mắt nhìn Lý Đại Cường qua gương chiếu hậu.

Lái xe: “Thưa anh, chúng ta đi đâu?”

Lâm Trí Thâm sửa lại ống tay áo: “Quay xe lại.”

Xe chạy qua một mảnh ruộng, Lâm Trí Thâm bảo lái xe rẽ vào con đường nhỏ. Bốn phía của con đường xi măng nhỏ này đều là đồng ruộng trống trải, giờ là mùa đông nên đất đai cằn hoang vu, chỉ có cây cối cô độc mặc gió mưa diên tẩu.

Tối mùa đông trời tối rất nhanh, đèn xe chiếu sáng một khoảng đất nhỏ, từng giọt mưa nặng mà gấp vênh vang dưới ánh đèn xe.

Lâm Trí Thâm xuống xe, lái xe đứng bên cạnh bung ô che cho anh ta.

Vệ sĩ túm lấy Lý Đại Cường rồi quăng ra ngoài không chút khách khí. Ngày mưa đường trơn, Lý Đại Cường đứng không vững nên ngã xuống đường. Nước mưa hòa với bùn đất bắn tóe lên, thêm vào đó là gió rét mùa đông khiến Lý Đại Cường không ngừng run rẩy.

Lâm Trí Thâm nhìn xuống ông ta từ trên cao rồi hỏi: “Người phụ nữ ở biệt thự đi đâu rồi?”

“Lương Vi? Tôi... Tôi không biết... Có lẽ ra ngoài với Tiểu Lục rồi...” Lý Đại Cường bị đèn pha chiếu tới lóa mắt, lại bị mưa dầm tới chặt vật.

Lâm Trí Thâm: “Vậy bây giờ tôi và ông tính nợ trước đã.”

Lý Đại Cường thoáng cái đã sợ hãi, ông ta bò tới túm chặt ống quần Lâm Trí Thâm nhưng lại sờ tới một vật cứng còng mà lạnh lẽo. Đây không phải bắp chân của anh ta, Lý Đại Cường gào khóc vì biết mình chạy không thoát nữa rồi.

Lâm Trí Thâm nhắc ống quần bên phải lên rồi chỉ vào chỗ bắp chân mình: “Thấy không? Đây là chân giả, 16 năm qua tôi đều dựa vào cái này để đi lại đây.”

Lâm Trí Thâm dùng gậy đánh rụng tay Lý Đại Cường, sau đó đi về phía trước mấy bước, chậm rãi nói: “Ông biết về sau tôi sống thế nào không?”

Anh ta như đang nhớ lại, lại giống như đang kể lại chuyện xưa.

Anh ta nói: “Lúc tỉnh dậy ở bệnh viện rồi phát hiện mình không còn bắp chân nữa, tin tức bị phơi bày, sau đó cả thế giới biết con trai nhà họ Lâm, người thừa kế nhà họ Lâm đã trở thành kẻ tàn tật. Từ đó về sau, bọn họ đều chỉ trỏ tôi dù mặt ngoài khách khí, rồi lại đâm dao sau lưng tôi. Ông biết nỗi sỉ nhục lớn nhất của đàn ông là gì không?”

Lâm Trí Thâm đứng phía sau Lý Đại Cường, anh ta nhìn chằm chằm sống lưng run rẩy của ông ta rồi nhẹ nhàng nói: “Là ánh mắt ghét bỏ của phụ nữ khi lên giường.”

Lâm Trí Thâm chưa từng có bạn gái, nhưng cũng không thể không động đến phụ nữ. Hai mươi tuổi là lúc khí lực dồi dào, anh ta cũng khát vọng được phụ nữ đối xử bình thường như bao người khác.

Những người phụ nữ kia đều giết mình vì chân giả của anh ta, tuy chán ghét lên giường với anh ta nhưng từng người từng người lại giả vờ vui sướng tràn trề.

Càng về sau, anh ta càng không chạm vào phụ nữ nữa, mãi cho đến khi gặp được Lương Vi.

Lúc anh ta tuyệt vọng nhất, mọi người nói anh ta hãy kiên cường lên, đừng làm việc gì thiếu suy nghĩ, về sau eo quần bạc triệu muốn gì mà không có?

Anh ta muốn có thân thể toàn diện, tiền có mua được không?

Mười mấy năm qua, những người đó chỉ nói ra những lời không đau không ngứa, mà không ai biết anh ta luôn mang hận trong lòng, không ai biết anh ta đau đớn tới khó ngủ ngày đêm.

Lái xe và vệ sĩ mất điếc tai ngo, sắc mặt vô cảm.

Lâm Trí Thâm lấy gậy gõ vào bắp chân Lý Đại Cường, sau đó nói: “Hận mười mấy năm qua của tôi, ông trả lại thế nào đây?”

Lý Đại Cường chỉ thấy phía sau run rẩy, ông ta nói: “Đưa tôi.. tới cục cảnh sát đi. Ngồi tù, tôi ngồi tù!”

Lâm Trí Thâm nói lỏng cà vạt, khuôn mặt lạnh lùng của anh ta nhiễm thêm một tia âm tàn. Anh ta ra lệnh cho vệ sĩ: “Đánh gãy hai chân ông ta.” Bằng giọng điệu bình tĩnh mà ngoan độc.

Lý Đại Cường khóc tới thế thảm rồi đập đầu thật mạnh: “Cầu xin anh! Tôi ngồi tù! Tôi đi tự thú! Đừng... đừng đánh gãy chân tôi! Anh đánh tôi cũng phải chịu trách nhiệm trước pháp luật! Cầu xin anh!”

Lâm Trí Thâm cười như không cười rồi nói: “Cùng chết đi.”

Anh ta sống thống khổ như thế, cũng đâu tìm được ý nghĩa cuộc đời nữa. Hôm nay mới hận động lại mười mấy năm được giải tỏa, dù có chết chung, anh ta cũng không sợ.

Hai bên đường nhỏ có cây gỗ rừng, vệ sĩ nhặt một rễ cây to lên, ước lượng độ nặng nhẹ trong tay rồi tiến về phía Lý Đại Cường.

Lâm Trí Thâm: “Đánh gãy mới thôi.” Sau khi nói xong câu nói này, anh ta lên xe, kiên nhẫn chờ đợi.

Lúc vệ sĩ vung gậy gõ nện xuống gậy đầu tiên, Lý Đại Cường hét tới tê tâm liệt phế. Tiếng hét của ông ta vang vọng cả đồng ruộng, nhưng lại không có ai nghe thấy.

Lâm Trí Thâm ngồi trong xe hờ hững nhìn người đàn ông quần quai trên mặt đất.

Không biết trận mưa này đã mưa bao lâu, cũng không rõ sẽ còn mưa bao lâu, nhưng nước mưa đã dần hòa lẫn với mùi máu tươi. Trên con đường nhỏ không bằng phẳng có một vũng nước đọng, mà vũng nước kia là màu đỏ.

Lái xe đứng bên cạnh không nhìn nổi nữa, chỉ biết quay lưng lại rồi thở dài tới mấy hơi.

Vệ sĩ thấy Lý Đại Cường thoi thóp thì sợ làm chết người nên chạy tới báo cáo Lâm Trí Thâm.

Quần Lý Đại Cường đã nhuộm đỏ, ông ta co giật tới mấy lần, con ngươi như muốn lọt ra ngoài.

Đôi giày bóng loáng của Lâm Trí Thâm giẫm lên vũng máu, anh ta uốn gối ngồi xuống nhìn Lý Đại Cường chỉ còn lại một hơi thở leo lắt.

Lâm Trí Thâm: “Đau không?”

Ngay cả thở cũng thật khó khăn với Lý Đại Cường.

Lâm Trí Thâm: “Người lúc trước bắt cóc tôi với ông là ai?”

Lý Đại Cường co rúm nhưng không nói.

“Ông nói con gái ông đang học nhà trẻ ——”

“Lương Cường... là Lương Cường... bố của Lương Vi.”

Lý Đại Cường thấy Lâm Trí Thâm nhú mồm thì cười tới điên rồ: “Thì ra anh không biết hả... Tôi cho anh biết, Lương Cường ở ngay trong biệt thự...”

Ông ta nghĩ tới quan hệ thâm sâu của Lương Vi và Lâm Trí Thâm, lại nghĩ đến việc kẻ thù gần ngay trước mắt mà Lâm Trí Thâm không hay biết thì cảm thấy thông khoái một cách khó hiểu.

Rất nhanh sau đó, Lâm Trí Thâm đã lấy lại tỉnh táo rồi chống gậy quay về.

Vệ sĩ: “Thưa anh, phải xử lý người này thế nào?”

Lâm Trí Thâm không quay đầu lại, chỉ lạnh lùng nói: “Ném ở đây.”

Trong thời tiết khắc nghiệt thế này, lại mất máu nhiều đến thế, vứt Lý Đại Cường lại nơi đồng ruộng hoang vu này chính là giết chết ông ta.

Xe vừa chuyển bánh, lái xe đã mềm lòng: “Thưa anh, nếu người chết rồi, cũng không tốt cho anh.”

Lâm Trí Thâm không nói gì.

Xe về đến biệt thự của Lương Vi, trước khi xuống xe Lâm Trí Thâm có nói với vệ sĩ: “Gọi xe cứu thương.”

Vệ sĩ đáp lại rồi gọi 120.

Lương Cường nửa tỉnh nửa mê thì nghe được tiếng “lạch cạch lạch cạch” có quy luật, âm thanh này rất giống tiếng bước chân nhưng lại không phải.

Tay nắm cửa phòng bị xoay mở, Lương Cường mở mắt quay đầu nhìn lại.

Ông ta thấy một cái quần tây màu đen, một cây gậy đen đang tiến lại gần mình. Cả gương mặt kia và người đàn ông đó nữa.

Lương Cường run rẩy chỉ vào Lâm Trí Thâm: “Anh —— Anh —— “

Lâm Trí Thâm vững vàng đi đến bên giường, anh ta thấy bộ dạng của Lương Cường thì cười lạnh: “Lần trước đã nhận ra tôi rồi đúng không. Tiếc thay, bây giờ tôi mới nhận ra ông.”

Lương Cường sững sốt ngay tức khắc, ông ta nuốt hai ba ngụm nước bọt, bờ môi run lên, cuống họng khô khốc không bật ra được một chữ.

Lâm Trí Thâm: “Tôi và Lương Vi quen nhau gần 7 năm rồi. Nói ra thì cũng thật buồn cười, người biến tôi thành thế này lại là bố của người phụ nữ tôi tin nhiệm. Bố cô ấy mang đến đau khổ cho tôi, còn cô ấy lại tới an ủi tôi.”

Vạn vật đều có luân hồi, gieo nhân nào thì gặt quả ấy.

Lâm Trí Thâm xoay người bóp cổ Lương Cường rồi hung hăng nói: “Ông có biết tôi muốn giết các người đến mức nào không?”

Lương Cường tóm lại vào tay anh ta để tránh thoát nhưng hai hôm nay không ăn uống tử tế nên ông ta không có chút sức lực. Lâm Trí Thâm siết tay ngày càng chặt, gân xanh trên mu bàn tay cũng nổi hết lên.

“Nhưng làm sao bây giờ, dù tôi không giết, ông cũng không sống được lâu. Ông dựa vào đâu mà được chết nhẹ nhàng như thế?”

Lương Cường nhìn đôi mắt hẹp dài sâu không thấy đáy của anh ta thì cảm nhận được mỗi câu chữ của Lâm Trí Thâm đều nhuốm mùi tàn ác.

Lâm Trí Thâm buông tay khiến Lương Cường ngã ra giường. Anh ta lấy khăn lau tay rồi quay lưng lại: “Dù ông có sống thêm một ngày, cũng là đang trả giá đắt.”

Lương Cường không hiểu anh ta nói vậy là có ý gì, sau khi thấy anh ta rời đi mới dám thở ra một hơi, cả lưng cũng ứa ra mồ hôi lạnh.

Sau khi Lâm Trí Thâm bước ra từ biệt thự, lái xe đã tiến lại gần che ô cho anh ta.

Đôi tay vừa rồi anh ta dùng để bóp cổ Lương Cường vẫn còn run rẩy. Anh ta chỉ hận không thể một lần bóp chết ông ta, nhưng lại không thể. Vì Lương Vi, nên anh ta không thể.

Trong bóng tối nặng nề, nhà hàng xóm đều đã tắt đèn đi nghỉ, cả thôn nhỏ đều bị mưa cọ rửa tới trầm mặc.

Nghe được tiếng khởi động ô tô, Cát Vân mới đứng dậy từ quầy trong phòng bếp. Cô ấy chống tay lên bàn lưu ly mà vẫn chưa bình tĩnh lại được. Cát

Vân nghe rõ những lời vừa rồi của Lâm Trí Thâm. Dù không biết người đàn ông kia là ai, nhưng cô ấy nghe thấy rõ, người đàn ông này muốn lấy mạng Lương Cường.

Cát Vân nở nụ cười khổ rồi nhìn đôi tay thô ráp của mình qua màn nước mắt. Chính đôi tay này đã từng kháng cự sự vũ nhục của Lương Cường, mà hiện tại cũng chính nó sẽ giải quyết sự vũ nhục ông ta đã gây ra.

Cô ấy nhắm mắt nhớ lại quá khứ dơ bẩn kia, ý hận trong lòng dần khiến cả người cô ấy run lên.

Qua một lúc lâu, Cát Vân chậm rãi nhìn về phía phòng Lương Cường như con rỗi, nhưng trong con ngươi đã dấy lên ngọn lửa hùng hục: dù có thịt nát xương tan cũng phải đồng quy vu tận.

Lương Cường thấy Cát Vân đi vào thì cũng không để tâm lắm, hiện giờ trong đầu ông ta đều là câu nói sau cùng kia của Lâm Trí Thâm. Ông ta sợ hãi, rất rất sợ hãi.

Cát Vân cầm khăn mặt vắt trên ghế qua rồi gấp lại cẩn thận.

Cô ấy đứng bên giường nhìn Lương Cường sống dở chết dở thì rất khoái ý.

Cát Vân nói bóng gió: “Bị người đàn ông vừa rồi dọa sợ mất mật rồi hả? Vậy ông biết tôi là ai không?”

Gió từ khe cửa lọt vào khiến căn phòng càng lạnh hơn.

Cát Vân không ngăn được nước mắt nữa, nhưng cô ấy lại đang cười. Cười, đến rùng mình.

Cô ấy nói: “Mười ba năm chỉ là một cái chớp mắt. Nhưng tôi hận, hận vì sao ông không bị tử hình, vì sao chỉ ngồi tù? Kẻ cặn bã như ông nên chết đi mới đúng.”

Lương Cường nhìn kĩ mặt Cát Vân, đột nhiên càng nhìn càng thấy giống. Ông ta tự lẩm bẩm như cổ lưá bản thân: “Không đâu, cô không phải là... Không phải là...”

Cát Vân lạnh lùng nói: “Sao lại không phải? Ông nhìn kĩ mặt tôi đi! Sao lại không phải!”

Sau đó giọng cô ấy lại đột nhiên mềm nhũn như chim sơn ca đang hấp hối, chất giọng ấy dịu dàng nhưng lại tràn đầy thống khổ: “Có phải ông thấy rất buồn nôn không? Có phải ông rất choáng váng nhưng muốn ngủ cũng không được, khó chịu toàn thân đúng không? Cảm nhận bây giờ của ông chính là cảm thụ trước đây của tôi đây! Mỗi ngày sau đó tôi đều thấy buồn nôn, buồn nôn muốn chết!”

Cô ấy bịt khăn mặt vào miệng và mũi của Lương Cường: “Lúc đầu tôi muốn cho ông chết dần chết mòn, nhưng hôm nay có người tình nguyện làm hình nhân thế mạng, vậy thì ông chết sớm chút đi!”

Cát Vân dùng một tay bịt mũi và miệng của Lương Cường lại, cô ấy hung tợn nhìn Lương Cường chăm chăm, thấy bộ dạng giãy dụa mà không thoát được của ông ta thì máu toàn thân Cát Vân đều như sôi lên.

Cô ấy tự tay giết ông ta, việc này thống khoái đến thế nào chứ.

Hết chương 59.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Lương Vi, anh xin lỗi 1

Biên tập: Bọt

Trên đường về, Lục Trầm Ngân nhận được điện thoại của Lý Đại Cường. Lý Đại Cường dùng giọng thù thảo nói được mấy chữ rồi im bặt.

Ông ta đang cầu cứu.

Lục Trầm Ngân hoảng hốt nhấc ga chạy về nhà.

Lương Vi rửa dạ dày xong thì cả người không còn chút sức lực, cả đôi môi mỏng của cô cũng tái nhợt. Cô dựa cả người vào ghế rồi hỏi Lục Trầm Ngân sao vậy.

Lục Trầm Ngân cũng không nói rõ nguyên nhân, nhưng trực giác cho anh biết tình huống của Lý Đại Cường bên kia cũng khẩn cấp. Mà anh gọi lại thì lại

không được.

Anh đang đoán không biết có phải ông ta bị ngộ độc giống Lương Vi không. Nhưng nghĩ lại thì cũng không đúng, trong nhà còn Cát Vân, sao Lý Đại Cường phải gọi điện cho anh.

Lục Trầm Ngân đỗ xe trong sân nhà Lương Vi, vừa xuống xe đã đội mưa chạy vào nhà. Cát Vân ngồi cạnh bàn đang nắm chặt hai tay lại với nhau, đèn treo chiếu xuống khiến mặt cô ấy thêm trắng bệch.

“Cậu đâu rồi?”

Nghe được tiếng người, Cát Vân giật thót mình. Khi thấy là Lục Trầm Ngân thì cô ấy mới thở ra một hơi, nhưng lại lắc đầu không nói chuyện.

Lục Trầm Ngân nghĩ tới hai chữ “cứu mạng” của Lý Đại Cường thì thấp thỏm không thôi. Anh bắt chập tất cả mà lao vào tìm kiếm trong màn mưa. Họ nhận khoán rất nhiều khu đất, anh tới chỗ ruộng thu hoạch hành tây gần nhất, sau đó đi men theo đường sông, sau nữa lại tìm sát vách bờ ruộng, rồi cứ tìm mãi tìm mãi như vậy.

Lương Vi ngồi trong phòng khách, cô dùng một tay che bụng, cả người vẫn ngai ngái cảm giác buồn nôn.

Đội một lúc không thấy Lục Trầm Ngân trở về, Lương Vi rót cốc nước để uống, lúc ngược mắt lên thì thấy cửa phòng Lương Cường mở toang.

Sau khi trở về, cô rất ít tới xem ông ta. Cô không muốn nghe thấy giọng ông ta, cũng không muốn nhìn thấy mặt ông ta.

Lương Vi bỏ cốc nước xuống rồi chống nạng đi về phía phòng Lương Cường.

Lúc đẩy cô đẩy cửa ra, trong phòng không có chút ánh sáng nào. Lương Vi bật đèn lên, trừ tiếng công tắc nhảy lên thì trong phòng không còn chút âm thanh nào nữa.

Tay Lương Cường cứng ngắc rũ xuống bên giường mà không hề nhúc nhích.

Lương Vi cho là ông ta đang ngủ, cô còn đang nghĩ ông ta để tay ra bên ngoài thì sao không lạnh được.

Cô đến gần muốn nhét tay ông ta vào chăn thì thấy hai mắt Lương Cường trợn trừng và sắc mặt cũng cứng ngắc.

Lương Vi dừng lại, cô chợt nghĩ đến điều gì rồi lại cảm thấy không thể tin được.

“Lương... Lương Cường...” Lương Vi gọi ông ta nhưng người trên giường không có chút phản ứng nào, ngay cả mí mắt cũng không động đậy.

Lương Vi tiến lên, cô hơi nắm tay lại rồi đặt xuống dưới mũi ông ta thì không thấy có hơi thở nữa.

Lương Vi khẽ nhủ mày khi thấy Lương Cường trợn mắt thật lớn, đôi tay cứng đờ cuộn lại thành quyền kia như đã cực lực phản kháng cái gì.

Đây là đáng về tử vong không tự nhiên.

Lương Vi vuốt mắt Lương Cường xuống rồi xoay người ra ngoài.

Cô đứng ở ngoài cửa sân gọi tên Cát Vân, Lương Vi không che ô nên rất nhanh đã bị mưa thấm ướt.

Cát Vân nghe được giọng Lương Vi thì bà vai dần run rẩy rồi bật khóc. Sau đó, cô ấy lau khô nước mắt đi ra ngoài thì thấy Lương Vi đang đứng nhìn mình chăm chú ở kia.

Lương Vi nói: “Cô qua đây.”

Cát Vân cũng không che ô mà cứ từ từ đi qua như thế.

Lương Vi dẫn cô ấy vào phòng khách rồi hỏi: “Sao cô không che ô?”

Cát Vân khàn khàn nói: “Đường gần.”

Nước từ trán Lương Vi chảy xuống, cô xoay người nhìn Cát Vân rồi nói: “Bố tôi chết rồi.”

Mắt Cát Vân mở lớn nhưng ánh mắt lại không dám đối diện với Lương Vi. Cô ấy cúi đầu, cổ họng như bị cái gì chặn lại.

Lương Vi hỏi không nhanh không chậm: “Trước khi cô về, ông ấy còn thở không?”

“Vừa nãy Tiểu Oánh gọi nên tôi chạy về, trước khi tôi về vẫn còn thở, sao bây giờ lại... À, tôi nhớ ra rồi. Lúc nãy có một người đàn ông tới đây, tôi tưởng là bạn của cô nên không để ý, không ngờ lại... Thật xin lỗi... Lương Vi, thật xin lỗi...” Đôi mắt sưng đỏ của cô ấy vừa khóc nên càng đỏ hơn.

“Đàn ông à?”

“Đúng vậy, người mặc âu phục ngồi ô tô, có cả vệ sĩ nữa.” Từ đầu tới cuối Cát Vân vẫn không dám nhìn Lương Vi, chỉ nhỏ giọng kể lại.

Lương Vi nói: “Phiền cô lên phòng phía Tây lấy điện thoại trên bàn sách xuống giúp tôi.”

Cát Vân lau nước mắt, sau đó đi lên gác lấy điện thoại mà không nói một lời.

Lương Vi dựa vào mặt bàn lưu ly trong phòng bếp, sau đó cầm cốc nước vừa rồi uống thêm một ngụm.

Không ngoài dự liệu của cô, điện thoại hiển thị 21 cuộc gọi nhỡ của Lâm Trí Thâm.

Cát Vân im lặng đứng ở một bên nhìn Lương Vi.

Lương Vi gọi lại, Lâm Trí Thâm nhận điện thoại rất nhanh.

Dường như Lâm Trí Thâm rất mệt mỏi, đây là lần đầu tiên Lương Vi nghe được giọng nói mệt mỏi như thế của anh ta.

Lương Vi: “Anh tìm tôi à?”

“Ừm.”

“Là chuyện Trần Trâm đúng không?”

“Không phải.”

Lâm Trí Thâm: “Lương Vi, anh tìm được rồi...”

Lương Vi nhếch môi, đôi mày thanh tú cau lại: “Tìm được... bọn họ rồi?”

“Ừm.” Chữ “ừm” trầm trầm này là lời nặng nề nhất trong 16 năm.

Lương Vi: “Anh định xử lý thế nào?”

Lâm Trí Thâm nói: “Anh muốn gặp em.”

“Bên này đang có việc, tôi không thể ——”

“Anh muốn gặp em, một lần cuối cùng.”

Lâm Trí Thâm nhậm nhậm nói ra lời này, không còn gai nhọn như ngày xưa nữa, mà thật giống một đứa trẻ không còn nơi nương tựa. Lương Vi hiểu rõ thù hận và thống khổ trong những năm này của anh ta, vì thế cô không thể cự tuyệt yêu cầu lúc anh ta yếu đuối nhất được.

Lương Vi trả lời xong thì hỏi: “Bố tôi chết rồi, có người nói anh từng vào trong. Lúc anh gặp, ông ta còn ——”

“Chết rồi?”

“Ừm.”

Lâm Trí Thâm không hiểu mà cười hai tiếng: “Lúc anh đi, ông ta vẫn còn sống.”

Lương Vi: “Hôm nào tôi tới tìm anh.”

Cúp điện thoại xong, Lương Vi nhìn sang phía Cát Vân. Bây giờ cẩn thận nhìn lại, cô mới phát hiện mắt cô ấy đỏ bừng, sắc mặt cũng trắng bệch như tờ giấy.

“Cô sao thế?” Lương Vi đưa tay nắm lấy tay cô ấy, tay Cát Vân lại lạnh toát như tử đông lạnh vậy.

Cát Vân muốn rút tay về nhưng bị Lương Vi giữ chặt.

“Sao cô lại run lẩy bẩy thế? Mắt sao lại đỏ thế này?” Lời hỏi thăm nhẹ nhàng của Lương Vi vào tai Cát Vân lại thành lời hoài nghi không buông tha.

Cô ấy cúi đầu càng thấp hơn, mà làm thế nào cũng không gãy ra được khỏi tay Lương Vi.

Lương Vi nói: “Hình như bố tôi không phải tự nhiên mà chết, cô còn thấy ai khác tới không?”

Cát Vân lắc đầu quầy quậy: “Không...” Giọng cô ấy đã mang theo chút nghẹn ngào.

Lương Vi buông tay cô ấy ra. Trước mắt, cô vẫn không biết nên xử lý thi thể của Lương Cương thế nào. Trước đó bảo liên hệ với nhà tang lễ nhưng vẫn

chưa làm, không ngờ ông ta lại ra đi nhanh thế này.

Cát Vân nhát gan hỏi: “Cô định làm tang lễ thế nào?”

Lương Vi lắc đầu: “Giao cho cảnh sát xử lý.”

Cát Vân nghe tới cảnh sát thì dần hốt hoảng: “Sao lại để cảnh sát xử lý, gọi người xử lý tang sự tới đưa vào nhà tang lễ là được rồi.”

“Cái chết này quá kì lạ. Dù là ung thư gan giai đoạn cuối nhưng vẫn sống tiếp được một tháng nữa, bệnh có nặng thế nào thì sau khi xuất viện cũng không ra đi sau mấy ngày được. Trông ông ta thế này không giống tự nhiên mà chết.”

Cát Vân như bị ngấm nước mưa nên nói lấp: “Gan... Ung thư gan giai đoạn cuối?”

Lương Vi gạt đầu rồi lấy thuốc lá trên bàn thuốc, sau đó chậm rãi châm thuốc.

Cát Vân ngã ngối trên mặt đất như bị rút hết sức lực. Cô ấy duỗi đôi bàn tay bị đông cứng tới đồ bưng ra, đôi bàn tay này dần già nua vì bị tháng năm tra tấn, mà cũng chính đôi bàn tay này đã giết chết Lương Cường.

Cô ấy nhìn tay mình mà bật khóc tới không kiềm chế được.

Từ lần đầu tiên nhận ra Lương Cường, cô ấy đã nắm tay thành quyền mà thề rằng sẽ khiến ông ta sống không bằng chết. Cô ấy cho ông ta ăn thuốc trừ sâu để tra tấn mòn mỏi mà thân không biết, quý cũng không hay. Mỗi ngày nhìn Lương Cường, nỗi hận trong lòng cô ấy lại tăng thêm một chút. Mấy ngày nay, Cát Vân hay mơ về đoạn quá khứ kia, tất cả đều rõ ràng mòn một như chỉ mới xảy ra ngày hôm qua vậy.

Nhưng vì sao ông trời lại trêu đùa Cát Vân đến thế.

Bạn đang đọc truyện *Trầm Án* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Lương Vi, anh xin lỗi 2

Cô ấy lại giết một kẻ hấp hối sắp chết.

Lương Vi kẹp thuốc bằng hai ngón tay, rồi nhúu mày kinh ngạc nhìn Cát Vân. Lương Vi không hiểu được hành vi và cử chỉ lúc này của Cát Vân nữa. Cô đập thuốc vào gạt tàn, sau đó muốn tiến đến đỡ Cát Vân. Nhưng Lương Vi vừa bước thêm một bước thì nghe được Cát Vân tức giận nói: “Ông ta chết đáng đời, chết đáng đời!”

Cát Vân che hai tay ở ngực rồi quát: “Nhà họ Lương các người đều không phải loại tử tế gì!”

Cô ấy bỗng nhìn sang Lương Vi, sau đó như nói với kẻ thù: “Nhà họ Lương các người đều không phải loại tử tế gì! Vì cô, vì cô mà tôi thành ra thế này. Nhưng cô thì sao, sống vẻ vang xinh đẹp, ăn ngon mặc đẹp, cái gì cũng tốt, cô sống sung sướng thế cơ mà! Các người hủy hoại đời tôi rồi mà có thể sống an tâm, thoải mái đến thế! Cô biết bố mình là loại người gì rồi mà còn muốn để ông ta an hưởng tuổi già! Lương Vi, cô cũng nên chết đi!”

Lần đầu nhìn thấy Lương Vi, cô ấy chỉ cảm thấy tự ti. Rõ ràng hai người trạc tuổi nhau, thế nhưng cô ấy lại sống chật vật đến thế. Về sau, cô ấy cũng từng cảm động vì được Lương Vi quan tâm, mãi cho đến khi nhận ra Lương Cường, mãi cho đến khi Lương Vi nói muốn để Lương Cường an hưởng tuổi già thoải mái một chút. Tới lúc này, cô ấy mới nhận ra mình hận bọn họ đến bao nhiêu. Dựa vào đâu, dựa vào đâu mà bọn họ có thể xuôi thuyền mát mái, dựa vào đâu mà Lương Vi được sống vui vẻ như thế!

Trong lúc nhất thời, Lương Vi chưa kịp nhận ra hàm nghĩa trong lời nói của cô ấy. Thế nhưng Cát Vân đã bò dậy từ dưới đất, rồi lao tới mặt bàn lưu ly cầm con dao gọt hoa quả tiến về phía Lương Vi.

“Cát Vân, cô ——” Lương Vi bám vào tay vịn ghế, sau đó dần lùi về phía sau, mũi dao lóe sáng sắc bén phía trước ngày càng tiến về phía cô.

Cát Vân khóc tới mặt mũi đỏ bừng, cô ấy nghiêng rằng thật dữ tợn, nhưng cũng chưa xót nói: “Lương Cường là tôi giết, tôi dùng chính đôi tay này giết chết ông ta! Muốn biết vì sao tôi giết ông ta không? Lương Vi, nhìn kĩ mặt tôi xem, cô nhìn kĩ mặt tôi xem! Cô còn nhớ không, ngày đó cũng mưa to giống hôm nay. Tôi bảo cô mau cứu tôi, mau cứu tôi, tôi đã cầu xin cô cứu tôi. Nhưng cô thì sao, cô chỉ trơ mắt nhìn tôi bị bỏ cô vũ nhục! Cô chạy trốn, chạy trốn mà không hề quay đầu lại!”

Mãi đến về sau, Cát Vân mới biết con bé ngày đó là con gái của Lương Cường.

Hoàng Kiến Bân, cũng là bố của Cát Vân náo loạn một trận hôm đó xong, tới lúc trở về lại cười to như người điên. Ông ta nói con gái Lương Cường làm chứng ông ta phạm tội. Đến lúc đó, Cát Vân mới biết con bé chạy trốn kia là con gái của Lương Cường. Cô ấy hận bọn họ, hận tới thấu xương!

Cô ấy không chịu được sự dị nghị và ánh mắt của người khác nên phải đổi tên đổi họ, sau khi thi cấp hai xong thì chuyển trường. Tuy cô ấy đã rời đi nhưng sự thống khổ vẫn không hề phai nhòa. Về sau cô ấy gặp được Lý Đại Cường, ông ta tuy hơi lớn tuổi nhưng lại thật lòng với Cát Vân, vì thế cô ấy vẫn luôn đi theo ông ta tới hiện tại.

Thế nhưng trời cao cuối cùng cũng có mắt, Ngài lại để cô ấy gặp lại những kẻ mình căm hận nhất trong hoàn cảnh này.

Lương Vi khó tin rồi tí mỉa phân biệt mặt của Cát Vân, đôi mắt kia... Đôi mắt kia...

“Thật xin lỗi...” Lương Vi nhìn đôi mắt tràn ngập kí ức như thủy triều dâng kia mà chỉ có thể nói một câu thật xin lỗi. Chính cô, cũng từng muốn nói một câu thật xin lỗi với cô ấy.

“Có ích gì không!”

Cát Vân cũng không có ký gì nữa, giờ đây cô ấy đã bị thù hận che mắt mất rồi. Cát Vân chậm rãi tiến về phía Lương Vi, mà con dao nhọn trong tay cô ấy cũng chìa thẳng về phía cô.

Lương Vi cắn môi, cô biết bây giờ Cát Vân đã mất tinh táo. Cô vội lấy ghế rồi mạnh tay quăng về phía Cát Vân, sau đó men theo rìa sofa để chạy trốn.

Đột nhiên có ghế bay tới nên Cát Vân nghiêng người tránh đi, mà chân Lương Vi không thể đi nhanh được nên chỉ cần mấy bước đã bị đuổi kịp.

Lương Vi vừa đi đến rìa cửa đã bị Cát Vân tóm lại. Vì mất thăng bằng nên Lương Vi bị quăng ngã xuống đất, ngưỡng cửa và cửa nhà cách nhau mấy bậc thang cao thấp, eo cô bị đập vào lớp xi măng cứng rắn kia tới phát đau.

“Cô cũng chết đi! Cô cũng đi chết đi!” Cát Vân cầm dao muốn đâm xuống như người điên.

Lương Vi hít vào một hơi, sau đó nhanh chóng nâng chân trái lên đá thật mạnh vào bụng Cát Vân. Cát Vân bị đá nên ngã xuống đất, con dao gọt hoa quả rơi thật mạnh xuống nền đá cẩm thạch.

Lương Vi lùi về phía sau rồi muốn bò dậy từ mặt đất. Cô hơi quay lưng lại rồi dùng tay chống lên mặt đất, cố gắng dùng một chân để chống lên, nhưng vừa cong eo đã nghe thấy tiếng bước chân đang lại gần. Cô quay lại nhìn thì thấy Cát Vân lại cầm dao vọt tới.

Mưa gió tạt ngang khiến cả người Lương Vi ướt đẫm. Cô bị mưa tạt tới gần như không mở mắt ra được, từng sợi tóc rối bù cũng bị nước mưa làm dính lên mặt. Bó thạch cao trên chân cô đã dính đầy nước bùn nên nhiễm bẩn tới khó tin.

Ngày mưa đó, cô cũng sợ hãi và không biết phải làm sao như bây giờ. Và cô cũng muốn chạy trốn giống như bây giờ.

“Lương Vi!”

Lúc Lục Trầm Ngân chạy tới thì thấy Cát Vân đang vung dao định đâm xuống. Anh muốn ngăn Cát Vân lại nhưng cô ấy lại vung dao loạn xạ thêm mấy lần nữa.

“Lục Trầm Ngân, anh dừng lại gần cô ấy.” Lương Vi chật vật bò dậy, phần eo của cô đau vô cùng.

Lục Trầm Ngân mở bàn tay ra làm động tác dừng lại, anh nhìn Cát Vân rồi nói: “Cô tỉnh táo lại đã, đang bình thường, sao tự nhiên lại ——”

Cát Vân khóc tới thảm thiết, Lục Trầm Ngân không nghe được lời nói nghẹn ngào của cô ấy.

Nhân lúc bất ngờ, Lục Trầm Ngân cướp lấy con dao trong tay Cát Vân rồi vứt trên mặt đất.

“Cô bình tĩnh một chút.”

Lương Vi nhìn cô ấy chăm chú, cô không biết phải an ủi nỗi lòng thù hận của cô ấy thế nào cho phải. Cô không oán hận suy nghĩ và hành động của Cát Vân, chỉ mong cô ấy đừng phạm sai lầm mà thôi.

Cát Vân vừa khóc vừa tự lẩm bẩm gì đó.

Lục Trầm Ngân thấy tình hình đã dịu xuống nên xoay người đi đỡ Lương Vi.

“Chân bị thương không sao chứ?”

“Không sao.”

Lương Vi bị ngộ độc nên sắc mặt rất mệt mỏi, cộng thêm mưa gió nên môi cô không còn chút màu máu nào. Vì sợ hãi nên Lương Vi vẫn còn hơi run rẩy, mãi cho đến khi Lục Trầm Ngân nắm chặt lấy tay cô. Đôi tay to lớn ấy lại mang đến ấm áp vô hạn cho Lương Vi.

Lục Trầm Ngân nắm chặt lấy một tay của cô, một tay khác đỡ lấy bả vai Lương Vi rồi nhẹ nhàng vỗ về.

“Không sao đâu.”

Phía xa bỗng truyền tới tiếng còi xe cảnh sát, âm thanh khiến người ta kinh hãi đó đang tiến dần về phía vách núi.

Ngay từ đầu đã định sẽ lâm vào con đường này, sao không kéo thêm nhiều người chôn cùng đây?

Cát Vân vớ lấy gậy gỗ trong xó nhà, đây đều là cây gỗ trang trí thừa lại trong biệt thự nhà Lương Vi.

Lương Vi ngược mắt nhìn thoáng qua Cát Vân thì tim như bị siết chặt. Cô ôm Lục Trầm Ngân thật chặt, phản ứng đầu tiên của Lương Vi là phải đỡ cho anh một gậy này.

Sau một giây sững sờ, Lục Trầm Ngân quay đầu lại thì thấy gậy gỗ gần trong gang tấc. Không còn thời gian để do dự hay phản kháng, anh ôm chặt Lương Vi vào lòng rồi xoay chân, dùng cả người để chắn cho cô.

Một gậy này đánh vào sau gáy Lục Trầm Ngân, anh đứng đòn thì ngửa đầu kêu lên một tiếng.

“Lục Trầm Ngân!” Lương Vi đẩy anh ra để xem vết thương, cô đưa tay sờ thì thấy lòng bàn tay loang đầy vết máu.

“Anh không sao.” Anh cười yếu ớt, dư quang sót lại giúp anh thấy Cát Vân đang cầm dao vọt tới chỗ Lương Vi.

Lương Vi chỉ một lòng nhào tới xem vết thương của anh, cô còn chưa biết gì đã bị Lục Trầm Ngân kéo vào trong lòng.

Mắt Lục Trầm Ngân dần nặng trĩu, đầu óc cũng bắt đầu mơ hồ.

Một dao này đâm vào bụng trái của anh, con dao đâm qua lớp quần áo thật dày khiến máu tươi chảy ra nhuộm đỏ cả áo khoác màu đen.

Cát Vân không muốn giết Lục Trầm Ngân nên thất kinh rút dao ra. Lưỡi dao màu trắng đã nhiễm đỏ, cô ấy run run rẩy rẩy khiến con dao rơi xuống mặt đất.

Lúc con dao bị rút ra, Lục Trầm Ngân khẽ rên lên một tiếng nhưng vẫn ôm chặt Lương Vi như cũ. Anh như ngọn núi lớn bao bọc lấy cô, bảo vệ cho cô.

Trận mưa này càng mưa càng bạo, như thể trời đất xung quanh sắp sụp đổ xuống vậy, mà gió lớn và mưa to như hàng ngàn chiếc roi da vô hình quất mạnh vào thế giới này.

Gió lớn lạnh thấu xương lại không tiếng không động thổi tới khiến lòng người lạnh lẽo.

Lương Vi dựa ở ngực Lục Trầm Ngân, cô nghe được nhịp tim dồn dập của anh. Cô dùng hai tay nắm lấy quần áo của Lục Trầm Ngân, móng tay cách lớp quần áo như muốn khảm vào máu thịt của anh.

Cổ họng Lương Vi hơi nhấp nhô, cô cố gắng nuốt xuống từng đợt chua xót trào dâng trong lòng, sau đó dùng sức ôm anh thật chặt. Bên tai cô là tiếng hít thở nặng nề của Lục Trầm Ngân.

“Lục Trầm Ngân ——” Cô nhẹ nhàng gọi tên anh như trước đây.

Lục Trầm Ngân thở gấp gấp, hơi thở ấm áp của anh đều phả vào tai cô. Anh đưa tay giữ lấy đầu Lương Vi rồi nặng nề “ừ” một tiếng.

Từng giọt mưa dày đặc rơi trên người bọn họ, rơi xuống khoe mặt của Lương Vi rồi chậm rãi trượt xuống mặt cô.

“Lục Trầm Ngân... Lục Trầm Ngân...” Cô lại gọi tên anh một lần rồi một lần.

Người Lục Trầm Ngân hơi đảo lảo, Lương Vi cố gắng đỡ lấy, không cho anh ngã xuống.

Anh nói: “Tháng Năm... Tháng Năm... Chúng ta kết hôn...” Giọng nói khàn khàn của anh vừa gấp gấp vừa run rẩy, như thể một giây sau anh sẽ sụp đổ.

Ngày đó anh từng hứa với cô: Tháng Năm sang năm, anh sẽ lấy em.

Lương Vi nhắm mắt lại, lông mi của cô đã ướt đẫm: “Em biết, anh đồng ý với em rồi.”

Anh đột nhiên dùng sức ôm Lương Vi thật chặt rồi nói: “Lương Vi... Anh muốn lấy em, anh chỉ muốn lấy em... Anh chỉ yêu mình em, chết cũng chỉ yêu mình em. Kiếp sau cũng chỉ yêu mình em, anh chỉ cần em...”

Hoàng hôn đầu thu buông xuống, anh nhớ kỹ cô, từ đây về sau tình nồng vĩnh viễn không phụ.

Hơi thở của Lương Vi nhàn nhạt: “Em không muốn nghe, anh đừng nói nữa, sau này lại nói cho em nghe.”

Ổng quần của anh dần rỉ máu, máu kết hợp với nước mưa dần khiến hai chân Lương Vi ướt đẫm. Không khí cũng bắt đầu vẫn vút mùi máu tươi.

Lục Trầm Ngân dựa vào bên tai cô, anh hơi mở miệng thì non gì đó, sau đó cánh tay rũ xuống, cơ thể cũng đổ sụp.

“Lục Trầm Ngân! Anh khốn kiếp!”

Lương Vi cố gắng đỡ lấy anh, cô ôm anh, không cho phép anh ngã xuống.

Cuối cùng cô vẫn không bì được với trọng lượng cơ thể của Lục Trầm Ngân, vì thế cả cô và anh đều ngã xuống đất.

Anh tựa trên người của Lương Vi, giờ đây anh đang nằm trong lòng cô.

Lương Vi nắm chặt lấy tay anh, mười ngón tay của hai người đan khít vào nhau, nhẫn kim cương trên ngón tay cô đột nhiên hơi lóe lên.

Lương Vi chậm rãi mở mắt ra, cô nhìn nơi tay bọn họ đan cài vào nhau. Nơi ấy phù hợp đến thế, mà đôi tay to lớn mà ấm áp của Lục Trầm Ngân cũng giống như con người anh vậy.

Lương Vi đặt lòng bàn tay anh vào mi tâm của mình.

“Lục Trầm Ngân...”

“Khốn kiếp!”

Vừa dứt lời, Lương Vi cũng không nhận được nữa mà khóc lên. Cô cố gắng để mình không phát ra tiếng, nhưng cả người đã run rẩy tới khó tin. Từng giọt nước trên tay cô dần nhỏ xuống, không biết là nước mắt hay nước mưa.

Lúc cảnh sát tới cũng phải sửng sốt vì cảnh tượng hỗn loạn trước mắt. Họ lập tức bắt Cát Vân đang khóc rống trên mặt đất, sau đó khiêng thi thể của Lương Cường ra ngoài.

Sau khi được Lâm Trí Thâm báo án thì họ mau chóng tới đây vận chuyển thi thể của Lương Cường, vì thế xe cứu thương cũng theo tới.

“Mau cứu anh ấy, mau cứu anh ấy...” Cô ôm anh rồi bắt lực cầu khẩn bác sĩ.

Mau cứu anh ấy, cứu người đàn ông cả đời này cô yêu nhất.

Bỏ thạch cao của cô có khe hở nên máu bên trong dần rỉ ra.

Một người phụ nữ ôm một người đàn ông ngồi giữa vũng máu, bấp chần một người đâm máu, nửa người của người còn lại cũng bị máu nhấn chìm.

Nhân viên y tế khiêng Lục Trầm Ngân lên xe cứu thương để tiến hành cấp cứu. Y tá đỡ Lương Vi dậy, nhưng một khắc đó Lương Vi lại ngã đi mà không hề báo trước.

Vào khoảnh khắc ngã xuống đó, cô trông thấy từng giọt mưa dày đặc, trông thấy ánh sáng ở phía xa, trông thấy ánh hoàng hôn đỏ như máu, và trông thấy cả người bước tới vì mình trong hồ nước lạnh băng kia.

Anh tựa vào tai cô rồi mở miệng ní non: “Lương Vi... Anh xin lỗi...”

Xin lỗi, vì hứa hẹn với em điều không thực hiện được.

Xin lỗi, vì anh còn rất nhiều thứ chưa làm được cho em.

Xin lỗi, dù hi vọng em chỉ thích mình anh, nhưng cũng hi vọng về sau em có thể gặp được người tốt hơn nữa.

Anh chỉ có chút tiếc nuối, mà tiếc nuối đó đều là em.

“Lương Vi, anh sẽ lấy em.”

“Lúc nào?”

“Sinh nhật em là lúc nào?”

“27 tháng 5.”

“Vậy tháng 5 sang năm, anh lấy em.”

Bạn đang đọc truyện *Trầm Án* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Bình minh và hoàng hôn từ nay về sau, em sẽ luôn ở đây

Biên tập: Bọt

Đầu tháng Ba, vạn vật thức tỉnh trong tiết trời se lạnh của mùa xuân.

Lương Vi đứng ở cửa nhà trẻ chờ người, với dáng người thẳng tắp và khuôn mặt xinh đẹp ấy, cô đã trở thành người bắt mắt nhất trong tất cả các bậc phụ huynh.

Các bạn nhỏ xếp thành hai hàng, rồi thân mật nắm tay nhau ra khỏi cổng trường.

Lương Vi vẫy tay với một cô bé ba tuổi, sau đó khước môi gọi lên ý cười nhàn nhạt.

Lý Oánh chạy tới chỗ cô rồi ngoan ngoãn gọi: “Chị Lương Vi.”

Lương Vi ngồi xuống sờ đầu Lý Oánh, sau đó tiện tay cầm cặp sách và dắt tay bé: “Đi thôi.”

Lý Oánh không kiềm được ý cười: “Lát nữa là được gặp mẹ rồi.”

Nụ cười trên mặt Lương Vi dần cứng đờ, cô nhìn Lý Oánh thật sâu, một lúc lâu sau mới cố nặn ra nụ cười để phụ họa: “Ừ nhỉ.”

Lương Vi bắt một chiếc taxi ở bên đường.

Cát Vân bị phán tử hình, mà thời gian hành hình chính là ngày mai.

Đây là lần từ biệt cuối cùng của mẹ con hai người.

Lương Vi đưa Lý Oánh tới chỗ Cát Vân rồi ra ngoài.

Cô hút xong một điếu thuốc ở hành lang rồi đi thêm vài mét nữa, sau đó rẽ vào một căn phòng khác.

Lâm Trí Thâm thấy là cô thì sắc mặt cũng không thay đổi.

Lương Vi ngồi xuống đối diện anh ta, trừ lần trước gặp mặt trên tòa án thì đây là lần đầu tiên cô tới gặp anh ta.

Tất cả mọi chuyện đều phát sinh quá bất ngờ, sau khi cô biết ngọn nguồn mọi chuyện thì không biết phải đối mặt với Lâm Trí Thâm thế nào cho phải. Hai vai cô gánh lấy hai phần tội, một phần là của Cát Vân, một phần là của Lâm Trí Thâm.

Lâm Trí Thâm gầy đi rất nhiều, vậy mà anh ta vẫn mang đến cảm giác lạnh lùng và đơn độc như cũ.

Lương Vi cảm điện thoại lên rồi chăm chú nhìn Lâm Trí Thâm. Cả hai người đều rất bình tĩnh và lạnh nhạt.

Lâm Trí Thâm đặt điện thoại kê vào tai, người anh ta hơi khom về phía trước, một tay đặt lên bàn.

Lương Vi nói: “Em tới gặp anh.”

“Chân bị thương đã khỏi chưa?” Lâm Trí Thâm trầm tĩnh nhìn cô, giọng nói nhàn nhạt kia còn mang theo một tia tang thương.

Anh ta đã nhìn thấy chân cô từ lúc lên hầu tòa rồi, nhưng bây giờ vẫn chọn việc đó để mở đầu câu chuyện, mà còn vẫn dùng giọng điệu đậm bạc như trước đây để hỏi nữa. Tựa như lúc trước anh ta hỏi thăm cô bị chó cắn thế nào vậy. Anh ta đang quan tâm cô.

Lương Vi: “Khỏi hẳn rồi.”

Lâm Trí Thâm hơi rũ mắt rồi mím môi không nói.

Lương Vi mở miệng thật lớn nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu. Hai người lại bắt đầu trầm mặc.

Nhớ tới bộ dạng thông dong và cao ngạo vào ngày phán quyết đó của Lâm Trí Thâm, lòng Lương Vi lại thấy đắng chát.

Cô nhẹ nhàng hỏi: “Như bây giờ có đáng không?”

Cô cũng từng hỏi Cát Vân câu này, cô ấy rất hối hận, nhưng rồi lại không hối hận. Tới khi nhìn Lý Oánh, cô ấy mới nghẹn ngào bật khóc. Đến cùng thì, như vậy vẫn là không đáng với cô ấy.

Nhưng Lâm Trí Thâm lại nói: “Đáng lắm.” Hai chữ này thốt ra rồi hăm sâu xuống đất như tường đồng vách sắt.

Lý Đại Cường tàn tật nửa người, Lâm Trí Thâm đi tự thú, xác thực chuyện bắt cóc năm đó của Lý Đại Cường và Lương Cường. Lâm Trí Thâm bị kết án tù 6 năm, Lý Đại Cường bị kết án tù 16 năm, còn Lương Cường đã chết nên không thể phán quyết được.

Anh ta nói: “Cho dù là 16 năm, anh cũng sẽ làm như thế.”

Đây chính là Lâm Trí Thâm, anh ta chưa từng thay đổi. Phần hận thù này tựa như sợi dây thừng trói chặt anh ta lại, chúng trói anh ta tới bên bờ vực lung lay sắp đổ, vì thế dù anh ta có giãy dụa thế nào cũng sẽ thịt nát xương tan.

Nhưng rốt cuộc anh ta vẫn giãy dụa.

Lương Vi: “Anh hận em không?”

Anh ta và con gái của kẻ thù đã nương tựa vào nhau tới 6, 7 năm. Cho dù người này có lạnh lùng đến đâu, Lương Vi vẫn biết anh ta là người tốt, mà anh ta đối với cô lại càng tốt hơn.

“Anh vốn có thể tự tay giết chết Lương Cường, chỉ cần tay anh dùng sức thêm chút nữa là được, nhưng anh đã dừng lại. Lương Vi, không vì ai cả, chỉ vì em.” Anh ta không nhanh không chậm nói ra lời này.

Nếu lúc trước anh ta nói như vậy, có lẽ Lương Vi sẽ thay đổi một chút, bởi khi đó cô thích Lâm Trí Thâm. Phần tình cảm đó luôn được giấu đi một cách thận trọng, nhưng chúng thường xuyên bị những lời nói và cử chỉ của anh ta chi phối, dù cho những điều ấy đều thật bình thường.

Lâm Trí Thâm: “Anh không hận em.”

Lương Vi: “Về sau... Về sau sẽ ổn hơn.”

Sáu năm sau sẽ ổn hơn. Tới lúc đó, anh ta không còn bị thù hận chi phối mà lại hưởng thụ vị trí người thừa kế của nhà họ Lâm, rồi có thể tìm được một người thực tình với mình.

Lâm Trí Thâm như vậy, nhất định sẽ tốt hơn.

Trong giây phút cuối cùng, Lâm Trí Thâm mới để lộ một nụ cười nhạt, khuôn mặt tuấn lãng của anh ta lại không còn vẻ lo lắng khi xưa nữa.

Anh ta nhìn Lương Vi đi ra ngoài thì nụ cười cũng biến mất, sau đó rũ mắt xuống rồi xoay người trở về.

Anh ta muốn hỏi một câu: Em còn chờ anh không? Anh sẽ lại đến tìm em như trước đây, còn em vẫn sẽ chờ anh chứ.

Nhưng cuối cùng anh ta vẫn không hỏi thành lời, bởi đáp án đã quá rõ ràng. Giờ đây Lương Vi và anh ta đã cách nhau quá xa rồi.

Anh ta từng bị thù hận che mắt, anh ta tùy tiện hưởng dụng sự an ủi của Lương Vi. Anh ta cho cô tất cả mọi thứ, nhưng lại không nỗ lực để thực tình. Vì anh ta sợ rồi cô cũng trở thành một trong những người đâm anh ta một dao.

Lâm Trí Thâm quay lại phòng giam, anh ta ngồi trên giường, đưa tay che khuất nửa mặt rồi nhắm mắt lại, hít vào một hơi thật sâu.

Mãi đến khi Lương Vi rời khỏi, thế giới của anh ta mới bắt đầu rung chuyển. Cuối cùng, anh ta vẫn không tìm được ai hiểu anh ta như cô.

Nhưng lúc quay đầu lại, thì cô đã hoàn toàn tách biệt khỏi anh ta mất rồi.

May mắn là lúc trước anh ta không yêu cô, vì thế hiện giờ sẽ không đau khổ. Mà không may chính là, giờ phút này anh ta muốn yêu cô, nhưng cô lại rời khỏi anh ta từ rất lâu rồi.

Về sau, Lâm Trí Thâm cũng từng nghĩ nếu một ngày nào của trước đây, anh ta buông bỏ thù hận, chú tâm nhìn hết xung quanh một lượt thì có lẽ sẽ thấy được tâm ý của Lương Vi. Nếu là như vậy thật, thì hiện tại có khác đi không?

Lại sau nữa, có người trong tù hỏi anh ta: “Anh qua lại với bao nhiêu người rồi? Kể nhiều tiền như anh chắc chạm vào nhiều phụ nữ lắm rồi nhỉ.”

Lâm Trí Thâm trầm tư một lúc lâu rồi trả lời: “Một người.”

...

Lương Vi trở lại chỗ Cát Vân thì thấy Lý Oánh đang hưng phấn kể những chuyện ở trường trong thời gian này cho cô ấy nghe. Cô bé cho Cát Vân xem con dấu trên mu bàn tay, đây là con dấu cô giáo khen thưởng vì bé chăm chỉ và hiếu học.

Vài sợi tóc trên trán Cát Vân đã bạc đi, cô ấy cố nén nước mắt mà mỉm cười, chăm chú nghe con kể chuyện. Cô ấy cứ nhìn Lý Oánh không chớp mắt, mỗi ánh mắt, mỗi phút giây ấy đều là lời vĩnh biệt.

Lương Vi nhìn mấy lần rồi sang chỗ khác chờ. Từng nhánh cây ngoài cửa sổ đã thay lá mới, mùa đông giá rét qua đi, ánh nắng ấm áp đã trở về. Mọi vật đều phục hồi như cũ, còn người kia...

Lương Vi cúi đầu nhìn chiếc nhẫn trên tay tới ngáy ngẩn. Ánh sáng mặt trời chiếu lên người cô, cũng chiếu cả vào viên kim cương nho nhỏ kia.

Cảnh còn người mất.

...

Thời tiết giữa tháng 9 của Nam Thành vẫn oi bức như cũ, nắng chiều vàng vắt nhuộm cả vàng mây đỏ như máu.

Anh xếp đĩa nhạc ra ngoài xong rồi, nhưng đường này rất hiếm người đi qua. Mà dù có đi ngang qua, cũng không có ai dừng lại ở nơi này.

Anh chọn một chiếc CD đẹp đẽ, bên trên có ảnh Đặng Lệ Quân mà mẹ anh thích nhất.

Thời đó đài luôn phát nhạc của Đặng Lệ Quân, mẹ anh rất thích ca hát, mà giọng của bà cũng dịu dàng, động lòng người giống như ca sĩ kia vậy.

Mỗi lần nấu cơm, rửa bát hay múc đồ ăn, bà đều hát lên một đoạn, cho dù không biết đó là bài hát nào.

Khi còn nhỏ, nếu nghe thấy mẹ hát, anh sẽ biết bà đang nấu cơm.

Lục Trầm Ngân lấy ra một chuỗi bóng đèn nhỏ ở sau xe, anh cười cười rồi tùy tiện ném chỗ bóng đèn lên thùng giấy. Đây là món đồ Trương Linh Linh mua trên mạng từ mấy ngày trước, lúc cô ấy nhận đồ thấy được tặng thêm nên đưa cho anh.

Lá cây nhãn thơm bị con gió chiều mát lạnh lại hơi oi bức thổi bay. Anh bị ánh trời chiều chiếu vào nên đồ mờ mờ hồ hồ, sắc mặt cũng đỏ lên.

Lục Trầm Ngân vừa ngồi trên chõng ghế hút thuốc lá vừa xem điện thoại. Anh gõ hai chữ “huyền Ngân” vào ô tìm kiếm thì Baidu hiện ra những hình ảnh có liên quan. Tất cả những hình ảnh đó đều là quê hương anh, anh xem từng bức ảnh phong cảnh một, sau đó dần kéo xuống dưới thì bị một bức ảnh tràn ngập hoa cải dầu hấp dẫn. Phóng tầm mắt nhìn lên ruộng cải dầu mênh mông kia là một người đàn ông cày đất mặc quần áo màu xanh đậm cũ kĩ.

Anh phóng to ảnh ra để nhìn, khuôn mặt già nua kia lại rất giống Lục Bình.

Lục Trầm Ngân cảm điều thuốc mà không hút nữa, điều thuốc cứ tự cháy, rồi tàn thuốc không trụ được nên tự nhiên cũng rơi xuống.

Lục Trầm Ngân lưu bức ảnh kia vào điện thoại, hung hăng hút vào vài hơi thuốc rồi ném đầu lọc thuốc xuống đất. Sau đó anh đưa chân lên dẫm tắt thuốc bằng lực rất lớn, những đám cỏ nhỏ dưới chân cũng đều bị nghiền nát.

Ca khúc rất thư giãn, Lục Trầm Ngân phun ra một hơi khói. Anh nhớ tới mọi thứ trong quá khứ, nhớ tới khoảng thời gian vui vẻ lúc trước, sau đó mẹ mất vì bệnh, bố tái hôn, Lục Quang Hải cũng mất, không còn cách nào để hàn gắn gia đình. Cuối cùng, anh lại nghĩ tới khoảng thời gian hạnh phúc kia, dù đoạn kí ức đó rất mơ hồ nhưng anh biết, đó là khoảng thời gian mà anh tiếc nuối nhất. Vì trong khoảng thời gian đó, có người mà anh nhưng nhớ nhất.

Anh vô thức nhìn quanh thì thấy ven đường có một chiếc xe thể thao màu đỏ nổi bật.

Lúc Lục Trầm Ngân quay đầu nhìn lại thì thấy một người phụ nữ đang tiến về phía mình. Dù chỉ nhìn thoáng qua thôi nhưng bóng dáng đó cũng khiến anh ngạc nhiên không thôi, cách một khoảng xa như thế mà anh vẫn ngửi được mùi nước hoa trên người cô.

Lục Trầm Ngân cấp tốc cúi đầu xuống chơi điện thoại.

Gió nổi lên rồi lại tan đi, ánh hoàng hôn an tĩnh khiến lòng người cũng phải say mê.

Tiếng giày cao gót càng ngày càng gần, thế nhưng từ đầu đến cuối anh vẫn không dám ngẩng đầu.

Mãi cho đến khi nghe được tiếng nói rõ ràng mà gọi cảm của cô.

Cô nói: “Này trai đẹp, tôi muốn hỏi đường.” Bằng giọng điệu hơi ngả ngón lại thân thiết.

Lục Trầm Ngân hơi nắm tay lại, anh hít vào một hơi rồi mới ngẩng đầu lên.

Tóc cô bị gió thổi bay bay, con ngươi nâu nhạt tựa như đá hổ phách lấp lánh, khuôn mặt cô lại thật xinh đẹp và phóng khoáng.

Cô hỏi đường anh, lúc cô đưa di động ra, Lục Trầm Ngân còn thấy rõ móng tay xinh đẹp của cô nữa. Từng ngón tay trắng nõn rõ ràng, đầu ngón tay như mang theo hương thơm.

Anh chỉ đường xong, vậy mà lại bất giác ngược mắt nhìn cô thêm vài lần.

Lúc ánh mắt hai người giao nhau, chính cô cũng hơi sững sờ.

Sau đó anh nhiệt tình giải thích cho cô, cô nghe xong lại cười, khoe môi giương lên một độ cong nhỏ như câu lấy tim anh.

Cô nói cảm ơn rồi rời đi, tiếng giày cao gót đã xa dần nhưng Lục Trầm Ngân lại thấy tai mình dần nóng lên. Anh hít vào một hơi thật sâu, trong đầu lại

bất giác nhớ lại cái nhăn mày và nụ cười của cô.

Có điều, anh ngồi xuống chưa ấm chỗ, cô đã quay lại.

Cô nói: “Có CD của Trần Dịch Tấn không?”

“Có!” Anh trả lời rất nhanh.

Anh vốn định tặng cô, nhưng cô lại hỏi giá.

Anh muốn giữ lại thứ gì đó, mà may mắn thay, anh có thể giữ lại một tờ tiền mặt. Thứ cô đưa là một tờ tiền mặt, cũng là một tờ giấy, thêm nữa là một phần kỉ niệm.

Anh bị ý nghĩ của mình dọa sợ, hành vi thế này... thật giống mấy kẻ dê tiện.

Cô lại trêu chọc anh lần nữa: “Cậu vậy mà rất thú vị.”

Lục Trầm Ngân cứng đờ, đầu óc cũng dần trống rỗng.

Lúc anh quay đầu lại thì cô và xe đã biến mất ở cuối trời Tây mất rồi.

Anh chậm rãi thu dọn chỗ CD còn lại rồi chuẩn bị trở về.

Thật ra tối nay anh không định về sớm như thế. Anh vốn muốn ngồi cả tối nhưng bây giờ lại muốn quay về.

Chỗ cô đến lại đúng là nhà sát vách nhà anh.

Không ngoài dự liệu, sau khi trở về anh thấy cô đỗ xe ở ven đường. Dù không gặp được người nhưng anh lại thỏa mãn một cách khó hiểu, anh mơ hồ cảm thấy thế nào hai người cũng sẽ gặp lại.

Sau đó anh nghe thấy tiếng kêu to, chạy đến bên cạnh xem thì thấy cô ngã trên mặt đất, biểu cảm rất đau đớn.

Lục Trầm Ngân định chạy qua nhưng hình ảnh trước mắt bất đầu vẩn vơ tới mắt không chế. Anh mờ mịt nhìn lại xung quanh thì thấy đây là trấn nhỏ. Sáng sớm có rất nhiều người đến người đi ở trấn nhỏ.

“Lục Trầm Ngân!”

Anh nghe được âm thanh quen thuộc.

Anh xoay người lại thì thấy Lương Vi đang đứng đối diện với mình, cô đang cười nhẹ rồi nhìn anh.

Cô chạy đến chỗ anh, Lục Trầm Ngân vừa định giang tay ra ôm lấy cô thì Lương Vi đã biến mất.

Anh nhìn khoảng trống trước mắt thì không biết phải làm sao.

Cảnh tượng lại xoay chuyển, lần này anh thấy Lương Vi đang nhìn mình chăm chú trong bóng đêm. Cô vươn tay ra rồi nói với anh: “Anh đừng về, ở lại với em.”

Anh còn chưa kịp phản ứng lại thì đã phát hiện mình đang đứng trong một khách sạn.

Một đôi nam nữ đang ôm nhau trước cửa sổ, bên ngoài là bầu trời ngập tràn pháo hoa. Người đàn ông hôn người phụ nữ ấy, người đó còn nói tháng Năm năm sau, chúng ta sẽ kết hôn.

“Lương ——” Anh còn chưa dứt lời, thì quay sang đã thấy Lương Vi đang nằm trên giường bệnh với dáng vẻ tiều tụy, cả người đầy rẫy vết thương.

“Lương Vi...” Anh run rẩy gọi tên cô, trong lòng cũng đau đớn không thôi.

Tất cả những đoạn kí ức ngắn này như đường hầm thời gian vẩn vơ bị xoắn chặt vào nhau, hơn nữa chúng càng giống thước phim bị tua nhanh gấp trăm lần.

Trung thu có trăng tròn làm bạn, nụ hôn nồng nhiệt dưới ánh trăng, giải sầu ngày thu, lời cầu hôn đơn giản...

Câu chuyện trôi đến cuối, anh thấy Cát Vân vung gậy gỗ đánh tới. Lương Vi định che cho anh nhưng anh lại bảo vệ cô. Cú đánh mạnh này còn chưa tan đi, phần eo của anh chợt lạnh, sau đó cảm giác đau đớn ập tới như thủy triều hung mãnh.

Anh ôm Lương Vi thật chặt, sau dần khủng hoảng bắt đầu xâm chiếm mạnh mẽ.

Trong khoảnh khắc đó, trong đầu anh là vô vàn suy nghĩ anh và Lương Vi không có sau đó nữa, lời hứa của anh cũng không thực hiện được, người làm

bạn với cô sẽ không phải là anh nữa.

Anh vận hết chút sức lực cuối cùng để nói, mà lời muốn nói lại là một câu xin lỗi.

Vào khoảnh khắc ngã xuống này, Lục Trầm Ngân lại nhớ tới lần đầu gặp được Lương Vi. Cô chậm rãi bước tới trong ánh chiều tà đỏ sậm, cô hỏi đường, còn anh chỉ đường cho cô.

“Lương Vi...”

“Lương Vi...”

Anh ní non gọi tên cô, toàn thân anh như hãm sâu trong địa ngục. Anh muốn trốn thoát khỏi nơi này để tìm cô.

...

Lương Vi đưa Lý Oánh về nhà một bà bác ở thôn bên cạnh, sau khi dịu dàng dặn dò Lý Oánh xong thì cô kín đáo đưa một khoản tiền cho bà ấy.

Trong khoảng thời gian này, may mà có bà ấy chăm sóc cho cô bé, nếu không có lẽ Lương Vi chỉ còn cách phân thân. Lúc trước chân cô đi lại không tiện, còn phải vừa chăm sóc Lục Trầm Ngân vừa trông Lý Oánh nên thực sự không có cách nào vẹn toàn cả đôi đường.

Lý Oánh giữ chặt lấy quần áo của Lương Vi rồi hỏi: “Khi nào mới được gặp anh ạ?”

Lương Vi xoa đầu cô bé: “Cuối tuần này, tan học về sẽ dẫn em đi gặp anh.”

Lúc Lương Vi đến khu nội trú của bệnh viện trung tâm thì đã là đêm. Hộ lý trong phòng bệnh thấy Lương Vi đến thì mau chóng rời đi.

Lương Vi đóng cửa lại, sau đó vào nhà vệ sinh rửa tay.

“Lương Vi...”

“Lương Vi.....”

Nghe được âm thanh yếu ớt này, động tác xoa tay của Lương Vi cũng dừng lại.

“Lương Vi...”

Cô đi ra khỏi phòng vệ sinh, Lục Trầm Ngân vẫn còn đeo mặt nạ dưỡng khí nằm trên giường, anh chỉ có thể dựa vào mấy bình nước muối để duy trì sinh mệnh yếu ớt.

Lá lách bị tổn thương, mất máu quá nhiều, đầu anh cũng bị thương nghiêm trọng.

Anh còn nằm ở đây đã là tốt hơn nhiều so với kết quả dự đoán rồi, vì thế Lương Vi luôn luôn cảm kích. Ngày mùng Một đầu năm đó, cô đã đi dâng hương trong miếu. Đây là lần đầu tiên cô bái lạy Phật Tổ, cảm tạ Ngài đã để anh còn sống.

Chỉ cần anh còn sống, thì dù bao lâu sau mới tỉnh lại, cô cũng tình nguyện chờ đợi.

Còn nếu anh ra đi, cô cũng sẽ không để mình anh cô độc bên bờ Hoàng Tuyền.

“Lương Vi...”

Lục Trầm Ngân mở mắt ra, anh chậm rãi nhìn về phía người phụ nữ kia. Sau khi ánh mắt dần rõ ràng hơn, anh thấy mặt mũi của cô cũng dần trùng khớp với hình ảnh người phụ nữ dưới ánh hoàng hôn chiều ấy, đều là dáng vẻ của người anh yêu nhất.

“Lương Vi...” Ngón tay Lục Trầm Ngân hơi nhúc nhích, anh muốn chạm vào cô.

Lương Vi đi tới trước rồi xoay người nắm chặt lấy tay anh.

“Em ở đây.”

Bình minh và hoàng hôn từ nay về sau, em sẽ luôn ở đây.

Hết chương 62.

【 HOÀN CHÍNH VĂN 】

Bạn đang đọc truyện *Trầm Ân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Phiên ngoại

Biên tập: Bột

Một năm sau, Bergen – Na Uy

Thời tiết tháng Năm ở Bergen cũng coi như chiều lòng người. Nắng sớm trải dài trên bờ biển phía Tây, nước biển trong xanh một màu, trên mặt biển có sóng nước lấp lánh. Thành phố cảng xinh đẹp được mặt trời chiếu rọi dần thức tỉnh, sáng sớm yên tĩnh cũng tràn ngập thỏa mãn và hi vọng.

Lương Vi đang dựa trên lan can hóng gió biển, áo choàng tắm mềm mại trước ngực cô xẻ xuống rất sâu, gió mát rót đầy vào cổ áo. Lương Vi túm chặt cổ áo lại rồi vén tóc ra sau tai, sau đó châm thuốc theo thói quen. Đây là thuốc lá địa phương nên vị hơi nhạt.

Tại một thành phố 365 ngày mà 300 ngày trời đổ mưa này thì gặp được trời nắng như hôm nay là may mắn tới nhường nào.

Lương Vi gảy tàn thuốc, lúc quay đầu nhìn thoáng qua thì thấy một cậu thanh niên ngoại quốc tóc vàng mắt xanh đứng trên ban công bên cạnh. Cậu ấy có khuôn mặt góc cạnh như người mẫu tạp chí, vì thế Lương Vi lại bất giác nhìn chăm chú thêm mấy lần.

Dường như tâm trạng cậu thanh niên ngoại quốc đang ngắm phong cách cũng tốt lắm, khóe miệng cậu ấy hơi nhếch lên một chút.

Nụ cười này... Lương Vi cười nhẹ một tiếng.

Thật là đẹp trai.

Cậu thanh niên người ngoại quốc nghe được âm thanh nên quay lại thì thấy một phụ nữ đang nhìn mình chằm chằm. Người phụ nữ ấy có mái tóc đen và khuôn mặt trái xoan, khuôn mặt thanh tú ấy không trang điểm chút nào, khói thuốc mờ ảo đang bốc lên từ đầu ngón tay của cô. Cậu ấy rũ mắt nhìn xuống thì thấy trên bộ ngực trần trụi của người phụ nữ có mấy vết tích màu đỏ.

Cậu thanh niên chỗ hiểu chỗ không, chỉ mỉm cười chào hỏi Lương Vi, rồi hỏi có phải cô đi một mình không, còn giới thiệu cậu ta là người Anh.

Tiếng Anh của Lương Vi rất bình thường nên chỉ trả lời một chữ “No” đơn giản.

Vừa dứt lời, bên hông cô đã bị siết chặt. Một đôi tay to lớn áp lên bụng Lương Vi, tiếng nói trầm thấp đầy từ tính nào đó cũng vang lên trên đỉnh đầu cô.

“Đừng nhìn cậu ta.”

Cậu thanh niên thấy thế thì mỉm cười rồi quay về phòng.

Lương Vi hơi nghiêng người đưa thuốc đến bên môi Lục Trầm Ngân: “Hút một hơi không?”

Lục Trầm Ngân cầm lấy điếu thuốc rồi dập tắt: “Không hút.”

Anh đã mặc áo len màu lam đậm và quần tây màu đen chỉnh tề. Dưới ánh nắng mặt trời, làn da của anh trắng nõn mà sạch sẽ.

Sau khi tỉnh dưỡng ở nhà một năm mà không ra ngoài làm việc, không dài nắng dầm mưa nên màu da của anh đã trắng lên rất nhiều.

Lương Vi đưa tay đặt lên vị trí tim anh rồi nhặt sợi tóc vương trên áo len ra. Gió nhẹ thổi tới khiến cô như đi trên mây, từng sợi bay loạn gại vào khiến lòng anh ngứa ngáy.

Lục Trầm Ngân đưa tay vén những sợi tóc bị gió thổi bay của cô ra sau tai, anh cứ dịu dàng thực hiện mấy lần như vậy, sau đó bàn tay cũng dừng ở bên tai Lương Vi.

Tay Lương Vi dần đi lên trên, cô vuốt ve yết hầu nhấp nhô của anh. Lục Trầm Ngân khẽ nhú mày nói khẽ: “Đừng sờ như thế.”

Lương Vi nhú mày cười một tiếng: “Đây cũng là chỗ nắn cảm?”

Lục Trầm Ngân bắt lấy tay cô: “Không phải.”

Lương Vi ngửa đầu nhìn anh chăm chú, trong đôi con ngươi hẹp dài kia chính là bóng hình của cô. Từng nét trên khuôn mặt anh nghiêm cẩn mà thanh tú, lại nhẹ nhàng khoan khoái như hẻm núi kia vậy. Cô cảm khái: “Vẫn là anh Lục nhà chúng ta đẹp hơn, so ra thì người ngoại quốc còn kém lắm.”

Gương mặt này của anh nếu bị đồng ruộng hoang kia vùi kín thì thật đáng tiếc. Thế nhưng bây giờ Lương Vi hối hận rồi, cô bằng lòng để anh ẩn khuất sau đồng ruộng kia, có thể thì mới chỉ mình cô được thấy anh.

Sau khi tỉnh lại, anh khôi phục rất nhanh. Bác sĩ cũng nói đã không còn gì đáng ngại nữa, chỉ cần tỉnh lại là tốt rồi.

Anh và cô đều bất lực khi đối mặt với hiện thực: Cát Vân tử hình, Lý Đại Cường tàn tật phải ngồi tù, Lâm Trí Thâm bắt hối, nợ tiền mua nhà, nợ khoản vay nặng lãi trước đó của Lý Đại Cường, sau này Lý Oánh trở thành một cô bé đáng thương.

Trong khoảng thời gian hôn mê này, anh không tưởng tượng được một mình Lương Vi đã gánh vác tất cả mọi chuyện thế nào.

Trong khoảng thời gian ở nhà tĩnh dưỡng, mỗi ngày Lương Vi mở phát sóng trực tiếp 10 tiếng. Cô không cần đến bệnh viện chăm sóc anh nên có rất nhiều thời gian rảnh, vì thế số tiền kiếm được cũng gấp bội.

Nhưng anh lại rất đau lòng cho cô.

Một ngày nào đó, anh cũng thử mở phát sóng trực tiếp, chỉ ca hát mà không nói nhiều những lời khác. Lại có thêm mấy mối quan hệ của Lương Vi nên hiệu quả cũng coi như ổn thỏa.

Mười ngày sau, hot search của Weibo là —— Phát sóng trực tiếp của tiểu thịt tươi đầu cuốn gạc.

Tốc độ được hoan nghênh của anh khiến Lương Vi cũng phải giật mình. Rất nhanh sau đó, công ty phát sóng trực tiếp đã đến ký hợp đồng với anh, anh hát 1 tiếng thôi mà bằng Lương Vi hát tới 5 tiếng.

Lương Vi lập Weibo cho anh, lấy tên là —— Chồng cô Lương.

Lục Trầm Ngân vốn không thích mạng xã hội, nhất là từ lần Lương Vi gặp chuyện không hay vì mạng xã hội thì anh càng không thích hơn, thế nên anh rất ít khi đăng Weibo.

Cũng vì thế mà anh bỗng trở thành chủ bá nam đẹp trai, hát hay, luôn dịu dàng chăm sóc bạn gái lại cực kì thần bí, chỉ xuất hiện một giây thôi mà khiến trái tim bao thiếu nữ nổ tung.

Nhưng với anh mà nói, mạng xã hội là thứ gì đó không mang lại cảm giác an toàn. Anh thậm chí còn giật mình vì số tiền kêch xù được chuyển vào tài khoản của mình.

Lương Vi nói: “Về sau anh Lục phải nuôi em rồi, đúng là chưa thấy ai có năng lực kiếm tiền thế này.”

Nửa năm sau, anh đã trả hết nợ của Lý Đại Cường, trả hết khoản nợ Lương Vi vay để mua nhà, còn trả cả khoản tiền thuốc men trước đó Lâm Trí Thâm trả thay nữa.

Anh tích góp một khoản tiền rồi đưa Lương Vi và Lý Oánh tới thành phố Lâm, nhưng vẫn giữ lại căn nhà ở Nam Thành như cũ.

Dù nơi đó có nhiều hồi ức không vui, nhưng cũng chất chứa rất nhiều kỉ ức đẹp. Cả anh và cô đều không bỏ được nơi ấy.

Về sau, sau khi thương lượng với Lương Vi xong, tự anh đã mở một cửa hàng chuyển phát nhanh, thu nhập cũng coi như khả quan. Dù sao anh cũng an tâm với con đường này hơn là ca hát trên mạng.

Vì thế Weibo của anh dần bị bỏ hoang, ngàn vạn thiếu nữ gào khóc đòi anh Lục phát sóng trực tiếp.

Cách gọi “anh Lục” này là vào một ngày Lục Trầm Ngân đang phát sóng trực tiếp, Lương Vi vừa tắm ra nên không biết anh đang làm gì, cô mềm mại gọi một câu anh Lục khiến bình luận trên màn hình bỗng nổ tung. Và từ đó về sau, những nữ sinh kia đều thích gọi anh là —— anh Lục.

Thế nên Lương Vi đã đăng Weibo “trách mắng” những nữ sinh kia để công khai biểu thị chủ quyền của mình.

Tháng Năm năm nay, anh đưa cô đi đăng kí kết hôn, tuy rằng lúc này đã muộn hơn một năm so với lời hứa hẹn của anh.

Tuần trăng mật ở Na Uy lần này cũng là lời hứa hẹn trước đó của anh với cô.

Lục Trầm Ngân giữ đầu cô rồi hôn sâu xuống, Lương Vi cũng thuận thế ôm lấy cổ anh.

Ánh nắng chiếu lên mặt biển, từng cơn gió nhẹ đưa hương hoa thơm ngát, trên ban công ngoài cảng biển Châu Âu là đôi nam nữ hôn môi triền miên mà nồng nhiệt.

Anh nói giữa lúc thờ dốc: “Hôn lễ... Anh còn nợ em một hôn lễ.”

Lương Vi lắc đầu: “Em không cần.”

Cô và anh đều một thân một mình, nếu cứ hành hôn lễ cũng sẽ không có người thân tới chúc phúc.

“Vậy nợ một đứa bé đi.”

Lương Vi bùng tỉnh: “Bảo sao tôi qua anh ——” Không dùng ‘áo mưa’!

Lại còn giả vờ vô tội nói quên mất nữa.

Lục Trầm Ngân nhin cười rồi ôm lấy Lương Vi: “Thế nên đừng hút thuốc.”

Lương Vi véo eo anh, trêu chọc đến mức Lục Trầm Ngân phải cau mày. Anh không nhin được nữa mà ôm lấy cô quay lại phòng.

Rèm cửa màu trắng bị gió thổi bay, sóng biển vẫn nhấp nhô an bình đến thế.

Hai người ngồi cáp treo xuống núi sau khi ngắm cảnh Bergen trên núi Fløyen (1).

(1) Fløyen là một trong những ngọn núi của thành phố ở Bergen, Hordaland, Na Uy và một trong những điểm du lịch nổi tiếng nhất của thành phố.

Lục Trầm Ngân chụp rất nhiều ảnh cho Lương Vi, nhưng khả năng chụp ảnh của anh không tốt nên phải xóa đi rất nhiều.

Lương Vi vừa dựa vào người anh vừa chọn ảnh, sau đó cô chọn được 4 ảnh tạm được đăng lên Weibo.

“Đúng là không dám khen khả năng chụp ảnh của anh, khi nào về đi học nhé? Xem trên mạng họ chụp ảnh cho bạn gái thế nào kìa.” Lương Vi nói.

Lục Trầm Ngân sửa lại: “Là vợ.”

Lương Vi liếc mắt nhìn anh rồi cười một tiếng.

Lương Vi tiện tay lên hot search Weibo xem thử, lúc sắp thoát ra thì thấy một tin tức đứng đầu Weibo là...

Người thừa kế tập đoàn nhà họ Lâm bị kết án tù 6 năm đột nhiên phát bệnh tim và qua đời vào đêm qua.

Tay Lương Vi dần cứng đờ, cô sững sờ rất lâu mới dám nhấn mở tin tức kia. Là nhà họ Lâm, là Lâm Trí Thâm.

Lương Vi khóa điện thoại di động lại.

Lục Trầm Ngân thấy sắc mặt cô không ổn lắm, lúc nhìn kĩ lại thì thấy hốc mắt Lương Vi đã dần đỏ lên.

Cô quay sang chỗ khác thì thấy ngọn đèn trong các gia đình ở Bergen, thấy bầu trời đầy sao lộng lẫy.

Lương Vi nhắm mắt lại, Lục Trầm Ngân ôm chặt lấy cô rồi nhẹ giọng hỏi sao vậy.

Lương Vi nói: “Không nên là như thế.”

Sau khi tuần trăng mật kết thúc, Lương Vi và Lục Trầm Ngân cũng tới thành phố Kinh. Mộ phần của Lâm Trí Thâm được đặt ở thành phố Kinh, bức ảnh trên bia mộ kia cũng là lúc Lâm Trí Thâm trẻ nhất.

Lục Trầm Ngân đặt một bó cúc trắng lên mộ phần của Lâm Trí Thâm.

Anh rất áy náy, chính cậu của anh đã hủy hoại cả đời Lâm Trí Thâm. Khi nghe được những năm tháng đau đớn của Lâm Trí Thâm từ chỗ Lương Vi, Lục Trầm Ngân thực sự rất tiếc nuối.

Trong ngày hè chói chang, Lương Vi nhìn bức di ảnh kia mà vẫn không dám tin, bởi tất cả những quá khứ kia như mới ngày hôm qua.

Lương Vi biết tin Lâm Trí Thâm có vấn đề, thỉnh thoảng anh ta sẽ bị đau thắt cơ tim, càng về sau lại càng nghiêm trọng hơn. Anh ta đã điều dưỡng một thời gian nhưng vì việc ở công ty quá bận rộn nên Lâm Trí Thâm thường khó để tâm tới thân thể của mình. Hơn nữa, anh ta bị thù hận che mắt tới mức không chú ý tới bất kì một điều gì.

Lục Trầm Ngân để Lương Vi ở lại một mình, còn anh trở về xe chờ Lương Vi.

Lương Vi ngồi xuống, cô sửa lại bó hoa kia rồi nhìn di ảnh Lâm Trí Thâm như thể anh ta còn ở đó.

Lương Vi nói: “Anh không biết, em biết ơn anh nhiều đến mức nào.”

“Anh cũng không biết... Em từng thích anh bao nhiêu, vì thế đã từng thích bao nhiêu thì hiện tại đều cảm kích bấy nhiêu.”

Sau khi gặp được Lâm Trí Thâm, anh ta trao cho cô hết thảy, anh ta che gió chắn mưa vì cô, mặc dù từ đầu tới cuối, anh ta đều không cho Lương Vi được thử cô muốn.

“Em biết anh không chịu được nữa, cơ thể của anh cũng không chịu được nữa.”

Lâm Trí Thâm sống vì thù hận, thù hận là thứ chèo chống anh ta mỗi ngày. Mà đến khi những thứ đó qua đi, anh ta cũng dần mất đi mục tiêu.

Anh ta đã quá mệt mỏi rồi.

“Nhưng không nên là như thế, Lâm Trí Thâm, không nên là như thế...”

Anh ta không tiếc tan xương nát thịt vì thù hận. Lương Vi hiểu Lâm Trí Thâm, nhưng cô cô mong 6 năm sau sẽ thấy một Lâm Trí Thâm khác biệt. Trong mắt Lâm Trí Thâm ấy sẽ không còn đầy rẫy ngoan độc, không còn lòng dạ độc ác mà thời gian sẽ bào mòn những góc cạnh của anh ta, sau đó có người chậm rãi sưởi ấm cho anh ta.

Cô thực sự hi vọng anh ta có thể gặp được một người đối đãi thực mình và dịu dàng quan tâm tới anh ta.

Lương Vi đứng một lúc lâu, cô bị ánh mặt trời nóng bỏng chiếu tới mồ hôi ròn ròn nhưng cũng không thấy nóng.

Đột nhiên có một trận gió lớn thổi qua, hoa cúc trắng bị gió thổi bay tán loạn. Mắt Lương Vi cũng bị gió làm cho chua xót, giọt nước mắt từ khóe mắt cô dần dần chảy xuống. Cô nhìn di ảnh của Lâm Trí Thâm thật lâu.

Trước khi đi, Lương Vi nói: “Thật xin lỗi.”

Cô sẽ không bao giờ quên việc Lương Cương đã làm với anh, với Cát Vân. Vì thế, cô sẽ vĩnh viễn gánh lấy phần tội lỗi đó.

Lương Vi đi ra chỗ đỗ xe, Lục Trầm Ngân đang dựa vào cửa sổ nhìn cô.

Dưới cái nắng gắt như lửa, bầu trời xanh xa tới gần đậm bỗng nổi lên một cơn gió ấm áp mà dễ chịu.

Anh xuống xe, rồi đưa tay về phía Lương Vi.

【 Hết phiên ngoại 】

【 236, 238 words DONE】

Bột: Thế là phải tạm biệt anh Lục và bà Vi thật rồi T_T

Tớ thực sự rất thích chất hiện thực và tả thực của truyện này nhưng đồng thời càng về cuối truyện, tớ lại càng sợ cái thực của bà Lí. Cũng như các truyện trước đây, từ lúc đọc chỉ là đọc rồi đến lúc quyết định edit, lúc đang edit, và đến ngày edit chương cuối cùng này tớ vẫn luôn đọc đi đọc lại truyện nhiều lần, mà sao lần nào đọc lại truyện này cũng thấy nghèn nghẹn. Với Trầm Ân, có thể là vì quá thích nên tớ không viết được gì, hoặc có thể là quá xót nên cũng không biết phải viết gì. Cảm giác làm xong cứ hỗn loạn lẫn lộn thế nào ấy TvT Nhưng nếu mọi người có cảm nghĩ hay cảm xúc gì về truyện thì đừng ngần ngại mà chia sẻ cho tớ nhé, tớ thích đọc comment của mọi người lắm lắm”>

Nhân đây, tớ cũng cảm ơn mọi người đã đồng hành cùng tớ trong suốt quá trình làm truyện. Nhất là khoảng một tháng gần đây lịch đăng của t không đều đặn do lịch sinh hoạt cá nhân có thay đổi, mà lần nào lên chương mọi người cũng vẫn ủng hộ và chào đón nên cảm ơn mọi người nhiều lắm lắm.

Sau Trầm Ân, tớ sẽ đẩy bộ Úc Của Tôi Trở Về (quân nhân – bác sĩ) lên ưu tiên nhất, tiếp đến là Phiến Đá Nở Ra Hoa Phù Tang (trình thám), sau đó là 2 bộ Đồng Sinh (phiêu lưu) và Xuyên Hạ Chi Từ (Bộ này tên đang để tạm, và nó cũng của bà Liêm Thập Lí + nam chính cũng họ Lục nên tớ hơi chấp niệm=))))))))) Dự định là sẽ đảo song song với lúc tác giả viết). Có nhiều đó thôi ạ, vẫn mong được mọi người ủng hộoooooooooooo

Bạn đang đọc truyện *Trầm Ân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.